Kim Vũ

Ma diện ngân kiếm

dịch giả: Vũ Ngọc, đánh máy: Cao thủ Maihoatrang

Hồi 1

NGÂN SAM QUÁI KHÁCH

Gió ! Rụng đổ cây cối.

Mưa ! Sầm sập như thác.

Sấm ! Long trời lở đất.

Chớp ! Xé rách màn trời đen tối.

Đêm khuya !

Không khí âm trầm thê thảm tạo thành khung cảnh kinh hoàng đến độ nghẹt thở. Thình lình...

Mấy tiếng nổ lớn (Bình ! Bùng !...) vang dậy xen lẫn trong tiếng mưa gió ầm ì !

Những tiếng nổ đó không phải là tiêng sấm động mà là tiếng động do một luồng kình lực dũng mãnh hùng hậu đập vào hai cánh cửa dày nặng của Huyết Hoắc Bảo làm bật tung sập đổ.

Ai ? Ai đã dám cả gan xâm phạm Huyết Hoắc Bảo một vị trí võ lâm nổi tiếng khắp gần xa.

Ai mà không biết Thất Đồ Huyết Hoắc Doanh là một nhân vật võ lâm giang hồ nổi tiếng tàn ác lang độc ?
Cả một vùng Giang Bắc đã có mấy ai dám coi thường Huyết Hoắc Bảo ?
Một bóng người xông pha mưa gió xẹt vào Huyết Hoắc Bảo như một ánh điện chớp. Thân pháp rất nhẹ nhàng mau lẹ. Trên hình bóng lạ mặc một áo dài màu bạc toả ánh sáng lấp lánh nổi bật trong nền trời đen tối. Lưng đeo một thanh trường kiếm cũng màu bạc. Một khuôn mặt tươi cười hiền lành. Đó chỉ là một chiếc mặt nạ che kín diện mạo thật của bóng đen - Mặt nạ Tiếu diện Phật.
Giữa lúc đó một giọng quát âm trầm :
-Hừ ! Mi dám cả gan đến nộp mạng !
Theo liền tiếng quát hơn mười bóng đen túa ra vây chặt lấy bóng người mặc áo màu bạc vừa xông vào Huyết Hoắc Bảo.
Những đạo hàn quang lạnh người từ những món binh khí toả ra.
Những ánh mắt sáng quắc ghê người tia ra lấp lánh.
Tất cả tạo thành một không khí rùng rợn khiến mọi người trong cuộc đều lạnh mình rởn gáy.
Đột nhiên hai luồng nhỡn quang sắc lạnh như hai luồng điện từ phía sau chiếc mặt nạ tươi cười chiếu ra như hai ánh đèn pha quét nhìn chung quanh một lượt...
Ha... Ha... Ha !...
Bóng đen bí mật mặc áo màu bạc ngửa cổ cất lên hồi cười sằng sặc vang dậy át hẳn cả tiếng mưa gió sấm chớp với một thanh thế ghê người.
Thêm nữa chiếc mặt nạ Tiếu diện Phật màu bạc lấp lánh trong bóng tối lại càng tăng vẻ kỳ dị khiến không khí hầu như muốn nghẹt thở.
Thình lình. Bóng đen mặc áo bạc tiến lên hai bước đến gần một ông già tóc trắng như cước có một khuôn mặt trầm lặng khí vũ bất phàm trầm giọng

hỏi :

- Các hạ có phải là Thất Đồ Huyết Hoắc Doanh Bảo chủ Huyết Hoắc Bảo không ?

Giọng nói của bóng đen mặc áo bạc tuy trầm nhẹ nhưng rỏ rệt lồng lộng trong không khí tiết ra một luồng kình lực đặc dị làm rung động tâm thần người nghe.

Lão già tuổi trạc ngũ tuần này không ai khác lạ mà chính là Huyết Hoắc Bảo chủ Thất Đồ Huyết Hoắc Doanh.

Vì oai danh của Huyết Hoắc Bảo ở vùng Giang Bắc đã vang rền khắp giang hồ từ mấy chục năm nay do hành động lang độc của vị Bảo chủ lại thêm một chiêu bảy thức Thất Đồ Huyết Thủ là môn tuyệt học thảm độc khiến ai nghe cũng phải kinh hãi bay hồn.

Hiện nay giang hồ võ lâm chưa dễ đã có mấy ai dám gọi thẳng đến danh hiệu của Thất Đồ Huyết Hoắc.

Thế mà hôm nay chỉ có một mãnh giấy nhỏ với hàng chữ :“ Hoắc Doanh sẽ chết trong đêm nay „ do một kẻ thần bí nào liệng voà Huyết Hoắc Bảo đã làm cho Huyết Hoắc Bảo chủ phải nghi ngờ kinh hãi, quả là một chuyện ngoài sức tưởng tượng.

Mãnh giấy quái gỡ đó đã xuất hiện trong Huyết Hoắc Bảo một cách quá đột ngột quá thần bí đến nỗi một tay kiêu hùng bá chủ một phương như Thất Đồ Huyết Hoắc cũng phải nhận là có bàn tay ma quỷ nhúng vào.

Từ trước đến nay chính tay hắn ta đã nhúng vào biết bao hành động lang độc gian ác để gây nên địa vị danh vọng ngày nay...

Những hành động ấy chẳng bao giờ hắn để tâm vướng bận, mà chỉ có một việc xẩy ra cach đây hai mươi năm...

Việc ấy đã làm hắn chẳng lúc nào quên được, tưởng rằng đay theo với thời gian qua đi nhưng không ngờ, quả thật hắn không ngờ được rằng hôm nay

cũng lại vì việc ấy đã làm hắn lo sợ kinh hoàng tập trung tất cả cao thủ đệ nhất
trong bảo để chờ đợi...
Chính lúc này ngay cả bản thân Thất Đồ Huyết Hoắc cũng không rỏ rồi sự việc sẻ xãy ra như thế nào. Do đó trên nét mặt lão ta đã hiện ra vẻ kinh hoàng
bất an, một tình trạng mà trong suốt hai mươi năm trời qua chua hề có đối với
lão.
Cuối cùng một kẻ bí mật mặc áo màu bạc với chiếc mặt nạ Tiếu diện Phật che kín khuôn mặt thật theo sau mãnh giấy nhỏ với hàng chữ quái đản đã đột ngột thần bí xuất hiện.
Chẳng những thế, thái độ của kẻ lạcòn tỏ ra ngông cuồng chẳng coi Thất Đồ Huyết Thủ và bao nhiêu cao thủ trong Huyết Hoắc Bảo ra cái thá gì !
Một nét âm độc hiện trên khuôn mặt của Thất Đồ Huyết Thủ kèm theo nụ cười âm trầm quái dị tạo thành không khí nặng trĩu.
Chỉ mới một tiếng cười nhạt lạnh lẽo của hắn ta thốt ra mà đã có hai bóng người với ba món binh khí từ trong đám đông bắn vọt ra chồm về phía người đeo mặt nạ mặc áo màu bạc
Một thanh trương kiếm toả hào quang chói mắt.
Hai ngọn Phán quan Bút với màu ô quang âm thảm.
Hai bóng người vừa chồm về phía người mặc áo bạc chính là hai tay
chánh phó Tổng quản Huyết Hoắc Bảo : Kỳ chính Thất Kiếm Thời Phi-Vũ và
Âm Dương Phán Ngũ Kim Đồng đều là nhân vật hắc đạo nổi danh mấy chục năm về trước.
Hắc ! Một tiếng cười nhạt lạnh lẽo sắc bén đầy vẻ khinh miệt được thốt ra

từ miệng người mang mặt nạ mặc áo màu bạc.
Đồng thời với thân pháp mau lẹ xảo diệu thấp thoáng như một bóng ma chỉ trong chớp mắt đã thoát ra ngoài vòng tấn công của kiếm bút hơn bốn thước.
Tiếp theo là cánh tay mặt từ trong ống tay áo màu bạc rộng thùng tình từ từ vươn ra.
Một đoá hoa màu vàng xuất hiện trên bàn tay phải Ngân sam khách - người mặc áo màu bạc - Đoá hoa có hình thù rất đặc dị tia ra những đạo kim quang sáng ngời trong đêm tối.
Hàng loạt tiếng kêu kinh ngạc :
- ` ! Kim Hoa !..
Thất Đồ Huyết Hoắc Doanh trố cặp mắt kinh hoàng,nét mặt luôn luôn biến đổi mấy lượt và hằn lên từng nét nhăn kỳ dị hợp đủ mọi tâm trạng kinh,kỳ,nghi hoặc sợ hải...
Đúng vậy, Đoá kim hoa xuất hiện trên tay người mặc áo bạc chính là môn ám khí „Kim Hoa Thiểm“ tuỳ thân sử dụng của một nhân vật có võ công tuyệt
học kỳdị,danh tiếng vang rền khắp võ lâm giang hồ cách đây hai mươi năm với danh hiệu Địa Tà một trong số hai đại ma đầu Thiên Ma Địa Tà mà mỗi khi sử dụng món ám khí kể trên đều chưa bao giờ có kẻ nào được thoát chết.
Đoá kim hoa vừa xuất hiện liền theo với hai ngón tay của Ngân sam khách (người mặc áo bạc) phi ảo thành ba đương cong sáng loáng kỳ dị và như thể mọc rể dính liền vào đầu ngón tay.
Tất cả động tác và sự việc xãy ra đều rất nhanh rất đẹp hầu như chỉ diễn biến trong một chớp mắt.
Trong khi đó chiếc mặt nạ Tiếu diện Phật trên khuôn mặt Ngân sam khách vẫn luôn luôn hiện nét tươi cười hiền từ.

Chỉ có hai luồng nhỡn quang từ hai lỗ hổng trên mặt nạ tia ra là thêm phần sắc lanh ghê người.
Hai nét cực đoan ấy phối hợp làm thành một trạng thái kỳ dị đặc biệt khiến người xung quanh có cảm giác nội tâm không sao tả được.
Hắc ! Lại một tiếng cười nhạt sắc bén xen lẫn trong tiếng mưa gió sầm sập.Tiếng cười sắc bén khiến người nghe phải lạnh mình.
Thình lình người mặc áo bạc cong ngón tay khẻ búng một cái.
„Vù...“ đoá kim hoa kỳ dị phát ra tiếng rít trong gió làm thành vệt sáng dài như ánh chớp lượn vòng xung quanh Kỳ chinh Thất kiếm Thời Phi Vũ và Âm
dương Phán Ngũ Kim Đồng.
Trên nét mặt của hai người đều hiện vẻ kinh hoàng đến cực độ vì họ đã nhận ra chính là môn ám khí „Kim Hoa Thiểm“ kịch độc với thủ pháp kỳ tuyệt ghê người của tay đại ma đầu Địa Tà năm xưa.
Theo với nét mặt sợ hãi,thân hình thấp thoáng,trường kiếm huy động,song bút đảo lộn.
Trong một giây thoáng hiện lên hoảng loạn lung tung.
Vậy mà hai bóng người không tài nào vẫy vùng thoát khỏi được vầng kim quang do đoá kim hoa kỳ dị phát xuất.
Một loạt những tiếng „lách tách lách tách... vù... vù#“ hình như vang lên cùng một lúc dua nhau rít trong không khí khiến mọi người phải bàng hoàng rung động.
Thế rồi vầng kim quang loé lên sáng rực một đoá kim hoa hoá thành hai vầng cánh cung kỳdị,những tia lửa vàng xẹt ra tua tủa rực rỡ làm chói cả mắt.Đó là những mũi kim vàng nhỏ như sợi tóc.
Hai tiếng kêu rống thảm thiết như tiếng sói tru quỷ khóc rợn người.
- Huych ! Huych.

Kỳ chính Thất kiếm Thời Phi Vũ và Âm Dương Phán Ngũ Kim Đồng đều buông rơi khí giới ngã gục xuống đống bùn lầy.
Cả hai đều máu me đầy mình với bao nhiêu lỗ thủng nhỏ hâu như chẳng còn chỗ da thịt nào hở.
Máu hoà với nước mưa nhuộm đỏ cả một vùng đất lầy lội lại càng làm tăng thêm cảng tượng khủng bố sầu thảm thê lương.
Một giọng nói âm trầm lạnh lẽo từ sau chiếc mặt nạ Tiếu diện Phật thoát ra:
-Ta chỉ tìm tên Thất Đồ Huyết Hoắc Doanh để trừng trị.Vậy các ngươi kẻ nào còn dám vọng động nữa hãy coi hai gã vừa rồi mà làm gương.
Giọng nói tuy đượm vẻ khinh thường đắc ý nhưng cũng không kém phần nặng nề uy hiếp.
Người trong Huyết Hoắc Bảo ai nấy đều ngẩn ra như tượng gỗ.Từng món binh khí vẫn toả hào quang lạnh người gội trong mưa gió.Nhưng ngoại trừ vẽ
lo sợ kết hợp với nét kinh hoàng ra không có một chút gì biến động khác.
Sắc mặt Thất Đồ Huyết Hoắc Doanh thì lại càng nhợt nhạt khó coi.
- Hắc hắc !.. Hắc hắc !...!
Kèm theo mấy tiếng khan nở một cách miễn cưỡng trên miệng Thất Đồ Huyết Hoắc Doanh cặp mắt hắn ta loé lên tia hung quang từ từ bước lên mấy bước ôm quyền nói:
- Hoắc mỗ không ngờ các hạ là...
Tư thế bước ra ôm quyền nói chuyện của Thất Đồ Huyết chẳng những tỏ ra rất tự nhiên mà lại còn có vẻ thân mật vô cùng khiến không ai có thể nhận ra chút gì là thù địch.
Nhưng...
Lời nói chưa dứt song chưởng vưa dơ lên nữa chừng...

Thình lình hắn ta lao mình chồm về phía đối phương như một ánh chớp.Song chưởng rựng lên màu đỏ như máu liên tiếp ba bóng chưởng tréo nhau tiết ra một luồng nhiệt lực như thiêu như đốt với những phương vị góc độ kỳ xảo tràn về phía người mặc áo màu bạc -Ngân sam khách.
Dụng tâm làm cho đối phương sơ ýđề phòngđể tấn công thình lình đó là thủ đoạn lang độc quen dùng xưa nay của Thất Đồ Huyết Hoắc Doanh.
Và đó cũng là môn tuyệt học đưa hắn đến chhỗ nổi danh.Một chiêu thi triển bảy thức liên hoàn khiến địch thủ không biết đường nào mà phòng đó chính là môn công phu Thất Đồ Huyết Thủ.Chỉ thấy bóng chưởng đảo lộn biến ảo đầy trời,luồng kình lực tuôn tràn khắp vủng rộng lớn chung quanh với
hơi nóng hừng hực.Thất Đồ Huyết Thủ quả là tuyệt học ghê người.
Huống chi Thất Đồ Huyết Hoắc Doanh lại cố ý muốn một chiêu hạ sát được đối phương ngay nên hắn đã sử dụng đến mười thành công lực.
Nhưng ngọn Thất Đồ Huyết Thủ đã làm cho mọi người trên chốn giang hồ nghe danh mình từ trước đến nay đánh ra chỉ thu được một hồi cười khanh khách giòn dã như tiếng chuông rền.
Ngân sam khách chỉ lắc động thân hình vài cái đã nhẹ nhàng bắn vọt lên cao hơn bốn trượng như một luồng điện xẹt thoát khỏi ngoài vòng kình lực của Thất Đồ Huyết Thủ một cách rất dể dàng.
- A !... Thất Đồ Huyết Hoắc Doanh không ngăn được tiếng kêu king ngạc.
Trong khi đó tiếng cười sang sảng vẫn vang lên từng chặp trên không trung.
Thất Đồ Huyết Hoắc Doanh từ từ ngững đầu với ánh mắt lờ đờ ngước nhìn lên không.
Thân hình bóng người mặc áo màu bạc, chiếc mặt nạ tươi cười lấp lánh mang theo giọng cười trong suốt từ từ chuyển lượn trên không với một vẻ ảo

diệu kỳ đặc khiến ai nấy cũng phải thầm thán phục.
„Thiên Mã Hành Không“ !
Bóng người áo bạc đã sử dụng môn khinh công tuyệt học thần kỳ : „Thiên Mã Hành Không“ của một vị giai nhân kiều mỵ nghiêng nước nghiêng thành từ mười năm trước biệt hiệu là Tịch Mịch Vân Thường Lăng Ba mà từ thời đó
cho đến nay chưa có môn tuyệt học nào vượt qua.
Thất Đồ Huyết Hoắc Doanh không bao giờ ngờ tới rằng người mặc áo bạc thần bí đã sử dụng môn ám khí tịch độc „Kim Hoa Thiểm“ của một đại ma đầu nổi danh hơn hai mươi năm về trước là Địa Tà mà lại còn biết thi triển phép khing công tuyệt học Thiên Mã Hành Không để tránh thoát tuyệt chiêu Thất Đồ Huyết Thủ của hắn được.
Giữa lúc đó bóng người áo bạc đã từ trên không nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất như một chiếc lá rụng,đồng thời thanh kiếm màu bạc bên sườn cũng từ từ
rời khỏi bao.
Thanh ngan kiếm vừa ra khỏi bao đã chấn động rung rung phát ra ánh ngân quang chói mắt kỳ dị.
Trong giây phút không khí tại tràng bỗng trở nên trầm lặng môtj cách rợn người nghẹt thở.
Những nét kinh dị hãi sợ lần lượt hiện khuôn mặt của Thất Đồ Huyết Hoắc Doanh rồi cuối cùngtrở thành màu nhạt như một kẻ sắp chết.
Đúng...
Không còn nghi ngờ gì nữa đay là chiêu khởi đầu của pho Tích Lịch Kiếm Pháp, một pho kiếm mà năm xưa do tay đại kiếm khách Thiên Ma đã làm khắp giang hồ võ lâm thời bấy giờ phải bay hồn vỡ mật.
Tích Lịch Kiếm Pháp,Thiên Mã Hành Không,Kim Hoa Thiểm là ba môn

tuyệt học phân biệt ở ba tay kiệt hiệt Thiên Ma, Địa Tà và Lăng Ba Ngọc Nữ,
ngày nay lại tập trung trong tay một khách mặc áo bạc thần bí, không khiến mọi người kinh hãi sao được.
Năm xưa Thiên Ma, Địa Tà là hai tay võ lâm kiêu hùng chơi với nhau rất thân chỉ một cái trợn mắt dậm chân của bất cứ một người nào trong hai tay này đã đủ làm cho võ lâm rúng động.
Tuy nhiên cũng nghe đồn Lăng Ba Ngọc Nữ một giai nhân tuyệt sắc lúc bấy giờ đối với hai tay tà dị này cũng có một mối tình rất kỳ bí...
Nhưng không ai ngờ rằng cách đây hơn hai mươi năm Thiên Ma đột nhiên mất tích không thấy bóng dáng xuất hiện giang hồ...
Chẳng ai hiểu lý do tại sao ?...
Không ! Đương nhiên là có một số người hiểu rỏ nội tình về sự mất tích của Thiên Ma nhưng số người ấy rất ít và họ giữ kín như bình không ai chịu tiết lộ tí gì.
Sau khi Thiên Ma mất tích khoảng nữa năm, Lăng Ba Ngọc Nữ cũng một mình ẩn cư trong một u cốc không chịu ló dạng.
Nàng đổi tên toà sơn cốc thành „Tịch Mịch Cốc“ do đó danh hiệu „Tịch Mịch Vân Thường“ của nàng cũng được lan truyền khắp giang hồ bốn phương.
Cũng một dạo lúc bấy giờ.
Một vị Thần tăng của Phái Thiếu Lâm đã thừa lúc Thiên Ma mất tích triệu tập các vị chưởng môn sáu đại môn phái đem theo mười hai đại cao thủ Đạt ma việnThiếu Lâm Tự vây đánh Địa Tà. Sau ba ngày giao đấu kịch liệt nguy hiểm, rut cuộc họ đã hạ được Địa Tà phế hết võ công của tay ma đầu này rồi dồn vào trong Tử Vong Cốc.
Từ đó „Tử Vong Cốc“ được coi là „Võ lâm cấm địa“, không cho bất cứ

một giang hồ võ lâm nào tiến vào Tử Vong Cốc, đòng thời cũng ngăn cấm Địa Tà không đươc rời khỏi đây nữa bước, mặc dầu võ công đã bị phế hết. Từ đó trở đi ba nhân vật giang hồ võ lâm từng làm mưa làm gió, ngạo thị giang hồnhất thời, không còn thấy bóng dáng xuất hiện lần nào nữa. Không dè sau đó hai mươi năm mọi người hầu như đã quên lãng không còn nhớ đến nữa , thì người mặc áo bạc - Ngân Sam Khách - thần bí xuất hiện...

Đúng người ta đã dần dần quên hình dáng và sự nghiệp hiển hách của ba nhân vật kiêu hùng ấy rồi.

Nhưng...

Đối với Thất Đồ Huyết Hoắc Doanh thì không thể dùng thời gian mà xoá nhòa được cảnh tượng như đã in sâu trong đầu não hắn ta từ thời bấy giờ đến nay. Hắn đã nổi danh giang hồ gần hai mươi năm nay rồi. Hắn đã trở thành nhân vật có tên tuổi hiển hách khắp vùng Đại Giang Nam Bắc với danh hiệu Thất Đồ Huyết Hoắc Doanh.

Người trong giới giang hồ võ lâm ai mà không biết môn tuyệt học Thất Đồ Huyết Thủ mà hắn ta nhờ nó để được nổi danh chính là môn tuyệt học do Địa

Tà truyền dạy cho hắn.

Từ trước đến nay điều này hình như là một điều đại bí mật mà hắn ta không bao giờ muốn nhắc đến hay nói cho đúng hơn không dám nhắc đến.

Thế mà.... hôm nay....

Bỗng nhiên bao nhiêu tâm trạng kinh dị, sợ hãi, mê hoặc hầu như còn kèm theo sự phẫn nộ kết hợp làm thành như một dòng thác lũ cuồn cuộn chảy trong cơ thể và tràn trên nét mặt ngơ ngác của hắn. Hắn biết thần tử vong sắp

đến và hình như hắn cũng biết rằng dưới tình trạng này hắn sẻ không có cách nào cũng như sức nào để kháng cự nữa!

Thình lình...

Một tia chớp giật, một loạt tiếng sét nổ đùng đùng như long trời lỡ đất. Trong giây phút hãi hùng ấy, từ sau chiếc mặt nạ Tiếu diện Phật, phát ra tiếng hú dài lãnh lót. Thanh ngân kiếm kỳ dị dựng ngược lên trời phát ra ánh sáng chói loà và cũng mau như làn điện chớp vạch thành một vòng bán nguyệt kỳ dị. Tích Lịch Kiếm Pháp đã được triển động. Một tia điện quang từ

đầu mũi kiếm xẹt ra nháng lên lượn quanh Thất Đồ Huyết Doanh một vòng. Một tiếng kêu rống thê thảm như xé rách màn trời vọt tận may xanh. Sụ việc xẩy ra chỉ trong nháy mắt nhanh như chớp rồi lại trở về yên lặng như cũ.

Một thân người từ từ ngã xuống một tiếng huỵch, xác của Thất Đồ Huyết Hoắc Doanh. Bây giờ không còn ai nhận ra được là Bảo chủ Huyết Hoắc Bảo

đã vang danh nhất thời vùng Giang Bắc nữa.

Vì diện mạo ông ta đã biến đổi, khắp mình trên dưới quần áo râu tóc đều bị cháy trụi, toàn thân đen sạm như cục than không ai còn nhận ra là một thi thể người ta nữa.

Một mùi gây khét tan lẫn vào không khí, khiến cả một toà Huyết Hoắc Bảo như chìm trong vùng thê lương sầu thảm !...

Lại một vùng ngân quang loé lên, thanh ngân kiếm kỳ dị đã trở vào nằm trong vỏ bao một cách lặng lẽ.

Thủ pháp thật là lẹ làng. Tư thế thật là mỹ diệu.

-Ha ha ha !... Ha ha ha !

Chiếc mặt nạ Tiếu diện Phật khẽ rung động, tiếng cười sang sãng vang dội xen lẫn trong tiếng mưa gió gầm thét !

Ngân Sam Khách chỉ khẽ lắc động hai cánh tay, liền có một giải lụa bạch

bay lên không trung rồi từ từ rớt xuống. Còn thân hình ông ta thì nhấc bỗng lên như chiếc cầu vồng bay xẹt ra bên ngoài Huyết Hoắc Bảo, chớp mắt đã biến mất trong màn đêm đen tối.

Gió vẫn ù ù thổi !

Mưa vẫn sầm sập đổ !

Những bóng người kinh sợ vẫn đứng ngây ra như một loạt tượng gỗ.

Chỉ có những món khí giới cầm chặt trong tay đang dựng ngược được từ từ ngã xuống như là đuối sức !

Đột nhiên ! Một lằn chớp nhoáng lên soi rỏ cảnh tượng thê thảm dưới mặt đất, đồng thời cũng soi rỏ giải lụa trắng từ tay Ngân Sam Khách quăng ra lúc sắp rời bước. Trên tấm lụa bạch mấy hàng chữ rất rỏ rệt nổi lên ghi danh tánh

bốn nhân vật võ lâm :

Thất Đồ Huyết Hoắc Doanh.

Ngọc Kim Câu Bạch Vũ.

Đàn Chỉ Thần Kiếm Chu Kỳ

Tuyệt Chưởng Phong Hà Thúc Tinh Nhạc.

Bốn nhân vật này đều là những tay có tên tuổi hùng bá nhất phương và hàng chữ tên Thất Đồ Huyết Hoắc Doanh đã bị một vết máu tươi bôi kín.

Hiển nhiên trận huyết kiếp kinh tâm táng đởm đêm nay tại Huyết Hoắc Bảo chỉ mới là trận mở màn cho nhiều cuộc chém giết sau này sắp tiếp diễn...

U ì ì ... ùng ùng ùng ...

Những hồi sấm chớp rền rĩ dậy trời dậy đất. Cả toà Huyết Hoắc Bảo cũng bị chấn động rung rinh.

Ma diện ngân kiếm

dịch giả: Vũ Ngọc, đánh máy: Cao thủ Maihoatrang

Hồi 2
NGỌC NỮ BĂNG TÂM

Tường Vi Hội !
Một bang hội đã có một lịch sử sáng lập từ hơn hai mươi năm nay, vang danh khắp vùng Đại Giang Nam Bắc độc bá một phương, thế lực rất là hùng hậu.
Nhất là tại vùng lưu vực sông Trường Giang gặp những người của Tường Vi Hội có mặc áo thêu một bông hoa hường trên ngực áo bên trái là không ai dám trêu chọc.
Trước đây hơn một năm vị hội chủ sáng lập Tường Vi hội Ngọc Kim Câu Bạch Vũ, nhân dịp bà vợ kết tóc bị qua đời, ông ta đột nhiên về ẩn trao lại chức Hội chủ cho cô con gái độc nhất là Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi tiếp quản.
Thật không ai ngờ một thiếu nữ kiều mỵ như Bạch Tường Vi mà lại là một nhân vật hùng tài đại lược so với cha nàng là Ngoc Kim Câu Bạch Vũ, còn có nhiều dã tâm gấp bội.
Trong thời gian tiếp quản chức vụ Hội chủ chưa đày một năm, chẳng những nàng đã thu tập được không ít các cao thủ nhất thời trong khắp giang hồ để trợ giúp cho Tường Vi Hội, mà còn đưa thế lực của Hội phát triển xuống tận vùng Giang Hà. Riêng trong nội bộ cũng chấn chỉnh rất là kỷ luật nghiêm minh.
Một bữa nọ trong đại sảnh của Tường Vi Hội bỗng nhiên như có vẻ gì khác lạ.Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi ngồi nghiêm trang trên chiếc ghế cao chạm trổ, chẳng khác một bông hường lớn đang độ tươi nở.
Đứng kính cẩn trươca mặt nàng gồm có các nhân vật : Tổng giám Tường Vi Hội Cửu Đầu Ô Khoái Dư Sinh, Tả Hiệp Giám Thập Nhị Kim Tiền Tiêu Cung Cúc, Hữu Hiệp Giám Thắng Tự Kỳ Tăng Cửu Đồ. Ngoài ra còn có hai vị hương chủ của Kim Ngân Lưỡng Đường Thần Phiến Thư Sinh Trương Vân Hạc và Phiên Giang Long Hoá Nguyên.
Năm người này đều là nhân vật tối chủ yếu và cũng là những đại công thần của Tường Vi Hội. Ngoại trừ một lần trước đây hơn một năm trong dịp tiếp quản chức Hội chủ, nàng có triệu tập một lần đủ mặt năm nhân vật Tổng giám, hiệp giám và hai vị đường chủ, bây giờ nàng mới lại triệu tập lần thứ hai đủ mặt cả năm người.
Nét mặt Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi, trước đây vốn đã lạnh lùng, nay hình như lại phủ thêm lên một tầng hàn khí rợn

người. Cả một toà Tường Vi sảnh rộng lớn chứa được cả mấy trăm người lúc này thật im lìm không một tiếng động nhỏ có thể cái kim rớt xuống đất cũng nghe.
Quả thật là một điềm khác lạ.
Đột nhiên cặp mày lá liễu cong vút trên cặp mắt trong sáng của Bạch Tường Vi khẽ cau lại sau khi coi xong mảnh giấy nhỏ đang cầm nơi tay, nàng ngước lên nhìn Cửu Đầu U Khoái Dư Sinh hỏi :
- Khoái tổng giám, chuyện hôm trước bổn hội chủ giao cho ngài lo liệu đã xong xuôi rồi chưa ?
Giọng nói thật là nhỏ nhẹ. Phải , giọng nói cua Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi hầu như luôn luôn nhỏ nhẹ, nhưng cũng luôn luôn lạnh lùng đến rợn người.
Cửu Đầu Ô Khoái Dư Sinh ho khan một tiếng dơ bàn tay gầy đét đầy móng nhọn đen sì, vân vê bộ ria mép, miệng nhếch cười để lộ hàm răng vàng khè đầy bựa nói :
- Bẩm hội chủ mấy hôm trước đây chính bổn nhơn đã thân đến mời Lão hội chủ.
- Được ! Ta biết rồi !...
Cửu Đầu Ô Khoái Dư Sinh chưa nói hết câu thì Ngọc nữ Băng Tâm đã lên tiếng ngắt lời !
„Ta biết rồi“ bất luận việc gì xẩy ra nàng cũng đều nói có ba tiếng như trên. Chỉ có nàng biết và người đã được nàng giao phó công việc biết là được rồi.
Kế đó nàng lại hỏi :
- Tổng giám có cho cha ta biết rõ mọi chuyện xãy ra như thế nào không ?
- Chuyện ấy tôi đã được Hội chủ căn dặn nhiều lần đời nào dám quên.
- • ! Được !
Đoạn nàng đưa ánh mắt nhìn năm người một lượt hỏi tiếp :
- Chắc các ông đều đã hay biết câu chuyên thê thảm tại Huyết Hoắc Bảo vùng Giang Bắc xảy ra cách đây nữa tháng rồi chứ ?
Kim Đường Hương chủ Thần Phiến Thư Sinh bỗng phất ống tay áo cất tiếng cười ha hả :
- Trương mỗ đã biết Hội chủ chỉ có vì chuyện ấy mà thôi !
Trong khi nói hắn ta ôm quyền hướng về phía Bạch Tường Vi chào một cái rồi nhướng mày tỏ vẻ kiêu ngạo nói tiếp :
- Kính bẩm Hội chủ, Trương Vân Hạc mỗ không tin rằng địch nhân có mọc được ba đầu sáu tay gì mà đáng sợ...

Vừa nói hắn vừa lắc lư cái đầu đội chiếc mũ văn sĩ làm cho hai cái giải mũ bay đi bay lại lất phất, bộc lộ vẻ đắc ý và ghen tức...
Nhưng một tiếng cười nhạt đã nổi lên ngắt ngang lời nói của hắn hỏi :
- Vậy dễ thường ông có ba đầu sáu tay chắc ?
Chẳng khác bị mộtgáo nước lạnh dội xuống giữa đầu, Thần Phiến Thư Sinh cảm thấy rợn người, lạnh từ ngoài da thấu vào tận tâm khảm.
Nhất là tiếng cười nhạt lạnh lùng lại được thốt ra từ cái miệng xinh đẹp tươi thắm của Bạch Tường Vi.
Trong Tường Vi hội, ai cũng biết đó là sự biểu lộ điều không vui chất chứa từ trong nội tâm của Bạch Tường Vi. Và hình như lúc nào người ta cũng chỉ thấy Ngọc Nữ Băng Tâm cười như vậy.
Từ trước đến nay chưa ai được nhìn thấy nàng ta cười một cách cởi mở vui vẻ, hay cất tiếng cười khanh khách bao giờ.
Hầu như nàng ta không hề biết gì rằng con người ta sống trên cõi đời là có lúc bộc lộ tâm trạng vui mừng khoái lạc.
Cho nên người ta đã nối thêm vào cái tên Ngọc Nữ của nàng hai chữ Băng Tâm cũng là vì nguyên do này. Tuy nhiên từ trước đến nay chưa có ai dám gọi thẳng danh hiệu của nàng như thế bao giờ.
Thái độ của nàng ta vốn là như thế. Đối với bất cứ ai, chẳng boạ giờ nàng ta tỏ ra dể dãi...
Thần Phiến Thư Sinh Trương Vân Hạc là một nhân vật do nàng ta mời về giúp Tường Vi hội từ sau khi nàng tiếp chưởng chức vị Hội chủ.
Là một thiếu niên thư sinh mới ngoài hai mươi tuổi, Trương Vân Hạc vừa gia nhập Hội đã được Bạch Tường Vi nhắc lên hàng đường chủ, lãnh đạo Kim ngân đường đủ rỏ ràng nàng đối với họ Trương đã có sự ưu ái đặc biệt.
Thật ra Trương Vân Hạc cũng là một tay du hiệp giang hồ đương thời, đệ tử của Thiết Phiến Lão Nhân Trương Tràng Thuỷ, nhân phẩm nghi biểu đều bất tục. Lại thêm tám mươi mốt thức Huệ Phong Truy Vân Phiến Pháp tung hoàng từ khi xuất đạo giang hồ đến nay chưa gặp đối thủ ngang tay. Chỉ phải một bệnh là kiêu ngạo hay ghen tài. Tuy nhiên đứng trước mặt Ngọc Nữ Băng Tâm thì vẻ kiêu ngạo ganh tài của chàng ta cũng chìm đi.
Chính tự chàng ta cũng không hiểu rỏ là tại sao mình lai hết lòng tận lực vì Tường Vi Hội ?
Đương nhiên là vì Bạch Tường Vi.

Đối với nàng, Trương Vân Hạc đã kính mà lại sợ mà cũng vừa yêu vừa sợ !
Đã biết bao nhiêu lần chàng ta định bộc lộ lòng yêu chất chứa trong tim, khi có dịp đứng trước mặt Bạch Tường Vi. Nhưng không hiểu tại khi gặp mặt nàng ta thì bao nhiêu dũng khí lại tiêu tan mất cả không thốt nen lời.
Kể thì cũng tội, chàng ta có cảm giác hình như Bạch Tường Vi là một cô gái không biết tình dục là gì hay nói cho đúng không có nhân tính.
Chuyện ấy có đúng như thế hay không ? Có lẽ cũng chỉ có một mình nàng hiểu lấy mà thôi
Đứng trước mặt Bạch Tường Vi và bốn nhân vật đầu não đồng ngũ mà nhận lãnh một câu hỏi lạnh lùng như vậy, Trương Vân Hạc có cảm giác như nhận lãnh một gáo nước lạnh dội xuống đầu, nụ cười lạnh lùng kiêu ngạo bị tắt trên môi, chiếc đầu đội mão văn sĩ thôi lắc lư.
May thay, giữa lúc ấy một bóng người từ bên ngoài hốt hoảng chạy vào Tường Vi sảnh, mà bóng người đó lại chính là một đầu lãnh dưới quyền thuộc hạ của hắn biệt hiệu Lãng Lý Xà Hành Trương Bân, nên hắn thừa dịp khẽ hừ một tiếng quay ra quát hỏi :
- Trương đầu lãnh, nhà ngươi làm cái gì mà xông xông xáo xáo thế? Dễ thường nhà ngươi đã quên hết kỷ luật của Tường Vi hội rồi chăng ?
Tất cả sự bực dọc mất mặt ban nãy hầu như hắn đã thừa dịp này mà trút hết lên đầu gã thuộc hạ vô tội.
Chỉ thấy gã đầu lĩnh họ Trương sợ hãi xanh mặt run giọng :
- Kính bẩm đường chủ ty chức đâu dám !
Vừa nói gã vừa cúi rạp thân mình chào Trương Vân Hạc một cái, rồi hai tay kính cẩn đưa trình một mảnh giấy nhỏ nói tiếp :
- Sở dĩ ty chức đã thất lễ là vì có một người cầm tấm thiếp này đòi xông bừa vào để gặp Hội chủ. Y đã xông xáo vượt qua hơn mười vọng canh gác, mà không vọng nào đủ sức ngăn cản được cho nên ty chức phải mạo muội...
- Thế à ! Trương Vân Hạc giật thót mình mặt lộ vẻ kinh dị.
Thực ra chẳng riêng gì hắn ta, mà tất cả mọi người có mặt trong Tường Vi sảnh lúc này ai là người không ngạc nhiên kinh hãi!...
Tường Vi Tổng giám Cửu Đầu Ô Khoái Dư Sinh đột nhiên quat lớn
- Đứa nào thế ?...

Đồng thời hắn ta chồm tới giật lấy mảnh giấy trren tay Trương Bân...
Vừa liếc mắt đọc hết hàng chữ trên mảnh giấy hắn vùng ngữa cổ cười lên hăng hắc một hồi dài mà rằng :
- Công tử Mặt Ma Y Mộng Lăng !... Một gã vô danh tiểu tốt ta chưa hề nghe tiếng bao giờ !
Khoái Dư Sinh sở dỉ đươc giang hồ tặng danh hiệu Cửu Đầu Ô chẳng những vì hắn giảo trá gian ngoan mà lại giao du rất rộng kiến văn rất quảng bác.
Hắn bảo công tử Mặt Ma là một gã vô danh tiểu tốt tất nhiên không sai.
Những tiếng nói của Khoái Dư Sinh chưa dứt, bỗng nhiên một hồi cười dài sang sảng...ha...ha...ha... lồng lộng trong không khí át hẳn cả tiếng nói của đối phương, làm rung động tâm thần tất cả mọi người có mặt tại tràng.
Hiển nhiên người phát ra tiếng cười là một cao thủ có nội công rất thâm hậu.
Những ánh mắt kinh dị phẫn nộ quét nhìn về hướng phát ra tiếng cười và tất cả đều ngạc nhiên sửng sốt vô cùng, vì người lạ mới xuất hiện là một công tử phong lưu tuyệt thế khí độ cao quí bất phàm, thần thái phong nhả thoát tục. Cặp chân mày không thưa không rậm với cặp mắt trong suốt lóng lánh. Chiếc mũi dọc dừa, đôi môi đỏ như thoa son, hai hàm răng trắng như bạch ngọc...
Ngũ quan cân đối kết hợp thành một khuôn mặt xinh đẹp tươi cười pha lẫn tính chất mê hoặc quyến rủ thoát ra vẻ hào khí anh phong. Nếu như chàng ta không thốt ra hồi cười lanh lãnh vừa rồi, nếu như bên mình chàng ta không đeo thanh trường kiếm màu bạc lủng lẳng, có lẻ chẳng ai dám bảo là người am hiểu võ công.
Tấm áo dài màu bạc. Thanh trường kiếm màu bạc lại càng làm nổi bật nét đặc biệt...
Trước đây Thần Phiến Thư Sinh Trương Vân Hạc đã có thể nói là rồng trong loài người. Nhưng nay so với thanh niên lạ mặt này thì lại không thấm vào đâu.
Tiếng cười vừa dứt thanh niên lạ khẽ nhún vai nói :
- Đúng ! Công tử Mặt Ma chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt !
Giọng nói tuy rất nhẹ nhàng êm ái, nhưng có một âm vân rất kỳ đặc, khiến người nghe không thể phân biệt là mang tâm trạng gì mà tự dưng trong tâm linh mỗi người đều nỗi lên một trận rung động kỳ dị không thể kiềm chế.
Chàng ta quét ánh mắt nhìn Bạch Tường Vi một cái rồi bước

tới hai bước ôm quyền nói :
- Kẻ vô danh tiểu tốt Y Mộng Lăng xin kính chào Tường Vi hội chủ!
Ngọc Nữ Băng Tâm khẻ hừ một tiếng lạnh nhạt, cau mày hỏi :
- Công tử là ...
Giọng nói của nàng vẫn nhẹ nhàng và lạnh lẽo như băng. Nhưng nàng chỉ mới thốt được ba tiếng „công tử là...“ rồi bỗng dưng im bặt.
Nàng không biết phải nói tiếp như thế nào, vì nếu ngỏ lời nghiêm trách là kẻ đã dám tự do xông vào Tường Vi sảnh thì chẳng hoá ra mất hết thể thống của Hội ư ? Hơn nữa khuôn mặt xinh đẹp mê hoặc tươi cười của chàng khách lạ đã khiến nàng đột nhiên có cảm giác khác lạ, tim nàng nhảy thình thịch, một tâm trạng mà từ trước đến nay nàng chưa hề có.
Giữa lúc đó, đột nhiên nhiều tiếng la hốt hoảng từ miệng Tả hữu hiệp giám hội đường :
- ` ! Áo bạc, kiếm bạc, mặt...
Đúng, manh áo dài màu bạc, thanh trường kiếm màu bạc, khuông mặt tươi cười... giống hệt như Ngân Sam khách đã gây thảm kịch tại Huyết Hoắc Bảo trước đây, chỉ có một điểm phân biệt là chiếc mặt nạ Tiếu Diện Phật được gỡ bỏ để lộ khuôn mặt thật, luôn luôn tươi cười quyến rủ.
Từng nét mặt hiển diện tại tràng đều biến đổi lộ vẻ khẩn trương, tâm trạng đang rung động nhiễu loạn của Ngọc Nữ Băng Tâm cũng trầm xuống.
Chàng khách lạ đẹp trai tự xưng là Công tử Mặt Ma Y Mộng Lăng vừa xuất hiện, mang theo một giọng cười sang sảng dòn tan với dáng điệu hào hoa phong nhã, kèm theo bộ mặt luôn tươi cười, như có một ma lực thần bí quyến rũ đã làm cho mọi người tại tràng đều bàng hoàng ngơ ngẫn, quên cả sự nhận xét theo con mắt nhà nghề của những tay đã từng lăn lộn giang hồ vang danh võ lâm.
Hiển nhiên lắm, vì chàng ta đã có những nét biểu hiện rất rỏ rệt, đúng như người áo bạc đã từng gây thảm kịch ghê gớm tại Huyết Hoắc Bảo vừa qua thế mà họ đã không biết.
Chỉ thấy Tả Hiệp giám Thập Nhị Kim Tiền sau khi kêu dứt tiếng, liền vung mạnh hai tay một cái.
„Véo véo véo !...“ Mười hai mũi kim tiêu xé không khí vạch thành những đường cong cánh cung theo nhiều góc độ kỳ dị bắn về phía Công Tử Mặt Ma Y Mộng Lăng.
Đây chính là môn tuyệt học „Tam Hồ Đoạt Mệnh“ của Thập

Nhị Kim Tiêu có một oai lực rất phi thường khó mà tránh né. Thập nhị Kim Tiền Tiêu Cung Túc sỡ dĩ có được địa vị và danh vọng như ngày nay là nhờ trước đây đã có không biết bao nhiêu cao thủ võ lâm bị mất mạng dưới thủ pháp „ Tam Hồ Tuyệt Mệnh“ này của hắn.
Những mũi kim tiêu nối đuôi nhau xé không khí vạch thành những đường xẹt như ánh điện chớp, quả thật gây cho người ta có cái cảm giác tránh né khó khăn.
Nhưng kết quả của môn tuyệt học ấy chỉ mang lại chuỗi cười khăng khắc ròn rã...
Tiếp theo tiếng cười, một bóng người màu bạc lấp loáng qua lại vài cái, làm thành một đạo ngân tuyến đẹo đẽ kỳ diệu bay vút lên không.
Với một thân pháp khinh linh tuyệt diệu, Công Tử Mặt Ma Y Mộng Lăng đã bay vút ra ngoài vòng phạm vi oai lực của thủ pháp tuyệt học „Tam Hồ Đoạt Mệnh“ rất dễ dàng thanh thoát. Chàng ta đã bay lượn hai vòng tại một độ cao hơn hai trượng phía trên nóc sảnh, rồi mới nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất như một chiếc lá khô lìa cành.
Trên khuôn mặt tươi cười vẫn luôn luôn toả ra một sức quyến rủ thần bí, cặp mày kiếm khẽ nhướng vài cái, và nhún vai một cách rất thản nhiên, hỏi :
- Bổn công tử nghĩ rằng, chắc các vị ở đây ai cũng biết thân pháp tuyệt đỉnh của bổn nhân vừa thi triển gọi là phép khinh công Thiên Mã Hành Không(ngựa trời đi trên không) chứ ?
Đúng đây là môn khinh công tuyệt học vô thượng Thiên Mã Hành Không !
Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi từ ban nãy tới giờ, vẫn ngồi lầm lì trên chiếc ghế bọc da cọp, nghe hỏi bỗng đứng phắt dậy, nhếch cặp môi hồng thốt tiếng cười nhạt lạnh lùng hỏi :
- Nói vậy có phải các hạ là người áo bạc đã gây thảm kịch chém giết ghê tởm tại Huyết Hoắc Bảo cách đây gần nữa tháng hay không ?
Công tử Mặt Ma Y Mộng Lăng chưa kịp trả lời đã nghe có tiếng người quát mắng :
- ` ! Giỏi cho tên nhãi con, mi dám ngông cuồng coi thường thiên hạ... phen này Thần Phiến Thư Sinh Trương Vân Hạc mỗ sẽ cho mi biết...
Vừa quát mắng Thần Phiến Thư Sinh vừa trầm hữu chưởng rút cây quạt sắt gài trong lưng một tiếng „xoẹt“, vung trước mặt

một vòng, biến ảo thành mấy vầng phiến ảnh kỳ dị, và tiếng quát chưa dứt thân hình hắn đã chồm đến công liên tiếp bãy đường quạt về phía địch thủ.
Thủ pháp xuất chiêu mau lẹ, dũng mãnh và kỳ dị phi thường quả không hổ danh môn tuyệt học Huệ Phong Truy Vân Phiến Pháp.
Công Tử Mặt Ma Y Mộng Lăng nhẹ nhàng bước xéo sang bên cạnh nữa bước, thân hình bắn lui trong một thoáng giây điện chớp đã thoát ra ngoài vòng phiến ảnh của đối thủ, với một thân pháp rất ung dung tiêu sái phiêu dật, khiến Thần Phiến Thư Sinh phải tức giận gầm lên như cọp, thân hình xoay chuyển đuổi theo đối phương.
Nhưng khi ánh mắt vừa rảo đến chỗ đối phương đang đứng hắn bỗng dưng ngẫn người và nết mặt biến đổi một cách khác thường.
Thực ra chẳng phải một mình hắn ta mà tất cả mọi người có mặt ai nấy đều kinh hãi vô cùng. Vì trên tay Công Tử Mặt Ma Y Mộng lăng đang cầm ngắm nghía chiếc giải mũ văn sĩ của Thần Phiến Thư Sinh Trương Vân Hạc .
Điều làm cho mọi người phải kinh ngạc đây, là với một nhân vật như Thần Phiến Thư Sinh Trương Vân Hạc, võ công cao siêu tới mức hầu như đã được liệt vào hàng nhất lưu cao thủ võ lâm, thế mà cái giải mũ của mình đang đội lại bị người ta lấy mất lúc nào không hay, thì thật là ngoài sức tưởng tượng.
Chẳng những thế mà mọi người đứng bên ngoài đã để ý chăm chú cũng không hay nốt, thì thật là một điều làm người ta phải thán phục khôn cùng. Có thể nói trong giới giang hồ võ lâm hiện thời, hầu như ít có nhân vật có thủ pháp và thân pháp kỳ dị như thế.
Ngay cả Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi, vốn là con người nổi tiếng lạnh lùng sắt đá, mà trên khuôn mặt băng tuyết cũng hiện lên nét kinh dị khác thường. Từ trước tới giờ, nàng chưa hề chịu khuất phục một người nào. Vậy mà đối với Công Tử Mặt Ma, nàng đã phải tâm phục cả về nghi biểu lẫn võ công. Nàng thầm tự nghĩ : „Nếu quả chàng ta không phải là... mà mình thu phục được và cùng mình kết... thì còn gì bằng...“
Trong một giây phút nội tâm nàng đã biến động đến nỗi ngay cả chính nàng cũng không hiểu nữa.
Nhưng Công Tử Mặt Ma Y Mộng Lăng thì chàng đã thầm hiểu và vẻ mặt tươi cười trên nét mặt chàng ta hầu như lại càng toả ra một sức quyến rũ phi thường làm mê hoặc được người đối diện.

Và một giọng nói êm nhẹ như ru tự miệng chàng thốt ra :
- Bổn công tử xem ra có lẽ các người đều đã bị hành động của người áo bạc tại Huyết Hoắc Bảo làm cho bay hồn vỡ mật rồi, nên mới hoảng hốt thấy ai cũng đánh chớ gì ?
Giọng nói thật là trong trẻo êm nhẹ như ru, tan lẫn vào không khí một cách mơ hồ, khiến không ai có thể căn cứ giọng nói để mà đoán biết tâm trạng được. Ngừng một chút, chàng ta lại tiếp :
- Đã vậy, để bổn công tử cho các ngươi một sự chứng thực !
Dứt lời chàng ta hướng ra cửa cất tiếng gọi :
-Tiểu Vân Tước Nhi vào đây !
Tiểu Vân Tước Nhi ? !...
Từng cặp nhỡn quang kinh dị cùng hướng ra phía cửa với ý nghĩ : Có lẽ nào Công Tử Mặt Ma Y Mộng Lăng lại còn đem theo một...
Không ! ‡ng theo tiếng gọi tiến vào Tường Vi sảnh chỉ là một thiếu niên. Một thiếu niên trạc mười sáu mười bảy tuổi ăn mặc theo lối thư đồng, nhưng lại rất đẹp, làn da trắng hồng cặp mắt đen láy... Một gã thư đồng mà có phong thái chẳng kém chủ nhân bao nhiêu, thì thật là điều làm cho người đều kinh dị và hâm mộ hết sức!
Hầu như đã có chuẩn bị sẵn sàng từ trước, nên vừa bước vào phòng, Tiểu Vân Tước Nhi đã lẹ làng đến bên cạnh Công Tử Mặt Ma Y Mộng Lăng hai tay nâng lên một tờ giấy trắng và một ngọn bút lông đã thấm mực.
Y Mộng Lăng cầm bút lẹ làng viết mấy chữ lên tờ giấy. Đoạn chàng ta lạnh lùng liệng cây bút xuống đất một tiếng „bách“.
Sau khi liệng cây bút, chàng ta liền cầm tờ giấy dơ cao lên trước mặt mọi người.
Chữ - Với nét bút rắn rỏi tròn lẳn vừa bay bướm như rồng phi phượng vũ, vừa đượm nét hào mại toả uy khí ghê người. Đó là năm chữ : „Bạch Vũ chết đêm nay“ !

Ma diện ngân kiếm

dịch giả: Vũ Ngọc, đánh máy: Cao thủ Maihoatrang

Hồi 3
BIẾN ẢO MÊ LOẠN

Bạch Vũ chết đêm nay !
Tường Vi Hội sở dĩ có tình trạng đặc dị như hôm nay là vì

hôm qua đã đột nhiên nhận được một mảnh giấy báo với năm chữ như trên.
Mảnh giấy năm chữ ấy đúng như mảnh giấy đã xuất hiện tại Huyết Hoắc Bảo dạo trước, cũng giấy màu trắng không ký tên với năm chữ đơn giản : „Bạch Vũ đêm nay chết“ !
Mảnh giấy quái dị ấy hiện vẫn nằm trong tay vị nữ Hội chủ Tường Vi Hội Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi.
Công tử Mặt Ma Y Mộng Lăng hình như đã có sắp đặt trước, nên khi gọi gã thư đồng Tiểu Vân Tước Nhi vào là viết ngay năm chữ ấy.
Chỉ có vẻn vẹn năm chữ mà đã làm cho bao nhiêu người kinh hãi phẫn nộ ! Những người ấy đều lại là những tay khét tiếng như Cửu Đầu Ô Khoái Dư Sinh, Thập Nhị Kim Tiêu Cung Túc, Thắng Tự Kỳ Tăng Cửu Đồ...
Lại còn cả hai vị đường chủ của Kim Ngân lưỡng đường, cũng đều kinh hãi tức giận hét vang như sấm một lượt.
Ngay cả con người rất lạnh lùng xưa nay là Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi mà cũng phải rung người biến sắc.
Chỉ thấy nàng khẽ giơ cánh tay ngà ngọc, ngăn cản sự xao động ồn ào trong sảnh, rồi nhẹ nhàng tiến đến trước mặt Công tử Mặt Ma Y Mộng Lăng cách khoảng ba thước, phóng ra hai đạo nhỡn quang sắc lạnh, nhìn khuôn mặt xinh đẹp quyến rũ của đối phương gằn giọng hỏi :
- Chỉ mấy chữ ấy đủ để chứng minh các hạ không phải là...
Chẳng riêng gì nàng mà phải nói tất cả mọi người trong Tường Vi Hội, có mặt tại hội sảnh, ai nấy đều có một nhận xét khẳng định rằng chàng thiếu niên lạ trước mặt, chính là người áo bạc đã dùng chiếc mặt nạ Tiếu Diện Phật để nguỵ trang xuất hiện tại Huyết Hoắc Bảo dạo trước.
Chỉ nghe Công tử Mặt Ma Y Mộng Lăng ngắt lời biện bạch :
- Bổn nhân chỉ muốn cô nương đối chiếu tự dạng sẻ nhận ra sự thực ngay !
Dứt lời chàng ta đưa tay về phía trước một cái.Lối xuất thủ của chàng thật là kỳ, thật là tuyệt, đã dồn cho đối phương không còn đường tránh né mà phải tự động đón lấy mảnh giấy.
Đem so hai tự thể, quả nhiên bất cứ ai cũng có thể phân biệt không phải do một người viết. Xem xét so sánh xong tự dạng trên hai mảnh giấy, Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi từ từ ngước mắt hỏi :
- Thế tại sao các hạ cũng sử dụng được môn khinh công Thiên

Mã Hành Không ?...
- Bổn công tử đã dám mạo muội đến đây thì lai lịch của người viết năm chữ trên mảnh giấy kia, chẳng phải là điều bí mật đối với bổn nhân. Lại nói về môn tuyệt học Thiên Mã Hành Không thì đâu phải chỉ có người áo bạc xuất hiện tại Huyết Hoắc Bảo là biết triển dụng mà thôi ?
Tới đây Công tử Mặt Ma Y Mộng Lăng ngừng lại giây lát như để cho mọi người cùng thấm ý rồi mới nói tiếp :
- Chẳng hay các người ở đây có ai biết Không Không Nhất Tẩu hay không ?
Không Không Nhất Tẩu ? ! ...
Lại một vẻ kinh dị hiện lên trên khuôn mặt mọi người.
Một giáp tí về trước, Không Không Nhất Tẩu xuất hiện Trung Nguyên một lần với thần kỳ hạo khí đã làm chấn động võ lâm nhất thời, và được mọi người thời bấy giờ coi là quái kiệt cái thế. Nhưng không đầy một năm sau, nghe nói cị quái kiệt này đã lui ra tận vung Nam Hải xa xôi, từ đó không còn ai còn gặp lại bóng dáng ông già có thần công tuyệt học siêu việt ấy nữa.
Đến nay mọi người tại tràng lại đột nhiên nghe Công tử Mặt Ma Y Mộng Lăng nhắc đến danh hiệu Không Không Nhất Tẩu, nên ai nấy đều tỏ vẻ chăm chú pha lẫn nét kinh ngạc.
Chỉ thấy trên khuôn mặt tươi cười của chàng tỏ ra nét đắc ý nói tiếp :
- Vừa rồi tại hạ dứt được cái giải mũ trên đầu vị nhân huynh họ Trương kia là nhờ thi triển thân pháp khinh công kỳ diệu „Cửu Bộ Thái Lăng Hoa“ và một nữa chiêu „Xảo Trích Vân Nghê“ trong pho Không Không Minh Ly Thập Bát Thủ của Nam Hải Không Minh Đảo đó !
Đúng vậy, thân pháp ấy thủ pháp ấy, quả thực là khoái tiệp thần kỳ, khiến ai cũng phải kính phục.
Chỉ có khi nhắc đến chiếc giải mũ thì Thần Phiến Thư Sinh Trương Vân Hạc bất giác lửa giận bốc lên tận đỉnh đầu, hắn ta trừng mắt quát lớn :
- Điều ấy chỉ chứng minh là mi có liên hệ với Không Không Nhất Tẩu mà thôi, Chớ ăn thua gì đến người khác, hôm nay ta không thể tha mi được !
Dứt tiếng hắn ta liền xoè cây quạt sắt tấn công về phía đối phương những chiêu thế mãnh liệt chứ không nương tay.
Y Mộng Lăng khẽ nghiêng mình lui ra hai bước, không thèm nhìn Thần Phiến Thư Sinh một cái. Nhưng nụ cười luôn luôn nở

trên khoé miệng của chàng bỗng nhiên tắt hẳn, giọng âm trầm :
- Đúng ! Không Không Nhất Tẩu chính là ân sư tại hạ, nhưng ngươi đã bị kẻ bạn đồ là người mặc áo bạc mang mặt nạ Tiếu Diện Phật tên gọi Cừu Tình sát hại ngay từ trước khi hắn vào Trung nguyên, gây ra thảm cảnh tại Huyết Hoắc Bảo !
- Sao ? Mi nói sao ? Người áo bạc tại Huyết Hoắc Bảo tên gọi Cừu Tình ?
- Phải ! Y chính tên là Cừu Tình, sư đệ của tại hạ, và cũng là kẻ định sát hại lão hội chủ của các vị tại đây đêm nay, cho nên tại hạ mới phải lặn lội ngàn dặm đuổi theo hắn vào đây để chẻ xác hắn ra làm trăm mảnh, cho xứng tội tên bạn đồ của Nam Hải Không Minh Đảo.
Trong giọng nói của Y Mộng lăng vẫn êm nhẹ như ru, nhưng đượm thêm vẻ bi thống và thành thực vô cùng.
Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi hình như có phần bị mê hoặc, nhưng giọng nói của nàng vẫn lạnh lùng như băng :
- Nói vậy mục đích của các hạ đến đây là để...
Y Mộng Lăng vội tiếp lời :
- Sở dỉ Y mỗ mạo muội đến làm rộn quí vị hội là định yêu cầu Hội chủ cho tại hạ được tạm lưu ở đây một ngày, sau khi thuận lợi diệt được bạn đồ của sư môn, tại hạ nguyện sẻ xã thân để đền đáp ân đức.
Nghe nói, Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi hơi mấp máy cặp môi mộng đỏ, và trên khuôn mặt sáng đẹp tợ trăng rằm hiện lên vài nét nhăn kinh dị.
Nàng nhìn khuôn mặt chàng trai có một ma lực đặc dị mà tâm trạng dao động bất an. Bình tĩnh, quả quyết là thái độ sở trường của nàng từ trước tới nay mỗi khi xử lý công việc. Thế mà hôm nay không hiểu tại sao bỗng dưng nàng lại trở nên do dự mất cả tự kỷ, vì một khuôn mặt có một ma lực vô hình được kết hợp bởi ngũ quan cân đối, với nụ cười quyến rũ luôn luôn hé mở trên môi.
Ngọc Nữ Băng Tâm là một cô gái vẫn được mệnh danh là người không biết ở trên cái thế giới này có hoan hỉ, có khoái lạc, có tình dục... Có phải nàng không biết thật chăng ? ...
Đúng vậy ! Nhưng chỉ là trước kia... Còn hiện tại, trước vẻ phong hoa tuyệt thế và nghi biểu bất phàm của Công tử Mặt Ma Y Mộng Lăng, lại còn có giọng nói êm nhẹ như ru đầy sức quyến rũ mê hoặc, đã bất giác in sâu vào tận tâm tư nàng.
- Ồ ! Đã bắt đầu sơ canh rồi, chắc chỉ độ lát nữa là Cừu Tình sẻ tới !

Trong tiếng nói nhẹ nhàng có một sức hấp dẫn kỳ dị làm rung động tâm thần của Ngọc Nữ Băng Tâm.
Nàng nhướng cặp mày liễu, cặp mắt trong sáng càng lóng lánh thêm. Đó là nét tượng trưng khi nàng chọn lựa quả quyết một việc gì.
„Được“ - Nàng thốt tiếng có vẻ cương quyết, rồi quay sang gã đầu lãnh Lãng Lý Xà Hành Trương Bân ra lệnh !
- Trương đầu lĩnh ra bảo chúng nó dọn tiệc đãi khách !
Trong số những người có mặt tại Tường Vi hội sảnh, ngoại trừ gã Tổng giám Cửu Đầu Ô Khoái Dư Sinh thản nhiên ngồi mỉm cười, vân vê mấy sợi râu dê lưa thưa dưới cằm, còn ai nấy đều kinh ngạc mở lớn cặp mắt.
Nhất là Kim đường đường chủ Thần Phiến Trương Vân Hạc, hắn ta xếp mạnh cây quạt sắt một tiếng „ xoẹt „ lật đật nói :
- Kính bẩm Hội chủ, làm như vậy không... không được !
Nhưng hắn ta không thể nào ngờ rằng, Ngọc Nữ Băng Tâm lại nhếch mép cười nhạt lạnh lùng hỏi vặn :
- Nếu vậy Trương đường chủ thử cho biết làm thế nào là „được“ !
- ...
Trương Vân Hạc chỉ há miệng chớ không nói được ra lời, chính ra thì hắn cũng không dám nói nữa. Vì dưới tình trạng hiện tại, cũng chẳng có cách xử trí nào ổn thoả hơn ?
- Ha ha ha ! ... Ha ha ha !
Công tử Mặt Ma Y Mộng Lăng thốt lên hồi cười sang sảng gỡ rối cho Trương Vân Hạc :
- Bạch Hội chủ ! Còn gả thư đồng Tiểu Vân Tước Nhi của Tiếu thiểm công tử Y Mông Lăng cũng phiền Hội chủ cho người chiếu cố !
Sẵn sự bực dọc trong bụng, nên khi nghe nói, Trương Vân Hạc bĩu môi tiếp lời giọng khinh miệt :
- Cái gì làTiếu thiểm công tử. Ta xem cái bản mặt của nhà ngươi chỉ nên gọi là Ma Thiểm „Tức mặt ma“- thì đúng hơn !
„Ma thiểm“ - Mặt ma „ Đúng vậy, chẳng những Thần Phiến Trương Vân Hạc, mà mọi người hiện diện trong Tường Vi hội sảnh và ngay cả Ngọc Nữ Băng Tâm ai nấy cũng đều có cảm giác như thế. Nhưng chỉ có Trương Vân Hạc dám nói ra mà thôi.
„Mặt ma ! „ Y Mộng Lăng thản nhiên nhún vai nói :
- Mặt ma thì Mặt ma cũng được chứ sao. Vì Tiếu thiểm là tự bổn công tử đặt lấy, và nghe nó đỡ chối tai hơn Mặt ma một chút

mà thôi !
Nói xong, chàng ta quay lại nhìn gã thư đồng Tiểu Vân Tước Nhi nhún vai một cái.
Đối với chàng ta, bất cứ động tác nhỏ nào cũng đều tỏ ra thản nhiên siêu thoát.
Cái nhún vai vừa rồi, vừa để biểu lộ thái độ bất cần, mà hình như còn để ngầm bảo với Tiểu Vân Tước Nhi : „Họ thêm cho ta cái danh hiệu mới gọi là „Mặt Ma“ kể cũng hay đấy chứ“ !
Ngoài ra, chẳng hiểu còn có thêm hàm ý gì không ? Có lẽ chỉ có Tiểu Vân Tước Nhi là biết !
Chỉ thấy Tiểu Vân Tước Nhi cũng bắt chước nhún vai một cái với thái độ thản nhiên, siêu thoát, chẳng sai chủ nhân một nét.
Đoạn, gã nở nụ cười hằn rỏ hai núm đồng tiền trên má, quay mình bước theo Lãng Lý Xà Hành đi ra.
Một lát sau, đèn đuốc sáng lên, cả một toà đại sảnh Tường Vi hội sáng trưng như ban ngày, Tiếp theo, một bàn tiệc linh đình được dọn ra.
Công tử Mặt ma Y Mộng Lăng, chẳng những võ nghệ cao mà tửu lượng cao.
Chàng ta ứng tiếp mọi người, cười nói vui vẻ khiến không khí bữa tiệc đầy vui nhộn
Lại thêm những chuyện cầm, kỳ, thư, hoạ, tuyết nguyệt, phong hoa, cho đến chuyện võ lâm hắc, bạch lưỡng đạo, tam giáo, cữu lưu chuyện gì chàng ta cũng rành rõ. Chuyện nào chàng ta cũng kể được có đầu có đuôi, khúc chiết ly kỳ, khiến ai cũng phải thán phục.
Hình như bất cứ về phương diện nào, công tử Mặt ma cũng đều tỏ ra đột xuất, kỳ đặc, bất phàm...
Phong độ tiêu sái bất phàm, nói năng hoạt bát hấp dẫn của chàng, đã áp phục được mọi người, kể cả Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi.
Đặc biệt nhất, đến độ không thể tin được là trong bữa tiệc, nhờ sự ăn nói, phong thái độc đáo, chàng ta đã làm tan biến vô hình cái không khí hiềm nghi từ khi mới đến.
Công tử Mặt ma quả là một hùng tài hiếm có trong chốn võ lâm lâm giang hồ từ mấy trăm năm nay, có thể nói là một „Quỷ tài“, kể cũng không quá đáng
Đương nhiên, sỡ dỉ chàng ta được như vậy cũng là nhờ rất nhiều vào khuôn mặt tươi cười kỳ dị, do sự kết hợp của ngũ quan một cách cân đối tuyệt mỹ.

Do đó hầu như có một ma lực vô hình mà người ta không biết lấy gì để mô tả, chỉ biết mơ hồ sâu thẳm làm sao ? ... Một sự tươi cười không tài nào liễu giải luôn luôn thấp thoáng trong cảm giác của người ta.
Công tử Mặt ma Y Mộng Lăng quả là một nhân vật thần kỳ bất khả trắc.
Trong sự cười nói hào phong của chàng ta đã làm Bạch Tường Vi, một cô gái được mọ người mệnh danh là Ngọc Nữ Băng Tâm, làm chủ một bang hội lớn, cũng phải hiện lên vẻ tươi vui thích thú trên khuôn mặt xinh đẹp như hoa như ngọc. Đã đẹp, nét tươi vui lại càng làm nàng đẹp thêm, đẹp một cách không sao diễn tả.
Chẳng những Bạch Tường Vi, mà cả trăm nhân vật đầu não trong Tường Vi hội cũng bị say sưa chìm đắm trong cử chỉ nói cười của công tử Mặt ma mà không biết.
Chỉ có Y Mộng Lăng, qua nét tươi cười quyến rũ của chàng ta là có thể thấy rỏ chàng ta là người có dụng tâm cố ý. Mà sự dụng tâm cố ý của chàng ta hình như để làm cho Ngọc Nữ Băng Tâm ngã lòng, tiến lên một bước nữa là lấy được lòng tin của nàng.
Đến hiện tại, thì chàng ta đã có thể khẳng định và tin tưởng rằng mình đã thực hiện được phân nữa cái dụng tâm ấy.
Thời gian qua vùn vụt, một canh hết lại tới một canh...
Tiếng trống canh đã điểm ba tiếng. Đêm đã qua già nữa mà đêm nay...
Trong tâm tư Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi cũng như trong ý nghĩ của Tổng giám Cửu Đầu Ô Khoái Dư Sinh đều cho rằng sự xẩy ra bất tường đối vị lão hội chủ Ngọc Kim Câu Bạch Vũ trong đêm nay, hầu như là một việc khó có thể xảy ra.
Nghĩ cho kỹ, Kể cũng là một việc khó có thể xảy ra thật, vì họ đã có xếp đặt chu đáo từ trước, mà lại ngoại trừ hai người họ ra, không còn tới một người thứ ba nào biết.
Nhưng...
Công tử Mặt ma Y Mộng Lăng đột nhiên đứng dậy khẻ hừ một tiếng mà rằng :
- Đến rồi.
Đến rồi đây là chỉ người áo bạc tên Cừu Tình...
Quả nhiên, một chuỗi cười dài sang sảng : Ha ha ha... Ha ha ha ! ... từ trên nóc Tường Vi hội sảnh dội xuống.
Công tử Mặt ma Y Mộng Lăng quả có một nhỉ lực rất mẫn nhuệ. Đúng vậy, tất cả đối với chàng ta hầu như về mặt nào cũng tỏ ra đột xuất hơn người.

Hiện tại ở trong Tường Vi hội sảnh rỏ ràng chàng ta đã là người được tín nhiệm.
Tiếng hừ chưa dứt, chàng ta đã khẻ nhún vai một cái thân hình biến mất như một trận gió.
- „Cừu Tình mi chạy đâu cho thoát“ ! -Tiếng quát mắng của công tử Mặt ma vang trên nóc sảnh.
Ngọc Nữ Băng tâm Bạch Tường Vi cũng nghiêng mình phóng ra với thân pháp mau lẹ phi thường. Kế tiếp là Khoái Dư Sinh, Cung Túc, Trương Vân Hạc... từng bóng người nối gót phóng ra với binh khí cầm sẳn trên tay.
Mặt trăng lơ lửng giửa cao không toả ánh sáng vằng vặc.
Bọn họ ra khỏi cửa là nhất loạt phóng lên nóc Tường Vi hội sảnh. Nhưng họ chỉ chậm trể trong thoáng mắt, trên nóc hội sảnh đã không còn một bóng người. Dưới ánh trăng sáng, từ phía xa ngoài mười trượng một bóng người màu bạc lấp lánh xẹt ra khỏi tổng đàn Tường Vi hội như một lằn điên chớp.
Thân ảnh thấp thoáng phiêu động như bóng ma quái, khiến người ta không thể phân biệt được là công tử Mặt ma Y Mộng Lăng hay là...
Cả một khu vực phạm vi Tường Vi hội bóng người qua lại thấp thoáng hỗn loạn. Một tiếng cười nhạt lạnh lẽo điểm trrên môi Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi, biểu lộ sự bực tức từ nội tâm theo thói quen của nàng.
Trong tổng đàn Tường Vi hội có tới mấy trăm người, vả lại bố trí khắp xung quanh thế mà lại để cho địch nhân tự do đến lại tự do đi. Tuy nhiên địch nhân chưa làm gì được, nhưng để cho chỉ có một người ngoài hội là Công tử Mặt ma đuổi theo thì mất mặt quá ! ...
Chỉ thấy Ngọc Nữ Băng Tâm khẻ dậm gót sen quát :
- Tất cả đều là đồ vô dụng !
Đoạn ngàng khẻ nhún chân lao mình đuổi theo như một lằn chớp. Nhưng đến khi thân hình nàng ra khỏi khu vực tổng đàn Tường Vi hội thì bóng người mặc áo bạc cũng đã biệt dạng.
Từ phía sau lưng nàng vẫn vang lên tiếng ồn ào hỗn loạn.
Đồng thời có mấy bóng người nối gót chạy theo nàng.
- Kính bẩm Hội chủ không nên một mình...
- Kính bẩm Hội chủ...
Đó là tiếng gọi của Thần Phiến Trương Vân Hạc và Cửu Đầu Ô Khoái Dư Sinh. Nét mặt Ngọc Nữ Băng Tâm vốn đã lạnh lùng nay lại càng toả hàn khí ghê người.
Vì lúc mới sanh nàng, mẹ nàng là người ốm yếu bệnh tật nên

từ bé đến giờ ít khi nàng được gặp mặt mẹ. Còn cha nàng Ngọc Kim Câu Bạch Vũ thì đối với nàng cũng như đối với mọi người khác „ nghiêm khắc và lạnh lùng !
Nàng chưa từng được sự vuốt ve âu yếm và cũng chưa hề gặp điều gì trái ý bao giờ. Trong khi người áo bạc gây thảm cảnh tại Huyết Hoắc Bảo làm náo động giang hồ như hiện nay thì sự quan tâm của bọn người dưới sự lãnh đạo của nàng như Khoái Dư Sinh và Trương Vân Hạc đương nhiên là mang đầy hảo ý !
Thế mà chẳng hiểu tại sao đêm nay đối với lời kêu gọi của hai người đó nàng lại nảy sinh phản cảm.
Hắc ! Nàng khẻ cất tiếng cười nhạt lạnh lùng đưa tay vén làn tóc, rồi lắc động thân hình bay vút đi không thèm quay đầu lại.
Thân hình của nàng tuyệt mỹ, tuyệt khoái, nàng đã thi triển môn khinh công tuyệt học Lược Ảnh Phù Quang.
Trong chớp mắt tiếng ồn ào hỗn loạn, tiếng hò hét kêu gọi đã bị nàng bỏ lại phía sau, không còn nghe thấy gì nữa, mà chỉ nghe tiếng nước chảy rì rào từng chặp trước mặt. Thì ra nàng đã phóng đi một hơi tới tận bờ sông.
Gió hiu hiu thổi, ánh trăng mờ nhạt soi mặt nước trường giang gợn lên từng đợt sóng bạc lăn tăn. Cảnh đêm trăng đẹp biết bao nhiêu và cũng hiu quạnh biết bao nhiêu. Nàng thở phào một hơi dài nhẹ nhõm, buông mình ngồi xuống phiến đá cạnh bờ sông.
Trong lúc buông mình ngồi xuống, đột nhiên nàng cảm thấy tâm tư bình hoà yên tĩnh nhưng cũng lẻ loi cô tịch vô cùng. Bỗng dưng lại một trận xao động khôn tả nỗi lên mặt sóng tâm tư của nàng. Một hình bóng mơ hồ, một khuôn mặtmơ hồ hiện lên, đây là...
Là một tâm tình nằm sâu kín trong tâm linh nàng đã bị khuấy động ?!
Kẻ nào đã đem lại cho nàng cái tâm trạng ấy ? Phải chăng chàng trai có khuôn mặt ma quái quyến rũ, có tài đột xuất về mọi mặt chăng ? ...
Thình lình...
Một tiếng động lạ lọt vào tai nàng, phát xuất từ ngôi miếu Thuỷ thần phía sau lưng. Ngọc Nữ Băng Tâm đảo nhỡn quang một vòng, nhếch môi nở nụ cười nhạt lạnh lùng cố hữu, nhún chân nhảy vút về phía ngôi miếu Thuỷ thần.
Trong toà miếu cũ tối đen như mực.
Một vài ánh trăng nhỏ yếu ớt xuyên qua lỗ hổng ngói và rọi vào trong miếu, nhìn rỏ một pho tượng Thuỷ thần nằm đổ trên bệ,

cùng mấy pho tượng thuỷ quỷ, gãy đầu gãy tay nằm lỏng chỏng khắp nơi, lại càng làm không khí thêm phần ghê sợ.
Ngọc Nữ Băng Tâm từ từ đảo ánh mắt khắp một lượt. Rỏ ràng vừa có tiếng động, vừa có bóng người thoáng hiện tại sao lại...
Thình lình một luồng gió lạnh thổi phào qua sáu gáy nàng, khiến nàng không thể kìm hãm được tiếng kêu kinh ngạc : „Á“.
Cánh tay mặt nàng vung lên. Một chiếc Ngọc kim câu toả ánh sáng màu đỏ lấp loáng dài hơn một thước được nàng rút cầm nơi tay quét ra phía sau như một ánh điện chớp. Nàng đã thi triển chiêu thế „Nữa chuyển càn khôn“ trong pho tuyệt học Ngọc Kim Câu Nhưng...
Bịch ! Mạch môn cổ tay nàng đã bị giữ chặt và cả thân hinh thon nhỏ của nàng cũng bị kéo ngã vào lòng một người lạ khiến nàng rùng mình thốt tiếng kêu kinh hãi „Ái“.
- Tại hạ đây, Bạch cô nương chớ ngại !

Ma diện ngân kiếm

dịch giả: Vũ Ngọc, đánh máy: Cao thủ Maihoatrang

Hồi 4
HUYẾT TANH LẠI HIỆN

Giọng nói êm nhẹ làm rung động tâm tư Ngọc Nữ Băng Tâm và một khuôn mặt đầy vẻ xinh đẹp quyến rủ lại hiện ra trước mắt nàng !
Chàng trai lạ chính là Công tử Mặt ma Y Mộng Lăng.
Ồ ?! Các hạ ?...
- Tại hạ đã thất sách, để cho Cừu Tình hoảng sợ chạy mất !
Y Mộng Lăng đã nói ra đúng cái điều mà Ngọc Nữ Băng Tâm đang nghi ngờ trong lòng.
Và trong giây phút ấy Bạch Tường Vi bỗng có một cảm giác khác lạ truyền vào tận tâm khảm, đó là do cánh tay của Y Mộng Lăng vừa vòng ôm ngang eo lưng thon nhỏ của nàng. Đồng thời cổ tay trái của nàng cũng bị một bàn tay khác nắm lấy khiến cả thân hình nàng ngã tựa sát vào giữa ngực Công tử Mặt ma.
Nàng dãy mạnh một cái định thoát ra nhưng không được. - Ngươi ? - Tiếng ngươi từ miệng nàng thốt ra một cách lạnh lùng ghê người đượm vẻ tức giận.
Anh yêu em ! - Nàng đã được trả lời bằng ba tiếng thật đơn giản với âm điệu thật êm ái như ảo như mộng.
Tâm linh nàng chấn động. Thân hình nàng rung lên. Trong làn không

khí đặc dị có pha lẫn sự mê hoặc quyến rũ.
Thình lình nàng nghiến chặt hàm răng ngọc ngước nhìn lên...
Khuôn mặt xinh đẹp tươi cười toả ra một ma lực thần bí lay động trước mắt nàng mỗi lúc một áp tới gần.
- Ngươi... Nhà ngươi không được...
Nàng lại cố sức vùng vẫy nhưng kình lực đã mất hết. Tiếng nói cũng rung rung...
Cái phản ứng mà nàng nhận được là...
Một cánh tay rắn chắc ôm ngang lưng nàng mỗi lúc một chặt khiến khoảng cách giữa hai người không còn chỗ hở.
- Anh yêu em thật đấy ! -Âm điệu như ảo như mộng lại phảng phất bên tai nàng, làm tâm thần nàng rung động, rung động đến cả mỗi thần kinh tế bào trên toàn thân nàng...
Thế rồi cặp môi nóng bỏng gắn chặt vào cổ nàng từ từ di động.
Một cảm giác tê buồn kỳ dị len vào tâm linh thần trí nàng. Trong một giây phút thần trí nàng đã bị rơi vào sự mâu thuẫn cực đoan, thân hình nàng không ngớt rung động.
Nàng... Hầu như nàng đã không còn sức vùng vẫy kháng cự nữa.
Thực ra tình trạng này nàng đã sớm dự biết từ lúc nghe Công tử Mặt Ma Y Mộng Lăng gọi nàng bằng ba tiếng Bạch cô nương mà không gọi là Bạch Hội chủ.
Làn môi nóng bỏng thiêu đốt tâm linh nàng từ cổ lần lần di chuyển đến mang tai, đến gò má...
Lúc này thì Ngọc Nữ Băng Tâm không còn sức kiềm chế nữa, miệng nàng khẻ thốt tiếng rên hư...hư...hai mắt nàng từ từ nhắm lại... Cuối cùng bốn vành môi đã tìm gặp nhau, gắn chặt vào nhau...
Cạch! Một đạo kim quang nháng lên, cây Ngọc Kim Câu trên tay Bạch Tường Vi bị rớt xuống đất gây thành tiếng động khác lạ, nhưng tiếng động ấy chẳng chút làm kinh động họ mà chỉ soi rỏ thêm gót chân rung động của Bạch Tường Vi kiểng lên
Một lát sau.
Bốn vành môi từ từ rời nhau và hai thân hình cũng từ từ tách ra.
Thình lình...
Đét! - Bạch Tường Vi vung tay tát Y Mộng Lăng một cái thật mạnh.
Đây là một trạng thái tâm lý rất kỳ diệu.
- Ngươi... dám... ta...
Tiếng nói của nàng rung rung không còn rỏ nữa.
Nét tươi cười tuy ngưng hiện trên khuôn mặt Y Mộng Lăng nhưng vẫn toả ra một ma lực kỳ dị đầy sức quyến rũ mê hoặc...
Anh yêu em thật đó ! Chẳng lẽ em lại nhẫn tâm từ chối tình yêu của

anh hay sao ?
- ...
Ngọc Nữ Băng Tâm đâu còn nói gì được nữa. Và lúc này chính nàng cũng có điểm ngạc nhiên không hiểu tại sao mình lại đánh Y Mộng Lăng một tát tai ?...
Vì Y Mộng Lăng đã nói tiếng nói quá đột nhiên hoàn toàn ra ngoài dự đoán của nàng.
Chẳng lẽ Công tử Mặt Ma Y Mộng Lăng lại quả thực không hiểu được tiếng tâm thành của một thiếu nữ hay sao ?...
Chẳng lại một cái tát tai đã làm tan nát cõi lòng của chàng hay sao ?...
Công tử Mặt ma từ từ cúi xuống nhặt cây Ngọc Kim Câu rớt dưới đất đặt vào tay Bạch Tường Vi nói tiếp :
-Vậy thì anh xin từ biệt nhé. Em hãy giữ lấy cái này kẻo khi mất đi sẻ vĩnh viển không bao giờ tìm thấy đâu !
Đúng „Có những cái khi đã mất đi sẻ không bao giờ tìm lại được“, lời nói của chàng đầy ý nghĩa sâu xa.
Dưới ánh trăng mờ nhạt khuôn mặt xinh đẹp lại hiện lên nét tươi cười rạng rỡ đầy ma lực.
Chàng quay mình từ từ cất bước. Quả thật chàng định bỏ đi.
Một sự xao động từ trong thẳm đáy tâm tư Bạch Tường Vi rộn lên.
Tâm trạng nàng lúc này thật là phức tạp, phức tạp một cách cùng cực !
Đột nhiên nàng cất tiếng run run :
- Ngươi... hãy đứng lại !...
Công tử Mặt ma ngừng chân từ từ quay mình.
- Ngươi !...
- Anh yêu em thật đấy !
Khuôn mặt đầy ma lực bí mật lay động cùng âm điệu êm ái như ru làm rung động con tim của nàng.
Chỉ thấy chàng lật đật bước thêm mấy bước nắm chặt lấy hai cổ tay nõn nà của nàng nói tiếp:
- Thật đấy ! Tin anh đi !
- Em...
Nàng ngước mắt nhìn khuôn mặt tươi cười xinh đẹp đã làm mê hoặc, rung động lòng nàng. Thế rồi chàng và nàng ôm chặt lấy nhau.
Trong một thoáng nàng cảm thấy con tim yên định, tâm tình thư thái mãn túc !
Còn chàng, trên khuôn mặt đẹp trai thoáng hiện lên một nét rất đặc dị.
- Một cánh tay vòng ngang lưng thon nhỏ của nàng từ từ nhè nhẹ lần vuốt...
- Hư hư !...

Bốn vành môi lại tìm nhau gắn chặt...
„Cạch“ !
Chiếc Ngọc Kim Câu lại từ tay nàng buông rơi xuống đất.
„Bựt“ !
Tiếng giải quần nàng bị dựt đứt.
Nàng đột nhiên mở lớn cặp mắt phượng lờ đờ yếu ớt hỏi trong hơi thở:
- Anh ?... không...
- Anh yêu em ! Anh yêu em quá...
Giọng nói êm ái quyến rũ lại làm rung động tâm tư và lu mờ lý trí nàng.
Hai vành môi nóng bỏng lại bịt kín miệng nàng, đốt cháy tim nàng.
Hư !... Hư !...
Tiếng rên yếu ớt dồn dập, cặp mắt nàng lại khép kín dưới làn mi cong vút.
Từng lớp áo lớp quần rớt xuống phủ lên chiếc Ngọc Kim câu che kín làn ánh sáng đỏ rực của chiếc vòng ngọc chiếu ra.
Thế rồi...
Hai bóng người quyện chặt lấy nhau ngã xuống chìm vào trong bóng tối...
Đêm - yên lặng và tươi đẹp biết bao nhiêu.
Từ trong ngôi miếu thuỷ thần cũ bay ra tiếng hơi thở đặc dị làm xao xuyến lòng người...
Ai bảo Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi có con tim làm bằng sắt đá. Ai bảo nàng không biết mùi vị dục tình trên cái thế giới loài người này. Vì nàng đã bị dồn ép thái quá nên khi bùng nổ thì không thể hãm được.
Hai bóng người lại lặng lẽ mặc quần áo trong bóng tối rồi âu yếm dìu nhau ra khỏi ngôi miếu thuỷ thần.
Họ là Công tử Mặt ma Y Mộng Lăng và Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi.
Đương nhiên trên khuôn mặt tươi cười quyến rủ của Y Mộng Lăng lúc này đã pha lẫn nét đắc ý.
Còn nét mặt hây hây tươi thắm của Bạch Tường Vi trước kia phủ một lớp sương lạnh nay đã hiện lên đầy vẻ say sưa thoải mái đượm thêm nét e thẹn sung sướng !
Trông nàng lúc này lại càng đẹp, đẹp một cách rung động lòng người.
` ! - Công tử Mặt ma Y Mộng Lăng đột nhiên thốt tiếng kêu kinh ngạc!
- Cái gì thế ? - Bạch Tường Vi ngước nhìn chàng hỏi giọng rất thân mật lo lắng...
- Em Tường Vi ! Chúng ta bỏ Tổng đàn theo địch ra đây không chừng

bị trúng kế điệu hổ ly sơn...
Quả nhiên đây là một nghi vấn mà Y Mộng Lăng hỏi một cách rất đột nhiên, nhưng chỉ thấy Bạch Tường Vi khẻ mỉm cười tự đắc :
- Dù cho có bị như thế thật đi nữa cũng không sao, vì mấy hôm trước em đã chuẩn bị kỹ lưỡng, và mượn cớ mời cha em vào ẩn trong động Bách Hoa Nham rồi !
A ! Nếu thế thì hay quá !
Nguyên động Bách Hoa Nham là một nơi rất bí ẩn của Tường Vi hội. Hơn nữa chính kẻ gửi giấy hăm doạ là Cừu Tình cũng không biết Ngọc Kim Câu Bạch Vũ đã dời vào ẩn tại địa điểm kín đáo này ?
Y Mộng Lăng ngửng nhìn sắc trời nói tiếp :
- Sắp sang canh tư rồi chúng ta nên trở về thì vừa !
- Dạ !
Sau tiếng đáp, nét mặt Bạch Tường Vi trỏ nên lạnh lùng.
Trong một đêm nay có thể nói là một sự đột biến trong đời nàng. Biến đổi một cách lớn lao khôn tả. Mà khi nhắc đến trở về, bất giác lại kéo nàng trở về khung cảnh hiện tại.
Những khuôn mặt... Những công việc... làm nàng quá phiền rộn...
Nhưng đâu có thể không trở về được ?
Trong sự âu yếm dìu đỡ họ rảo bước trên đường trở về.
Nhưng mới được một đỗi Y Mộng Lăng đột nhiên ngừng chân nắm chặt tay nàng nói :
- Anh thấy em nên về trước một lát rồi anh sẻ về theo... thì tiện hơn !
Bạch Tường Vi buông tiếng thở dài , cặp chân mày khẻ nhướng lên... thầm ý nàng định nói : „Có gì mà không tiện. Sự thực trước sau vẫn là sự thực. Cần gì phải sợ người khác chê cười.“ Hơn nữa cũng chẳng một kẻ nào dám có thái độ như vậy đối với nàng !
Nhưng khuôn mặt của chàng ta quả có một ma lực khiến người khác khó cưỡng lại, nên chẳng những nàng đã không nói ra được điều mình muốn nói mà còn nhè nhẹ gật đầu.
Huống chi theo lời của Y Mộng Lăng cũng có lý phần nào. Vì mặc dầu sự thực vẫn là sự thực, nhung hiện giờ nàng vẫn là vị Hội chủ của Tường Vi Hội, nên trước khi sự thực chưa bộc lộ rỏ rệt, ít ra cũng nên bảo trì lấy sự tôn nghiêm cho nàng. Do đó nàng đã ngoan ngoãn tuân lời người yêu rảo bước đi trước.
Vừa rời khỏi Y Mộng Lăng, nàng đột nhiên cảm thấy một sự buồn não vô cùng. Nàng cũng không hiểu vì vấn đề „tình yêu“ đột nhiên làm rộn nàng, hay buồn bực vì sắp phải trở về với hiện thực.
Lần này trên đường về, nàng đã cất bước một cách uể oải chậm chạp, chớ không thi triển khinh công tuyệt học như lúc ra đi. Vậy mà quãng

đường từ bờ sông về Tường Vi tổng đàn vẫn hầu như quá ngắn...
Về gần tới nơi, bỗng nhiên từ hướng Tường Vi hội sảnh nhiều tiếng ồn ào náo loạn khiến nàng lo ngại nghĩ thầm : „Chẳng lẽ... chẳng lẽ lại xảy ra chuyện chẳng lành thật ư ?“
Nàng nhướng cặp mày liễu tia ra hai luồng lãnh khí, khẻ lắc thân hình bắn vọt lên không vượt tường phi vào đại sảnh.
Một tiếng reo lớn : „Hội chủ đã về !“ khi nàng vừa đặt chân vào hội sảnh !
Những tiếng ồn ào huyên náo đột nhiên lắng xuống, tiếp theo là một bóng người từ trong đám đông lách ra cất tiếng :
- Bẩm Hội chủ đã trở về đúng lúc quá, xin Hội chủ hãy xem cái này.
Người vừa bước ra là Tường Vi tổng giám Khoái Dư Sinh. Một nhân vật đã từng tung hoành giang hồ mấy chục năm mà lúc này cũng đổ mồ hôi trán sắc mặt nhợt nhạt như kẻ sắp chết.
Hắn đưa trình một mảnh giấy đến trước mặt Bạch Tường Vi tiếp lời :
- Bẩm Hội chủ cái này ty chức vừa mới nhận được
„A“ ! - Vừa nhìn qua mảnh giấy, Bạch Tường Vi kêu lên một tiếng kinh hoàng.
Trên mảnh giấy cũng vẫn nét bút như mảnh giấy nàng đã nhận được trước đây với mấy chữ : „Mau đến động Bách Hoa Nham mà nhạt xác“ !
Sự việc xẩy ra quả là ghê gớm khiến người ta khó có thể tin được.
„Đi“ ! - Đối phương đã chỉ rỏ địa điểm thì sự việc xẩy ra quá hiển nhiên rồi còn trù trừ gì nữa ?
Cả một đoàn người trong Tường Vi hội sảnh đem theo đèn đuốc sáng rực ùn ùn kéo về phía hướng động Bách Hoa Nham như bay.
Trăng tàn chênh chếch phíy tây, chiếu ánh sáng mờ nhạt xuống mái ngói Tường Vi hội sảnh. Tất cả cảnh vật đều tỏ ra yên lành bình tịnh nhủ chẳng có biến cố gì trọng đại xẩy ra !
- Thường nhai chủ !... Thường nhai chủ !...
Gần tới cửa động, Khoái Dư Sinh lật đật lên tiếng gọi lớn. Nhưng tiếng kêu gọi của hắn bỗng dưng im bặt, vì cảnh tượng trước mắt đã làm Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi và tất cả mọi người trong Tường Vi hội có mặt đều lộ vẻ ngạc nhiên đứng ngẩn ra kinh hãi.
Trên tảng đá cạnh cửa động một đống máu tươi đọng bên cạnh một xác chết, hai mắt lồi ra vẫn còn hiện vẻ bi thống hoảng sợ, với cái đầu dập bét lòi óc bầy nhầy. Xác chết nằm đó chính là xác lão hội chủ Tường Vi hội Ngọc Kim Câu Bạch Vũ.
Rỏ ràng là bị sát hại, mà cũng có điểm giống như tự sát.
Thê thảm ! Thật thê thảm quá !
Thình lình một bóng người từ trong đám đông lách ra. Công tử Mặt

ma Y Mộng Lăng. Phải chăng đúng là chàng ta.
Chàng ta bước đến cạnh xác chết của Ngọc Kim Câu Bạch Vũ rút trong bàn tay xác chết một mảnh lụa trắng.
Trên mảnh lụa bốn hàng chử ngay ngắn ghi tên bốn người :
Thất Đồ Huyết Hoắc Doanh
Ngọc Kim Câu Bạch Vũ
Đạn Chỉ Thần Kiếm Chu Kỳ
Tuyệt Chưởng Phong Hà Thúc Tinh Nhạc.
Và hai hàng chữ đầu đã bị máu tươi bôi bỏ. Chàng ta nhìn mảnh lụa khẻ buông tiếng thở dài :
- Tại hạ nhất thời sơ ý không nghĩ đến, quả nhiên đã lại để cho Cừu Tình đắc thủ đêm nay.
Đúng vậy ! (Bạch Vũ đêm nay chết). Người áo bạc mang tên Cừu Tình lại gây nên cảnh huyết tanh giống như thảm cảnh tại Huyết Hoắc bảo trước đây ! Mà lại còn ra tay một cách thần bí khôn lường !
Cừu Tình ! Một nhân vật đáng hận và đáng sợ vô cùng !
Bạch Tường Vi xạ hai luồng nhỡn quang sắc lạnh rọi trên khuôn mặt Cửu Đầu Ô Khoái Dư Sinh, rồi lại rọi lên khuôn mặt của Công tử Mặt ma Y Mộng Lăng.
Khoái Dư Sinh khẻ cúi đầu bước lui ra sau một bước. Còn Y Mộng Lăng thì lại tiến lên hai bước nhìn Bạch Tường Vi nói :
- Thôi ! Người đã chết không sống lại được nữa, cô nương nên bớt sầu bi để bảo trọng thân thể !
Bạch Tường Vi bất giác khẻ rùng mình một cái, người thứ nhứt lên tiếng an ủi nàng lại là Công tử Mặt ma Y Mộng Lăng !
Chỉ nghe chàng ta thốt tiếng bi phẩn :
- Việc đã qua bỏ đi, nhưng việc sắp tới phải theo, ta nhất định thề vì sư phụ ta, vì bá phụ ta mà trả thù ! Ta quyết định đến chỗ Đạn Chỉ Thần Kiếm Chu Kỳ mới được !...
Ngừng một chút chàng nói tiếp :
- Ta tin rằng ta sẻ làm được như lời ta nói !
Bạch Tường Viđứng cúi đầu buồn bả không nói câu gì. Và lúc này trên khuôn mặt xinh đẹp luôn luôn tươi cười của Công tử Mặt ma đã phủ lên một lớp sương lạnh, đượm vẻ bi thống nghiêm trọng.
Hai hàng lệ nóng từ khoé mắt Bạch Tường Vi tràn ra chảy xuống má.
Trong một đêm, đối với nàng sự việc đã đổi thay một cách lớn lao quá!
Mà chàng - Công tử Mốt ma Y Mộng Lăng - thì là một thiếu niên quá đặc xuất bất phàm, tất cả phương diện nào cũng vượt người, khó mà dò xét tìm hiểu để xác định có nên đặt lòng tin vào chàng hay không ?

Ma diện ngân kiếm

dịch giả: Vũ Ngọc, đánh máy: Cao thủ Maihoatrang

Hồi 5
ĐỔ TRƯỜNG GÂY SÓNG GIÓ

Khoảng giữa đại lộ Tam Hoà phía tây thành Bắc Kinh một toà nhà lầu nguy nga tráng lệ nằm riêng biệt trên một khu đất rộng. Đây tức là khu Tiền trang của nhà cự phú Chu Kỳ, gia tài có hàng trăm ngàn vạn.

Chu thị Tiền trang là một cơ sở ngân hàng lớn lao danh tiếng, có đặt chi nhánh ở nhiều thị trấn lớn như Lạc Dương, Kim Lăng và khắp vùng Đại Giang Nam Bắc.

Phía sau Tiền trang còn mở thêm một saòng bạc rất lớn với đủ các ngón chơi như bài cầu, mạt chược...

Người đứng chủ cai quản sòng bạc là một tay cao thủ nhất lưu trong làng cờ bạc, giới giang hồ đã nổi tiếng cả hai chục năm, mặc dầu là có những ngón gian bịp, nhưng thủ đoạn rất cao cường chưa hề bao giờ bị lộ tẩy.

Sòng bạc được chia ra các khu Kim sảnh, Ngân sảnh và hai căn nhà hầm, sự phân chia ba khu vực kể trên, không phải là căn cứ vào số tiền bạc đến chơi mà là tượng trưng cho khu vực chơi lớn, nhỏ, nhiều, ít. Và đương nhiên những nhân vật đến mỗi khu cũng có địa vị và thân phận bất đồng.

Đêm đã bước sang canh hai. Ngoài đường phố người đã bắt đầu thưa thớt. Nhưng trong sòng bạc phía sau Tiền trang nhà họ Chu thì lại là lúc đông đảo náo nhiệt nhất.

Từng cặp mắt trố lên sáng rực nhìn vào sòng bài với những khuôn mặt đủ vẻ : nhăn nhó, hớn hở. Kẻ được, rống lên cười hô hố, kẻ thua thở những hơi dài não ruột, khiến không khí sòng bạc trở nên khẩn trương một cách đặc biệt dị thường.

Bỗng nhiên...

Hai bóng người xuất hiện nơi cửa Kim sảnh.

Một người mặc áo dài màu bạc, lưng đeo thanh trường kiếm màu bạc, khí độ cao quí, cử chỉ hoà nhã, khuôn mặt luôn luôn đượm vẻ tươi cười, quả không hổ là một trang công tử hào hoa.

Chàng ta chính là Công tử Mặt Ma Y Mộng Lăng vừa từ Tổng đàn Tường Vi hội đến đây.

Đứng phía sau chàng là một thiếu niên thư đồng ăn mặc cùng một màu sắc như chủ nhân.

Từ khi hai nhân vật hào hoa tuấn nhã này xuất hiện, vẻ phong lưu tuấn tú của họ đã làm tất cả mọi người có mặt trong Kim sảnh đều sững người

im lặng !
Những kẻ có mặt tại đây đều là nhân vật có tiếng trong thành Bắc Kinh, nhưng đối với hai chàng thiếu niên mới đến họ đều chưa gặp mặt bao giờ.
Nhất là nơi này lại không phải là nơi xuất hiện của những nhân vật anh tuấn bát phàm như hai chàng.
Nhưng trên nét mặt đầy vẻ tươi cười quyến rủ của công tử Y Mộng Lăng vẫn thản nhiên trước bao nhiêu cặp mắt kinh dị nhìn chàng. Chàng thong thảbước đén ngồi xuống bên cạnh một bàn bửu ngầu ở chính giữa. Tiểu đồng bưng đến một chén trà, chàng đón lấy và móc túi thưởng ngay một đỉnh bạc nặng khoảng năm lạng với thái độ hết sức thản nhiên.
Những người đến sòng bạc này nếu không là tay cự thương, thì cũng là con gia đình hào phú trong thành Bắc Kinh, nhưng với lối thưởng tiền cho gã tiểu đồng bưng nước một cách hậu hỉ như thế thì quả là mở kỷ lục thứ nhất vậy.
Lúc này trên bàn bạc, sau một lát ngưng lại kinh ngạc vì sự lộ diện của công tử Mặt Ma, cuộc đen đỏ lại bắt đầu tiếp tục.
Người làm cái là một tiểu lão đầu, có hàm râu dê lưa thưa với cặp mắt chuột lộ tinh quang lấp lánh.
Không nói ai cũng rõ, tiểu lão này là một trong số ba tay thủ hạ đắc lực của Đạn Chỉ Thần Kiếm tên gọi Liễu Ngũ Tiên Sinh.
Liễu Ngũ Tiên Sinh trên phương diện võ nghệ nội ngoại công đều đã liệt vào hàng xuất sắc, nhất là nghề chơi bạc thì lão lại có một thủ pháp rất độc đáo và tâm đắc.
Lóc cóc lóc cóc !...
Bàn tay gầy guộc của lão cầm bốn con súc sắc rải vào lòng chiếc bảo hộp sơn đen bóng loáng, rồi nhón hai ngón tay nhắc chiếc nắp hộp đậy xuống.
Lão ta nhếch môi cười nhìn Y Mộng Lăng :
- Mời công tử chơi một ván cho vui !
- ` !...
Y Mộng Lăng không thèm nhìn Liễu Nghũ Tiên Sinh một cái, chỉ khẻ nhếch miệng cười từ từ nâng chén trà hớp nhẹ một hớp, đặt chén xuống mặt bàn, rồi đột nhiên ngửng đầu nhìn chằm chằm vào mặt đối phương. Mỗi cử chỉ động tác của chàng đều có khí thế siêu tục bất phàm. Nhưng chỉ có cặp nhỡn quang là khác hẳn.
Cái nhếch miệng cười, khiến tâm thần người ta bàng hoàng bất định, thì cái nhìn của cặp nhỡn quang lại làm cho người ta chấn động run sợ tận tâm can.
Chỉ thấy chàng đưa tay đẩy nhẹ chén trà trước mặt ra xa nữa thước,

bình thản nói :
- Rồi ! Mỗ đặt tiếng này một trăm vạn lạng hoàng kim đấy !
Một chén trà thưởng năm lạng bạc, đã là phá lệ. Một trăm vạn lạng hoàng kim một tiếng bạc, thì quả là một phá lệ đầu tiên từ ngày sòng bạc Chu Thị Tiền Trang thiết lập đến nay !
Từng khuôn mặt, từng cặp mắt lộ vẻ kinh ngạc sửng sờ !
Mấy sợi râu dê lưa thưa dưới cằm Liễu Ngũ Tiên Sinh rung động, và trên khuôn mặt hắn hằn lên từng nếp nhăn kích động !
Hắc, hắc, hắc ! - Hắn cười khan mấy tiếng hỏi :
- Công tử nói đùa làm chi thế ?
- Y Mộng Lăng công tử chưa bao giờ biết nói đùa !
Công tử Mặt Ma Y Mộng Lăng ?...
Cái chết thần bí của Kim Câu Bạch Vũ Thần lão hội chủ Tường Vi hội và sự tích của công tử Mặt Ma Y Mộng Lăng, đã loan truyền khắp chốn giang hồ tới tận Bắc Kinh.
Huống chi tên họ của Đạn Chỉ Thần Kiếm Chu Kỳ cũng được công tử Mặt Ma Y Mộng Lăng ghi trên mảnh lụa trắng, mà lại đứng ngay sau hàng tên của Kim Câu Bạch Vũ. Nói một cách khác, có nghĩa là sau cái chết của Bạch Vũ là đến lượt Đạn Chỉ Thần Kiếm Chu Kỳ.
Đối với một sự việc liên quan đến an nguy tính mệnh, thì đương nhiên Chu Kỳ và bộ hạ của ông ta phải biết, cho nên trong mấy ngày qua, bề ngoài Chu Thị Tiền Trang xem vẫn có vẻ bình thường, nhưng thực ra bên trong khẩn trương vô cùng, ai nấy trong trang đều hồi hộp chờ đợi một biến cố xẩy ra từng giờ từng phút.
Vừa rồi Y Mộng Lăng mới xuất hiện Liễu Ngũ Tiên Sinh đã có ý nghĩ cảnh giác.
Đến nay sau câu hỏi, quả nhiên...
Chỉ có một điều nghe nói công tử Mặt Ma đến đây để gây... nhưng lại đột nhiên thấy chàng ta xuất hiện tại sòng bạc thì không rỏ có dụng ý gì?...
Khi nghe Công tử Mặt Ma Y Mộng Lăng xưng danh tánh, hai gã bảo vệ sòng bạc đã trợn mắt chăm chú nhìn chàng và gã thư sinh tiểu đồng Tiểu Vân Tước Nhi đứng sau lưng chàng.
Thấy vậy Tiểu Vân Tước Nhi khẻ bỉu môi nhún vai một cái, rồi thò tay vào bọc lấy ra một đỉnh bạc khẻ dùng hai ngón tay thon nhỏ trắng muốt kẹo vào giữa đỉnh bạc. Lập tức đỉnh bạc được ngắt làm đôi bằng phẳng hai đầu, không một tiếng động nhẹ. Xong cậu nhỏ này dúi vào tay hai gã bảo vệ sòng bạc mỗi gã một nửa đỉnh bạc, khẻ mỉm cười nói :
- Tại hạ khuyên hai vị hãy đứng yên chớ lộn xộn !
Hai gã lúc này đã kinh hoảng xanh mặt, đâu còn dám nhúc nhích !
Liễu Ngũ Tiên Sinh đè chặt bàn tay trên nắp hộp xóc với nét mặt vô

cùng khẩn trương. Cả sòng bạc bị chìm trong không khí im lìm ghê rợn !
Giữa lúc đó, đọt nhiên con bạc ngồi bên cạnh Y Mộng Lăng đứng phắt dậy vỗ bàn một tiếng „rầm“ cất giọng oang oang :
- Hừ ! Cái anh này giỏi thật ! Người ta mới thua hết cả mấy trăm lạng bạc, mới vét túi còn hơn một trăm lạng định gỡ tiếng cuối cùng thì mi đến phá thối ! Có muốn làm gì thì cũng phải đợi cho dứt bàn này đã chứ !...
Người vừa lên tiếng là một đại hán cao lớn giọng nói ồm ồm như lệnh vỡ.
Liễu Ngũ Tiên Sinh vội vàng tươi cười nói :
-Mạnh gia làm gì mà nóng thế ? Nếu ông bạn cho rằng vị công tử đây đến phá rối làm mất vận hên của ông bạn, thì ông bạn có thể thu hồi tất cả số bạc đã thua ngày mai sẽ lại chơi !...
Câu nói của Liễu Ngũ Tiên Sinh quả là đầy thủ đoạn khôn ngoan, hắn đã đẩy sự bất hoà sang phía khách chơi.
Gã đại hán được Liễu Ngũ gọi là Mạnh Gia trợn mắt hừ một tiếng quát lớn :
- Thiểm Điện Khoái Đao này không tin là thế được ! Hãy mở đi !
Liễu Ngũ Tiên Sinh vẫn đè tay trên nắp hộp xóc, cặp mắt chuột lộ tinh quang lấp lánh nhìn lên khuôn mặt tươi cười quyến rũ của Công tử Mặt Ma và chén trà trước mặt chàng. Rỏ ràng là hắn cố ý...
Bình ! Thiểm Điện Khoái Đao Mạnh Vũ vỗ mạnh xuống bàn một cái, rồi thuận đà gạt bay chén trà xuống đất bể tan tành miệng hầm hừ :
- Chỉ dám uống một chén trà mà khoác lác đòi đánh một tiếng một trăm lạng hoàng kim, chắc là thằng này điên rồi !
Công tử Mặt Ma Y Mộng Lăng chợt đứng phắt dậy. Nét tươi cười kỳ dị vẫn đượm trên khuôn mặt chàng ta, nhưng lúc này toả thêm ra một vẻ sắc lạnh khiến người ngồi chung quanh cảm thấy ngộp thở.
Cả khu sòng bạc trong Kim sảnh lại chìm trong không khí im lìm ghê rợn !...
Từng luồng nhỡn quang kinh dị tia ra, càng làm tăng thêm vẻ khẩn trương tột độ. Ai nấy đều đinh ninh thế nào hôm nay sòng bạc của họ Chu khó tránh khỏi...
Nhưng...
Ha, ha, ha, ha...
Sau chuỗi cười trong trẻo, chỉ thấy Công tử Mặt Ma Y Mộng Lăng khẻ nhướng cặp mày kiếm nhún vai nói :
- Ông bạn đây thật hào hùng thẳng thắn đáng mến. Được ! Y mỗ nghỉ đánh tiếng này !
Một thiếu niên chưa đầy hai mươi tuổi khí huyết đang hăng mà nhịn được như vậy, thì quả là ngoài sức tưởng tượng của mọi người !

Thiểm Điện Khoái Đao Mạnh Vũ thì lộ vẻ bất an, thấy rằng cử chỉ của mình có phần quá lố, quá hẹp hòi !
Một cơn sóng gió khủng khiếp hầu như tan đi, nhưng ai có thể ngờ được rằng tiếp theo đó là một cơn bão táp ghê hồn nổi dậy !...
Lóc cóc, lóc cóc !...
Liễu Ngũ Tiên Sinh khẻ híp cặp mắt chuột gian xảo hộp xúc xắc trong tay hắn chuyển động lia lịa, tiếng khua động của bốn con xúc xắc trong hộp kéo lại sự chú ý của các con bạc ngồi sòng.
Lóc cóc... Cạch ! Hộp xóc được đặt nhẹ xuống mặt bàn.
Từng cái cổ vươn dài ra.
Từng cặp mắt thố lố.
- Mở ! Bốn đỏ này !
Nắp hộp xóc bật lên. Những tiếng thở dài buông thõng. Kèm theo tiếng cười ha hả khoái trá của Liễu Ngũ Tiên Sinh !
- Bốn tứ ! Cái ăn tuốt !...
Từng đồng tiền phỉnh vàng bạc được lùa vào một chỗ.
Cặp mắt của Thiểm Điện Khoái Đao Mạnh Vũ trố lên thất thần. Lần này hắn lại thua, thua sạch không còn một đồng dính túi.
Tiếng cười của Công tử Mặt Ma Y Mộng Lăng của Liễu Ngũ Tiên Sinh... khiến nội tâm hắn kích động không thể diễn tả.
- Mạnh Gia ! Vận hên của ông hết thật rồi, nếu không...
Giọng nói sắc nhọn chối tai khiến Mạnh Vũ càng thêm bối rối. Thình lình hắn sa sầm nét mặt cười nhạt hăng hắc :
- Đúng ! Chúng ta đều nhờ vào tay bàn tay để sinh sống cho nên tại hạ nghĩ rằng...
- ` ! Ông bạn sợ hả ?
Liễu Ngũ Tiên Sinh bất giác ngẫn người, nhưng chỉ trong giây thoáng hắn lại lim dim cặp mắt chuột đượm vẻ tươi cười âm hiểm.
Một kẻ đã sống quá nữa đời người trong nghiệp cờ bạc gặp nhiều chuyện nghộ nghĩnh, cay cú, nhưng hắn không bao giờ ngờ có chuyện cay cú như hôm nay, mà chuyện đó lại liên quan ngay tới mình hầu như hết đường tránh né.
- Được ! Đã vậy Liễu mỗ xin hầu tiếp Mạnh gia !
Dứt lời hắn đẩy hộp xóc đến trước mặt Mạnh Vũ nói tiếp :
- Xin mời Mạnh gia xóc trước !
Mạnh Vũ đưa bàn tay thô kệch vơ bốn con xúc xắc liệng xuống lòng hộp kêu lách cách.
„Lóc cóc, lóc cóc...“ hộp xóc chuyển động trên tay gã, những con xúc xắc trong hộp cũng khua lên chuỗi tiếng kêu thu hút...
Họ đều là những nhân vật giang hồ, một lời nói nặng chín vạc. Một khi

thắng bại đã rõ lập tức một cánh tay mặt bị chặt cụt. Quả là một ván cờ bạc liều lĩnh ghê hồn !...
Từng nét mặt khẩn trương hồi hộp kể cả Mạnh Vũ.
Chỉ có Liễu Ngũ Tiên Sinh là nét mặt luôn luôn giữ vẻ tươi cười đầy nham hiểm.
Riêng Công tử Mặt Ma Y Mộng Lăng thì hầu như bất cứ một sự trạng gì xãy ra cũng không làm tắt được vẻ tươi cười mê người trên khuôn mặt đẹp trai của chàng.
- Cách !
Tiếng động của chiếc hộp xóc dằn xuống mặt bàn, chẳng khác dằn lên tâm khảm các con bạc ngồi chung quanh.
Sau khi mở, trên khuôn mặt của Khoái Đao Mạnh Vũ thoáng hiện nét tươi cười :
- Mười một điểm ! Đến lượt Liễu tiên sinh xóc !
Liễu Ngũ Tiên Sinh bưng hộp xóc lên. Lóc cóc lóc cóc !...
Sau khi đặt hộp xóc xuống bàn, lão ta cũng nhìn đối phương chằm chằm, bàn tay khẳng khiu của lão chìa ra hai ngón khô đét như hai cái que kẹp nắp hộp từ từ nhắc lên...
Thiểm Điện Khoái Đao Mạnh Vũ trợn trừng cặp mắt, trán nổi gân xanh, mồ hôi vã ra như tắm rớt xuống từng giọt lớn bằng hạt đậu.
Lại bốn lục !
Không khí toàn tràng chìm xuống đến độ muốn ngộp thở, từng cặp nhỡn quang nhìn chằm chặp về phía Khoái Đao Mạnh Vũ hồi hộp !...
Hà hà hà !...
Sau chuỗi cười sặc sụa Khoái Đao Mạnh Vũ cất tiếng trầm trầm :
- Rồi ! Kể như thằng Mạnh Vũ này hôm nay vận quá đen !
Dứt lời lão ta đưa tay trái cầm thanh đao trên mặt bàn chặt xuống đầu vai phải...
Khoan !...
Giữa lúc lưỡi đao sắp liếm gọn cánh tay phải của Mạnh Vũ thì một tiếng quát nổi lên, đồng thời một vệt hào quang lạnh người nháng lên.
Thanh đao trên tay Mạnh Vũ đã bị đoạt mất.
Người đoạt đao là Công tử Mặt Ma Y Mộng Lăng.
Sự việc xãy ra một cách thần kỳ đột ngột, đến ngay cả Khoái Đao Mạnh Vũ cũng không rỏ mình bị đoạt đao bằng thủ pháp gì.
Thanh cương đao nặng nề khi lọt sang tay Công tử Mặt Ma Y Mộng Lăng chỉ thấy chàng ta khua vài vòng sáng loáng, rồi thản nhiên liệng xuống mặt bàn giọng đều đều :
-Thanh đao này có thể chặt được cánh tay của các vị thì cũng có thể chặt được hai cánh tay này của Y Mộng Lăng mỗ. Liễu Ngũ Tiên Sinh tại

hạ tình nguyện đem hai cánh tay này để thay thế Mạnh gia chơi một bàn với Tiên sinh có được chăng ?...
- Công... công tử...
Liễu Ngũ Tiên Sinh ngước mát nhìn đối phương, không hiểu vì sao mà khuôn mặt đẹp trai quyến rũ của đối phương đã làm lão ta chột dạ không nói được hết câu.
- Hừ ! Một đổi ba như vậy còn đòi gì nữa, hay là Tiên sinh sợ rồi ?...
Liễu Ngũ Tiên Sinh mặc dầu đã có cảm giác sờn lòng chột dạ nhưng đâu có thể im lặng thừa nhận là „sợ“ cho được. Chỉ thấy nét mặt hắn sau vài nét nhăn hằn lên rồi nghiến răng đẩy hộp xúc xắc đến trước mặt Y Mộng Lăng nói :
- Được ! Mời công tử xóc trước !
Bốn con xúc xắc từ trong hộp đổ ra mặt bàn. Y Mộng Lăng vơ gọn vào lòng bàn tay xóc xóc vài cái rồi lại liệng xuống lòng hộp. Đoạn chàng từ từ ngững đầu với nét mặt tươi cười quái dị đẩy nhẹ chiếc hộp sang phía Liễu Ngũ Tiên Sinh nói :
- Liễu Ngũ Tiên Sinh cứ khách sáo làm gì ! Xin mời Tiên sinh xóc trước đi !
Một cái nhếch môi cười âm thầm thoáng hiện trên miệng Liễu Ngũ Tiên Sinh :
- Cũng được ! - Đoạn lão ta bưng lấy cái hộp khẽ rung tay một cái „Cạch“ chiếc hộp được đặt xuống mặt bàn nhưng bên trong bốn con xúc xắc đã biến mất.
Thình lình lão ta vung tay một vòng trước mặt. Lóc cóc, lóc cóc ! Bốn con xúc xắc đã lại nằm gọn trong lòng hộp đồng thời một bàn tay lão ta đè trên nắp hộp.
- Mở này !
- Khoan !
„Bách“ ! Bàn tay đè nắp hộp của Liễu Ngũ Tiên Sinh chưa kịp nhắc lên thì một bàn tay của Y Mộng Lăng đã đè dính lên trên.
Vẫn với nét tươi cười đầy ma lực trên khuôn mặt đẹp trai, Y Mộng Lăng hỏi :
- Lại bốn lục rồi phải không ?
Giọng nói tuy nhỏ nhưng có âm điệu kỳ dị làm rúng động lòng người.
Liễu Ngũ Tiên Sinh thân hình rung động mãnh liệt hàng râu dê thưa thớt gai lên. Lão hiểu rỏ trong bụng là hôm nay đã gặp tay đối thủ bất trị. Lão ngấm ngầm dùng sức rút bàn tay ra nhưng không tài nào nhúc nhích nổi.
Từng giọt mồ hôi bằng hột đậu trên trán lão từ từ nhỏ xuống giọng run run :

- Công... công tử định làm gì ?...
- Làm gì hả ? - Khuôn mặt đầy ma lực áp gần lại : - Chẳng lẽ Tiên sinh vẫn chưa hiểu ra sự tai hại mất mặt của nhân vật đường đường đại danh trong sòng bạc của Chu Thị Tiền Trang mà lại đi chơi cờ gian bạc lận ư ?
Khi nói câu này giọng của Y Mộng Lăng đột nhiên hạ thấp xuống. Có lẽ chỉ có một mình Liễu Ngũ Tiên Sinh là nghe rõ, và hình như Y Mộng Lăng cũng có ý nói cho một mình lão ta nghe được mà thôi !
- Tại... tại hạ...
Mồ hôi tiếp tục nhỏ xuống. Trong khi giọng nói lão ta lạc đi như muốn hết hơi không thốt thành tiếng...
- Chẳng lẽ Tiên sinh muốn Y mỗ vạch rõ thủ đoạn của ngài trước mặt đông đảo con bạc ư ? Vẫn giọng nói êm nhẹ như gió thoảng và nét mặt tươi cười đầy ma lực... Nhưng...
„Hắc“ ! Một tiếng cười nhạt lạnh lùng đến rợn người thốt lên, tiếp theo là một tiếng gào rống thê thảm. Liễu Ngũ Tiên Sinh loạng choạng bật lùi ra phía sau năm bước rồi ngã bổ ngữa dưới đất, sắc mặt tái nhợt, hơi thở hổn hển toàn thân run bần bật. Tay trái lão cầm tay phải của mình đã bị chặt lìa khỏi bả vai. Máu từ nơi vết tiện chảy ra ròng ròng thấm ướt nữa thân áo đang mặc.
Bốn con xúc xắc nằm trong lòng hộp quả nhiên lại bốn lục !
Trên khuôn mặt tươi cười quái dị đượm thêm vẻ đắc ý Y Mộng Lăng thản nhiên nhún vai nói :
- Liễu Ngũ Tiên Sinh ! Ngài còn kém xa lắm ! Nghe nói ở đây chỉ có Tiêm Chưởng Phong Vân Chu Tiểu Phân cô nương mới là tay xuất sắc của cái nghề này. Phiền Tiên sinh làm ơn mời cô ấy mới tiếng !
Đúng vậy ! Liễu Ngũ Tiên Sinh còn sai một bậc. Một tay đã lăn lóc quá nữa đời người trong giới cờ bạc bịp lận hôm nay đã bị thua bởi tay Công tử Mặt Ma Y Mộng Lăng. Nét đau đớn hằn rõ trên khuôn mặt nhăn nhúm tái nhợt, Liễu Ngũ Tiên Sinh cố gượng đứng dậy giọng hậm hực :
- Được ! Gã họ Y ! Thằng Liễu Ngũ này không bao giờ quên cái ơn của nhà ngươi hôm nay. Non nước còn dài, thế nào chúng ta cũng có ngày gặp lại nhau ! Dứt tiếng hắn ta lảo đảo bước ra.
Giữa lúc đó thình lình có mấy bóng người thấp thoáng nhảy vào Kim sảnh. Một giọng nói thanh tao vang động trong không khí.
- Ai muốn gặp Chu Tiểu Phân bổn cô nương đấy ?
Âm điệu tuy rất dịu dàng quyến rũ, nhưng đầy phẫn hận !

Ma diện ngân kiếm

dịch giả: Vũ Ngọc, đánh máy: Cao thủ Maihoatrang

Hồi 6
THẦN KỲ DIỆU TUYỆT

Người vừa lên tiếng là một thiếu nữ chưa đầy mười bảy tuổi.
Nàng mặc một bộ quần áo lụa trắng mỏng eo lưng thon nhỏ, gót chân bước đi uyển chuyển nhẹ nhàng, nàng quả là một thiếu nữ tuyệt đẹp, đẹp một cách mê hồn... Theo sau nàng là hai ả a hoàn và hai tay đại hán lực lưỡng tạo thành một khí thế rất đặc dị.
Đối lại, một khuôn mặt tươi cười đẹp trai với cặp mắt trong sáng tỏ hai đạo hào quang cũng tạo thành một khí thế rất đặc dị, hầu như trong sự hân hoan có pha lẫn đôi phần kích động. Công tử Mặt Ma tươi cười lên tiếng :
- Đương nhiên là tại hạ Công tử Mặt Ma Y Mộng Lăng đây !
- Là Công tử !
Tiêm Chưởng Phong Vân Chu Tiểu Phân đưa cặp nhỡn quang sáng rực nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đẹp trai tươi cười quyến rũ của đối phương. Hầu như khuôn mặt này đang rung động xoay chuyển trước mặt nàng, và còn có một ma lực làm đảo lộn thần trí nàng.
Nàng không hiểu tại sao, nàng cũng không thể diễn tả nổi các cảm giác trong nội tâm nàng lúc này. Vì cái cảm giác ấy nàng chưa gặp bao giờ.
Một lát sau nàng mới lên tiếng :
- Có phải Công tử cố tâm đến phá sòng hay không ?
- Tại hạ !
Công tử Mặt Ma Y Mộng Lăng khẻ nhún vai một cái nói tiếp :
- Tại hạ nghe nói Tiêm Chưởng Phong Vân Chu cô nương chẳng những xinh đẹp tuyệt trần mà bốn con xúc xắc trong bàn tay xinh xắn nhỏ nhắn của cô nương cũng phong vân vạn biến, thiên hạ vô song nên tại hạ muốn được lãnh giáo!
Âm điệu của chàng êm dịu nhẹ nhàng đầy giọng tán thưởng và tâng bốc làm cho vẻ bất mãn trên khuôn mặt Chu Tiểu Phân đã giảm đi. Đây cũng
hầu như là một bệnh chung của mọi người, ai cũng thích được nghe những lời
khen nịnh mặc dầu sự thật có đôi phần sai lạc.
Chỉ nghe Y Mộng Lăng nói tiếp :
- Đương nhiên tại hạ cũng biết Chu cô nương chẳng dễ dàng gì xuất hiện trổ tài, nên hôm nay tại hạ mới phải bày ra trò chơi đánh ván bài kinh lạ để làm kinh động đến cô nương !
- Y Công tử đã biết ngón nghề của tiểu nữ thiên hạ vô song vậy tiểu nữ khuyên công tử hãy nên...

- Cái đó là do vận của cô nương đang hên, chớ không liên quan gì tới tại hạ.
Chu Tiểu Phân bất giác lại ngạc nhiên đưa cặp nhỡn quang sắc lạnh như nước ra nhìn chằm chặp vào mặt đối phương.
Y Mộng Lăng nhướng cặp mày kiếm nói :
- Tại hạ cùng cô nương đánh một ván trăm vạn lạng hoàng kim kèm thêm ngọc thể cô nương đi theo tại hạ nữa !
Giọng nói êm nhẹ tỏ ra vô cùng khinh đạm bình tỉnh hầu như trên cõi đời này chẳng có việc gì đáng làm cho chàng ta phải mang chút khẩn trương hay nghiêm trọng.
- Công tử cùng tiểu nữ đánh một ván với trăm vạn lạng hoàng kim kèm theo thân thể tiều nữ nữa ?...
Trong câu hỏi lại của Chu Tiểu Phân đầy vẻ kinh dị !... Một ván bạc hại người như thế ai mà không phải kinh dị ? Nhất là sau một trăm vạn lạng hoàng kim còn kèm theo „Ngọc thể cô nương nữa đi theo tại hạ !“
- Đúng ! Như vậy là chơi hết mình cả người lẫn của nếu thắng sẻ được tất cả chẳng lẻ cô nương sợ không dám chơi ?
Trong ánh mặt kinh dị của Chu Tiểu Phân thoát ra một trạng thái bàng hoàng khó nói. Trầm ngâm một lúc khá lâu nàng mới nhẹ nhàng hỏi :
- Chẳng lẻ công tử tin chắc mình sẻ thắng ?
- Đúng ! Nếu không thì tại hạ đến đây làm gì ? - Giọng nói êm nhẹ của Công tử Mặt Ma đầy vẻ tự tin.
Chu Tiểu Phân bỗng đưa bàn tay ngọc vuốt nhẹ mấy sợi tóc loà xoà trước trán cất tiếng cười khanh khách một hồi :
- Y Mộng Lăng ! Kể ra công tử cũng quá cuồng vọng và tự tin đấy !...
Tới đây nàng nhẹ nhàng di động gót sen đến ngồi xuống cạnh bàn nói tiếp :
„
Nhưng mà cái kiểu chơi này cũng có vẻ kỳ thú nên bổn cô nương cũng muốn xem bản lãnh của công tử ra sao ! „
Dứt lời nàng quay qua bảo hai a hoàn :
- Đem dụng cụ ra đây !
- Dạ ! - Một ả a hoàn đáp tiếng rồi lui ra.
Lúc này tất cả con bạc có mặt trong kim sảnh đều ngừng cuộc chơi xúm lại vây chung quanh bàn bửu ngầu. Ai nấy đều im lặng hồi hộp đợi xem một tấn kịch hay sắp diễn.
Cái việc Tiêm Chưởng Phong Vân công nhiên xuất hiện tại sòng bạc Chu Thị Tiền Trang từ trước tới nay chỉ mới xãy ra có một lần cách đây hơn một năm. Lúc bấy giờ một tay cờ bạc khét tiếng giang hồ với danh hiệu Thiên Ảo
Thủ Thời Kỳ đã dùng một thủ thuật thiên biến vạn hoá hầu như vét sạch vốn

liếng của sòng bạc họ Chu.
Giữa lúc Thiên Ảo Thủ Thời Kỳ vui thích cười đắc ý thì Chu Tiểu Phân xuất hiện.
Thế rồi trong tiếng lóc cóc khua động của bốn con súc sắc với không khí khẩn trương từng giây từng phút Chu Tiểu Phân đã quật ngã Thiên Ảo Thủ Thời Kỳ. Nàng đã bảo toàn được sòng bạc Chi Thị Tiền Trang, khiến một tay
cờ bạc khét tiếng giang hồ phải rút lui với sự thất bại sâu cay. Và cũng từ đó nàng được mọi người trong giới đổ bác tặng cho mỹ hiệu Tiêm Chưởng Phong
Vân.
Hôm nay sòng bạc họ Chu lại một phen nữa gặp nguy khốn, mà lần này khí thế của Công tử Mặt Ma Y Mộng Lăng còn có phần hơn Thiên Ảo Thủ Thời Kỳ năm trước.
Chu Tiểu Phân lần này có thể bằng vào thần kỳ tuyệt kỷ của mình để cứu vãn cơn sóng gió được chăng ?
Con a hoàn đi ra lúc nãy đã trở lại mang theo một cái hộp xóc chế tạo bằng bạch ngọc tinh xảo, đặt xuống bàn. Đồng thời còn có một lão giả theo sát sau lưng nàng, lão giả tuổi độ ngũ tuần tóc đã điểm hoa râm, thân thể tráng kiện da dẻ hồng hào cặp mắt xạ tinh quang sáng ngời.
Ông ta chính là chủ nhân Chu Thị Tiền Trang một tay phú hào khét tiếng võ lâm Đạn Chỉ Thần Kiếm Chu Kỳ.
Chu Tiểu Phân mở nắp chiếc hộp xóc bằng bạch ngọc, cầm bốn con súc sắc bằng sừng đen lên tay rải xuống gây thành tiếng lóc cóc thanh thoát êm tai hấp dẫn, khiến không khí đổ trang càng thêm khẩn trương. Nàng nhìn đối phương đang ngồi thản nhiên mỉm cười hỏi :
- Xin công tử cho biết cách chơi như thế nào ?
- Khách tuỳ chủ tiện mời cô nương cứ đưa ý kiến trước.
- Tính điểm nhé !
- Được !
Chu Tiểu Phân bưng chiếc hộp ngọc lên. Lóc cóc, lóc cóc !... Tiếng khua động thanh thoát hấp dẫn của bốn con súc sắc bằng sừng đen được gọt dũa tinh xảo.
Thình lình một tiếng quát nhẹ : „Khoan !“. Tiếng của Đạn Chỉ Thần Kiếm Chu Kỳ. Chỉ thấy ông ta nhìn Y Mộng Lăng trầm giọng nói :
- Với số trăm vạn lạng hoàng kim toàn thể bổn trang góp lại được đủ số. Vậy Y công tử cũng nên hiểu qua về luật lệ chơi bạc xưa nay chứ ?
- Có phải chủ sòng muốn tại hạ phải đưa tiền ra làm bằng chứng không ?
- Đúng vậy, tiền láng có bao nhiêu chơi bấy nhiêu. Một trăm vạn lạng

vàng đâu phải chỉ nói miệng không ?...
- Có lý !
Công tử Mặt Ma Y Mộng Lăng liền chìa ngón tay út bên tay trái rút ra một chiếc nhẫn lớn trên mặt nhẫn chạm hình một khuôn mặt Phật Di Lặc đang tươi cười với một kỹ thuật chạm khắc vô cùng tinh vi trông hình sống động như khuôn mặt thật.
Nét mặt Đạn Chỉ Thần Kiếm Chu Kỳ đột nhiên biến hẳn, trở nên tái nhợt run giọng hỏi :
- Công... công tử... với Thiên Ma... có...
Chiếc nhẫn có hình khuôn mặt tươi cười chạm khắc trên mặt chính là tín vật „Tiếu Hồn Chỉ Hoàn“ của một ma đầu lừng danh võ lâm năm xưa tên hiệu Thiên Ma !
Vẫn khuôn mặt tươi cười thần bí, Y Mộng Lăng lên tiếng hỏi :
- Chẳng hay vật nhỏ mọn này có đủ giá trị không ?
- Công tử lấy đâu được cái này ?
- Chuộc lại của tiệm cầm đồ.
Y Mộng Lăng khẻ nhún vai một cái nói tiếp :
- Tiệm cầm đồ của Lão Chu ở Bác Kinh đấy !
- Tiệm cầm đồ Chu lão ?
Nét mặt Chu Kỳ lộ vẻ kinh ngạc vì tiệm cầm đồ Chu lão chính là một chi nhánh của Chu thị Tiền Trang. Lão nhẹ buông tiếng thở dài vì nếu quả đúng là món đồ của tiệm Chu lão cầm được thì lão có thể tìm hiểu một cách dể dàng về xuất xứ... Nghĩ đến đây lão ngửng nhìn lên bắt gặp ánh mắt của Chu Tiểu Phân con gái lão đang nhìn lão, lão nhè nhẹ gật đầu.
Chu Tiểu Phân cũng khẻ gật đầu một cái, rồi bàn tay ngọc nâng chiếc nắp hộp xóc lên nhìn bốn con súc sắc miệng nhỏ nhẹ hỏi :
- Công tử đánh „tài“ hay đánh „xỉu“ ?
- Đánh „xỉu“ !
Chiếc nắp hộp ngọc đậy xuống. Hai bàn tay trắng muốt của Chu Tiểu Phân nhịp nhàng chuyển động...
„Cạch“ ! Chiếc hộp đặt nhẹ xuống mặt bàn bốn con súc sắc bên trong ngừng khua động. Cặp mắt trong như nước hồ thu của Chu Tiểu Phân không rời khuôn mặt tươi cười quyến rũ của Y Mộng Lăng. Bàn tay xinh xắn như búp măng của nàng đè trên nắp hộp.
Thình lình bàn tay nàng khẽ hất lên nhấc theo nắp hộp. Trong lòng hộp bốn con súc sắc nằm song hàng nhau thành một vạch ngang...
Ồ !... Những tiếng khinh ngạc cùng thốt ra một lượt không khí đổ trường (sòng bạc) bao trùm vẻ khẩn trương hồi hộp kèm theo những tiếng thì thầm bàn tán !
Trên cặp môi đỏ như son của Chu Tiểu Phân điểm nụ cười đắc ý. Vẻ mặt

Chu Kỳ cũng hằn lên hai nét nhăn của cái cười thoả mãn !
Đối với cô con gái yêu, Chu Kỳ rất tin tưởng. Chu Tiểu Phân cũng rất tự tin. Và cho đến lúc này cặp mắt nàng vẫn không lúc nào rời khỏi khuôn mặt tươi cười đầy ma lực của Y Mộng Lăng. Mặc dầu không nhìn xuống lòng hộp
xóc nhưng nàng biết chắc rằng bốn con súc sắc thế nào cũng nằm song hàng nhau cùng một mặt „Nhất“ -Bốn nhất ! Đúng bốn điểm !... Giọng nói của nàng thốt lên đầy quyến rũ :
- Công tử thua rồi !...
- Sao biết ?
- Sao biết ! - Bốn mặt „nhất“ là bốn mặt nhỏ nhất của bốn con súc sắc chứ còn sao nữa !
Cười ! Vẫn nét tươi cười đầy quyến rũ trên khuôn mặt đẹp trai, Y Mộng Lăng ngửng đầu đưa tay kéo hộp xóc vào lòng vơ bốn con súc sắc lên tay khẽ
xóc vài cái rồi rải xuống lòng hộp đậy nắp.
Thình lình chàng khẻ nhướng cặp mày kiếm quát nhẹ một tiếng hất cổ tay đẩy chiếc hộp ra phía trước từ từ đưa ánh mắt nhìn mọi người chung quanh một cái thản nhiên chậm rãi nói :
- Chu cô nương thua rồi !
- Tôi thua ?...
- Đúng ! Tự tay cô nương mở nắp hộp xem !
Mọi người có mặt đều kinh ngạc không tin, Tiêm Chưởng Phong Vân Chu Tiểu Phân có thể thua. Một trăm phần trăm không thể thua !
„Cạch“ Chu Tiểu Phân lẹ làng đưa hai ngón tay thon nhỏ bật phóc nắp hộp.
Ồ ! Lại nhiều tiếng kêu kinh ngạc cùng thốt ra một lượt. Từng cặp nhỡn quang kinh dị trao đổi qua lại không ai nói được lời nào.
Trong lòng hộp bốn con súc sắc nằm chồng lên nhau con nắm trên cùng mặt „nhất“ màu đỏ chói...
Thủ pháp thật tuyệt diệu kinh người !
Chu Tiểu Phân vẫn giọng tin tưởng :
- Đâu có gì là lạ, đây chỉ là một thủ pháp vặt vãnh mà thôi. Bốn con súc sắc phải hoàn toàn hiện điểm thì mới có thể gọi là được chứ ?
- Đúng vậy ! Sao cô nương không coi thử những con súc sắc nằm phía dưới xem ?
Nét mặt Chu Tiểu Phân thoáng lộ vẻ ngạc nhiên. Nàng đưa hai ngón tay khẻ nhấc con súc sắc nằm trên cùng ra.
Ồ !...
Chẳng những mọi người có mặt tại tràng đều trố mắt đến độ con ngươi

gần muốn nhảy ra khỏi tròng, mà ngay cả Chu Tiểu Phân cũng không ngăn được tiếng kêu kinh ngạc thốt ra.
Con súc sắc thứ hai nằm dưới, mặt „nhất“ đã bị mài phẳng lỳ chẳng còn chút dấu vết gì, con thứ ba, con thứ tư cũng đều một biến trạng không sai.
Mọi người tại tràng, ngoại trừ Công tử Mặt Ma Y Mộng Lăng và gã thư đồng Tiểu Vân Tước Nhi đứng đàng sau lưng chàng ai nấy đều kinh ngac ngẩn
người.
- Thế này là thế nào ?...
- Đánh „ xỉu“ cứ nhìn điểm tính ! Đương nhiên phải kể là Y Mộng Lăng được !
- Ha ha ha ! - Sau chuỗi cười ròn rã Công tử Y Mộng Lăng đứng dậy nói „ Thôi được ! Bàn này xí xoá vì đây chỉ là một thủ pháp vặt vãnh thôi „ Chúng ta chơi bàn khác !
Chu Tiểu Phân ngước nhì khuôn mặt tươi cười thần bí của đối phương tâm thần rung động ! Nàng vội vàng dời ánh mắt sang phía khác gặng lại :
- Đây là tự ý Công tử nói ra đấy nhé !
- Cái đó tự nhiên rồi !
Chu Tiểu Phân khẽ cắn chặt hàm răng đều đặn trắng muốt như bạch ngọc. Bàn tay lẹ làng thảy vào lòng hộp xóc bốn con súc sắc khác, đậy hộp, nâng lên. Lóc cóc lóc cóc... „Cạch !“...
- Chẵn hay lẽ ?
Vẫn nét tươi cười thần bí Công tử Mặt Ma Y Mộng Lăng khẻ hỏi :
- Chu cô nương muốn chơi chẵn lẻ hả ?
- Phải !
- Lẻ !
- Chẵn !
- Khoan !
Chu Tiểu Phân định nhấc tay lật nắp hộp, thì Y Mộng Lăng đã mau lẹ hơn đưa một bàn tay chận nhẹ lên ngọc chưởng của nàng giữ lại.
Chu Tiểu Phân ngước mắt khẻ quát :
- Công tử định...
Đột nhiên nàng có cảm giác như khuôn mặt tơi cười thần bí kia áp gần lại. từ trong cặp mắt sáng ngời lóng lánh kia ẩn chứa một ma lực vô hình làm
chấn động tâm can rối loạn thần trí nàng ! Cặp môi tươi đỏ của nàng mấy lần máy động nhưng hình như có một luồng luồng khí ngăn chặn nơi cổ họng
làm nàng không thốt được thành lời nói tiếp.

- Chu cô nương tại hạ bảo lẻ đấy !
Chu Tiểu Phân tránh rời ánh mắt nhưng âm điệu êm ru kỳ đặc trong lời nói đối phương vẫn làm rối loạn thần trí nàng. Lại thêm một bàn tay đối phương trên bàn tay nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng truyền sang một luồng nhiệt lực kỳ dị nhai cắn thân thể da thịt nàng !
Bàng hoàng !... Kích động !... Rối loạn!... Những tâm trạng cực kỳ phức tạp chỉ trong một thoáng cuồn cuộn dâng trào trong thân thể nàng !
Trong một giây thoáng ấy nàng có cảm giác rất mông lung khó chịu, rồi hình như có một sức mạnh gì lớn lao đột nhiên sản sinh trong cơ thể nàng và muốn phát tiết ra bằng cách buông tiếng khóc lớn, hoặc... Nàng cũng không rỏ tại sao đột nhiên có tâm trạng thống khổ mâu thuẫn ? Đương nhiên là vì chàng công tử có khuôn mặt đầy ma lực Y Mộng Lăng.
Thốt nhiên tâm linh nàng rung động, từ nơi khoé mắt nàng hai giọt lệ nóng hổi từ từ lăn xuống miệng khẻ lắp bắp :
- Đúng... đúng là... lẻ !...
Dứt tiếng, đầu nàng khẻ cúi xuống, một giọt nước mắt nóng hổi rớt xuống ngay bàn tay Y Mộng Lăng.
Nắp hộp xóc mở lên. bốn con súc sắc xuất hiện trước mắt mọi người với bốn mặt khác nhau : „tứ ngũ tam nhất“ mười ba điểm : Lẻ !...
Ha ha ha !...
Công tử Mặt Ma Y Mộng Lăng lớn tiếng cười :
- Một trăm vạn lạng hẹn trong ba ngày quý phủ phải đem đến cho tại hạ ở căn phòng phía tây Đông Thăng khách điếm đương Mã Lộ.
Tới đây ánh mắt chàng chuyển sang phía Chu Tiều Phân nói tiếp :
- Và cả Tiểu Phân cô nương nữa !
Ha ha ha !... Ha ha ha !...
Trong tiếng cười khoái trá, chàng ta dẫn gã thư đồng Tiểu Vân Tước Nhi ra khỏi kim sảnh đi thẳng, không thèm ngoảnh nhìn lại một cái.
Cả khu kim sảnh ngoài dư âm tiếng cười trong trẻo của Công tử Mặt Ma ra không còn một tiếng động nhỏ gì nữa.
Chu Tiểu Phân đã thua. Thua hết cả cơ nghiệp Chu thị Tiền Trang kèm theo cả thể xác nàng nữa.
Mọi người tại tràng ai mà không thấy thảm nhưng còn biết nói gì.
Một bóng người nhanh nhẹn bước theo ra cửa sảnh. Người đó là Thiểm Điện Khoái Đao Mạnh Vũ.
Trong khi đó Chu Tiểu Phân đưa tay bưng mặt khóc nấc lên chạy vụt vào trong !
Còn lại là bầu không khí nặng trĩu thê thảm với một đám người đứng ngẩn ra như những pho tượng gỗ.
Khoái Đao Mạnh Vũ định cố chạy theo Y Mộng Lăng vì dù sao thì chàng

công tử hào hoa phong nhã này đối với hắn cũng có chút ơn cần phải giáp mặt cảm tạ cho phải lẽ.
Đêm đã quá canh ba, người đi trên đường đã thưa thớt. Hắn chạy nhanh thêm một đổi đã nghe tiếng trò chuyện của Y Mộng Lăng và gã thư đồng tuấn nhã. Tiếng gã thư đồng có vẻ gắt gao :
- Thôi đi anh đừng có dấu tôi, mưu toan của anh đâu có thể qua mặt được tôi, tôi đã nói rỏ bất cứ việc gì cũng được, còn việc ấy thì nhất định tôi không chịu !
- Em hãy nghe anh giải thích vì anh có nỗi khổ tâm của...
Rõ ràng giữa Công Tử Y Mộng Lăng và gã thư đồng Tiểu Vân Tước Nhi có chuyện cãi cọ tranh chấp, mà hầu như câu chuyện chẳng phải thường.
Khoái đao Mạnh Vũ bất giác ngạc nhiên, tự động chậm bước, do đó tiếng trò chuyện của hai người cũng chẳng nghe được rõ lắm nữa.
Thình lình...
„Đét“ ! - Tiểu Vân Tước Nhi vung tay tát công tử Y Mộng Lăng một cái khá mạnh.
Khoái Đao Mạnh Vũ hết sức ngac nhiên, ngừng hẳn chân không dám bước tới, hắn nghĩ thầm không hiểu hai thầy trò đối phương đã xẩy ra chuyện gì !
Chỉ thấy Tiểu Vân Tước Nhi quày quả bỏ đi còn Y Mộng Lăng thì đứng lặng thinh một lát, rồi cũng khẻ nhún vai một cái, đủng đỉnh cất bước.
Khoái Đao Mạnh Vũ chẳng hiểu gì cả, chỉ biết giữa hai người chắc có điều gì mếch lòng... Thình lình, một luồng gió lạnh chụp xuống giữa đầu...
Hắn chỉ kịp quay lại, ngạc nhiên khẻ thốt : „¤a ! Công tử...“, thì đã bị một khúc cây lớn bằng bắp tay dáng xuống đầu một tiếng „Cốc“ gục xuống bất động !

Ma diện ngân kiếm

dịch giả: Vũ Ngọc, đánh máy: Cao thủ Maihoatrang

Hồi 7
KHÁCH LỮ PHONG VÂN

Ánh dương ban mai, toả ánh sáng vàng rực rỡ trải xuống khắp phố phường thành Bắc Kinh. Một đêm đã qua...
Nhưng...
Những sự việc bất thường xẩy ra trong đêm, trước khi trời chưa sáng tỏ, đã lan tràn khắp cửa miệng mọi người...
Công tử Mặt Ma Y Mộng Lăng xuất hiện tại sòng bạc Chu Thị Tiền trang.
Tiêm Chưởng Phong Vân Chu Tiểu Phân cô nương thất bại chua cay dưới

thần kỹ của Công Tử Mặt Ma !...
Nhưng điều làm mọi người kinh ngạc tột độ là ván bạc chơi bằng một trăm vạn lạng hoàng kim kèm theo cả thể xác của Chu Tiểu Phân, ái nữ của chủ sòng Đạn Chỉ Thần Kiếm Chu Kỳ !
Một trăm vạn lạng vàng đủ làm cho tiền trang của nhà họ Chu sụp đổ không phương ngóc dậy, và là một đả kích lớn cho nhà hào phú khét tiếng võ
lâm mấy chục năm qua.
Sự việc xảy ra đã mang một tính chất kỳ dị chưa hề bao giờ phát sinh tại Bắc Kinh, nhất là lại phát sinh ngay vào một tay hào phú khét tiếng và một thiếu nữ xinh đẹp tuyệt diệu về nghề nghiệp.
Hơn một năm về trước đối với Chu Tiểu Phân người ta tán thưởng, nhưng ngày nay người ta than tiếc.
Còn đối với Công tử Y Mộng Lăng trong tầm mắt mọi người đều xem như một nhân vật thhàn kỳ bí ẩn. Mà thực tình chàng ta thần kỳ bí ẩn thật !
Ba ngày ! Chỉ trong hạn kỳ có ba ngày Đạn Chỉ Thần Kiếm Chu Kỳ sẽ áp dụng hành động gì ? Hay là đành phải giao nộp cho đối phương một trăm vạn
lạng vàng cùng cô gái yêu ? !
Công tử Mặt Ma Y Mộng Lăng, chàng thiếu niên hào hoa tuấn nhã ấy sẻ có hành động gì ?
Trong sự quan tâm bàn tán người ta chú ý đến Chu thị Tiền trang. Người ta cũng chú ý cả đến căn phòng phía tây của Đông Thăng kách điếm. Nhưng người ta quên đi một vài việc chung cùng phát sinh trong đêm là Liễu Ngũ Tiên Sinh bị tiện mất một cánh tay phải và Khoái Đao Mạnh Vũ bị một gậy đánh lén vào đầu dang còn hôn mê bất tỉnh.
Cửa lớn của Chu thị Tiền trang suốt ngày đóng kín, chìm trong không khí sầu muộn, đó là cảnh tượng mới xẩy ra lần đầu tiên từ khi tiền trang của họ Chu mở cửa khai thác đã hơn hai mươi năm qua.
Mà căn phòng phía tây của Đông Thăng khách điếm, một toà đại khách điếm nổi tiếng trang nhã tại Bắc Kinh cũng chìm trong không khí vắng lặng cửa đóng im lìm !
Một toà độc viện có thể chứa đủ hàng ba mươi người, nay chỉ còn có hai thầy trò Công Tử Mặt Ma, thì quả là vắng vẻ cô độc rồi. Thế mà hôm nay ngoài một vài lần đưa cơm hay quét phòng, điếm tiểu nhị cũng không được bén mãng đến cửa phòng những khi không có sai gọi. Vậy thì ai dám bảo một
vị công tử hào hoa tuấn nhã có vẻ mặt tươi cười đáng mến ấy không có điềm kỳ quái bất thường.
Nhưng đấy chỉ là sự bàn tán ước đoán chớ ai dám đến gần mà hỏi cho

biết sự thật.
Dưới bầu không khí chờ đợi hồi hộp ấy cả thành Bắc Kinh lại qua đi một ngày xao động.
Mảnh trăng giữa tháng chênh chếch treo trên ngọn hàng cây phía tây toà tây sương độc viện. Đêm đã bước sang canh hai.
Bên trong độc viện từ xẩm tối đến giờ không một tiếng động cũng không một ánh đèn.
Im lìm !... Khiến người ta có cảm giác như bị bao trùm trong vùng không khí vừa thần bí vừa đáng sợ !...
Bỗng nhiên...
Một bóng đen vẹt đi nhanh như một tia điện và nhẹ nhàng như một trận gió tiến vào tây sương độc viện, ẩn mình trong một chỗ tối trên nóc lầu.
Và cũng trong lúc ấy...
„Kẹt“ cánh cửa sổ lầu được đẩy ra kèm theo tiếng người hỏi :
-Có phải Chu Tiểu Phân đấy không ?
Tiếng nói mang một âm điệu nhẹ như ru, tiếng nói của Công tử Mặt Ma Y Mộng Lăng.
Bóng người ẩn trong chỗ tối đứng thẳng lên toàn thân rung động.
-Tại hạ biết thế nào đêm nay cô nương cũng tới, xin mời vào phòng !
Chu Tiểu Phân mấy lần máy động cặp môi như thầm nói lên tâm trạng đã đến thì đương nhiên là phải vào rồi... Kế đó chỉ thấy nàng khẻ lắc động hai vai một cái thân hình bắn vọt lên không chao lượn một vòng rồi lao vào cửa sổ.
Trong phòng, Công tử Mặt Ma Y Mộng Lăng với tư thế nửa ngồi nửa nằm trên một chiếc ghế dựa lớn, trên khuôn mặt đẹp trai vẫn nét tươi cười kỳ dị quyến rũ !...
Thần thái của chàng ta tỏ ra hết sức thản nhiên, khẻ ngước nhìn Chu Tiểu Phân một cái rồi mỉm cười :
-Tại hạ chờ cô nương đã lâu lắm. Tiểu Phân ! Đêm nay cô nương trông xinh đẹp quá !
Trên nét mặt nàng thoáng hiện vẻ kích động, đôi môi mấp máy mấy lần như muốn nói mà không thốt thành tiếng.
Đã suốt mấy ngày qua, nàng sống trong tâm trạng bi phẫn miên man và mâu thuẫn quá độ...
Một nét đẹp trai tươi cười kỳ dị, một phong thái hào hoa phong dật và giọng nói êm nhẹ như ru luôn luôn hiện đến khuấy rối nàng, làm nàng không tự kìm hãm được mình vì những ý nghĩ, tâm trạng kích động, bực dọc... Nàng
thấy có rất nhiều lời cần phải nói, cần phải gặp chàng ta để nói cho hết những sự việc xẩy ra hôm trước, để giải quyết một lần cho xong hết.

Nhưng đêm nay nàng đã đến, nàng đã gặp chàng, thế mà không hiểu tại sao, nàng lại chẳng nói được câu gì ?
Công tử Mặt Ma Y Mộng Lăng thấy nàng lặng thinh thì đứng dậy nói :
-Nào ! Tiểu Phân ! Cô nương hãy lại gần đây cho tại hạ ngắm nhìn cô nương một lát !
Vừa nói, chàng ta vừa cầm lấy cổ tay nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng.
Thình lình, Chu Tiểu Phân bước lùi ba bước, khẻ quát :
-Công tử ! Xin công tử chớ quá suồng sã, công tử nên biết...
-` ! Tại hạ biết rồi ! Cô nương đã khóc có phải chăng ?
Anh trăng mờ nhạt xuyên qua cửa sổ soi trên khuôn mặt nàng, lại càng thấy nàng xinh hơn, đẹp hơn, quyến rũ hơn. Nhưng, chỉ có cặp mắt là sưng đỏ... Quả thật nàng đã khóc, khóc nhiều lần chớ chẳng phải một lần.
Cứ mỗi lần nàng thấy bóng dáng người cha, xưa nay đang vui vẻ tráng kiện, nay bỗng chốc biến thành một người ưu tư suy lão thì lại không thể ngăn được từng cơn suối lệ !
Một sự nghiệp do cha nàng mất hàng mấy chục năm cực khổ gầy dựng, chẳng lẽ nay nhất đán bị huỷ tiêu tan bởi bàn tay nàng ư ?
Nghĩ đến đây, bất giác, một niềm bi phẫn dâng trào, nét mặt nàng lạnh lùng rắn lại :
-Công tử biết đêm nay tôi đến đây làm gì không ?
-Tất nhiên là đến gặp tại hạ chớ còn gì nữa ?
-Đúng ! Tôi cần đến đây gặp công tử để giải quyết cho xong câu chuyện giữa chúng ta !
-Hôm qua tại hạ đã có nói biện pháp giải quyết rồi. Mà cô nương đã thua rồi phải không ?
-Chính ra là công tử đã thua !
Cặp mắt Chu Tiểu Phân xạ ra hai đạo nhỡn quang sắc lạnh như dao tiến tới hai bước gằn giọng nói tiếp :
-Đúng ra là chẳn chớ không phải lẻ !
-Thế tại sao cô nương lại chịu thua ?
-Là vì công tử đã thi thố thủ đoạn !
-Tại sao lúc bấy giờ cô nương không vạch rõ ra ?
Tới đây Ma Diện công tử cũng bước gần tới hai bước môi điểm nụ cười thật quyến rũ nói tiếp :
-Phải chăng cô nương đã thích, đã yêu tại hạ ? Đúng không ?...
Chu Tiểu Phân chấn động tâm thần cặp má ửng đỏ. Trong khi đó, Ma Diện công tử bỗng thình lình nắm chặt lấy cổ tay nàng, khiến nàng không kịp tránh né, hỏi gặng :
-Có đúng thế không ?
-Buông tôi ra ! Tôi hận anh lắm !

Vừa nói, một tay còn lại của nàng thoi mạnh vào lồng ngực nở nang rắn chắc của Y Mộng Lăng, trong khi ấy , khuôn mặt tươi cười của chàng ta vẫn mỗi lúc mỗi áp lại gần.
-Tiểu Phân ! Em đừng dối anh nữa ! Mà em cũng đừng tự dối mình nữa. Anh biết em đã yêu anh, và anh cũng cần cho em biết là anh cũng đã yêu em,
nên anh mới làm như thế. Vừa đến Bắc Kinh là anh đã đến thẳng Chu thị Tiền
trang, thì em đủ thấy...
Những lời nói đầy ma lực, êm nhẹ như rót vào tai lại càng làm chấn động tâm can, mê loạn thần trí Chu Tiểu Phân. Mà sự thực, tâm trạng của Chu Tiểu Phân cũng gần đúng như thế.
Chiếc nhẫn chạm khắc hình Tiếu Diện Phật, tín vật của Thiên Ma năm xưa, quả thật là món hàng của tiệm cầm đồ Chu lão cầm được, nhưng không còn ai nhớ và tìm ra được là do kẻ nào đem đến cầm thế.
Sau khi rời khỏi Tổng đàn Tường Vi hội hướng về Bắc Kinh, nếu quả đúng như lời đồn đại thì cái việc Công tử Mặt Ma Y Mộng Lăng đến ngay sòng bạc
họ Chu để đợi người sư đệ của chàng tên gọi Cừu Tình là đúng. Vì Cừu Tình là
một bạn đồ của Nam Hải Không Minh Đảo đã thần bí gây ra hai vụ án mạng chấn động võ lâm Trung Nguyên vừa rồi.
Nhưng Ma Diện công tử Y Mộng Lăng lại là một nhân vật kỳ đặc bất phàm. Chàng ta làm như vậy cũng có thể là vì mình, mà cũng có thể là vì chàng yêu Chu Tiểu Phân cô nương thật
Tuy nhiên có điều như thế tỏ ra chàng ta đã quá ích kỷ.
-Tiểu Phân ! Anh yêu em ! Thật đấy !
Một khuôn mặt đẹp trai, hai đạo nhỡn quang như lửa và cặp môi nóng hực hầu như có một ma lực không thể chống cự áp lại phía nàng.
Khuôn mặt tươi cười thần bí của Ma Diện công tử trong bóng tối hình như toả ra một vẻ đắc ý vô hình với ý nghĩ thầm bảo : „Với ta, còn có một thiếu nữ nào đủ sức cự tuyệt ?“ Quả là một cái cười đầy cuồng ngạo đắc ý, tự tin. Tuy nhiên vẫn pha lẫn đôi chút ám ảnh không thể dấu được !...
-Anh yêu em, anh cần em...
Trong giọng nói như mộng ảo ấy có pha chút rúng động đặc dị ! Đây không phải là chàng tự mình khích động mà là cốt để làm mê hoặc chấn động một tâm hồn trinh nữ còn thuần khiết !...
Chàng ôm gọn thân hình nàng trong vòng tay.Sự việc phát sinh rất là tự nhiên và hợp lý. Chàng bế nàng bước vào phía trong , bước đến bên chiếc giường nệm gối êm ấm.

-Anh lăng !... Sớm muộn gì em cũng là của anh... Nên đợi khi chính thức đàng hoàng...
Mặc dầu nói thế nhưng giọng nói nàng thào thào như kẻ hết hơi, chứng tỏ nàng đã bị mê mẫn tâm thần và đây chỉ là phản ứng yếu ớt của một thiếu nữ.
Thốt nhiên...
Khuôn mặt tươi cười của Ma Diện công tử chợt rắn lại. Chàng kề đôi môi hôn vào nơi mang tai nàng đồng thời một bàn tay rút lấy một chéo giấy nhỏ dưới cái gối uyên ương để lộ ra một chút.
„Khuyến dỗ gian dâm rồi sát hại, gửi trả một cái xác không hồn, bức thủ tiền tài phá huỷ cơ nghiệp của người ta, những ý định ấy ta đều rỏ hết, như thế thật là quá tàn khốc“ !
Đó là những hàng chử viết trên chéo giấy nhỏ cài dưới gối. Chàng đã nhận ra bút tích và biết là của ai rồi. Chàng có cảm giác như bị một gáo nước lạnh dội xuống đầu.
Chàng ta đã lạnh mình...
Chàng lẹ làng giấu chéo giấy dưới gối, rồi xô nhẹ thân hình đang nóng hừng hực của Chu Tiểu Phân sang một bên ngồi dậy.
Chàng cúi đầu như trầm tư, nhr để suy gẫm từng chữ từng câu trên mảnh giấy ! Kể ra thì tàn khốc thật nhưng mà là một kế hoạch hoàn toàn mỹ mãn.
-Anh... Anh làm sao thế ?
Trong câu hỏi của Chu Tiểu Phân có pha lẫn sự ngạc nhiên khích động !
Y Mộng Lang từ từ quay đầu, hơi nhướng cặp mày kiếm nét mặt trở về với vẻ tươi cười kỳ bí phát ra những luồng sóng mê hoặc khẻ nhắc :
-Em có biết rằng anh yêu em lắm không ?
Giọng nói êm ái như ru đượm vẻ thành thật tha thiết khiến Chu Tiểu Phân đờ đẫn cặp mắt không biết trả lời ra sao. Câu hỏi này nàng nghe đã nhiều lần...
Tới đây Y Mộng Lăng lại khẻ buông tiếng thở dài tiếp lời :
-Tất cả đều do anh không tốt mà ra !
Vừa nói chàng vừa khoác chiếc áo ngoài cho Chu Tiểu Phân...
Lúc này cặp má nàng bừng đỏ, con tim nhảy thình thịch mê hoặc say đắm...
Nàng e ấp thỏ thẻ :
-Có phải anh định...
-Chúng ta đến gặp cha em.
-Gặp cha em ?...
-Phải ! Anh cần phải làm lễ bái kiến nhạc phụ kẻo người...
-Anh... nói thực...

Chu Tiểu Phân nhào vào lòng Y Mộng Lăng hai hàng lệ sung sướng từ từ lăn xuống má, nàng cất giọng âu yếm :
-Em tin rằng anh thực tình yêu em và em cũng tự tin rằng mình không yêu lầm người !
Đúng ! Những lời lẻ cữ động đặc dị này quả có đủ hấp lực làm cho ai cũng phải cảm động.
Do đó mà Chu Tiểu Phân đã có một tấm lòng tin tưởng chặt chẽ, tuy nhiên tận đáy lòng nàng vẫn chưa gạt bỏ được một vài cảm giác quái dị phảng phất.
Thực ra với một mẫu người như Ma Diện Công tử Y Mộng Lăng thì chàng ta nghĩ gì, làm gì ngoại trừ tự chàng ta biết ra, còn ai người ngoài mà có thể hiểu được. Huống chi có lúc tự chàng ta cũng còn chưa hiểu mình một cách rỏ rệt nữa ?...
-Em nên biết rằng anh đã yêu em thì dù có gặp hoàn cảnh nào anh cũng chỉ yêu có một mình em mà thôi !
Nằm trong lòng Y Mộng Lăng thân hình Chu Tiểu Phân rung lên với một cảm giác lâng lâng khôn tả. Nàng ôm chặt lấy người yêu như để biểu lộ rằng nàng đã quá cảm động sung sướng khó nói thành lời.
Riêng chàng trên khuôn mặt tươi cười cố hữu có phảng phất vài nét bất thường. Cặp mắt chàng như nhìn xa vời vợi tận đâu, không hề nhìn lại chéo giấy dấu dưới gối và thân hình cô gái đầy hấp lực nảy lửa đang nằm trong lòng.
Thình lình...
Từ trong cặp mắt xa vợi ấy thoáng hiện lên ánh quang mang rợn người!...
Lại một quyết định mới được bắt đầu trong con người thần bí. Hai đạo mang quang rợn người ấy như để biểu hiện sự cương quyết và tự tin của chàng ta.
Chàng ta lại khẻ nhún đôi vai vài cái, nét mặt lại hiện vẻ tươi cười kỳ dị...
Chàng nhè nhẹ kéo tay Chu Tiểu Phân :
-Thôi chúng minh đi !...
Chu Tiểu Phân ngước cặp mắt long lanh đắm đuối nhìn khuôn mặt xinh đẹp siêu phàm thoát tục của Y Mộng Lăng môi nở nụ cười.
Cái cười như bông hoa hé nở của nàng lại càng làm tăng thêm vẻ đẹp vô cùng hấp dẫn của một thiếu nữ đang độ căng tràn nhựa sống.
Náng sung sướng vì đã tìm được một vị lang quân xứng tâm vừa ý chung sống trọn đời.
Nhưng thế thường giấc mộng đẹp đến nhanh thì cũng hay đi nhanh !

Ma diện ngân kiếm

dịch giả: Vũ Ngọc, đánh máy: Cao thủ Maihoatrang

Hồi 8
TIỆC MỪNG KINH BIẾN

Một đêm lại qua đi...
Để trả lại không khí xao động khi trời vừa hừng sáng trên bộ mặt thành Bắc Kinh. Không ai ngờ được rằng chỉ mới sau hai đêm đã có sự thay đổi lớn lao.
Cánh cửa lớn nhà họ Chu sau một ngày đóng kín im ỉm nay lại được mở toang.
Tất cả đều trở lại vẻ bình thường như cũ chỉ có khác là chủ nhân của Tiền trang họ Chu, Đạn Chỉ Thần Kiếm Chu Kỳ đã sai người tung đi hàng loạt
hồng thiếp báo hỉ. Chẳng những trong thành nội Bắc Kinh mà cả trong vòng một trăm dặm thành ngoại, phàm những tay võ lâm có tên có tuổi cùng những tay phú hào thương mại, mỗi người đều nhận được một tấm hồng thiếp.
Một tiệc lễ cưới linh đình của Tiêm Chưởng Phong Vân Chu Tiểu Phân thành hôn với Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng.
Đây là chủ ý của Y Mộng Lăng, một việc làm có thể giúp Đạn Chỉ Thần Kiếm Chu Kỳ tránh được cảnh tán gia bại sản lại thâu về được một tay rể quí thì ông ta còn biết nói gì nữa.
Quả lời nói không sai, tiền đi đến đâu là việc xong đến đấy. Đại hồng hỷ thiếp được in ấn xong cấp tốc trong đêm và sáng tinh sương hôm sau đã bay đi khắp ngã.
Các công việc bề bộn khác, nào là sắp đặt tân phòng, chuẩn bị tiệc tùng, gia nhân trong nhà họ Chu kẻ qua người lại lăng xăng tấp nập...
Trời vừa xẩm tối đèn đã treo, hoa kết tưng bừng. Một không khí vui mừng náo nhiệt tràn ngập trong ngoài trang viện.
Trái lại, căn phòng phía tây Đông Thăng Khách Điếm lại vắng ngắt như tờ.
Vì từ lúc trời mờ sáng Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng đã được Đạn Chỉ Thần Kiếm Chu Kỳ sai người ra đón vào trang.
Chỉ có điểm khác lạ là khi vào trang chỉ có một mình chàng, còn gã thơ đồng đẹp trai Tiểu Vân Tước Nhi không rỏ đã bỏ đi đâu ?...
Trong cái không khí tưng bừng náo nhiệt ấy, họ đã quên bẵng đi cái ám ảnh của tấn tuồng khủng bố tại Huyết Hoắc Bảo và Tường Vi Hội vừa qua, chẳng ai còn thèm nhớ đến cái chuyện nhỏ nhặt ấy nữa. Lúc này trong trang viện nhà họ Chu chỉ còn có đèn với hoa. Khắp cả ba toà Kim Sảnh, Ngân Sảnh, Địa Ốc đều bày bàn tiệc la liệt, hai bên vách tường đôi liễn

mừng
rở phủ kín.
Vừa hoàng hôn, khách mừng từ các nơi kéo đến có hàng mấy ngàn người ngồi kín khắp các bàn tiệc trong ngoài.
Trong khi ăn uống họ chuyện trò bàn tán với một không khí hiếu kỳ, nóng lòng chờ đợi sự xuất hiện của cặp tân hôn Tiêm Chưởng Phong Vân Chu
Tiểu Phân, Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng hai nhân vật đã lừng danh tên tuổi
khắp nơi.
Giữa lúc đó...
Nếu có ai để ý sẻ bắt gặp tại nơi cửa phòng nghỉ ngơi của tân lang bổng hé mở. Gã thơ đồng đẹp trai Tiểu Vân Tước Nhi bước vào với vẻ mạt lạnh lẽo như băng, nhìn Y Mộng Lăng lúc này đã mặc quần áo tân lang rực rỡ, buông thõng một câu :
- Tôi đến có lời chúc mừng công tử !
Giọng nói lạnh lẽo đến ghê người, chưa bao giờ có ai dùng giọng điệu chúc mừng như thế.
Vậy mà Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng vẫn với vẻ tươi cười hớn hở hấp tấp đứng dậy nói :
- Tiểu Vân Tước nhi, ta biết thế nào em cũng trở về, từ trước đến nay vhưa bao giờ em nỡ bỏ ta trong lúc ta cần đến em, có phải không ?...
Ngưng một chút chàng ta nói tiếp :
- Ta đã sẳn sằng tất cả rồi chỉ còn...
Chàng ta nhìn sang hai người tớ hầu đứng bên cạnh rồi chợt im bặt tại đây.
Tiểu Vân Tước Nhi bĩu môi tỏ vẻ bất mãn vẫn với giọng lạnh như băng :
- Tôi về đây chủ yếu là để báo cho công tử biết rằng : Bọn Tường Vi hội đã kéo đến đây và đang ở ngoài sảnh đường kia.
Nghe nói vẻ tươi cười cố hữu chợt biến mất trên khuôn mặt đẹp trai của Ma Diện Công Tử.
Hôn lể sắp sửa cử hành mà nữ hội chủ Tường Vi hội đã mò đến Tiền trang họ Chu. Quả thật là một vấn đề rắc rối khó khăn, không biết chàng ta sẻ giải quyết ra sao ?
Tiểu Vân Tước Nhi khẻ nhướng mày, nhún vai đủng đỉnh :
- Thôi ! Tôi xin cáo từ công tử !
- Khoan !
Ma Diện Công Tử vội vàng đứng dậy ngước nhìn Tiểu Vân Tước Nhi nét mặt tươi cười thần bí lại lay động đi theo với giọng nói êm ru như hát :
- Người ta luôn là thế đấy, không bao giờ nhận chân ra rằng những cái

hiện có là đáng quí, chỉ khi nào mất đi thật rồi mới hiểu rằng mình đã lầm. Cho nên bất luận kà gì chúng ta cũng nên biết quí báu mà giữ chặt lấy những gì đã có !
Giọng nói thật là êm ái như rót vào tai, như ru vào cõi lòng người nghe. Â vị trong lời nói của chàng xa xôi có lẻ ít ai đã hiểu, nhưng Tiểu Vân Tước Nhi đã lãnh hội nên nét mặt cậu ta lộ ra vài biến đổi khác thường. Thấy
vậy Y Mộng Lăng tiếp lời :
- Bây giờ em hãy nghe ta nói vài câu có được chăng ?
Không đợi Tiểu Vân Tước Nhi trả lời, chàng đã quay sang hai gã đứng hầu nói :
- Hai chú hãy ra ngoài một lát.
Hai gã người hầu đáp :"dạ" bước ra."Bằng" ! Cánh cửa phòng khép chặt !
Trong khi đó ngoài sảnh đường hai cây đuốc Long Phượng lớn bằng bắp tay đã được đốt cháy, làm sáng rực lóng lánh khuôn chữ"Hỉ" to lớn bằng vàng treo giữa sảnh.
Các tân khách chờ xem hôn lễ cử hành đứng chật ních hai bên, một lối đi từ ngoài cửa sảnh dẫn vào trung đường được trải bằng một tấm thảm gấm màu đỏ. Thế rồi từng hồi trống nhạc trang nghiêm trỗi lên át đi những tiếng bàn tán ồn ào.
Từng cặp mắt chờ đợi hướng ra cửa trong khi tai inh ỏi tiếng pháo nổ ran rỉ...
Họ đều nóng lòng chờ đợi cặp tân hôn xuất hiện, mở màn một cuộc hôn lễ chính thức thành vợ chồng của Tiêm Chưởng Phong Vân Chu Tiểu Phân và Công Tử Mặt Ma Y Mộng Lăng, trong một thiên tình sử đầy tính chất truyền kỳ.
Ngồi trên một chiếc ghế bành bọc gấm ở giữa trung đường, Đạn Chỉ Thần Kiếm Chu Kỳ chốc chốc lại quay nhìn sang vị phu nhân ung dung quí phái ngồi ghế bên cạnh, nét mặt đầy vẻ vui mừng thoả mãn, và cũng hướng nhìn ra cửa sảnh chờ đợi.
Nhưng...
Sau một tràng pháo dài, âm nhạc khởi tấu sang lượt thứ hai mà cặp tân nhân vẫn vắng bóng chưa thấy ló dạng.
Thế rồi âm nhạc tấu đi tấu lại tới lượt thứ sáu vẫn chẳng thấy động gì, sự tình quả có điểm khác thường quái dị !
Lúc này chẳng những chủ nhân biến sắc ngồi đứng không yên, mà các tân khách trong lễ đường cũng đều tỏ vẻ hồi hộp nhìn nhau thầm thì bàn tán!
Cuối cùng vì quá nóng lòng, Chu Kỳ liền đứng dậy bước ra cửa sảnh

đường.
Giữa lúc ông ta bước ra cách cửa sảnh còn khoảng một trượng, thì khuôn mặt tươi cười kỳ dị của ông rể quí hiện ra trước mặt. Công Tử Mặt Ma
Y Mộng Lăng đã xuất hiện. Thái độ chàng ta vẫn ung dung nhàn nhã đi song song với Tiêm Chưởng Phong Vân Chu Tiểu Phân hướng vào lễ đường.
Tiếng âm nhạc vụt nổi lên trầm bổng hầu như bị ảnh hưởng kích thích.
Cặp tân hôn đang uyển chuyển cất bước chẳng khác cặp Tiên đồng Ngọc nữ hạ phàm.
Kinh kỳ, hâm mộ, ganh ghét, có người còn tỏ ra không tin là người phàm. Thậm chí có người còn buột miệng kêu lên một cái hết sức kinh ngạc.
Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng quả đúng như lời người ta đã bàn tán xôn xao, chàng có một phong thái bất phàm phiêu dật xuất trần !...
Tiêm Chưởng Phong Vân Chu Tiểu Phân tuy mặt hoa hơi cúi thấp, nhưng ẩn hiện trong vuông lụa mỏng che mặt, vẫn không dấu được vẻ lóng lánh của cặp thu ba dợn sóng càng làm tăng nét yêu kiều diễm lệ của một vị tiên nữ giáng trần.
Thế gian đã có những người xinh đẹp tuấn nhã đến thế, mà họ lại được kết hợp thành đôi thành lứa, thì quả là hoàn mỹ vô cùng.
Đạn Chỉ Thần Kiếm Chu Kỳ yên tâm buông tiếng thở dài nhè nhẹ.
Trong khi ông ta hân hoan nhìn cặp tân hôn, bước lui trở vào được hai bước, thì bổng nhiên một bóng người từ trong đám tân khách nhảy vụt ra đứng cản trước mặt tân lang và tân giai nhân.
Bóng người vừa xuất hiện, cũng là một thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần, cài một bong hoa Tường Vi màu trắng. Thiếu nữ này chính là nữ Hội chủ Tường Vi hội, một nhân vật đã lừng danh giang hồ Nam Bắc.
Nàng là người đã đem tất cả tình cảm sâu kín trong đáy lòng cũng như thể xác dâng hiến cho Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng !
Chuyện ấy đương nhiên là chỉ có nàng và chàng biết với nhau mà thôi.
Khi còn ở tổng đàn Tường Vi hội, nàng đã hoàn toàn đặt hết tin tưởng vào chàng, và bằng lòng để cho chàng đến Bắc Kinh.
Đến nay nàng cũng lại có mặt tại Bắc Kinh. Khi tới nơi những lời lọt vào tai nàng trước nhất là cô ái nữ của Đạn Chỉ Thần Kiếm đêm nay sẽ làm lễ vu quy, mà tân lang lại chính là người yêu lý tưởng của nàng Ma Diện Công
Tử Y Mộng Lăng. Thoạt nghe tin, nàng đã lặng người bàng hoàng chẳng khác
một tiếng sét bên tai.
Bi thương !... Uất hận !...
Nhưng ngoài mình gánh chịu ra, còn biết bày tỏ với ai ?

May nhờ hoàn cảnh trau dồi, từ lúc nhỏ nàng đã luyện được một ý chí kiên cường sắt đá, chẳng khác một khối băng lạnh, nên nàng mới đủ sức bình
tỉnh chịu đựng, dẫn hai vị hương chủ và một vị hiệp giám đến thẳng tiền trang họ Chu để cho biết rỏ hư thực.
Đến khi nhìn thấy tận mắt, nàng nhảy ra đứng trước cặp tân nhân lạnh lùng gằn giọng :
- Anh đã dám can đảm làm lễ cưới ?...
Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng vẫn không tắt nụ cười kỳ dị trên môi khẽ nhún vai thản nhiên :
- Em hiểu lầm anh rồi ! Anh nghĩ rằng...
- Em hiểu lầm ?...
Bạch Tường Vi lạnh lùng thốt lên ba tiếng ngắt lời chàng, nói tiếp :"Tôi nghĩ rằng tôi đã hoàn toàn lầm rồi, nên quyết không để người khác bị lầm lỡ gạt gẫm nữa !"
- Sau này thực tế sẻ chứng minh cho em thấy !...
Đến lúc này mà Công Tử Mặt Ma Y Mộng Lăng còn đủ can đảm dùng hai tiếng"sự thực" để nguỵ biện. Chẳng những thế chàng ta còn nhún vai một cái hết sức thản nhiên.
Sau vuông lụa mỏng che mặt, cặp mắt Chu Tiểu Phân trố lên kinh ngạc quái dị ! Trong khi đó thì một bàn tay nàng được một bàn tay nắm lấy truyền sang một luồng nhiệt lực thấu qua gan bàn tay chuyển vào tận buồng tim. Đương nhiên là bàn tay của Ma Diện Công Tử. Trong luồng nhiệt
lực từ bàn tay ấy truyền vào cơ thể hầu như có một ma lực mãnh liệt trấn định được tâm thần chấn động kinh dị của nàng, đem đến cho nàng một niềm tin tuyệt đối.
Nàng tin rằng sẻ chẳng có chuyện gì xẩy ra. Nàng tin rằng con người đứng cạnh nàng - Ma Diện Công Tư - đã chân thành yêu nàng.
Đạn Chỉ Thần Kiếm Chu Kỳ lật đật quay lại sắc mặt có vẻ giận nhìn Bạch Tường Vi khẻ quát :
- Hiền điệt nữ ! Cháu làm thế là sai rồi ! Hãy gạt bỏ giao tình giữa ta và cha cháu trước kia không nói, mà chỉ nói riêng giữa cháu với Tiểu Phân, cháu nỡ lòng nào vô duyên vô cớ phá rối hạnh phúc của nó !...
- Hừ ! Vô duyên vô cớ !...
Bạch Tường Vi đột nhiên ngắt lời Chu Kỳ, cặp môi nàng bĩu ra với thói quen cố hữu biểu lộ sự bất mãn cười nhạt nói tiếp :
- Chu bá phụ ! Cháu vì non dại đã hồ đồ lầm lẫn nhất thời, không dè bá phụ là người lịch lãm từng trải gần hết đời người mà cũng hồ đồ mê lẫn !...
- Ta hồ đồ mê lẫn ?...

- Phải ! Bá phụ có biết Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng là ai không ?
Nàng ngừng lại nhìn sang Y Mộng Lăng một cái nói tiếp :
- Hắn đã bịa ra một chuyện rất hay ho để dối gạt mọi người, dối gạt cháu, bây giờ hắn lại đem đến đẻ dối gạt Tiểu Phân hiền muội !...
- Anh ấy đối với em hoàn toàn thật tình mà !
Chu Tiểu Phân lên tiếng biện hộ Y Mộng Lăng vì những lời lẽ cử chỉ của chàng đêm qua đã gây cho nàng một ấn tượng sâu xa. Nàng tin rằng một kẻ cố tình lừa gạt tình yêu của nàng không bao giờ có được cử chỉ hành động như thế.
- Hừ ! Thật tình ! - Giọng nói của Bạch Tường Vi vừa lạnh lùng pha lẫn ý chế diễu : „ Chu hiền muội có hiểu anh ấy thật tình là ai không ? „
- Chị bảo anh ấy là ai ? Chẳng lẽ là...
- Đúng ! Hắn là kẻ đã sát hại Hoắc bá, sát hại cha chị, bây giờ lại sắp sửa định sát hại Chu bá bá đấy !
- Là hắn ?...
Chẳng riêng Đạn Chỉ Thần Kiếm Chu Kỳ, mà tất cả mọi người có mặt đều kinh hãi biến sắc. Từng cặp nhỡn quang sắc bén nhìn chằm chặp về phía Ma Diện Công Tử !
- Là tôi ?... Thần sắc Y Mộng Lăng chẳng chút biến đổi, chàng khẻ lắc đầu bước lên một bước giọng nhẹ nhàng : „ Em Tường Vi ! Em nên nghe anh,
quả tình anh có sự khổ tâm... „
Giọng nói của chàng ta rất êm nhẹ, êm nhẹ có lẽ chỉ một mình Bạch Tường Vi nghe rỏ, trong âm điệu êm nhẹ có pha lẫn một hấp lực đặc dị làm chấn động tâm thần nàng.
Sau giây phút cố gắng trấn tĩnh nàng lại gằn giọng :
- Anh lại định mưu toan đánh lừa người khác nữa phải không ? Anh chính là kẻ mang tên Cừu-Tình mà anh bịa ra để dối gạt mọi người có phải không ?
- Trước khi sự thực chưa rỏ rệt, anh không hoàn toàn chối cãi lời em gán ghép. Tuy nhiên anh tin rằng em cũng không có bằng cớ gì, để chứng minh anh là kẻ đã sát hại cha em mang tên là Cừu-Tình !
Dứt lời nét mặt tươi cười quái dị lại lay động, trên khuôn mặt đẹp trai của chàng toả ra một hấp lực vô cùng mê hoặc !...
Chàng ngước nhìn Chu Kỳ, nhìn Tiểu Phân, quét nhìn nét mặt kinh ngạc của mọi người có mặt đứng chung quanh chậm rải nói tiếp :
- Sự thật trước sau vẫn là sự thật. Rồi đây sự thật sẽ đến để chứng minh...
Giữa lúc đó, một tiếng thét lanh lãnh chói tai khiến người nghe phải rùng mình sởn gáy. Tiếp theo là những tiếng la hốt hoảng kinh dị.

Dưới ánh đuốc sáng trưng như ban ngày một thân người bị treo lủng lẳng trên xà nha, cặp mắt trợn ngược, nét mặt xám ngắt !... Trông cảnh tượng thật vô cùng kinh khủng !
Nạn nhân bị treo lại chính là vợ của Đạn Chỉ Thần Kiếm Chu Kỳ, mẫu thân của Chu Tiểu Phân, thì thật là một chuyện hãi dị ngoài sức tưởng tượng !
„ Bình „ ! Thân hình Chu phu nhân đang bị treo lủng lẳng trên cao bỗng nhiên rớt xuống, đồng thời một tấm bạch bố dài chừng một trượng buông theo, trên tấm bố hiện lên năm chữ : „ Chu Kỳ đêm nay chết „. Mỗi chữ đều lớn bằng cái đấu !
Thấp thoáng bên ánh sáng của hai cây đuốc Long Phụng phía sau tấm bạch bố, đột nhiên hiện ra một bóng người khoác ngân y lấp lánh, bên sườn đeo lủng lẳng thanh trường kiếm màu bạc, che kín diện mạo bằng tấm mặt nạ Tiếu-Diện-Phật. Tất cả đều hiện lên trong một thoáng, như ánh điện chớp rồi lại biến mất !
Đúng là Tiếu Diện Ngân Sam khách lại thình lình xuất hiện với một khí thế ghê người, hãi người, làm cho người ta khó thể tin là sự thật, tạo cho không khí trong sảnh trở nên ngưng đọng ngộp thở !...

Ma diện ngân kiếm

dịch giả: Vũ Ngọc, đánh máy: Cao thủ Maihoatrang

Hồi 9
THẢM HỌA KINH HỒN

Người áo bạc, một quái khách có thủ đoạn kinh người, đã từng gây ra hai vụ thảm án võ lâm, nay lại xuất hiện mà lại xuất hiện một cách quá ư đột ngột !..
Lập tức cục thế đang Ổû tình trạng giằng co bỗng chuyển thành kinh hãi bi phẫn, khẩn trương.
Bầu hỉ khí tràn lan trong hỉ đường cũng bị xung tán, thay vào đó là một bầu không khí thảm sầu khủng bố. Sau mấy tiếng kêu la kinh hãi tất cả đều ngừng đọng.
Không một cử động, không một tiếng thở mạnh !
Chỉ có khuôn mặt nạ Tiếu Diện Phật lay động và khuôn mặt tươi cười kỳ dị của Y Mộng Lăng lay động.
Trên khuôn mặt lạnh lùng của Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi chợt hiện vẻ chấn động, hai đạo nhỡn quang ngạc nhiên của nàng rảo từ khuôn mặt tươi cười nọ sang khuôn mặt tươi cười kia với giọng hỏi ngập ngừng :
CÓ phải...

Nàng không thể khẳng định Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng với người mặc áo bạc sát hại cha nàng chỉ là một người hoá trang. Nhưng xác thực có nhiều điểm khả nghi.
Nàng cũng đã từng tín nhiệm chàng, vì lòng yêu chàng thắm thiết và cũng tin chắc chàng ta cũng yêu nàng không kém.
Cho nên hành động của nàng vừa rồi là do tình yêu hoá ra ghen Hoá ra giận !
Yêu thường thường hay quá khích lệch lạc, đã không giữ được thì phải huỷ bỏ, huống chi lại nói với con người như Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi...
Hiện tại sự thực đã là một chứng minh đắc lực cho Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng.
Khuôn mặt tươi cười trước mắt nàng chẳng những đầy vẻ quyến rũ mê hoặc mà còn như thấp thoáng lay động nữa. Hầu như giọng nói êm nhẹ vẫn văng vẳng bên tai nàng :sự thật trước sau vẫn là sự thật, tình yêu của anh đối với em cũng thế, và cũng chỉ có một mình em mới biết rỏ là anh yêu em thật sự, hãy tin tưởng vào tình yêu của anh đi !...
Trên nét mặt Bạch Tường Vi lại hiện lên vẻ kích động thẫn thờ.
Trong khi đó thì trên khuôn mặt tái nhợt của Đạn Chỉ Thần Kiếm Chu Kỳ lại hiện lên nét bi thiết phẫn nộ nhận chìm sự khiếp hãi trong lòng, miệng quát lớn :
Tiểu tử hãy nộp mạng !
Trong tiếng quát giận dữ hai cánh tay ông ta lắc động vung lên như ánh điện chớp, bốn đạo hàn quang bay xẹt ra với một góc độ cực kỳ dị vạch thành bốn đường vòng cung sáng loáng tuyệt mỹ, đều nhằm về hướng bóng người mặc áo bạc thần bí đang đứng.
Lối xuất thủ kỳ đặc với tiếng rẽ gió veo veo, càng làm chấn động tâm thần người trong cuộc !
Đây chính là thủ pháp Đạn Chỉ Thần Kiếm tuyệt học lừng danh của Chu Kỳ . Đồng thời thân hình ông ta cũng mau lẹ theo với đường bay của thần kiếm chồm về phía đối phương.
Hắc ! Một tiếng cười lạnh lẽo rợn người nhẹ nhàng thoát ra từ phía sau chiếc mặt nạ Tiếu Diện Phật ! Thân ảnh màu bạc cũng thấp thoáng bay bỗng lên như loài ma quỉ hiện hình.
,,Xoẹt ! Xoẹt !...,, Bốn lưỡi kiếm mỏng chỉ nhỏ bằng ngón tay ghim chặt vào tấm bạch bố mang năm chữ viết,quái đản chu Kỳ đêm nay chết . Đạn Chỉ Thần Kiếm Chu Kỳ đã xuất thủ uổng công !
Cừu anh ! Sao mi chưa cúi đầu nhận tội ?
Tiếng quát hỏi thoát ra từ cửa miệng Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng, mang theo âm điệu và khí thế kinh người. Đồng thời thân hình chàng ta lắc động

bắn vọt về phía Ngân y nhân đang còn lơ lửng trên cao.
Ha ha ha !... Ha ha ha !...
Từng chuỗi cười dòn dã cao vút nổ tan, tung trong không khí làm rung động tâm thần những ai có mặt.
Hai khuôn mặt tươi cười mang hai nét kỳ dị đặc biệt, lay động không ngừng với hai thân ảnh ảo diệu bám sát đỉnh mái đại sảnh, chập chờn xô đuổi vờn nhau. Thân pháp kỳ diệu tuyệt mỹ, động tác, tư thế siêu trần thoát tục thật là..
ồ ! Khinh công tuyệt học thiên Mã Hành Không !
Nhiều người không ngăn được thốt ra tiếng kêu kinh ngạc vừa rồi !
Đúng vậy cả hai đối thủ đã cùng một lượt thi triển tuyệt học khoáng thế, dồn đuổi nhau trên không với một thân pháp cực kỳ diệu tuyệt hình thành một cục thế rất là đặc dị !
Theo liền với tiếng kêu thiên Mã Hành Không kinh ngạc là những tiếng thì thầm thán ngợi, thỉnh thoảng xen lẫn tiếng gầm thét giận dữ...
Không khí trầm tĩnh đáng sợ trong đại sảnh lại bỗng nhiên chấn động, làm giật mình đám người đang chìm trong kinh hãi hoảng hốt.
Thế rồi trong nháy mắt, nhiều bóng người thấp thoáng, nhiều đạo hàn quang sáng ngời. Một số người rút binh khí tuỳ thân nhảy ra đứng dàn hàng, chắn ngang lối cửa vào sảnh.
Một số người nhảy vút lên nóc sảnh, như những ánh điện chớp kèm theo những luồng kình lực dũng mãnh, lao về phía người mặc áo bạc, đang vờn nhau kịch liệt với Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng.
Kình lực dâng lên cuồn cuộn...
Binh khí đủ loại sáng ngời.
Thình lình người áo bạc bỗng quăng mình nhảy xuống giữa sảnh. Lập tức mấy bóng người đã áp lại vây kín xung quanh...
Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi với chiếc Ngọc kim câu màu đỏ thẫm.
Thần Phiến Thư Sinh Trương Vân Hạc với chiếc quạt lông quái dị.
Ngoài ra còn có vị tiêu chủ của Uy Viễn Tiêu cục tại Bắc Kinh, Kim Đao Thái Tuế CỔ Long với thanh Kim Bối Khảm Sơn Đao.
Hắc hắc !... Hà hà !
Đạn Chỉ Thần Kiếm Chu Kỳ cũng thốt ra từng chuỗi cười sằng sặc quái dị !.. ông ta nhìn trừng trừng đối phương gằn giọng :
Tên nhãi con ! Phen này xem mi có còn hung hăng nữa không ! Khôn hồn mau gỡ chiếc mặt nạ ra đi !...
Thật vậy chiếc mặt nạ Tiếu Diện Phật kỳ dị kia, ai mà không muốn lột bỏ cho bằng được, để khám phá tỏ tường sự thần bí của người mặc áo bạc !
Chu Kỳ chưa nói hết câu đã vung cánh tay nhanh như sấm sét chụp thẳng vào giữa mặt đối thủ.

Từng cặp mắt đều mở trợn tròn thô lố, chờ đợi nhìn rỏ,diện mạo thật sự che dấu sau chiếc mặt nạ kỳ dị, sắp sửa trình diện, để xem một nhân vật mang hỗn hiệu Ngân sam khách đã từng tạo thành những trận chém giết rúng động trong giang hồ, có bộ mặt thật như thế nào ?
Lúc này sau chiếc mặt nạ Tiếu Diện Phật của người mặc áo bạc chỉ có hai ánh mắt duy nhất lộ ra và thoáng hiện ánh quang mang khác thường hình như có xen lẫn vẻ kinh khiếp !
Dưới tình trạng này hắn... Ai mà chẳng đinh ninh cho rằng hắn đã vô phương chống đỡ che dấu...
Thình lình...
Một tiếng quát vang như sấm động xé tan bầu không khí khẩn trương. Tiếp theo là một đạo kình lực từ bên cạnh tràn đến với một góc độ cực kỳ quái dị cuồn cuộn xoáy thẳng vào chỗ thân hình người mặc áo bạc đang đứng.
Người xuất chưởng tung ra đạo kình lực quái dị bất thình lình ấy là Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng. Và được tung ra giữa lúc năm ngón tay Đạn Chỉ Thần Kiếm sắp chộp trúng tấm mặt nạ Tiếu Diện Phật của Ngân Y quái Khách.
Hự ! -Cừu ánh bị trúng chưởng loạng choạng tháo lui bốn bước dài hình như đã bị kình lực chấn động nội thương, nhưng có điểm rất đặc biệt quái dị là tư thế và phương vị loạng choạng tháo lui để vượt ra ngoài vòng vây và tránh khỏi cái chụp vào giữa mặt của Đạn Chỉ Thần Kiếm thì thật là lạ lùng ngoài sức tưởng tượng của mọi người.
Trong bức tường kín đáo của ba loại binh khí trong tay của ba cao thủ nhất thời, hầu như chỉ có độc nhất ít một chút kẻ hở ấy là có thể thoát thân bằng cách nghiêng mình lách đi, nhưng trước đó không ai chú ý đến và không ai cho rằng có thể thoát thân bằng kẻ hở này được.
Lại nhiều tiếng kinh ngạc cất lên nhưng không đợi cho mọi người tại tràng kịp có hành động gì, Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng đã phóng theo truy kích quái khách Cừu ánh sát nút như ánh điện chớp.
Thân hình chuyển động lấp loáng những cơn gió lốc do kình lực phát ra làm rung động cả căn đại sảnh.
Hai cây đuốc lớn bỗng bị áp lực không khí làm tắt phụt, hàng loạt những ngọn đèn lồng treo xung quanh sảnh cung bị những ngọn gió lốc kình phong kéo theo, rơi rớt xuống đất bể tan tành.
Trong nháy mắt cả toà đại sảnh bị chìm ngập bóng tối ghê rợn.
Bao nhiêu nét mặt kinh ngạc lay động.
Chiếc mặt nạ Tiếu Diện Phật lay động.
Khuôn mặt tươi cười kỳ dị của Y Mộng Lăng lay động !
Ngoài ra còn có hai đoá Kim hoa kỳ dị lay động bay lượn !...
Trời ! kim Hoa Thiểm ! Tránh mau !

Kim Hoa Thiểm một tuyệt môn ám khí của tay đại ma đầu Địa Tà từng làm chấn động giang hồ võ lâm ba mươi năm trước, ai mà chẳng nghe danh khiếp vía !
Thế là...
Những tiếng gào thét, la ó, rên khóc từ miệng những người trong sảnh thốt ra, tạo thành không khí hỗn loạn khủng bố khẩn trương tột độ !
Ha ha ha !... Ha ha ha !
Chuỗi cười ròn rã bỗng vang lên tung ra không khí, vang dội khắp sảnh, chấn động tâm thần mọi người.
Ngân Y quái Khách vụt bắn thân hình ra cửa đại sảnh như một đạo bạch quang sáng ngời, kế tiếp là thân hình của Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng còn mang y phục tân lang cũng bay ra theo.
Trong cái chớp mắt ấy, bỗng dưng tiếng gió veo veo nổi lên, hai đoá Kim hoa đang bay lượn thình lình chạm mạnh vào nhau phát ra hai tiếng nổ lục bục. Những tia kim quang bắn ra chung quanh sáng rực như tràng pháo bông trông thật đẹp mắt, nhưng kèm theo đó là những tiếng kêu la thảm thiết !
Mấy đám người máu me đầm mình, gục xuống giãy chết, mấy bóng người nằm lăn lộn rên xiết dưới vũng máu đỏ. Cảnh tượng kỳ thảm, khiến ai cũng phải rùng mình sợ hãi nhắm mắt không dám nhìn.
,,Kim Hoa Thiểm quả là một loại ám khí thần kỳ tuyệt độc ghê người. Nếu không có nhiều người biết rỏ là lợi hại , phóng mình lẫn tránh nhanh kịp thì thảm trạng còn xẩy ra không biết thế nào mà nói !...
Hầu như mọi người tại tràng nhất thời đều bị khiếp hãi bởi thảm trạng của loại ám khí kỳ đặc gây ra, mà ai nấy đều đứng há mồm trợn mắt kinh hoàng.
Hắc !
Giữa lúc đó một tiếng cười lạnh nhạt như băng thốt ra bay vào không khí...
Tiếng cười thoát ra từ cửa miệng Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi, Và âm điệu vừa dứt thì thân hình nàng cũng như một ánh điện loè bay vụt ra khỏi cửa sảnh.
Bao nhiêu nét mặt kinh ngạc biến động. Ngân Y quái Khách với thân pháp thần bí bỏ đi, bất luận ra sao cũng phải truy kích.
Thế à theo sau Bạch Tường Vi bọn thủ hạ Tường Vi hội như : Hữu hiệp giám Thắng Tự Kỳ, Kim hương đường chủ thần Phiến Thư Sinh cũng lần lượt tung mình về phía cửa sảnh. Ngoài ra còn có Uy Vũ Tiêu Chủ Kim Đao Thái Tuế Thế hí Chưởng La Cửu Gia...
Từng bóng người kế tiếp nhau phóng đi, nhưng Đạn Chỉ Thần kiếm Chu Kỳ thì nét mặt tái nhợt, uể oải buông mình ngồi xuống chiếc ghế dựa, đầy vẻ ưu tư bi phẫn !...
Mình mặc y phục tân nương, Tiêm Chưởng Phong Vân Chu Tiểu Phân cũng đột nhiên dứt bỏ vuông lụa che mặt, gục xuống thi thể mẫu thân buông tiếng

khóc nức nỡ !
Đây là ngày vu qui của nàng, một đại hỉ sự chỉ có một lần trong đời người, nhất là người bạn trăm năm, lại là một nhân vật siêu phàm bất tục... Thế mà chỉ vì người mặc áo bạc thần bí xuất hiện đã đem lại một tai biến bất ngờ. Nàng hận ! VÔ cùng oán hận cái con người mang tên Cừu ánh, mặc áo bạc, đeo mặt nạ Tiếu Diện Phật che kín diện mạo đã sát hại mẫu thân nàng, phá rối cuộc hôn nhân của nàng !...
Đạn Chỉ Thần Kiếm Chu Kỳ sau giây phút trấn định, ông ta ngửng đầu buông tiếng thở dài, gọi người tổng quản Chu Thị Tiền trang truyền lệnh : Mau dọn dẹp chuẩn bị tang sự !
Giọng nói của ông ta run run đầy vẻ bi thống. Đây là một trường hợp thê thảm xẩy ra lần thứ nhất của một tay võ lâm phú thân, trong quảng thời gian mấy chục năm gây dựng sự nghiệp thuận buồm xuôi gió.
Thật vậy, trong tình cảnh này, còn để làm gì mà chẳng dẹp hết, những hỷ trướng, đối liễn, kể cả tấm bạch bố dài hơn một trượng mang năm chữ : chu Kỳ đêm nay chết đầy tính uy hiếp khủng bố !
Người mặc áo bạc thần bí tuy đã đi rồi, nhưng đêm nay vẫn là một khoảng thời gian dài dằng dặc, đầy khủng bố bởi năm chữ đe doạ l chu Kỳ đêm nay chết !...
Hình bóng quái nhân mặc áo bạc đêm nay còn có xuất hiện nữa hay không? Lão ta có còn sống qua đêm nay không. ? Chính bản thân lão ta cũng chẳng dám xác định. Cái thảm trạng đã xẩy ra tại Huyết Hoắc bảo và tổng đàn Tường Vi hội, đương nhiên Chu Kỳ không mong muốn được tái diễn tại Chu thị Tiền trang.
SỐ người đuổi theo bóng địch nhân ra ngoài sảnh, đã có mấy người trở về, vì họ đã quá muộn, quá chậm chân, khi họ ra được khỏi cửa thì chẳng những bóng dáng quái nhân mặc áo bạc đã biệt dạng mà ngay cả Y Mộng Lăng cùng Bạch Tường Vi cũng chẳng rỏ đi về hướng nào ?
Còn có gì mà đuổi theo nữa, huống chi họ cũng chỉ là những tân khách, nên chỉ tỏ thái độ như vậy cho tròn bổn phận mà thôi. Và sau khi nói mấy lời chia buồn an ủi cùng Đạn Chỉ Thần kiếm họ đều lần lượt cáo từ.
Đêm đã bước sang canh hai. Tân khách lần lượt ra về hết. Những người bị thương hoặc chết về loại ám khí Kim hoa Thiểm cũng được bồi thường một số vàng bạc, rồi rút lui khỏi trang. Trong Chu thị Tiền trang chỉ còn lại một không khí u sầu thảm đạm với mấy nhân vật của Tường Vi hội : Thắng Tự Kỳ Tàng Cửu Đồ, Thần Phiến Thư Sinh Trương Vân Hạc và Phiên Giang Long Hoá Nguyên. HỌ lo lắng bồn chồn đứng ngồi không yên vì nữ hội chủ của họ đến giờ này vẫn chưa thấy trở lại.
Nàng đã đuổi theo bắt kịp địch thủ hay đã xây ra chuyện gì ?...
Sau hai tiếng nổ chát chúa của loại ám khí Kim hoa Thiểm, nàng đã phóng

mình đuổi theo ra cửa sảnh, với một tâm trạng bi thống phẫn hận... Một thân ảnh nhỏ nhắn màu trắng vạch thành một vệt dài trong bầu không khí thành Bắc Kinh.
Sự thật đã chứng minh giúp nàng hiểu rỏ Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng với Ngân Y quái Khách Cừu ánh không phải là một người hoá trang.
Nhưng nàng vẫn phải đuổi theo. Đuổi theo cho bằng được bất cứ một người nào trong hai người, để phát tiết nỗi cừu hận oán hờn chất đầy trong tâm !...
Một bóng người cướp mất sinh mạng của cha nàng. Một bóng người lường gạt tình yêu trân quí của nàng, cả hai đều không được nàng nhịn nhục tha thứ.
Bóng hình nhỏ nhắn của nàng bỗng dừng lại trên nóc một ngôi nhà lầu cao phía tây thành. Phóng mắt nhìn về hướng quan san vạn lý vắng vẻ thê lương dưới ánh trăng mờ nhạt, nàng bất giác ngửa cổ buông ra tiếng thở dài não ruột. Chỉ trong một ngày hầu như nàng đã đem lòng oán hận tất cả cái thế giới hiện tại.
Chàng đã bao nhiêu lần nỉ non ba tiếng lanh yêu eml ! "Anh yêu eml !
,,Anh yêu eml !... Thế mà chàng lại nhẫn tâm bỏ nàng cử hành hôn lễ với Chu Tiểu phân !
,,Hắc ! Một tiếng,cười lạnh lùng thốt ra từ cửa miệng nàng, tiếp theo là mấy tiếng lẩm bẩm : l y Mộng Lăng . Bỗng nhiên có tiếng hỏi văng vẳng :
Phải em Tường Vi đấy không ?
Khuôn mặt chai đá của nàng bỗng nhiên lại lộ vẻ kích động kỳ dị !
Nàng không cần phải nhìn mà chỉ nghe âm điệu chấn động tâm thần, cũng đã biết là Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng. Nàng xoay mình hướng về phía có tiếng nói phóng đi...
Một khuôn mặt đẹp trai tươi cười đầy vẻ mê hoặc quyến rũ lại hiện ra trước mắt nàng. Chàng, Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng với y phục tân lang, nằm co quắp trong một xó tối góc căn lầu cao kế cận.
Y Mộng Lăng ! Nhà ngươi...
Anh đã để hắn chạy thoát rồi và anh không ngờ còn bị hắn đã thương nữa !
Thân hình Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi lại khẽ rung động. Giọng nói ngọt ngào êm nhẹ lại nhận chìm sự oán hận trong lòng nàng.
BỘ y phục tân lang rực rỡ trên mình Y Mộng Lăng đã làm cặp mắt nàng loé lên lửa hận, nhưng vũng máu tươi bên cạnh chàng cũng đã làm cặp mắt nàng mờ đi.
Chàng... Chàng bị thương ?...
Phải ! Anh thề sẽ không tha hắn !
Vừa nói chàng vừa cố cựa mình đứng dậy nhưng không được. Chân phải chàng hình như bị đâm một vết kiếm khá sâu, thương thế hơi nặng !
Anh biết anh làm vậy thế nào hắn cũng xuất hiện. Em hãy tha lỗi cho anh.

Em nên nhớ anh chỉ yêu có một mình em !
Thân hình Bạch Tường Vi lại khẽ rung động. Đây chính là sự phẫn hận, và bất màn của nàng đối với Y Mộng Lăng. Nhưng khi nghe chàng nói xong, cặp mắt trong sáng như nước hồ thu của nàng lại trào lên ngấn lệ !
Trong sự giằng co giữa yêu và hận, nàng tự biết mình đã mâu thuẫn với mình. Từ nhỏ tới giờ nàng chưa hề nghĩ rằng mình lại có lúc nhu nhược đến thế !
Nàng khẽ quay đi đưa tay gạt lệ nghẹn ngào :
Anh... Anh còn gọi tôi làm gì nữa ?...
Tâm thần nàng chấn động, nên giọng nói phát ra cũng run run.
Bỗng nhiên hai bàn tay nhẹ nhàng đặt lên đôi vai nàng, kéo nàng ngã vào lòng. Một giọng nói êm như ru rủ rỉ bên tai nàng :
Anh yêu em ! Anh sẽ vĩnh viễn yêu em. Em thấy không, anh đâu đã thành hôn với Chu Tiểu Phân ?
Bạch Tường Vi xoay mình, cặp mắt nhìn chăm chú vào khuôn mặt luôn luôn gây cảm động, khiến người luôn cảm thấy lời nói thốt ra đều là chân thực.
Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng nhè nhẹ đặt một cái hôn âu yếm lên má nàng nói tiếp :
Tường Vi ! Sớm mai chúng ta sẽ đi !
Sáng mai sẽ đi ? !...
Phải ! Em sẽ cùng đi với anh !
Còn gì mà phải do dự nữa. Báo thù. Chỉ hai đứa chúng mình là đủ.
Thêm vào đó chỉ cần tình yêu của hai chúng mình cũng là đã đủ rồi !
Nhưng còn Tường Vi hội...
Còn có cái gì trọng yếu bằng chúng mình nữa ?
Bạch Tường Vi chìm trong vẻ tư lự. Đúng ! Còn có gì trọng yếu bằng chúng mình nữa ?...
Trong cái ngày mà Y Mộng/lăng từ giã nàng rời tổng đàn Tường Vi hội. Khuôn mặt tươi cười say đắm không lúc nào không vấn vương trước mắt nàng, nhất là phong nghi sái thoát, giọng nói êm ái như ru lại càng làm nàng không lúc nào quên được.
Nàng không sao nói ra hết bằng lời được, cái tình nhớ nhung thắm thiết của nàng đối với chàng. Bằng không, nàng đâu có thể rời bỏ công việc bề bộn của một bang hội mà đến ngay Bắc Kinh ?
Cái giây phút mà nàng nghe tinh Mộng Lăng làm lễ kết hôn với Chu Tiểu Phân, nội tâm nàng đã thống khổ và khích động không bút mực nào tả xiết !
Nhưng đến nay... Hầu như l cơn mưa đã qua trời lại tạnh nàng còn biết nói gì nữa bây giờ ? Đúng vậy ! Còn cái gì trọng yếu bằng tình yêu ?
Giọng nói nhẹ nhàng của Y Mộng Lăng lại thoảng lên bên tai :
Đúng canh năm sáng mai, anh đợi em tại cửa tây thành !

Trên khuôn mặt lạnh lùng của Ngọc Nữ Băng Tâm hiện lên nét tươi cười phát xuất từ nội tâm. Nàng nhè nhẹ gật đầu.
Đây lại là một chuyển biến tâm trạng chưa từng có trong con người nàng. Lời lẽ của Y Mộng Lăng lại khiến nàng bắt đầu dệt lên một tấm mộng đẹp ! Nhưng giấc mộng đẹp ấy biết có thành hiện thực hay không ?...
Bức tường thành tráng vĩ. Anh trăng suông mờ nhạt. Hai bóng người cuốn chặt lấy nhau. Những cái hôn đậm đà... nồng thắm... Những âm điệu mê người phát ra từ cổ họng Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi.
Khuôn mặt tươi cười kỳ dị không ngừng chuyển động. Một không khí đặc dị tan loãng ra khắp chung quanh.
ồ ! Đã sang canh ba rồi, em hãy dìu anh về đi !
Bạch Tường Vi khẽ gật đầu, nở nụ cười âu yếm, nét mặt nàng không còn mang vẻ lạnh lùng như trước nữa !

Ma diện ngân kiếm

dịch giả: Vũ Ngọc, đánh máy: Cao thủ Maihoatrang

Hồi 10
TỬ BIỆT SINH LY

Tiếng trống điểm canh ba.
Chu thị Tiền trang chìm trong bầu không khí trầm lặng ghê rợn ! Chỗ cắm hai ngọn đuốc long phụng nay đã được thay bằng hai cây bạch lạp lớn và một lư hương.
Phía sau bàn hương nến là một cổ quan tài bằng gỗ đàn sơn đen.
Một căn lễ đường vô cùng nhiệt náo thế mà chỉ sau một canh trường đã trở thành một căn linh đường thê lương sầu thảm. Vì nữ chủ nhân Chu thị Tiền trang Chu phu nhân đã thảm tử !
Hôn lễ đương nhiên không thể tiếp tục cử hành dưới tình trạng này được nữa. Huống chi Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng lại bị một vết thương khá nặng phải nhờ nữ hội chủ Bạch Tường Vi dìu đưa về.
Ma Diện Công Tử. Sau khi băng bó vết thương, ngỏ lời khuyên nhủ cha con Chu Kỳ rồi lui vào hậu đường nghỉ ngơi. Bạch Tường Vi cũng dẫn hai vị
hương chủ cáo từ.
,,Chu Kỳ đêm nay chết " năm chữ của người áo bạc thần bí lưu lại đã làm không khí về đêm đầy vẻ rùng rợn khủng bố. Người tuy đã đi nhưng tất nhiên sẽ lại xuất hiện trong Chu thị Tiền trang để ứng nghiệm với lời hăm dọa đã để lại mà chưa bao giờ thất tín.
Ai cũng có ý nght ấy nhưng không ai nhắc đến mà cũng chẳng ai

muốn nhắc đến.
Canh tư vừa điểm.
Trước cửa linh đường đột nhiên một bóng người lẳng lặng xuất hiện.
A !..
Hai gã trang đinh canh gác linh sàng cùng thốt lên tiếng kêu kinh ngạc
Nhưng bóng người lặng lẽ xuất hiện không phải là người áo bạc họ kinh sợ mà là chủ nhân của Chu thị Tiền trang - Đạn Chỉ Thần Kiếm Chu Kỳ .
Hai gã trang đinh vội vàng đứng dậy hành lễ : Lão gia chưa đi nghỉ ư !
Nét mặt Chu Kỳ lạnh lùng trang nghiêm, khẽ buông tiếng ừ" rảo bước vào sảnh.
ông ta không ngủ ! Mà cũng không làm sao ngủ,được trong khi tâm tư nặng một tâm trạng vô cùng phức tạp bi thống phẫn hận lo sợ!...
ông ta khẽ buông tiếng thở dài :
Cho hai ngươi đi nghỉ để ta coi chừng cho!...
Thưa lão gia, chúng tôi...
Ta bảo các ngươi hãy đi ngủ !
Trong Chu thị Tiền trang ai còn dám cãi lời Chu Kỳ, hai gã trang đinh hãi sợ lặng cúi đầu quay đi.
Đạn Chỉ Thần Kiếm Chu Kỳ thở ra một tiếng ngồi xuống nhìn theo hai gã thủ hạ.
Thốt nhiên...
Thân hình ông ta run lên, cặp mắt thô lố, đôi môi mấp máy định nói nhưng lại hình như không thốt thành tiếng.
Hiện lên trước mắt ông ta năm chữ quái dị chu Kỳ đêm nay chết được viết lên phía sau lưng hai gã trang đinh...
Trong phút kinh ngạc ông ta trố mắt nhìn theo năm chữ quái dị khuất sau khuôn cửa.
,,Hắc ! - ông ta bỗng thốt tiếng cười nhạt phẫn hận trầm giọng :
Đã muốn lấy mạng của Đạn Chỉ Thần Kiếm này sao không quang minh chính đại xuất hiện mà lại lén lút hèn hạ như thế ?
A !... á á á !..
Hồi đáp câu hỏi của ông ta là một tràng tiếng động quái dị phát xuất từ hướng cổ quan tài đặt giữa sảnh...
Nét mặt Chu Kỳ thảm biến, nghĩ thầm :
,,Chẳng lẽ có ma !.. vì trong cổ quan tài kia chẳng đựng thân xác thảm tử của người vợ kết tóc của ông ta ư ?
Thế rồi một giòng máu phẫn nộ khích động tràn lan khắp cơ thể ông ta như muốn nổ tung. Đột nhiên ông ta chồm tới mấy bước dơ tay phất mạnh một cái...

,,Bình ! Tấm nắp quan tài dày nặng bị kình lực của ông ta hất tung ra gây thành tiếng động lớn.
Một cổ thi thể cứng nhắc từ trong lòng quan tài bắn vọt ra. Đó chính là thi thể của Chu phu nhân nhưng tư thế bắn ra quá kỳ dị, quá đột nhiên...
Chu Kỳ bàng hoàng kinh hãi, tung mình nhảy lui mấy bước, thân hình loạng choạng hầu như muốn ngã.
,,Huychl ! Thi thể bị rớt xuống đất phát ra tiếng động ghê rợn, kế đó là một bóng người thấp thoáng bay ra như một bóng ma...
Manh áo choàng màu bạc, thanh trường kiếm màu bạc, chiếc mặt nạ Tiếu Diện Phật...
Không khí vụt trở nên đặc dị quái đản dồn ép đến ngộp thở. Nhất là hai ánh mắt sắc lạnh như dao tiết ra từ hai lỗ trống trên chiếc mặt nạ.
Cặp nhỡn quang ấy như dán chặt lên khuôn mặt Chu Kỳ, đồng thời thân ảnh màu bạc cũng lừ lừ tiến gần từng bước... từng bước...
Chu Kỳ ! Năm xưa vì cớ gì các ngươi sát hại thiên Mai ? Trả lời ngay !
Giọng nói trầm lạnh, mỗi tiếng thốt lên chẳng khác tiếng sét dáng xuống đầu Chu Kỳ khiến tâm thần ông ta hoảng hốt, toàn thân chấn động không ngừng !...
Sắc diện ông ta lần lần thay đổi, cuối cùng đã tái mét không còn hột máu...
Kha kha kha !...
Đột nhiên ông ta thốt lên chuỗi cười thảm lệ : vì hôm nay mi đã sát hại nàng, hãy đền mạng...
Tiếng nàng ông ta nói đây đương nhiên là chỉ Chu phu nhân, vợ của ông ta !
Tiếng quát của ông ta vừa dứt, cánh tay mặt ông ta đã nhanh như điện chớp vung lên, từ trong ống tay áo năm mũi tên ngắn đã vạch thành năm đường vòng cung, lấp lánh bay về cổ họng người áo bạc.
Lối xuất thủ vô cùng mau lẹ khiến đối thủ khó mà đề phòng.
Đây chính là chiêu thức Long Tráo Tam Hiên, một chiêu thức rất đắc ý vô cùng lợi hại của Đạn Chỉ Thần Kiếm Chu Kỳ đã nhờ nó nổi danh giang hồ vô địch.
Hắc ! - Sau tiếng cười lạnh lẽo như băng thoát ra từ sau chiếc mặt nạ Tiếu Diện Phật, thân hình màu bạc thấp thoáng né tránh với một góc độ kỳ dị, đồng thời tả chưởng lật nhẹ cung lên một vòng!...
,,Bốp, !... ,,Hự, !...
Mạch môn cổ tay Chu Kỳ đã bị giữ chặt trong một bàn tay địch thủ, ngay cả đến thủ pháp của địch thủ thi triển như thế nào ông ta cũng

không kịp nhận ra.
Sự trạng xẩy ra quá thần kỳ, quá đột ngột khiến người ta khó thể tin được !
Thủ pháp này chính là chiêu thức Khinh Chu Hãn Nguyệt trong pho Không Không Minh Ly Thập Bát Thủ do Không Không Nhất Thủ độc sáng đã từng chấn động võ lâm nhất thời.
Nói mau !...
âm thanh phát ta từ sau chiếc mặt nạ Tiếu Diện Phật càng thêm trầm lặng chấn động...
Nhà ngươi...
Hai tiếng l nhà ngươi từ miệng Chu Kỳ thốt ra với âm điệu run run pha lẫn những tâm trạng phức tạp kinh hãi, nghi hoặc, phẫn nộ, cừu hận bất định...
Thật vậy, đối với Đạn Chỉ Thần Kiếm Chu Kỳ lúc này ngoài sự chấn kinh, tâm trạng quả đã lâm vào hoàn cảnh bế út định hoang mang...
BỘ y phục màu bạc, thanh trường kiếm màu bạc. Chiếc mặt nạ Tiếu Diện Phật...
Tất cả những cái ấy chẳng có gì đáng quái dị mà chỉ có một đốm kim quang lấp lánh hiện lên trước ánh mắt của lão ta là đáng để ý. Đó là chiếc nhẫn khắc chiếc mặt nạ Tiếu Diện Phật mang trên ngón tay vô danh bên trái của địch thủ đang giữ chặt mạch môn của lão làm khí huyết lão đảo ngược !
Cặp mắt Chu Kỳ nổi lên những tia máu đỏ vẻ những đường gân xanh trên trán nổi hằn lên với từng giọt mồ hôi bằng hạt đậu rớt xuống. Lão ta phẫn nộ gằn giọng :
Ta đã sớm nghĩ đến nhà ngươi là...
Giữa lúc đó một tiếng thét lanh lảnh ngắt ngang lời Chu Kỳ.
Tiếp theo là một bóng người nhỏ nhắn xuất hiện trước cửa linh đường, bay vụt vào trước những con mắt kinh ngạc hãi sợ của bọn thủ hạ Chu thị Tiền trang.
Tiêm Chưởng Phong Vân Chu Tiểu Phân.
Nét mặt nàng mang nặng nỗi bi thống cừu hận. Thân hình nàng chưa tới cánh tay ngà ngọc nàng đã vung lên loang loáng như ánh điện chớp.
,,Veo veo "vu vu hơn mười đạo hào quang phát ra tiếng kêu xé gió rợn người với nhiều phương hướng kỳ dị vạch thành những vòng cánh cung bay đầy khoảng không gian nơi linh đường.
Đây chính là thủ pháp Thập Long Hồi Vũ, tuyệt học cao nhất của Đạn Chỉ Thần Kiếm Chu Kỳ. Trước đây giang hồ đã có biết bao anh hùng nhân vật và hắc đạo kiêu hùng bị thất thế trước môn tuyệt học Thập Long Hồi Vũ, và Chu Kỳ cũng nhờ môn tuyệt học này nổi danh với bổn hiệu

Đạn Chỉ Thần Kiếm.
Nhưng theo sau những ngọn đạn chỉ kiếm từ tay Chu Tiểu Phân phóng ra là một tiếng thét kinh hãi rụng rời từ cửa miệng nàng thốt lên ! Tiếng rú thanh thoát vụt tận cao không, xen lẫn tiếng rống thê thảm. Máu thịt be bét !...
,,Huychl ! Một bóng người nát bấy rớt ngay trước mặt Chu Tiểu Phân đã làm nét mặt chưa hết vẻ bi phẫn ngạc nhiên.
Một cảnh tượng không thể ngờ tới mà chính nàng cũng không thể ngờ tới.
Thế mà lại là sự thực. Xác người bị thảm tử dưới tuyệt học Thập Long Hồi Vũ của nàng lại là phụ thân nàng. - Đạn Chỉ Thần Kiếm Chu Kỳ ! Một sự thật không thể chối cãi.
Cha nàng đã chết thảm bởi chính tay nàng !
Trong giây thoáng, khuôn mặt tươi cười lay động nàng chỉ kịp nhìn thấy bàn tay đối thủ giữ huyệt mạch môn của cha nàng khè trầm xuống hất lên một cái. Thế là cả thân hình nặng nề của Chu Kỳ bị bắn tung lên cao đảo lộn ba vòng. Thế rồi một tiếng kêu rống rùng rợn nổi lên, mười mũi chỉ kiếm dài không đầy tấc gang bay lượn trên không đã xuyên gọn tất cả vào thể xác của Chu Kỳ, mũi nào cũng xuyên trúng huyệt trí mạng.
Tất cả những diễn biến ấy hầu như chỉ xây ra trong một nháy mắt !
Lúc này Chu Tiểu Phân đã bi thống đến độ toàn thân ngây ra hầu như không một cảm giác !
Trong khi đó thì người mặc áo bạc lại ngửa cổ phát ra chuỗi cười sằng sặc sắc lạnh như dao cắt, tựa hồ như muốn nói : chu Kỳ đêm nay chết! Lời nói của ta có bao giờ sai đâu !
Thân ảnh màu bạc lay động bay vút lên không làm thành một đường vòng cánh cung tuyệt mỹ mang theo tiếng cười lanh lảnh khoái trá, đồng thời buông rơi xuống để lại một tấm lụa trắng. Trên tấm lụa ba vết máu tươi đã xóa nhòa ba hàng chữ : Thất Đồ Huyết Hoắc Doanh, Ngọc Kim Câu Bạch Vũ và Đạn Chỉ Thần Kiếm Chu Kỳ, chỉ còn lại một hàng chữ chưa bị vết máu bôi xóa là Tuyệt Chưởng Phong Hà Thúc Linh Nhạc.
Chàng ta đã đi không bị cản trở, thực ra cũng chẳng ai dám cản trở.
Chu Tiểu Phân vụt ôm lấy thi thể phụ thân, nàng khóc òa lên trong một niềm bi phẫn cùng cực, pha lẫn sự hối hận đau thương. Chỉ trong một đêm nàng đã mất cả một người cha và một người mẹ thân yêu. Còn hai người anh thì hiện đều vắng mặt, một người Ơû Kim Lăng, một người Ơû Lạc
Dương, trong cơn hoạn nạn chỉ có một mình nàng đơn chiếc Ơû Bắc Kinh. Huống chi cái chết của thân phụ nàng đã khiến nàng không bao giờ gột bỏ được sự khiển trách tự trong nội tâm.

Đúng vậy, thủ đoạn của người mặc áo bạc đưa Chu Kỳ đến cái chết quả đã làm nàng đau khổ suốt một đời. Đối với một thiếu nữ như nàng, thủ đoạn ấy thực quá tàn khốc.
Thình lình, Chu Tiểu Phân ngửng lên, người ta nhận thấy trong những giọt nước mắt nàng có pha lẫn màu máu, hàm răng trắng ngà ngọc ngiến chặt, giọng run run :
Ta phải trả thù nếu không thề chẳng làm người.
Đột nhiên thân hình nàng lao vụt ra cửa ngã nhào vào lòng một ngươi...
Người mặc áo dài màu bạc ?
Thân hình nàng run rẩy khích động miệng òa khóc nức nở.
Tiểu Phân ! Đừng khóc nữa ! - Giọng nói dỗ dành của công tử y Mộng Lăng êm nhẹ như róc bên tai. Và sau mấy tiếng thở, chàng ta nói tiếp : ,,Anh cũng phải lên đường ngay bây giờ !
Chu Tiểu Phân sửng sốt ngửng lên, mắt đẫm lệ, giọng run run :
Sao ! Anh cũng lại bỏ em đi nữa ?...
Nàng vừa hỏi vừa nhìn khuôn mặt đầy quyến rũ của chàng giọng đau khổ. Lúc này đối với nàng, chỉ có Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng là người gần gũi nhất, mặc dầu cuộc hôn lễ bị khuấy phá chưa thành, nhưng nàng cũng đã chính thức trở thành vị hôn thê của chàng rồi. Thế mà nay chàng lại định bỏ đi nốt !... Giọng nàng trở nên cương quyết ít : l không ! Nhất định em không cho anh đi !
Phải trả thù nếu không thề chẳng làm người ! - CÓ phải em đã nói vậy không ?...
Giọng nói êm ái ngọt ngào có sức hấp dẫn kỳ dị vẫn đều đều bay thoảng bên tai Chu Tiểu Phân : anh cũng biết trong lúc này anh không nên xa em nhưng anh không thể để cho kẻ sát nhân xa chạy cao bay, phen này nhất định anh sẽ phải thành công !...
Vậy thì em cũng...
Tiểu Phân ! Em cần phải Ơû lại thu xếp công việc gia đình chứ ! Em có thể bỏ thí thân xác cha mẹ mới chết được chăng ?
Thật vậy, lúc này nàng không thể bỏ đi theo chàng. Nàng cúi đầu lặng lẽ, những giọt nước mắt pha máu lại từ từ lăn xuống !
Nếu như anh không thể cắt được đầu, moi được tim kẻ thù mang về kính tế nhạc phụ nhạc mẫu, lúc bấy giờ em sẽ đến tìm gặp anh để chúng ta cùng lo việc báo thù. Giọng nói của chàng tỏ ra rất cảm động pha lẫn nỗi buồn ly biệt. Chàng âu yếm đặt lên má nàng những cái hôn nồng nàn kèm theo những lời vô cùng quyến rũ :
Tiểu Phân ! Anh yêu em, anh không muốn xa cách em giây phút nào nhưng... nhưng còn mối thù không đội trời chung của chúng ta chẳng lẽ

không trả ư ?
Anh Mộng Lăng !...
Lời nói của nàng bị ngắt ngang bằng những,tiếng ư ư... bốn làn môi như gắn chặt vào nhau !... Trong giây phút này tất cả những bi lương thê thiết chẳng còn vướng bận họ, cái thế giới hiện tại hầu như chẳng có việc gì đủ để làm vướng bận họ trong lúc này nữa.
Thốt nhiên Y Mộng Lăng nhè nhẹ đẩy Chu Tiểu Phân ra, giọng an ủi :
Thôi ! Anh phải đi cho kịp !
Bốn bàn tay đan chặt vào nhau như không muốn rời.
Anh Mộng Lăng !...
Tiểu Phân ! Anh yêu em ! Em nhớ là lúc nào anh cũng nghĩ đến em !
Vừa nói chàng vừa gỡ bàn tay rời khỏi tay nàng le làng phóng mình đi để lại phía sau bốn tiếng hẹn ngày tái ngộ ! .
Trong chớp mắt, bóng hình màu bạc mất hút sau bóng đêm.
Thân hình Chu Tiểu Phân rung động, cặp môi nàng rung động, mãi một lúc sau nàng mới khẽ thốt lên :
Anh Mộng Lăng ! Hẹn có ngày tái ngộ !
Giọng nói của nàng thật thoáng nhẹ, hầu như nàng chỉ nói cho một mình nàng nghe thôi. Hai hàng huyết lệ lại từ từ lăn xuống đôi gò má u buồn !
Bầu không khí trong sảnh đượm vẻ sầu bi thê thiết.
Cái đau tử biệt, cái khổ sinh ly, có thể nói là hai cái đau khổ nhất của con người sống trên cái thế giới hiện tại !...

Ma diện ngân kiếm

dịch giả: Vũ Ngọc, đánh máy: Cao thủ Maihoatrang

Hồi 11
Thiếu nữ bí mật

Trống điểm canh năm.
Vầng dương rạng đỏ góc chân trời phía đông. Trên con đường hướng ra cửa Tây thành Bắc Kinh, một bóng người thong thả đếm bước.
Mang cái áo dài màu bạc, thanh trường kiếm màu bạc, thần thái u nhàn, bước đi thanh thoát. Người ấy không ai khác lạ hơn là Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng. Chỉ có điểm khác lạ là trên khuôn mặt tươi cười thần bí của chàng ta lúc này hầu như phủ lên một nỗi buồn khôn tả, cặp mày kiếm luôn luôn cau lại. Chàng ta cố vận dụng trí óc để sắp đặt giải quyết ít một vấn đề vô cùng quan yếu...
Bổng nhiên tiếng vó ngựa cốp cốp khua động bầu không khí trầm tĩnh

từ phía sau vang lên.
Bốn con ngựa màu trắng như tuyết kéo một cỗ xe màu đen trang trí lịch sự chạy tới như bay và dừng lại bên cạnh Y Mộng Lăng. Cặp chân mày chàng ta khé nhường lên một cái, nét tươi cười thần bí lại hiện lên trên khuôn mặt đẹp trai, những nỗi lo buồn suy nghĩ trong tâm tư như đã được gạt hắn sang một bên, chàng nhẹ nhàng cất tiếng hỏi :
CÓ phải em Tường Vi đấy không ?
Phải ! Tiếp theo là tấm cửa rèm xe lay động và giọng nói ngọt lịm buông ra : lên đây đi anh !
Nét tươi cười kỳ dị bỗng ngưng lại trên gương mặt Y Mộng Lăng vì chàng ta đã nghe ra tiếng nói trong xe rất lạ, không phải là Bạch Tường Vi.
Nhưng thời gian vừa đúng canh năm và đúng nơi chàng hẹn với Bạch Tường Vi. Vậy thì người trong xe là ai ? Chàng cất tiếng hỏi :
Ai trong xe đấy ?
CÓ phải anh đợi Bạch Tường Vi không ? Sao không lên xe đi ?
Trong giọng nói êm ái có pha lẫn chút bất mãn.
Y Mộng Lăng hết sức phân vân vì cuộc hẹn hò giữa chàng với Bạch Tường Vi Ôû đây chỉ có chàng với nàng biết mà thôi ! Tuy nhiên chàng cũng
lẹ làng tung mình nhảy lên xe.
,,Kịch Cánh cửa xe nặng nề đóng lại, bốn con ngựa cùng cất cao cổ hí dài, bánh xe lại lăng đi lốc cốc !...
Bạch cô nương !... ủa !...
Nhảy lên xe, Y Mộng Lăng thản nhiên vừa ngồi xuống vừa cất tiếng nhưng nửa chừng chàng bỗng cất tiếng kêu kinh ngạc vì chàng vừa nhìn rõ diện mạo cô gái ngồi đối diện.
Giọng nói cô gái êm ái quyến rũ, thân hình tỏa ra một mùi thơm mê hoặc, ai chẳng nghĩ rằng nàng phải là trang mỹ nhân thiên hương quốc sắc. Nhưng sự thật lại trái hẳn. Nàng chẳng những không đẹp mà còn xấu xí... Xấu xí một cách kinh tởm ghê người !
Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng đã ngạc nhiên đến độ phải ngồi thừ người ra, chàng không tin được rằng trên thế gian này lại có con người xấu đến thế !
Hì hì hì !...
Xú nữ nhếch cặp môi dày thâm sì để lộ hai hàm răng vàng khè. Giọng cười thật êm ái quyến rũ nhưng với cái tôn dung xấu xa quái dị dưới con mắt của Y Mộng Lăng càng làm chàng ta ghê tởm đến nổi da gà.
CÔ gái lại còn chớp chớp cặp mắt tam giác, giơ tay vén mớ tóc quăng vàng tựa mớ râu ngô, giọng nũng nịu hỏi tiếp :

CÓ phải anh định hỏi Bạch Tường Vi cô nương không ?
Thái độ nũng nịu của cô gái càng làm Y Mộng Lăng ghê tởm muốn mửa. Nét tươi cười tuy vẫn hiện trên khuôn mặt chàng nhưng giọng nói hơi có vẻ bất mãn.
Phải ! Nàng đâu ?
ủa ! Anh nói không biết nàng đâu thì làm sao em biết được ?
Câu trả lời của cô gái thật tuyệt diệu khiến Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng cũng bất giác ngạc nhiên như hình như chàng không ngờ được rằng một cô gái xấu xí kỳ dị như thế mà lại trả lời được một câu hết sức kỳ tuyệt.
Xưa nay chàng vốn là một nhân vật cuồng ngạo tự phụ vô song. Thế mà hôm nay chàng lại thất thế trước một cô gái xấu xí ghê tởm thì thật là một chuyện quái dị. Lại còn Bạch Tường Vi không hiểu nàng ta đi đâu ? Ai có thể ngờ được rằng chính lúc vừa đúng canh năm Bạch Tường Vi đến chỗ hẹn với Y Mộng Lăng tại cửa Tây thành Bắc Kinh thì cũng vừa lúc cổ xe ngựa màu đen chuyển bánh để lại phía sau một đám bụi mù. Nàng đã đến chậm một bước, Y Mộng Lăng không biết. Tuy nhiên ai dám bảo không có người biết ? Vì phía sau Bạch Tường Vi có một bóng người nhỏ thó thấp thoáng ẩn hiện như một bóng ma. Đây mới chính là một điều đáng nghi vấn !
Nét tươi cười kỳ dị mê hoặc lay động trên khuôn mặt đẹp trai của Y Mộng Lăng, tiếp đó là một hồi cười dài ha hả vang dậy, chàng ta khẽ nhướn cặp mày kiếm hỏi :
Câu trả lời của cô nương thú vị quá, vậy tôi có thể biết cô là ai không
Em tên Thanh Thanh !
ồ ! Cái tên đẹp quá, đẹp như người vậy !
Thanh Thanh uốn éo thân mình béo mập như chiếc bồ tượng Cặp mắt tam giác lộ ánh vui mừng nói tiếp :
,,Có lẽ trên thế gian này chỉ có một mình Y công tử là nói thật thôi ! Vì em nghĩ nếu em không đẹp thì tiểu thơ nhà em đã chẳng đổi cái tên cũ của em là Tiền Tiền ra Thanh Thanh !
Y Mộng Lăng khẽ nhúng vai nghĩ thầm : l thế gian sao lại có hạng người ngu ngốc đến thế ? Đoạn chàng cất tiếng mỉa mai :
Ồ, ! Chắc tiểu thơ nhà cô cũng xinh đẹp như cô chứ nhỉ ?
Thanh Thanh uốn cặp môi thâm dày cong lên giọng tự đắc :
Không phải em nói khoe chứ tiểu thơ nhà em có thể đẹp nhất thiên hạ !
ồ !... Y Mộng Lăng xích lại gần Thanh Thanh hỏi tiếp :
Thanh Thanh ! Tên của em đã hay đẹp, như vậy chắc tên của tiểu

thơ nhà em phải hay lắm ?...
Giọng nói của Y Mộng Lăng êm ái ngọt lịm chẳng khác một cặp tình nhân ngồi tâm sự với nhau.
Thanh Thanh với một sắc tướng còn hãi người hơn Chư Bát Giới có bao giờ đã được nghe những lời tán tụng ngọt ngào bùi tai như thế ?
CÔ ta tít mắt nhìn Y Mộng Lăng rung rinh từng thớ thịt đầy mỡ.
Bàn tay Y Mộng Lăng rất tự nhiên khè cầm lấy cổ tay cô ta, giọng thật quyến rũ :
Sao ? CÓ phải thế không cô ?
Phải ! Tiểu thơ em tên...
Thình lình lúc đó cổ xe bổng xốc nẩy lên như cán phải cục đá lớn khiến thân hình Y Mộng Lăng và Thanh Thanh đều lảo đảo lắc lư. Lúc xe hơi đảo thì nét mê hoặc say đắm trên khuôn mặt Thanh Thanh cũng trầm xuống.
CÔ ta rút cổ tay trong tay Y Mộng Lăng, dựa lưng vào thành xe quay mặt đi không thèm ngó nhìn chàng một cái.
Y Mộng Lăng vẫn nhẹ nhàng hỏi tiếp :
Thanh Thanh ! CÔ vẫn chưa cho tôi biết quý danh của tiểu thơ...
Nhưng câu trả lời của Thanh Thanh đã làm cho Y Mộng Lăng phải lạnh người :
Tiểu thơ tôi nói anh là người rất giỏi tâm kế khôn ngoan quỷ quyệt, quả không sai chút nào, suýt nữa tôi mắc mưu anh !
Tiểu thơ cô căn dặn cô...
Những lời tiểu thơ tôi căn dặn tôi không thể tiết lộ cho anh biết được. Tốt hơn hết là tôi tránh nói chuyện với anh. Bây giờ yêu cầu anh đừng nói gì nữa !
Nét mặt tươi cười Y Mộng Lăng bỗng trầm xuống nhưng chỉ trong giây thoáng chàng lại tỏ vẻ hết sức thản nhiên khẽ nhún vai như chẳng có chuyện gì. Chắc chàng ta nghĩ bụng : l tính nết các cô gái xấu xí thường hay quái dị quả không sai !
CỖ xe ngựa vẫn nổi lên từng nhịp lốc cốc bay trên mặt đường.
Chân trời phía đông đã rạng đó.
Y Mộng Lăng bổng nhiên đứng dậy :
Tại hạ phải xuống xe đi có việc !
Xuống xe ?...
Câu hỏi của Thanh Thanh pha lẫn nét kinh dị.
Y Mộng Lăng khẽ hừ một tiếng :
Thật ra tại hạ không nên lên xe từ lúc Ơû thành Bắc Kinh mới phải.
Nhưng tiểu thơ tôi sai đi đón công tử !
Tôi có biết tiểu thơ nhà cô là ai đâu ?
,,Bình một trận gió từ ngoài thốc vào cửa xe đã bị Y Mộng Lăng đẩy

bật ra. Nhưng một cánh tay của chàng đã bị Thanh Thanh nắm lại.
Nét mặt tươi cười thần bí của chàng lay động pha lẫn vẻ đắc ý từ từ quay lại :
Thanh Thanh cô...
Nhưng giữa lúc đó...
,,Pắc một tiếng động khô khan kỳ dị vang lên.
CỔ tay Y Mộng Lăng đã bị dính chặt vào một chiếc còng bằng sắt màu đen nhánh và hình như còn một đầu còng dính liền nơi cổ tay Thanh Thanh.
ủa !...
Đây là do tiểu thơ tôi căn dặn, hể thấy Y công tử không bằng lòng mà định bỏ đi thì lập tức dùng còng dính với tay tôi, vậy xin công tử vui lòng một chút.
Ha ha ha !...
Y Mộng Lăng ngửa cổ cười sằng sặc.
Hừ cô tưởng rằng cái còng mục này giữ được mỗ hẳn ?
Vừa nói chàng ta vừa đưa bàn tay mặt, chụp lấy sợi dây còng, vận nội công định bẻ gãy nhưng nét mặt tươi cười chàng ta bỗng trầm lại.
Thì ra với một sực nội lực lò hỏa thuần thanh của chàng ta hùng hậu như thế mà không tài nào bẻ gãy được sợi dây còng nhỏ bé chỉ bằng ngón tay.
Thanh Thanh ngồi thản nhiên nhường cặp mày rậm chổi xể đủng đỉnh noi :
Cây còng này được chế luyện bằng loại cương tinh Ưu hắc kim, công tử không bẻ gãy được đâu, mà chìa mở thì lại do tiểu thơ tôi giữ Ưu nhà !.
Nụ cười quyến rũ trên môi Y Mộng Lăng bỗng tắt đi, nét mặt chàng trầm xuống.
Thanh Thanh lại nói tiếp :
Tiểu thơ tôi còn nói rằng nếu công tử cố ý quyết tâm đi thì dẫn theo tôi đi, bằng không thì tự chặt bỏ lại một bàn tay cũng được. Hi hi hi
Vừa nói cô ta vừa nghiêng đầu liếc mắt đưa tình.
Lúc này nét tươi cười thần bí lại trở lại trên khuôn mặt Y Mộng Lăng. chàng ta thản nhiên khé lắc đầu nhún vai một cái từ từ ngồi xuống.
Chàng nghĩ thầm : quả chàng đã gặp một đối thủ ngang tay. Từ lúc đặt chân lên cổ xe ngựa đến bây giờ, suốt dọc đường mỗi hành động của chàng hầu như đều nằm trong sự dự đoán,của đối phương. Vừa nghĩ chàng vừa ngước nhìn cô gái xấu xí miệng lẩm bẩm :
CÓ biết người biết ta mới gọi là một cuộc ganh đua công bình Mình không dè người ta lại biết về mình một cánh rành rẽ như thế. Nếu như mình cũng được biết về người ta ít nhiều thì thế nào mình cũng thắng...

Hừ ! Tự tin một cách cuồng ngạo !
Thật vậy, con người mà Thanh Thanh tư xưng là l tiểu thơ nhà tôi chàng không hề biết một chút gì, người Ôû đâu ? Hình thù ra sao chàng mù tịt ? CÓ quen biết liên hệ gì với Bạch Tường Vi hay không chàng cũng chẳng rõ... Nếu không, chàng đâu có đến nỗi bị người khách khống chế hoàn toàn như thế ?
Trong khi đó Thanh Thanh lại cười nhạt nói tiếp :
Đừng khoác lác ! Công tử sức mấy mà...
Y Mộng Lăng đột nhiên đứng phắt dậy nét mặt lạnh lùng :
Nếu bây giờ tại hạ chặt một cổ tay của cô nương rồi bỏ đi, cô nương nghĩ sao ?
Hì hì hì !...
Chàng không ngờ tới phản ứng của Thanh Thanh sau câu đe dọa của chàng lại là một chuỗi cười trong trẻo bình thản !
Thanh Thanh ! CÔ cười cái gì thế ? Tôi sẽ chặt cổ tay của cô nương đấy !
Thưa công tử em nghe rõ rồi ạ !
CÔ ta hình như cố nín cười nói tiếp :
Tiểu thơ em cũng đã có bảo thế !
Thế à!
Phải ! Tiểu thơ em cho biết trước là thế nào công tử cũng sẽ hành động như thế !...
Vừa nói cô ta vừa chúm chím cười nhìn Y Mộng Lăng tỏ vẻ đắc ý, khi cô ta thấy chàng khé nhún vai thì cô ta cũng nhún vai nói tiếp :
Tiểu thơ em có dặn thêm là cứ yên chí, khi mà công tử có ý định như thế thì đã về đến nhà rồi.
Đến nơi rồi à ?
Phải ! Đến nơi rồi, công tử hãy nhìn xem !
Không cần nhìn ra Y Mộng Lăng cũng đã có cảm giác là tới nơi địa điểm rồi, vì cổ/xe đang chạy nhanh bỗng dưng chậm lại. Lúc này chàng mới thực cảm thấy con người mà cô gái xấu xí tự xưng là l tiểu thơ nhà tôi quả là con người ghê gớm phi thường. Và đến lúc này hình như chàng lại nổi máu anh hùng hiếu thắng không muốn bỏ đi nữa, mặc dầu có cơ hội bỏ đi được.
Lòng hiếu thắng ai mà chẳng có, nhất là con người vốn đầy tính tự phụ và cuồng ngạo như Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng. Lại nữa ai mà không muốn thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình bao giờ.

Ma diện ngân kiếm

dịch giả: Vũ Ngọc, đánh máy: Cao thủ Maihoatrang

Hồi 12
CỜ SAI MỘT NƯỚC

Cổ xe vừa ngừng bánh, cô gái xấu xí liền dơ chân khẻ đạp cửa xe bung ra miệng nói :
"Đến nơi rồi !" còn một cánh tay dơ lên kéo theo Y Mộng Lăng đứng dậy dục :
"Thôi cuống xe chứ công tử !" Y Mộng Lăng thản nhiên nhướng mày nhúng vai theo cô gái xuống xe.
Trước mắt chàng, một tòa lầu các nhỏ có lan can cửa sổ chạm trổ rất mỹ thuật, chung quanh tòa lầu trồng dày đặc loại Lan đang độ trổ hoa rực rỡ. Tòa lầu tuy nhỏ nhưng bố trí rất hoa lệ, khí khái phi phàm.
Y Mộng Lăng ngáp một cái, miệng khen :
"Tòa lầu các xây cất tinh xảo lịch sự quá!" Giữa lúc đó một giọng nói oang oang như lệnh vỡ từ trên tòa lầu các vọng xuống :
- Thanh Thanh đã về đấy hả ?
Đồng thời hình một thiếu nữ nhỏ nhắn lả lướt như gió thổi bay hiện ra trước khung cửa.
Giọng nói như lệnh vỡ từ miệng thiếu nữ thốt ra chăng ? Không có lý ! Cặp mắt của Ma Diện Công Tử quét nhìn một lượt, hình như trong bụng chàng thầm nhủ :
"Thế nào cũng phải có một đại hán vạm vỡ nữa đứng đâu đây !" Trong khi đó Thanh Thanh dơ một tay lên vẫy vẫy miệng trả lời :
- Ờ ! Chị đã đúng hẹn hoàn thành nhiệm vụ trở về đây.
Dứt lời cô ta lại nhếch mũi hít hít nói tiếp :
- Tiểu Tiểu ! Chị đã ngửi thấy mùi thơm ngon quá, em mau mau chuẩn bị, chị đói muốn chết rồi đây nè.
- Hứ ! Thật là một con quỷ tham ăn, thôi đi vào mà ăn đi ! Lần này thì không còn nghi ngờ gì nữa vì giọng nói oang oang lệnh vỡ quả đã được thốt ra từ miệng cô gái ẻo lả gió thổi muốn bay.
Tên cô ta là Tiểu Tiểu, còn tên cô gái dẫn chàng về đây tên là Thanh Thanh.
Vừa nghĩ nét mặt Y Mộng Lăng vừa thoáng hiện lên vẻ kỳ dị, chàng ta đưa ánh mắt nhìn từ thân hình nhỏ nhắn ẻo lả của Tiểu Tiểu đưa sang thân hình phì mập đồ sộ của Thanh Thanh, rồi lại chuyển sang thân hình Tiểu Tiểu.
Thật là quái gỡ, nếu đổi được giọng nói đi thì họa may còn tương xứng phần nào.
Còn ánh mắt của Tiểu Tiểu thì nhìn chầm chầm xuống Ma Diện Công Tử không chớp, bụng thầm nghĩ :
"Nụ cười thật mê người, phong thái hào nhã !...." Trên thế gian sao lại có

chàng trai xinh đẹp đến thế ?
Thanh Thanh bỗng lên tiếng dục Y Mộng Lăng :
- Chắc công tử cũng đói rồi ! Chúng ta cùng đi ăn đi ! Vừa nói cô ta vừa cất bước. Trong khi đó Y Mộng Lăng vẫn đứng im chẳng nhúc nhích làm cho Thanh Thanh vừa bước được hai bước đã khựng lại. Hai cổ tay hai người vẫn dính chặt với nhau bằng một cây còng bằng ô hắc cương tinh đen nhánh. Thanh Thanh ra sức kéo không chuyển động được Y Mộng Lăng thì cô ta tức giận giậm chân bành bạch ! Hà hà hà....
Tiểu Tiểu đứng trên cửa lầu đưa bàn tay nhỏ bé bưng miệng cười.
Đáng lẽ giọng cười của cô bé này phải là giọng cười nhẹ nhàng khúc khích, thì trái lại giọng cươi lại ồ ề ha hả chẳng những nghe chói tai mà còn không tương xứng với con người chút nào.
Y Mộng Lăng thản nhiên ngước nhìn Thanh Thanh hỏi cộc lốc :
- Đi ăn sáng hả ?
Dứt tiếng, chẳng thấy chàng ta xuất thế mà đã thấy thân hình chàng ta di động về phía trước năm sáu bước kéo theo cả thân hình đồ sộ của Thanh Thanh khiến cô ta lảo đảo đứng không muốn vững.
- Ha ha ha !.... - Tiểu Tiểu lại cười cười rũ rượi gập cả thân mình lại.
Thanh Thanh chù cặp môi dày thâm sì như mõm heo, xếch ngược cặp mắt tam giác :
- Thật ghét quá ! - Âm điệu của cô ta thật là dịu dàng êm ái, giá được nhắm mắt lại nghe mà không thấy hình thù thì mê ly biết mấy.
Trong sảnh đường, trên mặt bàn bày la liệt đủ các món ăn thơm ngon và một nồi cháo hạt sen bốc khói nghi ngút. Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng ngồi xuống ăn uống rất tự nhiên chẳng chút khách sáo. Trong khi Thanh Thanh vô cùng tức tối bực dọc, vì tay phải của cô ta bị còng dính liền với tay trái cua Y Mộng Lăng, còn lại tay trái của cô ta cầm gắp thức ăn rất là ngượng nghịu, khiến cô ta tức giận trợn mắt thở phì phì.
Tiểu Tiểu đứng bên cạnh bực cười ha hả.
Cuối cùng Thanh Thanh cất tiếng hừ lạnh nhạt :
- Chăng lẽ bổn cô nương chịu ngồi ngó nhà ngươi ăn hết hay sao ?
Dứt lời cô ta chẳng buồn dùng chén đủa mà thò cả bàn tay hộ pháp bốc ăn nhồm nhoàm, bưng cả nồi cháo lên húp sùm sụp.
Chỉ trong giây thoáng cả một nồi cháo hạt sen và thức ăn trên bàn đã được cô ta thu dọn sạch trơn.
Hành động thô tục của Thanh Thanh chẳng những làm Tiểu Tiểu đứng một bên phải lăn ra cười mà Y Mộng Lăng cũng không nhịn được cười thành tiếng.
Ăn xong cô ta vỗ bành bạch vào bụng miệng lẩm bẩm :
"Ai dám bảo ta không được ăn no !" Ngoại trừ âm điệu dịu dàng thanh tao

ra, Thanh Thanh thật chẳng có vẻ gì là một cô gái cả. Kế đó cô ta ngước nhìn Y Mộng Lăng dục :
- Thôi bây giờ tôi dẫn công tử đi gặp tiểu thơ.
Vừa đặt chân lên chiếc thang lầu, nét mặt Thanh Thanh đột nhiên trở nên nghiêm trang. Chưa gặp con người, mà cô ta tự gọi là "Tiểu thơ nhà tôi" mà cô ta đã tỏ vẻ hết sức cung kính.
Tới trước một khuôn cửa bán nguyêt, Thanh Thanh dơ tay trái khẽ gõ vào cánh của ba tiếng.
- Vào đi ! - Một giọng nói thanh tao êm tai khiến người nghe phải bàng hoàng mê mẩn. Trên khuôn mặt thần bí của Y Mộng Lăng thoáng hiện lên vẻ khác lạ, hình như giọng nói quyến rũ từ trong phòng bay ra đã khiến chàng có đôi phần ngây ngất.
Thanh Thanh cẩn thận nhẹ tay đẩy cánh cửa, một mùi thơm mát thoang thoảng bay ra.
Đúng là hương khuê của một thiếu nữ.
Thanh Thanh còn đứng ngoài cửa chưa nhúch nhích thì Y Mộng Lăng đã rảo bước vào phòng.
Trong phòng bày biện trang trí hoa lệ lại phối hợp màu sắc rất khéo léo, càng làm cho người vào có cảm giác lâng lâng thư thái.
Một thiếu nữ vóc dáng yểu điệu ngồi ngoảnh mặt ngó ra cửa sổ. Mớ tóc mây bỏ lỏng xuống ngang lưng đen nhánh óng mượt. Chỉ nhìn phía sau lưng cũng đủ thể hiện được vẻ yêu kiều diễm lệ của cô gái.
- Thưa tiểu thơ ! Em đã tuân lệnh mời được Y công tử về đây rồi ! - Gâu gâu ! Hồi đáp Thanh Thanh là hai tiếng chó sủa ! Kế đó giọng êm ái thanh tao của thiếu nữ :
"Im ! Ngoan nào !" Vừa nói cô gái vừa từ từ xoay mình lại.
Một con chó nhỏ màu trắng như tuyết, cặp mắt đỏ long lanh, đang nằm trong lòng nàng ngoe nguẩy cái đuôi trông thật đáng yêu. Nhưng lúc này ai mà còn tinh thần chú ý đến con chó xinh đẹp ấy nữa ?
Nàng.... Một cô gái tuổi trạc đôi tám cỏ vẻ đẹp mơ màng huyền bí, đẹp ngoài sức tưởng tượng.
Cặp mắt chân mày, cái miệng sống mũi, làn môi hàm răng. Mỗi bộ phận trên cơ thể nàng hầu như đều mang một vẻ đẹp hoàn toàn, khiến người đối diện phải bàng hoàng ngơ ngẩn mê mẫn tâm thần.
Nhất là cặp má hây hây như cánh phù dung, khi cười hiện lên hai núm đồng tiền, lại càng tăng thêm vẻ hoa quý cao nhã vô hình, khiến người nhìn tự nhiên sinh lòng kính mến.
Trong một thoáng, trên khuôn mặt tươi cười thần bí của Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng chợt như phủ lên một lớp sương mỏng.
Chàng đã động lòng.

Thật vậy, đứng trước một giai nhân tuyệt thế, đẹp như tiên nữ giáng trần ai có thể dửng dưng cho đặng! - Y công tử ! Dọc đường chắc làm phiền công tử lắm ?
Giọng nói sao mà êm ái dịu dàng quyến rũ đến thế ! Vừa nói, gót sen nàng vừa uyển chuyển bước đến trước mặt Y Mộng Lăng mang theo một mùi thơm ngây ngất.
Nàng nhẹ nhàng thả con chó nhỏ xuống đất, rồi rút ra một chiếc chìa khóa cầm nơi hai ngón tay thon thon búp măng mở khóa chiếc còng. Mỗi cử chỉ động tác nhỏ nhặt của nàng cũng đều gợi lên muôn ý phong tình làm mê mẩn tâm thần người đối diện.
- Thanh Thanh, em có thể lui xuống đi nghỉ đi ! Thanh Thanh khẽ dạ một tiếng, từ từ di chuyển cái thể xác đồ sộ xuống lầu. Một thiếu nữ xinh tuyệt, đẹp tuyệt như nàng mà lại xử dụng hai ả người hầu quái dị như vậy thì thật là khác thường.
- Công tử có phải là Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng đấy không ?
Một âm điệu dặt dìu như tiên nhạc lại văng vẳng nổi lên bên tai Y Mộng Lăng. Chàng ta thở ra một hơi dài, hình như cố gắng lắm mới thoát được ra khỏi vòng của áp lực vô hình, và nụ cười thần bí lại tiếp tục hiện trên đôi môi, khẻ nhúng vai một cách rất thản nhiên khẻ trả lời:
- Phải tại hạ đây ! - Công tử có biết tôi là ai chăng ?
- Biết chứ ! - Ủa lạ thật ! Y Mộng Lăng khẽ nhướng mày nói tiếp :
- Cô nương là hóa thân của sắc đẹp có đúng thế không ?
Vừa nói cặp mắt chàng như dán chặt vào thân hình đối phương, đồng thời bước chân chàng cũng tự động di chuyển chung quanh nàng một vòng ngắm nhìn một cách hết sức tham lam.
Nét mặt nàng bổng trầm xuống phủ lên một lớp sương lạnh buông tiếng ngạo mạn :
- Công tử có biết tôi đã rõ hết từng cá tính và hành động của công tử không ?
- Biết chứ ! - Công tử có biết tại sao tôi mời công tử về đây không ?
- Biết chứ ! Với hai tiếng "Biết chứ " một cách khẳng định, thần thái Y Mộng Lăng trước sau vẫn tỏ ra hết sức thản nhiên hình như chàng ta quả đã biết trước thật.
"Hừ" - Một tiếng hừ lạnh lùng ! Lạnh lùng đến ghê người ! Nhỡn quang của Y Mộng Lăng chợt chạm phải luồng nhỡn quag của thiếu nữ, khiến chàng có cảm giác khác thường là một thiếu nữ tuyệt sắc như thế mà sao lại có ánh mắt sắc lạnh....
Đột nhiên một giọng nói cũng không kém phần sắc lạnh làm chàng rùng mình :
- Cho công tử hay rằng có thể đây là nơi vùi xương của gã cuồng bạo Y Mộng Lăng ! - Ồ !.... Chàng ta thản nhiên lắc đầu.

- Tại hạ không tin là cô nương nỡ đối phó với tại hạ như thế đâu ! Mà tại hạ biết sở dĩ cô nương mời tại hạ về đây là vì tất cả cái gì của Ma Diện Công Tử đều đột xuất bất phàm, những cái gì của Y Mộng Lăng đều xuất chúng khác hẳn người thường. Còn cô nương là người đẹp nhất thế gian này cho nên cô nương mới tìm tại hạ, mà tại hạ cũng mới đến với cô nương có phải thế không ?
- Công tử....
- Tại hạ biết chắc như thế mà ! Y Mộng Lăng lên tiếng ngắt lời nàng, chàng lại còn hết sức tự nhiên cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng nói tiếp :
- Cô nương cứ yên tâm, tại hạ sẽ không bao giờ phụ bạc cô nương đâu! Bộ mặt tươi cười thần bí, giọng nói êm đềm tạo thành một sức quyến rũ kỳ lạ làm rung động tâm thần người đối diện.
Nhưng....
"Đét !" - Một bàn tay ngà ngọc của thiếu nữ đã in lên khuôn mặt thần bí kỳ dị của Y Mộng Lăng tạo thành tiếng động khô khan ! Thân hình Y Mộng Lăng loạng choạng, hai bên mép máu chảy rỉ rỉ ! Ánh mắt thần tuấn, nụ cười kỳ dị bị tiếng "Đét" khô khan làm lắng xuống, đọng lại. Đối với một nhân vật kiêu ngạo tự phụ như Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng có thể nói là một đả kích nặng nề lần thứ nhất gặp phải.
- Y Mộng Lăng ! Nhà ngươi hãy coi chừng, bổn cô nương không phải như những cô gái khác đâu.
Đúng vậy, nàng chẳng phải như những cô gái khác. Nàng đẹp, đẹp một cách kỳ tuyệt. Nhưng Y Mộng Lăng thì chàng lại có cảm giác, nàng khác biệt các thiếu nữ khác ở điểm khó đối phó.
Tuy nhiên một kẻ đầy tự phụ như chàng chẳng lẽ lại chịu thua ư ?
Chàng đưa tay khẽ quẹt vết máu bên mép rồi với thái độ hết sức thản nhiên nhúng vai nói :
- Thế hả ? - Tiếp theo là nụ cười thần bí lại hiện lên trên cặp môi tạo thành một ma lực kỳ dị.
Lúc này trên khuôn mặt phù dung của thiếu nữ đẹp tựa thiên tiên hầu như cũng hằn lên vài nét khích động khác thường. Có lẽ phương tâm nàng đã rung chuyển !....
Hình như nàng cũng có cảm giác chàng trai hào hoa phong nhã trước mặt quả là tay đối thủ đáng sợ.
Thình lình Y Mộng Lăng sấn lên một bước rồi nhanh như điện vòng cánh tay ôm ngang eo lưng thon nhỏ của thiếu nữ kéo sát vào lòng....
- Công tử....
Mớ tóc mây óng mượt như nhung của nàng bị một bàn tay khác của Y Mộng Lăng khẽ đan sát vào da đầu nhẹ kéo ngửa mặt nàng lên....

Một khuôn mặt tươi cười thần bí toát ra sức hấp dẫn kỳ dị lay động trước mắt nàng, hai khuôn mặt từ từ áp lại gần nhau.
- Công.... Công tử....
Thiếng nói êm dịu cũng rung động theo với nhịp rung động trong tâm linh nàng.
Thế rồi hai làn môi nóng bỏng dính chặt vào hai làn môi thơm mọng của nàng, chận hẳn những lời nàng sắp định thốt ra.
Cánh tay ngọc của nàng dơ lên rồi lại rung rung xuôi xuống, trong khi đó gót sen thon nhỏ của nàng từ từ tự động nhón lên !.... Thế rồi cả thân hình nàng rướn lên tạo thành một đường cong. Kỳ diệu, không khí bỗng trở nên huyền ảo tâm tình ngây ngất....
Quả là mỹ diệu huyền ảo ngây ngất ! Sau khi thỏa mản, Y Mộng Lăng mới nhẹ nhàng lỏng vòng tay ngang lưng nàng, khẽ nhúng vai buông ra một tiếng thở dài nhẹ nhõm giọng đắc ý. :
- Một cái tát đổi một cái hôn nồng thắm quả thật cảm xứng, chẳng ai thua thiệt.
- Thế hả ?....
Giọng nói của nàng cũng êm dịu thản nhiên không kém, không những thế nàng còn nhoẻn miệng cười lộ hai núm đồng tiền duyên dáng, đồng thời thân hình nàng chuyển động gợi lên hết những đường cong nét đẹp mê hồn.
Âm vận uyển chuyển réo rắt như nhạc tiên đã đủ làm cho người ta mê mẩn say đắm, lại còn thêm nụ cười hé mở vạn chúng phong tình, càng đưa người ta đến chỗ tiêu hồn lạc phách.
Thế rồi cả một khối da thịt trong ngọc trắng ngà ngã nằm gọn trong lòng Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng....
Trên khuôn mặt tươi cười đắc ý của chàng ta còn pha lẫn vẻ tự tín :
- Anh biết mà, thế nào em cũng nói....
Vừa nói, chàng vừa dơ tay khẽ vuốt mớ tóc mây óng mượt của nàng.
Nhưng giọng nói êm đềm như ru ấy bỗng dưng tắt ngang thay vào đó là một tiếng kêu kinh ngạc !....
Chàng đã vô tình, thật ra chàng cũng không tài nào né tránh được, vì người ngọc trong tay đã thừa lúc chàng điên đảo say đắm trong sóng nhạc tình yêu, điểm vào huyệt Thập Cốc âm mạch kỳ môn của chàng.
Đây quả thật là một sự việc xẩy ra ngoài ý định của chàng.
Nàng uyển chuyển từ trong lòng chàng đứng dậy nhoẻn miệng cười :
- Đứng vậy, đương nhiên em sẽ phải cho công tử biết em là ai. Thúc Gia Ngọc, công tử có nghe ai nói cái tên ấy bao giờ chưa ?
Tới dây, nét mặt nàng bổng trầm xuống thốt lên tiếng cười nhạt sắc lạnh nói tiếp :
"Con gái của Tuyệt Chưởng Phong Hà Thúc Tinh Nhạc !" Nàng, nàng là

Thúc Gia Ngọc, con gái của Tuyệt Chưởng Phong Hà Thúc Tinh Nhạc !....
Sau khi huyệt Thấc Cốc bị chế, nét tươi cười thần bí trên khuôn mặt Y Mộng Lăng còn lay động....
Từ lúc xuất đạo giang hồ đến nay, chàng luôn luôn hí lộng người khác, thế mà ở đây chàng đã bị thất bại hoàn toàn....
"Đét đét !!" - Hai vết bàn tay đủ năm ngón in hằn rõ trên khuôn mặt đẹp trai của chàng, kèm theo hai giòng máu tươi rỉ ra hai bên mép.
Tất cả cảm giác chàng đều rõ rệt và lãnh hội trọn vẹn, chỉ tiếc là chàng không thể vận khí, cũng không thể nhúc nhích.
- Bây giờ bổn cô nương cũng cần phải cho nhà ngươi biết rõ chính bản thân nhà ngươi là ai chứ ! Âm điệu dặt dìu như tiên nhạc vang lên bên tai Y Mộng Lăng nhưng lại mang đầy tính chất khinh bạc trào lộng ! - Nhà ngươi tức là Cửu Tinh, một cái tên mà ngươi tự bịa ra dối gạt mọi người có phải thế không ?

Ma diện ngân kiếm

dịch giả: Vũ Ngọc, đánh máy: Cao thủ Maihoatrang

Hồi 13
MA DIỆN NGUY KHỐN

Khách, khách, khách, khách !....
Thúc Gia Ngọc vùng ngửa cổ buông chuỗi cười dài với một vẻ vô cùng đắc ý. Cặp mày liễu nàng khẽ nhướng lên nhìn Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng giọng lạnh lùng :
- Bổn cô nương biết công tử định tìm gặp bổn cô nương nên bổn cô nương mới phải tìm gặp công tử trước.
Đúng vậy, Ma Diện Công Tử đang cần gặp nàng. cho nên chàng ta ước hẹn với Bạch Tường Vi tại cửa tây thành Bắc Kinh, cũng là để dò hỏi về tung tích của Tuyệt Chưởng Phong Hà Thúc Tinh Nhạc. Vì trước đây mười năm, Hà Thúc Tinh Nhạc đột nhiên quy ẩn, nhưng vl giang hồ ít có ai hiểu rõ ông ta quy ẩn ở đâu. Và Ma Diện Công Tử tin rằng thế nào Bạch Tường Vi cũng rõ tông tích.
Thúc Gia Ngọc tha thướt kéo ghế ngồi xuống nói tiếp :
- Cái ngày mà công tử đến Bắc Kinh, bổn cô nương cũng đã có mặt ngay tại đấy, nhưng sở dĩ chờ mãi đến hôm nay bổn cô nương mới mời thỉnh công tử là vì bổn cô nương muốn hiểu rõ một cách thật tường tận về công tử, cũng như công tử đã hao phí thời gian mấy ngày để tra xét tình hình Chu Thị Tiền Trang vậy ! Nghe nói, cặp mắt của Y Mộng Lăng tròn xoe, tia ra hai đạo quang mang kỳ dị :

- Thế ra tất cả mọi cử chỉ hành động của tại hạ Ở Bắc Kinh cô nương đều rõ cả ?
- Đúng vậy, từ khi công tử đến Bắc Kinh, vào nhà trọ đánh bạc, tổ chức tiệc hôn như thế nào, bổn cô nương đều rõ cả, chỉ riêng có việc Chu bá bá bị thảm tử, thì bổn cô nương không ngờ tới!....
Theo ý nàng nói thì Tuyệt Chưởng Phong Hà Thúc Tinh Nhạc cha nàng đối với Đạn Chỉ Thần Kiếm Chu Kỳ là bạn tri giao thân thiết, đương nhiên nàng phải ra mặt can thiệp khi thấy những sự kiện xảy ra tại Chu thị Tiền trang mới đúng, đằng này trái lại, nàng trước sau vẫn không lộ diện. Mục đích của nàng là cốt để đoạt lấy thắng lợi hôm nay một cách chắc chắn.
Lúc này Y Mộng Lăng mới như chợt thấy rằng đối thủ của mình chẳng những đẹp như thiên tiên mà cũng lạnh lùng một cách đáng sợ ! Trong lúc Y Mộng Lăng trầm tư suy nghĩ thì giọng cô gái đối diện vẫn đều đều êm nhẹ bên tai :
- Công tử có thấy bổn cô nương đã tốn khá nhiều tâm cơ vì công tử chăng ?.... Cho nên bổn cô nương cần phải biết một vài điều chưa được rõ lắm, chẳng hạn giữa hai cái tên Cửu Tinh và Ma Diện Công Tử !....
So với Y Mộng Lăng, Thúc Gia Ngọc cũng có đủ tài trí bất phàm và tính tự kiêu tự tin không kém. Những điều nàng dự tính thảy điều xảy ra đúng như nàng nghĩ, mặc dầu vừa rồi cũng phát sinh một điểm sóng gió nhỏ, nhưng nàng tin tưởng mãnh liệt rằng việc nàng đã định làm tất nhiên sẽ phải thành công.
Nàng khẻ dơ bàn tay ngà ngọc vuốt nhẹ trên lưng con chó nhỏ, miệng nói :
- Cưng ! Mau vào đem cây Thiên Quỷ Thần Địch ra đây cho ta ! "Thiên Quỷ Thần Địch !" Y Mộng Lăng với huyệt Thập Cốc bị chế, không thể nhúc nhích lại tròn xoe cặp mắt tia ra hai đạo nhỡn quang kinh dị ! Thúc Gia Ngọc, một mỹ nữ tuyệt sắc trước mặt chẳng lẽ lại có liên hệ gì với Thiên Quỷ Giáo ?....
Thiên Quỷ Giáo do Quỷ Cưu Bà Bà sáng lập ! Quỷ Cưu Bà Bà nguyên là một nhân vật đại tà dị của võ lâm Trung Nguyên. Trước đây địa vị của bà ta trong giới Hắc Đạo tuy có kém hơn bọn Thiên Ma, Địa Tà đôi chút, nhưng tâm địa lang độc và hai bàn tay thấm máu của mụ ta thì lại vượt hơn nhiều. Sau thời gian Thiên Ma bị hại và Địa Tà bị các phái chưởng môn dưới sự lãnh đạo của Liễu Liễu Thần Tăng phái Thiếu Lâm vây đánh, phế hết võ công, dồn vào ơ trong một vùng cấm địa tại Tử Vong Cốc, thì Quỷ Cưu Bà Bà cũng bị Liễu Liễu Thần Tăng đánh bại phải chạy trốn ra vùng Miêu Cương.
Thế rồi trong một cơ duyên hạnh ngộ, Quỷ Cưu Bà Bà tìm được pho sách Thiên Quỷ Bí Lục do một tay ma đầu oai chấn khắp vùng Miêu Cương biên thùy mấy trăm năm trước là Thiên Quỷ Dị Ma sáng tác.

Trong pho Thiên Quỷ Bí Lục ghi chép toàn loại võ học tà môn chấn động kim cổ.
Quỷ Cưu Bà Bà liền tụ tập võ học Thiên Quỷ Dị Ma kế tục sự nghiệp uy hiếp vùng Miêu Cương và sáng lập Thiên Quỷ Giáo.
Mười năm trước đây Thiên Quỷ Giáo lại công nhiên mở rộng thế lực vào Trung Nguyên.
Giáo đồ Thiên Quỷ giáo đi đến đâu gây sự chém giết kinh hoàng đến đấy, máu tanh tưới khắp giang hồ võ lâm. Cuối cùng người ta lại nhớ đến vị Thiếu Lân Thần Tăng đã vang danh một thời.
Thế nhưng người ta chưa kịp bước vào căn phòng Dưởng Tâm Thất để cung thỉnh vị Thần Tăng xuất diện thì một tấm thiếp đã bay vào Thiếu Lâm Tự !....
Tấm thiếp do Quỷ Cưu Bà Bà gửi đến ký tên Thiên Quỷ giáo Hoàng ước hẹn Liễu Liễu Thần Tăng tham dự một trận quyết đấu tại Bạch Vân Lĩnh.
Lập tức vị Thần Tăng với chòm râu bạc như tuyết phủ ngang ngực, vác cây Tử Kim Thiền Trượng đơn thân độc mã phó ước.
Một trận so tài đấu lực giữa Liễu Liễu Thần Tăng và Thiên Quỷ, Giáo Hoàng Quỷ Cưu Bà Bà diễn ra trên Bạch Vân Lĩnh tại Võ Công Sơn suốt một tháng ròng.
Kết quả ra sao ? Không một ai rõ ! Có người nói Liễu Liễu Thần Tăng đã bị bại.
Sau khi trở về Thiếu Lâm Tự, không ai nghe được tin tức gì của vị Thần Tăng này nữa. Hình như ông ta bị bại trận thật. Tuy nhiên, từ đó, Thiên Quỷ Giáo do Quỷ Cưu Bà Bà lãnh đạo, từng gây cảnh chém giết kinh người cũng đột nhiên im hơi lặng tiếng....
Thế là thế nào ?....
Quả là một bài toán không lời giải đáp, chẳng khác chuyện thắng bại của Liễu Liễu Thần Tăng tại Bạch Vân Lĩnh.
Thế nhưng đã có ai dám trêu vào Thiên Quỷ Giáo của Quỷ Cưu Bà Bà ?....
Nhất là mấy năm gần đây, Thiên Quỷ Giáo đã thu hút được thêm không biết bao nhiêu là kỳ nhân dị sĩ võ lâm kiêu hùng.
Thúc Gia Ngọc, một thiếu nữ xinh đẹp như thế mà lại có liên hệ với một giái hội đầy tính chất thần bí khủng bố như vậy ư ?
Không ! Ai cũng nói rằng "Không" ! Vậy thì Thiên Quỷ Thần Địch chỉ là một ống sáo có danh hiệu trùng hợp mà thôi.
Con chó nhỏ lông trắng như tuyết với cặp mắt đỏ lửa đã nhẹ nhàng tựa con mèo bạch nhảy lên đầu giường dùng mõm tha một ống sáo màu đen bóng loáng nhảy vào lòng Thúc Gia Ngọc.
Vật mà Thúc Gia Ngọc gọi là Thiên Quỷ Thần Địch chỉ nhỏ bằng cây đủa, dài khoảng một thước nhưng có rất nhiều lỗ nhỏ chi chít.

Thúc Gia Ngọc đỡ lấy cây Thiên Quỷ Thần Địch, khẽ vuốt ve con chó cưng "Cưng giỏi quá!...." Con chó tỏ vẻ vui sướng sủa lên mấy tiếng gâu gâu....
Cầm cây Thiên Quỷ Thần Địch, Thúc Gia Ngọc uyển chuyển di động gót sen đến trước mặt Y Mộng Lăng kê đầu ống địch vào lỗ tai chàng khẻ thổi một luồng gió thơm vào lổ tai chàng....
Một cảm giác tê tê ngưa ngứa!.... Y Mộng Lăng mặc dầu bị cấm chế huyệt Thập Cốc không thể động đậy, nhưng cũng cảm thấy tâm thần nao nao lâng lâng!....
Thình lình Thúc Gia Ngọc khẻ dơ bàn tay nhỏ nhắn đẩy Y Mộng Lăng loạng choạng bước ra phía sau hai bước.
Khuôn mặt tươi cười thần bí lại bắt đầu rung động pha lẫn vẻ kinh dị! Hiển nhiên Thúc Gia Ngọc đả giải khai huyệt đạo cho Y Mộng Lăng.
Chỉ thấy chàng ta khẻ nhún vai buông ra một tiếng thở dài nhẹ nhõm :
- Thúc cô nương ! Kể ra cô nương cũng còn có lương tâm đấy!....
Thái độ của chàng ta lúc này chẳng những đã siêu thoát mà giọng nói cũng êm nhẹ quyến rũ vô cùng.
- Thế à ? - Thúc Gia Ngọc cũng cười nụ cười rất tươi rất đẹp với hai núm đồng tiền duyên dáng, cặp mắt nàng trong vắt như nước hồ thu liếc nhìn Y Mộng Lăng nói tiếp :
- Chẳng lẽ để công tử đứng ngay đơ như một khúc cây mà bản cô nương nói chuyện một mình thì chán quá ! Giọng nói của nàng sao mà trong trẻo quyến rũ đến thế, khiến Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng, một kẻ được giải khai huyệt đạo thoát cơn nguy hiểm cũng bất giác nao nao bấn loạn tâm tần!....
Khi đó giọng nói êm êm như điệu nhạc vẫn nổi lên :
- Bây giờ công tử hãy trả lời tôi mấy câu hỏi nhé ?
- Xin mời cô nương đặt câu hỏi.
- Tại sao công tử lại giả dạng làm hai người và mang hai cái tên ?....
Vừa hỏi, cặp nhỡn quang của nàng vừa nhìn chăm chăm vào nét mặt của Y Mộng Lăng như để tìm tòi phát hiện điều gì trên gương mặt tươi cười thần bí của đối phương.
Ngưng một chút nàng lại hỏi :
- Có phải để tiện việc trả thù hay không ?
- Ha ha ha ha !....
Nàng không dè chỉ được đối phương hồi đáp bằng một chuỗi cười dài và một câu hỏi ngược lại :
- Tại hạ hoàn toàn chẳng hiểu ý của cô nương ra sao ?
Làn môi Thúc Gia Ngọc hơi mấp máy, trên nét mặt như thoáng hiện vẻ thất vọng và thình lình nàng cất tiếng lạnh lùng :
- Y Mộng Lăng ! Biết điều nhà ngươi hãy trả lời bổn cô nương cho đàng hoàng ! Nét mặt nàng biến đổi, giọng nói nàng cũng trở nên vô cùng sắc

lạnh như soáy vào lỗ tai người nghe.
Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng cũng không kém, chàng ngửa cổ vùng cất tiếng cười dài :
- Ha ha ha !.... Nói những chuyện chẳng có ý nghĩa gì thật vô ích quá ! Tại hạ xin kiếu từ cô nương ! Dứt tiếng chàng ta khẽ nhúng vai một cái rồi thản nhiên quay mình cất bước ra cửa.
- Khoan ! Một bóng người thấp thoáng chận ngang trước mặt Y Mộng Lăng, hiển nhiên là Thúc Gia Ngọc.
Thân pháp nàng mau lẹ đến đổi Y Mộng Lăng cũng phải giật mình sợ hãi thầm. Tuy nhiên nét mặt tươi cười thần bí của chàng vẫn không chút thay đổi mà còn tỏ ra hết sức thản nhiên, nhúng vai hỏi :
- Cô nương có chắc cản được tại hạ không ?
Cặp nhỡn quang lấp lánh của Thúc Gia Ngọc nhìn thẳng vào khuôn mặt thần bí của đối phương, rồi thình lình nàng vung cánh tay ngà ngọc một vòng, từ năm ngón tay búp măng thon nhỏ tia ra năm luồng bạch khí xẹt vào giữa mặt địch thủ với năm góc độ kỳ tuyệt đặc dị, khiến một người có tuyệt học siêu tuyệt như Y Mộng Lăng cũng bị dồn ép thối lui hai bước dài và trên gương mặt chàng hiện vẻ kinh dị.
- Trời ! Thiên Quỷ Thất Trảo! Thiên Quỷ Thất Trảo là một môn tuyệt học của Thiên Quỷ Giáo vậy thì Thúc Gia Ngọc là người của Thiên Quỷ Giáo không còn nghi ngờ gì nũa ! Một tà giáo quái dị kinh người có giáo đồ là một thiếu nữ đẹp tựa thiên tiên thật chuyện lạ ngoài sức tưởng tượng, trách nào mà nàng chẳng xử dụng hai ả thị nữ cũng quái dị như Thanh Thanh và Tiểu Tiểu.
Một ả mang cái tên thanh nhã với giọng nói dịu dàng thì lại có thân hình mập ú đồ sộ, gương mặt xấu xa kinh tởm; còn một ả duyên dáng thên gọi thanh tao thì giọng nói lại ồ ề như tiếng lệnh vỡ ! - Phải ! Một thế Uy Lâm Thiên Hạ trong bộ Thiên Quỷ Thất Trảo, kể ra nhà ngươi cũng có chút kiến thức đấy. Bây giờ liệu nhà ngươi có thể thoát đi không ?
Y Mộng Lăng thản nhiên không đáp, chỉ khẻ nhúng vai một cái với thái độ vô cùng sái thoát rồi thình lình chàng ta tung ra một cánh tay khua trước mặt Thúc Gia Ngọc ! Lối xuất thủ của chàng ta cũng mau lẹ đột ngột như lối xuất thủ của Thúc Gia Ngọc vừa rồi và còn có phần xảo diệu hơn nữa.
Một thế Tinh Nguyệt Phù Trầm trong pho Không Không Minh Ly Thập Bát Thủ tuyệt học của Nam Hải Không Minh Đảo.
Lập tức Thúc Gia Ngọc bị dồn lui ba bước dài, vẻ tươi cười như hoa trên khuôn mặt nàng vụt tan biến.
Trong khi đó thì một giọng nói vô cùng đắc ý từ miệng đối phương thốt ra :
- Liệu bây giờ cô nương có còn cản được tại hạ không ? Thôi xin chào nhé ! Cô nương đẹp lắm, thế nào tại hạ cũng lại tìm đến với cô nương một ngày

rất gần đây !....
Giọng điệu của chàng đầy vẻ tự tin.
- Khách khách khách!.... Thúc Gia Ngọc chợt ngửa cổ thốt tiếng cười ròn rã và sau chuỗi cười là một câu hỏi :
- Thật là khinh cuồng mà còn tức cười nữa có phải không công tử ?
Giọng nói thật ngọt ngào êm dịu nhưng hu như có pha lẫn ẩn chứa một trở lực rất mãnh liệt khiến Y Mộng Lăng mới quay đi được hai bước đã phải đột nhiên ngừng lại.
Một con người đầy tự phụ kiêu ngạo như chàng ta mà nghe câu nói đó cũng thấy thiếu phần thư thái. Tuy nhiên nét tươi cười trên gương mặt chàng không hề biến đổi. Chàng nhúng vai nói tiếp :
- Ồ ! Đã thế tại hạ không muốn đi nữa ! - Bổn cô nương đâu có ngăn cản, nhưng nhà ngươi cứ thử bỏ đi xem có được không và cũng để cho nhà ngươi được tâm phục khẩu phục.
Một kẻ đã tự tin mà lại gặp kẻ khác tự tin hơn thật kỳ phùng dịch thủ !
Ngưng một chút, Thúc Gia Ngọc ngước cặp mắt trong sáng nhìn Y Mộng Lăng nói tiếp :
- Nhà ngươi đã nhận biết tuyệt học của Thiên Ma Quỷ Giáo thì chắc nhà ngươi cũng đã có nghe đến danh hiệu "Thiên Ty Độc Cổ" chứ ?
- Thiên Ty Độc Cổ ?
- Phải ! Vừa rồi bổn cô nương đã dùng Thiên Quỷ Thần Địch thổi loại độc cổ ấy vào lỗ tai nhà ngươi rồi.
Nét tươi cười thần bí trên khuôn mặt Y Mộng Lăng như bị một lớp băng tuyết đột nhiên bao phủ làm ngưng đọng lại.
Trong khi đó Thúc Gia Ngọc lại nở nụ cười rất tươi đẹp và tiếp theo với giọng vô cùng quyến rũ :
- Có thể nói sinh mạng của Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng đã hoàn toàn nằm trong tay Thúc Gia Ngọc này rồi ! Nét mặt Y Mộng Lăng vẫn đượm vẻ thần bí pha lẫn chút đau khổ, đứng thừ người lặng thinh, thực ra lúc này chàng ta cũng chẳng biết nói gì nữa. Vì đây là lần thứ nhất chàng ta gặp thất bại mà không ngờ lại thất bại một cách thảm hại đến thế.
Thúc Gia Ngọc lại nói tiếp :
- Bổn cô nương đã nói không bao giờ để cho nhà ngươi làm mưa làm gió nữa có phải không ?
Dứt lời, nàng liền kê ống Thiên Quỷ Thần Địch lên làn môi mọng đỏ.
Mấy tiếng véo von cao vút nổi lên.
Âm thanh tuy chỉ đơn điệu, chuyển qua chuyển lại nhưng vút nhọn như xoáy vào màng tai chẳng khác tiếng quỷ khóc thần gào khiến người nghe phải rùng mình rợn gáy ! Sau mấy tiếng địch, sắc mặt Ma Diện Công Tử bỗng biến đổi hẳn.

Hơi thở hổn hển, đứt quảng, cặp mắt trố lên như muốn lọt ra khỏi tròng, từng giọt mồ hôi như hột đậu rơi xuống lã chã, lằn gân xanh trên trán nổi hằn lên.
Tiếng địch sắc nhọn đã làm cho đầu óc chàng ta nhức nhối khôn tả.
Nhức đầu, một bệnh chưa bao giờ có đối với một người như Y Mộng Lăng, thế mà bây giờ chàng ta đã bị một cơn đau nhức hầu như hết còn chịu đựng. Xem vậy đủ rõ Thiên Ty Độc Cổ quả là một loại độc vật có sức mạnh kỳ dị hãi người.
- Y Mộng Lăng ! Có phải Cừu Tình cũng là nhà ngươi không ?
Thúc Gia Ngọc ngưng thổi địch cho đối phương có cơ hội lấy lại hơi thở rồi đưa ra câu hỏi vừa rồi. Đây chỉ là một sự phán đoán theo tài trí của nàng được biết nhưng chưa có kết luận chắc chắn nên nàng đặt câu hỏi để chứng minh thêm.
Y Mộng Lăng khẻ lắc đầu mỉm cười được vẻ chua chát :
- Vậy tức là không có người mang tên Cừu Tình phải không ?
- Tại hạ tưởng rằng cô nương đã biết rõ Cừu Tình tức là sư đệ của tại hạ, một gã bạn đồ của Nam Hải Không Minh Đảo chứ ! Lối hỏi của Thúc Gia Ngọc đã lợi hại mà lối trả lời của Y Mộng Lăng cũng thật khôn khéo lanh lợi.
- Vậy thì Tiểu Vân Tước Nhi là ai ?
- Là một gã tiểu đồng của tại hạ nhưng y đã bỏ tại hạ đi chỗ khác vì bất mãn về hành động đánh bạc của tại hạ lúc ở thành Bắc Kinh !.... Hà ! Tiểu Vân Tước Nhi y là đứa bé rất tốt ! Trong lúc nói chàng ta đã đưa tay lên sờ hai bên má như để nhớ lại cảnh tượng đêm nọ, trong lúc phẫn nộ, Tiểu Vân Tước Nhi đã đánh chàng hai cái tát tai rồi vùng vằng bỏ đi. Trong ánh mắt chàng thoáng hiện hoang mang kỳ dị ! Phải chăng một sự nhớ nhung đang dày vò tâm khảm ?
Cặp mắt Thúc Gia Ngọc cũng rực lên ánh kỳ dị hỏi tiếp :
- Hắn đâu phải chỉ là gã thư đồng của nhà ngươi mà thôi ?....
- Đúng ! Không sai tý nào ! Y Mộng Lăng chẳng những không chối cải mà còn thản nhiên nhướng mày nói tiếp :
- Hắn còn có thể nói là bạn rất thân, rất tốt của tại hạ vì hắn đã tận tình giúp đỡ tại hạ nhiều lần.
- Đúng ! Hán là bạn tốt của ngươi, tốt đến độ dám giả dạng là Cừu Tình để giúp ngươi thì hành thủ đoạn tàn độc và thoát khốn có phải không ? Quả là một lối hỏi thẳng băng khiến đối phương phải chấn hình e ngại.
Nét tươi cười trên khuôn mặt Y Mộng Lăng chợt ngưng đọng lại.
- Sao ! có đúng thế không ?
- Ha ha ha !??? Một chuỗi cười dòn dã bỗng nổi lên, kế đó là một âm điệu thật nhẹ nhàng êm ái đánh tan niềm tin của Thúc Gia Ngọc :

- Thật tại hạ cũng không hiểu cô nương đã căn cứ vào đâu mà có ý nghĩ như thế ? Tuyệt ! Tuyệt diệu ! - Hắc ! - Một tiếng cười nhạt lạnh lẻo rung người, gương mặt xinh đẹp của Thúc Gia Ngọc như phủ lên một làn sương lạnh :
"Y Mộng Lăng, nhà ngươi nói thật đấy chứ ?" - Tại hạ nói thật hoàn toàn !
Giọng điệu của nàng vô cùng tự tin.
Giọng điệu của chàng cũng vô cùng khẳng định.
Chàng và nàng. Y Mộng Lăng với Thúc Gia Ngọc, tất cả những gì biểu hiện ra bên ngoài như cử chỉ, hành động, phong độ, dung mạo đều hình thành một đối tượng so sánh rất rõ rệt.
Lúc này Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng đã trúng Thiên Ty Độc Cổ, hãm thân trong vòng nguy khốn có thể mất mạng lúc nào không hay.
Nhưng chàng đã từng nói :
"Biết mình biết người mới là cuộc cạnh tranh công bằng".
Hiện tại chàng đang phải nỗ lực mà còn hết sức tự tin nữa. Chàng đã nắm vững yếu tố tất thắng. Từ lúc chàng xuất đạo giang hồ đến nay, đã có nhiều cô gái từng bị mê say mất hẳn ý chí phấn đấu dưới gương mặt xinh đẹp tươi cười đầy ma lực vô hình cùng giọng nói êm nhẹ quyến rũ của chàng.... Như Bạch Tường Vi, Chu Tiểu Phân !....
Bây giờ đến Thúc Gia Ngọc cũng là một cô gái. Tuy nhiên nàng có điểm khác biệt mà cũng vì điểm khác biệt ấy nên chàng mới phải cố tìm hiểu và dùng phương pháp bất đồng khác để chinh phục.
Cũng có thể chàng không dùng đến nét mặt tươi cười thần bí hoặc âm điệu nhẹ nhàng êm tai mà dùng những lời lẽ mê hoặc....
Thúc Gia Ngọc lại lặng lẽ đặt ống Thiên Quỷ Thần Địch lên môi.
Âm thanh đơn điệu cao vút sắc nhọn lại phù đọng trong không khí.
Sắc lạnh Y Mộng Lăng lại thay đổi, trong nét tươi cười kỳ dị đượm thêm vẻ đau khổ. Chàng đột nhiên nghĩ thầm, tự nhủ :
"Nếu phen này không thắng thì có thể cái tên Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng sẽ biến mất trên cõi thế gian này."

Ma diện ngân kiếm

dịch giả: Vũ Ngọc, đánh máy: Cao thủ Maihoatrang

Hồi 14
HƯƠNG KHUÊ NỔI SÓNG

Những âm thanh đơn điệu chói lọi vẫn buông ra điều điều.
Ma Diện Công Tử hai tay ôm đầu nghiến răng ken két ! Cuối cùng như không thể chịu đựng chàng ta đã lăn nhào xuống đất cất tiếng kêu la thống thiết !....

Với cá tính của Y Mộng Lăng, hầu như khó có một sức mạnh gì khiến chàng ta phải tỏ ra bi thảm đến thế, vậy mà tiếng địch sắc nhọn của Thúc Gia Ngọc đã khiến cả bộ đầu óc của chàng ta như muốn bể tung, như có trăm ngàn con sâu kiến đục cắn, như hàng loạt kim nhọn đâm chọc....
Một sự đau đớn vô cùng khốc liệt ấy chỉ có người đã từng nếm trải mới lãnh hội được. Gương mặt xinh đẹp tươi cười thần tuấn của Y Mộng Lăng lúc này đã tắt nụ cười kỳ dị thần bí, mà hằn lên những vệt máu tươi ri rỉ ! Cái con người thần tuấn bất phàm, phong nhã bây giờ chỉ còn lại những nét thê lương thảm lệ ghê người đáng sợ....
Cặp mắt trong ướt như nước hồ thu của Thúc Gia Ngọc nhìn Y Mộng Lăng chớp chớp với vẻ đắc ý nhưng không giấu nổi pha lẫn vẻ thương xót ! Thế rồi tiếng địch đang cao vút sắc nhọn chợt từ từ hạ thấp.
Thình lình....
Y Mộng Lăng chồm phắt dậy ngửa cổ cất tiếng cười ha hả !.... Như man như dại đồng thời lao đầu ngay vào bức tường trước mặt.
Tất cả mọi biến chuyển đều xảy ra một cách đột ngột trong nháy mắt....
Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng đã quyết định lấy cái chết để giải thoát !....
Trên gương mặt Thúc Gia Ngọc chợt hiện lên nét kinh dị biểu lộ sự rúng động từ trong nội tâm, và nàng đã nhanh như một làn chớp, xuất thủ tung ra một chưởng.
"Binh" Y Mộng Lăng bị trúng chưởng, thân hình bắn dạt ra hơn trăm thước, rớt xuống chân tường.
- Hừ ! Đường đường là một nam nhi mà lại chết như vậy, thật không dè!....
- Tại hạ đã nói thật mà cô nương còn dày vò hành hạ thì thà rằng chết như thế còn tỏ ra.... Đúng vậy, thà rằng chết như thế còn tỏ ra có cốt khí !....
Trong khi nói, chàng ta đã không buồn ngửng mặt mà âm điệu cũng thoát nhẹ như chỉ để nói cho một mình mình nghe, vậy mà đã làm cho phương tâm của nàng vô cùng chấn động !....
Chàng nói chưa dứt những điều muốn nói thì thân hình đã rung lên và phun ra hai búng máu tươi ! Cứu được tính mạng chàng thoát chết nhưng cũng khiến chàng trọng thương.
- Ồ ! Nhà ngươi bị trọng thương ? - Trong âm điệu của nàng có pha lẫn vẻ thương hại.
Đây là một tâm trạng đáng lẽ không thể có mà lại xẩy ra, khiến chính bản thân nàng cũng chẳng hiểu tại sao !....
Sự biến động tình cảm của con người quả không biết thế nào mà lường - Sống chết còn chả màng gì huống chi là thương tích ! Thật là hào khí khiến đối phương phải tâm phục.
Y Mộng Lăng từ từ ngửng lên, trên gương mặt thần tuấn không còn có vẻ tươi cười cố hữu mà mang một nét trầm mặc khiến người ngoài khó dò xét

ước đoán được tình cảm nội tâm, chàng ta nói tiếp :
- Bất luận cô nương tin hay không tin, tại hạ cũng cần phải nói mấy câu chân tâm thoát tự đáy lòng ! - Nhà ngươi cứ nói ! - Cô nương có tin rằng chỉ nhất kiếm chung tình không ?....
Chàng vừa nói vừa gượng đứng dậy bước đến gần Thúc Gia Ngọc tiếp lời :
- Hiện thời tại hạ tin rồi đó ! - Nhà.... nhà ngươi nói....
Không phải do lời nói của Y Mộng Lăng mà lại do cặp nhỡn quang long lanh kỳ dị của chàng ta đã làm chấn động phương tâm của nàng, khiến giọng nói nàng run run chẳng thốt thành lời....
Bốn tiếng "nhất kiếm chung tình" nàng không dám nói, nhưng với tài hoa tuyệt thế, phong độ tiêu sái, nghi dung thần tuấn, khí khách bất phàm của Y Mộng Lăng quả thực đã khiến nàng động tâm ngay từ khi vừa giáp mặt chàng.
Mà cũng đúng thế thật, có cô gái nào mà dửng dưng được trước một vị công tử đẹp trai hào hoa phong nhả như Y Mộng Lăng.
Chàng chỉ có một điều duy nhất khiến người ta bất mãn là thái độ ngoan thế bất cung của chàng trên tình trường.
Y Mộng Lăng nói tiếp :
- Tại hạ nhận thấy tại hạ đã đem lòng yêu cô nương thật sự !....
Nét mặt trầm mặc, khiến lời nói của chàng càng tỏ ra thận trọng vô cùng. Mà mỗi tiếng từ miệng chàng thốt ra hầu như điều đượcphát xuất tự đáy lòng, làm xao động con tim đối phương.
Tôi yêu cô nương, tôi yêu cái sắc đẹp của cô nương, nhất là về trí tuệ tài hoa cao tuyệt của cô nương, cũng có thể là trước khi chưa gặp cô nương, tại hạ đã có cảm giác yêu cô nương rồi ! Những lời nói êm ái tán thưởng, vừa tâng bốc, lại đượm vẻ thành thật làm cảm động mê hoặc người ta biết bao nhiêu !
Thế rồi với thái độ hết sức tự nhiên, chàng đưa hai tay đặt nhẹ lên đôi bờ vai nàng :
"Gia Ngọc, anh yêu em lắm!" Chàng đã trực tiếp gọi bằng tên nàng ! Không đợi nàng kịp phản ứng, chàng đã lẹ làng vòng cánh tay ôm kéo nàng vào lòng.
- Ngươi.... Ngươi....
Tiếng thứ nhất đượm vẻ tức tối, tiếng thứ hai đượm vẻ kinh dị và phẫn nộ.
Nhưng khi đó :
- Á !.... Ngươi....
Sau tiếng kêu thét thứ ba, toàn thân nàng khẽ rung lên mềm nhủn trong lòngY Mộng Lăng.
Vì nàng đã bị Y Mộng Lăng bất thần dùng một ngón tay điểm trúng huyệt Thất Tình. Một luồng nhiệt lưu kỳ dị lưu chuyển trong cơ thể nàng, đột phá phòng tuyến lý trí của nàng, rung động tâm linh nàng và cũng chấn động

từng mỗi tế bào"tình dục" trong cơ thể nàng !....
"Dục tình" nổ tung trong thân thể nàng.
Y Mộng Lăng khẽ nhướng cặp mày kiếm, trên gương mặt lại hiện lên nét tươi cười thần bí.
- Anh yêu em ! Anh yêu em nhiều lắm ! Gia Ngọc ! Thanh âm của chàng ta lại trở nên êm nhẹ như mộng như ảo....
Cặp má Thúc Gia Ngọc, hai núm đồng tiền cũng hiện lên một cách vô cùng duyên dáng khêu gợi. Hai cánh tay ngà ngọc tựa ngó sen vòng ra sau lưng chàng ghì chặt xuống....
Thình lình....
"Soạt !" Vạt áo sa mỏng của Thúc Gia Ngọc bị Y Mộng Lăng xé rách một mảnh lớn, làn da trắng như tuyết bộc lộ. Kế đó.... tung....
- Anh.... Anh chớ....
Thân hình nàng khẽ rung động với giọng nói run run đượm vẻ hinh hãi - Gia Ngọc ! Anh rất cần em !....
Giọng nói như mộng ảo lại đè lấp một chút lý trí của nàng vừa chớm nở do sự kinh hãi....
Thế rồi từng mãnh vải cuối cùng trên mình nàng lần lượt thoát hết.
Một thân hình lồ lộ bốc lửa với hai ngọn vu phong trông thật mê hồn lạc phách....
Trong khi đó một bàn tay có ngón mang chiếc nhẫn khắc hình Tiếu Diện Phật đã vồ vập dày vò một cách chẳng chút thương tiếc !....
Những tiếng rên đầy mê hoặc quyến rũ nổi lên từng chặp !....
Thân hình nàng không ngớt rung động, một luồng khí lưu kỳ dị xông xáo cuồng loạn trong cơ thể nàng như muốn chia xẻ nàng ra từng mảnh vụn.
Thật vậy, chàng cần.... mà nàng.... cũng cần !....
Tiếp theo những tiếng rên được thoát ra hoàn toàn do tính chất thèm khát "dục vọng" đầy quyến rũ ! Thế rồi hai thân hình quyện chặt lấy nhau ngã xuống....
Những tiếng "Á!...." " Ứ!...." "Nhè nhe....."....
.... (Dịch giả tự kiểm duyệt giòng)....
Con chó trắng nhỏ nằm phục bên cạnh dương cặp mắt đỏ về phía đó, phát ra những tiếng gừ gừ kỳ dị !....
Nó đã ghen !....
Lâu lắm, lâu lắm....
Sau một thời gian không biết bao lâu, tất cả đều yên lặng, con chó nằm bên cạnh cũng thôi không phát ra tiếng kêu gừ gừ quái dị, gương mặt tươi cười thần bí mới lay động và từ từ ngửng lên.
Trong khi đó gương mặt ngà ngọc như đóa hoa phù dung, hai má còn rực đỏ mồ hôi chưa khô, nhưng phủ lên một lớp khí lưu kỳ dị....

Là bi thống, là phẫn nộ, là mê hoặc, là.... là các loại tâm trạng cực đoan tô thành.
Sự trạng đã xảy ra mà chính bản tâm nàng không bao giờ muốn, còn đề phòng ráo riết nữa là khác, thế nhưng sự thực vẫn là sự thực. Một sự thực vô cùng tàn khốc ! - Gia Ngọc ! Em đẹp lắm ! - Có phải nhà ngươi cố ý hay không ?
- Gia Ngọc ! Anh không bao giờ....
"Không bao giờ...." Vậy thì tại sao chàng ta lại dùng ngón tay đè vào huyệt thất tình của nàng để khiến nàng bị "dục tình" làm mờ lý trí.
Nét mặt Thúc Gia Ngọc đột nhiên biến đổi, biến đổi một cánh hãi người, ghê người ! Thình lình....
- Ngươi hãy cút ngay ! - Theo liền với tiếng thét lanh lãnh, cánh tay ngà ngọc của nàng vụt tung lên, đẩy ra hai luồng kình lực đập vào giữa ngực Y Mộng Lăng một tiếng "bịch", đánh tan nét tươi cười thần bí trên khuôn mặt chàng ta. Chỉ thấy thân chàng như một con điều đứt gió bắn tung ra cửa.
"Oẹ !.... Oẹ!...." Mấy bụm máu tươi phun ra. "Bình" "Rắc rắc rắc...." mấy cái bàn ghế bị thân hình chàng rớt xuống đè gảy. Một lúc thật lâu mới thấy chàng hơi cục cựa....
Thúc Gia Ngọc vơ lấy mãnh áo rách che vội tấm thân ngà ngọc, đồng thời cầm lấy tấm áo dài màu bạc liệng lại chỗ Y Mộng Lăng, nghiến răng thét giọng lanh lãnh :
- Cút ngay ! Nhà ngươi hãy cút ngay cho khuất mắt ta, nếu để ta còn thấy mặt sẽ chết không có chổ chôn !....
Trong âm điệu của nàng đượm vẻ mâu thuẩn và thống khổ.
Cho đến hiện tại, nàng vẫn nhận Y Mộng Lăng tức là Cừu Tình. Nhưng giữa nàng với chàng đã xảy ra....
Khó khăn lắm Y Mộng Lăng mới gượng đứng dậy được, nhưng nét mặt tái nhợt không còn chút máu, tuy nhiên nụ cười thần bí không ngừng lay động.
Chàng lảo đảo mấy bước mới dừng vững thân hình, ngước mắt thất thần nhìn Thúc Gia Ngọc khẽ nói :
- Gia Ngọc !.... Gia Ngọc !.... Anh yêu em lắm ! Thật đấy !.. Hai tiếng "Thật đấy" e rằng chính bản thân chàng ta cũng chưa dám khẳng dịnh. Mà hầu như đây là một thói quen của chàng ta, đến với bất cứ một người nào chàng ta cũng quen dùng hai tiếng ấy, thế mà luôn luôn đủ sức làm mê hoặc người ta....
- Ta bảo ngươi hãy đi đi ! Thúc Gia Ngọc hét lên lần thứ hai.
Hai chân Y Mộng Lăng lảo đảo bước lê ra của....
Thúc Gia Ngọc cũng thẩn thờ cúi đầu, làn tóc mây đen óng xỏa xuống phủ kín đôi bờ vai, từng giọt nước mắt từ từ trào ra, lăn xuống má.
Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng đã đi, đi khỏi hương khuê của Thúc Gia

Ngọc; đi khỏi tòa thúy lâu u nhã tinh xảo. Ra đi đem theo cả niềm hoan lạc của Thúc Gia Ngọc, nhưng riêng chàng ta đem theo được cái gì ?
Không ! Chẳng được một cái gì cả.
Một tấm thân mang trọng thương loạng choạng lê từng bước một.
Đột nhiên chàng có cảm giác cô đơ nlẻ loi trống rỗng.... Tại sao ? Chàng cũng chẳng rõ. Vì từ lúc lớn đến giờ chàng có gặp phải hoàn cảnh như thế này đâu.
Đột nhiên....
- Y công tử , Y công tử ! Thong thả đợi tiểu nữ một chút ! Theo lên với giọng nói kêu gọi êm dịu, một thân hình đồ sộ lao đến. Ả thị tỳ béo mập xấu xí của Thúc Gia Ngọc nhưng lại có cái trên rất đẹp là Thanh Thanh. Tới nơi ả dúi vào tay Y Mộng Lăng một gói giấy nhỏ nói tiếp :
- Y công tử ! Thuốc chửa thương ! Tới đây ả cũng bắt chước Y Mộng Lăng nhún vai một cái nói tiếp :
"Tiểu thơ tôi bảo công tử nên nghe lời tiểu thơ tôi, đừng đi đến Thiên Quỷ Giáo !" - Thuốc !.... Đừng đến Thiên Quỷ Giáo ! Ha ha ha !....
Y Mộng Lăng nhắc lại mấy tiếng của ả thị tỳ Thanh Thanh rồi vùng ngửa cổ thốt lên chuỗi cười dài rợn người....
Đột nhiên chàng vung tay gạt phắt gói thuốc rớt xuống đất rồi loạng choạng quay gót.
Thanh Thanh trố cặp mắt tam giác ngạc nhiên nhìn theo sau lưng chàng....
Làm sao ả có thể hiểu được....
Thật vậy, ai có thể hiểu được tâm trạng chàng ta lúc này ?....
Hoàng hôn....
Vầng kim ô trải ánh nắng vàng nhạt chênh chếch bên sườn những giải núi xa xa....
Làn gió chiều nhè nhẹ thổi. Trên cao bầy chim về tổ khẽ cất tiếng kêu....
Cảnh tượng thật vô cùng yên tĩnh, hòa bình.
Nhưng....
Bên cạnh một bìa rừng, hai vệt máu tươi chạy dài đã phá tan bầu không khí yên tĩnh, hòa bình ấy ! Máu !.... Chạy dài sâu vào bên trong cánh rừng một quảng, bỗng hiện ra một bóng người ngồi xếp bằng mê man dưới đám cỏ dại.
Bóng người ngồi chính là Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng. Hai mắt chàng nhắm nghiền, sắc mặt tái nhợt, mình mặc manh áo dài màu bạc, lưng vẫn cài một thanh trường kiếm màu bạc.
Một người trong thời gian gần đây đã dùng chiếc mặt nạ Tiếu Diện Phật che kín diện mạo gây ra mấy vụ giết chóc thảm khốc thần bí, tiếng tăm vang dậy khắp giới giang hồ võ lâm.
Từ căn thúy lầu bước xuống, chàng ta đã loạng choạng lê gót, chàng không

nhớ đã đi bao xa. Dọc đường chàng cũng không nhớ bao nhiêu lần huyết khí đảo lộn và phun ra từng búng máu tươi....
Máu nhờn nhợn có vị mằn mặn....
Sau một thời gian ngắn ngủi, chàng ta đã khuấy động giang hồ, thu được bao nhiêu những điều thỏa mãn, đắc ý. Mặc dầu hiện tại, chàng đang hứng chịu cảnh thê lương lạnh lẽo.
Thật vậy, chàng đã được rất nhiều....
Phương tâm của Bạch Tường Vi. Tình yêu của Chu Tiểu Phân. Tiết trinh của Thúc Gia Ngọc.... Còn nữa.... Đương nhiên là còn nữa.
Trong khi đó chàng ta chưa mất gì ngoài một quãng thời gian với chút tâm cơ.
Thế nhưng hiện giờ chàng có cảm giác như đánh mất một cái gì.
Chính chàng cũng không biết mất mát cái gì nữa, mà chỉ lờ mờ thấy rằng như đã đánh mất cái khí khái lúc mới xuất đạo giang hồ.
Vì hiện tại chàng mang nội thương trầm trọng, vết thương trầm trọng ấy chính là một đã kích nặng nề vào lòng tự tin, tự phụ, tự tôn của chàng từ trước tới nay.
Tiếp tục loạng choạng lê gót, nhưng khi tới bìa rừng nọ thì bổng nhiên cặp mắt tối sầm, trời đất đảo lộn, máu tươi lại từ trong miệng ộc ra.
Chàng gục xuống một lát, rồi cố gượng bò lết vào bải cỏ dại, ngồi dậy xếp bằng từ từ vận tụ chân khí.
Dần dần chân khí ngưng đọng nơi kim đính thần hộ rồi vận chuyển khắp châu thân. Đây chính là môn đại pháp "Bàn Cổ Ngưng Tụ" do sư phụ chàng Không Không Nhất Tẩu, một kỳ nhân mấy chục năm về trước truyền thụ.
Cũng chỉ có môn tuyệt học nội công chí cao này, với người có công phu tạo nghệ bất phàm như chàng mới có thể thi triển được phép khinh công Thiên Mã Hành Không làm cho mọi người phải tấm tắc khen ngợi.
Vầng kim ô đã chìm mất sau rặng tây sơn, màn đêm từ từ buông xuống Đột nhiên....
"Rắc rắc rắc.... " mấy tiếng động kỳ dị vang lên phía bên trong cánh rừng.
Tiếng chân người bước, mà không phải chỉ có một người.
Cặp chân mày Y Mộng Lăng khẽ nhướng lên. Trong bầu không khí trầm tịch hiện lên nét xao động.
Gương mặt tươi cười thần bí của Y Mộng Lăng lại lay động. Bất kể người đến đó là ai, có phải vì chàng ta hay không, chàng ta cũng cần bộc lộ để cho kẻ đó không thể ước đoán được tâm trạng lu&c này.
Tiếng chân bước mỗi lúc mỗi gần và ngừng lại trước mặt chàng. Sự thực đã rõ ràng, họ đã vì chàng mà đến.
Hắc hắc hắc !....
Sau một chuỗi cười quái dị, giọng nói có vẻ quen quen :

- Y công tử, không dè chỉ có mấy hôm mà chúng ta đụng đầu nhau trong một hoàn cảnh như thế này, thật vô cùng hạnh hội !.... Vô cùng hạnh hội !....
Thât không ngờ kẻ mới đến lại là Tụ Lý Càn Khôn Liễu Ngũ, một tay vừa bị thua chàng tiếng bạc tại Chu thị Tiền trang mất một cánh tay.
Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng từ từ mở mắt, quả nhiên Liễu Ngũ tiên sinh đang dứng trước mạt chàng, đằng sau hắn còn có bốn đại hán nữa.
Một cây thiết xích, hai thanh trường kiếm sáng loáng, một ngọn Cửu Tiết Liên Hoàn Chiên đang nhằm người chàng, kèm theo những cặp hung quang sáng rực rợn người.
Mối thù bị cụt một cánh tay, mất chổ làm ăn trên chốn giang hồ.
Liễu Ngũ đâu thể quên được. Hắn ta cũng tự hiểu rõ công lực của mình, hiểu rõ công lực của Y Mộng Lăng, nhưng hiện nay đối phương đã mang trọng thương, hắn đâu có thể bỏ lỡ cơ hội trả mối thù chẳng đội trời chung ấy.
Y Mộng Lăng đảo mắt nhìn đối phương khắp lượt, thản nhiên hỏi :
- Bây giờ các hạ muốn gì ?
- Ha ! Hà! Hà!.... Sự đời có di có lại, hôm nay đến lượt lão phu thắng tiếng bạc này....
Vừa nói hắn vừa đưa tay vê bộ râu dê thưa thớt dưới càm tỏ vẻ đắc ý vô cùng.
- Đánh cuộc ! - Phải ! Lần trước chúng ta đánh với nhau bằng một cánh tay không đủ thích thú, nên hôm nay Liễu mỗ tìm gặp các hạ để đánh một tiếng nữa bằng cả sinh mạng mày ! - Đánh bằng sinh mạng ? - Y Mộng Lăng thản nhiên nở nụ cười thần bí nói tiếp :
"Ờ, kể ra như thế mới thú, nhưng...." - Mi sợ hả ? - Hà hà hà.... Liễu Ngũ tiên sinh trổi giọng cười đắc ý nói tiếp :
"Y công tử hôm nay ngài có sợ cũng chẳng xong !" Y Mộng Lăng ngước mắt tia ra hai đạo lãnh quang sắc bén nhìn đối phương chậm rãi :
-Tại hạ thấy rằng một sinh mạng của Liễu Ngũ tiên sinh không đáng giá....
Ánh mắt sắc lạnh của chàng đảo nhìn đối phương một lượt nói tiếp :
- Nhưng phụ thêm tất cả bốn sinh mạng của đồng bạn các hạ kể cũng tạm đủ, nào đánh cuộc như thế nào, mời các hạ lên tiếng.
Hắc hắc hắc ! - Liễu Ngũ tươi cười cười khan một hồi.
- Y Mộng Lăng ! Khá lắm ! Bây giờ Liễu mỗ chém các hạ năm kiếm trước, nếu các hạ không chết, các hạ sẽ chém lại bọn mỗ mỗi người một kiếm, như vậy rất công bình có phải không ?
Y Mộng Lăng bất giác chấn động tâm thần.
Lối chơi gì mà kỳ lạ vậy ? Nhưng mà trong tình trạng hiện tại thì đánh cuộc bằng lối nào cũng chẳng hơn gì. Nghĩ đoạn, chàng ta thản nhiên khẽ nhún vai, thái độ vô cùng sái thoát như chẳng coi sự sống chết vào đâu.
Lúc đó Liễu Ngũ tiên sinh đã từ tay một đại hán đứng cạnh đón lấy một

thanh trường kiếm, thẳng cánh nhằm thân hình Y Mộng Lăng đang ngồi xếp bằng, bửa xuống ! Đột nhiên....
Khà khà khà khà !....
Một chuỗi cười như sấm dậy đinh tai chối óc rung động cả bầu không khí, tiếp theo là giọng nói âm trầm :
- Khoan ! Đánh cuộc như vậy không công bằng ! Liễu Ngũ tiên sinh ngừng tay hạ kiếm, đảo ánh mắt kinh dị nhìn dáo dác. Không phải riêng mình hắn mà tất cả mọi người tại tràng đều nhất loạt đưa ánh mắt về phía phát ra tiếng nói.
Từ trong lùm cây rậm, một người đủng đỉnh bước ra.
Cách ăn mặc của người đó thật quê mùa cục mịch, quần bằng vải bố xanh, hai ống ngắn củn cởn gần đầu gối, mang áo cũng bằng vải xanh cộc, tay rộng thùng thình, chân đi hài cỏ, đặc biệt đầu đội một cái nón lá sùm sụp che kín cả mặt, sau lưng thò ra một khúc chuôi bằng sừng đen của một loại binh khí gì không rõ.
Vừa đủng đỉnh bước ra, người nọ vừa cười hề hề nói :
- Cá tính của lão hủ có một khuyết điểm duy nhất là khoái đánh cuộc, từ nhỏ tới lớn, lão đã đánh bao nhiêu lần cuộc với đủ mọi cách thức, không dè hôm nay ở đây lại gặp được tri kỷ !.... Hà hà hà....
Dứt lời người này bước đến ngồi xuống cạnh Y Mộng Lăng nói tiếp :
- Nào chúng ta ngồi xuống đây làm vài bàn chơi cho đỡ ghiền! Nét mặt Liễu Ngũ tiên sinh biến đổi một cánh hết sức khó coi, hắn lạnh lùng cất tiếng hừ, gằn giọng :
- Ông bạn nên nhớ đây là một cuộc đánh đố của chúng ta bằng sinh mạng đấy ! - Ồ! Lão hủ biết nhưng lão cũng đề nghị thêm một cách chơi thật thú vị, thật kích thích....
Tới đây người nọ liền dơ tay lật chiếc nón lá ngửa mặt nói tiếp :
- Các người hãy nhìn cặp mắt, kết quả thua cuộc của lão đấy ! Thì ra lão ta là một trung niên hán tử, tuổi độ ngoài bốn mươi, hai tròng mắt sâu hoắm. Một người mù ! Chiếc nón lá lại đội chộp lên đầu lão ta sùm sụp che kín cả khuôn mặt.
Liễu Ngũ tiên sinh khẽ nhếch mép cười âm độc, rồi thình lình khua kiếm bổ thẳng xuống đầu người nọ một nhát nhanh như chớp ! Đối với một người mù mà hắn im lặng hạ độc thủ một cách đột ngột như thế thật là vô cùng độc ác ! Y Mộng Lăng chỉ kịp thốt tiếng kêu kinh hãi :"Coi chừng !" thì một tiếng rú dài đã lãnh lót vút tận cao không.
Tiếp theo là một đạo hàn quang lấp loáng bay lượn.
Một tiếng rống thê thảm nổi dậy ! Máu tươi tung toé như mưa ! "Bịch" thân hình Liễu Ngũ tiên sinh gục xuống, chiếc đầu lìa khỏi cổ, bắn ra một quảng xa hơn một trượng.

Trên tay người mù cầm chặt cán chuôi một thanh đao mỏng, lưỡi dài tám thước, mũi đao dửng thẳng lên trời.
Thanh đao dài kỳ dị, người xuất thủ cũng khoái tiệp một cách kỳ dị.
Liễu Ngũ tiên sinh, một nhân vật sống lăn lộn trong nghề cờ bạc gần trọn đời người, đã sinh nghề tử nghiệp, mất mạng trong một nháy mắt.
Thật ghê người ! Thật hãi người ! Người mù nọ là ai ?
Chỉ thấy cổ tay trái lão ta khẽ hất một cái. "Coong" một tiếng kêu nhẹ ngân rền, lưỡi đao dài mỏng vụt lóe lên một vệt hàn quang lạnh người; đảo lộn một vòng rồi trong chớp mắt được thâu hồi sau lưng người mù.
Thủ pháp thần kỳ và khinh khoái khôn tả.
Ma Diện Công Tử trợn tròn cặp mắt nghĩ thầm :
"Đao pháp này.... " Trong khi đó, người mù vẫn không buồn ngửng đầu, chỉ khẽ phủi hai bàn tay vào nhau, cất tiếng quát hỏi :
- Còn ai muốn đánh cuộc bằng sinh mạng nữa ?....
Tiếng quát của ông ta vừa dứt, bỗng nhiên hàng loạt thân cây trong phạm vi chừng một trượng à ào răng rắc đổ xuống.
Chỗ gãy, thân cây nào cũng bằng phẳng, cao cách mặt đất khoảng bảy thước. Rõ ràng là kiệt tác của đạo hàn quang từ thanh trường đao của người mù phát xuất đảo lộn một vòng vừa rồi tạo thành.... Thật hết sức thần kỳ !
Bốn đại hán do Liễu Ngũ tiên sinh dẫn theo trợ quyền lúc này đều tái mét mặt mày, kéo nhau lủi mất trước khi những thân cây chung quanh rạp đổ hết.
Gương mặt tươi cười thần bí của Y Mộng Lăng rung động một cách kỳ dị, chàng ta một thể ngăn được thốt tiếng kêu :
- Phi Long Tự Đao !....
Phi Long Tự Đao ! - Đúng vậy. Hơn ba mươi năm trước đây, một thiếu niên mới tuổi với thanh nhuyễn đao dài hơn tám thước, thiên dụng đao pháp Phi Long Tự đã gây chấn động võ lâm, tạo nên nhãn hiệu "Phi Long Thần Đao !" Nhưng thời gian không đầy nửa năm, thanh nhuyễn đao dài kỳ dị với đao pháp Phi Long Tự đã đột nhiên biến mất trên giang hồ.
Không ai biết đóa võ lâm kỳ ba mới hiện ấy đi đâu, thất tung vì lẽ gì ?
Hiện tại, sau ba mươi năm, võ lâm giang hồ hình như đã dần dần quên lãng danh hiệu Phi Long Thần Đao.
Cho đến hôm nay Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng thật không ngờ rằng con người vang danh võ lâm thuở đó lại xuất hiện đúng lúc cứu chàng thoát chết.
Chàng lật ôm quyền hướng về phía người mù :
- Có phải tiền bối là Phi Long Thần Đao Hồ Công Cửu tiền bối đã oai chấn giang hồ một thời trước đây không ?
"Hà hà hà!" - Phi Long Thần Đao Hồ Công Cửu đột nhiên ngửa cổ cười sằng sặc :
- Thật không ngờ cái tên Phi Long Thần Đao đã bị người đời bỏ quên từ lâu,

ngày nay lại được tiểu tử nhắc đến !....
Giọng nói của ông ta đầy vẻ cảm thán thê lương ! Chứng tỏ con người đã một thời lừng lẫy xưa kia phải có một tâm sự u uẩn gì.
Chỉ nghe ông ta khẽ buông tiếng thở dài :
- Chú em chắc là người mà gần đây thường đồn đại là Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng phải không ?
Y Mộng Lăng nhướng mày nghĩ thầm :
"À! Thì ra ông ta đã biết rõ về mình." Thực ra thì không ai ngờ, mặc dầu Phi Long Thần Đao đã đột nhiên thất tung trong giới giang hồ hơn ba mươi năm, nhưng bước chân ông ta không ngừng đi lại khắp chốn giang hồ, ông ta vẫn luôn luôn lưu ý đến mọi sự việc giang hồ xẩy ra. Chỉ có điều ông ta đã khéo léo ngụy trang, ăn mặc quê mùa cục mịch, lại luôn luôn đội chiếc nón lá sùm sụp che kín diện mạo nên không ai nhận ra mà thôi. Huống chi cũng đã ba mươi năm nay ông ta chưa hề lộ diện xuất thủ lần nào. Cũng do lẽ đó mà Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng nỗi danh ầm ỹ trong mấy ngày đây, đương nhiên ông ta đã biết rõ.
Y Mộng Lăng lên tiếng đáp :
- Tại hạ chính là Y Mộng Lăng đây.
- Có phải chú em bị trọng thương không ?
Ma Diện Công Tử bất giác giật mình, chàng hết sức ngạc nhiên vì một con người mù lòa như ông ta mà lại có thể nhận ra chàng chàng bị nội thương, thật hết sức kỳ quái. Thực ra nếu Phi Long Thần Đao không biết rõ chàng bị trọng thương thì hà tất ông ta phải hiện thân cứu viện.
- Thưa phải, cảm tạ tiền bối cứu mệnh, chỉ tiếc là....
- Tiếc là làm sao ?
Y Mộng Lăng đột nhiên ngừng lời không nói tiếp, nhưng bị Phi Long Thần Đao hỏi dồn, chàng đành phải nhún vai đáp :
- Tiếc là vãn bối chẳng còn sống được bao lâu nữa ! - Tức là vì bệnh nội thương ấy phải không ?
- Không ! - Vậy thì vì gì ?
Y Mộng Lăng do dự giây lát mới nói :
- Tiền bối có biết loại "Kim Ty Độc Cổ" không ?
- Kim Ty Độc Cổ ?
Trong giọng nói của Hồ Công Cửu pha lẫn vẻ kinh ngạc và đột nhiên ông ta ngửng mặt, chiếu hai lỗ mắt sâu hoắm nhìn về hướng Y Mộng Lăng. Từ hai lỗ mắt ấy, tuy không có nhỡn quang quắc sáng ghê người, nhưng hình như có một áp lực hết sức nặng nề dồn ép, khiến chàng có cảm giác muốn nghẹt thở.
- Có phải chú em trúng loại Kim Ty Độc Cổ không ?
- Phải ! Phi Long Thần Đao đột nhiên ngửa cổ cười khà khà một hồi thật lâu

lẩm bẩm :
- Thật diệu quá ! Diệu quá !.... Diệu quá ! Trên khuôn mặt tươi cười thần bí của Ma Diện Công Tử hiện lên nét mê hoặc.

Ma diện ngân kiếm

dịch giả: Vũ Ngọc, đánh máy: Cao thủ Maihoatrang

Hồi 15
UẤT KIM HƯƠNG ĐIỂU

Y Mộng Lăng thốt tiếng ngạc nhiên :
- Theo tại hạ được biết thì chất độc Kim Ty Độc Cổ chỉ có người xử dụng mới giải được, vậy thì có gì mà diệu, mà tại hạ thì....
- Mà chú em thì không muốn cầu khẩn người đã xử dụng, có phải không ?
Không đợi Y Mộng Lăng trả lời, Hề Công Cửu lại nói tiếp :
- Theo lão biết, loại Kim Ty Độc Cổ tuy có độc hại nhưng phải nửa năm mới phác tác nguy hại đến tính mạng, trừ phi người thi độc muốn sớm lấy tính mạng của chú em....
Y Mộng Lăng khẽ buông tiếng thở dài :
- Thời gian nửa năm cũng quá đủ rồi ! Hề Công Cửu gật gù :
- Ừ ! Kể ra nửa năm cũng quá đủ thật.
Y Mộng Lăng bất giác ngạc nhiên, nghĩ thầm :
"Quái lạ ! Chẳng lẽ ông biết hết dự định của mình ư ?". Chàng ngước nhìn ông già quê mùa đang ngồi trước mặt, nhắc lại ý mình :
- Vãn bối muốn nói là thời gian nửa năm đủ để cho vản bối đến Thiên Quỷ Giáo một lần và giải quyết nốt mấy việc tư chưa làm xong.
Hề Công Cửu cất tiếng cười hề hề nói :
- Ý của lão muốn nói là sau khi chú em làm xong việc tư của mình, giúp lão đến Cùng Lai Sơn một lần, thời gian nửa năm cũng quá đủ thực hiện ý định.
- Cùng Lai Sơn ! - Cùng Lai Sơn Đặng thế gia đã nổi danh giang hồ hàng trăm năm nay, chắc chú em biết chứ ?
- Vãn bối có biết ! Phàm một kẻ nào đã lê gót giang hồ thì ít nhiều cũng phải nghe đến danh tiếng Đặng Thị Thế Gia tại Cùng Lai Sơn.
Đặng Thị Thế Gia đã nổi bật trên chốn giang hồ khoảng hơn một trăm năm nay, kể từ khi Thiên Lý Phi Lăng Đặng Úc Thanh với giải lụa màu dài hơn trượng, sấm đăng giang hồ, tạo nên danh vang tối cao và lập nên cơ nghiệp bền vững truyền qua bốn đời đến ngày nay.
Danh tiếng của Đặng Úc Thanh hàng trăm năm nay tuy không suy giảm, nhưng từ đời thứ ba và thứ tư, đời nào cũng chỉ có một người đơn truyền. Hiện nay người nối dõi Đặng thế gia đời thứ tư là một thanh niên mới ngoài

hai mươi tuổi tên Tiểu Bạch Long Đặng Giao Phi đã được liệt vào hàng nhân vật xuất hậu khởi, đệ nhất lưu cao thủ đương thời.
Phi Long Thần Đao Hề Công Cửu đối với Cùng Lai Đặng thế gia có liên hệ gì ?
Sau khi đáp lời, Y Mộng Lăng không thấy Hề Công Cửu phản ứng, chàng bèn nói tiếp :
(mất câu.....) thế nào vãn bối cũng giúp tiền bối một phen. Vậy có chuyện gì xin tiền bối cứ dạy bảo ?
Phi Long Thần Đao Hề Công Cửu khẽ gật đầu :
- Chú em có biết rằng chính hai đời Đặng thế gia hiện nay cũng đang bị chất Kim Ty Độc Cổ uy hiếp sinh mạng hay không ?
Y Mộng Lăng hết sức kinh dị :
- Thật vậy hả ?
Hề Công Cửu buông tiếng thở dài :
- Thật ra công việc cứu người này tự lão phu có thể đi được, nhưng lão phu lại không muốn để cho họ thấy cái thân hình tàn tạ của lão phu hiện nay, trong khi đó lão phu cũng lại hết sức không muốn thay đổi cái cách ăn mặc và lối sống của lão đã sống trong thời gian hơn ba mươi năm rồi.
Quả là tâm trạng của một kẻ anh hùng lạc phách đầy bi thương cảm thán.
Y Mộng Lăng khi nghe đến hai tiếng "cứu người" thì bất giác cặp mắt chàng tia ra hai luồng nhỡn quang kỳ dị, nghĩ thầm :
"Chẳng lẽ Phi Long Thần Đao có thuốc giải Kim Ty Độc Cổ ?"....
Trong lúc đó Hề Công Cửu vẫn đều đều :
- Không ngờ hôm nay lão lại gặp được chú em, giúp lão giải quyết vấn đề !....
Y Mộng Lăng vẫn lặng thinh, trong bụng hết sức kỳ quái, không hiểu giữa Phi Long Thần Đao với Đặng Thị Thế Gia có liên hệ gì ?
Trầm ngâm một lát, Hề Công Cửu lại nói :
- Chắc chú em rất thắc mắc không hiểugiữa lão phu với Đặng thị có liên hệ như thế nào phải không ?
Y Mộng Lăng thành thật đáp :
- Phải !.... Chàng ngước nhìn Hề Công Cửu một lát, nói tiếp :
"Vãn bối nghĩ rằng tiền bối với Cùng Lai Đặng Thị tất phải có một chuyện liên quan bất bình phẩm. Nếu như tiền bối thấy có thể tiết lộ được thì vãn bối nghe qua ít nhiều....
Nghe chàng nói, Phi Long Thần Đao bề ngoài tuy không có phản ứng gì rõ rệt, nhưng chàng đã nhìn rõ khuôn mặt che kín dưới lần nón lá phủ sùm sụp, đã hằn lên nét khích động mãnh liệt. Rồi đột nhiên ông ta buông tiếng thở dài, khẽ gật đầu, giọng bùi ngùi đầy cảm khái :
- Lão phu đã nói, khuyết điểm duy nhất trong đời lão phu là khoái đánh

cuộc, có phải không ?
- Phải ! Chính lão tiền bối đã nói cặp mắt bị mất tròng là do hậu quả của một sự thua cuộc ! Thật ra thì không phải thua cuộc mất cặp mắt, mà thua mất cả quả tim.
- Thua mất con tim ?!....
Hề Công Cửu giọng bùi ngùi cảm thán :
- Cái gì mà chẳng đem chơi cuộc được. Cũng như chú em vừa rồi đã đem cả mạng sống mình ra chơi cuộc thì cũng thế !....
Hai lỗ mắt sâu hoắm của Hề Công Cửu hướng về phía Y Mộng Lăng mới khẽ nhếch, nở nụ cười kỳ dị, nói tiếp :
- Nhưng mà, chú em nên nhớ, sau này có chơi cuộc bằng gì thì chơi, chớ tuyệt đối không nên đem "tình yêu" ra mà đánh cuộc, nhất là tình yêu chân thật ! - Đánh cuộc bằng "tình yêu" ?
Khuôn mặt thần bí của Y Mộng Lăng hết sức khích động vì một từ ngữ tân kỳ mới lạ "đánh cuộc bằng tình yêu" ! - Phải ! Cuộc đời của lão tàn tạ như ngày nay là kết quả trận đánh cuộc bằng tình yêu đấy ! Dứt lời, ông ta vô cùng thương cảm từ từ gục mặt.
Thật vậy, từ cổ đã có biết bao nhiêu anh hùng nhân vật bị lôi cuốn ngụp lặn trong biển tình gây nên bao nhiêu cảnh bi thương thảm não.... Câu "anh hùng sợ nhất bện chiền thân" cần phải đổi lại thành "anh hùng sợ nhất sa tình lụy" mới là đúng, bệnh chỉ hủy hoại mất phần thể xác của con người, chớ tình thì làm hao tổn cả thể xác lẫn tâm chí của con người ! Xem vậy đủ rõ Phi Long Thần Đao Hề Công Cửu tất phải có một chuyện củ về tình đầy thống khổ chẳng thể khuây quên ! - Chú em có nghe danh vị kỳ nữ Phiêu Phiêu Tiên Tử Nguyễn Quỳnh Ty không ?
Y Mộng Lăng tròn xoe cặp mắt :
- Phiêu Phiên Tiên Tử ? Có phải vị nữ chủ nhân của Cùng Lai Đặng Gia Bảo không ?
- Phải ! Vợ của Mãn Thiên Phi Nhự Đặng Giao ! Dứt lòi, ông ta lại gục mặt xuống thật thấp, khiến Y Mộng Lăng không thể nào nhận được nét biến chuyển trên gương mặt ông ta.
Trầm ngâm một lát ông ta mới tiếp lời :
- Năm trước lão đã thua cuộc bởi tay Mãn Thiên Phi Nhự Đặng Giao đấy !
Thật vậy, bề ngoài ông ta đã thua cặp mắt, nhưng thực tế bên trong, ông ta đã thua mất tình yêu, thua mất lẽ sống ở đời.
Ba mươi năm trước, Phi Long Thần Đao Hề Công Cửu mười sáu tuổi. Mãn Thiên Phi Nhự Đặng Giao cũng chỉ mới hai mươi tuổi. Cả hai đều đang tuổi khí huyết phương xung.
Hề Công Cửu xuất hiện giang hồ chưa đầy nửa năm danh hiệu Phi Long Thần Đao đã nổi dậy như cồn, có cơ lấn lướt cả Mãn Thiên Phi Nhự Đặng

Giao. Đương nhiên Đặng Giao không bao giờ chịu thua.
Thế rồi hai người tìm gặp nhau, một người xử dụng thanh trường đao kỳ dị, một người xử dụng hai giải lụa màu rực rỡ, cùng thi triển tuyệt học, tỷ thí võ nghệ.
Ngoại trừ việc tỷ võ, hai người cùng ăn một chổ, ở một nơi, trò chuyện ý hợp tâm đầu, thân thiết như tình ruột thịt. Suốt trong thời gian mười ngày giao đấu võ công, hai người không phận thắng phụ, nhưng trên phương diện tình cảm, hai người đã trở thành đôi bạn thân thiết.
Sau đó, trong một cơ hội ngẫu nhiên, hai người lại đồng thời quen biết Phiêu Phiêu Tiên Tử Nguyễn Quỳnh Ty. Nàng là một giai nhân tuyệt sắc, nàng đẹp không bút nào tả xiết, khiến Phi Long Thần Đao và Mãn Thiên Phi Nhự đều ngơ ngẩn cả tâm thần.
Đêm đó, cả hai đều trằn trọc, không ai chợp mắt, sau cùng cả hai đều ngồi dậy bộc lộ tiếng nói của lòng mình, và trong đêm khuya vắng, tiếng cười như điên dại của hai người vang vọng trong không khí mãi mãi không tan, rồi một cuộc đánh đố bằng "ái tình" được diễn ra. Ai chinh phục được người đẹp thì kẻ bại tự móc hai mắt lui khỏi giang hồ.
Ngay lúc bấy giờ chẳng qua chỉ là một câu nói đùa không hơn không kém, nhưng sau này đã quyết định mạng vận của Phi Long Thần Đao Hề Công Cửu.
Ba tháng sau một tấm đại hồng hỷ thiếp gửi đến tay Hề Công Cửu, ông ta đã thất bại thua cuộc.
Ngày đại hỷ, Phi Long Thần Đao Hề Công Cửu ăn mặc chỉnh tề, cầm tấm hỷ thiếp đến Đặng Gia Bảo.
Đặng Giao cũng không bao giờ ngờ rằng Hề Công Cửu, người bạn thân thiết của mình lại tự móc mắt để giữ lời hứa thua cuộc như thế, ông ta đã ngẩn người đứng trơ ra như một khúc gỗ không biết nói gì.
Hai tròng con mắt đẫm máu đỏ lòm được đưa tận tay tân lang cùng tấm hỷ thiếp với lời chúc tụng :
- Giao đại ca, đây là đồ mừng của tiểu đệ, xin đại ca thu nhận, cùng chúc đại ca cùng chị Quỳnh Ty trăm năm hanh phúc ! Dứt lời Phi Long Thần Đao quay mình phóng đi, và từ đây biến dạng giang hồ không thấy lộ diện.
Mãn Thiên Phi Nhự thương tâm vô cùng, ông ta đã được hai chữ "tình yêu" trân quý nhưng đã mất đi hai chữ "tình bạn" cũng trân quý không kém.
Riêng Hề Công Cửu, ông ta có thể quên được hai mối tình :
tình yêu và tình bạn thân thiết ấy không ?
Không ! Không thể được ! Hà hà hà ! - Đột nhiên ông ta ngửa cổ cất tiếng cười dài đượm vẻ bi thương, ngậm ngùi :
- Thôi chuyện đã qua để cho qua luôn, còn nhắc tới làm chi cho thêm đau khổ.

Ông ta từ từ ngửng mặt lên, trên miện nở nụ cười thê lương bi thảm.
Nội tâm Y Mộng Lăng hình như cũng bị cảm nhiễm bởi sắc thái bi sầu đó mà nét tươi cười thần bí trên gương mặt chàng ta cũng ngưng đọng, mà bất giác thốt tiếng thở dài vô cùng cảm khái.
Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng thở dài quả là một chuyện hiếm thấy.
Phi Long Thần Đao Hề Công Cửu đột nhiên đổi giọng :
- Chú em có biết bảo vật Uất Kim Hương Điểu không ?
Y Mộng Lăng tỏ vẻ kinh dị vì cái tên lạ lùng.
- Uất Kim Hương Điểu ! vãn bối không hề nghe cái tên quái dị ấy bao giờ ! có phải là một giống chim gì không ?
- Phải là một giống chim, nhưng không phải một con bằng xương thịt sinh thành, mà do vô số hương kỳ dị tập tụ thành, trông chẳng khác một con chim bạch ngọc.
- Hương khí vô hình tập tụ thành một con chim hữu hình ?
- Chuyện vô lý lắm phải không ?
Hề Công Cửu tỏ vẻ vô cùng đắc ý thò tay vào bọc lấy ra một hộp nhỏ bằng bạch ngọc chỉ dài và lớn bằng ngón tay cái, chạm trổ hết sức tinh xảo, nói tiếp :
- Đây chú em nhìn xem.
Nắp chiếc hộp bạch ngọc mở ra một luồng bạch quang mờ mờ bốc lên từ từ kết tụ thành hình một con chim nhỏ trong chẳng khác con chim có xương có thịt thật sự.
Hề Công Cửu lại nói tiếp :
- Đây chính là Uất Kim Hương Điểu, một kỳ trân có lâu từ trăm thế kỷ trước, người ta truyền lại rằng niên hiệu Trịnh Quán triều Đường Thế Dân cho lệnh Lý Tĩnh làm Đại Tổng Quản xuất binh đánh rợ Đột Quyết. Để đề phòng dân tộc này giỏi dùng chất độc, trước khi xuất quân, nhà vua đã cho tụ tập hàng ba ngàn thuật sĩ, thu thập ba ngàn loại dị hương, phí thời gian một trăm ngày đêm, các loại dị hương ấy mới ngưng tụ thành bảo vật Uất Kim Hương Điểu, trông chẳng khác một con chim thật.
Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng nghe Hề Công Cửu kể chuyện, bất giác buột miệng lẩm bẩm :
- Thật không ngờ Uất Kim Hương Điểu lại có một xuất xứ lịch sử huy hoàng như thế, chỉ có điều lạ là tại sao ta chẳng ngửi thấy mùi vị gì ?
Phi Long Thần Đao Hề Công Cửu cất tiếng cười ha hả :
- Đấy chính là điểm đặc biệt của các loại dị hương, người ta ngửi không thấy nhưng lại rất bén nhạy đối với các loại trùng thú kỳ độc....
Ngưng lại giây lát, ông ta mới nói tiếp :
- Dị hương từ miệng chim phun tỏa ra có thể giải bách độc, mà loại trùng cổ được thư vào trong cơ thể người ta cũng bị hương khí hấp dẫn bò ra.

- Thật vậy hả ?
- Chúng ta cứ việc thử xem sẽ biết ! Dứt lời ông ta liền cầm lấy con chim nhỏ được kết tụ bằng các loại dị hương hỏi tiếp :
- Chú em bị phóng độc cổ vào trong cơ thể bằng cách nào ?
- Bị thổi vào lỗ tai ! Hề Công Cửu không nói gì nữa, chỉ từ từ kê mỏ con chim thần dị vào cạnh lỗ tai Y Mộng Lăng.
Độ một lát sau, Hề Công Cửu tay cầm thần điểu chầm chậm đi chung quanh mình Y Mộng Lăng. Từ mỏ Uất Kim Hương Điểu kéo theo từ trong lỗ tai ra một sợi tơ vàng óng ánh. Thời gian độ nguội nửa chén trà, sợi tơ vàng rấy nhỏ đó đã cuốn khắp mình chàng ta.
Y Mộng Lăng tập trung nhỡn quang nhìn kỹ vào sợi tơ vàng óng ánh cuốn khắp mình, chàng bất giác rúng động toàn thân toát mồ hôi lạnh.
Thì ra sợi tơ vàng đó được kết hợp bằng vô số những con sâu nhỏ bằng sợi kim màu vàng móc chân vào nhau.
Một số lượng độc trùng nhiều như thế mà sống trong cơ thể một con người thì thật hãi dị cùng cực !.... Trách nào khi ống Thiên Quỷ Thần Địch trối giọng, chàng....
Giữa lúc đó Hề Công Cửu bỗng dừng chân trước mặt Y Mộng Lăng, sợi tơ vàng từ mỏ Uất Kim Hương Điểu kéo ra đã hết. Ông ta lập tức thu hồi thần điểu vào trong hộp đậy nắp lại, miệng nói :
- Thế là xong, tất cả số Kim Ty Độc Cổ trong cơ thể chú em đã được Uất Kim Hương Điểu rút ra hết rồi.
Trên nét mặt tươi cười kỳ dị của Y Mộng Lăng thoáng hiện vẻ lo ngại.
Chàng ta thầm nghĩ :
"Đúng ! Độc Cổ đã rút ra hết nhưng loại kỳ độc này lại chằng cuốn khắp mình, phải làm thế nào bây giờ ?"....

Ma diện ngân kiếm

dịch giả: Vũ Ngọc, đánh máy: Cao thủ Maihoatrang

Hồi 16
LIỄU LIỄU THẦN TĂNG

Loại Kim Ty Độc Cổ này xem ra thật đáng sợ quá phải không ?
Phi Long Thần Đao Hề Công Cửu đột nhiên thốt tiếng :
- Nhưng đáng tiếc nó đã bị hút ra khỏi cơ thể của chú em, hơn nữa nó cũng bị chết theo khí chất độc hóa tan nên chẳng còn gì đáng sợ nữa.
Dứt lời ông ta buông tiếng cười ha hả rồi lẹ làng tung chưởng đẩy ra một luồng nhu phong, lập tức sợi tơ vàng cuốn chung quanh Y Mộng Lăng bị đứt thành trăm ngàn khúc rơi lả tả xuống đất.

Y Mộng Lăng hiện vẻ khích động trên khuôn mặt tươi cười thần bí, buông tiếng thở dài nhẹ nhõm :
- Cảm tạ Hề lão tiền bối, ơn đức này vãn bối xin ghi lòng tạc dạ chẳng bao giờ dám quên.
- Khỏi cần, khỏi cần nhắc đến ơn với huệ gì cả, vì lão phu còn có điều kiện....
Một cảm giác đặc biệt xao động tận nội tâm Y Mộng Lăng. Rõ ràng Hề Công Cửu đã cứu chàng, đương nhiên là người ân đối với chàng, vậy mà ông ta đã đem ra hai tiếng "điều kiện" để thủ tiêu vấn đề thụ Ơn. Mà chính ra Y Mộng Lăng cũng chẳng phải là loại người thích nhận ơn. Có thể lúc còn trẻ Hề Công Cửu cũng thuộc mẫu người đặc biệt như chàng bây giờ, nên ông ta mới lượng giải cái tâm trạng của chàng ngày nay.
Nét tươi cười thần bí trên khuôn mặt đẹp trai của Y Mộng Lăng lại lay động, đối với một nhân vật đã từng gây sóng gió giang hồ trước đây, chẳng những chàng cảm kích mà tự thâm tâm chàng cũng mang một ý niệm hết sức kính trọng. Chàng nghiêm cẩn đáp lời :
- Nếu vậy vãn bối nguyện sẽ đem hết toàn lực kịp thời đến Cùng Lai Sơn.
- Được ! Nhưng còn một điều chú em cần nhớ kỹ là chớ bao giờ nhắc đến tên lão phu nhé ! Người muốn cứu mà lại không muốn được ai nhắc đến tên, thật là khó hiểu?....
Y Mộng Lăng đứng lặng thinh suy nghĩ, Hề Công Cửu bỗng chụp lấy cổ tay chàng, giọng hơi gắt :
- Không được nhắc đến tên ta, chú mày nghe rõ không ?
Y Mộng Lăng giật mình :
- Dạ ! vãn bối xin tuân mệnh ! Hề Công Cửu thở ra một tiếng, khẽ gật đầu dơ tay vỗ nhẹ vào vai chàng nói tiếp :
- Cách xử dụng bảo vật "Uất Kim Hương Điểu" như thế nào, chú em đã rõ rồi, cứ nhớ là chất độc phóng vào cơ thể theo đường nào thì cứ theo đường đó rút ra là được.
Dứt lời ông ta đưa chiếc hộp ngọc đựng bảo vật vào tay Y Mộng Lăng.
Y Mộng Lăng như chợt nghĩ ra, khẽ nhướng mắt hỏi :
- Hề lão tiền bối ! Sau khi xong việc rồi, vãn bối sẽ hoàn trả lão tiền bối món bảo vật này bằng cách nào ?
Hề Công Cửu vùng cất tiếng cười dài :
- Hà hà hà !.... Nhân sinh hà xứ bất tương phùng, cần gì phải ước định thời gian với địa điểm.... - Ngưng một chút, ông ta nói tiếp :
Nói cho ngay, bảo vật ấy lưu bên mình lão cũng chẳng biết dùng vào việc gì, nếu gặp thì trả, bằng không thì chú em cứ giữ lấy. Lão tin rằng chú em chẳng đến nỗi để nó bay mất đâu mà sơ.
- Hề tiền bối ! Uất Kim Hương Điểu là một kỳ trân tuyệt thế, vãn bối đâu

dám....
- Có phải chú em thấy đường đất đi đến Cùng Lai Sơn xa xôi diệu vợi nên không muốn đi chớ gì ?
Y Mộng Lăng mỉm cười hỏi ngược lại :
- Lão tiền bối thử nghĩ xem vãn bối có phải là hạng người như thế không ?
Hề Công Cửu lại cất tiếng cười ha hả :
- Thế thì được rồi ! Dứt lời ông ta thò tay vào bọc lấy một bình thuốc, đổ ra hai viên thuốc màu đỏ tươi, bốc mùi thơm phưng phức đưa cho Y Mộng Lăng, nói tiếp :
- Uống hai viên "ngọc thỏ nhỡn" này đi, nội thương của chú em sẽ mau bình phục....
- Hề tiền bối ! Vãn bối đâu....
Hề Công Cửu xua tay ngắt lời chàng, giọng trầm lặng :
- Khỏi phải nhiều lời, chú em nên nhớ kỹ, đây không phải ta vì chú em, mà là ta muốn cho chú em giải quyết việc của chú em mau chóng hơn, để còn giúp ta đi đến Cùng Lai Sơn. Hãy uống ngay ! Giọng nói của ông ta trầm lặng, có một sức mạnh vô hình khiến người nghe khó thể cưỡng lại.
Y Mộng Lăng đành lòng phải nhún vai thản nhiên nuốt ực hai viên thỏ ngọc nhỡn đan.
Đối với con người có cá tính kỳ quái đặc biệt như Y Mộng Lăng, thật ra phải dùng phương pháp như thế mới thành công được.
Hai viên ngọc thỏ nhỡn đan vừa nuốt khỏi cổ đã trôi ngay vào bụng, làm thành một luồng nhiệt khí hừng hực bốc nóng toàn thân, khiến Y Mộng Lăng bất giác rùng mình cảm thán về sự công hiệu thần tốc của hai viên linh đan. Gương mặt tươi cười thần bí của chàng lại bắt đầu lay động, chàng ta nhìn Hề Công Cửu mỉm cười :
- Hề lão tiền bối ! Bây giờ vãn bối chuẩn bị đến tổng đàn của bọn Thiên Quỷ Giáo! Thình lình....
Hừ ! Một tiếng thét vang rền như sấm động làm cây cối chung quanh cũng nghiên ngã ào ào, tiếp theo là thân hình Phi Long Thần Đao Hề Công Cửu bắn xẹt lên cao như một ánh điện chớp.
Lập tức hàng trăm đạo hàn quang xẹt lên xẹt xuống giăng mắc đầy trời, sáng lòa chói mắt, vệt thành hình ảnh một con rồng dương nanh múa vút, thanh thế thật ghê người. Đây chính là đao pháp Phi Long Tự, năm xưa Hề Công Cửu đã nhờ đó chấn động giang hồ, tạo thành nhã hiệu Phi Long Thần Đao.
Thế rồi một tiếng rú dài vừa dứt, đạo quang cũng lập tức ẩn biến. Thân hình Hề Công Cửu từ từ hạ xuống trước mặt đứng ngang nhiên ngạo nghễ. Thanh trường đao dài hơn một thước đã được cuốn gọn lại ngang lưng. Trên gương mặt nghiêm trang của ông ta hằn lên nét khích động kịch liệt pha lẫn vẻ kinh dị đến mức cùng tột.

Nét tươi cười thần bí trên gương mặt củaMa Diện Công Tử Y Mộng Lăng cũng ngưng đọng. Ngoài vẻ kinh dị, mắt chàng ta còn đượm vẻ nghi hoặc. Giữa lúc đó....
Rắc rắc rắc !.... Rào rào rào ! Một cây cổ thụ cao hàng ba bốn trượng bỗng dưng gãy đỗ. Cùng một lượt, một bóng người nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất theo sau một tiếng niệm Phật hiệu "A- Di đà-Phật" vang rền như sấm động. Một vị lão hòa thượng bảo tướng trang nghiêm với chòm râu bạc dài phủ ngang ngực. Chân vừa chạm đất, lão hòa thượng đã vòng tay hướng về phía Hề Công Cửu :
- Hề thí chủ bấy lâu mạnh giỏi chứ ? Đao pháp Phi Long Thần Đao của thí chủ càng ngày càng thần bí tuyệt thế, nếu lão tăng không nhờ lanh tay sáng mắt có lẽ đã mất mạng dưới ngọn đao của thí chủ rồi ! Phi Long Thần Đao lớn tiếng hỏi :
- Ngài có phải là Liễu Liễu Thần Tăng Thiếu Lâm Tự đấy không ?
- Chính bần tăng đây ! Y Mộng Lăng đứng bên cạnh trố mắt nhìn lão hòa thượng không chớp, nét mặt tươi cười lại lay động.
Liễu Liễu Thần Tăng, một vị chưởng môn tiền đại của Thiếu Lâm phái, từ sau khi lui vào Dưỡng Tâm Thất, chỉ có một lần xuất sơn theo sự thách đấu của Thiên Quỷ Giáo Hoàng cho đến nay, đã hơn mười năm chưa hề xuất hiện giang hồ lần nào nữa.
Thế mà hôm nay, đầu tiên, một nhân vật khét tiếng giang hồ Phi Long Thần Đao Hề Công Cửu vừa lộ diện, tiếp theo lại đến một vị thần tăng của một môn phái đã lãnh đạo võ lâm hàng mấy trăm năm - Thiếu Lâm phái - cùng một lượt xuất hiện, sự tình quả thật có điểm kỳ dị ! Thình lình có tiếng trầm nặng của Hề Công Cửu :
- Nghe nói ngài đã chui vào Dưỡng Tâm Thất để khổ tu đạo hạnh, chẳng hay hôm nay ngài lại đột nhiên xuất hiện, có điều chi chỉ giáo chăng ?
Liễu Liễu Thần Tăng nhìn Hề Công Cửu một cái không đáp, chỉ hướng sang phía Ma Diện Công Tử trầm giọng :
- Tiểu thí chủ đây chắc là nhân vật gần đây mới nổi danh là Công Tử Mặt Ma Y thí chủ có phải không ?
Y Mộng Lăng thản nhiên đáp cộc lốc :
- Phải ! Chàng hết sức phân vân không hiểu giữa chàng với lão hòa thượng này có liên hệ gì không, nhất là chàng lại chưa hề gặp mặt đối phương lần nào.
Trong khi đó Liễu Liễu Thần Tăng bước tới hai bước nói tiếp :
- Nếu thế bần tăng đang cần gặp thí chủ đây ! - Tìm gặp tại hạ ?....
Nét mặt Y Mộng Lăng thoáng hiện vẻ kinh ngạc, dự cảm của chàng tức nhiên đã đúng. Liễu Liễu Thần Tăng bỗng nhiên xuất hiện là vì chàng ! Chàng khẻ nhún vai thản nhiên :

- Ồ ! Thật kỳ quá, chẳng hay thần tăng tìm tại hạ có điều gì dạy bảo ?
- Có phải tiểu thí chủ định đến Thiên Quỷ Giáo để tìm Tuyệt Chưởng Phong Hà Thúc Tinh Nhạc không ?
- Đúng ! Liễu Liễu Thần Tăng chợt phóng hai đạo nhỡn quang sắc lạnh sáng quắc nhìn Y Mộng Lăng trầm giọng :
- Bần tăng chẳng cần biết thí chủ có phải là Cừu Tình hay không và chuyện đã qua bần tăng cũng chẳng cần để ý nữa, chỉ có điều là bây giờ bần tăng khuyên thí chủ chớ nên đến Thiên Quỷ Giáo ! Nhỡn quang sác bén của ông ta hầu như rọi thấu tâm can Y Mộng Lăng, khiến chàng cũng bất giác rùng mình e ngại. Mà dáng điệu cũng vô cùng khẳng định không có ý gì khuyên can mà là ra lệnh ! - Hà hà hà !....
Không đợi Y Mộng Lăng đáp lời, Phi Long Thần Đao đã ngửa cổ cười sằng sặc một hồi đầy vẻ khinh cuồng ngạo mạng. Đầu ông ta vẫn cúi gằm xuống với chiếc nón lá sùm sụp che kín diện mạo. Dứt tiếng cười ông ta mới lớn tiếng sang sảng :
- Kẻ xuất gia không ở chùa dưỡng tâm tu tính lại chạy ra ngoài đời xen vào việc của người trần tục ! Người ta muốn đi đâu thì đi, mặc tự do của người ta, chứ cần chi mà xen vào lộn xộn ?....
Ngừng một lát ông lại ta tiếp :
- Huống cho lão hòa thượng đã từng ấy tuổi đầu, thân gần kề miệng lỗ, thật là....
Mặc dầu ngữ điệu của Hề Công Cửu khắc bạc khó nghe, nhưng Liễu Liễu Thần Tăng vẫn thản nhiên không chút giận dữ, chỉ khẻ cất tiếng niệm Phật hiệu "A- Di đà-Phật" để bày tỏ thái độ.
Ông ta từng làm một vị chưởng môn của Thiếu Lâm phái lãnh đạo võ lâm giang hồ, được mọi người kính trọng thì với công phu hàm dưỡng siêu nhân như thế tưởng cũng không lạ lắm.
Nhưng nếu y theo lời Hề Công Cửu, thì ông ta tái xuất giang hồ xen vào công việc của Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng, quả thật có điểm kỳ lạ. Chính Ma Diện Công Tử cũng vô cùng nghi hoặc, không hiểu lý do gì ông ta lại ngăn cản chàng đến Thiên Quỷ Giáo tìm Tuyệt Chưởng Phong Hà Thúc Tinh Nhạc ?
Trong khi đó thì hai đạo nhiỡn quang sắc bén của Liễu Liễu Thần Tăng vẫn không rời Y Mộng Lăng, hình như chờ đợi câu trả lời của chàng.
Chỉ thấy chàng ta nhún vai thủng thỉnh đáp :
- Công việc của tại hạ, tại hạ cao hứng thích làm sao thì làm thế, người khác chẳng có quyền can thiệp....
Ngừng một lát chàng tiếp :
- Nhưng tại hạ chỉ cần muốn biết vì lẽ gì lão tăng lại cố ý ngăn cản tại hạ ?
Nét mặt Liễu Liễu Thần Tăng chẳng chút cảm tình, vẫn giọng trầm trầm :

- Chẳng vì gì cả ! Bần tăng chỉ khuyên thí chủ không nên làm việc ấy thế thôi ! - Nếu như tại hạ nhất định làm ?....
Liễu Liễu Thần Tăng khẽ nhắm mắt, nét mặt trầm xuống và giọng nói cũng nặng thêm :
- Nếu thí chủ cứ khăng khăng chấp mê bất ngộ thì thí chủ sẽ hối hận vô cùng ! Dứt lời, ông ta vung tay áo quay mình bước đi.
- Khoan ! Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng đột nhiên đứng dậy cất tiếng quát nhẹ.
Liễu Liễu Thần Tăng từ từ quay mình. Y Mộng Lăng nhướng mày cất tiếng :
- Sự tình xem ra có phần rắc rối, tuy nhiên tại hạ muốn nhắc lại cho lão thần tăng biết rằng tại hạ nhất quyết sẽ đến Tổng Đàn Thiên Quỷ Giáo một lần mới được ! Đúng vậy, sự tình không phải đơn giản như thế....

Ma diện ngân kiếm

dịch giả: Vũ Ngọc, đánh máy: Cao thủ Maihoatrang

Hồi 17
BÁCH ĐỘC XÀ YẾN

Tỉnh Sơn Tây. Trên con đường cái quan dẫn vào dãy Lả Lương Sơn. Một con ngựa đen cất bước đều điều như bay trên mặt đường, bỏ lại đằng sau từng lớp bụi vàng.
Ngồi trên lưng ngựa, một thiếu niên khôi ngô tuấn tú mặc áo màu bạc lấp lánh, lưng đeo một thanh trường kiếm cổ nhã cùng màu bạc. Nét mặt chàng thiếu niên luôn luôn hiện nét tươi cười thần bí.
Chàng thiếu niên ấy chính là Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng ! Không đầy một tháng, chàng ta đã dong ruổi vượt qua địa phận Hà Bắc đến dãy Lả Lương Sơn thuộc địa hạt tỉnh Sơn Tây.
Lả Lương Sơn nơi thiết lập tổng đàn của Thiên Quỷ Giáo , giang hồ võ lâm không còn ai lạ gì nữa.
Y Mộng Lăng vượt hành trình quả thật mau lẹ gấp rút, ngoại trừ thời gian vài ba ngày chữa thương và chuẩn bị hành lý, chàng ta đã đi liên tục ngày đêm không nghĩ.
Chàng cần đi nhanh vì sau đó còn phải vượt Thiểm Tây Nhậm Xuyên đến Cùng Lai Sơn để hoàn thành công việc chàng đã hứa với Phi Long Thần Đao Hề Công Cửu.
Lại nữa, chàng cũng cần gấp rút muốn biết lý do gì Liễu Liễu Thần Tăng đã xuất hiện, đem đến cho chàng bao nhiêu điều nghi hoặc.
Từ khi Liễu Liễu Thần Tăng xuất hiện, chàng có cảm giác "sự tình có phần rắc rối".... Mà sự thật đúng là như vậy.

Với Liễu Liễu Thần Tăng, một nhân vật đã từng giữ địa vị lãnh đạo quần hùng giang hồ một thời gian, đã mang thanh vọng chí cao trong võ lâm, lại đã lui vào Dưỡng Tâm Thất hàng chục năm bất vãn thế sự. Vậy mà hôm nay lại tái xuất giang hồ thì quả thật sự tình không phải đơn giản !....
Vì vậy Y Mộng Lăng gấp rút muốn tìm hiểu điều nghi vấn này mà chàng biết chắc là có ít nhiều liên quan tới chàng.
Hoàng hôn đã đổ....
Y Mộng Lăng xuống ngựa trước một khách điếm nhỏ dưới chân núi Lả Lương.
Vào khách diếm, chàng trọ trong một căn phòng thanh tĩnh để nghĩ ngơi vài ngày, chuẩn bị chính thức đầu thiếp vào tổng đàn Thiên Quỷ Giáo gặp Tuyệt Chưởng Phong Hà Thúc Tinh Nhạc.
Đồng thời trong hai ngày ấy, chàng cũng cần phải dò la tìm hiểu cho rõvề tình hình của Thiên Quỷ Giáo đã. Đây là một hành động thường lệ của chàng vốn như vậy.
Sau khi cơm nước, chàng thong thả ngã lưng xuống giường. Có thể nói trong nhiều ngày nay, chàng chưa có được một buổi tĩnh tâm, thả hồn trong giấc nghĩ êm đềm như thế.
Nửa đêm thức giấc, chàng bất giác lại nhớ đến Tiểu Vân Tước Nhi.
Trước đây, những lần đột nhập Tường Vi Hội Sảnh, gây náo Chu thị Tiền trang, chàng đều được Tiểu Vân Tước Nhi giúp đỡ dò la tin tức rõ ràng.
Ngày nay đến việc chàng phải tự mình độc đoán độc hành. Mà cũng vì tính quá độc đoán độc hành nên Tiểu Vân Tước Nhi mới bất mãn ly khai chàng.
Tiểu Vân Tước Nhi thật là khả ái ! Mà cũng chỉ có Tiểu Vân Tước Nhi mới liễu giải, mới hiểu rõ con người thần bí kỳ đặc như chàng.
Nghĩ đến lúc ở Tường Vi Hội Sảnh, lúc ở thành Bắc Kinh, với khí thế hào hùng, chấn nhiếp toàn tràng, bất giác chàng tỏ vẻ đắc ý vô cùng.
Chàng đắc ý vì những nét đặc sắc của mình :
Nghi biểu bất phàm, phong độ sái thoát, võ công dị đặc, mưu trí xuất kỳ.
Bao nhiêu đó đủ cho chàng tự ngạo chiếm đoạt phương tâm của bất cứ một nàng con gái nào.
Huống chi lại thêm gương mặt đẹp trai với nụ cười luôn luôn thần bí không tắt trên môi, giọng nói êm nhẹ như ảo như mộng, đối phó với tất cả mọi việc đều hết sức tự nhiên, làm cho điều giả cũng có thể coi như là thực.
Chỉ có đến lượt Tiêm Chưởng Ngọc Nữ Thúc Gia Ngọc đã làm cho chàng chấn động tâm thần. Đối với nàng, đến nay vẫn để lại cho chàng một cảm giác khác thường. Không phải luyến ái, cũng chẳng phải hâm mộ.... mà là một cảm giác khó thể mô tả cho rõ.
Thật vậy, với một bàn tay nàng đã làm cho chàng tổn thương lòng tự tín, tự tôn của chàng, nếu như chàng không có ý chí kiên cường, không phải một

người có kỳ trí bách xuất, giỏi xét lòng người với nét hào hùng như rồng bay hổ múa, thì chàng đã bị hũy dưới bàn tay ngà ngọc nõn nà mềm mại của Thúc Gia Ngọc rồi ! Tuy nhiên, chàng vẫn nhận thấy rằng mình đã thua sút đối phương. Nhất là thua sút dưới tay một nàng con gái đẹp tợ thiên tiên như Thúc Gia Ngọc.
Gió lạnh từng cơn thổi ào ào đập vào cánh của. Bầu trời u ám không một ánh trăng sao, không khí như trĩu nặng. Quả là một đêm tối nặng nề vắng vẻ thảm đạm!....
Y Mộng Lăng đã lại dần dần chìm vào trong giấc mộng, nhưng vẻ tươi cười thần bí không ngớt hiện trên gương mặt đẹp trai tuấn tú, khiến người ta đối với chàng có một cảm giác đặc xuất bất phàm.
Thế rồi đột nhiên trong bầu không khí cũng kỳ dị đặc xuất bất phàm ấy, Y Mộng Lăng bổng lẳng lặng chồm dậy khoác áo dài màu bạc, mang thanh trường kiếm lên lưng, nhảy thót xuống giường.
Một giây những động tác mau lẹ khôn tả ấy càng làm cho không khí u tịch trong căn phòng tối tăm trở nên khẩn trương thêm.
Chẳng lẽ đã có chuyện gì phát sinh ?
Quả nhiên, một tiếng động khác lạ nổi lên ngoài cửa phòng, tiếp theo là mấy tiếng gõ cửa cạch cạch !.... Đã có người đến tìm Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng.
Nét tươi cười thần bí trên gương mặt chàng ta lại lay động, chàng không ngờ lại có người dám công nhiên đến gõ cửa phòng của mình, chàng bèn khẽ lên tiếng hỏi :
- Ai đấy ?
- Tại hạ Thiên Quỷ Giáo Tuần Tá Sâm vâng mệnh Hoàng Cung Tam Trưởng Lão Thất Xảo Linh Mai Cổ đến mời Y công tử nhập sơn ! Y Mộng Lăng bất giác giật mình nghĩ thầm :
Quả nhiên Thiên Quỷ Giáo đã cho người theo dõi đến tìm chàng trước, có lẽ chàng không kịp chờ đợi chuẩn bị nữa. Mà điều kinh kỳ nhất là Thất Xảo Linh Mai Cổ, một quái kiêu hắc đạo danh chấn giang hồ võ lâm ba mươi năm trước đây mà cũng đã gia nhập Thiên Quỷ Giáo, giữ chức Tam Điện Trưởng Lão !....
Du Sơn Tuần Tá Sâm vừa dứt tiếng, Y Mộng Lăng đã thình lình mở tung cửa phòng. Thân hình chàng xẹt ra như một ánh điện, chụp ngay được cổ tay của đối phương là một gã trung niên hán tử tuổi trạc tứ tuần.
Không đợi Y Mộng Lăng mở lời, gã đã lạnh lùng hỏi :
- Y công tử ! Người đã dùng một hành động như thế này để đối phó với một kẻ thuộc hạ được lệnh đến mời công tử nhập sơn ư ?
Ngữ khí sắc bén của Tá Sâm, bất quá chỉ là một nhân vật tầm thường hạ cấp trong Thiên Quỷ Giáo mà có được khí độ như vậy quả thật chàng không

ngờ....
Chàng từ từ buông tay, cất tiếng lạnh lùng :
- Bổn công tử cần hỏi các hạ mấy câu và đây chỉ là một hành động để cảnh cáo cho các hạ biết cái hậu quả của sự giấu diếm không chịu nói sự thật đấy thôi ! Tá Sâm vẫn giọng hết sức lạnh lùng :
- Y công tử thật cũng hẹp lượng quá ! Tại hạ đã được Mai Trưởng Lão căn dặn trả lời tất cả mọi vấn đề của Y công tử nêu ra, những gì mà tại hạ được biết !....
Y Mộng Lăng bất giác lại giật mình nghĩ thầm :
Thiên Quỷ Giáo quả có phần khó đối phó ! Chàng bèn khẽ cất tiếng hừ :
- Mời Y mỗ nhập sơn là chủ ý của ai thế ?
- Tại hạ vâng mệnh của Tam Điện Trưởng Lão Thất Xảo Linh Mai Cổ hành sự, vừa rồi tại hạ đã có bày tỏ với công tử !....
Ngừng một chút, Tá Sâm lại nói tiếp :
- Thực ra thì Y công tử chẳng phải là muốn vào Hoàng Cung của Thiên Quỷ Giáo ư ? Như thế thì ai ra lệnh mời mà chẳng được, có khác gì đâu ?
Tá Sâm chẳng qua chỉ là một thủ hạ tuần sơn của Thiên Quỷ Giáo mà ăn nói lanh lợi khiến câu hỏi thứ nhất của Y Mộng Lăng chẳng những không dò xét được gì mà còn bị đối phương kín đáo chế nhạo là đằng khác.
Y Mộng Lăng khẽ nhếch mép cười, nhún vai một cái.
Nhưng không đợi chàng mở lời, Tá Sâm đã lại tiếp :
- Nếu Y công tử muốn nhập sơn thì xin mời lên đường ngay bây giờ, tại hạ thiết tưởng dọc đường thời gian thừa đủ để trả lời những câu hỏi của công tử muốn biết.
Dứt lời, hắn chẳng cần biết Y Mộng Lăng có đồng ý hay không, đã lẹ làng phi thân nhảy vọt ra khỏi khách điếm.
Trên nét mặt tươi cười thần bí của Y Mộng Lăng thoáng hiện vẻ khác thường. Với con người như chàng mà hôm nay lại bị một thủ hạ tầm thường của Thiên Quỷ Giáo bài bố.
Trước đây, tại Bắc Kinh, trên cổ xe ngựa màu đen, chàng đã bị một cô gái xấu xí ghê tởm bài bố một lần. Lần này lại một....
Hắc hắc hắc !.... Thân hình chàng cũng lẹ làng như ánh điện chớp bay ra cửa phòng theo với giọng cười âm trầm lạnh lẽo vạch thành một đường vòng cung màu bạc thật đẹp mắt.
Hai bóng người nối nhau đi như bay, chỉ một thoáng đã ra khỏi tiểu trấn, hướng về phía dãy núi Lã Lương.
Lúc này Y Mộng Lăng lại bắt đầu lên tiếng hỏi đối phương đi bên cạnh :
- Tuyệt Chưởng Phong Hà Thúc Tinh Nhạc giữ địa vị gì trong Thiên Quỷ Giáo ?
- Địa vị rất đặc biệt ! - Địa vị rất đặc biệt ?.... Quả thật là một nghi vấn lớn

đối với Y Mộng Lăng.
Tá Sâm khẽ đáp :
- Ông ta là phụ thân của Thiên Quỷ Giáo Chủ.
- Thiên Quỷ Giáo Chủ ?
- Phải ! Lần này quả tình Y Mộng Lăng đã tỏ ra vô cùng kinh dị ! Thiên Quỷ Giáo Chủ lại có thể là cô gái mỹ miều Thúc Gia Ngọc được ư ? Chàng bất giác thốt tiếng ngạc nhiên hỏi :
- Có phải các hạ muốn nói đến Thiên Quỷ Giáo Chủ Thúc Gia Ngọc không ?
- Điều ấy tại hạ không rõ vì tại hạ chưa có hân hạnh được gặp mặt Giáo Chủ lần nào ! - À ! - Y Mộng Lăng khẽ nhún vai và nhướng mày không hỏi gì nữa.
Trên đường vào Tổng Đàn Thiên Quỷ Giáo trong giải Lả Lương Sơn phòng vệ rất nghiêm ngặt, tuy chàng chẳng thấy điểm gì khác lạ, nhưng Tá Sâm thì bất thần luôn luôn cầm một lá cờ màu trắng dơ cao khỏi đầu phất qua phất lại như để ra ám hiệu.
Khi tới lưng chừng núi thì đêm đã sang canh tư. Đang đi Tá Sâm đột nhiên phất tay tung mình nhảy lên một mỏm đá cao chìa ra sườn núi, quay lại nhìn Y Mộng Lăng một cái rồi trỏ xuống thung lũng phía dưới nói :
- Y công tử ! Chổ kia là Hoàng Cung Thiên Quỷ Giáo ! Nhìn xuống chỉ thấy một tòa lầu thành bao bọc phạm vi rộng khoảng mấy trăm mẫu. Nhà cửa san sát đều xây cất bằng đá cẩm thạch trông hết sức nguy nga tráng lệ, khí khái kỳ vĩ bất phàm, còn hơn chốn hoàng cung thật mấy phần.
Chỉ có điều không khí có vẻ âm thầm ghê rợn vì cảnh vật im lìm vắng tanh không một bóng người, một ánh đèn ! Tá Sanh thở ra một tiếng nhẹ nhõm nói :
- Xin mời Y công tử cất bước, Mai Trưởng Lão chắc đang chờ công tử trên một căn lầu cao kia !....
Vừa nói hắn vừa quay lại nhìn đối phương nhưng đột nhiên hắn trố mắt kinh hãi vì Y Mộng Lăng đã thình lình biến dạng từ lúc nào ! Hắn bất giác cuống cuồng run giọng gọi :
- Y công tử ! Y công tử !....
Nhưng Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng đã cố ý rời hắn thì khi nào chàng còn để ý đến lời kêu gọi của hắn nữa ! Chỉ thấy hắn quang mình hấp tấp nhảy tiếp mấy cái lên một mỏm núi cao, tay cầm lá cờ trắng nhỏ phất lia lịa, khi vừa thấy hai bóng người nhảy ra, hắn lật đật hỏi :
- Các bạn canh gát ở đây có thấy một người mặc áo bạc đi qua không ?
- Người mặc áo bạc ?
- Phải, một người mặc áo màu bạc lấp lánh ! Trong khi đó, nơi trước cửa chính của tòa lâu thành, một người mặc áo màu bạc đang cầm cái vòng bằng đồng sáng loáng treo cạnh cánh cổng, đập vào cánh cổng ầm ầm.

Phía trên cánh cửa sắt dày nặng nề, gắn năm đại tự bằng vàng lớn bằng cái đấu :
"Thiên Quỷ Giáo Hoàng Cung".
"Bình, bình, bình !...." tiếng đập cửa vang rền như sấm nổ, làm náo động cả tòa cung đài Thiên Quỷ Giáo.
Đây quả là một biến cố phi thường từ khi Thiên Quỷ Giáo Hoàng Cung được thiết lập đến nay. Vậy mà bên trong vẫn im lìm, không một tiếng động hay phản ứng gì.
Tiếng đập cửa tiếp tục vang rền làm chấn động khắp nơi, cả bức tường lầu thành như sắp bị bàn tay Y Mộng Lăng đẩy sập để xông vào.
Giữa lúc đó, hai cánh cổng lớn bổng từ từ hé mở nhưng vẫn chẳng có bóng dáng một người nào.
Y Mộng Lăng lẹ làng phóng người bay vào.
Cảnh tượng bên trong hiện ra trước mắt chỉ là một đường hầm xây bằng đá trắng rộng khoảng trăm trượng vuông, ăn thông vào khu vực tòa cung đài Thiên Quỷ Giáo nguy nga cao cả trăm trượng. Dọc hai bên đường hầm là những cây tùng được tỉa cắt cành lá tề chỉnh.
Viên đình lâu các, tường hầm với màu xanh trắng xen nhau, khí phái thật vô cùng tráng lệ, nhất là khu vực lâu đài lại nằm ngay lưng chừng sườn núi. Do đó đủ rõ người lãnh đạo Thiên Quỷ Giáo quả là một nhân vật có hùng tài chánh khí không thể khinh thị.
Y Mộng Lăng vừa bước khỏi cổng thành chợt chung quanh ánh sáng đèn đuốc bừng lên sáng trưng như ban ngày, tiếp theo một giọng nói lạnh lùng âm u vang lên :
- Xin mời Y công tử lên lầu ! Mặc dầu khí thế đối phương có vẻ ghê rợn, Y Mộng Lăng vẫn thản nhiên tiến bước về phía chính điện tòa lâu đình.
Tòa lâu đình kiến trúc khá nguy nga tráng lệ, duy chỉ có một điểm đáng chú ý nhất là ở chính giữa điện có hai cây cột đá trắng to hằng bốn năm vầng người ôm.
Trên sảnh một lão già tuổi trạc lục tuần diện mạo thanh nhã, ngồi nghiêm chỉnh trên chiếc ghế bành.
Cả một tòa chính điện rộng lớn mà chỉ có một mình lão già nọ chớ không thấy một bóng người nào khác. Ngay cả lão già nọ cũng có điểm đặc biệt là lão đã ngồi nghiêm trang bất động hình như không biết có người vừa vào trong điện.
Nét mặt lão ta hết sức lạnh lùng đến đổi người nhìn phải ghê sợ.
Y Mộng Lăng đã đến đứng trước mặt lão ta một lúc mà lão ta vẫn ngồi bất động với nét mặt không chút thay đổi, thậm chí lão cũng không buồn ngước mắt nhìn lên một cái.
Y Mộng Lăng bèn rùng vai nhếch mép hỏi :

- Có phải các hạ là Tam Điện Trưởng Lão Thất Xảo Linh Mai Cổ không ?
- Phải ! Mời ngồi ! Vừ đáp lão ta vừa đưa tay chỉ chiếc ghế bên cạnh.
Y Mộng Lăng nhướng mày thản nhiên ngồi xuống hỏi tiếp :
- Có phải các hạ mời Y mỗ đến không ?
Đột nhiên Thất Xảo Linh Mai Cổ ngước nhìn chầm chầm vào gương mặt tươi cười thần bí của Y Mộng Lăng.
Thấy vậy Y Mộng Lăng vùng ngửa cổ cất tiếng cười ha hả nói tiếp :
- Bây giờ thì tại hạ đã đến ! - Nhà ngươi đã đến nhưng không phải ứng theo lòi mời của ta....
Tới đây lão ta chợt chuyển ánh mắt lớn tiếng quát bảo :
- Dâng lễ ! Y Mộng Lăng liền nhìn theo ánh mắt của lão ta đang hướng về phía sau cây cột đá to lớn khác thường nơi giữa điện.
Đột nhiên cây cột đá từ từ xoay chuyển phát ra tiếng động xè xè, khi xoay được nửa vòng, cây cột bỗng ngưng lại, một tiếng cạch, từ phía sau cột đá một thanh y tiểu đồng khoan thai bước ra, tay bưng một cái mâm bạc trên đựng một vật gì lù lù được phủ kín bằng mảnh vải điều.
Thanh y tiểu đồng rón rén bưng chiếc mâm bạc đến đặt trước mặt Y Mộng Lăng rồi lễ phép lui ra.
Căn cứ theo lối xuất hiện của thanh y tiểu đồng đủ rõ cả tòa Hoàng Cung Thiên Quỷ Giáo đêu có thiết trí máy móc điều khiển vận chuyển biến hóa! Y Mộng Lăng trước sau vẫn thản nhiên nhếch mép cười và gương mặt vẫn lạnh lùng bất động như chẳng hề có sự gì xẩy ra.
Thất Xảo Linh Mai Cổ bỗng từ từ đứng dậy chìa một bàn tay ra phía trước khẽ lật tấm vải điều đậy món lễ vật đựng trên chiếc mâm bạc.
Toàn thân Y Mộng Lăng bất giác run lên một cái, nét tươi cười ngưng đọng, trên gương mặt đẹp trai thần bí thoáng hiện vẻ kỳ dị ghê hãi, nhưng chỉ trong giây thoáng, chàng ta đã lấy lại nét thản nhiên như cũ, vùng cất tiếng cười sang sảng :
- À ! Kể ra cũng khá thú vị, không dè đầu lâu của vị Du Sơn Tuần Tá đại nhân thuộc quý giáo lại "du" lên chiếc mâm bạc này ! Hiển nhiên Tá Sâmđã bị Thiên Quỷ Giáo xử quyết, đầu lâu của hắn máu me bê bết, hai con mắt còn mở trừng trừng, trông thật ghê tởm. Ghê tởm hơn nửa là thủ đoạn lang độc của Thiên Quỷ Giáo ! Thất Xảo Linh Mai Cổ nhếch mép buông tiếng cười nhạt lạnh lùng :
- Đây là lễ vật dành cho nhà ngươi đó ! Vừa nói lão ta vừa vung tay một cái, chiếc mâm bạc đựng chiếc đầu lâu đột nhiên bay xẹt đến trước mặt Y Mộng Lăng! Thất Xảo Linh Mai Cổ đã xử dụng tuyệt học Thiên Quỷ Ngự Phong để điều khiển mâm bạc bay lơ lửng trên không ! Nhìn bên ngoài, tuy chiếc mâm bay đi có phần êm nhẹ, nhưng thực ra nó đã ngầm mang một sức mạnh có cả ngàn cân ! Y Mộng Lăng vẫn ngồi yên trên ghế trầm giọng hỏi :

- Tại hạ chẳng có tài cán công lao gì mà được quý giáo tặng món lễ vật hậu quá như vậy, thật không xứng đáng! Dứt tiếng, chàng khẽ ngước mắt thổi ra hơi nhẹ.
Chiếc mâm bạc đột nhiên bay ngược trở lại như ánh điện chớp ghim ngay một nửa cạnh mâm vào cây cột đá to lớn phía sau Mai Cổ một tiếng "cạch", cả cái đầu lâu cũng bị hãm sâu một nửa phía mặt với cặp mắt còn mở trừng trừng lồi ra trông thật đáng sợ.
Trên gương mặt lạnh lùng của Thất Xảo Linh Mai Cổ bất giác hằn lên những nét khích động mang đủ những tâm trạng kinh kỳ hãi dị nghi hoặc....
Quả thật là một sự kiện xẩy ra ngoài sức tưởng tượng....
Một thiếu niên không đầy hai mươi tuổi làm sao có được nội lực hùng hậu như thế ?
Đây là một nội gia khí cao tuyệt học "Bàn Cổ Tụ Ngưng đại pháp" ! Chỉ thấy Y Mộng Lăng thản nhiên nhúng vai nói tiếp :
- Tại hạ thấy rằng nhận không xứng đáng nên đành lưu lại quý giáo để làm kỷ niệm !....
Trong giọng nói của chàng ta vừa lộ vẻ đắc ý, vừa có khí thế, làm chấn động tâm thần đối phương.
Thất Xảo Linh Mai Cổ từ từ ngồi xuống, cất giọng lạnh lùng :
- Nhà ngươi muốn gặp Tuyệt Chưởng Phong Hà Thúc Tinh Nhạc phải không ?
- Phải ! - Có phải nhà ngươi cũng còn muốn đợi gặp sư đệ nhà ngươi là Cừu Tình phải không ?
- Đúng ! - Ha ha ha !.... ha ha ha!....
Thất Xảo Linh Mai Cổ đột nhiên há hốc mồm phát ra trận cười sằng sặc đinh tai chối óc. Dứt tiếng cười, nét mặt lão ta lại đột nhiên sầm xuống, lớn tiếng quát :
- Dọn tiệc ! Lập tức hai cây cột đá to lớn giữa điện bắt đầu chuyển động, phát ra tiếng kêu se sè.... Đến khi cột đá ngừng chuyển động, từ phía sau, bốn gã thanh y tiểu đồng bước khiên theo hai cái ché lớn có nắp đậy kỹ.
Y Mộng Lăng nhướng mày nghĩ thầm :
Ban nãy đã được hiến lễ bằng đầu người, không biết giờ đây lại được dọn tiệc bằng gì ?....
Hai cái ché lớn do bốn thanh y tiểu đồng khiên ra đặt trước mặt Thất Xảo Linh Mai Cổ và Y Mộng Lăng đồng thời chúng đưa tay mở nắp....
Nắp ché vừa bật lên, Y Mộng Lăng bất giác trợn tròn cặp mắt.
Trong ché đựng lúc nhúc toàn độc xà đủ màu ngóc đầu thè lưỡi trông thật hãi người.
Đây tức là "yến tiệc" mà Thất Xảo Linh Mai Cổ vừa quát bảo thủ hạ dọn lên.
Chỉ nghe lão ta lạnh lùng nói :

- Y công tử ! Đây là quy củ của bổn giáo, sau khi dự xong "Bách Độc Xà Yến", Hoàng Cung Thiên Quỷ Giáo được mặc tình công tử xuất nhập.
Dứt lời hắn ta thò tay vào ché bắt ra một con độc xà màu lục dài hơn ba thước. Con rắn độc bị bắt phùng mang phun hơi khè khè, quăng mình quấn chặt vào cánh tay kẻ thù.
Mai Cổ không chần chờ, lập tức há miệng đút cả cái đầu rắn vào !....
Máu rắn từ trong miện hắn phèo ra đỏ hai bên mép, hai hàm răng đưa qua đưa lại nhai rồn rột !....
Trị rắn, Y Mộng Lăng có thể làm được, ăn thịt rắn chàng cũng có thể ăn được. Nhưng ăn theo cái kiểu Mai Cổ đang ăn thì quả thật chàng chịu thua. Vì cứ ngồi nhìn không cũng đủ ghê tởm lộn lửa rồi !....
Bách độc xà yến của Thiên Quỷ Giáo quả thật là một trò đáng kinh sợ.

Ma diện ngân kiếm

dịch giả: Vũ Ngọc, đánh máy: Cao thủ Maihoatrang

Hồi 18
THIÊN QUỶ GIÁO CHỦ

Độ nguội nửa chén trà....
Cả một con độc xà đã được Thất Xảo Linh Mai Cổ nhai nuốt vào bụng một cách ngon lành. Lão đưa tay quệt chùi vết máu rắn dính hai bên mép cất giọng lạnh lùng :
- Đêm đã sang canh năm rồi, xà yến phong thịnh thế sao nhà ngươi không ăn đi ?
Kể ra thì xà yến phong hậu thật, độc xà lớn nhỏ lúc nhúc đầy ché trông hoa cả mắt nhưng mà ăn sống như vậy thì ngoại trừ Thất Xảo Linh Mai Cổ ra chắc chắn chẳng có ai muốn ăn ! Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng khẽ nhúng vai ngoảnh mặt đi không thèm đáp lời đối phương.
Mai Cổ liền thò tay chụp một con rắn dài độ khoảng hai thước, liệng về phía đối phương, miệng khẽ quát :
- Ta biểu mi ăn đi ! Y Mộng Lăng lẹ làng đứng lên cất tiếng cười ha hả, cánh tay mặt chàng chỉ khẽ lật một vòng đã dùng hai ngón trỏ và ngón giữa kẹp chặt được khúc đuôi con rắn quật nhẹ xuống đất một tiếng "Bét". Toàn thân con rắn nằm phơi ngửa bụng, đặc biệt là làn da bụng rắn suốt từ đầu tới đuôi như bị một mũi dao nhọn xé một đường dài. Thủ pháp thật gọn gàng xuất kỳ. Cách trị rắn của Y Mộng Lăng kể ra cũng được liệt vào hàng cao thủ bất phàm. Chỉ thấy chàng nhướng mày nhúng vai thản nhiên nói:
- Tại hạ không thèm ăn rắn chết !....
- Nhà ngươi....

- Tại hạ còn có việc cần, xin kiếu từ ! Dứt lời, chàng ung dung quay mình bước ra cửa điện.
- Đứng im ! - Một tiếng thét vang như sấm nổi dậy, đồng thời từ sau lưng chàng một đạo kình phong vù vù thổi tới ! Chàng liền ngửa cổ rú lên một tiếng thật dài như rồng gầm hổ rống, đoạn khẽ nghiên mình quật ngược lại phía sau hai chưởng.
"Bình !...." loảng xoảng.... loảng xoảng, hai cái ché đựng độc xà bị đập bể nát tan tành, bầy rắn độc lúc nhúc trong ché cũng bị đập nát tan theo không còn một con.
Hà hà hà !.... Hà hà hà !....
Thất Xảo Linh Mai Cổ dơ tay vuốt chòm râu bạc cất tiếng cười sằng sặc như điên, với một vẻ vô cùng đắc ý.
Một sự đắc ý khác thường, đáng lẽ phải do Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng biểu lộ mới đúng.
Nhưng nét mặt Y Mộng Lăng bỗng biến đổi sau khi chàng đảo ánh mắt một vòng ra chung quanh....
Thì ra trong một nháy mắt ấy, cả tòa đại điện từ cửa ra vào cho đến cửa sổ đều được thay đổi bằng một lớp tường đá dày....
Thất Xảo Linh Mai Cổ lại tiếp giọng lạnh lùng :
- Y công tử nhà ngươi không chịu tham dự Bách Xà Yến thì nơi đây là chỗ chôn xác nhà ngươi ! Y Mộng Lăng nghiêng đầu liếc xéo Mai Cổ một cái rồi nhún vai nói :
- À ! Vậy thì tại hạ cũng thật tình muốn thử xem !....
Thái độ của chàng rất thản nhiên sái thoát. Đây cũng là ưu điểm của Y Mộng Lăng, bất cứ dưới một tình thế nào, trong thâm tâm cảm nghĩ ra sao, nhưng bề ngoài chàng vẫn giữ được nét bình tĩnh, thản nhiên đến độ bất cần ! Lời nói vừa dứt, thân hình chàng nhanh như luồng điện chớp, chồm tới sát cạnh Thất Xảo Linh Mai Cổ khẽ lật song chưởng đẩy ra hai đạo kình phong.
Thất Xảo Linh Mai Cổ lật đật rùng mình thấp xuống trầm giọng quát :
- Giỏi ! Rồi hai cánh tay hắn ta cũng lẹ làng tung lên đưa ra hai đạo kình phong mãnh liệt đón đỡ chưởng phong của đối phương.
"Bùng ! Bùng !" Kình phong tỏa ra chung quanh cuốn theo những lớp bụi cát mù trời.
Thân hình Y Mộng Lăng chỉ khẽ lắc lư, gương mặt vẫn giữ nguyên nét tươi cười kỳ dị. Còn Thất Xảo Linh Mai Cổ thì bị lảo đảo thối lui ba bước dài.
Sau khi trụ vững thân hình. Mai cổ biến sắc quát lớn :
- Hừ ! Giỏi lắm !....
Đồng thời những tiếng loong coong, loong coong vang lên chát chúa, trên tay hắn ta đã cầm lăm lăm một chuỗi dây sắt nối liền bảy cái nhạc đồng với nhau.

Chuỗi giây nhạc vung lộn như ánh điện loang loáng phát ra tiếng loong coong leng keng đinh tai chối óc, ảo biến thành hàng trăm vật sáng chóilòa làm loạn trí, làm nao núng tâm can địch thủ. Đây chính là tuyệt chiêu "Thần Linh Phi Ao" mà Mai Cổ đã nổi danh giang hồ một thời.
Y Mộng Lăng tia ra hai đạo nhỡn quang thần dị, thân hình thấp thoáng lay động, thi triển bộ pháp kỳ tuyệt "Cửu Bộ Thái Lăng Hoa" lui về phía sau năm sáu thước.
Chàng đã lui khỏi tầm oai lực tuyệt chiêu của địch thủ, trên gương mặt vẫn giữ vẻ tươi cười nhưng trong lòng cũng e ngại thầm vì chuỗi giây nhạc trên tay Mai Cổ đã trầm xuống, bảy cái nhạc đồng lớn nhỏ bất nhất đã bắn tới như những luồng điện xẹt dệt thành màng lưới tinh quang kèm theo những tiếng réo vi vu rợn người.
Nhưng chàng không ngờ rằng tuyệt chiêu của địch thủ lại còn thần diệu hơn thế nữa. Nên khi chàng vừa đứng vững thì cổ tay Mai Cổ đã trầm xuốnglòng cũng e ngại thầm vì chuỗi giây nhạc trên tay Mai Cổ đã trầm xuống, bảy cái nhạc đồng lớn nhỏ bất nhất đã bắn tới như những luồng điện xẹt dệt thành màng lưới tinh quang kèm theo những tiếng réo vi vu rợn người.
Gương mặt tươi cười thần bí Y Mộng Lăng đột nhiên chấn động, chàng vội vàng hớp một hơi dài chân khí, ngưng tụ chân lực, vận thẳng lên kim đỉnh thần hộ. Chàng đã phải thi triển đến môn nội gia chí cao trong tuyệt học "Bàn Cổ Tụ Ngưng Đại Pháp".
Kế tiếp sau một tiếng hú dài lanh lãnh, hai cánh tay chàng phất mạnh, tạo thành những lớp cuồng phong dữ dội nâng vọt thân hình chàng lên cao gần đụng nóc sảnh tà tà bay lượn nhiều vòng.
Thân pháp thể pháp đều cực kỳ mỹ diệu siêu thoát.
Đây chính là mon khinh công tuyệt học Thiên Mã Hành Không đã nổi danh thần diệu quán tuyệt giang hồ võ lâm hàng trăm năm nay, chưa có môn nào theo kịp.
Tuy tránh thoát tầm nguy hiểm, nhưng Y Mộng Lăng cũng cảm thấy hồi hộp vô cùng, vì từ ngày xuất đạo giang hồ đến giờ, chàng chưa bao giờ phải đối phó một cách tận lực như thế này.
Trong khi đó thì nét kinh dị đã hiện rõ trên khuôn mặt lạnh lùng của Thất Xảo Linh Mai Cổ, hắn không ngờ tuyệt chiêu Kim Linh Mục Nhật của hắn thi triển mà lại không thu được hiệu lực. Một tuyệt chiêu mà trong đời giang hồ của hắn chỉ mới thi triển có ba lần đều lấy mạng dịch thủ như chơi.
Giữa lúc đó, nhiều tiếng sè sè lách tách lại nổi lên, hai cây cột đá to lớn giữa sảnh lại bắt đầu xoay chuyển, nhưng lần này đã xoay tít như cái chong chóng.
Tách, tách, tách, tách Từng loạt tiếng nổ, hàng trăm mũi tên sắt, vạch thành những đạo hàn quang kèm theo tiếng vun vút xé gió bay tới tấp về phía Y

Mộng Lăng.
Tiếp theo là những bóng người thấp thoáng mang theo những thanh quỷ đầu đao sáng loáng nhảy vào chính điện tòa thành lầu.
Dưới màng lưới tên sắt như điện giăng, thân hình Y Mộng Lăng đang bay lơ lửng trên không đành phải hạ xuống mặt đất.
Những lằn tên độc tuy không đụng được đến da thịt chàng nhưng khi gót chân chàng vừa chạm đất thì sáu bảy lưỡi đao sáng ngời đã kề ngay cổ chàng.
Thất Xảo Linh Mai Cổ cất tiếng cười sằng sặc, giọng đắc ý :
- Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng, đây là trận Thiên Quỷ Bách Đoa, thử xem phen này nhà ngươi thoát chăng ?
Y Mộng Lăng chẳng thèm nói gì, chỉ khẽ nhún vai một cái, hình như bất cứ một sự việc trọng đại nguy hiểm gì, chàng ta cũng chỉ nhún vai một cái là có thể giải quyết trôi qua. Mà thật thì trong tình thế này, chàng ta còn làm gì hơn ?....
Thất Xảo Linh Mai Cổ khẽ nhếch mép nở nụ cười đắc ý. Cặp mắt sáng quắc nhìn chầm vào gương mặt tươi cười thần bí của địch thủ, tay đở lấy một thanh quỷ đầu đao trên tay một đại hán đứng cạnh, từ từ bước đến trước mặt Y Mộng Lăng đang đứng chết trân giữa rừng đao tua tủa, miệng hắn lẩm bẩm :
- Ma Diện Công Tử ! Ừ ! gương mặt đầy ma lực thần bí, ta hãy hủy gương mặt này của mi trước chắc là thú vị lắm.
Từng đạo nhỡn quang lạnh lùng tàn khốc, từng lớp hào khí sau màng lưới đao quang tỏa lẫn trong làn không khí khẩn trương, lại càng khẩn trương thêm theo mỗi bước đi nặng nề của Thất Xảo Linh Mai Cổ, khiến ai nấy đều như muốn ngộp thở.
Thanh quỷ đầu đao trong tay Mai Cổ đã từ từ dơ lên, hào quang chiếu trên gương mặt tươi cười thần bí của Y Mộng Lăng phản xạ thành nét thê sầu, thảm lệ....
Một thảm cảnh sắp sửa hiện ra ! Thình lình, mấy tiếng hô lớn từ phía ngoài sảnh vang lên :
- Giáo chủ giá đến ! Giáo chủ giá đến !....
Gương mặt lạnh lùng của Mai Cổ bỗng hiện lên nét kinh dị. Thanh quỷ đầu đao đang giơ cao cũng từ từ hạ xuống. Thế rồi sau một tiếng nổ bùng như sấm dậy, cảnh tượng trước mặt Y Mộng Lăng bỗng dưng đổi khác, tất cả trở lại như lúc chàng mới bước vào chính điện. Những điệu nhạc du dương mỗi lúc mỗi gần, rồi hai hàng nữ đồng áo trắng tay xách cung đăng bảy màu xuất hiện nơi cửa sảnh điện. Theo sau là một cỗ xe nhỏ rèm the buông rủ.
Mọi người trong Thiên Quỷ Giáo, kể cả Thất Xảo Linh Mai Cổ đều vội vàng cúi đầu kính cẩn.

Lúc này không khí trong chính điện thật yên tĩnh ngoại trừ điệu nhạc du dương êm dịu. Nét mặt tươi cười Y Mộng Lăng mấy lần thay đổi, biểu lộ tâm trạng kinh dị, cặp mắt trong sáng của chàng lại càng mở lớn, không hề nháy động. Chàng vô cùng ngạc nhiên trước sự xuất hiện của hai cô gái, một cô gầy ốm thanh tao, một cô mập ú nặng nề, với hai cái tên trái ngược Thanh Thanh vàTiểu Tiểu mà chàng đã có lần gặp.
Cô gái mập béo có gương mặt xấu xí với cái tên Thanh Thanh đã nhìn chàng một cái rồi cũng khẽ nhướng mày nhún vai như ngầm ngạo chàng Vậy thì Thiên Quỷ Giáo Chủ tất nhiên là cô gái cơ trí hơn người, đẹp tợ thiên tiên....
Đột nhiên tấm rèm xe vén lên, một cô gái che mặt bằng vuông lụa đen bước xuống. Mặc dù không nhìn rõ diện mạo nhưng với dáng người yểu điệu, làn tóc mây đen nhánh óng ả, với mùi thơm da thịt quen thuộc, chàng cũng có thể nhận ra là Thúc Gia Ngọc không sai ! Tiếng âm nhạc du dương chợt ngưng lại, Thất Xảo Linh Mai Cổ lật đật bước tới vòng tay :
- Tam Điện Trưởng Lão Mai Cổ xin tham kiến Giáo chủ ! Một tiếng ừ khẽ sau cái phất tay :
- Thôi ! Miễn lễ ! Giọng nói thanh tao êm nhẹ như ru chẳng phải Thúc Gia Ngọc thì còn ai nữa ? Chỉ có khác là khí thế oai nghiêm túc mục khiến chàng không thể ngờ tới.
Tam Điện Trưởng Lão Mai Cổ lên tiếng tiếp :
- Vị quý khách này là Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng muốn dến tìm gặp Tuyệt Chưởng Phong Hà Thúc Tinh Nhạc ! - Thế à ?
Gương mặt lạnh lùng Mai Cổ thoáng hiện nér tươi cười âm hiểm tiếp lời :
- Cũng vẫn cái trò cũ là quý khách này muốn đợi gặp người sư đệ tên Cừu Tình để trả thù cho thầy! Thúc Gia Ngọc không đáp lời thuộc hạ mà quay sang phía Y Mộng Lăng hỏi ?
- Các hạ là Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng phải không ?
Y Mộng Lăng thản nhiên đáp :
- Chắc cô nương cho rằng không phải chứ gì ?
Thân hình Thúc Gia Ngọc hình như khẽ rung động. Sau một lát nàng mới chậm rãi nói :
- Y Mộng Lăng hãy theo bổn Giáo Chủ vào đây ! Thất Xảo Linh Mai Cổ bất giác biến sắc vì hắn đã phí bao nhiêu công phu mới dụ được.... Hắn lật đật nói :
- Khải bẩm Giáo Chủ người....
- Việc của ta sẽ tự biết lo liệu ! Dứt lời nàng liền di động gót sen tiến vào khuôn cửa nhỏ bên tay mặt.
Y Mộng Lăng thản nhiên nhướng mày dơ tay gạt mấy lưỡi đao đang kề nơi cổ chàng rồi nhún vai rảo bước đi theo. Chàng thật không ngờ giữa lúc hiểm nguy ngàn cân treo sợi tóc như thế mà lại thoát thân một cách hết sức dễ

dàng.
Chàng cũng không bai giờ ngờ được rằng địa vị của Thúc Gia Ngọc ở trong Thiên Quỷ Giáo lại cao đến thế. Một vị Giáo Chủ ngôi thứ chỉ dưới có một người là Giáo Hoàng mà thôi ! Thực ra nếu không có chuyện hơn mười năm trước Quỷ Cưu Bà Bà phát hiện Thúc Gia Ngọc là một thiếu nữ thông minh khả ái, thu nhận làm nghĩa nữ, truyền thụ hết sở học thì Tuyệt Chưởng Phong Hà Thúc Tinh Nhạc đã không im hơi lặng tiếng quy ẩn hàng mười năm nay ! Và cũng đương nhiên Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng không đến nỗi phải mất nhiều thì giờ để gây ra bao chuyện gay cấn bất ngờ sau này liên quan đến toàn thể giới võ lâm giang hồ ! Hiện tại lại không ngờ có Thúc Gia Ngọc hiện thân với địa vị Thiên Quỷ Giáo Chủ giải cứu chàng thì không biết tính mạng chàng đã ra sao ?
Trống điểm canh năm, đêm đã hầu tàn, nhưng màn trời vẫn buông phủ một màu đen tối. Chẳng một ánh trăng bóng sao cũng chẳng một chút gió động. Không khí thật vô cùng trầm tịch ! Hầu như thiên khí sắp có một biến đổi lớn lao ! Chàng lầm lủi bước theo Thúc Gia Ngọc, hai người tiến vào một khu rừng tòng bách.
Vừa dừng bước Thúc Gia Ngọc dơ tay từ từ gở bỏ vuông lụa che mặt. Cặp mắt trong sáng như nước hồ thu nhìn Y Mộng Lăng giọng lạnh lùng:
- Ta đã bảo không cho ngươi đến đây, tại sao....
- Gia Ngọc hãy nghe....
Y Mộng Lăng vừa ngắt lời Thúc Gia Ngọc nói được vài tiếng, lại bị nàng chận ngang :
- Có phải nhà ngươi tới tìm ta để lấy thuộc giải độc cổ đó chứ gì ?
Dứt lời nàng thò tay vào bọc lấy ra một gói giấy nhỏ đưa tới trước mặt chàng nói tiếp :
- Đây nhà ngươi hãy cầm lấy rồi đi đi ! Y Mộng Lăng đưa tay ra nhưng không cầm gói giấy mà lại cầm lấy cổ tay ngà ngọc của Gia Ngọc, nét mặt hiện vẻ tươi cười thần bí, giọng êm nhẹ như ru :
- Anh tưởng rằng em chưa quên những lời anh nói với em lúc anh trọng thương bỏ ra đi chứ ? Anh đã nói rằng anh yêu em chân thật.
- Yêu em chân thật !....
- Gia Ngọc ! Em có biết rằng trong mấy ngày nay anh thương nhớ em đến mức nào không ? Cũng trong mấy ngày xa cách ấy mà anh cảm thấy rằng anh đã yêu em một cách chân thật tha thiết ! Giọng nói của chàng thốt ra như một điệu du dương quyến rũ đầy vẻ thành khẩn.
Thúc Gia Ngọc run giọng nói lên được ba tiếng :"Em cũng thấy...." rồi cặp mắt nàng đã long lanh ngấn lệ, nghẹn lời.
Chàng liền kéo nàng vào lòng. Chàng ôm chặt tấm lưng thon nhỏ của nàng trong tay, nét mặt hiện lên vẻ đắc ý.... Chàng nhè nhẹ vỗ về nàng với giọng

nói vô cùng quyến rũ như ảo như mộng :
- Gia Ngọc ! Anh biết em cũng yêu anh tha thiết phải không ?
Thúc Gia Ngọc mềm người như đang say đắm trong những lời âu yếm đường mật, nàng chợt vung tay khẽ xô Y Mộng Lăng ra, giọng lại trở nên lạnh lùng :
- Những lời anh nói với tôi đều thật thà hết phải không ?
- Đương nhiên ! - Anh nói anh yêu tôi tha thiết ?
- Đương nhiên ! - Chắc chắn như vậy rồi chứ ?
- Chớ chẳng lẽ còn có gì nghi hoặc ?
- Đương nhiên ! Lần này hai tiếng "đương nhiên" lại được thốt ra từ miệng Thúc Gia Ngọc.
Y Mộng Lăng thản nhiên khẽ nhướng mày nhún vai :
- Thế thì lạ thật ! Nét mặt Thúc Gia Ngọc trở nên lạnh lùng pha lẫn vẻ phẫn nộ :
- Lạ thật !.... Hừ!.... Nhà ngươi hãy nhìn lại phía sau xem ! Nét mặt Y Mộng Lăng vẫn giữ vẻ tươi cười, chàng quay phắt lại nhưng cảnh tượng phía sau đã làm chàng hơi biến sắc.
Chàng không ngờ người xuất hiện trước mặt chàng lại là Nữ hội chủ Bạch Tường Vi.
Một sự việc xảy ra vô cùng khó khăn đối với chàng.
Cả hai cô gái đều có liên hệ với chàng rất đặc biệt. Chàng đã cùng nói với họ câu "Anh yêu em tha thiết !...." Đến nay cả hai cô gái ấy lại đều xuất hiện tại một chỗ, liệu chàng còn có thể, với gương mặt đẹp trai thần bí, với giọng nói êm nhẹ đầy ma lực quyến rũ, để giải thích rõ ràng hay chăng ?
Quả thật là khó khăn mà chàng cũng không ngờ rằng chỉ vài giây nữa lại còn có nhiều việc nữa xô chàng lâm vào thế bí hơn.

Ma diện ngân kiếm

dịch giả: Vũ Ngọc, đánh máy: Cao thủ Maihoatrang

Hồi 19
NGUYÊN HÌNH BỘC LỘ

Y Mộng Lăng lật đật bước tới mấy bước nhìn Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi, nói với một giọng vô cùng êm dịu :
- Ồ ! Bạch Tường Vi, anh rất sung sướng được gặp lại em ! - Sung sướng gặp được lại em ! Hừ ! Giọng nói của Bạch Tường Vi thật lạnh lùng ! Lạnh lùng như khối nước đá ! Nét mặt tươi cười thần bí của ý lại lay động :
- Tường Vi ! Em hãy nghe anh nói trước đây - Ngọc Nữ Băng Tâm ngắt lời Y Mộng Lăng - Anh đừng tưởng bảo tôi vì bảo toàn sinh mệnh của anh nên

mới phải nói anh yêu tha thiết cô nàng Thúc Gia Ngọc có phải không ?
Ngừng một chút nàng lại tiếp :
- Nói một cách khác, anh cũng đã từng nói anh đột nhiên cảm thấy yêu cô Thúc Gia Ngọc tha thiết chứ không yêu con quỷ cái xấu xí này phải thế không ?
Trên gương mặt đẹp trai tươi cười Y Mộng Lăng thoáng hiện vẻ đau khổ nhưng chỉ trong giây phút, chàng lại bình thản khẻ nhúng vai :
- Sự thật trước sau vẫn là sự thật, chúng tahà tất phải suy đoán vớ vẩn cho mệt óc.
- Hừ ! Sự thật trước sau vẫn là sự thật ! Tôi đã nghe anh nói câu ấy biết bao nhiêu lần rồi ! Đúng ! Sự thật bao giờ cũng vẫn là sự thật ! Anh hãy nhìn lại phía sau xem ! - Chu Tiểu Phân ! Đúng vậy, đứng bên cạnh Thúc Gia Ngọc lúc này chính là Tiêm Chưởng Phong Vân Chu Tiểu Phân lạnh lùng thốt tiếng :
- Y Mộng Lăng công tử, chính tiện nữ đây....
Dứt lời hai hàng lệ đã tuôn trào trên khóe mắt của nàng ! Nàng nghẹn ngào tiếp lời :
- Bây giờ anh còn điều gì là sự thật để nói với tôi nữa không ?
- Hà ! Y Mộng Lăng buông tiếng thở dài gượng lập lại :
" Sự thật là sự thật, tôi còn biết nói gì nữa bây giờ?" Đúng vậy, sự thật là sự thật. Dưới tình trạng rõ rệt như ban ngày thế này, chàng còn biện bạch gì nữa.
Giữa lúc đó....
Một tiếng niệm Phật vang trầm trong không khí :
"A Di Đà Phật". Tiếp theo là một bóng người xẹt xuống giữa tràng với một tốc độ vô cùng mau lẹ.
Một lão hòa thượng tướng mạo uy nghi. Lão hòa thượng chính là Liễu Liễu Thần Tăng, một vị cao tăng Thiếu Lâm phái đã từng đột nhiên xuất hiện và hết lời ngăn cản Y Mộng Lăng đừng đến Thiên Quỷ Hoàng Cung.
Vừathấy Liễu Liễu Thần Tăng xuất hiện, Y Mộng Lăng nhếch mép cười kỳ dị nói, giọng đủng dỉnh :
- À ! Không dè một vị chưởng môn tiền đại Thiếu Lâm phái đạo hạnh cao thâm như Liễu Liễu Thần Tăng mà cũng hiện diện nơi Quỷ Cung man rợ này thì thật vui quá ! Giọng nói của chàng đầy vẻ trào lộng. Tuy nhiên Liễu Liễu Thần Tăng vẫn bình thản nghiêm nét mặt nói :
- Phải bần tăng cũng đã đến đây. Và nếu thí chủ không con gì nói nữa thì bần tăng cũng có một câu chuyện sự thực một trăm phần trăm muốn nói với thí chủ.
Tới đây ông ta đưa mắt nhìn sang Chu Tiểu Phân nói tiếp :
- Và câu chuyện bắt đầu từ chuyện Đạn Chỉ Thần Kiếm với Chu Tiểu Phân

nữ thí chủ đây trước.
Chu Tiểu Phân đưa tay gạt lệ hỏi :
- Bắt dầu từ chuyện của tiểu nữ nói trước ?....
Liễu Liễu Thần Tăng khẽ gật đầu quay sang phía Y Mộng Lăng :
- Y thí chủ, trong chuyện ấy bản thân ngài định lường gạt Đạn Chỉ Thần Kiếm Chu Kỳ để lấy được cả người lẫn của làm cho gia đình ông ta bị khuynh tán, sau đó mới tiết lộ bộ mặt thật để dồn ép ông ta vào con đường cùng, chỉ còn nước tự tử mà chết, có phải thế không ?
Nét tươi cười trên gương mặt của Y Mộng Lăng thoáng ngưng đọng nhưng giọng vẫn hết sức thản nhiên :
- Ngài là một bực cao tăng trọng vọng, tốt hơn chớ nên bày đặt chuyện vu vơ gán ghép cho người ta nhu thế ! Liễu Liễu Thần Tăng khẽ cất tiếng niệm Phật :
- A Di Đà Phật ! Kết quả nửa chừng thí chủ lại đổi ý kiến và cố gây chuyện kinh khủng trong một buổi tiệc cưới....
Y Mộng Lăng vội ngắt lời đối phương :
- Ai cũng biết rằng hôm đó tất cả mọi sự việc phát sinh đều là do người sư đệ phản bạn của sư môn tại hạ đột nhiên xuất hiện gây ra, tại sao lão hòa thượng ngài lại ăn nói hàm hồ như thế ?....
- Con người mang tên Cừu Tình xuất hiện tại tiệc cưới không phải là con người có thật mà chỉ là một cái tên do thí chủ bày đặt ra thôi ! Y Mộng Lăng giật mình kinh hãi thầm nhưng chàng ta vẫn giữ vẻ tươi cười cố hữu và thản nhiên nhún vai :
- Thế hả ? Chỉ sợ răng câu chuyện ấy do chính lão thần tăng ngài bịa chuyện ra thôi ! Liễu Liễu Thần Tăng vẫn giọng trầm trầm :
- Người mang tên Cừu Tình xuất hiện giữa tiệc cưới là do thí chủ nài nỉ Tiểu Vân Tước Nhi đóng giả vai trò để che mắt khiến cho mọi người đều tin lời nói của thí chủ là thực....
Ngừng một chút, ông ta lại tiếp :
- Cả đến chuyện sau khi đuổi theo Cừu Tình giả mạo, thí chủ bị một vết kiếm thương tại bắp chân cũng do chính thí chủ tự đâm vào mình với mục đích để cho mọi người đều tin tưởng vào lời bịa đặt của thí chủ đây là thực đấy thôi ! Ha ha ha !.... ha ha ha !....
Một chuỗi cười sằn sặc như điên phát xuất từ cửa miệng Y Mộng Lăng. Và chưa dứt tiếng cười, chàng đã buông lời :
- Ồ ! Thế gian ai mà tin được được chàng là con người như thế chứ ?....
Liễu Liễu Thần Tăng vẫn thản nhiên giọng đều đều :
- Tiểu Vân Tước Nhi sở dĩ bằng lòng nghe lời thí chủ giả làm người mặc áo bạc là vì y không phải là gã thư đồng mà là một cô gái xinh đẹp khả ái đã nặng lòng yêu thương thí chủ một cách tha thiết !....

Tới đây, giọng nói Liễu Liễu Thần Tăng lại càng trầm nặng, có sức chấn động chói tai nhức óc :
- Thế nhưng chuyện thí chủ dám tự đâm cho mình bị thương để tranh lòng tin của kẻ khác mới là thủ đoạn đáng ghê sợ ! Y Mộng Lăng lớn tiếng bài biện :
- Một người tu hành như ngài mà sao nói chuyện hồ đồ như thế ?
Liễu Liễu Thần Tăng thản nhiên tiếp tục câu chuyện :
- Kết quả nửa đêm hôm đó, chính thí chủ đã xuất hiện sát hại Đạn Chỉ Thần Kiếm Chu Kỳ !....
Tới đay, Liễu Liễu Thần Tăng thò tay vào bọc lấy ra một vật liệng xuống đất, nói tiếp :
- Thí chủ hãy nhìn xem cái gì đây ?
Cặp mắt Y Mộng Lăng lộ vẻ kinh dị nhìn chiếc mặt nạ Tiếu Diện Phật mà đối phương Liễu Liễu Thần Tăng vừa liệng ra trong giây lát, rồi chàng từ từ ngước nhìn lão hòa thượng nói :
- Cần có một tấm mặt nạ này của tại hạ thì khó khăn gì....
Chưa nói hết lời, nét mặt Y Mộng Lăng bỗng biến đổi, vẻ tươi cười cũng ngưng đọng. Vì chàng ta đã nhìn thấy từ trong cái tàng cây rậm phía sau Liễu Liễu Thần Tăng đã thấp thoáng xuất hiện bốn bóng người, toàn là nhân vật cao cấp của Tường Vi Hội :
Hai vị Hương Chủ Kim Ngân lưỡng đườngThần Phiến Thư Sinh Trương Vân Hạc, Phiên Giang Long Hoa Nguyên và Tả Hữu hiệp giám Thắng Tự Kỳ, Tang Cửu Đồ, đi giữa bốn người này là một người ăn mặc theo lối thơ đồng, làn tóc mây xỏa xuống ngang vai, chính là Tiểu Vân Tước Nhi, một cô gái ăn mặc giả trai đi theo Y Mộng Lăng.
Liễu Liễu Thần Tăng giọng trào phúng :
- Thế nhưng mà kiếm ra được một Tiểu Vân Tước Nhi, rồi từ trên mình nàng tìm ra được chiếc mặt nạ này cũng chẳng phải là chuyện dễ dàng, có phải không thí chủ ?
Nét mặt Y Mộng Lăng tỏ ra vô cùng ngạc nhiên khi thấy Tiểu Vân Tước Nhi xuất hiện.
Trong khi đó cặp mắt bồ câu đen láy của Tiểu Vân Tước Nhi hiện vẻ ngượng nghịu chua xót, đôi môi mấp máy như có ý thầm nói với Y Mộng Lăng :
- Anh Mộng Lăng ! Anh hãy tha thứ cho em vì em bị bắt buộc phải nói ra sự thực đau lòng....
Giọng trầm lặng của Liễu Liễu Thần Tăng lại vang lên trong không khí :
- Y Mộng Lăng ! Bây giờ nhà ngươi còn gì chối cãi nữa không ?
Thình lình Y Mộng Lăng ngửa cổ cất tiếng cười như điên như dại :
- Ha ha ha !.... Đúng :..... Con người mang tên Cừu Tình không có thật. Thủ

phạm giết Thất Đồ Huyết Hoắc Danh, Ngọc Kim Câu Bạch Vũ và Đạn Chỉ Thần Kiếm Chu Kỳ đều là Y Mộng Lăng mỗ đây ! Sự trạng đã xẩy ra đến nước này thì dù cho Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng có thông minh tài trí đến đâu cũng không che dấu được nữa.
Tất cả mọi việc xẩy ra tại Bắc Kinh nhất thiết đêu như Liễu Liễu Thần Tăng đã kể, ngoại trừ có một điểm mà chàng không chú ý đến là "tình yêu" của Tiểu Vân Tước Nhi đối với chàng.
Thật vậy, nàng đã yêu chàng tha thiết.
Lúc tại Tổng Đàn Tường Vi Hội, nàng đã giúp Y Mộng Lăng một cách đắc lực. Giọng cười phát ra từ nóc hội sảnh chính là do nàng thốt ra. Vì nàng đã đã sống chung với chàng từ thuở còn nhỏ cho đến tuổi khôn lớn. Nàng ái mộ chàng, nàng săn sóc chàng, do đó nàng đã bắt chước rất đúng giọng cười của chàng.
Nhờ đó Y Mộng Lăng đã thuận lợi chiếm đoạt được lòng ái mộ nhiệt thành của Bạch Tường Vi tiềm ẩn tận đáy lòng. Và cũng nhờ chiếm được lòng yêu cùa Bạch Tường Vi nên chàng đã dò xét được nơi ẩn núp của cha nàng là Ngọc Kim Câu Bạch Vũ ! Thế rồi, khi một mình Bạch Tường Vi trở về Tổng đàn Hội sảnh, chàng ta đã tìm đến gặp Ngọc Kim Câu Bạch Vũ tự bộc lộ thân phận lai lịch, sau đó chàng lại tàn khốc đến mức kể rõ sự phát sinh giữa chàng với con gái ông ta, làm cho ông ta khích động uất ức đến phải đập đầu vào vách đá tự tử.
Chuyện giúp đỡ Y Mộng Lăng báo cừu là ý tự nguyện của Tiểu Vân Tước Nhi vì nàng không muốn ly khai người sư huynh mà nàng đã đem lòng yêu tha thiết.
Nhưng hễ có yêu tất có ghen. Do đó khi đến Bắc Kinh, nàng đã không thể nhịn được mà ly khai chàng. Nhưng nàng có ly khai chàng thật không ? Không ! Vào giữa lúc chàng gặp nguy khốn khó xử, nàng lại xuất hiện để giúp chàng mà lại còn tận tâm lo lắng nũa.
Đến lúc tại cửa Tây thàng Bắc Kinh, giữa lúc Y Mộng Lăng lên cổ xe đen của cô gái xấu xí thì bóng người xuất hiện sau Bạch Tường Vi chính là Tiểu Vân Tước Nhi. Kế đó Liễu Liễu Thần Tăng đột nhiên xuất hiện và nàng đã bị kềm chế....
Giọng nói đó êm đềm chấn động không khí của Liễu Liễu Thần Tăng lại nổi lên vang vang :
- Y Mộng Lăng ! Kể ra nhà ngươi cũng hết sức thông minh, nhưng cũng hết sức độc ác, hết sức tàn nhẫn, ngày nay nguyên hình nhà ngươi đã bộc lộ, bần tăng thiết tưởng rằng bần tăng có thể vì võ lâm trừ hại. Vậy bây giờ là lúc nhà ngươi chuẩn bị siêu thoát thì vừa ! Nghe đối phương nói, Y Mộng Lăng không thèm đáp lời, chàng ta chỉ lừ lừ đưa ánh mắt mang đầy vẻ cừu hận, phẫn nộ và bi thống quét nhìn chung quanh.

Trong khi đó, chung quanh khu rừng, từng đạo hàn quang từ những thanh quỷ đầu đao tiết ra tạo thành một vòng sát khí ngùn ngụt.
Thật vậy, dưới áp lực nặng trĩu của tâm trạng cừu hận bi thống, lại thêm sức lực của một tay kiệt kiệt võ lâm Liễu Liễu Thần Tăng và lực lượng hùng hậu của Thiên Quỷ Giáo. Y Mộng Lăng muốn an ổn lui ra khỏi Thiên Quỷ Giáo Hoàng Cung hầu như là một chuyện khó có thể được. Trừ khi có một phép lạ....
Chàng ta từ từ ngửng mặt, từ nét tươi cười thần bí đầy mê hoặc, hình như chàng tự nhủ :"Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng ! Mi đã từng mang tráng chí hào hùng với mộng ước gây nên công nghiệp lớn lao, chẳng lẽ bây giờ mi lại chịu kết kiễu cuộc đời một cách vô cùng tối tăm như thế này ư ?" Ý nghĩ ấy chàng không thốt thành tiếng và đương nhiên cũng chẳng co ai hồi đáp chàng.
Chàng đột nhiên cảm thấy lạnh lạnh nơi da mặt và như có vật gì bò buồn buồn.
Nước, không phải nước mắt mà là nước mưa.
Thì ra trời đã đổ mưa mà lại mưa rào rào nặng hột. Chàng vùng ngửa cổ thốt lên chuỗi cười sằng sặc như điên. Đoạn từ từ chuyển ánh mắt về hướng Liễu Liễu Thần Tăng, giọng vô cùng lạnh lẽo :
- Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng quả thật sẽ táng thân ở đây ư ?
Thế rồi thình lình chàng thốt lên một tiếng rú vang dội. Tiếp theo cánh tay chàng lẹ làng như ánh chớp, rút kiếm một tiếng reng. Một đạo hàn quang nháng lên, vạch thành một vòng tròn mỹ diệu kỳ tuyệt.
Hàn quang từ thanh trường kiếm tỏa ra làm thành đường vòng cung với góc độ kỳ dị.
- Trời ! Tích Lịch Kiếm Pháp ! Một tiếng thét đầy kinh hãi hoảng sợ đột nhiên bùng nổ trong không khí như xoáy vào buồng tim mọi người tại tràng. Từng nét mặt thất thần biến đổi. Cả sắc mặt của Liễu Liễu Thần Tăng cũng biến thành một màu nhợt nhạt tái mét.
Đột nhiên....
Thân hình Liễu Liễu Thần Tăng chuyển động, xẹt đến phía sau lưng Tiểu Vân Tước Nhi đang đứng dưới sự kềm chế của bốn cao thủ Tường Vi Hội, dơ một bàn tay in vào huyệt Bối Tâm của nàng, trầm giọng quát - Y Mộng Lăng ! Nếu nhà ngươi có cử động gì, bần tăng sẽ đập chết Tiểu Vân Tước Nhi lập tức ! Tiểu Vân Tước Nhi cũng lớn tiếng :
- Anh Mộng Lăng ! Anh cứ việc thẳng tay hành động, đừng quản ngại gì về em hết ! Giữa lúc đó....
Nhiều ánh chớp nháng lên, tiếp theo hàng loạt tiếng sấm nổ ì ùng vang động cả rừng núi như sắp tới ngày tận thế!....

Ma diện ngân kiếm

dịch giả: Vũ Ngọc, đánh máy: Cao thủ Maihoatrang

Hồi 20
CHÂN TÌNH BỘC LỘ

Những lằn chớp lóe lên như xé rách màn trời u ám phụ họa thêm cho những tiếng sấm nổ ầm ì làm rung động cả núi rừng.
Thanh trường kiếm dựng ngược lên trời với một góc độ kỳ dị không ngừng rung động tạo thành không khí ngộp thở kinh người.
Tích lịch kiếm pháp hầu như có oai lực thần trợ nên sức người với thân thể máu thịt đâu có thể kháng cự.
Nhưng....
Sau mấy đợt chớp lòe sấm nổ, thanh trường kiếm màu bạc vẫn dựng ngược với góc độ kỳ dị và rung động không ngừng.
Từng khuôn mặt khẩn trương dịu xuống, những ánh mắt kinh hãi chuyển thành ngơ ngác.
Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng không thi triển Tích Lịch Kiếm Pháp, bỏ qua cơ hội chuyển bại thành thắng, quả là một điều hết sứ kinh ngạc.
Chẳng qua vì Tiểu Vân Tước Nhi ?
Đúng vậy, vì Tiểu Vân Tước Nhi, thanh trường kiếm màu bạc trong tay chàng đã như vô lực rồi nặng nề rớt xuống mặt đất một tiếng keeng ! Ánh mắt Y Mộng Lăng nhìn chăm chăm về Tiểu Vân Tước Nhi, trên gương mặt chàng hiện lên nét buồn thảm khó tả ! Chàng đã không tài thi triển một đường kiếm có tính cách quyết định thắng bại trong pho Tích Lịch Kiếm Pháp đã từng chấn động võ lâm giang hồ. Có thể vì hành động này mà cả cuộc đời đầy tương lai hứa hẹn của chàng bị kết thúc. Nhưng chàng không hề tỏ ý tiếc hận vì chàng đã có sự phát hiện "tình yêu chân thật" của người sư muội Lăng Ngọc Vũ hóa danh là Tiểu Vân Tước Nhi đối với chàng ! Thế rồi dưới những ánh mắt chầm chập, chàng từ từ bước đến kéo sát thân hình Tiểu Vân Tước Nhi vào lòng.
Cả thân hình kiều diễm của Tiểu Vân Tước Nhi Lăng Ngọc Vũ không ngừng rung động, những giọt nước mắt nàng long lanh từ từ lăn xuống hai bên má.
Nàng khẽ nói :
- Anh Mộng Lăng ! Tại sao bây giờ anh mới....
- Vì lúc nào anh cũng nghĩ rằng em còn nhỏ bé, nhỏ bé như con chim non.
- Em đã chẳng bao lần cho anh biết em đã lớn rồi ! Thế mà anh chẳng buồn để tâm đến em ! - Bây giờ anh mới đột nhiên thấy em đã trưởng thành.
- Anh có biết rằng em đã thầm yêu anh ái mộ anh đến mức nào không Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng đưa tay khẽ nâng mặt nàng lên đặt nhẹ vào môi

nàng một chiếc hôn nồng cháy ! Trên gương mặt còn hoen ngấn lệ của Tiểu Vân Tước Nhi Lăng Ngọc Vũ hiện lên nét tươi cười sung sướng, giọng nũng nịu :
- Anh xấu lắm, em không thèm chơi với anh đâu ! Trong giây phút này, hình như họ không còn biết đến sự có mặt của người khác ở chung quanh nữa. Mỗi một cử động nhỏ nhặt, mỗi một lời nói ngắn ngủi đều đượm vẻ yêu đương thật là say đắm.
Không khí tình yêu chân thực tỏa ra khiến mọi người có mặt không ai nỡ làm rối động. Vì không ai là không hiểu rõ giá trị của chân tình.
Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi, Tiêm Chưởng Phong Vân Chu Tiểu Phân, cho đến Thúc Gia Ngọc, họ đều đã hiểu rõ thế nào là tình yêu chân thực.
Tuy nhiên cảnh tượng trước mắt chính là một cảnh tượng đáng thương đối với họ, chẳng những làm cho họ tan nát cõi lòng mà còn làm cho họ thù hận vì ghen ghét. Họ thấy rằng Tiểu Vân Tước Nhi đã may mắn. Y Mộng Lăng đã may mắn. Đời người ta có gì mãn túc bằng những giây phút đắm mình trong tình yêu chân thực.
Không khí trầm mặc trôi qua.
Y Mộng Lăng khẽ vổ vào vai Lăng Ngọc Vũ giọng tha thiết êm nhẹ như ru :
- Em có thấy rằng anh yêu em thành thực không ?
- Thấy ! - Vậy thì tình yêu của anh càng nên bảo trọng....
Nghe giọng nói êm nhẹ của người yêu, Tiểu Vân Tước Nhi như chết cả cõi lòng, nàng buồn bã ngẩng nhìn Y Mộng Lăng thẫn thờ hỏi :
- Có phải anh muốn em....
- Hãy nghe lời anh, vì anh yêu em tha thiết nên anh muốn em phải hết sức bảo trọng thân thể....
Tiểu Vân Tước Nhi Lăng Ngọc Vũ mấp máy định nói, Y Mộng Lăng đã tiếp lời :
- Hãy nghe lời anh nhé ! Tiểu Vân Tước Nhi ! Giọng nói của chàng vừa êm nhẹ, vừa đầy ma lực khiến Lăng Ngọc Vũ không còn sức kháng cự mà ngoan ngoản khẽ gật đầu.
Trên gương mặt tươi cười thần bí của Y Mộng Lăng thoáng hiện nét thỏa mãn. Chàng khẽ đặt lên cặp môi hơi run động của nàng một cái hôn đầy như tình âu yếm, rồi thình lình xoay người lừ lừ đưa ánh mắt lạnh lùng quét nhìn chung quanh một lượt nhún vai thản nhiên nói :
- Hiện tại sự thật đã rõ rệt, Y Mộng Lăng mỗ bằng lòng cho mọi người tùy ý xử trí. Thái độ của chàng thật hết sức bình thản, coi như chẳng chút bận tâm về chuyện gian khổ hay sống chết.
Liễu Liễu Thần Tăng chấp hai tay trước ngực khẽ niệm :"A Di Đà Phật", rồi nhìn Y Mộng Lăng nói :

- Y thí chủ quả là con người sảng khoái, một mất bản sắc của kẻ anh hùng. Chỉ đáng tiếc....
Tới đây, ông ta bỗng ngừng lại khẽ buông tiếng thở dài lắc đầu như có điều rất thương tiếc đối với Y Mộng Lăng. Kế đó, ông ta hướng nhìn về phía Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi, Tiêm Chưởng Phong Vân Chu Tiểu Phân và Thiên Quỷ Giáo Chủ Thúc Gia Ngọc trầm giọng :
- Diệt hung trừ ác mọi người đều có bổn phận làm nhưng thù giết cha không đội trời chung là việc phải dành cho các vị nữ thí chủ giải quyết ! Trên gương mặt của cả ba nàng đều lộ vẻ khích động biểu hiện tâm trạng vô cùng phức tạp.
Yêu ! Hận ! Tình ! Thù ! Mâu thuẫn xung đột ! Làm sao bây giờ ? Nên giải quyết ra sao bây giờ ?
Yêu hận tình thù.... làm xáo trộn tâm tư họ, xô họ vào trạng thái hỗn loạn thống khổ không biết chọn ngã nào ! Tất cả đều do một bàn tay của vị tiền đại chưởng môn Thiếu Lâm phái Liễu Liễu Thần Tăng gây ra.
Luận điệu của ông ta là để trừ hung diệt ác để ngăn ngừa cảnh chém giết tàn bạo.
Nhưng với địa vị và danh vọng tuyệt cao của ông ta nắm xưa, từ lâu đã ẩn cư nay lại đột nhiên xuất hiện thì sự tình không phải đơn giản bề ngoài như thế được ! Tuy nhiên không ai nghĩ đến và cũng không ai kịp chúý đến mà thôi.
Đột nhiên....
- Hắc !....
Một tiếng cười lạnh như băng, sắc như dao, phát xuất từ phía Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi.
Nét mặt bao phủ như một lớp hàn khí, nàng từ từ rút cặp kim câu, từ từ di động gót chân về phía Y Mộng Lăng, một kẻ đã sát hại thân phụ nàng, đã lường gạt chiếm đoạt thân thể tiết trinh nàng, đã làm phương tâm nàng tan nát ! Lạnh lùng ! Cả con người nàng lúc này lạnh lùng như một khối tuyết, không thể tìm thấy ở con người nàng lúc nảy một tí nhiệt tình nào của giống người.
Bạch Tường Vi chuyển động.
Tiêm Chưởng Phong Vân Chu Tiểu Phân cũng chuyển động, cặp mắt nàng tràn đầy ngấn lệ ! Chỉ có Thúc Gia Ngọc là đứng nguyên một chỗ, cặp mắt luôn chăm chú trên gương mặt tươi cười thần bí của Y Mộng Lăng, hai núm đồng tiền bên má nàng triết động, khiến chẳng ai hiểu tâm trạng của nàng lúc này ra sao.
Y Mộng Lăng lại đột nhiên ngửng cổ cất tiếng cười sang sảng :
- Thong thả, tại hạ còn có điều kiện ! - Điều kiện ? - Giọng Liễu Liễu Thần Tăng đượm vẻ ngạc nhiên ! Điều kiện ! Ai có thể biết Y Mộng Lăng còn đưa ra điều kiện gì. Và vì đó còn nẩy thêm chuyện rắc rối gì nữa ? Bởi một khi

con người đã dám đem sinh mạng mình đánh đổi với một điều kiện ấy đâu phải tầm thường.
Liễu Liễu Thần Tăng bước tới mấy bước,Y Mộng Lăng đã xua tay nói:
- Khoan !.... Bất luận thế nào, nếu tại hạ cố ý đem hết sức lực để kháng cự thì chuyện thắng bại chưa biết về ai !....
Đúng vậy, với một kẻ có võ công kỳ tuyệt như chàng cố tình kháng cự thì dù chưa chắc đã thoát khỏi Thiên Quỷ Hoàng Cung nhưng ít ra cũng có bao nhiêu người đổ máu, bao nhiêu người vong thân. Nhất là âm điệu của chàng vừa nói lại êm nhẹ như ru lại càng gây cảm thụ nặng nề cho con người như Liễu Liễu Thần Tăng, khiến ông ta không biết làm sao, đành trầm giọng :
- Được! Thí chủ hãy cho biết điều kiện ! - Rất đơn giản ! - Y Mộng Lăng vừa thản nhiên nhún vai vừa nói - Chỉ cần các vị trả tự do cho Tiểu Vân Tước Nhi được yên ổn rời khỏi đây và từ nay về sau không được xâm hại đến nàng.
- Chuyện ấy có thể được.
- Không ! Liễu Liễu Thần Tăng vừa trả lời Y Mộng Lăng một cách khẳng dịnh thì một tiếng "không" được thốt ra từ cửa miệng Tiểu Vân Tước Nhi Lăng Ngọc Vũ, phủ định hẳn ý kiến của đối phương. Nàng hướng nhìn người yêu buồn rầu nói :
- Anh Mộng Lăng ! Nếu chúng ta không được sống chung thì anh cũng nên để cho em được chết theo anh cùng một chỗ !....
Giọng nói của nàng đầy vẻ kiên quyết, tình ý chân thật, khiến người ta vô cùng cảm động và cũng vô cùng thương xót.
Nét tươi cười trên gương mặt Y Mộng Lăng bất giác chìm xuống. Chàng biết đây mới là tình yêu chân thật, chân thật đến độ "Si", hầu như ra ngoài ý liệu của chàng. Tuy nhiên, chỉ trong giây thoáng, chàng lại bình thản nhìn Lăng Ngọc Vũ khẽ hỏi :
- Tiểu Vân Tước Nhi ! Có phải em yêu anh tha thiết không ?
- Phải ! - Có phải vừa rồi em đã hứa với anh là vì tình yêu của anh, em cần phải bảo vệ thân thể hơn hay không ?
- Phải, em đã hứa nhưng....
Không đợi Lăng Ngọc Vũ nói hết, chàng dã lẹ làng kéo nàng vào lòng, và một giọng nói thoảng như hơi gió lọt vào tai nàng :
- Em thử nghĩ kỹ xem có lý nào anh rời xa em được và em đã thấy anh thất bại lần nào chưa ? Hãy nghe lời anh đi ! Giọng nói thoáng nhẹ bên tai đã đem lại cho nàng niềm tin mãnh liệt, nàng khe khẽ gật đầu.
Y Mộng Lăng đặt nhẹ lên má nàng một cái hôn rồi quay ra lớn giọng :
- Còn điều kiện thứ hai nữa ! Điều kiện thứ hai ? - Giọng hỏi đè trầm của Liễu Liễu Thần Tăng đầy vẻ bất mãn ! - Phải, còn điều kiện thứ hai và cũng là điều kiện cuối cùng nữa !....

Dứt lời, chàng ngửa cổ thốt hồi cười dài. Đồng thời chàng vung cánh tay tung ra một luồng bạch ảnh bắn ra xa hơn một trượng.
"Bóc" một tiếng nổ nhẹ. Một tấm lụa trắng có từ từ buông xuống. Trên mặt tấm lụa có ba vệt máu đỏ chói.
Không nói ai cũng rõ đó là tấm lụa trắng có viết tên họ bốn người :
Thất Đồ Huyết Hoắc Danh, Kim Ngọc Câu Bạch Vũ, Đạn Chỉ Thần Kiếm Chu Kỳ và Tuyệt Chưởng Phong Hà Thúc Tinh Nhạc.
Ba vệt máu tươi đỏ chói là vết bôi xóa tên họ ba người đã bị chàng sát hại.
Chàng tiếp tục giọng lạnh lùng :
- Hiện nay Tuyệt Chưởng Phong Hà Thúc Tinh Nhạc còn may mắn chưa bị đền tội, vậy ít ra các người cũng để cho tại hạ thấy kẻ thù....
Tiếng nói chàng chưa dứt thì một tiếng quát lanh lảnh đã vang lên và một bóng người chồm vụt tới.
Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi. Vết máu đỏ và hàng chữ mang tên họ cha nàng trên tấm lụa trắng đã làm nàng đau lòng, gai mắt, gợi lại mối thương tâm cũ, khiến sự căm phẫn thù hằn sôi lên sùng sục trong người nàng, nàng không thể nhẫn nhục được nữa. Không do dự, nàng triển động hai ngọn Ngọc Câu trong tay vạch thành hai đạo hàn quang rợn người xẹt về phía đối phương như một ánh điện.
Nàng đã xử dụng tuyệt chiêu Kim Câu Quải Ngọc trong pho võ học gia truyền.
Trong lúc cấp bách, Y Mộng Lăng lại lui ba bốn bước dài. Chàng lạnh lùng quát :
- Bạch Tường Vi ! Cô muốn gì ?....
- Ta muốn cái mạng nhà ngươi ! Vừa đáp, nàng vừa triển động Kim Câu tiếp tục xông tới.
Y Mộng Lăng cất tiếng cười ha hả, thân hình thấp thoáng như một bóng ma lui về phíasau năm bước nói :
- Trước khi sự tình chưa giải quyết xong xuôi, kẻ nào bức bách tại hạ, tại hạ sẽ chẳng nương tay.
Bạch Tường Vi buông tiếng cười nhạt sắc lạnh :
- Thế hả ?....
Tiếng nói vừa thốt ra, nàng đã dợm bước định chồm....
A Di Đà Phật ! Sau tiếng niệm Phật hiệu âm trầm hãi người, thân hình Liễu Liễu Thần Tăng đã đứng chắn ngang giữa Bạch Tường Vi và Y Mộng Lăng.
Ông ta nhìn Y Mộng Lăng chậm rải :
- Y thí chủ, chỉ sợ giờ này thí chủ khó lòng mà gặp được Tuyệt Chưởng Phong Hà Thúc Tinh Nhạc vì ông ta đã rời khỏi nơi đây từ hôm qua để đến Đặng Gia Bảo ở Cùng Lai Sơn.
Chuyện Phi Long Thần Đao Hề Công Cửu nhờ cậy đã làm chàng rung động

tâm tư. Đến nay có chuyện Hà Thúc Tinh Nhạc cũng đến Đặng Gia Bảo, sao thế gian lại có chuyện trùng hợp như thế, hay là bên trong còn có điều bí ẩn gì ?
Liễu Liễu Thần Tăng một vị danh tiếng trọng vọng đột nhiên xuất hiện cảnh cáo chàng đã đủ làm cho chàng nghi hoặc khó hiểu. Đến nay lại thêm mấy chuyện dồn dập này nữa....
Nét cười thần bí trên gương mặt Y Mộng Lăng lay động, chàng nhìn Liễu Liễu Thần Tăng lẩm bẩm :
- Cùng Lai Sơn Đặng Gia Bảo. Ta cũng đang cần đến đó !....
Sắc mặt Liễu Liễu Thần Tăng bỗng biến đổi, giọng vô cùng ngạc nhiên pha lẫn kỳ dị :
Ngươi cũng cần đến Đặng Gia Bảo ?....

Ma diện ngân kiếm

dịch giả: Vũ Ngọc, đánh máy: Cao thủ Maihoatrang

Hồi 21
LONG TRANH HỔ ĐẤU

Giữa lúc đó từ bên bìa rừng một chuỗi cười quái dị nổi lên tiếp theo sau giọng nói :
- Y Mộng Lăng ! thì ra chú em này cũng còn nhớ đến chuyện đi Cùng Lai Sơn! Vừa dứt tiếng, một bóng người đột nhiên xuất hiện giữa tràng như một bóng ma. Người đó mặc bộ quần áo vải thô sơ. Chân đi giày cỏ, đội một cái nón lá rộng vành che kín cả mặt.
Người ấy chính là Phi Long Thần Đao Hề Công Cửu.
Liễu Liễu Thần Tăng cặp mắt lấp lánh dị quang khẽ niệm Phật hiệu, cất tiếng hỏi :
- Hề thí chủ không lẽ ngài cũng có mặt nơi đây ?....
Hắc ! - Sau tiếng cười nhạt lạnh lùng, Hề Công Cửu nói :
- Lão hòa thượng ! Ngài là một vị cao tăng mà cũng có mặt tại Thiên Quỷ Giáo Hoàng Cung được thì đâu phải chuyện lạ.
Dứt lời ông ngửa cổ rú lên một tiếng ngân dài. Đồng thời cánh tay vung lên, ánh đao quang sáng lòa bay lượn kèm theo tiếng réo u u ! Phi Long Thần Đao đã đột nhiên thi triển, thanh trường đao dài non một trượng quấn ngang lưng.
Đến khi tiếng rú của ông ta vừa dứt, âm thanh còn vang vọng trong không gian, thì thanh trường đao đã ngừng vũ lộng, dựng ngược trước mặt ông ta tỏa ra những luồng hơi lạnh ghê người. Tiếp theo là một loạt những thân cây chung quanh ngã xuống rào rào.

Thủ pháp mau lẹ kỳ dị có một thanh thế hãi người! Phi Long Đao Pháp Một đao pháp thần kỳ xứng tuyệt nhất thời, đột nhiên xuất hiện trên một lão đầu quê mùa, mù cả hai mắt khiến mọi người tại tràng đều kinh hãi hoảng hốt.
Hầu như câu chuyện sắp giải quyết xong về Y Mộng Lăng, lại gặp trở ngại.
Nét mặt của Liễu Liễu Thần Tăng biến đổi, thân hình ông ta không thấy nhích động mà đã tiến sát Hề Công Cửu hơn ba bước, trầm giọng quát hỏi :
- Hề thí chủ, người định làm gì thế ?
- Làm gì hả ? - Hề Công Cửu đột nhiên ngửng mặt, hướng hai lỗ mắt sâu hoắm về phía Liễu Liễu Thần Tăng thản nhiên nói :
- Rất đơn giản. Tiểu Vân Tước Nhi an nhiên rời khỏi đây. Y Mộng Lăng cũng bình an ra khỏi nơi này. Có thế thôi ! - Không được ! Âm điệu phát ra vẫn trầm lặng hãi người, nhưng cứ nhìn sắc mặt Liễu Liễu Thần Tăng cũng đủ rõ ông ta đã khích nộ đến kịch liệt.
Đương nhiên câu chuyện ông ta đã phí biết bao tâm huyết sắp đặt, đâu có thể để cho Hề Công Cửu phá hoại một cách dễ dàng như thế được ?
- Không được ! Ha ha ha !....
Hề Công Cửu nhắc lại hai tiếng "không được" của Liễu Liễu Thần Tăng, rồi đột nhiên ngửa cổ cất tiếng cười sằng sặc như điên.
Ông ta cười ngặt nghẽo, nghiên ngửa, thanh trường đao cũng rung động mãnh liệt tỏa ra những đạo hàn quang khí rợn người. Dứt tiếng cười, mũi trường đao của ông bỗng chỉ về hướng Liễu Liễu Thần Tăng, giọng lạnh lùng :
- Kẻ nào nói hai tiếng "không được" sẽ ngã xuống như những thân cây vừa rồi ! Rồi không đợi Liễu Liễu Thần Tăng trả lời, ông ta đã quay sang phía Y Mộng Lăng :
- Ở đây không có chuyện gì dính líu đến chú em nữa, hãy dẫn Tiểu Vân Tước Nhi đi đi ! Y Mộng Lăng thở ra một hơi dài nhẹ nhõm, nhướng mày mỉm cười :
- Hề lão tiền bối, thái độ tự tin và khẳng định của lão tiền bối thật đáng khâm phục quá ! - Hà hà hà !.... Phi Long Thần Đao Hề Công Cửu cũng cất tiếng cười khoái trá tỏ ra vô cùng khâm phục phong thái an nhàn thản nhiên của Y Mộng Lăng.
Để chọi lại tiếng cười của Hề Công Cửu, một chuỗi cười khác cũng không kém phần cuồng ngạo vang động trong không khí.
Người phát ra tiếng cười đó là Thần Phiến Thư Sinh Trương Vân Hạc, Kim đường hương chủ Tường Vi Hội. Và giọng nói của ông ta cũng vô cùng cuồng ngạo sau chuỗi cười :
- Hà ! Không dè một lão già quê mùa cục kịch như thế này mà lại là Phi Long Thần Đao may mắn có hư danh năm xưa ! Vừa nói lão ta vừa xòe ra cụp lại cái quạt đang cầm trên tay một vòng phát ra hai tiếng xoẹt xoẹt, rồi

lại theo ngón tay giữa của lão ta xoay nhanh hai vòng trông rất đẹp mắt. Đồng thời thân hình lão ta xê dịch đến cách chỗ đứng Hề Công Cửu độ ba thước, nói tiếp :
- Lão các hạ nói nghe đơn giản quá, nên Thần Phiến Thư Sinh mỗ muốn xem các hạ bằng vào cái gì mà dám quả quyết như thế ! Nói xong là lão ra tay liền, không chần chờ gì cả. Chiếc quạt trong tay lão với tiếng gió veo veo, nhanh như luồng điện chớp điểm vào ba yếu huyệt :
Trung Cực, Thiên Cổ và Mạch Môn của đối phương.
Thủ pháp vừa mau lẹ, vừa lang độc, dây chính là một chiêu lợi hại Tam Hoàng Ấn Nguyệt trong pho Tuy Vân Kiếm Pháp.
Phi Long Thần Đao không buồn ngửng đầu, chỉ khẽ hất cổ tay một cái, chuôi thanh trường đao đã bật lên.
"Cạch". Chuôi trường đao chạm vào đầu quạt, Thần Phiến Thư Sinh bị dội lui hai bước.
Hắc ! - Sau tiếng cười lạnh lẽo, Hề Công Cửu hỏi :
- Thiết Phiến Lão Nhân Trương Tràng Thủy là người thế nào đối với tiểu tử.
- Là thân phụ mỗ.
Trong giọng nói của Trương Vân Hạc đượm vẻ bi phẫn.
Hề Công Cửu lật chiếc nón rộng vành, hai lỗ mắt sâu hoắm hướng về phía Trương Vân Hạc gặng lời :
- Là phụ thân nhà ngươi ?
Ngừng một chút, ông ta lại tiếp :
- Vậy thì nhà ngươi hãy về hỏi lại phụ thân ngươi xem cây quạt trong tay ông ta năm xưa gặp thanh trường đao nầy xẩy ra như thế nào sẽ rõ! Lúc này sắc mặt Thần Phiến Thư Sinh lại càng biến đổi khó coi. Vì lời nói của Hề Công Cửu đã làm hắn ta thương tâm không ít. Chẳng những hắn nhục nhã mà còn nhục nhã lây đến cha hắn nữa.
Hắn nghiến răng ken két, không thèm đối đáp nửa tiếng, chưởng phiến cùng tung ra cùng một lượt về phía đối phương.
- Nhà ngươi muốn chết ! Trong tiếng quát mang luồng sát khí ghê người.
Đồng thời thân hình Phi Long Thần Đao đã xảo diệu lách sang bên cạnh nửa thước. Tiếp theo hai tay ông ta hất nhẹ thanh trường đao bay vọt lên không uốn lượn như một con linh xà phát ra tiếng réo vu vu.
Đao pháp thần kỳ tuyệt diệu ghê người. Chiêu Long Tự Tà Phi trong pho Đao Pháp Phi Long.
Trong bóng đao lấp loáng, nét mặt Thần Phiến Thư Sinh hiện vẻ hoảng loạn kinh hãi đến cực độ. Cả những người đứng chung quanh cũng sợ hãi tháo mồ hôi hột lo thay cho tính mạng của người trong cuộc.
Trong một thoáng giây nguy hiểm đó. Bỗng nhiên một tiếng thét giận dữ lanh lãng ngân vang. Hai đạo quang mang rực đỏ xẹt về phía Phi Long Thần

Đao. Đó là hai chiếc Ngọc Kim Câu từ trong tay Bạch Tường Vi hội chủ phát ra.
Cùng một lượt Thắng Tự Kỳ, Tang Cửu Đồ, hữu hiệp giám Tường Vi Hội cũng nhanh như chớp phất cây đại kỳ chữ "Thắng" to lớn công về phía Hề Công Cửu ba chiêu liên tiếp.
Mọi động tác tuy xẩy ra có trước có sau nhưng hầu như đều trong một chớp mắt. Chỉ thấy thanh trường đao trong tay Hề Công Cửu nhoáng lên một vòng rồi tắt lịm.
Một tiếng gào thê thảm như xé rách tâm can mọi người làm át hẳn cả mấy tiếng loảng xoảng.
Hai chiếc Ngọc Kim Câu trên tay Bạch Tường Vi bị đánh văng đi hơn hai trượng. Ngọn đại kỳ chữ "Thắng" chỉ còn trơ lại cái khúc cán. Trong vầng huyết quang, Thần Phiến Thư Sinh Trương Vân Hạc bị cụt một cánh tay nằm gục dưới đất mê mang.
Thất cả những thảm trạng chỉ xảy ra trong vòng nháy mắt.
Thanh trường đao kỳ dị đã mau lẹ cuốn gọn trong lưng Phi Long Thần Đao Hề Công Cửu. Ông ta vẫn đứng nguyên một chỗ từ từ xoay người một vòng hướng về phía Y Mộng Lăng :
- Y Mộng Lăng sao không đi còn đứng đây làm gì nửa ?
Y Mộng Lăng vội vàng nắm tay Tiểu Vân Tước Nhi Lăng Ngọc Vũ vừa định dợm bước. Bỗng thấy Liễu Liễu Thần Tăng băng mình chạy ra nói :
- Hề thí chủ ! Thí chủ đã dồn ép thái quá bần tăng đành phải phá lệ xuất thủ vậy ! - Tốt lắm ! - Hề Công Cửu thản nhiên khẽ đáp :
- Vậy thì hãy coi trường đao ! Hai cánh tay ông ta hất nhẹ một cái, thanh trường đao ảo hóa thành hình con rồng uốn khúc bay về phía đối phương.
- A Di Đà Phật ! - Liễu Liễu Thần Tăng khẽ niệm Phật hiệu, thân hình thấp thoáng bộ pháp ba tiến hai thoái đã mau lẹ tiến sát Hề Công Cửu năm bước dưới oai lực thần kỳ diệu tuyệt của pho đao pháp tuyệt học Phi Long Tự. Ông ta đã thi triển bộ pháp "Phật Số Liên Hoa bộ", tuyệt học độc đặc trong Dưỡng Tâm Thất của Thiếu Lâm phái.
Phi Long Thần Đao Hề Công Cửu hơi biến sắc mặt, ngửa cổ cất tiếng rú dài, thanh trường đao đột nhiên biến thế hóa thành nhiều bóng thần long nhe nanh múa vút chụp xuống giữa đầu Liễu Liễu Thần Tăng với một thanh thế rất lăng lệ kỳ dị ! Chiêu thế "Long Tự Nghịch Phi" trong pho đao pháp Phi Long.
Trong tiếng thét vang động, Liễu Liễu Thần Tăng bị đánh bật lui ba bước. Hề Công Cửu khẽ rùng thấp thân hình, uốn cong lưỡi trường đao một cái rồi nhanh như chớp, chĩa thẳng mũi đao vào giữa ngực đối phương. Thủ pháp thật mau lẹ lang độc ! Đó là chiêu thế "Phi Long Xạ Nhật", tiếp theo ngay sau chiêu thế "Long Tự Nghịch Phi".

- Ối ! Á !....
Mấy tiếng kêu la hoảng hốt vang động không khí đấu tràng, chứng tỏ tất cả đều lo sợ thay cho tính mạng một vị Thiếu Lâm Thần Tăng đã từng oai vọng hiển hách nhất thời.
Giữa lúc tình trạng muôn phần nguy hiểm đó, đột nhiên tiếng niệm Phật oai nghiêm vang động cao vút tận mây xanh như xé rách màng tai mọi người.
Liễu Liễu Thần Tăng vẫn đứng nguyên thân hình, hai tay cặp lại dơ ngang ngực.
Lập tức không khí đấu tràng như chìm trong tình trạng im lìm ghê rợn!.
Chỉ có thanh trường đao trên tay Hề Công Cửu là vẫn dựng ngược giữa không trung, thân đao không ngừng rung động tỏa hào quang ghê người.
Rồi chỉ trong giây thoáng sau đó, mũi đao đã bị hai tay Liễu Liễu Thần Tăng kẹp chặt vào giữa. Đứng ngoài, không ai hiểu hai người đã dùng thủ pháp gì ?
Chỉ nghe Liễu Liễu Thần Tăng nggiêm giọng nói :
- Hề thí chủ, ngài có còn điều gì muốn nói nữa không ?
- Có chứ ! - Hề Công Cửu cười nhạt một tiếng, nói tiếp :
"Ngài nhất thời kềm chế được Hề mỗ, nhưng thử hỏi ngài có thể nhúch nhích được gì hơn không ?" Liễu Liễu Thần Tăng bất giác biến sắc, vì ông ta cũng tự hiểu rõ hiện tại dù có muốn buông tay cũng không dễ gì. Ông ta đã dùng nội gia tuyệt học Thiên Phật Chưởng bí truyền môn phái Thiếu Lâm để kẹp giữ mũi đao của đối phương, chẳng qua chỉ là thế bất đắc dĩ. Đến khi thấy từ mũi đao của đối phương từng đợt tiềm kính tuôn ra như sóng dâng nước chảy cuồn cuộn không ngường thì bất giác ông ta cũng thầm kinh hãi vô cùng.
Phi Long Thần Đao quả là một tay kình địch, dưới tình trạng hiện tại, Liễu Liễu Thần Tăng khó mà thu thế. Mặc dầu bề ngoài hai người đều tỏ ra rất bình tỉnh, nhưng ai cũng rõ đây mới chính là cuộc long tranh hổ đấu, tính mạng nguy hiểm chỉ trong đường tơ kẻ tóc.
Riêng Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng, chàng vô cùng thán phục hai người quả là những bậc võ lâm kỳ tài nhất thời.
Một con người tự phụ cuồng ngạo như chàng mà có được tâm trạng như thế chẳng phải chuyện vừa.
Hề Công Cửu vừa thi triển nội lực đối chọi với địch thủ vừa hướng về Y Mộng Lăng giọng có vẻ gắt :
- Y Mộng Lăng ! Vừa rồi ta đã nói gì với chú em ?....
- Lão tiền bối, tại hạ muốn....
- Muốn cái con khỉ ! Vừa nói ông ta vừa đưa chân đá thanh trường kiếm màu bạc của Y Mộng Lăng bị rớt dưới đất ban nãy làm thành một vệt sáng dài bay về phía chàng như một ánh chớp nhưng không chu&t kình lực.

Y Mộng Lăng vừa dơ tay bắt được chuôi kiếm, Hề Công Cửu đã lại lớn tiếng quát :
- Hãy đi ngay ! Tiếng quát đè trầm có một oai lực khiếnng ta không thể kháng cự.
Giữa lúc đó Hề Công Cửu vì giây phút phân tâm nói chuyện với Y Mộng Lăng nên đã bị Liễu Liễu Thần Tăng dồn nội lực áp đảo. Chỉ thấy ông ta đỏ mặt, thân hình từ từ thấp xuống.
"Rắc!" thanh trường đao bỗng bị gãy làm hai đoạn.
Hai bóng người cũng đột nhiên như hai bóng ma thấp thoáng hợp rồi lại phân, phân rồi lại hợp, chỉ trong nháy mắt đã trao đổi ba chiêu năm thức. Kình lực bay cuộn ào ào khiến ai nấy đều như ngộp thở.
Thân hình hai người vừa hợp lại phân, chiếc nón lá rộng vành của Hề Công Cửu đã bị xé rách một vệt dài.
Liễu Liễu Thần Tăng ngửa cổ cười ha hả đắc ý.
Hề Công Cửu quát giận dữ :
- Tiểu tử ! Sao không chạy đi còn đứng làm gì nữa ?....
Dứt tiếng quát, nửa thanh đao còn lại trong tay ông ta với một oai lực vô cùng dũng mãnh, không hướng về Liễu Liễu Thần Tăng mà lại hướng về phía Y Mộng Lăng và Tiểu Vân Tước Nhi Lăng Ngọc Vũ.
Thân hình chàng và nàng bị bắt buộc phải triển dụng khinh công tuyệt học Thiên Mã Hành Không bay bổng lên cao là là bay lượn.
Trong những tiếng quát tháo hò hét, bóng người thấp thoáng, gương mặt Y Mộng Lăng vẫn giữ nguyên nét tươi cười thần bí đặc dị. Tuy nhiên trong tình trạng này, chàng ta không còn có thể do dự được nữa vì chàng đã hiểu thâm tâm Phi Long Thần Đao, dù có phải hy sinh thân mình để cứu thoát ba mạng nhà họ Đặng ở Cùng Lai Sơn, ông ta cũng cam, mà cái công tác nặng nề ấy, ông ta lại phó thác cho chàng. Do đó, trong lúc đảo lượn trên không, chàng đã quyết định và lớn tiếng nói :
- Xin Hề lão tiền bối hãy bảo trọng, vãn bối đi trước đây! Dứt tiếng, chàng nhẹ nhàng kéo tay Tiểu Vân Tước Nhi tung mình nhảy lên ngọn dãy tùng bách kế cận.
Một tiếng quát lớn "chạy đâu hả ?" tiếp theo là mấy bóng người nhảy vút lên theo. Trong số những người nhảy lên có Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi, Tiêm Chưởng Phong Vân Chu Tiểu Phân, Thiên Quỷ Giáo Chủ Thúc Gia Ngọc, ngoài ra còn có cả Liễu Liễu Thần Tăng nữa.
Nhưng một tiếng gầm thét vang dậy, thân hình Phi Long Thần Đao Hề Công Cửu cũng nhẹ nhàng như ánh điện chớp, nửa thanh trường đao trong tay ông ta phóng vụt ra như đạo cầu vồng bạc, ánh đạo quang sáng rực đầy trời như muôn ngàn con rồng bay lượn múa vút, thanh thế oai lực thật dũng mãnh vô cùng. Ông ta đã thi triển chiêu tuyệt học "Vạn Long Phi Đằng", chiêu thế oai

lực nhất trong pho đao pháp Phi Long. Và đây cũng là lần thứ hai ông ta thi triển chiêu tuyệt học này từ khi xuất đạo giang hồ, ông đã thi triển lần thứ nhất trong cuộc so tài với Thiên Lý Phân Vân truyền nhân đời thứ ba của Đặng Thị Thế Gia tại Cùng Lai Sơn.
Bóng đạo quang vừa nháng lên, từng loạt những tiếng gào thét thê thảm nổi dậy bốn phía, đến khi nửa thanh trường đao trở về trong tay Hề Công Cửu thì đã sực mùi máu tanh ghê tởm.
Bịch ! Bịch ! Hai vị hương chủ thuộc Kim Ngân lưỡng đường của Tường Vi Hội là Thần Phiến Thư Sinh Trương Vân Hạc và Phiên Long Giang Long Nguyên đều chết gục dưới vũng máu tươi. Bả vai Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi bị xẻ một vết dài nửa thước, máu thấm đỏ áo....
Cả Liễu Liễu Thần Tăng cũng bị hớt mất một nửa vạt áo tăng bào dưới oai lực của chiêu thế Vạn Long Phi Đằng.
Nhờ giây phút chậm trể ấy, Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng đã cùng Tiểu Vân Tước Nhi từ trên ngọn tùng nhảy xuống phóng đi được hơn hai trượng.
Lập tức đoàn bộ hạ Thiên Quỷ Giáo bố trí chung quanh với những thanh Quỷ đầu đao sáng loáng đã như bầy kiến lúc nhúc xuyên qua xuyên lại bày thành Thiên Quỷ trận pháp để chuẩn bị ngăn cản.
Thình lình....
Một chuỗi cười sắc nhọn như tiếng quỷ gào sói tru nổi dậy. "Khịt khịt khịt...." Tiếp theo là một bóng người thấp thoáng như bóng ma quỷ nhẩy vút ra, mang theo một đạo kình phong như trận gió lốc.
Thân hình Y Mộng Lăng và Tiểu Vân Tước Nhi đang phi lượn trên không bỗng bị sức mạng của đạo kình phong kéo tụt xuống đất, lọt vào giữa trận Thiên Quỷ với hàng loạt Quỷ đầu đao dựng ngược sáng loáng.! Bóng người như bóng ma quỷ phát ra chuỗi cười khìn khịt quái dị cũng đồng thời xuất hiện giữa tràng. Là một lão thái bà tóc bạc trắng xóa phủ xuống ngang vai, thân hình gầy đét như que củi, mắt tam giác, mũi cú vọ, miệng rộng, răng nanh chìa ra ngoài, làn da thiết bì thâm sịt trông ghê sợ kinh tởm vô cùng.
Mụ ta chính là Thiên Quỷ Giáo Hoàng Quỷ Cưu Bà Bà. Mụ quét ánh mắt lạnh lùng nhìn toàn tràng một lượt, nhếch mép nói :
- Hừ ! Các người toàn là đồ vô dụng, để cho mấy đứa con nít vào tận Thiên Quỷ Hoàng Cung phá rối !....
Tướng mạo mụ ta đã hãi người lại thêm giọng nói the thé càng làm cho người nghe phải rùng mình phát tởm.
Cuối cùng mụ ta dừng ánh mắt về phía Hề Công Cửu nói tiếp :
- Còn tên mù này, chắc mi hết muốn sống rồi hẳn ?
Hắc ! - Phi Long Thần Đao hồi đáp bằng một tiếng cười lạnh lẽo. Đồng thời khẽ lắc thân hình bay bổng lên cao đáp xuống giữa trận Thiên Quỷ, hướng về phía Y Mộng Lăng và Tiểu Vân Tước Nhi, không hề e ngại về nguy hiểm

đe dọa.
Sở dĩ ông ta theo sau Y Mộng Lăng đến Tổng Đàn Thiên Quỷ Giáo và có hàng động như vậy, chủ yếu là giúp cho chàng ta được an nhiên thoát hiểm để làm tròn công việc mà ông ta nhờ chàng đến Cùng Lai Sơn.
Khịt khịt khịt !....
Lại một chuỗi cười quái dị thốt ra từ miệng Quỷ Cưu Bà Bà, tạo thành một vầng sát khí ghê rợn kèm theo một giọng nói lạnh lùng :
- Tên mù này quả đã đến ngày tận số !....
Vừa nói mụ vừa ngửa cổ hếch cái mũi nhọn khoằm như mỏ cú vọ, từ hai lỗ mũi tia ra hai đạo huyết quang kèm theo tiếng gió ro ro nhằm xẹt ngay giữa mặt đối phương.
Á !.... Huyết !.... Bích Huyết Phi Cổ !....
Đúng vậy, chỉ có loại vua trong loài cổ độc Bích Huyết Phi Cổ mới có tiếng kêu ro ro kỳ dị làm rúng động tâm thần địch thủ.
Bích Huyết Phi Cổ có thể khắc chế mọi loài độc cổ, cần phải dùng ngay khí huyết của bản thân người xử dụng nuôi dưỡng. Mà tính tình loài độc cổ này cũng hung ác vô cùng, mỗi khi phóng ra, nếu không được no nê bằng tinh huyết của địch thủ tất sẽ bay về cắn lại chủ, mà người xử dụng cũng hết sức tổn hại chân nguyên.
Quỷ Cưu Bà Bà đã nuôi dưỡng loại độc cổ này từ mấy chục năm, trường hợp không gặp cảnh nguy khốn cùng cực, mụ ta không thể phóng ra, thế mà hôm nay, đối phó với Hề Công Cửu, vừa xuất thủ mụ đã xử dụng ngay Bích Huyết Phi Cổ đủ rõ mụ ta đã quyết tâm sát hại cho bằng được đối phương.
Dưới tiếng kêu ro ro kỳ dị, sắc mặt Hề Công Cửu biến đổi rất khó coi.
Khi vừa trụ vững thân hình, ông ta đã vội vàng gạt tréo song chưởng, nửa thanh trường đao nhanh như ánh chớp tạo thành một vầng đạo quang bao phủ quanh mình. Ông ta đã triển dụng đến chiêu tuyệt học "Long Tự Tứ Phi" oai lực lớn nhất trong pho đao pháp Phi Long.
Vù vù !.... Hai tia huyết quang bị làn đao quang chặt thành mấy đoạn !
Nhưng Hề Công Cửu cũng rùng mình thốt tiếng kêu hự, ngã gục xuống giữa trận.
Khịt khịt khịt !....
Quỷ Cưu Bà Bà phát ra chuỗi cười quái dị giọng đắc ý :
- Bích Huyết Cổ con ơi ! Hôm nay các con được một bửa no nê thỏa thích nhé !....

Ma diện ngân kiếm

dịch giả: Vũ Ngọc, đánh máy: Cao thủ Maihoatrang

Hồi 22
THIÊN QUỶ TRẬN PHÁP

Trong trận Thiên Quỷ , ánh đao quang nháng lên nối tiếp nhau, tạo thành bầu khí quyển trắng đục mờ mờ với những trận pháp qua lại liên tục. Không khí thật âm trầm ghê rợn nghẹt thở !....

Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng và Tiểu Vân Tước Nhi Lăng Ngọc Vũ, sau khi bị Thiên Quỷ Cưu Bà Bà dồn vào trận, trước mắt hai người chỉ còn thấy một lớp đạo quang sáng ngời chói mắt, với vô số bóng quỷ xuyên qua xuyên lại. Ngoài ra không nhìn thấy một ai khác nữa, kể cả bọn Liễu Liễu Thần Tăng và Ngọc Nữ Băng Tâm.

Trận pháp thật huyền kỳ diệu tuyệt.

Mộng Lăng cầm lấy tay Tiểu Vân Tước Nhi khẽ thét một tiếng kéo theo nàng dùng phép khinh công tuyệt học Thiên Mã Hành Không bay vút lên cao, bay lượn ba vòng định xông ra ngoài trận nhưng bay đến đâu cũng gặp những làn đạo quang chói mắt và vô số bóng quỷ chập chờn ngăn cản.

Chẳng những thế, áp lực chung quanh mỗi lúc mỗi xoay chuyển nhanh hơn, khiến người ta phải hoa mắt váng đầu, có cảm giác như sắp lâm vào quỷ vực.

Nét tươi cười trên gương mặt Y Mộng Lăng tắt lịm đi, chàng đảo ánh mắt nhìn Tiểu Vân Tước Nhi đứng bên cạnh một cái, chỉ thấy nét mặt nàng lúc này như thể hiện đủ cả tâm trạng kinh hãi, hoảng loạn, khiếp sợ !....

Cặp mắt nàng cũng đang đăm đăm nhìn chàng như thầm hỏi :

"Làm thế nào bây giờ ?" Y Mộng Lăng siết chặt bàn tay nàng đang nằm trong tay chàng, khẽ nhướng mày nhún vai một cái biểu lộ thái độ thản nhiên để an ủi nàng. Nhưng thực thì hiện tại chàng cũng chưa biết phải làm thế nào để thoát hiểm.

Thiên Quỷ Trận Pháp gồm có bốn cửa :

U Hồn, Địa Cốc, Âm Tào, Quỷ Phủ, mỗi cửa lại có ba đàn.

Y Mộng Lăng và Tiểu Vân Tước Nhi bị sa vào cửa U Hồn là một cửa có áp lực mạnh hơn hết các cửa khác. Ấy thế là chưa kể cây cờ chiêu hồn ở tổng đàn giữa trận chưa triển động nên áp lực cũng còn nhẹ bớt phần nào. Kẻ giữ ngọn chiêu hồn phan ở Tổng Đàn là Tam Điện Trưởng Lão Thất Xảo Linh Mai Cổ nhưng chưa dám thi triển vì chưa được lệnh của Thiên Quỷ Giáo Hoàng Quỷ Cưu Bà Bà.

Giữa lúc đó bỗng nhiên một tiếng kịch khô khan nổi lên, Y Mộng Lăng thoáng thấy một bóng người văng ngã dưới đất cách chỗ chàng đứng khoảng tám thước.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, ánh đạo quang lại che kín, chàng không thể nhận

rõ diện mạo nạn nhân là ai. Tuy nhiên nhờ có chiếc nón lá rộng vành bắn rớt xuống cạnh chân chàng, nên chàng hiểu ngay người vừa bị sa vào trận không ai khác hơn là Phi Long Thần Đao Hề Công Cửu, chàng giật mình lớn tiếng gọi :
- Hề lão tiền bối ! Hề l ão tiền bối !....
Tiếng gọi của chàng thốt lên nhưng hầu như chỉ thoát ra khỏi miệng là bị ngưng đọng, đến ngay cả chàng cũng không còn nghe rõ giọng nói của mình nữa.
Thấy vậy Y Mộng Lăng bất giác ngạc nhiên vô cùng, nhưng ngay lúc đó, nhờ ánh đao quang sáng lên, chàng chợt nhìn thấy một khuôn mặt thật vô cùng khốn khổ hiện ra trước mặt. Một khuôn mặt bị hàng trăm ngàn lổ thủng như lổ kim châm làm biến hẳn diện mạo. Chỉ có hai lỗ mắt sâu hoắm không tròng là giúp chàng nhận rõ ra nạn nhân chính là Hề Công Cửu.
Một tay anh hào vang danh nhất thời như Phi Long Thần Đao mà hôm nay lại kết liễu đời người một cách thảm lệ thê lương như vậy thật đáng thương.
Y Mộng Lăng vô cùng khích động, chàng nắm chặt bàn tay Tiểu Vân Tước Nhi phóng nhanh về phía trước.
Bóng nạn nhân rõ ràng cách chàng rất gần và chàng phóng tới cũng rất nhanh, vậy mà vẫn không tài nào đến gần được một tí nào. Chẳng những thế mà mỗi lúc mỗi cách xa hơn.
Xen vào đó, những bóng ma chập chờn, lúc thì chốm nhảy, lúc thì lượn múa, cảnh tượng lại tăng thêm quái đản.
Đột nhiên trước mặt chàng vệt sáng rực lên. Vệt sáng không phải là đạo quang mà là ánh chớp. Nét tươi cười thần bí trên gương mặt Y Mộng Lăng lay động phát ra một tia sát khí. Thanh trường kiếm màu bạc trong tay chàng bỗng dựng ngược vạch theo một góc độ kỳ đặc. Tiếp theo, hàng loạt tiếng sấm nổ ì ùng vang trời dậy đất. Một tia điện quang từ mũi kiếm xẹt ra vạch thành những vệt ngang dọc trên không như những tia chớp trong cơn giông bảo.
Tích Lịch Kiếm Pháp đã được chàng thi triển. Lập tức những tiếng gào thét kêu rống nổi lên khiến người nghe phải rùng mình sởn gáy. Một mùi khét cháy gây gây bốc lên, tỏa trong không khí, ai ngửi phải cũng muốn lộn mữa !....
Bức tường đạo quang trước mặt Y Mộng Lăng dệt bằng những thanh Quỷ đầu đao bị điện chớp lòa từ thanh trường kiếm của chàng tỏa ra quét tan. Nằm la liệt dưới đất mười mấy cổ thi thể bị cháy nám đen co quắp ! Thế nhưng một đao sát khí ghê người lại được bổ sung ngay vào lổ hổng bức đạo quang vừa bị xé rách. Một thanh Quỷ đầu đao ánh thép sáng ngời tỏa hào quang lạnh buốt đã kề sát ngay cổ chàng. Hai bên nách chàng, hai mũi đao sắc lạnh thọc vào tận da đau nhói. Vậy mà nét mặt chàng vẫn tươi cười như

chẳng có chuyện gì xảy ra khiến đối phương sa vào không khí vô cùng mê hoặc. Thực ra, lúc này trong thâm tâm chàng cũng khiếp hãi vô cùng, vì chỉ có một mình chàng là hiểu rõ Thiên Quỷ Trận Pháp quả nhiên biến ảo vô cùng. Chàng đã thi triển một tuyệt chiêu trong pho Tích Lịch Kiếm Pháp, hạ sát trong nháy mắt hơn mười thủ hạ của Thiên Quỷ Giáo bày trận, thế mà cũng lại chỉ trong nháy mắt trận thế lại triển động khôi phục như cũ, khiến chàng hết đường nhúc nhích.
Nhìn qua bức tường đao quang ra bên ngoài, chàng mờ mờ thấy còn có một thanh Quỷ đầu đao to lớn dựng ngược nên cạnh một ngọn Phướn chiêu hồn thêu bảy cái đầu lâu mặt mũi nanh ác, tỏa ra một khí thế âm thầm ghê rợn ! Bọn Thiên Quỷ Giáo Hoàng Quỷ Cưu Bà Bà và Liễu Liễu Thần Tăng không rõ đã rút lui mất dạng từ bao giờ. Trong khi đó, từ hướng thành lầu chính điện Quỷ Giáo Hoàng Cung trổi lên tiếng đàn địch ca nhạc du dương....
Y Mộng Lăng đột nhiên ngửa cổ thốt chuỗi cười dài sang sảng, chàng cười rung động cả thân hình, trong giọng cười đượm vẻ thê lương thảm đạm.
Cùng một tình trạng như chàng, Tiểu Vân Tước Nhi cũng bị hai mũi nhọn Quỷ đầu đao kê sát bên sườn, nét mặt nàng tái nhợt, tỏ ra lo sợ kinh hoảng vô cùng ! Nàng không dám nhúc nhích. Nàng bị lâm vào hoàn cảnh hiểm nghèo như thế này hoàn toàn là vì Y Mộng Lăng. Tiếng cười Y Mộng Lăng thốt lên như chẳng khác nào mũi dao ngọn đâm vào giữa tim nàng, càng làm cho nàng thêm thống khổ vô cùng ! Nàng không ngờ, nàng không dám nhúc nhích nhưng Y Mộng Lăng đã thốt nhiên ngưng tiếng cười, vung thanh trường kiếm trong tay tỏa ánh sáng ngời....
Với lối liều lĩnh này, chỉ làm cho chàng chóng chết chớ không ích lợi gì, vì chàng làm thế nào để thoát khỏi một thanh Quỷ đầu đao kề sát cổ và hai mũi đao nhọn đã kề hai bên nách ?....
Tiểu Vân Tước Nhi thấy vậy thì hoảng sợ võ công, nàng không cần nghĩ ngợi gì nữa mà vội vàng tung ngay hai chưởng nhắm hai lưỡi đao kề hai bên nách Y Mộng Lăng. Hành động như vậy đương nhiên hoàn cảnh nàng cũng chẳng hơn gì Y Mộng Lăng....
Giữa lúc thập phần nguy hiểm ấy, đột nhiên một giọng thét lanh lảnh vang động :
- Tất cả hãy dừng tay !....
Kèm theo tiếng thét là một bóng người nhỏ nhắn buông mình xuống giữa trận.
Người đó là Thiên Quỷ Giáo Chủ Thúc Gia Ngọc, một thiếu nữ nhan sắc tuyệt mỹ, vừa hạ chân xuống đất, nàng đã tiếp lời với giọng nói lạnh lùng và ánh mắt sắc lạnh nhìn chàng ! - Y Mộng Lăng, nhà ngươi muốn chết hẳn ? Nếu muốn chết, ít ra ngươi cũng phải nghĩ đến Tiểu Vân Tước Nhi một chút chứ ?....

Trên gương mặt tươi cười Y Mộng Lăng hiện lên vẻ mê hoặc. Nét mặt Tiểu Vân Tước Nhi thì lại bộc lộ tâm trạng như vậy một cách rõ rệt hơn.
Thực ra, cái tình cảm khó hiểu ấy chỉ có một mình Thúc Gia Ngọc là tự biết, chứ còn ai mà rõ được.
Nàng quét ánh mắt nhìn bọn thủ hạ Thiên Quỷ Giáo đang đứng kề đao vào cổ và nách Y Mộng Lăng cùng Tiểu Vân Tước Nhi giọng lạnh lùng - Các ngươi hãy lui ra tất cả ! Bọn thủ hạ Thiên Quỷ Giáo, tên nào tên nấy đều ngước nhìn vị nữ Giáo Chủ của họ với ánh mắt vô cùng nghi hoặc và không tên nào dám nhúc nhích.
- Đây là luật lệ của Thiên Quỷ Giáo Hoàng đã đặt ra, ấn định rằng những thủ hạ đã chính thức thuộc thành phần bày trận Thiên Quỷ chỉ hành động theo chỉ thị của người điều khiển ngọn Phướn chiêu hồn mà thôi, ngay cả lệnh của Giáo Hoàng cũng không có hiệu lực lúc bày trận. Bằng trái lệnh sẽ bị trừng trị lập tức.
Thấy bọn thủ hạ bày trận không nhúc nhích, Thúc Gia Ngọc vẻ giận dữ khẽ quát :
- Tara lệnh cho các người lui, có nghe tiếng không ?
Giữa lúc đó một bóng người đột nhiên xuất hiện với giọng nghiêm cẩn - Khải bẩm Giáo Chủ, làm như vậy nguy hiểm lắm ! Người đó là Thất Xảo Linh Mai Cổ, tay cầm Phướn chiêu hồn có thêu bảy cái đầu lâu mặt mũi đanh ác. Lão ta hai tay ôm ngọn Phướn dựng trước ngực như có ý đề tỉnh Thúc Gia Ngọc, nói tiếp :
- Hơn nữa, vừa rồi Giáo Hoàng đã ra thân tự lệnh hai người nầy....
Lời nói của Mai Cổ bỗng bị Thúc Gia Ngọc ngắt ngang :
- Ta chỉ hỏi ngươi, ta là Giáo Chủ hay ngươi là Giáo Chủ ?....
- Ty chức đâu dám sánh với Giáo Chủ được !....
Trong âm điệu của Mai Cổ lộ vẻ kinh hoảng vô cùng, vì lão ta không hiểu rõ ý định của Thúc Gia Ngọc ra sao ?....
Chỉ thấy Thúc Gia Ngọc khẽ nhếch mép cười lộ hai núm đồng tiền bên má giọng êm nhẹ :
- Thế hả ? Vậy thì đưa cây Phướn chiêu hồn đây ! Thất Xảo Linh Mai Cổ giật thót mình trợn mắt ngó Thúc Gia Ngọc tỏ vẻ do dự.
Thúc Gia Ngọc trầm nét mặt phát ra tiếng cười nhạt sắc lạnh. Rồi đột nhiên nàng đưa tay giật lấy ngọn Phướn miệng quát :
- Mai Cổ, nhà ngươi giữ chức vụ Tam Điện Trưởng Lão mà dám cải lệnh Giáo Chủ hả ?
Vừa nói, ngọn Phướn chiêu hồn trên tay nàng đã tung lên với một phương vị góc độ cực kỳ quái dị quét vào mặt Mai Cổ....
Đây la chiêu tuyệt học "Hồn Ly Quy Hận" trong môn phái Thiên Quỷ Giáo. Hai người đứng cách nhau rất gần mà Thúc Gia Ngọc lại xuất thủ bất thình

lình nên Mai Cổ chỉ kịp bộc lộ nét kinh hãi phẫn nộ trên khuôn mặt chớ không thể tránh né kháng cự.
"Bách !"....
Một tiếng gào thê thảm tiếp theo.
Thân hình Mai Cổ từ từ gục xuống đầu mặt dập nát be bét !....
Một thiếu nữ đẹp tợ thiên tiên mà lại xuất thủ một cách lang độc như thế thật đáng kinh người. Trên gương mặt Thúc Gia Ngọc vẫn một vẻ lạnh lùng không chút tình cảm, nàng khẽ khua động ngọn Phướn chiêu hồn trên tay hướng về phía bọn thủ hạ khẽ quát :
- Bây giờ các ngươi hãy lui tất cả đi !

Ma diện ngân kiếm

dịch giả: Vũ Ngọc, đánh máy: Cao thủ Maihoatrang

Hồi 23
TÌNH NGHIỆT

Cái chết của Thất Xảo Linh Mai Cổ Tam Điện Trưởng Lão Thiên Quỷ Giáo đã làm khiếp hãi tinh thần bọn thủ hạ bày trận Thiên Quỷ, tên nào tên nấy đều nơm nớp lo sợ tự động thu hồi các thanh Quỷ đầu đao hề bên cổ và sườn của Y Mộng Lăng cùng Tiểu Vân Tước Nhi rồi kéo nhau nhảy lui.
Thúc Gia Ngọc buông tiếng thở dài nhẹ nhõm.
- Bây giờ các ngươi có thể đi được rồi đấy ! Giọng nói của nàng tuy êm ái dịu dàng như đầy vẻ u oán.
Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng nhìn chăm chăm về phía Thúc Gia Ngọc, trên gương mặt tươi cười của chàng đã thần bí lại càng thần bí hơn Thật vậy tình trạng đã xẩy ra một cách hết sức bất ngờ. Chàng không bao giờ ngờ được người cứu chàng thoát khỏi Thiên Quỷ Trận lại là Thiên Quỷ Giáo Chủ Thúc Gia Ngọc ! Chàng thẩn thờ lẩm bẩm :
- Chẳng lẽ vì tình yêu mà nàng....
Thúc Gia Ngọc không đợi Y Mộng Lăng nói hết đã ngắt lời chàng với giọng vô cùng lạnh lẽo và nét phẫn hận lộ hẳn ra mặt :
- Ta hận nhà ngươi lắm !....
Y Mộng Lăng ngước mắt nhún vai :
- Hận tôi, nếu vậy thì.... Y Mộng Lăng này cũng cho cô nương biết rõ rằng tại hạ xưa nay vốn là kẻ ân oán phân minh. Ơn cứu tử của cô nương tại hạ xin ghi lòng tạc dạ, còn chuyện cô nương muốn đem chút ân huệ này để ép tại hạ phải thôi việc trả thù phụ thân cô nương là Tuyệt Chưởng Phong Hà Thúc Tinh Nhạc thì tại hạ xin thú thật với cô nương là "không thể được" !
Thúc Gia Ngọc đột nhiên biến sắc thình lình dơ tay tát vào mặt Y Mộng

Lăng một cái "đét".
Y Mộng Lăng có thể tránh đươc nhưng chàng đã đứng yên lảnh một cái tát nẩy lửa. Chàng dơ tay quệt chùi vết máu tươi rỉ trên mép thản nhiên nhún vai :
- Một cái tát nầy có thể thủ tiêu ân tình cô nương đã cứu tại hạ !....
Thúc Gia Ngọc ngắt lời chàng bằng giọng quát giận dữ :
- Y Mộng Lăng nhà ngươi chẳng hiểu gì cả, hãy cút đi !....
Trên nét mặt nàng tỏ ra vô cùng phẫn nộ khích động ai oán !....
Tiểu Vân Tước Nhi đứng bên cạnh Y Mộng Lăng trố mắt ngạc nhiên khích động. Nhưng dù sao nàng ta vẫn còn có cảm tình với Thúc Gia Ngọc.
Nàng cũng như Y Mộng Lăng đều không hiểu vì lý do gì Thúc Gia Ngọc cứu chàng và nàng. Tuy nhiên nàng có thể thông cảm nỗi đau khổ vì yêu của đối phương. Vì chính nàng cũng đã từng trải những phút đau khổ như thế.
Giữa lúc đó Y Mộng Lăng bỗng kéo tay nàng bước đi. Nàng chẳng biết nói gì đành chỉ lẳng lặng cất bước theo người yêu và để lại một cái nhìn cảm kích về phía Thúc Gia Ngọc.
Thình lình....
Một giọng quát the thé như xé tan bầu không khí :
- Gia Ngọc ! Mi giỏi thật !....
Rõ ràng là giọng nói của Quỷ Cưu Bà Bà.
Lúc này mụ ta đã nghiễm nhiên xuất hiện trên bờ thành lầu. Đứng bên cạnh mụ còn có Liễu Liễu Thần Tăng, Bạch Tường Vi và Chu Tiểu Phân.
Sau tiếng thét giận dữ của Quỷ Cưu Bà Bà, Thúc Gia Ngọc cũng đột nhiên cất tiếng quát :
- Y Mộng Lăng ! Mi chạy đâu cho thoát, hãy coi đây.
Nghe tiếng quát, Y Mộng Lăng quay phắt lại thì vừa vặn một vệt bạch quang bay đến giữa mặt. Chàng thản nhiên nhún vai dơ một chưởng bặt gọn vệt bạch quang vào tay. Trên gương mặt chàng hiện nét tươi cười thần bí quái dị.
Vật chàng bắt được từ tay Thúc Gia Ngọc ném tới không phải loại ám khí gì mà chỉ là một viên giấy vo tròn. Chàng vội vàng dùng thủ pháp hết sức mau lẹ mở mãnh giấy đọc mấy hàng chữ :
"Phải ba bước, trái tám bước, trái ba bước, phải tám bước." Mãnh giấy chỉ có bốn hàng mười hai chữ đơn giản như vậy nhưng rất khó hiểu.
Giữa lúc đó bỗng nhiên từng đợt đạo quang sáng ngời kèm theo những đạo kình khí dũng mãnh từ bốn phía dồn dập kéo tới. Thì ra chỉ trong chớp mắt Thiên Quỷ Trận Pháp lại được Thúc Gia Ngọc điều khiển triển động.
Y Mộng Lăng chợt hiểu ra ý nghĩa của mười hai chữ trên mãnh giấy nhỏ vo tròn. Chàng lập tức chấn kiếm cất tiếng rú dài, một tay kéo Tiểu Vân Tước Nhi nhảy sang bên phải ba bước....

Quả nhiên chàng đã dễ dàng tránh khỏi tầm uy lực của những ánh hào quang từ những thanh Quỷ đầu đao tràn đến.
Mười hai chữ đơn giản trên giấy nhỏ quả nhiên là yếu quyết xuất trận Thiên Quỷ. Nhưng chàng hết sức phân vân tự hỏi Thúc Gia Ngọc đã thành tâm cứu chàng tại sao nàng còn triển động Thiên Quỷ Trận làm gì nữa ?....
Chàng bất giác quay đầu nhìn lại nhưng chỉ thấy hào quang chóa mắt, trong rừng đao ảnh chỉ thấy ngọn Phướn chiêu hồn phất phới lay động chớ không nhìn thấy bóng dáng Thúc Gia Ngọc đâu cả.
Y Mộng Lăng không còn dám chần chờ do dự, chàng vội vàng kéo tay Tiểu Vân Tước Nhi chiếu theo mười hai chữ yếu quyết xuất trận lúc tả lúc hữu lẹ làng như một ánh chớp, chỉ trong nháy mắt chàng đã tới chân thành lầu. Nhưng tới đây rồi biết xử trí ra sao ?
Giữa lúc ấy, giọng quát the thé như chó tru quỷ rống của Quỷ Cưu Bà Bà làm chấn động tâm thần Y Mộng Lăng và Tiểu Vân Tước Nhi lại nổi lên :
- Con khốn kiếp ! Thật mi đã muốn chết ! Tiếp theo tiếng quát quái dị là thân hình Thiên Quỷ Giáo Chủ Quỷ Cưu Bà Bà từ trên bờ thành lầu nhảy vụt xuống.
Y Mộng Lăng nhếch mép cười thần bí, cả kiếm lẫn chưởng cùng tung ra một lượt chuẩn bị liều mạng.
Nhưng một tiếng hét giật giọng tiếp theo là một thân hình Thúc Gia Ngọc chạy bay đến cản trước mặt chàng khiến chàng buộc lòng phải lật đật thu hồi lực đạo chưởng kiếm vừa tung ra.
Binh ! Thúc Gia Ngọc loạng choạng hẳn về phía sau mấy bước. Nàng đã thay thế Y Mộng Lăng nhận lãnh một chưởng của Quỷ Cưu Bà Bà.
Quỷ Cưu Bà Bà xếch ngược cặp mắt tam giác lộ ánh quang mang kỳ dị Sự việc xẩy ra thật bất ngờ. Nếu Quỷ Cưu Bà Bà không kịp thời thâu hồi sức mạnh chưởng lực thì Thúc Gia Ngọc chẳng chết cũng trọng thương.
Mụ ta tức giận gằn giọng :
- Hừ ! Con quỷ kia, mi định làm trò gì thế ?
Thúc Gia Ngọc lộ vẻ u oán :
- Má ! Đây là chuyện của con xin má để cho con được tự mình giải quyết lấy.
- Không được ! - Giọng the thé đinh tai nhức óc của Quỷ Cưu Bà Bà vừa khẳng định vừa có vẻ phẫn nộ. Hơn mười năm nay, ta có điều gì cư xử không đẹp với con khốn kiếp mi mà ngày nay mi nỡ phản bội ta ?....
Một cái nhếch mép cười chua xót hiện trên nét mặt Thúc Gia Ngọc, nàng nhè nhẹ lắc đầu buông tiếng thở dài....
Lúc đó thình lình một cách cửa đá thành lầu bỗng mở ra. Thúc Gia Ngọc liền cất tiếng quát :
- Bước.... vào !....

Vừa quát nàng vừa dơ tay đẩy Y Mộng Lăng và Tiểu Vân Tước Nhi vào bên trong cửa thành.
Trên gương mặt sần sùi đen sạm của Quỷ Cưu Bà Bà hiện vẻ rung động kịch liệt pha lẫn nét kinh dị.
Ai ! Ai đã di động cơ quan mở cánh cửa thành giữa lúc này, hiển nhiên là sự sắp đặt trước của Thúc Gia Ngọc.
Xưa nay mụ ta vốn hết sức yêu thương Thúc Gia Ngọc vì sự thông minh cơ trí và vẻ đẹp yêu kiều diễm lệ của nàng. Nên mụ ta đã thu nàng làm nghĩa nữ và không tiếc công truyền thụ võ nghệ, tạo cho nàng trở thành một nhân vật chấn động giang hồ đương thời với danh hiệu Thiên Quỷ Giáo Chủ.
Nhưng mụ đã không ngờ hôm nay nàng lại dùng cái cơ trí ấy để đối phó với mụ.
Bình ! Cánh cửa đá vừa mở lại đóng lại ngay. Dù mụ ta có muốn đuổi theo Y Mộng Lăng cũng không còn kịp nữa.
Hắc hắc hắc !.... Khịt khịt khịt !....
Từ trong cặp mắt tam giác Quỷ Cưu Bà Bà tia ra hai đạo quang mang sắc lạnh như điện nhìn xoáy vào mặt Thúc Gia Ngọc, miệng mụ phát ra chuỗi cười quái dị, mụ chậm rãi dằn từng tiếng âm trầm hãi người :
- Hừ ! Giỏi cho con khốn kiếp. Ta không có thì giờ đâu mà đuổi theo bọn chúng. Mi đã tha chúng đi thì mi cũng phải bắt cho bằng được chúng đem về, nếu không ta sẽ lấy tính mạng mi thay vào.
Nói xong mụ lại cất tiếng cười khìn khịt quái dị quay gót.
Bên trong cánh cửa đá, không khí tối om như mực, dơ tay không nhìn rõ năm ngón, mùi ẩm thấp hôi hám bốc lên nồng nặc.
Y Mộng Lăng và Tiểu Vân Tước Nhi lặng lẽ trao đổi nhau một cái nhìn, cả hai đều ngạc nhiên không biết nói gì. Họ không hiểu tại sao Thúc Gia Ngọc lại dám vì họ mà công khai cãi lệnh Quỷ Cưu Bà Bà. Và bên trong cánh cửa đá này sẽ dẫn đi đến đâu.
Thình lình một giọng nói dịu dàng từ bên cạnh thốt lên :
- Sao còn đứng đờ người ra đó làm gì, hãy đi về phía này ! Y Mộng Lăng khẽ rùng mình còn Tiểu Vân Tước Nhi thì hiện rõ vẻ kinh dị vô cùng.
Nghe giọng nói êm dịu rất quen tai, Y Mộng Lăng nhếch mép khẽ hỏi:
- Có phải Thanh Thanh đấy không ?
- Biểu các người đi thì cứ đi còn đứng đó láp giáp cái gì thật ghét quá ! Lần này giọng nói ồ ồ như lệnh vỡ thật chói tai.
Nét tươi cười quái dị lại càng hiện lên rõ rệt trên gương mặt Y Mộng Lăng. Bằng vào hai giọng nói kỳ dị đặc biệt ấy, chàng có thể đoán chắc là giọng nói của hai con a hoàn Thanh Thanh và Tiểu Tiểu của Thúc Gia Ngọc.
Thanh Thanh và Tiểu Tiểu là hai cô gái có thân hình và giọng nói hoàn toàn trái ngược không tương xứng khiến người ta khó mà quên được.

Lúc này Y Mộng Lăng không còn nghi hoặc nữa, chàng vội vàng kéo Tiểu Vân Tước Nhi nhắm phía trước mặt bước tới.
Một đốm lửa nhỏ bất thường hiện lên dẫn hai người đi qua một căn thạch thất khá rộng, xuống một bậc đá khá dài, đi vào một con đường hầm.
Đi sâu vào đường hầm, không khí ẩm thấp hôi hám mỗi núc mỗi nồng nặc thêm, hình như con đường hầm này đã được Thiên Quỷ Giáo Hoàng Cung thiết lập đặc biệt từ khi mới xây dựng Thiên Quỷ Hoàng Cung.
Tiếp tục đi được khoảng nguội nửa chén trà nửa, đốm lửa dẫn đường trước mặt bỗng nhiên tắt phụp, Y Mộng Lăng buộc miệng gọi :
- Thanh Thanh !.... Tiểu Tiểu !.... Thanh Thanh !.... Tiểu Tiểu !....
Hồi đáp lại chỉ là những âm vọng chớ không thấy bóng dáng hai ả thị tỳ. Cả đốm lửa dẫn đường cũng không thấy xuất hiện nữa.
Hai người lần mò đi được độ năm trượng nữa, bỗng phía trước có tiếng "Bình ! Lịch kịch!". Cánh cửa đá nơi cuối đường hầm đột nhiên mở ra từ bên ngoài, một tia ánh sáng lờ mờ chiếu vào trong hầm đem theo những hạt bụi lất phất.
Nhìn ra bên ngoài cánh cửa, nhiều gộp đá lởm chởm, hình như cửa đường hầm trổ ra một nơi sườn núi.
Y Mộng Lăng nhún vai hớp một hơi dài lẩm bẩm :
- Hà !.... Thế là qua một đêm, không ngờ mình hãy còn sống !....
Trong giọng nói êm nhẹ của chàng đượm bao nhiêu tâm trạng cảm khái, bi phẫn, trống trải.... phức tạp đến độ ngay chính chàng cũng không phân tách rõ là gì nữa.
Thật vậy, qua một đêm đối với Y Mộng Lăng đã có bao nhiêu thay đổi lớn lao.
Chàng lẩm bẩm một mình mà không dè lại có người hồi đáp :
- Nhà ngươi có biết tại sao ta vẫn để nhà ngươi sống không ?
Nét cười mê hoặc thần bí trên môi Y Mộng Lăng bỗng tắt hẳn. Thiệt ra, cả thân hình chàng đã rung động mãnh liệt. Chàng vội vàng quay phắt lại, đứng phía sau chàng nghiễm nhiên là Thúc Gia Ngọc. Chàng buột miệng cảm khích :
- Thúc cô nương, tại hạ không biết cảm tạ cô nương như thế nào bây giờ.
Thúc Gia Ngọc gằn giọng với một khí thế ghê người :
- Ta hỏi tại sao ngươi không trả lời ?
Y Mộng Lăng lại nhếch mép nở nụ cười mê hoặc khẽ à một tiếng :
- Có phải cô nương vẫn tin rằng tại hạ còn yêu cô nương không ?....
Giọng nói của chàng tuy êm ái có sức làm say đắm lòng người nhưng đượm vẻ trào phúng. Ngừng một chút chàng tiếp :
- Nhưng sự thực đã chứng minh rõ rệt, tại hạ đã dành tình yêu cho kẻ khác chớ không phải cô nương.

Sắc mặt Thúc Gia Ngọc bỗng hằn lên từng nét khích động, bộc lộ tâm trạng cực kỳ phức tạp đau thương, bi phẫn, sầu khổ....
Cái khổ trạng cực kỳ phức tạp khó mà diễn tả này chỉ có một mình nàng là tự hiểu rõ.
Một lúc lâu nàng mới buông tiếng thở dài, giọng u oán :
- Y Mộng Lăng, bất luận như thế nào, ta cũng không muốn nhà ngươi chết, và cũng muốn nhà ngươi tìm thân phụ ta để trả thù, nhà ngươi có biết....
Y Mộng Lăng vùng cất tiếng cười ha hả ngắt lời nàng :
- Vừa rồi tại hạ chẳng đã từng nói rõ với cô nương là chuyện đó không thể được !....
Ngừng một chút chng nói tiếp :
- Trừ phi tại hạ chết đi. Nhưng mà cô nương lại không muốn cho tại hạ chết.
- Nhà ngươi có muốn đe cho một hài nhi sắp sửa ra đời bị mồ côi cha không ?
Nụ cười trên môi Y Mộng Lăng bị tắt lịm, thay vào đấy là nét kinh dị :
Trời !....
Cả nét mặt Tiểu Vân Tước Nhi cũng khích động, bộc lộ tâm trạng vô cùng phức tạp.
Trong khi đó Thúc Gia Ngọc thản nhiên mỉm cười :
- Nhưng hiện giờ thì chẳng còn quan hệ gì nữa.
- Không còn quan hệ gì nữa ?
- Phải ! - Lần này Thúc Gia Ngọc lại trở nên vô cùng thản nhiên, nàng nói tiếp :
- Sau khi ta để cho nhà ngươi chạy thoát, mẹ nuôi ta là Quỷ Cưu Bà Bà đã phóng vào cơ thể ta chất độc "Xích Tuyến Độc Cổ", nếu nội trong ngày nay ta không bắt được nhà ngươi đưa về Thiên Quỷ Hoàng Cung thì sẽ bị độc phát thân chết ! - Xích Tuyến Độc Cổ !....
- Phải ! Chất độc ấy chỉ có Quỷ Cưu Bà Bà mới giải được. Như vậy tình thế hiện tại chỉ có ta chết hoặc nhà ngươi chết, thế thì còn quan hệ gì nữa mà nói ! Tới đây nàng khẽ buông tiếng thở dài tiếp :
- Ta đã từng nói, ta không muốn nhà ngươi chết nhưng trước khi ta sắp chết, ta còn có cơ hội phế trừ võ công của nhà ngươi để nhà ngươi không còn tìm phụ thân ta mà sát hại được nữa. Nhà ngươi thử nghĩ ta làm thế có được không ?
Vừa lúc đó hai con a hoàn Thanh Thanh và Tiểu Tiểu của nàng cũng đồng thời xuất hiện và trên tay mỗi con đều bưng một cái hộp đá màu đen cao khoảng một thước.

Ma diện ngân kiếm

dịch giả: Vũ Ngọc, đánh máy: Cao thủ Maihoatrang

Hồi 24
NGUY HIỂM TRÙNG TRÙNG

Thúc Gia Ngọc hướng về phía Thanh Thanh và Tiểu Tiểu một cái hỏi Y Mộng Lăng :

- Mộng Lăng, nhà ngươi có biết trong cái hộp đen này đựng cái gì không ?

Tới đây một vẻ cười chua xót hiện lên trên khuông mặt đẹp như cánh hoa mới nở ban mai, nàng tiếp :

Ngươi có biết món bảo vật Nhiếp Hồn Hương của Thiên Quỷ Giáo không ?

- Thiên Quỷ Nhiếp Hồn Hương ! Trên gương mặt tươi cười của Y Mộng Lăng thoáng hiện vẻ biến động kỳ dị.

Thiên Quỷ Nhiếp Hồn Hương là một tuyệt vật của Thiên Quỷ Giáo, một khi phóng ra cả một vùng mấy dặm không khí đều bị mờ mờ bởi chất hương nhiếp hồn.

Người hít phải thần hồn sẽ bị điên đảo hoàn toàn mất tri giác, trở thành con người si ngốc.

Hơn mười năm trước, Thiên Quỷ Giáo Hoàng Quỷ Cưu Bà Bà đã một lần phóng ra làm chấn nhiếp quần hào Tam Sơn Ngũ Nhạc, đến nay nghe đến vẫn còn khiếp hãi.

Y Mộng Lăng không ngờ rằng món độc vật tuyệt độc ấy hôm nay lại sắp sửa được thi dụng đối với chàng.

Chỉ thấy Thúc Gia Ngọc khẻ hừ một tiếng lẩm bẩm như đang nói với mình :

- Trên đời có ai muốn võ công khổ luyện của mình nhất đán bị phế hết và có ai muốn hy sinh tính mạng của mình một cách vô lý không ?

Vừa nói nét tươi cười chua xót trên môi nàng dần dần mất đi, thay thế vào đấy là một vẻ lạnh lùng, nàng nói tiếp :

- Trừ trường hợp bất đắc dĩ phải không Mộng Lăng công tử ?

Dứt lời nàng khẽ dũ ống tay áo lấy ra hai cây cờ nhỏ phất nhẹ một cái khẽ quát :

- Sửa soạn mở hộp ! Hai lá cờ nhỏ màu bạc từ từ dơ lên, Thanh Thanh và Tiểu Tiểu đều dặt một bàn tay lên nắp hộp.

Giữa lúc đó Y Mộng Lăng thình lình quát một tiếng lớn :

"Khoan!" đoạn chàng nhướng mày nhún vai nói tiếp :

- Dù làm được như vậy liệu tính mạng của cô nương có bảo toàn được chăng ?

Thúc Gia Ngọc cũng nhướng mày đáp :

- Dù có chết bổn cô nương cũng vui lòng.

- Nhưng tại hạ có thể bằng lòng để cho cô nương chết được không....

Tới đây nét tươi cười trên mặt chàng không ngớt lay động, giọng êm nhẹ

đầy vẻ cảm khái :
- Cô nương nên nhớ cô nương đâu có chết một mình.
Đúng vậy, Thúc Gia Ngọc không thể chết một mình mà còn mang theo cái bào thai trong bụng nàng nữa.
Ánh quang khác lạ lay động trong cặp mắt sắc lạnh của Thúc Gia Ngọc, nàng chăm chăm nhìn gương mặt tươi cười thần bí của Y Mộng Lăng một lúc lâu, rồi thình lình nàng ngửa cổ cất tiếng cười dài khanh khách. Nàng cười ngã nghiên, ngặt ngẽo với một âm điệu mê người !....
Y Mộng Lăng lắc đầu giọng pha vẻ phẫn nộ :
- Cô nương cười cái gì thế ?
- Chẳng có gì cả. Ta hỏi hiện tại nhà ngươi có thể cứu được ta chăng ?
- Đương nhiên là cứu được....
- Viễn vông lắm ! Hiện tại có bao nhiêu người trong Tổng Đàn Thiên Quỷ Giáo chờ ta đem nhà ngươi về để lãnh án tử hình. Nhà ngươi tưởng ràng có thể đem cái chết của nhà ngươi để đổi cứu lấy mạng ta được chăng ?
- Chẳng cần phải làm đến thế ! - Y Mộng Lăng khẽ nhún vai nói tiếp :
- Gia Ngọc, em có còn nhớ em đã từng phóng loại Kim Ty Độc Cổ vào cơ thể anh phải không ?
- Phải ! - Giọng Thúc Gia Ngọc đầy vẻ cảm khoái. - Như vậy tức là nhà ngươi chỉ còn mạng sống chưa đầy một trăm ngày nữa rồi sẽ bị Kim Ty Độc Cổ hút hết tinh huyết mà chết phải không ?
Ngưng một chút nàng tiếp :
- Nhưng mà ngươi đừng lo, trước khi phế hết võ công nhà ngươi, ta sẽ trừ luôn cả chất độc cổ ấy một thể.
- Chẳng cần, vì chất Kim Ty Độc Cổ trong cơ thể tại hạ đã được tại hạ tiêu trừ hết sạch rồi....
- À ! Thì ra ngươi đã....
- Bởi vậy tại hạ mới nói có thể cứu được cô nương ! Thúc Gia Ngọc khẽ chớp mắt nhè nhẹ lắc đầu :
- Thiên Quỷ Giáo Hoàng Quỷ Cưu Bà Bà đã dùng tinh huyết của mụ để bồi dưỡng được ba loại độc cổ tuyệt độc, chỉ có bản thân của mụ mới có thể giải chớ không ai có thể biết được. Ngay bổn cô nương đã theo mụ hơn mười năm nay mà cũng đành thúc thủ thì nhà ngươi....
Y Mộng Lăng vội ngắt lời nàng :
- Vậy cô nương có biết món bảo vật Uất Kim Hương Điểu không ?
Uất Kim Hương Điểu ! Trong giọng nói nhẹ của nàng pha lẫn vẻ kinh dị :
- Đó chỉ là một món Huyết Châu Hồn thế bảo trân truyền thuyết chớ làm gì có thực ! Y Mộng Lăng khẽ lắc đầu không nói gì, chàng từ từ cho tay vào bọc lấy chiếc hộp ngọc của Phi Long Thần Đao đưa tặng, mở nắp lấy ra một con chim nhỏ bằng ngón tay, cái bước đến bên cạnh Thúc Gia Ngọc, khẽ

cầm tay nàng nói :
- Gia Ngọc, hãy cho anh biết em bị phóng độc cổ vào cơ thể bằng đường nào để anh giải trị.
Nét tươi cười mê hoặc êm nhẹ của chàng khiến người nghe có cảm giác vô cùng thân thiết chân thành.
Cặp mắt Thúc Gia Ngọc phóng ra hai đạo quang mang khác dị, giọng nói đờ đẩn :
"Em !...." Giọng nói êm dịu của Y Mộng Lăng lại tiếp theo :
- Hãy cho anh biết đi ! Hãy nghe lời anh Gia Ngọc ! Cặp môi mọng đỏ Thúc Gia Ngọc mấp máy rung động một lát mới ngập ngừng lên tiếng :
- Y Mộng Lăng, loại độc cổ do Quỷ Cưu Bà Bà đã dùng tinh huyết bổn thân của mụ để bồi dưỡng thì bất cứ phát sinh điều gì ở đâu mụ ta cũng lập tức có cảm ứng tim huyết sôi trào....
- Mặc kệ mụ ! Hãy giải trừ chất độc cổ trong cơ thể em cho hết đã rồi sẽ tính.
Thúc Gia Ngọc buông tiếng thở dài :
- Dù nhà ngươi có giải trừ độc cổ cho ta thì Quỷ Cưu Bà Bà cũng chẳng bao giờ buông tha ta, mà chính ta cũng không bao giờ bãi bỏ ý định phế trừ võ công của nhà ngươi.
- Ồ ! Đấy lại là một chuyện khác!....
Vừa nói chàng vừa thản nhiên nhún vai hầu như trước mắt chàng lúc này chỉ có Thúc Gia Ngọc và việc giải trừ chất độc cho nàng là cần, còn chẳng có việc gì khác đáng kể nữa.
Thúc Gia Ngọc đành lẵng lặng buông tiếng thở dài, nói rõ nơi bị Quỷ Cưu Bà Bà phóng độc cổ vào cơ thể.
Y Mộng Lăng lập tức tỏ vẻ vô cùng thân thiết mở nắp hộp ngọc lấy bảo vật Uất Kim Hương Điểu để giải độc cổ cho nàng.
Chỉ một lát sau, từng bầy độc cổ lúc nhúc như bầy kiến được chất hương kỳ dị hấp dẫn ra ngoài cơ thể. Dưới ánh nắng trông bầy độc cổ như những vệt máu tươi.
Giữa lúc đó, Tiểu Vân Tước Nhi từ ban nãy vẫn đứng lặng với nét mặt trầm lạnh cất tiếng :
- Anh Mộng lăng, phải từ trước đến nay, làm việc gì anh cũng thẳng thắn gánh trách nhiệm hay không ?
- Phải ! Y Mộng Lăng đáp giọng có vẻ ngạc nhiên. Chàng ngước mắt nhìn Tiểu Vân Tước Nhi, chỉ thấy nét mặt nàng lộ vẻ khích động biểu lộ tâm trạng vô cùng phức tạp. Cặp mắt nàng đã long lanh ngấn lệ.
Một lúc lâu, nàng nói nghẹn ngào :
- Vậy thì từ nay anh hãy ráng đối đãi với cô ấy cho tử tế.
Hai tiếng "cô ấy" Tiểu Vân Tước Nhi nói đây đương nhiên là Thúc Gia

Ngọc.
Nét tươi cười trên mặt Y Mộng Lăng bỗng tắt lịm nhưng chàng vẫn cất tiếng êm nhẹ :
- Tiểu Vân Tước Nhi có phải em....
Tới đây chàng tỏ vẻ vô cùng khích động nói tiếp :
- Em nên nhớ người yêu chân chính của anh vẫn là em ! - Phải !.... Nhưng tình thế nay đã khác rồi, anh không thể buông trôi trách nhiệm của anh được nữa. Anh nên đem tình yêu đối với em dồn sang cho cô ấy mới phải lẽ !....
Giọng nói của nàng tỏ ra vô cùng sầu khổ và hai hàng lệ đã chảy dài xuống má.
Y Mộng Lăng bất giác rung động tâm thần. Cả Thúc Gia Ngọc cũng bất giác rung động tâm thần.
Đây quả là một tâm tình vô cùng vĩ đại, vô cùng cảm động.
Nhưng ai có hiểu được nỗi lòng đau khổ của Tiểu Vân Tước Nhi, trước khi có quyết định này, nàng đã chịu đựng một sự mâu thuẩn dày vò đến mức nào chăng ?
Tình yêu của nàng đối với Y Mộng Lăng vô cùng sâu đậm, mà đến nay nàng phải có quyết định như vậy quả là có sức chịu đựng nghê gớm.
Thực ra nàng không đến đổi phải làm như thế. Nhưng Thúc Gia Ngọc đã mang thai với Y Mộng Lăng, bây giờ có nàng, cô ta sẽ ra sao ?
Đổi địa vị nàng là Thúc Gia Ngọc thì nàng sẽ quyết định ra sao ?
Thế thường đàn bà cô gái vốn là những người giàu tình cảm nên Tiểu Vân Tước Nhi đưa tay gạt lệ chuyển sang Thúc Gia Ngọc, giọng chân thành cảm động :
- Chị Gia Ngọc, em tin rằng chị biết rõ em yêu chàng như thế nào chứ. Bây giờ em giao chàng cho chị, mong chị thương yêu và đừng phụ bạc chàng !....
Quả thật những lời nói cảm động yêu thương, ai mà ngờ được một cô gái yếu đuối có được cái dũng khí ghê gớm như thế.
Lời nói vừa dứt, nàng không đợi Y Mộng Lăng và Thúc Gia Ngọc trả lời đã lao mình chạy đi như bay.
- Tiểu Vân Tước....
- Em....
Cả Y Mộng Lăng và Thúc Gia Ngọc cùng lên tiếng một lượt và cùng lắc mình định đuổi theo nhưng cả hai lại không ai cất bước, chỉ biết thừ người ngó theo bóng dáng Tiểu Vân Tước Nhi Lăng Ngọc Vũ khuất dần.... Rồi cùng đưa tay gạt lệ.
Một lát sau, Thúc Gia Ngọc mới quay lại nhìn Y Mộng Lăng đang đứng thẩn thờ. Trong ánh mắt nàng hiện vẻ thương cảm ái ngại !....
Nét mặt Y Mộng Lăng vẫn giữ vẻ tươi cười thần bí nhưng trong thâm tâm chàng vô cùng bi thống. Trong hoàn cảnh này ai mà không đau lòng nhưng

điểm đặc biệt của chàng là đã dùng cái vẻ tươi cười thần bí cố hữu bên ngoài để che giấu được cái vẻ bi thương bên trong. Chàng cũng nhìn lại Thúc Gia Ngọc rồi nhướng mày nhún vai một thái độ hết sức thản nhiên như chẳng có việc gì xảy ra.
Sau một lúc trầm mặc, mùi thơm đặc dị từ mỏ con Uất Kim Hương Điểu nhả ra đã hút hết hoàn toàn chất độc cổ trong cơ thể Thúc Gia Ngọc, Y Mộng Lăng buông tiếng thở dài nhẹ nhỏm :
- Gia Ngọc, bây giờ em có thể hoàn toàn vô sự rồi đó.
Thúc Gia Ngọc khẽ nhếch môi cười :
- Anh nên nhớ kỹ lời tôi nói ban nãy ! - Cô nương cũng nên nhớ kỹ lời tôi đã hồi đáp cô nương ban nãy ! Cặp mắt Thúc Gia Ngọc đột nhiên sáng lên một cách kỳ dị rồi như dán chặt vào khuôn mặt đẹp trai thần bí của Y Mộng Lăng hơi sẵn giọng :
- Cái gì tôi đã nói là tôi có thể làm được ! Y Mộng Lăng cũng thản nhiên nhún vai :
- Đúng vậy, từ trước đến nay tại hạ cũng chưa có việc gì nói ra mà không làm được ! Quả thật hai kẻ đồng cân đồng lạng. Thúc Gia Ngọc cương quyết bao nhiêu thì Y Mộng Lăng cũng tự tin bấy nhiêu. Một cặp thiếu niên nam nữ, đằng thì vì mối quan hệ, đằng thì sự mâu thuẫn cảm tình đặc biệt mà đứng vào thế chống đối nhau đến cùng.
Thúc Gia Ngọc không muốn Y Mộng Lăng theo sát hại cha nàng là Tuyệt Chưởng Phong Hà Thúc Tinh Nhạc, nàng muốn phế trừ võ công của chàng. Nhưng liệu Y Mộng Lăng có để cho nàng được như nguyện chăng ?
Chàng đã ngấm ngầm đề khí ngưng thần chuẩn bị nếu Thúc Gia Ngọc thả Thiên Quỷ Nhiếp Hồn Hương là chàng lập tức khống chế nàng ngay.
Ngoài mặt cả hai đều tỏ ra hết sức bình tỉnh nhưng bên trong là một nguy cơ ngấm ngầm chỉ chờ nổ tung.
Rồi như mềm lòng trước sự khích động mâu thuẫn thống khổ, Thúc Gia Ngọc buông tiếng thở dài não nuột.
- Bất luận ra sao em cũng không thể trở về Thiên Quỷ Giáo Tổng Đàn được nữa. Bây giờ chúng ta phải làm cách nào rời khỏi đây đã rồi sẽ nói, em e rằng Quỷ Cưu Bà Bà cũng sắp tới nơi rồi.
- Hắc ! - Thật không ai có thể ngờ tiếng nói của Thúc Gia Ngọc vừa dứt thì một tiếng cười lạnh lẽo chát chúa như xé rách màng tai vang động trong không khí, tiếp theo giọng nói hằn học :
- Con quỷ cái chết bầm kia giỏi thật, định chạy hẳn, khó lắm các con ơi !....
Giọng nói the thé như sói tru quỷ khóc, bất cứ một ai chỉ nghe qua một lượt chẳng bao giờ quên được. Quả nhiên con người hiện đang làm bay hồn vỡ mật khắp giang hồ võ lâm hắc bạch lưỡng đạo Quỷ Cưu Bà Bà đã đến.
Nhưng những bóng người xuất hiện trước mặt hai người lại là Liễu Liễu

Thần Tăng, Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi, Tiêm Chưởng Phong Vân Chu Tiểu Phân.
Ngoài ra còn có Thiên Quỷ Tổng Giám Bát Tý Phi Hồ Đinh Lôi Chấn, Hoàng Đường Trưởng Sư Tử Hống Hồn Khưu Trúc. Còn nhiều Thiên Quỷ Giáo cao thủ nữa.
Gương mặt tươi cười thần bí Y Mộng Lăng đột nhiên chấn động.
Gương mặt kiều diễm như hoa của Thúc Gia Ngọc cũng trong giây thoáng trở nên tái nhợt. Hai ả a hoàn của Thúc Gia Ngọc lại càng hoảng sợ hơn.
Các nhân vật trọng yếu Thiên Quỷ Giáo trong lúc này hầu như đều tập trung hết tại đây. Mà Thiên Quỷ Giáo Hoàng đã chính thức lộ diện với khí thế này thì đủ rõ Quỷ Cưu Bà Bà đã tức giận đến cực độ và quyết tâm đưa hai người đến chổ chết mới thôi.
Chết ! Thật ra chẳng đáng sợ nhưng dưới con mắt của Thúc Gia Ngọc nhìn khí thế dàn sắp của Quỷ Cưu Bà Bà thì nàng đã ý thức được rằng cái chết của nàng với Y Mộng Lăng phải thảm lệ phi thường.
Trong khi đó thì Y Mộng Lăng thầm lấy làm lạ không hiểu tại sao một vị thần tăng của Thiếu Lâm phái, đã từng lãnh đạo giang hồ năm xưa lại....
Chẳng lẽ Liễu Liễu Thần Tăng cũng là người của Thiên Quỷ Giáo ?
Giữa lúc ấy một tiếng gào lớn như sấm nổ làm rúng động thâm thần mọi người tại tràng.
Tiếng rống này được thoát ra từ cử miệng Thiên Quỷ Giáo Hoàng Đường Trưởng lão Sư Tử Hống Hồn Khưu Trúc. Với môn nội gia tuyệt học "Sư Tử Hống" kỳ dị bất giác đã làm Y Mộng Lăng phải giật mình kinh hoảng nếu không phản ứng mau lẹ kịp thời vận động nội công giữ vững tâm mạch thì không rõ hậu quả sẽ ra sao ? Do đó đủ rõ nhân tài Thiên Quỷ Giáo quả nhiên không thể chẳng coi thường.
Tiếng rống của Sư Tử Hống Hồn Khưu Trúc vừa dứt, tiếp theo là ba tiếng nổ "bùng, bùng bùng", ba vầng kim quang tỏa ra muôn ngànánh sáng xanh đỏ rực rỡ, tạo thành quang cảnh hết sức kỳ dị đẹp mắt.
Theo sau đó là những tiếng hò hét từ xa đưa lại :
- Giáo Hoàng giá đến !....
- Giáo Hoàng giá đến !....
Tiếng hô lan truyền vang động cả một vùng rừng núi thâm u.
Trong vầng kim quang muôn ngàn tia sáng xanh đỏ bay tỏa đầy trời bỗng hiện ra một cây cờ thêu bốn chữ bằng vàng "Thiên Quỷ Giáo Hoàng" cắm ngay giữa tràng.
Thế rồi bỗng nhiên những tia sáng kim quang chói mắt như bị một áp lực gì xung tán, một vầng bóng đen to lớn từ lưng chừng không trung rớt xuống chẳng một tiếng động nhẹ.
Đây là một chiếc kiệu lớn sơn đen có mười người khiêng !....

Thiên Quỷ Giáo Hoàng Quỷ Cưu Bà Bà ngồi chễm chệ dựa lưng trên một chiếc ghế bọc da thú đặt trên kiệu. Đứng sau lưng mụ là bốn thiếu nữ người Mèo có vóc dáng thân hình rất yểu điệu nhưng chỉ có một mãnh da thú nhỏ che kín hạ bộ, còn toàn thân trần như nhộng.
Thiên Quỷ Giáo Hoàng xuất hiện với một khí thế thật kinh hồn hãi dị, khiến toàng tràng bỗng trở nên im lặng phăng phắc như chìm trong không khí bàng hoàng ngộp thở ! Thiên Quỷ Giáo Hoàng ngồi trên kiệu, từ từ đứng dậy, cái mũi nhọn như mỏ cú vọ hếch lên hít hít, cặp mắt nhỏ ti hí bằng hạt đậu, tia ra hai đạo nhỡn quang xanh lè rọi vào mặt Y Mộng Lăng.
Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng cũng đối lại bằng thái độ nhún vai, ngửa cổ....

Ma diện ngân kiếm

dịch giả: Vũ Ngọc, đánh máy: Cao thủ Maihoatrang

Hồi 25
KIẾP HẬU DƯ SINH

Ha, ha, ha !.... Ha, ha ha !....
Y Mộng Lăng ngữa cổ thốt lên chuỗi cười dài, giọng khinh miệt đượm vẻ trào lộng :
-Khí thế thì ghê đấy, chỉ đáng tiếc là không tương xứng với cái tôn dung xấu tợ ma lem của tôn giá thật tiếc quá ! Tiếc quá !....
Hắc ! Làn da đen sạm sần sùi trên mặt Quỉ Cưu Bà cau lại rung động, nộ khí như bốc khói ngùn ngụt. Mụ thốt tiếng hừ lạnh lẽo, bước tới một bước.
Đột nhiên, hai tiếng quát lanh lảnh vang lên, theo sau là hai bóng người nhỏ thó cùng xẹt về hướng Y Mộng Lăng như hai lằn điện chớp.
Hai bóng người này, chính là hai cô gái đang dằm chìm trong sự mâu thuẫn xung đột giữa tình và thù. Bạch Tường Vi và Chu Tiểu Phân.
Hai chiếc Ngọc Kim câu lấp lánh cùng với mười tia hàn quang Đạn Chỉ Thần Kiếm kèm theo rít gió vu vu, veo veo cùng tập trung vào chỗ đứng của Y Mộng Lăng.
Lập tức thân ảnh màu bạc của chàng ta lấp loáng vài cái, đã tránh lui ra xa hơn bốn bước.
Rồi nét vui cười thần bí cố hữu trên gương mặt chàng ta bỗng trầm xuống cặp mắt chàng toa? nhỡn quang nghiêm nghị nhìn hai nàng :
-Nếu hai cô nương còn cố tình dồn ép tại hạ, tại hạ sẽ chẳng nương tay nữa đâu ! Giọng nói của chàng vừa êm nhẹ lại vừa trầm nặng làm rung động tâm thần đối phương.
Chu Tiểu Phân không thèm đáp lời, nghiến răng tung song chưởng bắn ra

mười đạo hàn quang. Đây chính là chiêu Thập Long Hồi Vũ trong môn tuyệt học Đạn Chỉ Thần Kiếm của nhà họ Chu.
Thế rồi thình lình thân hình chàng lao xẹt xuống đất, vận song chỉ như hai lưỡi kiếm với một chiêu thế hết sức kỳ tuyệt xỉa thẳng vào yết hầu Chu Tiểu Phân và Bạch Tường Vi.
Mọi người tại tràng đều không ai có thể ngờ được rằng Y Mộng Lăng lại đột nhiên lao xẹt xuống một cách đột ngột và mau lẹ như thế được ! Nhất là song chỉ chàng ta điểm ra tuy hết sức bình thường nhưng có phương vị và góc độ rất diệu tuyệt, khiến địch thủ rất khó tìm khe hở để mà né tránh, đây chính là một chiêu tinh hoa "Song Hồng Ánh Lạc" trong môn tuyệt học Không Không Minh Ly Thập Bát Thủ do một kỳ nhân hải ngoại Không Không Nhất Tẩu sáng chế và đã từng dùng pho tuyệt học này gây thanh danh vang rền giang hồ võ lâm mười năm trước đây.
Hiển nhiên chàng ta đã quyết tâm dùng chiêu tuyệt học này đưa hai nàng Bạch Tường Vi và Chu Tiểu Phân vào tử địa. Mà trong tình trạng này cũng không cho phép chàng làm sao hơn. Huống chi lại còn Thúc Gia Ngọc đang đứng bên cạnh.
Bạch Tường Vi và Chu Tiểu Phân đều đột nhiên biến sắc, vì Y Mộng Lăng đã xuất thủ mau lẹ và quá bất ngờ. Tuyệt học Nam Hải Không Minh đảo một khi đã thi triển thì Bạch Tường Vi và Chu Tiểu Phân dù có võ công cao đến đâu cũng vẫn bị dồn vào thế vô cùng nguy hiểm ! Giữa lúc tình thế vô cùng khẩn trương ấy, đột nhiên một tiếng niệm Phật hiệu trầm nặng trang nghiêm vang rền và một bóng người mau lẹ ngoài sức tưởng tượng bay xẹt ra đem theo một đạo cương khí dũng mạnh hùng hậu. Người đó là Liễu Liễu Thần Tăng, đã trong chớp mắt kịp thời nhảy ra cứu nguy tính mạng cho hai nàng.
"Bùng". Một tiếng nổ vang rền, kình khí toa? ra khắp bốn phía chung quanh, quét gục đổ cây cối, tung bay cát đá. Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng bị dội lui bốn bước, Liễu Liễu Thần Tăng cũng bị lắc lư thân hình tháo lùi hai bước, nhướng cặp trường mi bạc phếu, mặt lộ vẻ kinh ngạc vô cùng.
Để cứu Bạch Tường Vi và Chu Tiểu Phân ông ta đã không ngần ngại thi triển môn tuyệt học bí ác "Kim La Hán Khí" một môn thần công của nhà Phật đứng ngoài bảy mươi hai môn tuyệt học của Thiếu Lâm phái mà chỉ có người nào có đủ công phu vào tĩnh tu trong dưỡng tâm thất mới có thể luyện thành được. "Kim La Hán Khí" suốt đời võ nghiệp đến nay Liễu Liễu Thần Tăng chỉ mới đem thi triển có một lần tức là lần đối phó với Thiên Quỉ Giáo Hoàng Quỷ Cưu bà cách đây hơn mười năm.
Thế mà hôm nay đối phó với Y Mộng Lăng, một thiếu niên chưa đầy hai mươi tuổi ông ta lại phải thi triển thần công tuyệt học lần thứ hai, thì quả thực chàng ta xứng đáng là nhân vật kỳ dị đáng sợ.
Gương mặt đẹp trai vui cười của Y Mộng Lăng lại lay động, chàng ta lại

nhún vai với thái độ bất cần mọi sự :
-Kim La Hán Khí ! Không dè một kẻ hèn mạt như tại hạ mà lại được một vị thần tăng chiếu cố như thế, thật chết cũng chẳng ân hận !....
Tới đây chàng ta lại quét ánh mắt sang phía Bạch Tường Vi và Chu Tiểu Phân nói tiếp :
-Xin hai vị cô nương hãy lui ra để tại hạ thử xem bản lãnh của một vị lãnh đạo võ lâm giang hồ năm xưa đến mức nào ?
Thái độ nghữ khí của chàng tỏ ra vô cùng tự phụ kiêu ngạo, cuồng vọng !....
Bạch Tường Vi hầm hầm nét mặt định nhảy ra. Chu Tiểu Phân cũng hầm hầm nét mặt định nhảy ra, nhưng cả hai đều bị Liễu Liễu Thần Tăng cản lại :
-Hai vị nữ thí chủ không phải đói thủ với hắn, hãy để hắn đó cho bần tăng túm cổ cho hai vị trả thù ! Thật vậy. Bạch Tường Vi và Chu Tiểu Phân đều không phải đối thủ của Y Mộng Lăng. Nếu không vì thế, thì hai nàng chẳng chịu đứng nhẫn nhục cho đến bây giờ.
Lúc này, Y Mộng Lăng đã thi triển bộ pháp như mây trôi nước chảy, tiến lên tấn công lẹ làng như chớp ba quyền hai chưởng.
Lập tức, Liễu Liễu Thần Tăng bị lui bốn, năm bước dài.
Cặp trường mi của Liễu Liễu Thần Tăng cau lại rung động, nét mặt trầm xuống. Song chưởng chập vào nhau một cái trước ngực, hai ống tay áo tăng bào phất động, mỗi chưởng đánh ra ba thức.
Chưởng thế rất cương mãnh, chưởng kình hùng hậu. Ông ta đã triển dụng một lượt hai môn tuyệt học "Toái Bi Thần Quyền" và "Phân Thân Thác Cốt Thủ" trong pho Đạt Ma Dịch Cân Kinh.
Từng đợt cuồng phong gió lốc cuộn xoáy lạnh rát da thịt, dồn ép Y Mộng Lăng từ chỗ đánh trả mà phải lui về sau bốn bước như cũ.
"Giỏi" ! Sau tiếng quát nhẹ, thân hình màu bạc của Y Mộng Lăng đột nhiên xoay chuyển như ánh chớp ảo biến thành mấy chục bóng người màu bạc kỳ diệu khác. Chàng ta đã thi triển bộ pháp "Cửu Bộ Thái Lăng Hoa" một bộ pháp siêu tuyệt độc đáo của Nam Hải Không Minh đảo.
Chòm râu bạc trắng như tuyết của Liễu Liễu Thần Tăng cũng phất động, đồng thời thân hình xoay chuyển vù vù với thân pháp diệu tuyệt "Bát Tiên Quá Hải Du Phương".
Thân hình hai người xoay chuyển mỗi lúc một nhanh, trái lại các chiêu thức đánh ra lại mỗi lúc một ít. Tuy nhiên mỗi một chiêu hay nữa thức công ra ấy đều có oai lực kinh hồn táng đởm.
Cái lối đánh lấy động chế động, lấy nhanh cộng nhanh, tiến sát vào nhau này là một lối đánh giới giang hồ võ lâm vẫn tối kỵ, trừ phi song phương đều có thâm cừu đại hận với nhau mới dám đem ra sử dụng.
Thế mà không dè hôm nay lối đánh nguy hiểm ấy lại do hai đối thủ một già một trẻ, cách nhau hằng hai ba thế hệ đem ra sử dụng tại đây.

Liễu Liễu Thần Tăng từ lần xuất hiện đột ngột trước đây, dưới sự hiện diện của Phi Long Thần Đao Hề Công Cửu đưa ra lời cảnh cáo Y Mộng Lăng cho đến nay, mọi cử chỉ hành động của ông ta đều làm cho người ta khó hiểu nghi vấn. Nhất là Y Mộng Lăng, chàng ta còn nghi ngờ thêm muốn tìm hiểu cho rỏ nguyên nhân mà chưa được.
Cả Bạch Tường Vi và Chu Tiểu Phân cũng không hơn gì.
Với địa vị và danh vọng hiển hách của ông ta năm xưa, bỗng chịu hạ mình đứng chung hàng ngũ với một tà giáo để chỉ trừ bỏ một Y Mộng Lăng, hầu tiêu giải sát kiếp võ lâm thôi ư ? Luận điệu thật vô lý khó tin ! Thình lình....
Một tiếng rú dài lanh lãnh. Một tiếng gầm thét trầm nặng cùng vang lên một lượt. Thân hình hai người trong chớp mắt đều ngưng hẳn lại. Bốn cánh tay cùng bắt chéo dính chặt vào nhau ! Đứng ngoài không ai nhìn rỏ là chuyện gì đã xảy ra, ngay cả Quỷ Cưu Bà cũng chỉ hơi hiểu ra một chút mà thôi.
Nét mặt Liễu Liễu Thần Tăng mỗi lúc một trầm xuống.
Vẻ vui tươi thần bí trên gương mặt đẹp trai của Y Mộng Lăng cũng mỗi lúc một ngưng đọng.
Không khí vô cùng khẩn trương....
Giữa lúc đó một giọng quát the thé đinh tai chói óc đột nhiên tự miệng Quỷ Cưu bà thốt ra xé tan bầu không khí khẩn trương :
-Không có lệnh của ta ai bảo các ngươi động thủ. Tất cả hãy buông tay.
Liễu Liễu Thần Tăng buông tay, Y Mộng Lăng cũng buông tay.
Quỷ Cưu bà trợn mắt nhìn Y Mộng Lăng quát giận dữ :
-Gã quỉ nhỏ họ Y kia. Mi có biết là mi sắp chết rồi không ?
Cái mũi nhọn mỏ vọ của mụ ta hếch lên một cái nói tiếp :
-Nhưng mà lão bà đây cũng muốn biết xem mi có cái lối chết nào tân kỳ không ?
đương nhiên là có chứ ! Y Mộng Lăng thản nhiên như chẳng có chuyện gì nói tiếp :
-Tức là Y Mộng Lăng mỗ cũng muốn biết xem mụ xú bà ngoài mấy môn độc cổ hoàn toàn vô dụng đối với Y mổ ra, mụ có còn cái trò ma quỉ gì có thể làm cho Y mỗ chết được ! Thần thái ngữ khí của chàng đã tỏ ra vô cùng khinh miệt chế diễu đối phương.
Nét mặt Quỷ Cưu bà hằn lên những đường gân xanh giận dữ. Nhất là ba tiếng " mụ xú bà " của Y Mộng Lăng đã làm mụ tức tối lồng lộn như điên.
Nhưng Y Mộng Lăng không đợi mụ ta có phản ứng gì, chàng đã bắn vọt thân hình chàng lên không, xẹt đến trước mặt đối phương làm thành một đường cánh cung rất mỹ diệu.
Quỷ Cưu Bà cất tiếng quát :
" Mi muốn chết " ! Đồng thời hai cánh tay vụt giơ lên vận nội công phát ra tiếng kêu lách cách, từ các đầu xương mười ngón tay mụ khô khẳng như

mười cái que, tia ra mười đạo hắc khí lạnh lẽo, xẹt ngang xẹt dọc giăng mắc đầy trời, dệt thành những bóng ma chập chờn với tiếng kêu réo vi vo chụp xuống giữa đầu đối phương. Mụ đã thi triển tà công " U Minh Âm Khí " U Môn Âm Khí là một tà công tối độc được luyện tập ròng rả ba năm mới thành, bằng cách thọc bàn tay ướp trong thây ma hấp thụ độc khí đủ chín chín tám mươi mốt cổ tử thi mới xong.
U Minh Âm khí khi thi triển chẳng những có thể làm cho địch thủ ngưng đọng huyết mạch mà còn có thể làm cho thể xác một người trong vòng nữa giờ bị tiêu rả hết thịt, chỉ còn lại một bộ xương khô.
Phép tập luyện cũng như hiệu quả sử dụng đều vô cùng tàn khốc ghê tởm hãi người ! Vẻ vui cười trên gương mặt Y Mộng Lăng ngưng đọng, thân hình đang xẹt đi. của chàng cũng khựng lại. Trong tiếng rú khẽ cả khuôn mặt chàng biến thành màu đỏ rực như máu và lớn lên gấp đôi lúc thường. Song chưởng chàng co vào đẩy ra mấy cái, trong chớp mắt chàng đã công liên tiếp sáu chưởng. Từng lớp đạo quang mang màu huyết hồng từ chưởng thế của chàng nháng lên và có một sức nóng hừng hực như lửa thiêu. Đây là tuyệt học của Nam Hải Không Minh đảo, do Khhong Không Nhất Tẩu độc sáng chế, luyện bằng cách hấp thụ khí thuần dương của mặt trời ban mai gọi là Húc Nhật Tinh Quang.
Bụp, bụp !.... Bùng, bùng !....
Nhiều tiếng nổ lớn như sấm sét vang dậy, kim quang hắc khí bốc toa? mù mịt tạo thành một áp lực nặng nề, khiến bọn thủ hạ Thiên Quỷ giáo đứng chung quanh, phải dạt ra xa hơn mười trượng.
Bình ! Mấy tiếng rú thảm thiết theo nhau nổi lên. Cả chiếc kiệu lớn sơn đen dưới chân Quỷ Cưu Bà bị gãy rụm từng mảnh, hất bắn thân hình mụ ra xa hàng trượng. Mười gã đại hán khiêng kiệu đã có năm gã chết thân thể nát bấy như tương.
Thảm trạng xảy ra do kình lực xung kích giữa hai môn tuyệt học nhất thời tạo nên.
Thân hình Y Mộng Lăng ở trên cao bắn lộn đi một vòng rớt ra phía xa hơn một trượng. Sau chiêu này, chàng có chiếm được ưu thế một chút. Nét tươi cười trên mặt chàng lại lay động, nhưng trong thâm tâm chàng đã vô cùng khiếp hãi khẻ kêu thầm :
"Thật nguy hiểm " ! Riêng về Quỷ Cưu bà thì càng ghê gớm hơn, từ trước đến nay, chưa bao giờ mụ bị nhục nhã như thế, nên lúc này nộ khí pha lẫn sát khí trên gương mặt đen sạm của mụ bốc lên ngùn ngụt.
Khịt, khịt khịt !.... Khịt, khịt khịt !....
Chuỗi cười quái dị kéo dài, pha lẫn tiếng nghiến răng ken két. Mụ hằn học :
-Tên tiểu quỷ Y Mộng Lăng kia, hôm nay bà không tự tay túm cổ được mi để lột da rút gân, bà thề chẳng sống làm người nữa ! Y Mộng Lăng nhướn

mày, chọc tức :
-Ồ ! Dể quá mà, mụ xú bà ngươi có bản lãnh gì thì cứ thi thố ! Sở dĩ đứng trước một nhân vật hung dữ như vậy, mà Y Mộng Lăng vẫn giữ được thái độ bình tĩnh thản nhiên, là vì chàng nghĩ rằng, mụ ta có hung dữ đến đâu chăng nữa, thì chọc cho một mình mụ ra tay, còn dể đối phó hơn là cả một đám đông thủ hạ của mụ ào ạt xông tới.
Chỉ thấy Quỷ Cưu bà cất giọng rú khe khẽ quái gỡ, rồi dơ bàn tay đầy móng đen nhọn như quỷ trảo, chụp lấy cây Quỷ Đầu Cưu trượng trong tay một thiếu nữ người Mèo.
Rồi không thấy thân hình mụ lắc động đã thấy vô số bóng ma quỷ chập chờn chồm về phía Y Mộng Lăng.
Y Mộng Lăng vẫn giữ nguyên vẻ tươi cười thần bí trên nét mặt, thân ảnh màu bạc thấp thoáng triển động trong vầng trượng ảnh của đối phương, nhịp nhàng tiến lên ba bước, xuống chín bước, lên chín bước lại xuống ba bước.... Thân pháp cực kỳ thần diệu siêu tuyệt. Chàng đã thi triển bộ pháp kỳ tuyệt " Cửu Bộ Thái Lăng Hoa " của Nam Hải Không Minh đảo.
Sáu chiêu, tám thức đã qua, Y Mộng Lăng vẫn một mức tiến thoái tránh né chớ không hoàn công một chiêu hay nữa thức nào.
Thái độ này của chàng đã khiến Quỷ Cưu bà thêm nổi nóng, tức giận hơn. Mụ đột nhiên thối lui hai bước hạ thấp cây Quỷ Đầu Cửu trượng chuẩn bị thi triển chiêu thế Đả Quỷ Thất Trượng học được trong pho Thiên Quỷ Bí Lục....
Thiên Quỷ Thất Trượng, một thế đánh kỳ tuyệt quái quyệt, một khi đã ra tay là thu hiệu quả không sai, từ khi luyện thành đến giờ mụ chưa sử dụng lần nào.
Nhưng chiêu thế mụ chưa kịp thi triển, đã nghe một tiếng quát nhẹ :
" Khoan " ! từ cửa miệng Y Mộng Lăng đột nhiên thốt ra.
Quỷ Cưu bà lập tức ngừng thi triển trượng thế, khi đó Y Mộng Lăng từ từ bước tới cạnh mụ, nét mặt chàng luôn luôn tươi vui ôn tồn nói :
-Giáo Hoàng ! Tại hạ muốn tiết lộ với ngài một chuyện đại bí mật !....
Giọng nói của chàng êm nhẹ đượm đầy vẻ bí mật với một thái độ hết sức thản nhiên.... Có lẽ ngoại trừ chính chàng ra không ai hiểu rõ chàng định làm gì.
Làn da đen sạm trên gương mặt Quỷ Cưu bà hằn lên nét khích động, hai con mắt ti hí bằng hai hạt đậu cũng tia ra hai đạo quang mang quái dị nhìn đối phương chằm chằm.
Y Mộng Lăng nhướng mày nhún vai nói tiếp :
-Cái điều bí mật tại hạ muốn nói nó có liên hệ mật thiết đến bản thân Giáo Hoàng nếu ngài chẳng muốn nghe thì thôi vậy ! Quỷ Cưu bà hếch cái mũi nhọn mỏ vọ nhếch mép :

" Mi nói đi ".
Y Mộng Lăng nhếch môi cười bí mật từ từ bước đến ghé miệng sát tai mụ :
-Giáo Hoàng có biết tại sao mọi người đều chê Giáo Hoàng là con mụ ma lem xấu xí không ?
Quỷ Cưu bà rúng động thân hình hỏi giọng the thé giận dữ :
-Mi biết tại sao ?....
Y Mộng Lăng đáp giọng êm nhẹ đầy vẻ quyến rũ mê hoặc :
-Tại vì Giáo Hoàng quá đẹp nên người ta ganh tị đặt điều, xấu mồm, xấu miệng !....
Quỷ Cưu Bà trố mắt tia ra hai đạo quang mang khác thường. Câu nói của Y Mộng Lăng hầu như có một ma lực làm mê loạn thần trí của mụ. Mụ say sưa trầm tuý. Suốt đời mụ chưa hề được ai tâng bốc khen nịnh như thế bao giờ, nhất là về phần dung nhan của mụ, nên nét mặt đang giận hầm hầm của mụ bỗng dịu hẳn xuống mụ khẻ hỏi gặng :
-Thật hả ?....
Giữa lúc đó bỗng nhiên cây Quỷ Đầu Cửu Trượng trong tay mụ ta bị một luồng kình lực cương mãnh xoắn lấy, đồng thời một tiếng quát nhẹ tiếp theo :
-Mụ xú bà mỹ lệ hãy buông tay !....
Tình thế đã dồn Quỷ Cưu Bà đến chỗ hết phương tránh né, mụ đành phải buông tay cất tiếng rú dài, thân hình bắn lộn một vòng, thi triển thân pháp tuyệt đỉnh Oán Quỷ Phiên Thân nhanh như làn điện chớp bắn vọt ra xa bảy tám thước.
May mà mụ ta đã có công phu tu luyện thâm hậu, phản ứng mau lẹ nếu không thì khó tránh khỏi mang trọng thương.
Ha, ha, ha !.... Ha, ha, ha !....
Y Mộng Lăng ngửa cổ cười dài vung tay lao cây Quỷ Đầu Cửu trượng ngập lún xuống đất, không biết chui sâu vào lòng đất bao nhiêu, đoạn chàng nhún vai thản nhiên :
-Bây giờ nếu cần thì mụ xú bà ngươi hãy lại mà nhặt lấy gậy ! Một món khí giới cần thiết, đương nhiên là cần, nhưng lúc này mụ ta còn mặt mũi nào đi nhặt lại nữa. Mụ tức giận xám mặt mày, nghiến răng trèo trẹo:
-Tên quỷ nhỏ.... mi.... mi....
Mụ tức giận đến nỗi không thốt thành tiếng. Sau một hồi đứng thở phì phì, mụ ta hếch cái mũi nhọn mỏ vọ lên trời, rồi đột nhiên rú lên một tiếng thật dài, hai tay vung mạnh, từ trong ống tay áo bắn ra một loạt những lá cờ nhỏ đủ màu đủ sắc bay phất phới, trong vòng bốn trượng vuông, rồi cắm xuống mặt đất bốn lá cờ chung quanh chỗ đứng của Y Mộng Lăng, cộng tất cả là mười ba lá cờ. Đồng thời, mười ba bóng người từ đằng sau tiến lên đứng cạnh lá cờ, làm thành thế bao vây Y Mộng Lăng vào giữa. Mười ba người

này đều thuộc hàng nhất lưu cao thủ, giữ những chức vụ quan trọng trong Thiên Quỷ Giáo.
Hắc, hắc !.... Thiên Quỷ Giáo Hoàng Quỷ Cưu Bà phát ra hai tiếng cười lạnh lẽo, nét mặt trầm xuống, quát bảo thủ hạ :
-Bày Chiêu Hồn Phát Án ! Lập tức, bốn thiếu nữ người Mèo từ phía sau tiến lên, một ả bưng một bát nhang lớn, còn ba ả cầm vô số những hình ma quỷ bằng gỗ lúc nhúc.
Ba nén hương thắp lên cắm vào bình, không khí bỗng trở nên âm trầm ghê rợn ! Y Mộng Lăng thản nhiên nhún vai khẻ lẩm bẩm :
"Chiêu Hồn Pháp Án".... Mặc dầu không rỏ sự lợi hại của môn tà pháp này ra sao, nhưng thấy khí thế đối phương chàng cũng có phần e ngại.
Quỷ Cưu Bà cất tiếng cười khìn khịt, dơ tay tung mớ tóc bạc bỏ xoã xuống vai che kín cả khuôn mặt, chỉ để lộ hai lỗ mắt ti hí xanh lè và cái mũi nhọn mỏ vọ khoằm khoằm. Mụ cất bước lừ đừ đi chung quanh nơi dặt bình hương đang bốc khói mù mịt, mỗi hình nhân bằng gỗ mụ đều dán ba bốn lá bùa.
Tất cả mọi người thuộc Thiên Quỷ Giáo có mặt đều đứng nghiêm cẩn trầm túc, càng làm không khí thêm khẩn trương hồi hộp.
Trong khi đó chỉ còn một mình Y Mộng Lăng là vẫn giữ nét mặt tươi cười thần bí. Riêng Thúc Gia Ngọc, vì biết rõ sự lợi hại của tà pháp Chiêu Hồn Pháp Án nên nàng hãi sợ tái mặt, thân hình run rẩy, bộc lộ tâm trạng kinh hoàng đến cực độ.
Chiêu Hồn Pháp Án là một môn tuyệt học quái tuyệt trong Thiên Quỷ Giáo, một khi đã thi triển, địch thủ sẻ bị chết, chết một cách thê thảm, không có một thứ cực hình nào trên thế gian này sánh bằng.
Đột nhiên, Thúc Gia Ngọc lắc nhẹ thân hình như một ánh chớp, phóng đến bên cạnh Y Mộng Lăng, dúi vào tay chàng một viên thuốc màu bạc, dục vội :
-Ngâm viên thuốc này vào miệng ngay ! Dứt lời nàng dơ cao cánh tay phất qua phất lại hai lá cờ nhỏ màu bạc, miệng quát lanh lãnh :
-Thanh Thanh, Tiểu Tiểu, mở hộp phóng Thiên Quỷ Nhiếp Hồn Hương !....
Nghe mấy tiếng :
"Thiên Quỷ Nhiếp Hôn Hương", mọi người có mặt tại tràng đêu kinh hoàng nhốn nháo.
Thiên Quỷ Cưu Bà ngừng bước quay phắt lại, nhìn Thúc Gia Ngọc, quát the thé :
-Con quỷ cái, mi muốn....
Nhưng mụ không có thời gian để mắng thêm, vì mụ biết rỏ hậu quả nghiêm trọng của Thiên Quỷ Nhiếp Hồn Hương, vội vàng lao mình về phía Thanh Thanh, Tiểu Tiểu hai ả nữ tỳ của Thúc Gia Ngọc.
Hai bàn tay Quỷ trảo của mụ dơ lên, hai tiếng thét thê thảm nỗi dậy, tiếp

theo hai bóng người bị tung bổng lên cao, tưới xuống một vầng huyết thuỷ !....
Thanh Thanh, Tiểu Tiểu đã bị Quỷ Cưu Bà chụp trúng đầu bóp nát vun ! Nhưng một làn khói mờ màu hồng nhạt đã toa? ra mang theo mùi thơm ngây ngất và lan rộng dần theo những cái phất nhẹ của hai lá cờ nhỏ nền bạc lấp lánh trên tay Thúc Gia Ngọc. Chỉ trong chớp mắt sau, cả một vùng mấy dậm vuông rừng cây đã bị bao trùm một làn khói màu hồng nhạt và mùi hương quái dị.
Đây chính là Thiên Quỷ Nhiếp Hồn Hương, một loại phấn độc đã từng một phen làm kinh hồn táng đởm các anh hùng võ lâm bốn phương, đến nay nghe tiếng còn kinh hoảng.
Trong làn khói mờ bay toả, những tiếng hò hét kêu rú, nổi lên liên tiếp, theo với những bóng người xô đẩy tháo chạy.
Thúc Gia Ngọc khẽ lắc đầu buông tiếng thở dài, thương tiếc hai ả nữ tỳ Thanh Thanh, Tiểu Tiểu, vì phóng khói độc mà bị thảm tử dưới tay Quỷ Cưu Bà. Kế đó nàng liệng bỏ hai lá cờ màu bạc, kéo tay Y Mộng Lăng dục :
-Chúng ta hãy chạy khỏi đây ngay ! Thế rồi hai người nắm tay nhau dưới sự yểm hộ của làn khói độc thoát khỏi vùng hiểm địa như một ánh chớp. Y Mộng Lăng cảm thấy viên thuốc do Thúc Gia Ngọc đưa cho ngậm vào miệng tiết ra một vị tanh nồng đánh tan mùi hương kỳ dị mà chàng hít phải.
Khi tới một cánh rừng dừng bước nhả viên thuốc ra, trước kia màu bạc bây giờ đã biến thành màu hồng nhạt. Chàng nhìn Thúc Gia Ngọc nói :
-Xin cảm tạ cô nương cứu giúp ! Thúc Gia Ngọc nét mặt trầm túc, ngoài vẻ thảm sầu ra không tìm thấy một chút cảm tình nào, nàng lạnh lùng đáp :
-Nhà ngươi chớ quên rằng, chuyện của chúng ta vẫn chưa giải quyết xong đâu ! -Nghĩa là cô nương vẫn giữ ý định phế trừ võ công của tại hạ ?.... Vậy tại sao cô nương lại tốn công phí sức cứu sống tại hạ làm chi cho thêm rắc rối ?
Nét mặt Thúc Gia Ngọc vẫn lạnh lùng như băng :
-Bổn cô nương đã nói, bổn cô nương không muốn nhà ngươi chết như thế, và chính bổn cô nương cũng không muốn chết bởi tà pháp của mụ xú quỷ ấy !....
Thật vậy, nếu không nhờ nàng kịp thời phóng Thiên Quỷ Nhiếp Hồn Hương để đến khi Quỷ Cưu Bà sắp đạt xong Chiêu Hồn Pháp Ấn thì cả Y Mộng Lăng lẫn nàng đều khó lòng sống sót, mà còn chết một cách thê thảm cùng cực nữa.
Ngưng một chút nàng nói tiếp :
-Và bổn cô nương đã quyết tâm là sẻ làm bằng được.
Nét mặt Y Mộng Lăng không còn tươi vui nữa mà lắng trầm xuống, chàng khẻ lắc đầu :

-Nếu như tại hạ kiên quyết giữ ý định chống lại thì cô nương sẻ xử lý ra sao?
Giọng nói của chàng tuy không êm nhẹ nhưng cũng làm rung động tâm thần Thúc Gia Ngọc.
Nàng từ từ ngước cặp mắt sắc lạnh nhìn gương mặt trầm lặng của Y Mộng Lăng vẫn giọng lạnh lùng :
-Bổn cô nương quyết định làm theo ý của bổn cô nương, còn nhà ngươi muốn làm như thế nào thì cứ việc làm, can chi phải bận tâm rắc rối ?....
Giọng nói của nàng cũng thanh tao êm nhẹ, nhưng ẩn chứa một ý chí kiên nghị khó thể lay chuyển.
Y Mộng Lăng khẻ nhíu mày mỉm cười :
-Việc gì mà cô nương phải khổ tâm đến....
Đến đây thình lình chàng đưa tay rút thanh trường kiếm màu bạc một tiếng "Keng" ! Giọng Thúc Gia Ngọc càng trở nên lạnh lùng hơn :
-Y Mộng Lăng, phải chăng nhà ngươi định....
Tiếng nói nàng chưa dứt đã thấy một tia kiếm quang nháng lên kèm theo một tia máu vọt ra ! -Ồ ! Nhà ngươi đã....
Giọng nói của Thúc Gia Ngọc đã đứt ngang, tâm trạng biểu lộ đầy sự kinh dị nghi hoặc....
Vì thanh trường kiếm trên tay Y Mộng Lăng đã không đâm về phía nàng , mà lại tự đâm vào chính thân thể chàng ta.
Một dấu chữ thập máu tươi chảy ròng ròng, hiện rỏ trên khung ngực Y Mộng Lăng với vết kiếm vạch vào da thịt khá sâu.
Thật là một hành động hết sức khó hiểu, pha lẫn nét tươi vui kỳ dị không ngừng hiện trên khuôn mặt đẹp trai của chàng, chàng chậm rải nói :
-Cô nương đã kiên trì ý kiến của cô nương vậy thì tại hạ chẳng cần phải để cô nương nhọc lòng phí sức, mà tự tay mổ bụng đi cho xong. Tới đây chàng khẻ lắc đầu buông tiếng thở dài nói tiếp :
-Chỉ tiếc là Tiểu Vân Tước Nhi....
Vừa nói chàng vừa bất ngờ vung kiếm đâm mạnh vào bụng.
-Ngừng tay ! Giọng thét của Thúc Gia Ngọc run run, toàn thân nàng cũng run lên với tâm trạng rúng động kịch liệt.
Y Mộng Lăng đã từng một lần làm nàng mê hoặc hoảng loạn. Bây giờ lại một lần nữa nàng bị chàng làm mê hoặc hoản loạn !....
Rồi nhanh như ánh điện chớp nàng dơ tay giữ chặt lấy cánh tay cầm kiếm của Y Mộng Lăng. Lúc đó mũi kiếm đã đâm sâu vào làn da bụng của chàng gần nữa tấc nếu nàng không kịp ra tay ngăn cản thì có lẽ....
Nhưng nàng đâu có biết, nếu quả Y Mộng Lăng thực tâm muốn tự sát thì hà tất trước đó chàng lại vạch hai vết kiếm thương thành hình chữ thập....
Thế mới biết dù Thúc Gia Ngọc đã có tư chất thông minh, tài trí khá cao nhưng trong phút giây tâm tư mâu thuẫn quá độ, nàng lại bị chàng mà mắt

một lần nữa.
Câu nói nữa chừng của Y Mộng Lăng nhắc đến Tiểu Vân Tước Nhi, gợi nàng nhớ đến cô gái tình địch đã vì nàng mà khẳng khái bỏ đi với câu nói dặn nàng chớ nên phụ bạc chàng.
Ai không biết tình yêu của Tiểu Vân Tước Nhi đối với Y Mộng Lăng rất là sâu đậm, nhưng ai dám bảo tình yêu của nàng đối với chàng kém hơn ?
Thế rồi nàng đột nhiên nghiến chặt hàm răng ngọc, giọng kiên quyết đượm vẻ bi thương :
-Y Mộng Lăng, ta cho ngươi hay rằng khi mà ta còn chút hơi thở, thì nhà ngươi đừng hòng động đến một sợi lông của cha ta.
Dứt lời nàng quay mình phóng đi như bay không thèm ngoái cổ nhìn lại.
Y Mộng Lăng nhìn theo sau lưng cho đến khi khuất dạng, miệng nở nụ cười thần bí nhưng trên nét mặt lộ vẻ đắc ý pha lẫn ngậm ngùi ! Chàng có phải là không có tình cảm như mọi người đều nói từ trước đến nay chăng ?....
Không, chàng chẳng qua chỉ có hơn người khác một điểm là giấu kín được tình cảm, không để bộc lộ ra ngoài mà thôi.
Chàng khẻ lắc đầu liệng thanh trường kiếm xuống đất. Đau đớn ! Nhưng không phải đau đớn do vết kiếm thương mà cái đau đớn phát xuất từ thẳm đáy cõi lòng.
Vết kiếm tình cảm vô tình đã từ từ rạch nát tâm tư chàng.
Những người không để lộ nét thống khổ ra bên ngoài thường thường là những người mang nặng nỗi thống khổ bên trong.

Ma diện ngân kiếm

dịch giả: Vũ Ngọc, đánh máy: Cao thủ Maihoatrang

Hồi 26
ĐẶNG THỊ BẠCH LONG

Vầng trăng lưỡi liềm treo lơ lững trên màn trời u ám, đêm đã quá canh hai.
Bầu không khí vắng vẻ như chìm trong cỏi chết. Nhất là trong dãy núi trùng trùng điệp điệp của Cùng Lai Sơn, cảnh im lìm vắng vẻ lại càng ghê rợn hơn.
Đột nhiên nhiều tiếng vó ngựa lộp cộp, lộp cộp.... khua vang, phá tan bầu không khí u tịch rùng rợn đó.
Trên lưng con tuấn mã màu đen, một thiếu niên oai võ thần tuấn, khí thế nghi biểu siêu phàm thoát tục, mình mặc áo bạc, lưng đeo trường kiếm màu bạc.
Thiếu niên đó chính là Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng.
Sau khi may mắn thoát chết tại Thiên Quỷ Giáo Hoàng cung, chàng đã tìm

lại con hắc mã hướng ra vùng biên cảnh.
Đêm nay chàng đã đúng hẹn đến Tứ Xuyên, vào dãy Cùng Lai Sơn để làm tròn lời hứa với bậc dị nhân Phi Long Thần Đao Hề Công Cửu, đã vì muốn cứu chàng thoát chết mà bị nát thây trong Thiên Quỷ trận.
Qua hai toà sơn cốc, một khu trang viện có bờ tường đá bao bọc bên ngoài, chàng dừng cương xuống ngựa.
Trước cổng một tấm biển lớn đề ba chữ đại tự với nét bút già dặn như rồng bay phượng vũ :"Đặng gia Bảo".
Chàng nhìn lên tấm biển môi nở nụ cười lầm bẩm :
đặng gia Bảo ! Ta đã tìm đến nơi để làm tròn lời hứa với người đã khuất !.. đúng ! Nhà ngươi đã đến Cùng Lai Sơn Đặng gia Bảo ! Một giọng nói to trầm chối tai đã đột nhiên nổi lên để hồi đáp lại câu nói của Y Mộng Lăng.
Y Mộng Lăng giật mình, ngước nhìn về hướng phát ra tiếng nói, đã thấy một thiếu niên trạc hai mươi tuổi, xuất hiện đứng chống nạnh trên bờ tường từ hồi nào.
Thiếu niên có một khí thế siêu thoát bất phàm, long mi hổ mục, thân hình khôi ngo tuấn vĩ, mình mặc bộ võ phục màu trắng như tuyết.
Ha ha ha !.... Ha ha ha !....
Lần đầu tiên Y Mộng Lăng thốt lên tiếng cười tỏ vẻ hân hoan. Vì đây là lần thứ nhất trong đời chàng gặp được một thiếu niên tuổi cùng trang lứa, cũng có một nghi biểu siêu tục bất phàm tương đương với chàng như thế. Chỉ có một điểm đáng tiếc trên gương mặt đẹp trai tuấn nhã ấy có đượm vẻ ưu tư mà thôi. Chàng vội vàng vòng tay lên tiếng :
-Nhân huynh đây chắc là người mà giới giang hồ võ lâm vẫn xưng tụng là Tiều Bạch Long ĐẶng Giao Phi. Tại hạ Y Mộng Lăng có việc xin được cầu kiến nhân huynh cùng hai vị lệnh tôn, lệnh đường đại nhân....
Tiểu Bạch Long Đặng Giao Phi thốt tiếng có vẻ lạnh nhạt :
-Phải ! Tại hạ đã được tin các hạ là Ma Diện công tử Y Mộng Lăng đến Đặng gia Bảo để đòi người có phải không ?
-Phải ! Nhưng đây mới chỉ là một nguyên nhân mà thôi !....
-Tại hạ cho các hạ hay rằng Tuyệt Chường Phong Hà Thúc Tinh Nhạc hiện thời quả có mặt ở Đặng gia Bảo, nhưng chuyện các hạ có gặp được ông ta hay không là còn trông vào khả năng tài nghệ của các hạ !....
Giọng điệu của Tiểu Bạch Long Đặng Giao Phi đầy vẻ cuồng ngạo khinh khi.
-Ồ ! Chuyện đó giản dị lắm, tại hạ đến đây còn có một chuyện khác cần yếu hơn kia -Tới đây giọng chàng có vẻ không vui -Có phải hiện thời Đặng thế gia hai đời ba mạng đều trúng độc cổ của Thiên Quỷ Giáo, chỉ còn sống trong vòng ba tháng nữa không ?
-Tại sao các hạ biết ?

Giọng điệu của Tiểu Bạch Long tỏ vẻ khích động.
đương nhiên Y Mộng Lăng mỗ đến đây chủ yếu là giúp gia đình các hạ giải trừ chất độc cổ theo lời gửi gấm của một vị võ lâm tiền bối....
-Ai ?....
-Người đó gia đình các hạ không cần biết ! Ha ha ha !.... Ha ha ha !....
Tiểu Bạch Long ngửa cổ cười sằng sặc một hồi, giọng khinh miệt :
-Nếu vậy các hạ nên cút khỏi nơi đây ngay thì hơn ! Dứt lời chàng ta vung mạnh hai cánh tay. Veo veo hai tiếng gió rít, tiếp theo hai tia bạc quang từ ngang lưng chàng bung ra dài hàng mấy trượng. Đây là sợi dây lưng bằng lụa trắng. Vừa tung ra, hai sợi dây lụa đảo lộn như hai con bạch long, phát ra những đạo kình khí dũng mãnh lăng lệ vô cùng.
Đây chính là tuyệt học của Đặng thế gia tại Cùng Lai Sơn, đã nổi danh mấy đời về môn binh khí dị đặc như nhuyễn.
Trong tiếng rú dài Y Mộng Lăng nhấc bổng thân hình màu bạc lên cao, thấp thoáng như một bóng ma vọt ra khỏi vòng oai thế của hai giải lụa bạch của đối thủ, đặt chân lên bờ tường cao.
Chàng ta đã triển dụng phép khinh công tuyệt học Thiên Mã Hành Không.
Nhưng phía sau chàng bỗng vang lên hai tiếng "Huych huych" con hắc mã của chàng đã bị một giải lụa chém đứt làm hai khúc, cuộn tung ra xa hơn một trượng ! Nét tươi vui trên gương mặt Y Mộng Lăng đã chấn động, chàng trầm giọng quát :
-Tiểu Bạch Long ! Các hạ chẳng có lễ độ chút nào, tại hạ sẻ đắc tội....
Vừa nói, chàng ta vừa mau lẹ xê dịch thân hình đến trước mặt Đặng Giao Phi chỉ còn cách khoảng năm thước.
Hắc ! Tiểu Bạch Long chỉ hồi đáp Y Mộng Lăng bằng một tiếng nhạt lạnh lùng, rồi thân hình chàng ta không tiến mà lại đảo lui hơn tám thước, đồng thời vung mạnh hai cánh tay....
Veo ! Veo !....
Hai giải lụa bạch quật ngược lại như hai lằn điện chớp, tạo thành hai vòng tròn kỳ dị, phát ra những đạo kình khí ào ào như sóng cuộn tràn về phía đối phương. Tuyệt học của Đặng thế Gia quả nhiên kỳ dị lăng lệ ! Một nét kinh ngạc thoáng hiện trên gương mặt thần tuấn của Y Mộng Lăng.
Chàng nghĩ thầm, dùng một loại vải mềm mại và dài như giải lụa bạch để làm binh khí, đã là kỳ tuyệt rồi, đã thế đối phương lại còn tỏ ra có nội lực hùng hậu đến mức lô hoa? thuần thanh để sử dụng võ khí thì thật là hiếm có. Đối phó với loại vũ khí này, phải xáp lại gần được đối phương phần nào có lợi phần nấy.
Nghĩ đoạn, chàng lập tức nhướng cặp trường mi chuyển bộ, thân hình đột nhiên như chiếc chong chóng xoay liên tiếp ba vòng với một góc độ quỉ dị kỳ tuyệt tiến sát đối thủ hơn năm bước nữa. Chàng đã thi triển bộ pháp thần

diệu "Cửu Bộ Thái Lăng Hoa" võ học của Nam Hải Không Minh đảo.
Sắc mặt Tiểu Bạch Long Đặng Giao Phi đột nhiên thay đổi lộ vẻ kinh dị.
Bắt đầu từ năm mười lăm tuổi chàng ta đã với bộ võ phục màu trắng và hai giải lụa bạch, thành danh giang hồ, tạo thành hỗn hiệu Tiểu Bạch Long.
Trong sáu bảy năm nay chưa một kẻ nào dể dàng tiến sát đến người chàng ta như thế bao giờ, nên vì lòng hiếu thắng chàng ta đã nổi nóng vung mạnh hai cánh tay với tiếng quát lớn :
-Xuống !....
Hai giải lụa bạch uốn lượn như hai con Giao Long phát ra những đạo kình khí như cơn gió lốc cuộn xoáy lấy thân hình địch thủ.
Oai lực độc môn tuyệt học của Đặng Thế Gia Cùng Lai Sơn quả nhiên thần kỳ diệu tuyệt, trách nào trước đây Phi Long Thần Đao Hề Công Cửu với công lực thâm hậu và đao pháp kỳ bí như thế và cũng tận lực chiến đấu mấy mươi ngày mà cũng không hạ được phụ thân của Tiểu Bạch Long là Mân Thiên Phi Hoa Đặng Giao.
Với chiêu thế cực kỳ lăng lệ mà Tiểu Bạch Long vừa thi triển, có thể nói khó có người tránh khỏi bị dồn rớt xuống chân tường. Nhưng với một kẻ đầy tự phụ ngạo mạn như Y Mộng Lăng liệu chàng ta có chịu để bị thất thế và thể diện không ?
Y Mộng Lăng đã bị dồn rớt xuống.... Không , thân hình màu bạc của chàng ta đã như một con mối vách, ép sát vào mặt tường tránh khỏi thế công của đối phương, rồi lại như một lằn chớp chồm phắt dậy.
"Keng" một tiếng ngân rền, tiếp theo một ánh ngân mang nháng lên rồi lại tắt phụt. Thủ pháp thật mau lẹ.
Đây chính là chiêu tuyệt học Đàm Hoa Nhất Hiện của Nam Hải Không Minh đảo.
Thời gian bất quá trong nháy mắt, thanh trường kiếm màu bạc vung ra một vòng rồi lại thu về lập tức.
Y Mộng Lăng thản nhiên đứng khoanh tay trên mặt bờ tường mỉm cười.
Tiểu Bach Long Đặng Giao Phi thốt lên tiếng kêu kinh ngạc, thân hình lật đật nhảy lui lại ba bốn bước dài suýt bị ngã rớt xuống chân tường. Sắc mặt chàng ta biến đổi một cách khó coi. Cặp mắt chàng ta trố lên nhìn Y Mộng Lăng vừa kinh ngạc vừa tỏ vẻ phẫn nộ, vì hai giải lụa bạch của chàng ta bị thanh trường kiếm màu bạc của đối phương trong nháy mắt chặt đứt làm hai.
Chàng ta mấp máy đôi môi muốn nói nhưng không thốt nên lời.
đặng Thị Bạch Long chẳng qua cung chỉ như thế thôi ư ?
Câu hỏi của Y Mộng Lăng đã tỏ ra cố tình khinh miệt đối phương. Nhưng thực ra chính chàng cũng tự biết cái thắng của mình chẳng được vẻ vang gì lắm.
Chàng ta khẻ nhún hai vai nói tiếp :

-Các hạ đã ương ngạnh không biết nói chuyện thì tại hạ đành phải tìm lệnh tôn và lệnh đường để nói chuyện vậy ! Tiểu Bạch Long Đặng Giao Phi chưa kịp đáp lời thì đã có một giọng to trầm chối tai trỗi lên đáp thay chàng ta :
-Nhà ngươi bất tất phải tìm kiếm chúng ta nữa ! Y Mộng Lăng giật thót mình ngạc nhiên, nét tươi cười thần bí trên gương mặt chàng vụt tan biến, vì tiếng nói phát ra từ một nơi cách chàng không xa, đủ chứng tỏ đối phương đã đến từ lúc nào mà chàng không hay. Tại chàng quá đắc ý trở nên vô ý hay khinh công của đối phương quá cao siêu ?....
Chàng từ từ quay lại dụi mắt. Phía sau chàng độ một trượng hai bóng người đang đứng khoanh tay.
Một người là trung niên văn sỹ tuổi trạc bốn mươi, trông thần thái phiêu dật khí vũ bất phàm. Một người là trung niên phu nhân phong vận mê người trông người chỉ khoảng trên dưới ba mươi.
Không nói cũng rỏ hai người ấy là vợ chồng chủ nhân Đặng Gia Bảo : Mãn Thiên Phi Hoa Đặng Giao và Phiêu Phiêu Tiên Tử Nguyễn Quỳnh Ty, một giai nhân mà trước đây hơn mười năm Phi Long Thần Đao Hề Công Cửu đã vì nàng mà lâm cảnh bi thương thê thảm !

Ma diện ngân kiếm

dịch giả: Vũ Ngọc, đánh máy: Cao thủ Maihoatrang

Hồi 27
NGHI NGỜ TRĂM MỐI

Phiêu Phiêu Tiên Tử hướng cặp mắt trong sáng nhìn Y Mộng Lăng một chập rồi hỏi :
-Các hạ là Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng phải không ?
Nét mặt bà ta tuy lạnh lẽo như băng nhưng giọng nói dịu dàng êm ấm khiến người nghe có cảm giác lâng lâng ! Trách nào năm xưa Phi Long Thần Đao Hề Công Cửu và Mãn Thiên Phi Hoa Đặng Giao cùng mê say điên đảo.
Y Mộng Lăng vội nghiêng mình thi lễ :
-Phải vãn bối đây ạ ! Phiêu Phiêu Tiên Tử bỗng nhíu cặp mày liễu nói :
-Bây giờ nhà ngươi có thể đi khỏi nơi đây được rồi đó ! Giọng nói của bà ta tuy êm nhẹ nhưng Y Mộng Lăng đã bất giác giật mình, vì tính chất đột nhiên của nó.
Gương mặt tươi cười thần bí của chàng sau giây phút ngưng đọng giờ lại lay động, chàng cất tiếng :
-Vãn bối còn có một chuyện cần phụng cáo hai vị.
Vừa nói chàng vừa lấy trong bọc ra chiếc hộp đựng bảo vật Uất Hương Kim Điểu của Hề Công Cửu trao cho tiếp tục :

đây là bảo vật Uất Hương Kim Điểu, có thể giải được bách độc, vãn bối phụng mệnh Mãn Thiên Phi Hoa Đặng Giao chợt lên tiếng ngắt lời chàng :
-Có phải các hạ định đưa bảo vật Uất Hương Kim Điểu để giúp giải trừ chất độc trong cơ thể chúng ta không ?
đúng vậy ! -Tiếc rằng Đặng thị thế gia xưa nay chưa hề để ai uy hiếp bao giờ, mà cũng chưa hề lãnh nhận ân tình của kẻ khác. Lão phu khuyên các hạ hãy mau rời khỏi đây ngay, miễn lão phu phải dùng võ lực Nét tươi cười trên mặt Y Mộng Lăng lại rung động.Sở dĩ chàng tỏ vẻ cung kính lễ độ đối với vợ chồng Đặng Giao, bây giờ cũng như ban nãy chàng đã nương tay đối với Tiểu Bạch Long đều là vì chàng còn mang nặng trong lòng mối ân tình cảm kích của Phi Long Thần Đao Hề Công Cửu. Chàng đâu có ngờ Đặng thị thế gia chẳng có ai biết tỏ ra thông cảm tình lý. Chàng đột nhiên ngữa cổ cất tiếng cười sằng sặc :
-Ha, ha, ha !.... Ha, ha, ha !....
Đoạn chàng châm rãi nói :
-Thì ra Cùng Lai Sơn Đặng Thị thế gia đều là những nhân vật như thế !....
Mãn Thiên Phi Hoa hừ một tiếng lạnh lùng hỏi :
-Các hạ nói gì ?....
Y Mộng Lăng thản nhiên bước tới một bước nhún vai nói tiếp :
đã thế thì Y Mộng Lăng mỗ đành phải cưỡng bức đòi người vậy ! Hà hà !.... Hắc hắc !....
Lần này giọng cười ngạo mạn được phát ra từ Mãn Thiên Phi Hoa Đặng Giao.
Ông ta lạnh lùng khinh miệt :
đến ngay như Thiên Quỷ giáo muốn lợi dụng thế lực của Đặng Gia, đã hạ độc cổ uy hiếp tính mệnh của ba vợ chồng cha con ta mà ta còn chẳng coi vào đâu, thì cái trò uy hiếp của nhà ngươi sá kể gì !....
Ngưng một chút, ông ta lại nói tiếp :
-Cho nhà ngươi hay rằng, chẳng những Tuyệt Chưởng Phong Hà Thúc Tinh Nhạc có mặt tại Đặng gia bảo mà con gái ông ta là Thúc Gia Ngọc cũng vừa đến đây tối hôm qua. Nhưng nhà ngươi liệu sức có thể vượt qua bờ tường này không ?
-Tại hạ cũng đành muốn thử xem ! Gương mặt tươi vui của Y Mộng Lăng vẫn không ngừng lay động, giọng nói vẫn êm nhẹ nhưng trong đầu chàng có hơi nỗi nóng.
Chàng đã vì muốn giữ lời hứa, từ nghìn dặm bôn ba đến đây, nhưng không dè vợ chồng cha con Đặng thị lại đối với chàng có thái độ như thế. Chàng quả thực không rõ tại sao ? Chàng tin rằng nếu chàng nêu danh tánh Phi Long Thần Đao Hề Công Cửu ra, thì tình thế sẻ đổi khác chớ không đến nỗi Nhưng Phi Long Thần Đao đã đôi ba lần căn dặn chàng không dược tiết lộ

danh tánh ông ta Cuối cùng chàng quyết định hãy giải quyết chuyện của chàng trước, rồi sẻ tính sau. Thế rồi thân hình chàng chẳng thấy lắc động mà đã nhấc bỗng lên cao bay vèo về hướng Đặn Gia Bảo như một ánh điện chớp.
Nhưng giữa lúc thân hình chàng vừa rời khỏi mặt bờ tường được độ hai thước đã nghe tiếng quát :
"Trở lại" tiếp theo là một bóng người thấp thoáng phát ra một luồng kình lực vừa cương vừa nhu, dồn chàng rớt trỏ lại xuống mặt bờ tường.
Bống người là Phiêu Phiêu Tiên Tử Nguyễn Quỳnh Ty chủ nhân Đặng Gia Bảo, một nhân vật đã nổi danh khinh công siêu tuyệt.
Y Mộng Lăng khẻ quát :
-Thân pháp giỏi ! -Rồi chân chàng vừa chạm bờ tường, chàng đã lại vung tay phất mạnh một cái lấy đà bốc lên cao vút là là bay lượn một vòng tiếp tục lao về hướng Đặng Gia Bảo.
Chàng đã thi triển phép khinh công tuyệt học Thiên Mã Hành Không.
Phiêu Phiêu Tiên Tử cũng vội vàng thi triển môn khinh công bình sinh đắc ý "Vân Lý Phiêu Phong" với ý định cản đối phương lại, nhưng đã không kịp.
Chỉ thấy hai thân ảnh tuyệt diệu bay vút đi, mỗi cái xa hàng trượng, Phiêu Phiêu Tiên Tử chẳng những không đuổi kịp Y Mộng Lăng mà vòn tụt lại sau hàng thước. Bà ta biến sắc mặt tỏ vẻ phẫn nộ, vì đây là lần thứ nhất bà ta đã thua sút kẻ khác về môn khinh công sở trường.
Nét mặt Tiểu Bạch Long hiện lên vẻ kinh dị. Trong khi đó nét mặt Mãn Thiên Phi Hoa Đặng Giao lại trầm xuống thêm. Rồi đột nhiên ông ta quát lớn:
-Ngươi định chạy đâu ! Tiếp theo, một cánh tay ông ta vung mạnh lên, một giải lụa màu vàng bay ra như con Giao Long quẫy lộn xẹt về phía Y Mộng Lăng như một ánh chớp.
Hồi hộp thay cho Y Mộng Lăng, vì lúc này thân hình chàng đang lơ lững trên không khó mà né tránh.
Nhưng khinh công tuyệt học Thiên Mã Hành Không quả nhiên thần kỳ chỉ thấy thân hình chàng ta trầm nhanh xuống tám thước, rồi lại bốc vọt lên cao hơn hai trượng chao mình bay lượn vạch thành đường cánh cung tuyệt diệu.
Thật vậy, tuyệt học Thiên Mã Hành Không quả nhiên thần kỳ. Nếu không, năm xưa Không Không nhất Tẩu đã chẳng nhờ môn tuyệt học này nhấn chiếp võ lâm Trung Nguyên nhất thời.
Mãn Thiên Phi Hoa Đặng Giao nét mặt tỏ ra hâm mộ, nhưng chỉ trong giây thoáng đã bị sức tức giận lo lắng làm chìm mất. Trong khi đó, Y Mộng Lăng đã rời bờ tường được hơn hai trượng.
Lập tức ông ta cũng nhấc bổng thân hình lên cao đảo lượn ba vòng, cả hai cánh tay cùng vươn mạnh mấy cái.

Vút vút vút !.... Vù vù vù!....
Hàng loạt những bóng giải lụa đủ màu, bay lượn đầy trời, ảo biến thành một quang cảnh kỳ quan rực rỡ, tạo thành những cơn gió lốc cuộn xoáy nghẹt thở.
Đây chính là chiêu tuyệt học "Thiên Hồng Tung Hoành" mà Đặng Giao đã nhờ đó mà nổi danh Mãn Thiên Phi Hoa.
Trong giây phút, nét tươi cười trên mặt Y Mộng Lăng ngưng đọng lại, thân hình chàng lơ lửng trên không như sa vào giữa giòng khí lưu của một cơn bão lốc nghẹt thở....
Lập tức, chàng vội nghiến răng vận khí ngưng tụ nơi Thiên linh cực đỉnh. Thi triển đại pháp "Bàn Cổ Ngưng Tụ" hai cánh tay vung mạnh liên tiếp đẩy ra bảy chưởng một lúc. Tiếp theo trong bầu không khí chấn động, chàng thi triển phép khinh công Thiên Mã Hành Không đến cực độ, bay lượn phi ảo xông ra ngoài vòng uy lực thế công của đối phương.
Đây là lần thứ nhất từ khi xuất đạo giang hồ đến nay chàng đã phải dùng tận công lực.
"Soạt soạt".... hai giải lụa màu của Đặng Giao bị xé rách tơi tả. Chéo áo của Y Mộng Lăng cũng bị cắt rời hai mảnh.
Kể như chàng đã thoát khỏi nguy hiểm.
Nhưng giữa lúc đó chàng đã bỗng thấy đau nhói ngang lưng, trán đổ mồ hôi hột. Một giải lụa màu đỏ đã cuốn ngang mình chàng một vòng như muốn nghiến chàng làm hai khúc. Nét mặt chàng trầm xuống, một luồng chân khí ngưng tụ tại ngang thắt lưng....
Nhưng một luồng kình lực dũng mãnh của đối phương đã truyền qua giải lụa kéo mạnh thân hình chàng hất đi. Chàng vội vàng cất tiếng rú dài, hai tay nắm chặt giải lụa thi triển phép nội công "Thạch Trầm Đại Hải" trì kéo thân hình hạ xuống mặt tường và dùng sức định dựt đứt giải lụa cuốn ngang lưng, nhưng giải lục mềm mại hình như có sức phản chấn, chẳng những chàng không giật đứt được mà hộ khẩu còn bị chấn nhức.
Nét mặt Mãn Thiên Phi Hoa Đặng Giao trầm xuống, cất tiếng cười hăng hắc :
-Y Mộng Lăng, nếu nhà ngươi còn định ương ngạnh xông càn vào Đặng Gia Bảo mỗ sẻ lấy tính mạng của ngươi lập tức.
-Có phải là để ngăn cản không cho tại hạ được gặp Tuyệt Chưởng Phong Hà Thúc Tinh Nhạc hay không ?
-Phải ! Giọng hỏi của Y Mộng Lăng tỏ ra vô cùng nghi hoặc. Mà tiếng trả lời của Đặng Giao hết sức khẳng định.
Thật là một việc khó hiểu. Tại sao Đặng Thị Thế Gia lại tận lực bảo vệ Tuyệt Chưởng Phong Hà Thúc Tinh Nhạc như thế ?
Hiện nay, cha con Đặng Giao đang bị chất độc cổ của Thiên Quỷ Giáo hãm

hại chỉ còn mạng sống trong vòng ba tháng, mà Tuyệt Chưởng Phong Hà lại chẳng vừa từ Thiên Quỷ Giáo đến ư ?....
Không hiểu giữa họ có liên hệ gì ?....
Đột nhiên một tiếng gào thảm thiết rúng động tâm thần mọi người, từ hướng Đặng Gia Bảo vọng ra ! Mãn Thiên Phi Hoa, Phiêu Phiêu Tiên Tử và Tiểu Bạch Long đều rúng động thân hình mặt biến sắc.
Cặp mắt Đặng Giao xạ hai đạo lãnh quang như điện nhìn chằm chằm vào mặt Y Mộng Lăng.
Phiêu Phiêu Tiên Tử cùng Bạch Tiểu Long trao đổi nhau một cái nhìn rồi cả ba cùng phi thân chạy trở về Đặng Gia Bảo.
Một nét kinh kỳ thoáng hiện trên gương mặt Y Mộng Lăng. Chàng khẻ nhún vai lẩm bẩm :
"Thế là thế nào?" rồi cũng phóng mình chạy theo vào.
Hai tầng viện lạc như chạy lùi lại phía sau chàng. Tới một khu hoa viện có mấy cây cổ tùng cao vòi vọi, chàng mới ngừng chân bên cạnh một cổ thi thể. Trên gương mặt người chết còn mang đầy vẻ phẫn nộ và thống khổ, da thịt co dúm hết sức thảm thương ! Y Mộng Lăng nhếch mép đứng nhìn Đặng Giao hỏi :
-Có phải Tuyệt Chưởng Phong Hà Thúc Tinh Nhạc đấy không ?
-Phải ! Nhỡn quang Y Mộng Lăng không ngừng rọi trên gương mặt Đặng Giao chàng hỏi tiếp :
-Thật tại hạ không rõ Đặng Thị Thế Gia các ngươi định giở trò bịp bợm gì Đúng vậy, sự việc đã xẩy ra hết sức nghi hoặc.
đặng Thế Gia chúng ta định giở trò bịp bợm ?
Mãn Thiên Phi Hoa Đặng Giao tròn xoe cặp mắt tiếp theo giọng phẫn kích :
-Chính ta đây chưa hỏi xem nhà ngươi đã giở trò gì ? !....
-Tại hạ ? ! - Thần sắc ngữ khí của Đặng Giao đã làm cho Y Mộng Lăng hết sức ngạc nhiên.
Hắc !....
Đặng Giao thốt tiếng cười lạnh lẽo xê mình đến cạnh Y Mộng Lăng một bước nói giọng gay gắt :
-Phải mi hãy trả lời ngay ! Giọng trả lời của Y Mộng Lăng cũng tỏ vẻ khích động phẫn nộ :
-Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng từ khi xuất đạo giang hồ đến nay làm việc gì đều lưu danh để họ, chớ không bao giờ....
Đột nhiên một giọng nói trong trẻo đượm vẻ bi thương ngắt lời Y Mộng Lăng ! -Mộng Lăng ! Nhà ngươi cũng đến đây thật đấy ư ?
Tiếp theo, là một bóng người nhỏ nhắn buông xuống mặt đất. Nàng là Thúc Gia Ngọc.
Đặng Giao mắt lộ dị quang nhìn Thúc Gia Ngọc hỏi :

-Hiền điệt nữ ! Thế này là sao ?
Hai hàng nước mắt chảy dài xuống má. Thúc Gia Ngọc ngậm ngùi nói :
-Các vị có thể đoán biết phụ thân tiện nữ bị kẻ nào hãm hại không ?
-Ai ?
Y Mộng Lăng lên tiếng hỏi trước tiên.
-Các vị có bao giờ ngờ được là Liễu Liễu Thần Tăng không ?
-Liễu Liễu Thần Tăng ?
Chẳng riêng gì Y Mộng Lăng kinh ngạc, mà mọi người có mặt tại tràng ai nấy cũng cùng tâm trạng như chàng.
Quả thật là ngoài ý nghĩ của mọi người....

Ma diện ngân kiếm

dịch giả: Vũ Ngọc, đánh máy: Cao thủ Maihoatrang
Chuyển text: MotSach
Hồi 28
Lá rụng tơi tả

Trong không khí trầm mặc, gương mặt tươi cười thần bí của Y Mộng Lăng không
ngừng lay động pha lẫn nét đặc dị.
Thất Đồ Huyết Hoắc Doanh.
Ngọc Kim Câu Bạch Vũ.
Đạn Chỉ Thần Kiếm Chu Kỳ .
Tuyệt Chưởng Phong Hà Thúc Tinh Nhạc.
Đây là bốn hàng chữ danh tánh ghi trên giải lụa bạch mà mỗi khi chàng ta sát
hại xong một người là lại dùng máu tươi xóa đi một hàng. Hôm nay đây là hàng tên
cuối cùng được bôi đi. Tuyệt Chưởng Phong Hà Thúc Tinh Nhạc đã chết. Bất luận ông
ta đã chết như thế nào nhưng đối với mối thù của Y Mộng Lăng cũng kể như đã
thanh toán xong.
Nhưng có điểm vô cùng khả nghi là với Liễu Liễu Thần Tăng, một người có địa vị
danh vọng trên giang hồ như thế mà đi dồn Tuyệt Chưởng Phong Hà Thúc Tinh Nhạc

vào chỗ chết thì thật là lạ !
Vì cớgì ? Bên trong phải có điều gì bí ẩn lắm. Mà Y Mộng Lăng tin rằng điều bí
ẩn ấy phải có liên quan đến mối thù của chàng. Chàng từ từ ngửng nhìn Thúc Gia Ngọc
hỏi :
- Liễu Liễu Thần Tăng đâu ?
Thúc Gia Ngọc ngước nhìn lại chàng không đáp.
Thực ra cũng chẳng cần nàng phải trả lời vì sau khi hãm hại xong Hà Thúc Tinh
Nhạc, đương nhiên ông ta đã bỏ đi mà Thúc Gia Ngọc đuổi theo đã không bắt kịp.
Y Mộng Lăng khẽ nhún vai tiếp lời :
- Như thế càng hay, tránh được cô nương khỏi làm khó dễ tại hạ. Bây giờ để tại
hạ đi tìm kiếm ông ta.
Giọng nói của chàng vô cùng êm nhẹ quyến rũ làm cho nét mặt buồn thảm của
Thúc Gia Ngọc thêm rung động.
Trạng thái ấy biểu lộtất cả những mâu thuẫn và tranh chấp giữa chàng và nàng
đã vì cái chết của phụ thân nàng mà hoàn toàn tiêu giải.
Tuy nhiên nàng vẫn cố giữ vẽ lạnh lùng trả lời Y Mộng Lăng :
- Cảm ơn ! Chuyện trả thù bổn cô nương tự lo lấy được !
- Tại hạ tìm Liễu Liễu Thần Tăng cũng không phải là để trả thù giúp cô nương,
cô nương chớhiểu lầm !
Tới đây chàng hướng mắt về phía cha con họ Đặng hỏi :
- Đối với cái chết của Tuyệt Chưởng Phong Hà Thúc Tinh Nhạc, tại hạ nghĩ rằng
cha con các hạ thế nào cũng phải biết trước chứ ?...
Mãn Thiên Phi Hoa Đặng Giao trầm nét mặt :
- Gia đình họ Đặng ta ở Cùng Lai Sơn sở dĩ được võ lâm tôn trọng hàng trăm
năm nay là do mỗi hành động đều quang minh lỗi lạc. Các hạ chớnên có ý ngậm máu
phun người như thế !
- Nếu vậy thì hay lắm ! - Gương mặt tươi cười của Y Mộng Lăng pha chút khinh
miệt nói tiếp : Chỉ đáng tiếc là một vị đại anh hùng nghĩa bạc vân thiên đã vì

gia đình
các hạ hư phí cả đời nay lại đánh mất mạng sống một cách vô ích!...
Vừa nói Y Mộng Lăng vừa rảo bước ra...
- "Đứng im !" - Mãn Thiên Phi Hoa Đặng Giao cất tiếng quát đinh tai chói óc trợn
mắt nhìn Y Mộng Lăng vừa quay lại giọng giận dữ :
- Các hạ nói thế là ý gì ?
Y Mộng Lăng thản nhiên đáp :
- Tuy người đó đã hai ba lần căn dặn tại hạ không nên nói nhắc đến tên tuổi của
người, nhưng ngày nay người đó đã chết nên tại hạ tưởng rằng cũng chẳng cần phải để
mai một tấm tình hào hùng vì nghĩa quên mình ấy ...
Tới đây chàng ngước nhìn Đặng Giao tia ánh mắt sáng quắc nói tiếp :
- Chắc các hạ còn nhớmột người đã cùng nổi danh một lượt với các hạ hồi ba
mươi năm trước đây chứ ?
Nghe nói Đặng Giao tròn xoe cặp mắt, từng thớthịt trên khuôn mặt rung động.
Một lúc lâu sắc mặt ông ta mới dịu xuống pha lẫn nét buồn thảm giọng nhẹ nhàng :
- Có phải các hạ muốn nói Phi Long Thần Đao Hề Công Cửu không ?
- Phải !
Vừa đáp chàng vừa thò tay vào bọc lấy ra cái hộp ngọc đựng món bảo vật Uất
Kim Hương Điểu nói tiếp :
- Để giải cứu ba mạng gia đình họ Đặng, ông ta đã nhờ tại hạ đem món thiên cổ kỳ
trân Uất Kim Hương Điểu này đến đây để giải độc cho gia đình các hạ đó !
- Có phải các hạ nói ông ta đã chết ?...
- Nếu ông ta tự mình thân hành đi Cùng Lai Sơn thì đâu đến nỗi phải vương thảm
họa tán thân!
Nhắc đến cái chết của Phi Long Thần Đao Hề Công Cửu nét mặt chàng bất giác
cũng lộvẽ khích động. Chàng đưa chiếc hộp đựng bảo vật Uất Kim Hương Điểu đến trước
mặt Đặng Giao nói tiếp :
- Thế rồi vì muốn giải cứu tại hạ để tại hạ giúp ông ta hoàn thành công việc giao

phó, ông ta đã bỏ mình trong Thiên Quỷ Trận. Bây giờ gia đình các hạ tưởng cũng nên vì
tấm lòng cao nghĩa ấy mà nhận lấy món bảo vật nầy đi.
Lúc này Mãn Thiên Phi Hoa Đặng Giao đã đứng thừ người, cặp mắt đờ đẫn, hình
như ông ta không còn nghe biết Y Mộng Lăng nói gì mà cũng chẳng thèm nhìn món bảo vật
một cái.
Thế rồi đột nhiên ông ta ngửa cổ cất tiếng cười : Hà hà hà !... Hà hà hà !...
Trong giọng cười ông ta đượm đầy vẽ bi phẫn, ông ta lẩm bẩm một mình và cũng
như để nói với Y Mộng Lăng !
- Mãn Thiên Phi Hoa Đặng Giao này đâu phải phường tham sống sợ chết. Ta hãy
còn mạng sống trong vòng một tháng nữa, nhất định ra sẽ dùng thời gian để trả thù cho
bằng được mối thù của Hề lão đệ !...
- Tại hạ nghĩ rằng các hạ nên nghĩ đến việc lưu lại chút hậu duệ thừa kế hương quả
cho họ Đặng thì hơn.
Câu nói của Y Mộng Lăng khiến Đặng Giao rùng mình biến sắc mặt mấy lần. Thật
vậy, một điều đáng lẽ ông ta phải nghĩ tới mà ông ta đã không nghĩ tới. Do đó khi Y
Mộng Lăng đặt cái hộp đựng bảo vật Uất Kim Hương Điểu vào tay, ông ta không còn
lòng dạ nào mà cự tuyệt nữa
Sau khi đã hoàn thành nhiệm vụ giao phó của người đã khuất, Y Mộng Lăng liền
quay người bước ra cổng Đặng Gia Bảo.
Mãn Thiên Phi Hoa Đặng Giao đuổi theo mấy bước cất tiếng :
- Xin các hạ hãy khoan đi !...
Y Mộng Lăng dừng bước từ từ quay lại hỏi :
- Chẳng hay các hạ còn điều chi chỉ giáo ?
- Về chuyện Liễu Liễu Thần Tăng sát hại Tuyệt Chưởng Phong Hà Thúc Tinh Nhạc,
tuy lão phu không rõ nội tình cho lắm nhưng ...
Ngừng một chút ông ta mới lại nói tiếp :
- Chẳng hay các hạ muốn biết ... biết ...
Tới đây nét mặt ông ta chợt biến đổi hầu như trong vụ này còn có điều gì bí

ẩn
khó nói...
Y Mộng Lăng dương cặp mắt ngó chăm chăm nét mặt biến đổi quái dị của đối
phương, vẽ mặt tươi vui của chàng cũng ngưng đọng.
Một lát sau chàng mới nhướng mày nhún vai nói :
- Thôi chuyện ấy tại hạ sẽ tự đi tìm hỏi Liễu Liễu Thần Tăng, các hạ chẳng cần
phải nói nữa.
Trong một thoáng giây, tâm trạng của chàng vô cùng khích động. Vì chính chàng
cũng đang cần gấp rút hiểu rõ lý do tại sao Liễu Liễu Thần Tăng lại ra tay hạ sát Hà
Thúc Tinh Nhạc. Vừa nghĩ chàng vừa quay mình bước đi không buồn ngoái cổ lại một cái.
Ra khỏi cổng Đặng Gia Bảo, chàng đưa mắt nhìn con hắc mã bị Bạch Tiểu Long giết
chết, khẽ buông tiếng thở dài tiếp tục cất bước. Bước chân chàng nặng nề như tâm
trạng chàng đang nặng mối ưu tư.
Thất Đồ Huyết Hoắc Doanh, Ngọc Kim Cây Bạch Vũ, Đạn Chỉ Thần Kiếm Chu Kỳ ,
Tuyệt Chưởng Phong Hà Thúc Tinh Nhạc, cả bốn người thù của chàng đều đã chết. Nhưng
hình như mối "thù" vẫn chưa kết liễu, chẳng những thế chàng còn gánh trên vai gánh nợ
tình. Thù cũ chưa dứt, thù mới chồng chất thêm. Đột nhiên chàng thò tay vào bọc lấy
ra một chéo áo cũ màu máu đã thâm đen có viết nguệch ngoạc bốn hàng chữ danh tánh
mà bốn người ấy hiện nay đều đã chết cả... Thế rồi chàng tưởng tượng đến nét mặt luôn
luôn u sầu của mẹ chàng hiện lên nét tươi vui.
Mẹ chàng đã khổ tâm nuôi dưỡng chàng trưởng thành rồi gởi chàng đến học nghệ
với Đha Tà, rồi lại gởi chàng ra Nam Hải Không Minh Đảo hy vọng chàng học được tuyệt
nghệ của hai đại môn phái, ngạo thị giang hồ võ lâm, chủ yếu cũng chỉ là để chàng trả
được mối thù bất cộng đái thiên ấy thôi.

Chàng còn nhớmãi giọng nói ưu thương của mẹ chàng nói với chàng nhiều lần :
- Con có biết tại sao con được đặt tên Mộng Lăng không ? Nếu như là con gái thì
con sẽ được mẹ đặt tên là Mộng Y !... Đây là lời mẹ hứa với cha con lúc người còn tại
thế.
Bây giờ chàng đã biết cha chàng họ Y, mẹ chàng họ Lăng, cái tên chàng do mẹ
chàng đặt, đã biểu lộtình yêu sâu nặng thành thật giữa cha mẹ chàng.
Hai mươi năm trước đây, Thiên Ma Y Dật và Tịch Mịch Vân Thường Lăng Ba, một
người là nhân vật tuấn mỹ , danh rền giang hồ ai cũng sợ, một người là trang giai nhân
tuyệt thế, đã từng làm xiêu hồn lạc phách biết bao anh hùng võ lâm.
Chàng đã từng hứa với mẹ chàng, chàng cũng đã từng phát lời thề sẽ trả cho bằng
đươc mối thù của kẽ đã đã sát hại cha chàng, chàng thề sẽ dùng bửu pháp đặc biệt để
trừng trị những kẽ đã cùng chàng có mối thù chẳng đội trời chung. Bốn kẽ có ghi tên
trên chéo áo cũ do mẹ chàng trao cho chàng.
Đêm nay, chàng lại phát giác sự tình hình như không đơn giản như chàng nghĩ. Những
điều chàng không rõ, có lẽ mẹ chàng cũng không rõ, vì nếu hiểu rõ, mẹ chàng đã cho chàng
hay rồi. Chàng quyết định thế nào cũng phải tìm cho ra lẽ, phải tìm Liễu Liễu Thần Tăng
để hỏi cho rõ ràng đen trắng. Vừa nghĩ, chàng vừa rảo bước nhanh thêm, trên gương mặt
đẹp trai lại hiện lên nét tươi cười thần bí đầy ma lực hấp dẫn. Mảnh chéo áo củ lại được
chàng cất kỹ trong bọc.
Bốn ngày trôi qua đi...
Giữa lúc chàng đang mãi miết cất bước, bỗng nhiên một chuỗi cười hăng hắc, lạnh
lẽo ghê người, như từ một cõi âm u nào vẳng đến.
Thân ảnh màu bạc ngừng lại. Nét mặt tươi cười của Y Mộng Lăng hiện vẽ kinh dị.
Chàng hướng cặp nhãn quang sáng quắc về phía có tiếng người hỏi :

- Ai ?...
- Nhà ngươi là Y Mộng Lăng phải không ? Hãy vào đây !
Giọng nói của người lạ hết sức lạnh lùng, có pha lẫn vẽ bi phẫn.
Nhìn chăm chăm về phía lùm cây rậm rạp, nét tươi cười kỳ dị trên gương mặt của
Y Mộng Lăng lại lay động. Rõ ràng là đối phương đã tìm chàng để gây hấn. "Gặp rừng
chớvào" là điều tối kỵcủa người võ lâm, huống chi lại ở trong tình trạng địch tối ta sáng
...
Trong khi chàng đang tỏ vẽ do dự thì giọng nói lạnh lùng của kẽ lạ lại vang lên :
- Này gã họ Y kia ! Ngươi sợ rồi hả ?...
Y Mộng Lăng nhướng mày bảo thầm :
- Sợ ! Hừ thật nực cười !
Đúng vậy, đối với con người đầy tự kiêu tự ngạo như chàng, có bao giờ biết đến
sợ là gì !
Vừa nghĩ, chàng ta vừa khẽ nhún vai một cái, thân hình đã như lằn điện bay vút lên,
là là bay lượn trên lùm cây rậm ba vòng.
Thân pháp và tốc độkhinh khoát mỹ diệu đến tột bực, đây chính là phép khinh công
thượng thừa Thiên Mã Hành Không.
- Thân pháp giỏi ! Hãy xuống đây !
Tiếng "đây" vừa dứt, lùm cây bỗng rung ào ào, rồi một hàng loạt lá cây bay vút lên
rợp trời, cái nào cũng như lưỡi dao sắc nhọn, có tiếng xé gió veo veo, tập trung chụp vào
mình Y Mộng Lăng.
Lại một môn võ học độc đặc kỳ dị với nội lực thâm hậu hãi người xuất hiện.
Nét mặt tươi cười kỳ bí Y Mộng Lăng bỗng hằn lên những đường kinh dị pha lẫn vẽ
hãi hùng. Đối phó cách nào bây giờ ?
Cặp mắt chàng tia ra hai đạo quang mang kỳ dị.
Thủ pháp "Thiên Diệp Tề Phi" xuất phát bất thình lình, chưa hề xảy ra trong giới võ
lâm bao giờ, hoàn toàn ra ngoài sự tính toán của Y Mộng Lăng. Và ý niệm vừa thoáng ấy,
chàng cũng chưa hề bao giờ nghĩ tới.

Chàng cất tiếng rú dài, thân hình bốc cao thêm hơn ba thước, song chưởng cùng
vung mạnh, một vầng ngân quang tỏa ra vù vù bao bọc khắp mình chàng...
Trong chớp mắt, chàng đã cởi phăng chiếc áo dài nho sinh màu bạc vung lên ...
Vụt vụt vụt !... vụt vụt vụt !...
Trăm ngàn chiếc lá cây như người mũi dao bén nhọn bị gạt rớt sang hai bên, thân
hình chàng lẹ làng thoát ra, nhằm xẹt ra lùm cây cách hơn một trượng.
- Ta bảo ngươi hãy xuống đây !
Theo liền với tiếng quát đê trầm giận dữ, Y Mộng Lăng thoáng thấy từ trong lùm
cây rậm, một bóng người thấp thoáng xẹt về hướng chàng như một ánh điện !...
Vù !... Veo veo veo !...
Hàng trăm ngàn nhánh lá lại rời cành bay tới tấp về phía chàng.
Á ! - Y Mộng Lăng bất giác thốt ra tiếng kêu kinh ngạc. Vì lần này thế công của thủ
pháp Thiên Diệp Tề Phi lại lợi hại hơn lần trước nhiều, vi người xử dụng phối hợp với môn
"Điên Đảo 9m Dương Bát Quái Trận", thật là kỳ tuyệt hãi người. Chàng vội vàng vận
công ba vòng, khí tụ toàn thân, dẫn chân lực vào Thiên Quái Kỳ Đan, như vậy dù chàng
không muốn hạ xuống cũng không thể giữ thân hình trên không được nữa.
Nhưng có thể hạ xuống một cách yên ổn không ?
Nét tươi cười trên mặt chàng trầm xuống, đồng thời chiếc áo dài màu bạc cũng
được chàng lẹ làng căng trải phía dưới hai bàn chân. Đây là thế "Phá Hũ Trầm Chu", phải
nhờ vào phép "Bàn Cổ Ngưng Tụ Đại Pháp" thi triển đến cực độmới xử dụng được.
Trong thế xoay chuyển vù vù, thân hình nghiêng ngã tránh né, bỗng nhiên một bên
gót chân nhói đau tê dại. Một chiếc lá cây đã xé rách làn áo bạc vạch một vết dài
dưới gan bàn chân chàng.
"Huỵch" chàng bị ngã lăn nhào dưới đất, mắt đổ hào quang như muốn ngất xỉu.
Vết thương dưới gan bàn chân máu chảy như xối. Chiếc áo dài màu bạc

cũng bị xé
rách làm năm mười mảnh tơi tã. Mà cũng nhờ có mang áo này không thì thân hình chàng
đã bị hứng chịu những vết thương nguy hại đó.
Trong giây phút, đột nhiên không khí bỗng trở nên trầm lặng, trầm lặng một cách
ghê rợn. Chỉ có tiếng bước chân chậm chạp nặng nề làm rúng động tâm thần Y Mộng
Lăng.
Chàng từ từ quay lại thốt tiếng kêu kinh hãi : - Á !... Trước mặt chàng là một cự
nhân cao năm sáu trượng, to lù lù như một ngọn tháp. Nguyên một cánh tay của cự nhân
cũng bằng cả thân hình Y Mộng Lăng !
Mặt chàng lúc này lại hằn lên nét rung động kỳ dị, chàng thản nhiên nhún vai hỏi :
- Có phải nhà người định tìm gặp Y Mộng Lăng mỗ không ?
Trong giọng hỏi của chàng đầy vẽ nghi hoặc. Vì chàng không thể tin được rằng bóng
hình thấp thoáng vừa rồi xử dụng thủ pháp Thiên Diệp Tề Phi với Điên Đảo 9m Dương
Bát Quái Trận lại có thể là con người to lớn dềnh dàng này được?... Nhưng dù sao thì đối
với chàng cũng bất lợi, chi bằng tiên hạ thủ vi cường. Thế rồi bất thình lình chàng cố
gượng đau bật dậy, vận hết công lực lên song chưởng tống mạnh vào giữa ngực cự nhân
(người khổng lồ).
"Bình !"
Kình lực cương mãnh, lực đạo hùng hậu đã đập trọn giữa ngực người khổng lồ, nhưng
chẳng khác búa đập khúc sắt, thân hình hắn đứng trơ vững chẳng nhúc nhích, còn Y Mộng
Lăng lại bị bật ngược ba bốn thước dài.
"Thiết Bố Sam", người khổng lồ đã xử dụng công phu ngoại môn Thiết Bố Sam, một
môn võ học kỳ tuyệt đã thất truyền võ lâm nhiều năm nay.
Khè khè khè !... Khè khè khè !...
Người khổng lồ phát ra chuỗi cười dài quái dị như hồi sấm nổ, rung động cả khu rừng

núi. Rồi đột nhiên hắn dơ cánh tay to dài chụp ngay lấy thân hình Y Mộng Lăng với một
thủ pháp cực kỳ mau lẹ.
Y Mộng Lăng giật mình vô cùng kinh hãi, chàng không ngờ trông người khổng lồ có bộ
điệu dềng dàng thô kệch như thế mà lại xuất thủ một cách khoái tiệp với một kình lực
dũng mảnh ngoài sức tưởng tượng.
Chàng không dám chần chờ vội vàng tung mình tháo lui về phía sau mấy bước nhanh
như làn gió, đụng ngay vào một thân cây lớn phía sau lưng một cái rầm !
Rắc ! Ào ào ào !
Cả một thân cây lớn mấy vầng người ôm bị bàn tay người khổng lồ phạt ngang một
cái gãy đổ rầm rầm, thân hình Y Mộng Lăng cũng bị bắn văng ra xa mấy chục bước nằm
lăn quay dưới đất, và chưa kịp ngồi dậy thì đã bị người khổng lồ bước vài bước tới nơi,
dơ bàn tay hộpháp chụp lấy đúng huyệt "kiên tỉnh" xách bổng thân hình chàng dơ lên cao
như một khúc cây nhỏ !
Khè khè khè !... Khè khè khè !...
Giọng cười quái dị từ cửa miệng người khổng lồ phát ra như những hồi sấm động
làm tan mất vẽ tươi cười cố hữu trên gương mặt Y Mộng Lăng, chỉ còn lại nét kinh hãi kỳ
dị.
Từ lúc bị đối phương tấn công bằng thủ pháp Thiên Diệp Tề Phi, chàng luôn luôn ở
vào thế hạ phong. Cho đến khi một chân bị thương, chàng cũng vẫn chưa hiểu rõ lai lịch
mặt mày đối phương ra sao thì lại bị một người khổng lồ chụp bả vai dơ bổng lên cao như
xách một con gà. Chàng đã quá tự phụ, quá khinh địch nên mới ra nông nổi, nhưng hiện tại
thì đành bó tay.
Giữa lúc đó, một giọng nói đê trầm vang lên :
- Thiết Tháp, hãy bỏ nó xuống !
Người khổng lồ có tên gọi Thiết Tháp quả nhiên đã ngoan ngoãn nghe lời, liệng mạnh

thân hình Y Mộng Lăng xuống đất lăng lông lốc mấy vòng. Vết thương sau gang bàn chân
lại bị xé rách thêm khiến chàng đau thấu tận ruột gan, thốt lên tiếng kêu "Ối chao !". Toàn
thân rung động. Một trận thua cay nhục nhã nhất từ khi chàng ra đời đến nay.
Hắc ! - Sau một tiếng cười lạnh lẽo rợn người, tiếp theo là giọng nói âm trầm đầy
vẽ khinh miệt:
- Nghe nói Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng là con người tài ba cứng đầu cứng cổ
không dè cũng có ngày nay !...
Sau giây phút đau đớn, Y Mộng Lăng cố gượng ngồi dậy, hướng nhìn về phía có
tiếng nói, nét tươi cười thần bí đầy ma lực lại hiện trên khuôn mặt chàng...

Ma diện ngân kiếm

dịch giả: Vũ Ngọc, đánh máy: Cao thủ Maihoatrang
Chuyển text: Motsach
Hồi 29
Thiết phiến lão nhân

Một lão già gầy guộc râu tóc bạc trắng như cước đứng nhìn chàng trừng trừng
hỏi:
- Y Mộng Lăng nhà ngươi có biết ta là ai không ?
Y Mộng lăng nhún vai thản nhiên đáp:
- Cần gì ta phải biết ông là ai !
Giọng nói và thái độcủa chàng đã tỏ ra vô cùng khinh miệt khiến đối phương khó mà nhịn nổi.
Nét giận hiện rỏ trên khuôn mặt lão già, tỏa ra sát khí ngùn ngụt lão cất tiếng cười:
- Hắc hắc !... Rồi đây nhà ngươi sẽ biết !...
Mỗi tiếng nói của lão già như bắn ra từ mỗi kẽ răng.
Vừa vứt tiếng lão khẽ lật song chưởng một cái. Soạt ! Soạt ! Hai cây quạt nan
sắt đã được lão cầm s6n nơi tay.
Nhưng cùng một lượt Y Mộng Lăng cũng đã có phản ứng mau lẹ, chàng cố gượng

đau thu hết nội lực với một thủ pháp cực kỳ khoái tiệp chụp lấy cổ chân đối phương
hất mạnh lên...
Trong lúc ơ hờ, lão già bị chàng hất tung cả thân hình lên cao.
Từ trên không lão già gầm lên một tiếng dữ dội lộn người hai vòng hạ chân xuống
đất.
Trong khi đó Y Mộng Lăng đã lấy lại được hơi sức chồm người đứng dậy cặp
mắt tia ra hai đạo dị quang giọng thản thiên:
- À ! Các hạ là Thiết Phiến Lão Nhân, Trương Tràng Thủy Phiến Thư Sinh Trương
Vân Hạc, một nhân vật năm xưa đã từng nổi danh võ lâm nhất thời với hai cây quạt
sắt thần sầu quỷ khóc.
Cảm thấy sự tình không thể giải quyết đơn giản, Y Mộng Lăng vùng ngửa cổ cất
tiếng cười ha hả:
- À thì ra các hạ đến tìm Y mỗ để trả thù cho quý tử, mỗ đâu có dè, mỗ cứ tưởng rằng một nhân vật có tên có tuổi như các hạ đâu lại thèm làm chuyện lén lút
hèn nhát như ban nãy.
Giọng nói của chàng tuy nhỏ nhẹ nhưng mang đầy tính chất khinh miệt chửi xỏ
làm cho Thiết Phiến Lão Nhân tức giận rung người, không nói thành tiếng.
Trong khi đó người khổng lồ bỗng gầm lên một tiếng như trời long đất lỡ bước
một bước đến ngay trước mặt Y Mộng Lăng.
Chỉ thấy chàng ta nhìn con người cao lớn dềnh dàng như ngọn tháp môi nở nụ cười
thần bí. Chàng không đợi đối phương xuất thủ đã rú lên một tiếng dài lảnh lót song
chưởng chụp vào giữa ngực đối thủ.
Cao thủ động thủ đổi chiêu, chỉ lẹ tay đi trước một chút là có thể chiếm phần ưu thế. Nhưng đối với đhch thủ đã luyện được ngoại môn công phu Thiết Bố Sam như
người khổng lồ mà chàng lại dùng song chưởng đâm ngay vào ngực thì chẳng hóa ra
thất cơ lắm ư ?
Thật là khó hiểu !...

Khè khè khè !... khè khè khè ! ...
Tiếng cười đinh tai nhức óc của người khổng lồ vang rền trong không khí.
Đối với thế công mãnh liệt của Y Mộng Lăng hắn như chẳng thèm biết đến vẫn lừ
lừ giang hai cánh tay như hai cay cột nhà vòng ôm lấy đối thủ.
Đây cũng lại là một môn ngoại gia tuyệt học Thiết Bảo Công. Dù sắt đá mà gặp phải Thiết Bảo Công cùng bị nát vụn thành cám chớđừng nói gì thể xác con người
bằng xương thịt.
Thiết Phiến Lão Nhân bỗng thét giật giọng:
- Thiết Tháp hãy coi chừng...
Nhưng đã muộn vì Y Mộng Lăng đã xuất thủ nhanh hơn điện trước khi tiếng thét
cảnh cáo thủ hạ của lão được thốt ra.
Chàng đã lẹ làng tung một chân đá vào hạ nang người khổng lồ, hai ngón tay mặt
móc vào hai mắt, hai ngón tay trái xỉa vào giữa rốn địch thủ.
Cả ba vị trí đó đều là nhược điểm duy nhất của người luyện ngoại công Thiết Bố
Sam, Y Mộng Lăng đã xuất thủ một hơi liên tục với chiêu thức biến hóa thần kỳ lăng
lệ và hết sức đột nhiên.
Nét kinh hãi rung động trên làn da mặt chai cứng như sắt của người khổng lồ tạo
thành nét khủng bố chết chóc đến rợn người...
Ối !...
Một tiếng gào thảm thiết như quỷ rú khiến người nghe phải rùng mình sởn gáy.
Huych, huych, huych...
Cả một khối thịt cao lớn hơn hai trượng như một ngọn tháp lảo đảo bắn về phía
sau mấy thước rồi đổ xuống.
Máu tươi nhuộm đỏ mặt, hai tay người khổng lồ ôm lấy hạ nang vừa lăn lộn vừa
gào thét, thảm trạng thật rùng rợn.
Sắc mặt Thiết Phiến Lão Nhân biến đổi, biến đổi một cách hết sức khó coi, lão
trầm giọng quát:
- Y Mộng Lăng, nhà ngươi thật lang độc tàn khốc.
Nụ cười thần bí vẫn không ngừng tắt trên môi Y Mộng Lăng, chàng liệng bỏ

hai
tròng con mắt đỏ lòm của người khổng lồ xuống đất, giọng thản nhiên:
- Dịch địa của ngươi trong hoàn cảnh ấy nhà ngươi sẽ đối phó ra sao ?
Đúng trong hoàn cảnh một sống một chết ấy, ai là kẽ không phải hạ địch thủ để
giữ lấy sự sống cho mình ?
Thiết Phiến Lão nhân rúng động thân hình, ông ta cất tiếng gầm gừ dữ dội:
- Y Mộng Lăng ta sẽ xẽ ngươi ra làm năm bảy mảnh.
Soạt ! Soạt !...
Hai cây quạt sắt trên tay lão xòe rộng vừa định xuất thế bỗng nhiên ...
Bình ! Rào, rào, rào,...
Người khổng lồ vừa kêu rống vừa lăn đến một gốc cây, tung chân đạp mạnh vào
thân cây một cái. Cả một thân cây mấy vầng người ôm bị tróc gốc đổ xuống đè lên
mình người khổng lồ. Hắn dang hai tay ôm lấy thân cây, máu tươi trong miệng đổ ra
như suối và nằm im sau mấy cái duổi chân đạp lộn.
Nhìn thảm trạng người khổng lồ, Thiết Phiến Lão Nhân bậm môi nghiến răng tung
mình đến cạnh đối phương công liền bốn chiêu một thức.
Bóng quạt vù vù lên xuống, chiêu đã thi triển mấy chiêu trong pho Huệ Vân Truy
Phong Phiến Pháp nổi danh giang hồ năm xưa.
Lập tức, Y Mộng Lăng bị dồn nhảy lui sang bên cạnh bốn năm thước mới tránh
thoát nguy hiểm tánh mạng, nhưng cũng lãnh một đòn vào đầu bã vai phải, hất văng
thân hình ngã ngồi xuống đống cành cây đổ gãy ngổn ngang. Mặc dầu bị đau đến đổ
mồ hôi trán có giọt nhưng nụ cười thần bí vẫn không tắt trên môi.
Hắc ! Sau tiếng cười nhạt lạnh lẽo, Thiết Phiến Lão Nhân lại sấn bước tới xòe
cây quạt sắt một tiếng "soạt." Vạch thành mấy đường phiến ảnh kỳ dị...
"Khoan! " Y Mộng Lăng đột nhiên cất tiếng quát nhẹ. Tiếng quát của chàng tuy
không lớn lắm nhưng đầy oai lực ghê người.
Quả nhiên cánh tay vung quạt của Thiết Phiến Lão nhân đang dơ nửa chừng bỗng
ngừng lại hạ xuống. Cặp mắt lão ta tia ra hai đạo dị quang, nhếch mép giọng

khinh miệt:
- Gã tiểu tử họ Y chắc là mi đã biết rõ sắp đến giờ phút tận số, nên muốn trối trăng chứ gì ? Ngừng một chút lão lại tiếp giọng âm trầm đắc ý :
- Mi cứ yên tâm, ta sẽ hủy nhà ngươi một cách hết sức thong thả, trước hết chặt chân tay, rồi sau mới bạt ph6ng ngũ quan, kế đó là rút gân, lột da... như vậy nhà
ngươi sẽ thừa thì giờ để trối trăng hậu sự ...
Y Mộng Lăng vẫn không tắt nụ cười thần bí trên môi, khẽ lắc đầu nói:
- Thiết Phiến Lão nhân ! Ông hiểu sai ý tôi rồi !...
- Hả ? Ta hiểu sai...
Lão ta trợn mắt tỏ vẽ ngạc nhiên kinh dị.
Y Mộng Lăng không đợi lão dứt lời đã khua nhẹ cánh tay một vòng rút thanh
trường kiếm màu bạc khỏi bao. Dựng ngược mũi kiếm trước mặt nhướng mày nhún vai
nói:
- Y Mộng Lăng mỗ, ngoại trừ những lần thi triển Tích Lịch Kiếm pháp ra, ít khi cho
thanh trường kiếm này ra khỏi bao vậy kẽ phải để lại lời trăn trối hôm nay chắc là về
phần các hạ quá.
- Hà, hà, hà... Hà, hà, hà...
Thiết Phiến Lão Nhân ngửa cổ phát ra chuỗi cười dài có pha lẫn vẽ khoái trá, bi
phẩn, cừu hận và khinh miệt.
Tiếng cười vừa dứt tiếp theo là giọng lạnh lùng:
- Y Mộng Lăng nhà ngươi muốn làm một cuộc chiến đấu thú dữ cùng đường phải
không ?
Y Mộng Lăng vẫn cười thản nhiên:
- Tại hạ nghĩ rằng tám chiêu kiếm Ảo Thiên của Không Minh Đảo chắc là dư để
cho các hạ thu dụng thì phải.
Thiết Phiến Lão Nhân giận dữ toàn thân rung lên lão lớn tiếng quát:
- Tiểu tử khốn khiếp, mi sắp chết đến nơi, mà còn già họng.
"Soạt, soạt " hai cây quạt sắt trong tay lão ta lập tức bung ra một trước một sau với những chiêu thức kỳ dị tấn công đối phương liên tục không còn nể tay.
Ông ta xử dụng một tuyệt chiêu Phiến Vân Thiên Điệp, phối hợp với nửa Thức

Thu Phong Phi Vân trong pho Truy Phong Phiến Pháp.
Y Mộng Lăng đứng trước thế công dũng mãnh của một cao thủ đã vang danh
giang hồ nhất thời, lại thêm bị hai vết thương khá nặng nên chàng chẳng dám coi
thường vội vàng dựa sát thân mình vào một góc cây, thanh trường kiếm trong tay
trầm xuống rồi lại hất lên một cái kế đó đâm sang ngang hai cái và vạch một đường
làm thành đường vòng kiếm quang kỳ dị.
Trông chẳng ra thế công mà cũng chẳng ra thế thủ trường kiếm đi ngược hẳn với
kiếm thuật thông thường.
Đây chính là một chiêu tuyệt học "Đảo chuyển Thương không" trong pho Ảo
Thiên Bát kiếm do Không Không Nhất Tẩu đã hao phí thời gian hơn ba mươi năm khổ
tâm sáng chế mới thành và được xếp vào một trong những môn tuyệt học của Nam
Hải Không Minh Đảo.
Một chiêu nữa thức của Thiết Phiến Lão Nhân công ra bị mấy đường kiếm kỳ dị
của đối phương làm mất hiệu lực, mà chính ông ta cũng không hiểu tại sao, chỉ biết, từ
kiếm đối phương xẹt ra một đạo kình phong sắc nhọn kỳ dị bắt buộc lão ta phải thối lui
hai bước.
Ảo Thiên Bát kiếm quả thực là tuyệt, không thể coi thường.
Nét mặt Thiết Phiến Lão Nhân cau lại, cặp mắt tia hai đạo hào quang rùng rợn
người, cây quạt sắt trong tay vung một vòng rộng rồi liệng vút lên cao. Từ trên không
cây quạt lượn một vòng cánh cung, rồi lúc lên lúc xuống bay về hướng Y Mộng Lăng.
Đà bay của cây quạt ngoằn nghèo lên xuống trông thật kỳ dị, trông tưởng chậm
mà lại nhanh chẳng khác lằn điện, chỉ chớp mắt đã tới gần đỉnh đầu Y Mộng Lăng. Đây
chính là chiêu tuyệt học Huệ Phong Truy Vân mà Thiết Phiến Lão nhân đã nhờ đó nổi

danh khét tiếng.
Nét tươi cười trên khuôn mặt Y Mộng Lăng tắt lịm, chàng vội vàng trầm cổ tay
khua trường kiếm trước mặt đón đỡ thế công của đối phương.
Mặc dầu thế xuất chiêu của chàng mau lẹ nhưng cây quạt sắt của địch thủ bỗng
ngưng lại rồi trầm xuống thật nhanh.
Hự ! Y Mộng Lăng đã lãnh trọn một đòn vào giữa ngực phun ra một vòi máu
tươi. Chân khí tan hóa, thân hình lảo đảo ngồi xẹp xuống mặt đất, dựa lưng vào gốc
cây, ngoẹo đầu sang một bên...
Thiết Phiến lão nhân vẫy tay thâu hồi cây quạt sắt ngữa cổ cười hăng hắc.
Soạt ! Soạt ! Hai cây quạt xếp vào mở ra một cái hai mắt lão ta tia ra hai đạo hung
quang lừ lừ bước về phía Y Mộng Lăng.
Sáu bước... Năm bước... Bốn bước... Sát khí mỗi lúc mỗi ghê rợn, không khí khẩn
trương nghẹt thở...
Y Mộng Lăng chẳng lẽ lại bị âm thầm tử giữa khu rừng rậm thâm u này sao ?
Gương mặt chàng ta lúc này đã tái nhợt bộc lộtâm trạng khích động phẫn nộ bất phục...
Thình lình chàng ngửng lên vung mạnh cánh tay mặt liệng thanh trường kiếm bay ra
như một ánh chớp kèm theo tiếng gió veo veo hình như chàng muốn dùng thủ pháp như
địch thủ để trị lại địch thủ.
Nhưng hầu như vì hai vết thương quá nặng mất sức nên thế công của chàng tung
ra mất hết hiệu lực chính xác, thanh trường kiếm màu bạc bay qua đầu Thiết Phiến lão
nhân ra phía sau lão ta. Thấy vậy lão ta lại càng đắc y nhếch mép cười âm thầm đầy
vẽ tàn ác.
Soẹt! Soẹt!... Hai cây quạt sắt tung lên tạo thành những đợt kình phong lạnh buốt nhằm địch thủ sả xuống...
Thình lình...
Ối!...
Sau tiếng kêu rống thảm thiết, thân hình Thiết Phiến lão nhân rung lên, sắc

mặt
thảm biến, một tia máu bắn vọt ra tưới đỏ khắp thân hình Y Mộng Lăng.
Thanh trường kiếm màu bạc đã từ sau lưng lão ta xuyên qua trước ngực.
Một
việc xẩy ra mà Thiết Phiến lão nhân không bao giờ ngờ tới.
Y Mộng Lăng nhếch mép cười đắc ý tán thán, đượm vẽ ngậm ngùi.
Vừa rồi chàng đã triển động nội gia tuyệt học kỳ tuyệt "Bàn cổ Ngưng tụ
Đại
Pháp" vận khí lao thanh trường kiếm ra khỏi tay với chiêu thế Nữu Chuyển
Càn Khôn
trong pho Ảo Thiên Bát Kiếm.
Thế kiếm kỳ ảo ở chổ bay qua đầu địch thủ rồi quay đầu trở lại một cách bất
ngờ khiến địch thủ sơ ý không kịp phòng bị.
Thiết Phiến lão nhân tròn xoe cặp mắt rướm máu nhìn Y Mộng Lăng thân
hình run
rẩy, từng giọt máu từ mũi kiếm ló ra trước ngực chảy xuống.
Rồi đột nhiên lão ta gầm lên một tiếng thật lớn, bộc lộtâm trạng vô cùng
phẫn
nộkhích động bi thống cừu hận. Một thảm bại chưa bao giờ nếm phải trong
đời ngang
dọc giang hồ của lão ta.
Lão ta quãi tay ra sau lưng loạng choạng mấy bước nghiến răng rút phắt
thanh
kiếm ra khỏi thân mình, lừ lừ xích lại gần chổ Y Mộng Lăng.
Một bước... Hai bước...
Nét mặt Y Mộng Lăng vẫn cười nhưng con tim đập thình thịch. Chàng cố
gượng
nhăn mặt chịu đau vung tay chìa ra một vật màu vàng lóng lánh chói mắt.
Kim Hoa Thiềm!... Một đóa hoa kỳ dị màu vàng xuất hiện. Cử động của
Thiết
Phiến Lão Nhân vội ngừng lại trên nét mặt lão ta hiện lên vẽ kinh hãi cực độ,
miệng lắp
bắp:
- Kim... Kim... Hoa...
Y Mộng Lăng nhướng mày nhún vai:
- Đúng ! Đây chính là đóa hoa kim bằng vàng... Nếu quả các hạ muốn chôn
xác tại
đây.
Ha, hà, hà!... Hà, hà, hà!...
Thiết Phiến lão nhân vùng ngửa cổ cười rống lên thân hình gặp lại miệng

phun ra có
vòi giọng hổn hển:
- Được! Non nước còn dài Trương Tràng Thủy này nếu chưa chết sẽ có ngày băm vằm xác ngươi ra làm trăm mãnh để trả hận...
Dứt lời lão ta liệng mạnh thanh kiếm xuống đất thân hình lão đão bước ra khỏi
cánh rừng, khuất sau ngọn đồi thấp.
Nét mặt cười kỳ dị trên gương mặt Y Mộng Lăng chìm xuống luồng chân khí chàng
cố gắng đề tụ từ ban nảy đến giờ cũng như chìm xuống thân hình chàng lả đi ngồi xập
xuống mặt đất hơi thở mệt nhọc, sắc mặt tái nhợt...
Đột nhiên...
Loong koong... Loong koong...
Từng hồi nhạc ngựa ngân vang xen lẫn giọng hát nghêu ngao ề à bài ca thanh điệu
bình lạc.
Nét tươi cười lại hiện trên gương mặt thần bí của Y Mộng Lăng chàng hết sức
kinh dị vì chốn sơn lâm hoang vu như thế này mà cũng có nhã sĩ nhàn du ?
Kẽ đó là ai ?
Từ đâu đến ?
Tiếng vó ngựa xen lẫn tiếng nhạc rung mỗi lúc mỗi gần rồi lờ mờ trong làn sương
sớm một bóng đen lần lần hiện rõ...
Bóng đen là một con lưà lông lốm đốm, đủ màu đen trắng sám vàng.

Ma diện ngân kiếm

dịch giả: Vũ Ngọc, đánh máy: Cao thủ Maihoatrang
Chuyển text: Motsach
Hồi 30
Hữu dư tiên sinh

Chỉ thấy Y Mộng Lăng bỗng tròn xoe cặp mắt kinh dị, không phải chàng kinh dị về
con lừa đốm lông, mà chàng kinh dị về nhân vật trên lưng con lừa.
Người cưỡi lừa là một lão nhân râu dê bó cằm nằm ngửa gối đầu lên sọ lừa trên
lưng con lừa không yên, úp mặt bằng một mê nón rách, hai chân bắt chéo

đầu gối nhịp
nhịp với điệu bộhết sức nhàn hạ.
Thế cũng chưa quái dị bằng một cái bồn thuỷ tinh đeo bên hông con lừa, trong
bồn có nước lại có cả cá. Trên đầu con lừa cột một cần câu nhỏ với sợi dây câu
buông trong bồn cá. Một lối câu cá kỳ lạ nhất trên đời.
Đột nhiên lão già nằm trên lưng lừa bỗng hất bỏ mê nón che mặt ngồi phắt dậy
cất tiếng cười hì hì:
- Chà! Cá cắn câu rồi...
Vừa nói lão vừa cầm cần câu kéo lên quả nhiên một con cá chép vàng bị nhấc
bỗng lên không dãy lạch đạch.
Lão già hạ cần câu gở con cá thả lại vào bồn lắc lư cái đầu lẩm bẩm:
- Cá ơi! Sao mi dở thế lưỡi câu của ta thẳng tuột mà mi cũng vướng...
Lưỡi câu thẳng ? Y Mộng Lăng tròn xoe cặp mắt ngạc nhiên. Quả là chuyện thiên kỳ văn.
Lão già cười lừa lại thả câu xuống bồn cá, tiếp tục lẩm bẩm: "Việc nhân gian cũng
chẳng biết. Vạn vật trời đất ta có cá. Có cá có dư, ha, ha, ha, có dư có cá !..."
Có cá có dư. Có dư có...
Y Mộng Lăng bất giác buộc miệng:
Hữu Dư Tiên Sinh! Bụng chàng không ngừng nghĩ thầm: " Chẳng lẽ người này đúng
là Hữu Dư Tiên Sinh một nhân vật kỳ ẩn hiện phiêu hốt đã nổi danh giang hồ từ ba mươi
năm nay ?
Lão già trên lưng lừa đã nằm xuống lại đột nhiên ngồi bật dậy hỏi:
- Ai gọi ta thế ?
Y Mộng Lăng giật mình: "y ! Quả nhiên ông ta là Hữu Dư Tiên Sinh."
Không nghe trả lời lão gia cau mày hỏi tiếp:
- Ta nghe hình như là một thằng người thì phải ?
Câu này của lão nghe thật kỳ quái chối tai.
Y Mộng Lăng cũng chẳng phải tay vừa. Chàng nhún vai trả miếng:
- Mặc dù lúc này tại hạ trông tiều tụy nhưng nếu là người còn sáng mắt thì cũng có thể nhận được ra tại hạ là một thằng người.
- À ! Thế ra mi là người thật hả ?
Hữu Dư tiên sinh hấp háy cặp mắt nói tiếp:
- Gặp những người như nhà ngươi, chỉ tổ thêm bận chân bận tay chớchẳng

ích gì,
trách nào mà vừa rồi lưỡi câu thẳng cũng móc được cá.
Y Mộng Lăng trả miếng:
- Chưa chắc...
- Hừ! Còn chua chắc... Nếu ta không còn đoái nhìn bỏ mặt nhà ngươi thì kể như
một giò của nhà ngươi chặt bỏ hết xài...
Nghe nói Y Mộng Lăng giật mình kinh hãi thầm. Thật vậy vết thương nơi gót
chân chàng quả khá nặng hơn nữa sau khi bị thương lại tiếp tục vận công phấn đấu
chàng chưa có dịp xem xét băng bó để máu chảy quá nhiều. Tuy nhiên chàng vẫn tỏ ra
thản nhiên nói chuyện lảng:
- Hữu Dư tiên sinh đại danh của lão nhân gia vãn bối kính ngưỡng từ lâu, hôm nay
được diện kiến thật vô cùng vinh hạnh.
Hữu Dư tiên sinh ngưỡng bụng trề môi:
- Ma Diện công tử Y Mộng Lăng danh tiếng và việc làm của nhà ngươi ta đều nghe
rỏ hết. Hôm nay chúng ta gặp nhau kể ra cũng là hữu duyên và cũng là thiện ý .
Dứt lời ông ta rảo bước đến cạnh Y Mộng Lăng cầm cái chân bị thương của chàng xách ngược lên như con gà.
Trông điệu bộông ta lùn thấp lạch bạch như thế nhưng lối xuất thủ của ông ta lại
linh hoạt vô cùng. Y Mộng Lăng có muốn tránh né cũng không kịp.
Hữu Dư tiên sinh một tay xách ngược một bên chân của Y Mộng Lăng còn một
tay khác lẹ như chớp xé tuột bên ống quần chàng ta một tiếng soạt.
Y Mộng Lăng lắp bắp kêu lên:
- Hữu ... Dư tiên sinh... Ông định làm...
Hữu Dư tiên sinh trợn mắt nạt ngang:
- Câm họng đừng láp nháp...
Vừa nói ông ta vừa xách Y Mộng Lăng lại cạnh con lừa, thò tay vào bồn đựng cá
đeo bên hông lừa vốc nước rửa vết thương của chàng.
Tất cả mọi hành động của ông ta hoàn toàn là cưỡng bức không cần biết đến ý
của đối phương.

Thực ra đối với những người ngang nghạnh như Y Mộng Lăng cũng chỉ có phương
pháp ấy là tốt nhất.
Nước trong bồn đựng cá rửa vào vết thương của Y Mộng Lăng làm chàng đau
rát một cách cùng cực, toàn thân run lên bần bật mồ hôi trán nhỏ giọt không thể
ngăn được tiếng rên la.
Hữu Dư tiên sinh trợn mắt phát mạnh vào mông chàng ta một cái "đét" nạt:
- Rên la cái gì ? Bộmuốn chặt bỏ giò đi làm tên độc cước hay sao ?
Y Mộng Lăng cảm thấy đau đớn nhục nhã khôn tả, chàng vùng vẫy dụa lớn tiếng
la hét:
- Hãy buông tôi ra.
-Đương nhiên là phải buông ngươi ra nếu không làm sao ta có thể rắc thuốc vào
vết thương.
Dứt lời ông ta cất tiếng cười hề hề rồi liệng mạnh thân hình Y Mộng Lăng xuống
đất một tiếng "phịch." Rồi không đợi chàng ta kịp ngồi dậy ông ta đã nhảy thót lên
ngồi chận lên lưng.
Lần này Y Mộng Lăng tức giận như muốn rổ ruột, chân chàng vùng đạp lung tung
còn miệng thì la thét ầm ± .
Hữu Dư tiên sinh liền dùng tay dằn mạnh đầu chàng cho úp mặt sát đất không
còn kêu la được nữa, rồi nhích bàn tọa ngồi chận lên mạch Tam Tiêu 9m Lạc của chàng,
kế đó ông ta mới ngay lưng lên lắc lư cái đầu miệng ư ử khẽ hát khúc ca quen thuộc: "Sự
đời ta chẳng có duyên, trời đất vạn vật ta có cá, có cá có dư, ha ha ha, có dư có
cá..."
Mấy câu ca nghe cũng chẳng có nghĩa gì nhưng bộđiệu cũng như cái giọng rè rè
như ốc nướng của ông ta đủ làm cho người nghe phải tức cười vỡ bụng.
Vừa hát ông ta vừa lấy trong bọc ra hai lọ thuốc tán, cầm hai tay vung vẫy mấy
cái, thuốc bột trong lọ tung ra nhưng kỳ diệu là hai thứ thứ bột thuốc màu

vàng và
màu trắng bay quyện trong không khí đã lộn lẫn với nhau thật đều rồi rải xuống vết
thương không xẩy ra ngoài một hạt bụi nào.
Tiếp theo đó soạt soạt... cả mảnh áo dài và chiếc áo lót của Y Mộng Lăng đều
bị ông ta xé tan từng mảnh băng buộc vết thương. Xong ông ta buông tiếng thở ra nhẹ
nhỏm đứng dậy khẽ đá vào mông chàng một cái:
- Đó xong rồi, có thể ngồi lên được rồi.
Tam Tiêu 9m Lạc mạch được giải khai, Y Mộng Lăng từ từ ngồi dậy nhìn Hữu Dư
tiên sinh:
- Cảm ơn lão tiền bối làm thật là quá lắm.
Ông ta ngửa cổ cất tiếng cười sằng sặc rung rinh cả cái bụng phệ rồi thò tay dưới bụng con lừa đứng kế bên rút ra một cái hộp gỗ vuông dài cỡ một thước, miệng
nói:
- Đây chú mình coi.
Vừa nói ông ta vừa lẹ tay xếp qua lật lại cái hộp chỉ trong một thoáng đã có một cái bàn vuông rộng chừng hai thước trên bàn đầy dụng cụ đoạn ông ta nhìn chàng
nói tiếp:
- Nào chúng ta ngồi xuống đây chơi được chưa ?
Y Mộng Lăng đưa mắt nhìn cái bàn bạt chược rồi nhìn lên mặt Hữu Dư tiên sinh
hỏi:
- Chỉ có lão tiền bối với tại hạ hai người...
Giọng nói của chàng đượm vẽ trầm buồn. Thật vậy mẫu người như Y Mộng Lăng
một khi phải nhận ân huệ của kẽ khác thì nội tâm vô cùng nặng nề thắc mắc. Thế
nhưng chàng còn biết nói gì đây bây giờ.
Hữu Dư tiên sinh trợn mắt ngó chàng nhắc lại câu nói:
- Quá lắm hả ? Chữa chưa xong đâu.
Vừa nói ông ta vừa nhếch mép cười thần bí.
Y Mộng Lăng tỏ vẽ kinh dị nghi hoặc không hiểu ông ta còn giở trò gì nữa đây.
Giọng Hữu Dư tiên sinh tiếp tục:
- Nghe nói chú mình giỏi về môn đổ bác lắm phải không ? Lão phu cũng là

tay tổ
trong nghề đó nhất là môn mạt chược.
- Mạt chược !
Y Mộng Lăng tỏ ra hết sức kinh dị chàng không ngờ chuyện chưa xong mà Hữu Dư
tiên sinh nói đây lại là chuyện đánh mạt chược. Chàng nhếch cười kỳ dị khẽ hỏi:
- Phải lão tiền bối rủ tại hạ đánh mạt chược ở đây ?
- Có phải chú mình ngại không có người xem chứ gì ? Hà hà hà...
Hữu Dư tiên sinh tiếp lời:
- ;y còn con lừa của lão nữa.
- Con lừa ?
Nét tươi cười trên mặt Y Mộng Lăng như bị làn tuyết làm ngưng đọng chàng không dám tin lỗ tai mình. Lừa biết đánh mạt chược thật là chuyện thiên cổ kỳ văn
chưa bao giờ nghe nói. Hữu Dư tiên sinh khẽ hừ một tiếng nói:
- Nay chú mình đừng có coi thường, chưa chắc chú mình đã ăn nổi nó đâu, vì nó
đã được lão phu huấn luyện k± lưởng. Nếu không, làm gì lão có được cái tiếng có cá có
dư.
Y Mộng Lăng khẽ bĩu môi nhún vai, không biểu lộ ý kiến gì nữa. Hữu Dư tiên sinh liền
quay sang phía con lừa đốm lông:
- Kim Sư con, hãy lại đây chơi mạt chược đi.
Trông con lừa ốm yếu, chẳng có vẽ gì đặc biệt mà Hữu Dư tiên sinh lại đặt cho
nó một cái tên rất kêu là "Kim Sư" khiến Y Mộng Lăng không nhịn được suý t bật cười.
Con Kim Sư trừng mắt ngó Y Mộng Lăng một cái gục gặt cái đầu hí một tiếng
dài, rồi chạy lại nằm phục xuống bên cạnh bàn mạt chược. Hữu Dư tiên sinh cất tiếng
cười hề hề ngồi xuống, thò tay xoa lên một hồi lách chách. Rồi đột nhiên ông ta lại
cất tiếng:
- À! mới có ba, còn thiếu một chân nữa mới đủ chơi để ta phải đi kiếm mới được.
Đúng vậy, mặc dù đã có thêm con lừa đốm lông Kim Sư, cũng mới chỉ có ba,

nhưng kiếm đâu ra một người nữa bây giờ, chẳng lẽ bắt một con cá trong bồn ra cho
nó chơi ư ? Hữu Dư tiên sinh dù được nổi danh là một kỳ nhân khắp tam sơn tứ hải
trong mấy chục năm nay, quả nhiên mỗi hành động cử chỉ đều có tính chất kỳ bí.
Y Mộng Lăng khẽ nhún vai không nói gì nhưng thâm tâm chàng thầm suy nghĩ về
ngôn ngữ hành động của đối phương.
Trong khi đó Hữu Dư tiên sinh vẫn lẩm bẩm như nói chuyện với một người nào đó:
- Đã chơi ăn thua đủ, thì kẽ được muốn cái gì kẽ thua cũng phải đưa cái nấy như
thế mới là chơi không ai ép buộc ai, cũng như đi câu, muốn thì cắn vô.
Trong khi miệng nói lãm nhảm tay ông ta cầm cần câu kéo dài thêm sợi dây câu,
miệng vẫn không ngừng: "Người ta thường nói thả dây dài, câu cá lớn" nhất là câu một
chân đánh mạt chược, nếu không câu được con phi mập, thì khi được, ăn cái giải gì.
Tới đây, ông ta lại quay sang phía Y Mộng Lăng cười hì hì, hỏi:
- Có phải thế không chú bạn nhỏ ?
Y Mộng Lăng lại chỉ nhướng mày không nói gì, vì từ ban nãy tới giờ, Hữu Dư tiên
sinh đã nói liên tục, chàng ta còn chổ nào đâu mà xen vô. Chàng hết sức kinh kỳ , không
hiểu ông ta lại sắp giở trò quỷ quái gì. Chỉ thấy ông ta vừa dứt lời đã lẹ tay như một
ánh chớp vút cần câu quất sợi dây bay ra xa.
Ối!...
y! - Ánh mắt của Y Mộng Lăng nhìn theo hướng đi của sợi dây câu, và bất giác
thốt tiếng kêu kinh ngạc. Hữu Dư tiên sinh vùng cất tiếng cười ha hả:
- Chà! Hôm nay thật là hên quá, mới xuất thủ là đã thu hoạch ngay, tuyệt quá!
Đúng tuyệt thật. Rõ ràng tất cả mọi sự xảy ra đều nằm trong sự toan tính của Hữu Dư tiên sinh nhưng ông ta lại cố ý tạo vẽ bất...
Chỉ thấy ông ta khẽ trầm cổ tay thu sợi dây câu về...
"Bịch!" Một thiếu niên trạc hai mươi tuổi mặt mũi phương phi từ trên ngọn cây

kế cận rớt xuống đúng chổ còn thiếu một chân bên bàn mạt chược. Gã lóp góp bò dậy!
Không, phải nói gã bị sợi dây câu dựng dậy mới đúng. Lưỡi câu thẳng xuyên qua ngang
sống mũi như con trâu bị xỏ xẹo, trông thật thảm hại, chỉ thấy gã nhăn mặt đau đớn
nói:
- Lão tiền bối tại hạ là...
- Không cần nói nhiều ta đã biết rõ chú mình là ai rồi.
Dứt tiếng ông ta lại khẽ giật sợi dây câu một cái làm thiếu niên thốt tiếng kêu
đau đớn nhổm dậy và lật đật đưa tay níu lấy sợi dây. Thảm trạng của thiếu niên so
với cái cảnh không quần không áo của Y Mộng Lăng còn đáng thương hơn nhiều. Nhưng
thanh danh của Hữu Dư tiên sinh ai mà dám coi thường, nguyên một thủ pháp công phu
ông ta thi triển vừa rồi cũng đủ chấn nhiếp võ lâm...

Ma diện ngân kiếm

dịch giả: Vũ Ngọc, đánh máy: Cao thủ Maihoatrang
Chuyển text: Motsach

Hồi 31
Sòng bạc giữa rừng

Hữu Dư tiên sinh lại trợn mắt xua tay:
- Thôi khỏi nói nhiều lôi thôi, ngươi không thấy còn thiếu một chân đấy ư ? Lão
biết nhà ngươi quá mà, nhà ngươi cũng là tay tổ đánh mạt chược nếu nhà ngươi
thắng ta sẽ tha cho đi.
Thiếu niên ngước mặt đau khổ không chơi cũng không xong.
Thế rồi ba người và con lừa bắt đầu cuộc chơi. Và quả như lời Hữu Dư tiên sinh
đã nói con lừa lông đốm đã chơi một cách rất điệu nghệ như người.
Nó nằm phục bên bàn mạt chược dùng cái đuôi vắt vẽo bày bày xóa mềm mại
linh hoạt không kém gì hai bàn tay người, chốc chốc nó cũng nghển cổ hí lên từng chập,

tỏ vẽ đắc ý lại còn ngoắc cái đuôi cản tay người ta không cho mó đến bài của nó.
Đây là nó học được thói quen của chủ nó là Hữu Dư tiên sinh.
Ba người một lừa đều là những tay sành nghề nên đánh được năm sáu bàn chưa
có ai thua ai được. Tới bàn thứ bảy Hữu Dư tiên sinh ngước nhìn Y Mộng Lăng nháy
nháy hai cái lên tiếng:
- Tiểu lão đệ, có phải chú mình đang sắp bài "song long hí châu" không ?
Y Mộng Lăng hơi giật mình và cũng nhếch mép cười thần bí. Chàng không ngờ Hữu
Dư tiên sinh lại tinh mắt đến thế.
Bàn này Y Mộng Lăng đã thắng thiếu niên, mặc dầu chàng ta biết rõ đối phương
chơi lận, nhưng nhận không ra, đành chỉ biết tròn xoe cặp mắt ngó ấm ức.
Hữu Dư tiên sinh xoa tay cười hề hề:
- À ! Chú mình khá đấy. Kế đó ông ta quay sang thiếu niên nói:
- Chú mày thua rồi hãy cỡi áo dài đưa cho người ta, còn tiền bạc va thanh đạn
chỉ kiếm để đó chơi bàn khác.
Thiếu niên ấp úng:
- Lão... Lão tiền bối...
- Cỡi !... Cỡi mau, không lão với thiếu gì cả, thua định chạy hả ?
Vừa nói, ông ta vừa giật cần câu một cái làm cho thiếu niên phải hếch mặt lên
theo, vì lưỡi câu vẫn còn móc chặt nơi sống mũi.
Thiếu niên nọ đành phải lật đật cởi áo dài đang mặc đưa cho Y Mộng Lăng với
nét mặt tiếc rẽ đau khổ.
Lách chách... Lách chách...
Cuộc chơi lại bắt đầu tiếp tục.
Y Mộng Lăng vừa xoa bài, vừa nhìn thiếu niên đối diện, nghĩ thầm đến câu nói của
Hữu Dư tiên sinh vừa qua: "Đạn chỉ kiếm..." chẳng lẽ... Phải rồi chàng nhận ra thiếu niên
có khuôn mặt giống hệt Đạn chỉ thần kiếm Chu Kỳ , thảo nào mà hắn ta luôn luôn nhìn
chàng với cặp mắt hằn học thiếu thiện cảm. Chàng nghĩ bụng định hỏi cho ra lẽ, nhưng
chàng biết rằng trong lúc này chưa dể gì Hữu Dư tiên sinh cho chàng hỏi và

thiếu niên
nọ nói. Chàng đành phải đợi đánh bài xong đã rồi sẽ tính.
Tiếng lách chách.. lách chách khua đều đều, con bạc chẳng ai nói gì, chỉ có Hữu Dư
tiên sinh là luôn luôn lắc la lắc lư cái đầu miệng rè rè ngâm: "Trời đất vạn vật ta có cá
có dư, có dư có cá..."
Tới bàn thứ mười, không hiểu ông ta chơi gian lận thế nào, mà Y Mộng Lăng lại
thắng thiếu niên. Chỉ thấy chàng ta nhếch cười thần kỳ hội ý , còn thiếu niên nọ thì
trợn mắt ngạc nhiên đến tột độ.
Trong khi đó Hữu Dư tiên sinh lại cười hề hề nhìn thiếu niên nọ nói:
- Chú mày thua nữa bây giờ đến áo lót và quần hãy cởi mau cấm không được động đến vật gì trong túi... Cởi...
Thiếu niên nọ lại bị ông ta kéo sợi dây câu hếch mặt lên theo miệng la.
- Ối! Ối!... Xin lão tiền bối nhẹ tay tại hạ xin cởi ngay.
Tình trạng thảm thương của thiếu niên làm cho Y Mộng Lăng ngồi cạnh cũng đem
lòng bất nhẫn. Chàng nghĩ nếu dịch địa là chàng thì không bao giờ chàng chịu để cho
người khác hạ nhục như thế, dù có phải đầu rơi máu chảy ngay tại chỗ. Đây là điểm
khác biệt về khí phách quan điểm của mỗi người.
Thiếu niên nọ cởi áo lót và chiếc quần dài đưa cho Hữu Dư tiên sinh. Ông ta cầm
lấy rồi thuận tay liệng sang cho Y Mộng Lăng, đoạn ông ta khẽ hất tay một cái rút
cái lưỡi câu ra khỏi sống mũi thiếu niên hất hàm nói:
- Chú mày thua sạch rồi chẳng còn gì để đánh nữa thôi cho đi đi.
- Nhưng... Nhưng...
- Không nhưng gì nữa, chú mày đem đưa thơ cho người ta bây giờ để trong túi
áo và thua bài giao cả cho người ta rồi còn lẽ gì nữa mà không chịu đi...
Từ sống mũi một giòng máu chảy xuống miệng mét thiếu niên thừ mặt ngập ngừng:
- Thì ra lão tiền bối đã biết...
- Nếu không biết lão đâu có câu cổ nhà ngươi xuống đất.
Dứt lời ông ta trợn mắt áp tới một bước quát lớn:
- Cho mi đi mi không đi chắc muốn chờ ta đá cổ đi hẳn ?

Thiếu niên mặt lộvẽ đau khổ:
- Dạ ! Tại hạ xin đi...
- Khoan! - Y Mộng Lăng đột nhiên đứng dậy quát khẽ. Nhưng Hữu Dư tiên sinh đã
quay lại trừng mắt:
- Còn chú mày nữa hãy làm thinh đừng lôi thôi. Muốn biết rõ tự sự hãy móc lấy
bức thư trong túi áo của y ra mà xem sẽ rõ. Đoạn ông ta lại quay sang thiếu niên
"Cút ngay..."
Thiếu niên thót giật mình lủi thủi bước đi chẳng dám hé răng nửa lời.
Hữu Dư tiên sinh vùng cất tiếng cười ngặt nghẽo một hồi bảo Y Mộng Lăng:
- Bây giờ chú mình hãy mặc áo vào đi, dù có không vừa vặn khít khao chăng nữa
cũng còn hơn là trần truồng như nhộng.
Y Mộng Lăng lắc đầu không biết nói gì hơn. Mọi chuyện xẩy ra hầu như đều nằm
trong sự tính toán s6n của Hữu Dư tiên sinh. Việc làm của ông ta thật là tuyệt diệu.
Trong khi Y Mộng Lăng mặc quần áo thì Hữu Dư tiên sinh cũng thu dọn bàn mạt
chược đeo lên bụng con lừa, cái cần câu lại cắm lên đầu lừa thòng sợi dây câu vào bồn
đựng cá đeo bên lưng hông lừa. Đoạn ông ta lại nhảy lên lưng lừa nằm ngửa bắt chân
chữ ngũ. Che mặt bằng mê nón rách miệng cất tiếng ca rè rè bài ca vô ý nghĩa: "... Có
cá có dư... Có dư có cá..."
Con lừa cất cao cổ hí lên mấy tiếng rồi cùng cất vó bước đều đều ra khỏi cụm
rừng bỏ lại phía sau tiếng nhạc loong coong... loong coong...
Mặc xong quần áo y Mộng Lăng vội chạy theo lớn tiếng:
- Xin lão tiền bối dừng bước...
Hữu Dư tiên sinh vẫn giữa trên lưng lừa cất tiếng:
- Chú mình muốn tạ ơn hẳn ? Thôi miễn đi lão đã thanh toán xong xuôi rồi...
Y Mộng Lăng ngạc nhiên nghĩ thầm: "Chẳng lẽ năm xưa ông già kỳ dị này đã thiếu
món nợ ân tình với Thiên Ma ?
Hữu Dư tiên sinh lại trầm giọng:
- Vừa rồi lão đã nói sắc mặt chú mình không được sáng sủa lắm, thế nào

cũng
có chuyện buồn đau khổ ráng mà cẩn thận.
Tiếng nhạc mỗi lúc một xa, xen lẫn tiếng ca rè rè "Chuyện nhân gian ta vô duyên,
trời đất vạn vật ta có cá có dư, ha, ha, ha có dư có cá...!"
Y Mộng Lăng bất giác buông tiếng thở dài, nghĩ bụng: " Hữu Dư tiên sinh quả là
một kỳ nhân thiên hạ danh bất hư truyền."
Chàng đứng thừ người một lúc rồi thò tay vào túi lấy bức thơ ra đọc.
Vừa nhìn qua một lượt nét mặt tươi cười trên mặt chàng bỗng chìm xuống đọng
lại thay vào đây là vẽ kinh hãi phẩn nộ.
Sau một lúc đứng thẩn thờ Y Mộng Lăng khẽ rùng vai lẩm bẩm:
- Tiểu Vân Tước Nhi!
Giọng nói của chàng có vẽ run run như tất cả tâm linh thần trí chàng đang bị một sức nặng gì ghê gớm đè ép.
Đúng vậy trong bức thơ chàng vừa đọc đã đề cập đến Tiểu Vân Tước Nhi như
sau: "Nhà ngươi có còn nhớTiểu Vân Tước Nhi Lăng Ngọc Vũ không ? Và chắc là nhà
ngươi đang nóng lòng muốn biết tình cảm của nàng ra sao ? Vậy ta chỉ cho nhà ngươi
cứ đến Thủy Hà Sơn Trang sẽ biết, nhưng điều đáng tiếc là lúc nhà ngươi tới được nơi
đó thì cũng là lúc Tiểu Vân Tước Nhi đã xuôi tay tắt thở."
Cuối bức thơ không có chữ ký tên mà chỉ có vẽ một cây gậy đầu cưu. Như vậy
rất rõ ràng bức thơ được xuất từ tay Thiên Quỷ Giáo Hoàng Quỷ Cưu Bà.
Thật vậy, lúc còn ở Thiên Quỷ Hoàng Cung, giữa giờ phút tử biệt sinh ly chàng đã
phát hiện lại tình yêu nồng nàng chân thật của Tiểu Vân Tước Nhi và đồng thời chàng
cũng phát hiện tình yêu của chàng cũng dành trọn vẹn cho nàng.
Nhưng trong sự mâu thuẫn của tình yêu và đạo nghĩa nàng đã xa lìa chàng. Làm
cho chàng mấy lúc gần đây tâm tư nặng trĩu. Chàng biết nói gì bây giờ vì đó là hậu
quả hoàn toàn do chàng tạo ra.
Mặc dầu tâm tư chàng như vậy nhưng bề ngoài chàng vẫn luôn luôn giữ nét tươi

cười thần bí.
Những con người quật cường kiêu ngạo vẫn thường là như thế, họ cố dìm sâu
thống khổ ưu thương xuống tận đáy lòng để một mình tự gánh vác chịu đựng, chớ
không nhờ cậy đến ai. Chỉ những lúc đơn thân chiếc ảnh họ mới để biểu lộra ngoài
những nét ưu tư cảm thán.
Nhiều lúc Y Mộng Lăng muốn phủi tay, buông tất cả mọi việc để đi tìm Tiểu Vân
Tước Nhi, tiếp tục sống những ngày hoan lạc tươi vui như đã qua, nhưng thực hiện đã
níu kéo chàng, không để chàng thực hiện ý định, vì chàng phải đi đến Cung Lai Sơn và
chàng tin tưởng rằng thế nào cũng có ngày Tiểu Vân Tước Nhi trở về bên chàng. Vì
chàng và nàng đã sống với nhau từ thuở còn nhỏ, chàng biết mức độchàng yêu nàng,
và chàng cũng biết mức độcủa nàng yêu chàng như thế nào.
Nhưng mà đến nay thì hiện thực đã quá vô cùng tàn khốc, hình như cái hiện thực
tàn khốc ấy luôn luôn đeo theo, hòng hủy diệt những kẽ có chí kiên cường, mà chàng thì
lại là mẫu người có chí kiên cường ấy. Với chàng tất cả mọi việc đều bình thường.
Đi! phải đi đến Thủy Hà Sơn Trang.
Chàng quyết định hãy gạt bỏ mọi việc, đến Thủy Hà Sơn Trang một chuyến để
gặp Tiểu Vân Tước Nhi, và chàng không tin rằng vì thế mà nàng sẽ bị táng mệnh.
Nhưng Thủy Hà Sơn Trang ở đâu ?
Nét tươi cười lại hiện trên gương mặt đẹp trai thần bí.
Thiên hạ tuy rộng nhưng chàng quyết tâm đi đến cho được nơi chàng định đến.
Chàng tung mình ra khỏi cụm rừng hướng về phía dãy Cùng Lai Sơn.
Vết thương nơi chân chàng chẳng còn thấy gì đau đớn là sự thần hiệu do thuốc
của Hữu Dư tiên sinh, hay là do tin trong bức thư đã làm thần kinh chàng tê dại ?
Bóng hoàng hôn vừa đổ, Y Mộng Lăng đã xuống tới Thanh Thủy trấn dưới

chân
dãy Cùng Lai sơn. Vào một hiệu may, chàng đặt may gấp rút hai chiếc áo dài màu
bạc và hai bộquần áo lót ngắn. Cơm nước xong chàng tìm thuê một phòng trọ nghỉ
ngơi.
Vừa ngã lưng xuống giường cơn mệt mỏi từ đâu kéo đến và chỉ trong giây phút
chàng đã thả hồn chìm trong giấc ngủ say xưa.
Trong giấc mộng chàng thấy mình đứng giữa một khu rừng hoang vắng, bầu không
khí tối đen như mực, gió lạnh buốt như cắt da thịt, mấy bóng ma quỷ chập chờn xen lẫn
tiếng động xiềng loảng xoảng mỗi lúc mỗi áp lại gần bên chàng. Rồi đột nhiên trước
mặt chàng hiện lên ba bóng người cao lớn.
Bóng người đứng giữa trên đầu có chiếc sừng nhọn hoắc, hai chiếc răng nanh chìa
ra ngoài môi như răng lợn lòi, sắc mặt nhợt nhạt không một chút máu. Hai tay gã ôm
cuốn sổ củ dầy nặng cồm cộp ngoài bìa đề ba chữ "Sổ Sanh Tử."
Hai gã đứng hai bên là hai tiểu quỷ tay cầm gông cùm với xâu chìa khoá thỉnh
thoảng lại lắc lên loảng xoảng.
- Mi là Y Mộng Lăng phải không ?
Y Mộng Lăng khẽ rùng vai đáp cộc lốc:
- Phải.
"Xoảng!" Một cái gông sắt nặng nề thình lình khoác đúng cổ chàng kéo theo thân
hình chàng lảo đảo mấy cái. Khí lạnh từ cái gông sắt tỏa buốt tận tâm can.
Nét tươi cười khinh thường trên gương mặt Y Mộng Lăng bỗng lắng chìm chàng
lên tiếng phẫn nộ:
- Các ngươi định làm gì ?
- Còn làm gì à ? - Gả lệ quỷ cao lớn đứng giữa nhắc lại câu hỏi của chàng rồi đưa
bàn tay đầy móng nhọn dài hàng tất lật bìa cuốn sổ sinh tử...
Những hàng chữ ngay ngắn lần lượt hiện lên trước mắt chàng.
Thất Đồ Huyết Hoắc Doanh, Ngọc Kim Câu Bạch Vũ, Đạn Chỉ Thần Kiếm Chu Kỳ ,

Tuyệt Chưởng Phong Hà Thúc Tinh, Nhạc Phi Long Thần Đao Hê Công Cửu... Thần Phiến
Thư Sinh Trương Vân Hạc, Phiên Giang Long Hoa Nguyên, Tụ Lý Càn Khôn Liễu Ngũ, Thất
Xảo Linh Mai Cổ, Người khổng lồ... Còn nữa... Tất cả những người đã bị thảm tử bởi tay
chàng danh tánh đều lần lượt hiện lên nhảy múa trước mắt chàng không khí bao phủ
một màu chết chóc ghê gợn.
Gã lệ quỷ cao lớn sau khi lật hết những trang sổ ghi tên, gã liền đưa cuốn sổ đến
trước mặt Y Mộng Lăng nhét vào tay chàng một cây bút, quát giọng lạnh lùng:
- Bây giờ đến lượt mi tự ghi tên mi vào đây.
Y Mộng Lăng hớp một hơi chân khí nhếch mép nở nụ cười thần bí cố hữu thản
nhiên rùng vai nói:
- Nếu như ta không ghi thì sao ?
Xoảng ! Két! Chiếc gông sắt nơi cổ chàng khua lên hai tiếng ghê rợn lột ra một
mảnh da lớn, tiếp theo giọng nói âm thầm sắc lạnh như dao xoáy vào lổ tai chàng:
- Đến giờ phút này mà ngươi còn ngang bướng. Có ghi hay không?
- Không.
Gã lệ quỷ đứng giữa tròn xoe cặp mắt rít giọng:
- Hừ! Để xem mi có ghi không cho biết.
Dứt lời hai gã liệng mạnh cuốn sổ sinh tử xuống đất.
"Bình!" Một tiếng nổ long trời dậy đất vố số lệ quỷ hiện lên nhe nanh múa vuốt
nhảy qua nhảy lại gầm rú gây thành cảnh tượng như thế giới sắp đến ngày mạt nhật.
Thân hình Y Mộng Lăng nhồi lên, hồn phách như bị lìa khỏi thân thể. Mồ hôi lạnh từ
mỗi lổ chân lông toát ra không ngăn được tiếng kêu kinh hãi.
"Bình bình bình..."
Một hồi tiếng gõ cửa đập vào tai, Y Mộng Lăng mở choàng mắt đưa tay quệt mồ hôi trán, buông tiếng thở dài nhẹ nhõm.
Thì ra vừa rồi chỉ là một cơn ác mộng. Nhìn ra cửa sổ, ngoài trời tối đen như mực
chàng không hiểu mình đã ngủ được bao lâu rồi.

"Bình bình bình..."
Tiếng đập cửa lại vang lên. Chàng vội vàng ngồi dậy hỏi:
- Ai đó?
- Y Công tử có người muốn gặp công tử.
Tiếng trả lời của gã điếm lão nhị làm gương mặt chàng bắn lên nét kỳ dị. Ai muốn
gặp chàng giờ nay và ở đây ? Thật là kỳ quái.
Chàng từ từ bước ra mở cửa hỏi gặng:
- Có người muốn gặp tại hạ ?
- Phải! Nếu không tiểu nhân đâu dám vào phá giấc ngủ của công tử.
- Người như thế nào?
- Cũng là một vị thiếu gia như công tử nhưng ít tuổi hơn.
- Cũng là một vị thiếu gia công tử. Thật là một điểm nghi ngờ chàng không thể
nào nghĩ ra thiếu niên muốn gặp chàng là ai. Mà ai là kẽ có thể biết chàng đêm nay
tạm trú tại Tam Hữu lão điếm trong thị trấn này.
Gã điếm tiểu nhị lại dục dã:
- Người ấy cũng không chịu nói tên họ mà chỉ bảo chúng tôi rằng cứ vào nói với
công tử sẽ rỏ vì công tử đã gặp người ấy rồi. Cuối cùng người ấy còn nói nhất định
phải gặp công tử cho bằng được.
Hừ! Nhất định phải gặp cho bằng được. Y Mộng Lăng hơi s6n giọng bảo gã điếm
tiểu nhị: "Phiền chú ra nói với người ấy rằng Y mỗ không tiếp khách giờ này."
Ha ha ha!... Ha ha ha...
Tiếng nói Y Mộng Lăng chưa dứt và gã điếm tiểu nhi chưa kịp trả lời đã nghe
một chuỗi cười dài trong trẽo. Tiếp theo là một thiếu niên tuấn mỹ khí thế bất phàm
ăn mặc sang trọng đã rảo bước đi vào cửa phòng.
Quả nhiên đúng như lời gã điếm tiểu nhị đã nói thanh niên nọ rất trẽ tuổi. Vừa đi
tới nơi thiếu niên liền nhướng mày nói:
- Chưa bao giờ nghe nói Ma Diện công tử Y Mộng Lăng lại từ chối không dám gặp
mặt người quen.
Nét tươi cười thần bí lại lai động trên gương mặt Y Mộng Lăng chàng cảm

thấy
có gương mặt rất quen như đã gặp nhiều lần tại một nơi nào, nhưng trong nhất thời
không nhớra đã gặp ở đâu.
Còn thiếu niên nọ thì thản nhiên quay sang bảo gã điếm tiểu nhị:
- Chú cho chuẩn bị cơm rượu dọn lên đây cho chúng tôi nhé.
Điếm tiểu nhị đáp lời lui xuống. Gã thiếu niên liền đẩy cửa bước vào phòng đảo
mắt nhìn quanh một lượt rồi hướng về phía Y Mộng Lăng nói:
- Y công tử ngài thật là một người thanh nhã. Đêm đã sang canh ba mà vẫn không chịu đốt đèn sáng. Có phải ngài đang dự tính những chuyện tương lai hay là hồi
ức mọi chuyện dĩ vãng chăng?
Dứt lời thiếu niên không đợi Y Mộng Lăng trả lời đã lại chìa tay nói tiếp:
- Mời công tử ngồi.
Dứt lời thiếu niên nọ cũng thản nhiên ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh chẳng chút
khách sáo.
Từ khi thiếu niên xuất hiện đến giờ chỉ có một mình y cười nói liên tục, khiến Y
Mộng Lăng không có chổ mở lời, gần như cái điệu phảng khách vi chủ. Cử chỉ ấy, mặc
dầu có làm cho người ta kém thiện cảm nhưng với khí thế hào sảng bất phàm lại làm
cho người ta thân mến khả ái.
Y Mộng Lăng đành cũng từ từ ngồi xuống hỏi:
- Trông bạn rất quen nhưng tại hạ không nhớđã gặp bạn ở đâu?
- Quả thực công tử không nhận ra tôi à ?
Y Mộng Lăng lại ngước nhìn vị thiếu niên khách lạ một chập rồi khẽ lắc đầu:
- Quả là trông nét mặt rất quen nhưng tại hạ không...
- Ha ha...
Thiếu niên bỗng ngửa cổ cười một hồi dài nói:
- Không dè một nhân vật thông minh xuất sắc như Ma Diện công tử Y Mộng Lăng
mà lại có lúc nhận thức kém cỏi đến thế.
Ngưng một chút thiếu niên lại nói tiếp:
- Nhưng thôi rồi thế nào công tử cũng biết.
Giữa lúc Y Mộng Lăng định đáp lời gã điếm tiểu nhị đã đẩy cửa bưng vào mâm

cơm rượu đặt lên bàn, đồng thời thắp lên ngọn đèn.
Đợi khi gã tiểu nhị ra khỏi, thiếu niên liền đưa tay khép cữ cài then ngang.
Dưới ánh đèn Y Mộng Lăng tia ánh mắt sáng ngời nhìn chầm chập vào mặt thiếu
niên khách lạ. Nét mặt thật là quen nhưng không hiểu...
Thiếu niên thản nhiên nhướng mày cầm bầu rượu rót ra hai chén miệng mỉm cười
đủng đỉnh:
- Làm cái gì mà công tử nhìn tại hạ kỹ thế, cứ như là người xa lạ lắm ấy.
Đoạn chàng ta bưng một chén rượu đưa đến trước mặt Y Mộng Lăng nói tiếp:
- Hôm nay gặp được công tử thật là hân hạnh xin mời công tử cạn với tôi một
chén cho vui.
Dứt lời chàng ta ngửa cổ ực một hơi cạn chén.
Y Mộng Lăng cũng nâng chén rượu lên đáp lời:
- Thật hân hạnh... Có phải...

Ma diện ngân kiếm

dịch giả: Vũ Ngọc, đánh máy: Cao thủ Maihoatrang
Chuyển text: Motsach
Hồi 32
Khách lữ phong vân

Thiếu niên chính là Chu Tiểu Phân cải trang.
Sau một lúc trầm lặng Y Mộng Lăng lại trở lại trạng thái thản nhiên cố hữu, khẽ
nhún vai dịu giọng hỏi :
- Cô nương đến tìm tại hạ có việc gì ?
- Có việc gì ?... Khách khách khách !...
Chu Tiểu Phân nhắc lại câu hỏi của Y Mộng Lăng rồi cất lên chuỗi cười trong trẻo
đáp :
- Giữa công tử với tôi tuy chưa chính thức ăn ở với nhau nhưng trên danh nghĩa đã
là vợ chồng có phải không ?
Y Mộng Lăng thở dài giọng hòa dịu :
- Có phải cô nương đến tìm tại hạ để trả thù không ?
- Trả thủ ! - Chu Tiểu Phân thoáng nở nụ cười trên môi, nhẹ nhàng bước đến

bên
chàng đưa tay vuốt nếp áo trước ngực chàng nói :
- Em đến để cứu anh đây !
Cái khí phách hào sảng ban nảy đã biến đi, nhường chỗ cho sự vuốt ve âu yếm rất
là quyến rũ.
Nàng hóa trang đã khéo, hành động cử chỉ lại như thật, đến lúc thay đổi cũng lại
mau lẹ khôn tả, chỉ có một điều là không hiểu ý định nàng ra sao...
Y Mộng Lăng vùng cất tiếng cười ha hả !
- Cô nương đến cứu tại hạ ?
- Thật đấy! Chẳng lẽ anh không tin em ư ?
Nét tươi cười thần bí trên gương mặt Y Mộng Lăng lại lay động, chàng khẽ lắc đầu:
- Tại hạ đã nói, người yêu chân chính của tại hạ là Tiểu Vân Tước Nhi Lăng Ngọc Vũ,
còn với các người khác, kể cả cô nương, tại hạ chỉ có một sự thù hận mà thôi.
Giọng nói của chàng ta nghe rất êm dịu quyến rũ đầy ma lực, nhưng mỗi câu, mỗi
chữ lại như lưỡi dao bén nhọn cắt đứt từng khúc ruột, chùm gan người đối diện.
Chu Tiểu Phân lùi ra phía sau hai bước, vẽ tươi vui trên mặt chìm xuống, tuy nhiên
giọng nàng vẫn êm ái như ru :
- Anh Mộng Lăng ! Anh nên nhớrằng em rất yêu anh và anh cũng nhớrằng em đã là
vợ của anh...
Y Mộng Lăng hơi cau mày :
- Nhưng tại hạ chẳng bao giờ quên tại hạ đã sát hại song thân của cô nương để
trả thù.
Nghe chàng nói, thân hình của Chu Tiểu Phân bỗng rung lên, nét mặt nàng cũng không
ngừng biến đổi. Mãi một lúc sau nàng mới trấn tỉnh được xúc động, giọng nhẹ nhàng :
- Nhưng ít ra tình yêu của em đối với anh cũng là chân thực, nếu không đời nào em
lại chịu đến tìm anh như thế này.
Dứt lời nàng khẽ đưa tay cởi giải áo dài, khẽ vung hay tay một cái, chiếc áo

phủ
bên ngoài tung rớt sang bên cạnh. Bên trong là một lần áo lụa mỏng bó sát thân hình, làm
nổi bật những đường cong nét đẹp tuyệt diệu của một nàng trinh nữ đầy quyến rũ.
Nàng ngước cặp mắt long lanh âu yếm nhìn Y Mộng Lăng hỏi :
- Anh hiểu ý em rồi chứ ?
Y Mộng Lăng cố trấn tỉnh tâm thần xao động, từ từ đáp :
- Chẳng lẽ cô nương lại quên đi mối thù...
- Làm con ai chẳng nghĩ đến chuyện trả thù cho cha mẹ nhưng hôm nay ...
- Hôm nay thì sao ?...
Chu Tiểu Phân bỗng hỏi sang chuyện khác :
- Có phải hôm nay anh nhận được một bức thơ không ?
- Phải !
- Em mong rằng anh chớnên nghe lời trong thơ mà tìm đến Thúy Hà Sơn Trang, vì ở
đó mụ Quỷ Cưu Bà Bà đã lập s6n Chiêu Hồn Pháp Án, nếu anh đến thế nào cũng bị sát
hại.
Ngừng một chút, nàng lại tiếp :
- Hơn nữa anh còn gặp cảnh đau lòng...
- Sao vậy ?...
Chu Tiểu Phân không nói tiếp mà dơ tay cuốn mớtóc mây... Y Mộng Lăng đặt nhẹ
bàn tay lên vai nàng hỏi :
- Em định đi hả ?
Giọng nói cua chàng hết sức êm nhẹ, khuôn mặt tươi cười đẹp trai như toát ra
một ma lực thần bí dụ hoặc. Thân hình Chu Tiểu Phân run lên, giọng nói của nàng cũng run
run :
- Em ... em...
Hai tay nàng xuôi xuống, cả thân hình ẽo lả thơm tho ngã vào lòng Y Mộng Lăng.
- Em Tiểu Phân !...
Giọng nói êm nhẹ quyến rũ như mộng như ảo lại vang lên... Vòng tay hai người từ từ
cuốn chặt lấy thân hình của nhau. Thế rồi những gì xẩy ra đã xẩy ra, và xẩy ra một cách
vô cùng mãnh liệt và tàn bạo.

Chu Tiểu Phân gục mặt trên vai Y Mộng Lăng, hai hàng lệ nóng trào ra khóe mắt
chảy dài xuống má.
Bi thống ! Thê lương !
Những tâm trạng đó đã kéo lại lý trí của nàng. Thình lình nàng nghiến răng, từ cặp
mắt tia ra hai đạo nhỡn quang cừu hận. Một bàn tay óng nuột từ từ đưa lên miệng lấy ra
một vật nhỏ bằng hạt gạo màu vàng óng ánh. Chỉ thấy nàng lẹ làng vê nhẹ hai ngón tay
bóp nát vật nhỏ bằng vàng, lấy ra một cây kim vàng thật nhỏ dài độhai phân.
Cầm cây kim châm trong tay, nàng từ từ dơ lên miệng, giọng thật mê hồn :
- Mộng Lăng anh ...
Rồi thình lình nàng hạ tay đâm lút mũi kim vào sau ót Y Mộng Lăng.
- Ối !...
Y Mộng Lăng thấy phía sau ót tê nhói một cái, toàn thân bị mất hết kình lực, bất
giác chàng thốt lên một tiếng kêu đau khổ, hai tay mềm nhũn buông thỏng...
"Đét !" Chu Tiểu Phân thẳng tay giáng cho chàng một cái tát nẩy lửa, xô mạnh
thân hình chàng bắn ra xa mấy thước ngã ngồi xuống mặt đất.
Lúc này trên gương mặt chàng không còn nét tươi cười quyến rũ đầy ma lực, mà
chỉ thấy sắc mặt kinh hãi tái nhợt, giọng run run :
- Tiể Phan... em...
Chu Tiểu Phân lặng lẽ mặc quần áo, xếch cặp mày liễu gằn giọng :
- Một cây kim châm dài ba phân đã được bổn cô nương đặt nằm nơi huyệt Tinh
Thủy Thần Hộ, phía sau ót nhà ngươi!...
- Tinh Thủy Thần Hộ! - Y Mộng Lăng trợn mắt kinh hãi.
Tinh Thủy Thần Hộlà chủ huyệt về nhân thể tinh lực, có thể nói là một trong ba đại
yếu huyệt của con người, huyệt Tinh Lực, huyệt Thần Trí là huyệt chủ về thể phách.
Cả ba chủ huyệt nhân thể này đều nằm chỗ kín đáo trong cơ thể, bên ngoài có
xương cứng bao bọc, những tay điểm huyệt cao thủ võ lâm cũng khó lòng mà điểm trúng
được ba huyệt này. Cùng lắm là chỉ đánh trúng xương phá huyệt thì người bị điểm sẽ

chết ngay tức khắc mà thôi.
"Tinh Thủy Thần Hộ" chính là chủ huyệt quan hệ đến nguồn tinh lực sống chết của
con người, khi huyệt này bị chế thì tinh lực toàn thân không còn phát huy vận dụng được
nữa, mà chẳng khác một phế nhân.
Y Mộng Lăng thực không bao giờ ngờ tới... Mặc dầu chàng ta có một tầm kiến thức
rộng rãi, nhưng vẫn không tránh khỏi tâm trạng kinh sợ hãi dị !...
Chu Tiểu Phân khẽ "hừ" giọng thê thảm :
- Chiếc kim luyện chế bằng chất "Hàn băng tinh anh" !
- Hàn băng tinh anh ! - Giọng nói của Y Mộng Lăng lộvẽ cực kỳ kinh dị và không tin.
Hàn băng tinh anh là một chất được sản sinh trong lòng núi tuyết vùng Bắc Cực,
có đặc tính cứng rắn chẳng khác kim cương và được coi như loại kỳ trân ít có.
Chu Tiểu Phân cươi nhẹ :
- Ta đã chuẩn bị từ lâu rồi !
Thật vậy, so về công lực thì kể cả nàng và tất cả mọi người chung quang thân
thuộc nàng đêu không ai đáng kể là đối thủ của Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng, do đó để
được chính tay mình hạ sát kẽ thù, Chu Tiểu Phân quả đã tốn bao tâm cơ mới tìm được
một mũi kim "Hàn băng tinh anh". Chỉ có điều đáng buồn là nếu nàng xử dụng được mũi kim
này để giết chết kẽ thù mà trả oán cho song thân thì đời nàng như mất tất cả.
Tuy nhiên, bên tình bên hiếu, nàng phải làm sao đây ? Nhớlại song thân nàng bị sát
hại mà kẽ thù không đội trời chung ấy là người mà nàng đã yêu là Y Mộng Lăng.
Y Mộng Lăng, vì gương mặt tuấn tú mê người ấy, tuy đã khiến nàng thương tâm
oán hận, nhưng cũng đã từng làm nàng bao ngày thương nhớ, mơ tưởng không quên.
Gương mặt ấy, nàng đã từng kề má ấp môi, để lại dấu vết của tình yêu. Thế mà hôm
nay nàng phải ra tay hủy ...
Cánh tay nàng dơ cao, run run, bàn tay mấy lần buông ra, nắm lại, rồi lại

buông ra,
miệng nàng không ngớt lẩm bẩm :
- Ta phải ra tay... Nhất định ta phải ra ...
Đột nhiên ...
Bình ! cánh cửa bị đẩy bật, một bóng người nhanh như lằn điện chớp lao vào đứng
bên cạnh Y Mộng Lăng, và một giọng nói âm trầm cất lên:
- Chỉ sợ lúc này ngươi không còn thời gian để mà ra tay nữa!...
Chu Tiểu Phân chấn động tâm thần, nàng không buồn ngó nhìn đến người mới tới mà
chỉ lẹ làng vươn tay chụp vào giữa mặt Y Mộng Lăng một cái.
Đét !
Bàn tay Chu Tiểu Phân bị gạt ra và thân hình loạng choạng thối lui năm bước.
Người vừa ra tay can thiệp là một thiếu phụ trung niên, nhan sắc tuyệt mỹ , nhưng
gương mặt hết sức lạnh lùng, bà ta nhìn chầm chập Chu Tiểu Phân một lát rồi nói :
- Gã đứng canh gác cho cô nương ở ngoài cửa tiệm đã bị ta điểm huyệt, cô nương
hãy ra giải huyệt và dẫn họ đi đi.
- Bà là ai ?
Thiếu phụ chưa đáp lời thì Y Mộng Lăng đã dời ghế quỳ xuống :
- Con bất hiếu Mộng Lăng, xin lạy chào mẫu thân.

Ma diện ngân kiếm

dịch giả: Vũ Ngọc, đánh máy: Cao thủ Maihoatrang
Chuyển text: Motsach
Hồi 32
Sóng gió dồn dập

Y Mộng Lăng đã gọi thiếu phụ là mẫu thân thì bà ta đương nhiên là Tịch Mịch
Vân Thường, người đã nổi danh giang hồ võ lâm năm xưa và là con gái của Không Không
Nhất Tẩu tại Không Minh Đảo Nam Hải.
Chu Tiểu Phân cất tiếng cười hăng hắc :
- À, thì ra bà là Tịch Mịch Vân Thường Lăng Ba. Bà đuổi tôi đi khỏi đây phải

không ?
Tịch Mịch Vân Thường không buồn ngước nhìn, khẽ đáp :
- Ta tin rằng với võ công của cô nương hiện tại không làm gì nổi ta, vậy chẳng đi
thì còn ở lại làm gì ?
Chu Tiểu Phân khẽ mĩm cười lộvẽ đắc ý :
- Nhưng bà có biết là huyệt Tinh Thủy Thần Hộsau ót con bà bị cắm một cây kim
bằng chất "Hàn băng tinh anh" chăng ?
- Cô nương nói sao ? Rõ ràng là Tịch Mịch Vân Thường đã chấn động tâm thần
sau khi nghe Chu Tiểu Phân nói dứt lời. Vừa hỏi, bà ta vừa nhìn Y Mộng Lăng với vẽ kinh
dị, và hỏi tiếp :
- Mộng Lăng con, có phải...
Y Mộng Lăng gật đầu :
- Thưa mẹ phải ...
Kế đó chàng vẫn thản nhiên tươi cười nói tiếp :
- Nhưng chẳng hề gì, chỉ có điều không vận dụng để tụ được chân lực mà thôi !
- Hừ ! Chu Tiểu Phân trầm giọng. - Ta cho ngươi biết rằng, chỉ trong mười hôm thôi
- mười hôm thôi - nếu không tìm được cục "Thiên Cổ Lạc Thiết" để hút mũi kim ra, thì
chất "Hàn băng tinh anh" sẽ phát ra chất lạnh làm đặc các mạch máu toàn thân, lúc
đó nhà ngươi sẽ chết cóng !
- Mười hôm ! Thiên Cổ Lạc Thiết !...
Tịch Mịch Vân Thường Lăng Ba cặp mắt tỏa tinh quang sáng ngời, sắc lạnh như
hai lưỡi kiếm, nhìn Chu Tiểu Phân hỏi :
- Phải chăng cô nương có cục Thiên Cổ Lạc Thiết ?
Chu Tiểu Phân lạnh lùng đáp :
- Sự thực đã rõ ràng như thế chứ còn gì nữa, thôi tiểu nữ xin cáo biệt.
- Đứng lại ! - Tịch Mịch Vân Thường lạng người đứng cản Chu Tiểu Phân, gằn giọng :
- Nếu cô nương không đưa cục Thiên CộLạc Thiết ra để hút mũi kim châm cho
Mộng Lăng thì cô nương sẽ phải bỏ xác tại đây !
Vừa nói sắc mặt Tịch Mịch Vân Thường vừa hiện vẽ lạnh lùng đáng sợ.

Mẫu tử tình thâm, ai mà chẳng thế, huống chi bà ta đã từng kéo dài cuộc sống
bi thương trên hai mươi năm trời nay cũng chỉ là để trông vào sự thành tựu của đứa
con duy nhất Y Mộng Lăng. Nhưng giữa lúc đó, đột nhiên bên ngoài lại có tiếng nổ lốp
bốp, rồi kế tiếp tất cả các cửa sổ chung quanh đều bị đẩy bật, một bóng người xuất
hiện trước cửa phòng với khí thế ghê người. Đằng sau có nhiều bóng người nữa.
Y Mộng Lăng ngước nhìn ra, những người này đối với chàng không xa lạ gì, họ đều
là người thuộc "Tường Vi Hội" mà chàng đã có dịp gặp mặt. Đứng đầu là Cửu Đầu Ô
Khoái Dư Sinh, Thập Nhị Kim Tiền Tiêu Cung Túc, Lam Thắng Kỳ Tang Cửu Đồ, và nhiều
người nữa, tóm lại có thể nói là toàn bộTường Vi Hội đRu kéo đến và trên ngực áo
người nào cũng có thêu một đóa hoa Tường Vi màu trắng!
- Hắc ! - Một tiếng cười nhạt buông ra và tiếp theo là giọng nói âm trầm :
- Trái lại, ta muốn xem hôm nay ai là người chết trước !
Y Mộng Lăng lộvẽ tươi cười thần bí, và không cần suy nghĩ, chàng cũng biết
người vừa lên tiếng không ai khác hơn là Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi.
Quả nhiên bóng người ngang nhiên từ ngoài cửa đang đi vào với nét mặt hết sức
lạnh lùng, chính là Bạch Tường Vi Hội Chủ Hội Tường Vi.
Bước vào phòng, Bạch Tường Vi đưa ánh mắt nhìn khắp một lượt, rồi hướng về
phía Chu Tiểu Phân cất tiếng :
- À ! Không ngờ tôi đến chậm một chút. Chu muội ! Bây giờ mối thù của gia đình
hai chúng ta đối với hắn tính sao đây ?
- Ha ha ha !...
Chu Tiểu Phân chưa kịp trả lời thì Y Mộng Lăng đã ngửa cổ cất tiếng cười dài,
tiếng cười tuy không làm chấn động tâm thần người nghe, nhưng vẽ cuồng ngạo cũng
vẫn làm mọi người chột dạ.Vừa dứt tiếng cười, chàng nhún vai nói :

- Thật tại hạ không dè, trong phòng trọ chật hẹp này, hôm nay bỗng nhiên lại biến thành một nơi tụ tập anh hào đủ mặt, thật thú vị quá !
Dứt lời, chàng hướng về Tịch Mịch Vân Thường cúi đầu lạy một lạy nói :
- Thưa mẹ, những mối thù phải trả, con đã trả xong rồi, xin mẹ về đi, chuyện ở
đây để con thu xếp !
Tịch Mịch Vân Thường trầm nét mặt, gằn giọng :
- Hừ ! Trong đời ta từng gặp bao nhiêu trường hợp sóng gió nguy hiểm. Với khí thế
hôm nay của họ, đâu dễ gì ta sợ !
Tuy nói vậy, nhưng trong thâm tâm bà ta cũng rất lo ngại, vì Y Mộng Lăng đã
mất hết công lực, trong khi đó cả đám người đông đảo vây bọc, tình thế quả có đáng
ngại.
Y Mộng Lăng vội vàng lên tiếng nài nỉ :
- Mẹ ! Mẹ nên nghe lời con, về đi ...
- Im ngay, chẳng lẽ mẹ không biết bằng con hay sao ?
- Thưa mẹ, vâng ! Y Mộng Lăng quả nhiên không dám nói gì nữa.
Thật không ai ngờ, Y Mộng Lăng một kẽ quen kiêu ngạo tự phụ, chẳng bao giờ coi
ai ra gì, mà đối với mẹ lại thuận thảo như thế. Đó chẳng qua là tình thân giữa mẹ và
con, mà ai ai cũng thế.
Tịch Mịch Vân Thường đưa tay rút thanh ngân kiếm trên lưng Y Mộng Lăng, sắc
mặt trầm lạnh !
- Trừ phi ta ngã xuống, hết thở, bằng không thì đừng hòng kẽ nào chạm đến Y
Mộng Lăng!
Dứt lời thanh ngân kiếm nháng lên, tỏa ánh sáng ngời, bà ta từ từ hỏi tiếp :
- Sao ! Bây giờ các ngươi cùng ra tay một lượt hay mỗi người lần lượt ?
Tang Cửu Đồ vung tay rút cây cờ thêu chữ "Thắng", nhảy vèo tới trước mặt
Tịch Mịch Vân Thường, chẳng nói chẳng rằng, vung ngọn cờ phất hai vòng phát ra tiếng
gió vùn vụt như lằn chớp giựt, nhằm đối thủ công luôn một lượt ba ngọn cờ phất và
một chưởng với chiêu thức mau lẹ ác liệt vô cùng.
Tịch Mịch Vân Thường cũng chẳng thèm thốt nửa lời, thân hình đứng nguyên bất

động, nhưng cổ tay khẽ trầm, vạch ra ba đường vòng cung rung kiếm tạo thành mấy
điểm hàn tinh bắn thẳng vào ba yếu huyệt lớn của địch thủ. Kiếm chiêu chẳng những kỳ
quái cực độmà cũng thần diệu cực độ. Lập tức Tang Cửu Đồ bị dồn lui ba bước dài.
Chẳng nhưng Tang Cửu Đồ lộvẽ kinh hãi, mà tất cả mọi người có mặt tại chỗ ai
nấy cũng đều sững sờ.
Danh hiệu Tịch Mịch Vân Thường Lăng Ba thì ai nấy đều đã nghe, nhưng chiêu kiếm
thuật thần kỳ ảo diệu vừa rồi thì chưa ai được mục kích lần nào. Chỉ có Y Mộng Lăng là
biết rõ, đây chính là một tuyệt chiêu "Tam Ảo Nhật Nguyệt Khởi Tinh Thần" trong pho
Ảo Thiên Bát Kiếm.
Tịch Mịch Vân Thường buông tiếng cười nhạt lạnh lùng :
- Với công lực của nhà ngươi còn kém lắm, đổi người khác ra tay đi ! Thái độkiêu
ngạo, tự phụ chẳng thua gì Y Mộng Lăng.
Tang Cửu Đồ cũng là một nhân vật có tiếng tăm, từng giữ chức Tả Hiệp Giám
trong Tường Vi Hội, làm sao chịu đựng nổi thái độkhinh miệt đó. Lão ta gầm lên một
tiếng, thân hình lanh như điện chớp, xoay chuyển ba vòng, cây cờ trắng thêu chữ
"Thắng" vũ lộng vùn vụt, tỏa thành cả trăm ngàn bóng cờ chữ Thắng phủ trùm khắp
nửa căn phòng, đây chính là chiêu thế "Tam Hoàng Tuyệt kỹ " trong chiêu cờ của Tang
Cửu Đồ. Khí thế lẫm liệt, khiến Tịch Mịch Vân Thường đang đứng án ngữ trước mặt Y
Mộng Lăng để bảo vệ cho chàng cũng phải lạng mình sang bên cạnh hai bước để né
tránh.
Tang Cửu Đồ một chiêu đắc thế, không bỏ lỡ cơ hội, lập tức thi triển liên tiếp
mấy tuyệt chiêu, vừa nhằm tấn công Tịch Mịch Vân Thường một mặt nhằm điểm
huyệt Thất Tuyến phía dưới bụng Y Mộng Lăng, thủ đoạn này của lão ta quả

thực
bất ngờ và ác độc.
Tịch Mịch Vân Thường lộvẽ tức giận cực độthét :
- Mi muốn chết !
Tiếp theo, thanh ngân kiếm tỏa ánh sáng chói mắt, phát ra tiếng ngân rền với khí
thế tợ trời long đất lỡ bảo thủ khắp thân hình Tang Cửu Đồ.
Đây là tuyệt chiêu sát thủ "Băng Thiên Liệt Địa Minh Minh Phi" trong pho Ảo
Thiên Bát Kiếm.
Tang Cửu Đồ kinh hãi biến sắc, chân tay luống cuống.
Đột nhiên, một tiếng quát lớn rung chuyển cả căn phòng, hàng loạt tiếng veo veo
xé gió tạo thành mười hai điểm vàng sáng chói bay ra.
Thập Nhị Kiêm Tiền Tiêu Cung Túc đã kịp thời ra tay cứu nguy đồng bọn. Ba mũi
kim tiêu nhắm Tịch Mịch Vân Thường, còn chín mũi nhắm Y Mộng Lăng, mũi nào cũng
nhắm huyệt trọng yếu.
Tịch Mịch Vân Thường tức giận miệng thét lanh lãnh, thân hình như cơn gió lốc bay
lên mang theo vầng sáng bạc chói lòa.
Leng keng! Leng keng !
Tất cả mười hai mũi kim tiêu đều bị ngân kiếm gạt bay tứ phía.
Tang Cửu Đồ sắc mặt lợt lạt, miệng thở hổn hển, nhảy lui về phía sau hơn sáu
bước, manh áo mặc trên mình bị kiếm đối phương chém xả rách hai vệt dài trước ngực,
may không bị thương đến da thịt.
Thoát khỏi nguy hiểm, Tang Cửu Đồ cất tiếng cười âm trầm nói :
- Xem chừng bọn ta từng người riêng rẽ ra tay chắc không xong rồi.
Tịch Mịch Vân Thường cười lạt :
- Nếu vậy, các ngươi xông lên cả một lượt đi !
Tang Cửu Đồ cười hăng hắc :
- Bổn nhân cũng có ý như vậy !
Dứt lời lão ta quay sang bên đồng bọn, nét mặt lộvẽ âm độc, lớn tiếng hét :
- Tất cả xông lên !
Lập tức năm bóng người đồng không loạt nhảy ra vây bọc chung quanh Tịch Mịch
Vân Thường, trong số đó có lão ta.

Đồng thời, phía ngoài Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi cũng kéo tay Chu Tiểu
Phân sóng bước đến bên cạnh Y Mộng Lăng.
Tịch Mịch Vân Thường tức giận lo lắng, nhưng bị năm cao thủ vây bọc tấn công
tới tấp, toàn những chiêu thế hiểm độc, trong nhất thời chẳng những không làm sao
thoát khỏi vòng vây mà còn bị dồn ép mỗi lúc mỗi cách xa chỗ Y Mộng Lăng.
Lúc này Y Mộng Lăng cũng lo lắng vô cùng, nhưng võ công đã mất hết, chân lực
không vận dụng được thì lo lắng cũng chẳng làm sao hơn, khi đó thì Ngọc Nữ Băng Tâm
đã nắm tay Chu Tiểu Phân cùng tiến đến bên cạnh. Chàng thản nhiên ngước nhìn hai
nàng rồi nở nụ cười thần bí nói :
- Thật không ngờ chúng ta lại có dịp gặp nhau.
Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi khẽ nhếch môi cười :
- Thế hả ! Có điều đáng tiếc là từ đây về sau sẽ không còn dịp nào gặp nữa.
Y Mộng Lăng thản nhiên nhún vai :
- y ! Điều đó không quan hệ...
Không đợi chàng dứt lời, Ngọc Nữ Băng Tâm đã rút cặp kim câu cầm tay, dơ
lên...
Giữa lúc đó, đột nhiên một tiếng quát vang như sấm : "Dừng tay !"
Lưỡi kim câu trên tay Bạch Tường Vi dơ lên nửa chừng bị tiếng quát làm ngưng
lại, cả phía bọn năm người đang vây đánh Tịch Mịch Vân Thường cũng bị tiếng quát đó
đột nhiên làm chấn động tân thần phải nhảy lùi, dừng tay.
Từng đạo nhỡn quang kinh hãi quét nhìn về phía phát ra tiếng quát.
Một bóng người nhanh như bóng ma chỉ một thoáng mắt đã buông mình bên cạnh
Y Mộng Lăng. Bóng người là một ông già gầy ốm, râu tóc bạc trắng như tuyết.
Ông già này đúng là Thiết Phiến Lão Nhân, một người mới lúc buổi sáng vừa qua
đã dùng thủ pháp "Thiên Diệp Tề Phi" đã thương Y Mộng Lăng và cũng bị chàng ta
tặng lại một kiếm bị thương khá nặng.

Chỉ thấy lão ta quét ánh mắt nhìn khắp mọi người một lượt rồi lên tiếng :
- Tính mạng gã họ Y này là của ta, không ai được phép động đến !
Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi là người đầu tiên lên tiếng với giọng hết sức
lạnh lùng :
- Mi nói sao ?
- Ngươi không nghe ta vừa nói gì ư ?
- Bọn chúng ta tìm Y Mộng Lăng chẳng phải là để trả thủ cho Trương Vân Hạc
con trai của ngươi sao ?
- Thù của con ta, đích thân ta trả, không phải mượn tay ai nhún vào.
Bạch Tường Vi khẽ nhếch môi cười lạt, rõ ràng nàng đã bộc lộthái độkhông vui,
kế đó nàng lên tiếng hỏi tiếp :
- Nói vậy có phải mi cố tình làm khó dễ cho Tường Vi Hội chúng ta chăng ?
Thiết Phiến Lão Nhân tròn xoe cặp mắt, vung cây quạt sắt trong tay một vòng,
giọng nói có vẽ ngang ngược :
- Hừ một cái Hội Tường Vi nhỏ nhít của các ngươi mà cũng định đem ra để hòng
hăm dọa được ta ư ?
Bạch Tường Vi quá tức giận mặt biến màu xanh xám, miệng uất nghẹn không
thốt thành lời.
Y Mộng Lăng thấy vậy nhếch môi cười khẽ lẩm bẩm :- "Thật thú vị quá!". Đồng
thời chàng đưa tay khẽ kéo áo Chu Tiểu Phân nói :
- Tiểu Phân, hãy nói cho ta biết Thúy Hà Sơn Trang ở đâu đi !
- Ngươi còn muốn đến đó ?...
- ũ ! Chàng thản nhiên nói tiếp : - Xem tình thế này thì mạng sống của ta cũng
còn đáng tiền lắm, chưa dễ gì chết được !
- Gần lắm, Thúy Hà Sơn Trang ở ngang sườn bạch trúc trong dãy Cùng Lai Sơn,
cách đây hơn ba mươi dặm, nhưng ta e rằng suốt đời ngươi chưa chắc đã tới đó
được !
Y Mộng Lăng đột nhiên nháy mắt cười nhẹ, ghé miệng sát tai Chu Tiểu Phân
giọng hết sức quyến rũ :

- Tiểu Phân, em hãy mặc quần áo lại cho đàng hoàng đi chứ!
Gương mặt Tiểu Phân chợt ửng đỏ. Thực vậy, lúc đó trên mình nàng ngoài chiếc
áo dài phủ bên ngoài, bên trong hầu như không có mãnh vải lót mình nào khác nữa. Nàng
đưa tay kéo cổ áo dài che kín khoảng ngực trần, trợn mắt ngó Y Mộng Lăng một cái
như muốn nuốt sống chàng lập tức.
Vừa lúc đó, giọng nói lạnh lùng của Bạch Tường Vi lại nổi lên :
- Nếu thế thì ta thực đích thân lấy mạng Y Mộng Lăng, xem kẽ nào làm gì nổi ta !
Dứt lời nàng sấn tới một bước, vung lưỡi kim câu...
Soạt ! Không đợi nàng kịp ra tay, Thiết Phiến Lão Nhân đã vung quạt, nhảy lạiđứng cản trước mặt Bạch Tường Vi.
Cửu Đầu Ô Khoái Dư Sinh gầm lên một tiếng dữ dội, nhảy ra tung luôn một chưởng, miệng hét :
- Thiết Phiến Lão Nhân sao dám vô lễ với hội chủ. Đồng một lượt bên cạnh, Thập
Nhị Kim Tiền Tiêu Cung Túc cũng tung ra mười hai mũi kim tiêu, veo, veo, veo.
Thiết Phiến Lão Nhân vung quạt sắt thi triển chiêu thế bảo vệ thân mình miệng
quát lớn :
- Ta cũng thử xem bản lãnh tụi bay tới đâu.
Thình lình khi đó từ trên nóc nhà bỗng vang lên chuỗi cười ghê rợn : Hắc ! Hắc ! Hắc
!
Tiếng cười phát ra kình lực làm chấn động tâm thần, khiến mọi người có mặt tại
tràng đều là cao thủ bậc nhất mà cũng phải biến sắc kinh hãi.
Kẽ nào ?
Ba tay giao đấu đều bị giọng cười quái dị làm king ngạc phải dừng tay.
Tiếp theo chuỗi cười là một tiếng quát vang rền như sấm, rồi một giọng nói âm
trầm:
- Các người, ai cũng muốn lấy mạng Y Mộng Lăng, vậy còn ta sẽ tìm ai để lấy
mạng đây ?
Thế rồi ...
Bịch ! Bịch ! Bịch !...

Hơn mười xác người thuộc Tường Vi Hội từ trên nóc nhà lăn xuống. Tiếp theo,
một tiếng Ả"Huych !" lớn, một xác người nữa được liệng ngay giữa phòng. Xác chết mặt
nát be bét, nhưng một vết chưởng màu vàng nổi lên rõ rệt. Vết chưởng chỉ có ba ngón,
ngón trỏ, ngón giữa và ngón út.
- Á ! Đoạn Hồn Tàn Kim Tuyệt Chưởng !
Từng cặp mắt trợn trừng kinh hãi, hàng loạt tiếng kêu hoảng hốt nổi lên một lượt.
Đoạn Hồn Tàn Kim Tuyệt Chưởng ! Tuyệt học của nhân vật đại tà ma đã thất
tung giang hồ võ lâm hơn bốn mươi năm, mà trước đây đã nổi danh là giết người như
cỏ rác, ai nghe tiếng cũng kinh hồn táng đởm, ngày nay bỗng nhiên lại xuất hiện - Tàn
Kim Huyết Tà Cổ Thượng Cửu. Lão ma đầu này có liên nhệ gì với Y Mộng Lăng ? Một bí
mật hãi người.
Mọi người tại tràng, kể cả Y Mộng Lăng và Tịch Mịch Vân Thường cũng kinh hãi
không kém !
Rầm! Rầm! ... Ngói rơi, cột đổ rào rào dưới sự kinh hãi của mọi người.
Giọng nói âm trầm lại nổi lên :
- Gã họ Y, lúc này không chạy đi thì còn đợi bao giờ nữa ?
Thình lình, một tiếng hét lanh lãnh, thân hình chàng được một bóng người bay xớt
đến cắp ngang lưng, bốc vụt lên khoảng trống trên nóc nhà thoát ra ngoài.
Tuyệt học khinh công "Thiên Mã Hành Không". Y Mộng Lăng không cần nhìn rõ cũng
biết người cắp chàng chạy thoát ra ngoài không ai khác hơn là mẫu thân chàng, Tịch
Mịch Vân Thường Lăng Ba.
Mấy bóng người nối gót bay vọt lên đuổi theo, cùng một lượt với đủ mọi loại ám
khí bay vèo vèo xé gió và những tiếng quát : "Chạy đi đâu !... Chạy đi đâu !..."
Nhưng tất cả những bóng người và ám khí đêu bị một đạo kình lực hùng hậu vô
cùng kèm theo những mãnh ngói gạch bay ra tới tấp chận đứng lại.

Tịch Mịch Vân Thường yên tâm và dễ dàng cắp Y Mộng Lăng chỉ nhắc mình vài
cái đã bay ra khỏi thị trấn.
Tại tràng, tiếng gầm thét tức giận mắng chửi nổi lên ầm ầm nhưng chẳng bóng
người nào dám phóng đuổi theo.

Ma diện ngân kiếm

dịch giả: Vũ Ngọc, đánh máy: Cao thủ Maihoatrang
Chuyển text: Motsach
Hồi 34
Tha ma kinh biến

Dưới chân dãy núi Cùng Lai Sơn, một bãi tha ma rộng với rừng bia mộnhấp nhô.
Không khí âm trầm, thê thảm ! Nhứt là vào lúc tờ mờ sáng lại càng đượm vẽ thê
lương đáng sợ !
Thình lình có hai bóng người đáp xuống, hai bóng người đó chính là mẹ con Tịch Mịch
Vân Thường vừa thoát hiểm từ trong thị trấn chạy ra.
Đặt chân xuống đất bên cạnh ngôi mộlớn, Tịch Mịch Vân Thường buông tiếng thở
dài :
- Chỗ này vắng vẽ, chúng ta hãy nghĩ chân một lát.
Y Mộng Lăng khẽ gật đầu cùng ngồi xuống bên cạnh ngôi mộ, sau một lúc trầm
lặng, chàng mới lên tiếng nói :
- Tại sao mẹ lại rời khỏi Tịch Mịch Cốc để kịp thời đến cứu con, con còn nhớtrước
đây sáu năm, sau lần mẹ rời Cốc đến chỗ ở của Tà Thúc đón con đưa ra Không Minh
Đảo ở với ngoại công để luyện võ, mẹ đã phát lời thề là không bao giờ rời khỏi Tịch
Mịch Cốc nữa kia mà ?
- Vì mẹ luôn lo nghĩ đến con, nhất là bản tâm mẹ không muốn lúc nào xa cách con.
Con giống cha con lúc còn sống hết sức, nên khi xa con mẹ cảm thấy cô đơn vô cùng.

Y Mộng Lăng run giọng :
- Con thật là bất hiếu,không phụng dưỡng mẹ được tận tình cho trọn đạo làm con.
Trước mặt mẹ hiền, Y Mộng Lăng mất hết vẽ kiêu ngạo tự phụ hàng ngày mà
trở nên một dứa trẽ hết sức nhu mì thuận thảo.
Tịch Mịch Vân Thường giọng có vẽ buồn :
- Đây chỉ là việc làm bất đắc dĩ vì khi chết cha con chỉ để lại một bản sao pho
"Phách Lịch Kiếm Pháp", mà công lực của Tà Thúc con thì đã bị phế hết. Trong khi đó
con cần phải trả thù cho cha con, mà công lực con không đủ nên buộc lòng mẹ phải gửi
con cho ngoại công dạy dỗ.
- Hiện nay thì con đã trả thù được cho cha con rồi !
Dứt lời, chàng thò tay vào bọc rút ra mảnh chéo áo củ, vết máu khô đen, đưa cho Tịch Mịch Vân Thường, nói tiếp :
- Bốn người có tên ghi trên chéo áo này, con đều đã hạ thủ...
Tịch Mịch Vân Thường ngắt lời :
- Mẹ đã có nghe về chuyện con làm, có điều con cũng hơi quá tay đối với ...
Vừa nói, bà ta vừa đở lấy chéo áo lộvẽ bùi ngùi.
- Mẹ, con ...
- Thôi chuyện đã qua rồi, đừng nên nghĩ tới nữa. Sau này mỗi khi làm việc gì con
nên suy nghĩ đắn đo cho chính chắn hơn.
Y Mộng Lăng ngồi lặng thinh giây lát, hỏi :
- Con thấy hình như mẹ còn có điều gì giấu con trong vụ trả thù cho cha con thì
phải ?...
Tịch Mịch Vân Thường lộvẽ không vui :
- Con chỉ nghĩ bậy, mẹ đâu còn giấu con điều gì ! Tại sao con lại hỏi vậy ?
Y Mộng Lăng nói :
- Tuyệt Chưởng Phong Hà Thúc Tinh Nhạc không phải do con hạ sát, mẹ có biết
ông ta bị ai giết không ?
Tịch Mịch Vân Thường kinh ngạc :
- Ai giết ?
- Liễu Liễu Thần Tăng.
- Có phải vụ Thần Tăng Chưởng Môn đời trước của Thiếu Lâm phái không ?... Tại

sao ông ta làm thế ?...
- Ông ta muốn giết người để diệt khẩu.
- Diệt khẩu !...
- Phải ! - Trước khi hạ sát Hà Thúc Tinh Nhạc, ông ta đã từng cảnh cáo con, sau
đó con cũng chết hụt bởi ông ta một lần, con nghĩ với thân phận và địa vị của ông ta...
Chàng chưa nói hết lời, Tịch Mịch Vân Thường đã cau mày :
- Quả thật như vậy ư ? Lúc cha con bị hạ sát, ta đang mang thai con, lúc nghe tin
đến nơi, cha con đã kiệt lực không còn nói năng được câu gì
- Có phải khi mẹ vừa đến, cha con liền đứt hơi, rồi mẹ phát hiện bên chéo áo cha
con có ghi rõ danh tánh bốn tay kẽ thù mà cha con dùng máu ghi lại chăng ?
- Đúng vậy, chuyện ấy mẹ đã kể cho con nghe nhiều lần rồi...
Tới đây, Tịch Mịch Vân Thường cúi đầu trầm lặng giây lâu nói tiếp :
- Kể ra lúc bấy giờ mẹ cũng có ý lấy làm lạ vì bốn tay đó chẳng có danh vọng gì
trong võ lâm, hơn nữa võ công của cha con so với họ còn cao thâm hơn họ nhiều, làm
sao...
Y Mộng Lăng ngắt lời :
- Do đó con tin rằng chuyện không đơn giản như thế !
Tịch Mịch Vân Thường khẽ gật đầu :
- Có thể lắm, chuyện này để mẹ phải đi tìm Liễu Liễu Thần Tăng hỏi cho rõ mới
được.
Y Mộng Lăng lại hỏi bất thình lình :
- À ! Còn Đoạn Hồn Tàn Kim Tuyệt Chưởng vừa rồi có phải là Tàn Kim Huyết Tà
năm xưa chăng ?
- Mẹ không rõ lắm, nhưng có thể là lão tà thần đó.
- Lão ta có liên hệ gì với chúng ta không ?
Tịch Mịch Vân Thường khẽ lắc đầu :
- Mẹ chưa gặp lão ta lần nào, không biết có phải là bạn với cha con ngày xưa chăng?
Y Mộng Lăng lại hỏi :
- Theo ý mẹ thì hành động vừa rồi của lão ta là có thiện ý hay ác ý ?
- Ai mà hiểu được - Tuy nhiên, nếu có dịp gặp mặt, chúng ta cũng cần ngỏ lời cảm

tạ.
Tới đây bà ta chợt buông tiếng thở dài nói tiếp :
- Hiện tại tuy nhờ sự giúp đỡ của lão, chúng ta đã thoát hiểm, nhưng huyệt Tinh
Tủy Thần hộcủa con còn bị cắm một mũi kim Hàn Băng Tinh Anh, biết làm thế nào cứu
chữa bây giờ !
- y ! Chuyện đó mẹ không phải bận tâm gì cả !
- Không phải bận tâm ?...
Y Mộng Lăng thản nhiên gật đầu :
- Đúng vậy ! Chuyện đến sẽ phải đến, mỗi lần con gặp nguy hiểm đều được may
mắn thoát khỏi một cách bất ngờ cho nên con nghĩ lần này chắc cũng không có gì đáng
ngại đến mạng sống đâu !
Tịch Mịch Vân Thường không còn biết nói gì, bà ta ngồi trầm lặng giây lâu rồi
ngững mặt nhìn trời nói :
- Bây giờ cũng sắp sáng rồi, ta cần trở vào thị trấn xem tình hình ra sao. Nếu có
thể tìm được con nhỏ họ Chu để lấy cục Thiên Cổ Lạc Thiết thì càng hay, bằng không
cũng phải lo ít lương thực ăn đở đói rồi sẽ tính sau. Con ở đây đợi ta đừng đi đâu, chỉ
một lát ta sẽ trở về. Vừa dứt lời bà ta đã đứng dậy băng mình đi.
Y Mộng Lăng đột nhiên cất tiếng gọi :
- Mẹ !...
Tịch Mịch Vân Thường vội quay lại hỏi :
- Chuyện gì nữa ?
- Nếu mẹ đã quyết định trở vào thị trấn, nhân tiện mẹ lấy giùm hai manh áo con
đặt may tại tiệm may trước cửa khách điếm Tam Hữu.
- Được !
Y Mộng Lăng nhìn theo cho đến khi mẹ chàng khuất dạng, chàng mới ngã lưngxuống
bên cạnh phiến đá mộbia, nghĩ thầm : Có được bà mẹ hiền chăm sóc thật là hạnh phúc
vô cùng. Kế đó, chàng lại lần lượt nhớtới mọi người bạn gái : Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch
Tường Vi, Tiêm Chưởng Phong Vân Chu Tiểu Phân, Thúc Gia Ngọc, rồi

Tiểu Vân Tước Nhi
Lăng Ngọc Vũ, tới dây chàng chợt rùng mình trở lại hiện thực, chàng lẩm bẩm : Tiểu
Vân Tước Nhi bây giờ ra sao ?... Nhất định phải đến Thúy Hà Sơn Trang, bất luận ra sao
cũng phải gặp mặt Tiểu Vân Tước Nhi cho bằng được !...
Nghĩ tới đây, chàng liền cố gắng ngồi dậy bắt đầu vận công với ý đhnh thử chửa
vết thương do mũi kim châm Hàn Băng Tinh Anh cắm nơi huyệt Tinh Tủy Thần Hộ.
Chàng vận dụng chân lực ngưng tụ chân khí theo phương pháp nội công kỳ dặc "Bàn Cổ
Ngưng Tụ Đại Pháp" nhưng chẳng có kết quả gì, mà trái lại còn làm cho đầu óc bị nhức
buốt vô cùng. Chàng thất vọng buông mình nằm xuống, ngữa mặt nhìn trời tâm thần
nặng trĩu ưu tư.
Thình lình chàng nghe có tiếng rất nhỏ gọi tên chàng, chàng vội ngồi dậy cất tiếng :
- Phải mẹ đã về không ?
Chờ một lúc không nghe tiếng trả lời, chàng lấy làm lạ, đảo mắt nhìn chung quanh
chẳng gặp một bóng người, chàng nghĩ thầm : - Chẳng lẽ ta nghe lầm ? Nghĩ vậy chàng
lại thản nhiên nằm xuống, nhưng vừa mới đ8t mình yên, chợt lại nghe tiếng gọi : Y Mộng
Lăng ! Lần này tiếng gọi rất rõ ràng mà còn có thể phân biệt không phải tiếng mẹ
chàng gọi. Chàng ngồi bật dậy, khẽ quát hỏi : - Ai ?
Vẫn không có tiếng trả lời, không khí trầm lặng một cách ghê người. Y Mộng Lăng
hơi chột dạ, đứng lên lớn tiếng !
- Ai vừa gọi tên Y Mộng Lăng đó ?
Không khí vẫn im lìm thần bí !
Chàng rùng mình thầm nghĩ : - Chẳng lẽ là ma. Ta không tin ! Chàng lần bước đếm
từng ngôi mộchung quanh để tìm kiếm, nhưng chẳng gặp gì. Chàng lại có ý ngờ mình vẫn
nghe lầm. Nhưng giữa lúc đó chợt có tiếng : - Y Mộng Lăng hãy đi lại phía này. Chàng lập

tức hướng về phía có tiếng nói chạy lẹ, vượt qua một dãy bốn ngôi mộlớn thì phát
hiện một bóng người nằm gục bên tấm mộbia, nhìn dáng người chàng giật mình kêu :
"îa ! Mẹ sao nằm đây ?" Vừa kêu chàng vừa đưa tay lay gọi, nhưng bóng người vẫn nằm
gục bất động, rồi một gói đồ trong bọc rớt ra, trong bọ có hai manh áo dài màu bạc,
mấy món đồ ăn còn nóng. Chàng hốt hoảng lật mặt bóng người lên coi, chỉ thấy khuôn
mặt bị dập nát be bét, nhưng giữa mặt im rõ vết chưởng màu vàng có ba ngón.
Đoạn Hồn Tàn Kim Tuyệt Chưởng !
Lại là kiệt tác của Đoạn Hồn Tàn Kim Tuyệt Chưởng Cổ Thượng Cửu.
Thế này là thế nào ?
Cả một chuỗi cười bí mật, bi thảm, tàn độc ...

Ma diện ngân kiếm

dịch giả: Vũ Ngọc, đánh máy: Cao thủ Maihoatrang
Chuyển text: Motsach

Hồi 35
Lòng dạ đổi thay

Nhìn gói đồ ăn còn nóng, hai manh áo dài màu bạc, càng nói lên tình yêu thương vĩ
đại của người mẹ hiền đối với con. Càng nghĩ, trên gương mặt tuấn tú của Y Mộng
Lăng càng hiện lên vẽ đau khổ hơn bao giờ hết. Chàng không ngờ chỉ trong một ngày mà
mẹ con đã thành vĩnh biệt. Chàng cúi xuống ôm lấy xác mẹ, cất tiếng khóc bi thương.
Một lúc lâu chàng mới đứng lên gạt lệ, miệng lẩm nhẩm :
- Con xin mẹ hãy yên tâm nhắm mắt, con thề sẽ trả thù cho cha và cũng trả xong mối thù của mẹ !
- Ngươi muốn trả thù ư ?... Tiếng nói vang lên đột ngột kèm theo chuỗi cười : Khà
khà khà !... khà khà khà !... Giọng cười đầy vẽ kiêu ngạo khinh miệt !
Giọng cười của Tàn Kim Huyết Cửu Thượng Cổ từng đã xuất hiện trong thị trấn

cùng với vết chưởng màu vàng chỉ có ba ngón. Một lão ma đã giúp mẹ con chàng thoát
hiểm và lại dùng độc chưởng sát hại mẹ chàng.
Nghe giọng cười, thân hình Y Mộng Lăng chấn động mãnh liệt, chàng đứng dậy
đảo mắt nhìn chung quanh tìm kiếm nhưng chẳng thấy một bóng người, trong khi đó
giọng cười âm trầm cuồng ngạo vẫn vang động khắp vùng tha ma mộđha.
Y Mộng Lăng tức giận quát :
- Gã họ Cổ, nếu mi có giỏi thì hãy chường mặt ra đây.
- Khà ! Khà ! Khà ! Tiếp theo giọng cười là lời nói âm trầm : - Này thằng nhỏ, mi có
biết mũi kim Hàn Băng Tinh Anh do Chu Tiểu Phân cắm trên huyệt Tinh Tủy Thần Hộ
của mi là của ai chăng ?
Y Mộng Lăng bất giác lên tiếng kinh ngạc :
- Nói vậy có lẽ là của các hạ...
- Phải, của ta cho nàng đó !
- Tại sao các hạ lại làm như thế để hại Y mỗ với dụng ý gì ?
- Chuyện đó đương nhiên là mi sẽ được rõ, nhưng chưa phải hôm nay !
Y Mộng Lăng tức giận hét lớn :
- Đồ chuột nhắt ném đá giấu tay, có giỏi sao không chường mặt ra đây
- Chuyện đó cũng không phải hôm nay. Khà ! Khà ! Khà !...
Giọng cười cuồng ngạo khinh miệt nhỏ dần, xa dần, chứng tỏ Tàn Kim Huyết Tà
đã bỏ đi.
Y Mộng Lăng tức giận run người, lớn tiếng quát : "Mi bỏ đi mà được hả ?". Dứt
tiếng quát, chàng liền phóng mình đuổi theo, nhưng chỉ vượt qua được mấy dãy mộ
phần là đã mệt thở hồng hộc, chân khí bị bế tắc, trong khi tiếng cười ma quái nhỏ dần
rồi im bặt.
Y Mộng Lăng đành gieo người ngồi phịch xuống, lúcnày chàng có hơn gì một người
thường, võ công đã mất hết vì huyệt Tinh Tủy Thần Hộbị kềm chế bằng một mũi kim
Hàn Băng Tinh Anh. Chàng uất hận buông tiếng thở dài não nuột, luyến tiếc những phút
giang hồ ngang dọc, thi triển tuyệt kỹ với danh hiệu Ma Diện Công Tử, thế

mà giờ đây
phải khuất phục chỉ một mũi kim nhỏ sau ót. Chàng buồn bã đứng dậy lần bước trở về
chổ cũ nhưng vừa tới nơi thì sự trạng lại làm chàng kinh hãi rụng rời ! Thi thể mẹ chàng
đã biến đâu mất, dưới đất chỉ còn bọc đồ gói hai manh áo và mấy món đồ ăn, bên
cạnh có một mảnh giấy. Chàng vội vàng nhặt mảnh giấy lên coi, chỉ thấy mấy chữ :
"Qua bãi tha ma này, rẽ bên tay mặt đi nửa dặm thì tới Thúy Hà Sơn Trang"
Không còn nghi ngờ gì nữa, đây là thủ đoạn của Thiên Quỷ Giáo Hoàng Quỷ Cưu
Bà Bà, trước đây Tiểu Vân Tước Nhi Lăng Ngọc Vũ đã lọt vào tay mụ quái bà này,
nay lại đến thi thể mẹ chàng, chàng có thể bỏ qua đượcchăng ? Không thể được !
Chàng lập tức lượm manh áo dài cũ do Hữu Dư tiên sinh cho chàng hôm trước, bất
giác chàng lại nhớđến câu nói đùa của vị quái hiệp này : "Ta xem sắc mặt của chú em
hãm tài lắm, chắc chắn sắp có điều khổ lụy đến nơi !". Thật đúng vậy, chỉ mới cách
một ngày mà câu chuyện đã thành sự thật.
Thay xong manh áo màu bạc, trả lại phong thái của một thanh niên tuấn tú, trang nhã với khuôn mặt đẹp trai luôn luôn nở nụ cười thần bí đầy ma lực quyến rũ.
Phong độMa Diện Công Tử Y Mộng Lăng được khôi phục với những cử chỉ nhướng
mày, nhún vai thản nhiên trước mọi nguy hiểm, chàng từ từ rời khỏi nghĩa trang, tuy
nhiên những niềm bi phẫn thống khổ không thể theo những cái nhướng mày, nhún vai
thoát ra ngoài thân xác để quên đi mà lại chìm sâu vào tận đáy tâm tư.
Chuyến đi Thúy Hà Sơn Trang này có thể nói là dữ nhiều lành ít, nhưng với bản
chất tự ngạo, tự phụ, tự tín, kiên cường, nên chàng cũng kiên quyết dấn thân để đối
phó với hiện thực, bằng một thái độthản nhiên cố hữu, chàng muốn tỏ cho mọi người
hận chàng, yêu chàng, đều thấy chàng không lo buồn, thống khổ gì.

Ra khỏi nghĩa trang, chàng rẽ theo tay mặt bước đi chậm rãi, thái độnhàn nhã
như một kẽ ngao du sơn thủy, thỉnh thoảng còn cất tiếng ngân nga câu hát theo điệu
thanh bình lạc :
- "Xuân về đâu ! Xuân về đạu ! Ai biết xuân nẽo nà ! Gọi ta cùng đi với... "
Đi một đỗi, trước mặt chàng đã hiện ra một rừng bạch trúc trên sườn đồi, chen lẫn những hàng kỳ hoa dị thảo. Thấp thoáng ẩn hiện bên trong cánh rừng bạch trúc
là dãy lâu đài kiến trúc nguy nga với vẽ yên lặng hiền hòa chẳng khác cảnh đào viên
thế ngoại.
Y Mộng Lăng không ngờ dãy lâu đài đó lại là Thúy Hà Sơn Trang, Hoàng Cung của
Thiên Quỷ Giáo.
Khi chàng vừa đặt chân lên bậc thềm trước lâu đài, chợt nghe tiếng cười khúc
khích quen thuộc, chàng vội dừng chân, ngửng nhìn thì bắt gặp một bóng dáng yểu điệu
từ trong lâu đài phóng ra, miện ríu rít :
- y ! Anh Mộng Lăng, anh đã đén đấy ư ?
Y Mộng Lăng mừng rỡ mỉm cười, vì vừa tới Thúy Hà Sơn Trang chàng đã gặp
ngay Tiểu Vân Tước Nhi Lăng Ngọc Vũ, cô gái chàng hằng lo âu mong nhớtừ khi mất
tích đến nay. Chàng bất giác buột miệng nói : - - Em Ngọc Vũ !...
Tiểu Vân Tước Nhi Lăng Ngọc Vũ tươi cười đứng trước thềm bên cạnh hai con a
hoàn thái độchẳng có vẽ gì đau khổ của một kẽ bị địch thủ giam giữ kềm chế.
Vẽ nghi hoặc thoáng hiện trên gương mặt tươi cười, Y Mộng Lăng bước tới cầm
tay Tiểu Vân Tước Nhi hỏi :
- Ngọc Vũ, em vẫn mạnh giỏi chứ ? - Giọng nói chàng đầy vẽ thân thiết lo lắng.
Tiểu Vân Tước Nhi liếc nhìn chàng đáp giọng có vẽ thờ ơ :
- Anh Mộng Lăng thấy em có mạnh khoẽ không ?
Nét mặt Y Mộng Lăng hơi cau lại, vì chàng thấy Tiểu Vân Tước Nhi có vẽ khác
thường, chàng lên tiếng :

- Em Ngọc...
Không đợi chàng nói, Tiểu Vân Tước Nhi đã ngắt ngang :
- Em nghĩ chắc anh đã đói rồi ! Dứt lời nàng liền kéo tay Y Mộng Lăng bước đi,
miệng tíu tít nói tiếp : Em đã chuẩn bị s6n cơm rượu để chờ anh đây ! Nàng kéo chàng
đến bên cạnh chiếc bàn ăn đã bày đủ các món ăn còn bốc khói thơm ngát, ấn chàng
ngồi xuống, chỉ từng món ăn giới thiệu : Đây món ếch chiên, đây món cá nướng, đây
món cải xào... đêu là món ngày thường anh vẫn thích.
Thật vậy, những món ăn vừa kể đêu là món ăn Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng vẫn
ưa thích, nhưng trong tình thế hiện thời thì có vẽ khác thường. Chàng liền cầm tay Tiểu
Vân Tước Nhi khẽ hỏi :
- Em Tiểu Vân ...
Không cho chàng nói thêm, Tiểu Vân Tước Nhi đưa tay bịt miệng chàng, giọng âu
yếm :
- Hiện giờ em không muốn anh nói mà chỉ muốn nhìn anh ăn thôi. Đã lâu ngày, em
không được ngồi nhìn anh thưởng thức những món ăn do chính bàn tay em nấu nướng.
Thái độâu yếm của nàng thật khả ái. Nàng cầm bình rượu rót cho chàng một chén nói
tiếp : Đây cũng là thứ rượu ngọt bách quả mà anh thường ưa thích !...
Y Mộng Lăng khẽ nhún vai nói :
- Anh biết rồi ! Nhưng có điều đây là Thúy Hà Sơn Trang kia mà !...
Tiểu Vân Tước Nhi cất tiếng cười khanh khách, nép mình vào người Y Mộng Lăng
ngắt lời chàng :
- Đúng, đây là Thúy Hà Sơn Trang, nhưng anh khỏi lo, cứ ăn uống đi đã, lát nữa em
sẽ đưa anh đi thăm khắp tòa sơn trang này, lúc bấy giờ anh sẽ rõ. Kìa, ăn đi chứ kẽo
thức ăn nguội hết !
Không biết nói gì nữa, Y Mộng Lăng đành cầm đủa chén ăn uống qua loa trong
chốc lát rồi đứng dậy. Lúc bấy giờ Tiểu Vân Tước Nhi mới lộvẽ hơi buồn

nói :
- Anh Mộng Lăng, đã lâu lắm em mới được ngồi chung với anh, nhưng anh có biết
đây là lần cuối cùng chúng ta gặp nhau không ?
Y Mộng Lăng kinh ngạc nhắc lại :
- Lần gặp nhau cuối cùng !...
- Phải ! - Từ trong cặp mắt Tiểu Vân Tước Nhi thoáng hiện tia nhìn âm độc rọi
trên gương mặt Y Mộng Lăng, nàng khẽ gằn giọng : Vì ta hận mi đến chết được !
Y Mộng Lăng chấn động tâm thần, nhưng trên môi vẫn điểm nụ cười thần bí,
chàng đã biết là có chuyện khác thường ngay từ khi Tiểu Vân Tước Nhi mới xuất hiện,
nhưng chàng không ngờ Tiểu Vân Tước Nhi lại thốt ra câu nói vừa rồi đối vói chàng !
Chàng khẽ lắc đầu thở dài nói :
- Tiểu Vân Tước Nhi em có nói đùa chăng ?
- Đùa hả ! Khăc ! Khắc ! Khắc !... Em có nói đùa với anh bao giờ đâu !
Y Mộng Lăng trợn mắt kinh ngạc nhìn Tiểu Vân Tước Nhi chầm chập. Thật không
còn ngờ gì nữa, cô ban gái sống chung với chàng từ thuở thơ ấu đến lúckhôn lớn quả đã
hoàn toàn biến thành một người khác, khác cả từ nói năng cho đến hành động.
Tiểu Vân Tước Nhi lại nói :
- Em có hứa sẽ đưa anh đi xem khắp Thúy Hà Sơn Trang một lượt, vậy bây giờ
chúng ta đi.
- Thế rồi không đợi Y Mộng Lăng có ý kiến, nàng đã kéo chàng đứng dậy tiến vào
bên trong dãy lâu đài.
Y Mộng Lăng thẫn thờ bước theo, vừa đi chàng vừa nghĩ, không biết rồi đây ngoài cái chết ra chàng còn phải trả giá bằng cái gì nữa không ?
Qua dãy hành lang, bước vào một căn phòng rộng, ở giữa trống rỗng không có bàn
ghế gì, chỉ có mười ba ngọn đèn tỏa ánh sáng vàng lợt ảm đạm. Bốn phía tường chung
quanh treo la liệt từng khúc chân, chiếc đầu máu me bê bết, chặt xả từ thân thể

người ta, cảnh tượng thật tàn khốc hãi hùng.
Y Mộng Lăng rùng mình ghê tởm, trong khi đó Tiểu Vân Tước Nhi lại tỏ ra rất
thản nhiên như cảnh tượng quen thuộc hằng ngày, nàng lên tiếng giải thích :
- Đây là kết quả hình phạt dành cho những kẽ phản lại Thiên Quỷ Giáo, còn đối
với những kẽ ngoại giáo thì hình phạt có khác. Kế đó nàng kéo chàng sang một căn
phòng bên cạnh.

Ma diện ngân kiếm

dịch giả: Vũ Ngọc, đánh máy: Cao thủ Maihoatrang
Chuyển text: Motsach
Hồi 36
Chiêu hồn pháp án

Căn phòng này cũng trống rỗng, không có bàn ghế dụng cụ gì, chỉ có một xác
chết phụ nữ được ghim vào mặt tường chính giữa bằng lưỡi dao nhọn. Xác chết bị lột
trần truồng, khắp từ đầu đến chân được phết một lớp sơn màu trắng.
Vừa nhìn qua xác chết với nét quen thuộc, Y Mộng Lăng đã trợn tròn cặp mắt,
mạch máu căng thẳng vì xác chết đó chính là thi thể của mẫu thân chàng - Tịch Mịch
Vân Thường Lăng Ba.
Khách ! Khách ! Khách !...
Tiểu Vân Tước Nhi cất tiếng cười dòn hỏi :
- Cách trang sức như vậy chắc có vẽ đặc biệt lắm nhỉ ?...
Y Mộng Lăng hét lên một tiếng giận dữ rồi xông tới đánh một chưởng vào điểm
yếu hại giữa ngực Tiểu Vân Tước Nhi.
Tiểu Vân Tước Nhi cất tiếng cười nhạt rồi khẽ vung tay gạt nhẹ một cái.
Bịch ! Y Mộng Lăng bị đẩy lui sáu bảy bước rồi ngã xuống. Hiện giờ chàng là một
kẽ đã mất hết công lực thì còn cự nổi Lăng Ngọc Vũ sao được.
Một giòng máu tươi trào ra hai bên mép, Y Mộng Lăng thở hổn hển, gượng ngồi
dậy quát :

- Lăng Ngọc Vũ, mi thật không còn là con người nữa mà chỉ là con thú
- Câm họng !
Giọng quát của Tiểu Vân Tước Nhi rất lạnh lùng, lạnh lùng đến ghê người, nàng bĩu
môi khinh miệt :
- Hiện tại mi không có chỗ nào để mà chõ mỏ vô nữa !
Y Mộng Lăng đứng phắt lên, hằn học :
- Ta liều chết với mi phen này !
Rồi chàng lao mình xông thẳng vào người Tiểu Vân Tước Nhi.
Tiểu Vân Tước Nhi khẽ nghiêng người né tránh rồi đưa tay đẩy chàng sang một
bên giọng không có chút tình cảm : Mi muốn chết hả ?...
Y Mộng Lăng toàn thân run lên bần bật, trợn mắt ngó nhìn Tiểu Vân Tước Nhi
một cái rồi chép miệng, cố đè nén tâm tình khích động, đoạn chàng lại thản nhiên so
vai, nở nụ cười thần bí.
Cười ! Nụ cười trước một khuôn mặt lạnh lùng thật là điều trái ngược. Trong tình trạng như thế mà Y Mộng Lăng còn cười được thì quả là bất phàm.
Ha, ha, ha... Ha, ha, ha!... Chàng đột nhiên cất tiếng cười dài như để xua đuổi hết
những sự phẫn uất, buồn bực rồi cất giọng trầm buồn :
- Chết đâu có gì đáng sợ, chỉ có thái độthay đổi của người con gái như Tiểu Vân Tước Nhi mới là điều làm cho người ta đáng sợ hơn cả !...
Ngừng một lát như để dằn bớt đau thương, chàng nói tiếp :
- Hôm nay nếu ta được chết trong tay Tiểu Vân Tước Nhi, chẳng qua cũng là số
mạng đã định !
Dứt lời, chàng chập choạng bước về phía Tiểu Vân Tước Nhi.
Tiểu Vân Tước Nhi khẽ nhếch môi cười lạt nói :
- Đúng, mi chết trong tay ta là do số định, nhưng không phải là cái chết dễ dàng
êm ả như ý mi tưởng đâu.
Vừa dứt lời, sắc mặt nàng đanh lại, đưa tay chụp ngay huyệt mạch môn cổ tay
của Y Mộng Lăng rồi kéo cả thân hình chàng liệng mạnh một cái, miệng quát : "Cút !"
Hự ! Y Mộng Lăng bị đau đớn thốt lên tiếng kêu, thân hình bị hất tung rơi vào một
căn phòng khác.

Huỵch ! Lăn đi mấy vòng, đến khi ngồi dậy được mở mắt nhìn thì thấy cảnh tượng trước mặt hoàn toàn biến đổi. Chàng thấy mình được liệng vào một căn phòng
bốn bức tường chung quanh bằng đá, không khí u ám ghê rợn. Tại một góc phòng có
chiếc bàn gỗ, trên cắm cây bạch lạp tỏa ánh sáng leo lét và một lư hương bốc khói
tỏa mùi hăng hắc. Chung quanh lư hương bày lủ khủ vô số tượng ác quỷ bằng gỗ sơn đủ
màu, lớn có nhỏ có, pho tượng nào cũng mang hình thù quái dị, nhe nanh múa vuốt, bên
cạnh cắm la liệt cờ phướn, bùa chú, lại càng làm không khí trong phòng răng thêm phần
quái đản.
Y Mộng Lăng nhìn cảnh tượng trong phòng một lượt miệng lẩm bẩm :
- Thiên Quỷ Giáo - Chiêu Hồn Pháp Án !
Thình lình lúc đó từ phía bên ngoài nổi lên chuỗi cười chối tai :
- Khạch ! Khạch ! Khạch !... Tiếp theo là giọng nói âm trầm của Thiên Quỷ Giáo
Hoàng Quỷ Cưu Bà Bà !
- Đúng, đây là Chiêu Hồn Pháp Án ! Lần trước mi đã may mắn trốn thoát, lần
này lão bà sẽ cho mi nếm mùi đau khổ của Chiêu Hồn Pháp Án cho đến chết, thử xem
ngươi chạy đàng nào cho thoát !
Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng ngửa cổ cười ha hả :
- Lão quỷ bà, mụ muốn đối phó với Y mỗ cách nào mỗ cũng s6n sàng thừa tiếp,
Y Mộng Lăng này đâu có phải kẽ tham sống sợ chết !
- Nhóc con cuồng ngạo, đến lúc này mà mi còn già họng !
Dứt lời, ngọn đèn trên Chiêu Hồn Pháp Án mờ đi, một trận âm phong nổi lên mang
theo vô số bóng ma quỷ bay lượn chập chờn, làm cho thần trí con người mê loạn, những
đợt âm phong thổi lạnh buốt. Da thịt trên gương mặt Y Mộng Lăng co dúm từng chập,
tâm linh chấn động, chàng vội vàng nhắm chặt hai măt, vì hiện thời chàng chẳng còn
chút công lực nào thì làm sao có thể kháng cự được uy lực của Chiêu Hồn Pháp Án.

Mặc dầu đã nhắm mắt mà chàng vẫn run bần bật toàn thân, hai hàm răng đánh vào
nhau cầm cập. Rồi chỉ giây lát sau, mạch máu trong người chàng đã bị đông đặc, chân
tay hết cử động.
Trong khi đó thì tiếng cười âm trầm sắc nhọn của qb lại vang lên chói tai :
- Thăng nhóc con họ Y kia, ngươi có biết người chủ trì Chiêu Hồn Pháp Án để xử
mi ngày hôm nay là ai không ?
- Là ai thì cũng mặc, bất quá đến chết là cùng !
Chàng phẫn uất gầm lên, nhưng chỉ có cặp môi mấp máy chứ không còn âm thanh
thốt ra được.
- Sao mi không mở mắt ra xem cho biết là ai ?
Y Mộng Lăng không thèm mở mắt, trái lại chàng nhếch môi cười thần bí, nhưng
đột nhiên có tiếng lách cách, lách cách, rồi một sợi xích sắt cuộn chặt từ cổ đến
chân làm chàng bất giác mở mắt ra nhìn.
Căn phòng vẫn không khí âm u, vô số bóng ma nhảy múa chập chờn phát ra tiếng
kêu hú kinh hồn khiến người nghe có cảm giác đang ở dưới mười tám tầng địa ngục.
Trước mặt chàng, không biết từ lúc nào đã có ba bóng người đứng sừng sững như quỷ
hiện hình. Đứng hai bên là hai mụ đàn bà, một mụ chột mắt, không có vành tai, da mặt
sần sùi, tay cầm một đầu sợi xích sắt đã quấn quanh mình chàng, một mụ gầy ốm
như cây que, răng nanh chìa ra ngoài, bàn tay móng dài nhọn hoắt đang hờm s6n trước
ngực chàng như sắp sửa moi tim, còn đứng giữa là một thiếu nữ tóc sõa, da mặt nhợt
nhạt như kẽ sắp chết không có chút sắc máu, trên tay ôm một quyển sách dày. Thiếu
nữ chính là Tiểu Vân Tước Nhi Lăng Ngọc Vũ. Khi thấy chàng mở mắt, nàng như cái máy
mở quyển sách chìa đến trước mặt Y Mộng Lăng giọng lạnh lùng :
- Ghi tên tuổi và ngày sinh tháng đẽ của mi vào đây !
Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng tròn xoe cặp mắt, hãi dị cực độ, chấn động

từng
thớthịt, từng sợi thần kinh, cảnh tượng trước mắt chàng chẳng khác cơn mộng kinh
hoàng.
Lách cách ! Lách cách !...
Cổ chàng đột nhiên bị sợi xích sắt nghiến chặt đến phun máu, cuốn sách dày được dí tận mặt và một cây bút thấm sẳn mực đưa tận tay với tiếng quát :
- Ta bảo mi ghi tên tuổi vào đây, nghe rõ không ?
Lúc này thể xác và thần trí Y Mộng Lăng đã tê bại, chàng bất giác cầm bút ghi vào quyển sách. Chàng mới ghi được hai chữ "Y Mộng ..." thì đột nhiên có tiếng rầm
rầm, rắc rắc vang dội, cả căn nhà bị rung chuyển, ngói gạch bay tung. Chiếc bàn đựng
Chiêu Hồn Pháp Án cũng bị đánh bay tan tác từng mảnh.
Biến cố xảy ra thật hãi người.
Hè hè hè !... Tiếng kêu quái dị tức tối của Quỷ Cưu Bà Bà như xé không khí và
giọng nói âm trầm ghê rợn của mụ :
- Bọn chó chết ở đâu dám đến đây quấy phá, chắc bọn này hết muốn sống rồi h6n !
Để trả lời Quỷ Cưu Bà Bà, một chuỗi cười vang dội trong không khí :
- Mụ quái bà hãy nghe cho rõ, hôm nay gặp tay Đặng Giao này coi như số mụ đã
đến ngày tận.
Tiếp theo là một vầng ánh sáng bảy màu rực rỡ bay lượn khắp phòng, phát ra
tiếng xé gió vi vút, rồi hai tiếng gào thê thảm nổi lên, hai mụ đàn bà như ác quỷ đứng
hai bên Tiểu Vân Tước Nhi bị chặt làm mấy khúc, và chính nàng nếu không mau lẹ kịp
nhảy lui về phía sau mấy bước thì cũng chung một thảm cảnh. Kế đó, hai bóng người
cùng hiện thân đứng giữa phòng.
Hai người này chính là Mãn Thiên Phi Hoa Đặng Giao và vợ là Phiêu Phiêu Tiên Tử
Nguyễn Quỳ nh Ty.
Cùng một lượt, từ phía sau chiếc bàn Chiêu Hồn Pháp Án, mấy bóng người lao ra,
trong số đó có cả Thiên Quỷ Giáo Hoàng Quỷ Cưu Bà Bà với giọng cười the thé ghê

rợn. Thiên Quỷ Tổng Giám Bát Tý Phi Hồ Đinh Lôi Chấn, Đường Hoàng Trưởng Lão Sư
Tử Hống Khưu Trúc ...
Vừa hiện thân, Quỷ Cưu Bà Bà đã tia hai luồng hung quang từ hai con mắt ti hí
nhỏ như hạt đậu nhìn vợ chồng Đặng Giao gầm gừ :
- Hừ ! Lão thái bà đang định đi tìm bọn bay, không dè bọn bay lại tự dẫn xác đến,
thật tiện quá !
Sau câu nói của mụ, căn phòng như chìm đắm trong bầu sát khí ghê rợn, một trận chém giết sắp sửa khai diễn.
Thình lình ...
- Oa ! - Một tiếng rống vang rền như tiếng sấm dậy giữa không trung.
Mọi người có mặt đều chấn động tâm thần, vận công kháng cự.
Người thảm hại nhất có lẽ là Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng, vì công lực bị chế nên
ảnh hưởng tiếng rống làm ngũ quan chàng đều rướm máu, nét mặt hiển nhiên đau đớn
cùng cực.
Tiếng rống quái dị đó chính là do Thiên Quỷ Giáo Đường Hoàng Trưởng Lão Khưu
Trúc thi triển công lực Sư Tử Hống. Vừa rống xong một tiếng, lão ta đã nhẹ như bóng
chớp chồm đến tấn công Mãn Thiên Phi Hoa Đặng Giao liên tiếp ba chiêu tuyệt học
"Kim Sư Tam Trảo". Kình lực, chiêu thế rất là quái dị ác độc khiến Đặng Giao phải thối
lui ba bước.
Hắc ! Phiêu Phiêu Tiên Tử cất tiếng cười lạt, mặt lạnh như sương, bay ra chận
đòn, cũng thần tốc xử dụng ba quyền hai cước với chiêu thế thần kỳ bí ảo dồn địch
thủ tháo lui hơn năm bước. Bà ta đã thi triển tuyệt chiêu trong pho "Xảo Trích Hàn
Mai Thất Thức".
Trong cuộc chiến sắp sửa kịch liệt, Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng bỗng cố gắng
đứng dậy lớn tiếng :
- Đặng tiền bối, xin nhị vị...
Mặc dầu đã mất hết công lực, sắp chết dưới Chiêu Hồn Pháp Án của Thiên

Quỷ
Giáo, nay thấy vợ chồng Đặng Giao xuất hiện, đem lại hy vọng sống sót, đáng lẽ là
điều vui mừng, nhưng vốn tính kiêu ngạo, quật cường ít khi chịu mang ơn ai, nên chàng
định lên tiếng từ chối sự cứu giúp.
Nhưng không đợi chàng nói hết, Mãn Thiên Phi Hoa Đặng Giao đã lớn tiếng ngắt
lời chàng :
- Y Mộng Lăng, giờ này mà chưa chịu chạy đi !...
Chưa dứt lời, ông ta đã nhảy tới chụp ngang lưng chàng tung mạnh lên phía lỗ hổng
trên đỉnh nóc nhà.
Lập tức hàng loạt bóng người nhảy theo, kèm theo tiếng hò hét hổn loạn ... Trong
khi đó, từ trên nóc nhà bỗng có một tấm lụa màu bạch bay lượn như con bạch long cuộn
ngang thân hình Y Mộng Lăng kéo ra khỏi lổ hổng bay vút đi.
Quỷ Cưu Bà Bà, Bát Tý Phi Hồ và Tiểu Vân Tước Nhi đêu thét lên những tiếng
giận dữ, bỏ vợ chồng Đặng Giao phóng mình đuổi theo.
Mãn Thiên Phi Hoa đâu chịu để cho họ dễ dàng thoát thân, chỉ thấy ông ta đứng
nguyên một chỗ, xoay mình ba vòng, lập tức một vầng ánh sáng bảy màu, phát hiện
bay lượn với những đợt kình phong ào ào chận đứng ba người không cho lao thoát khỏi
lỗ hổng trên nóc nhà để đuổi theo bóng người vừa cứu Y Mộng Lăng chạy đi.
Công lực thật kỳ tuyệt, đây chính là môn công phu đắc ý nhất của ông ta "Mãn
Thiên Phi Hoa" tuyệt học.
Cũng ngay lúc đó, một tràng cười dài hà hà hà ! Hà hà hà !...nổi lên rồi một bóng
người như bóng ma quỷ hiện hình, bất thần xuất hiện giữa đấu tràng mang theo một
luồng kình lực hùng hậu.
Bóng người vừa đột nhiên xuất hiện là một tiểu lão đầu, đội chiếc nón mê hình
thù rất quái dị, và chính là tay quái kiệt nổi danh võ lâm đương thời : Hữu

Dư Tiên
Sinh.
Tại đấu tràng, từng khuôn mặt đều mang vẽ lạnh lùng đáng sợ, chỉ có Hữu Dư
Tiên Sinh là vẫn tươi cười hề hà, cất giọng khoan thai :
- Các người hãy tìm đường chạy đi cho mau, kẽo sẽ cháy thành than bây giờ, cả
khu lâu đài này ta vừa cho một mồi lửa...
Ông ta chưa dứt lời thì đã có một ngọn lửa hừng hực lùa vào căn phòng, tiếp theo là những tiếng bùng, rắc, rắc, nổi lên tứ phía.
Khà, khà, khà !... Hữu Dư Tiên Sinh ngửa cổ cười đắc ý :
- Nếu các ngươi muốn chết thì cứ ở lại, còn ta thì phải sống thêm mấy năm nữa
để hưởng của trời mới được.
Vừa nói ông ta vừa lao vút ra khỏi phòng, chỉ lắc mình một cái đã biến dạng.
Hữu Dư Tiên Sinh xuất hiện bất thần, mà biến đi cũng bất thần chẳng khác con
thần long chỉ thấy đầu chớkhông thấy đuôi; để lại phía sau một cảnh hỗn loạn với vùng
lửa đỏ ngất trời.

Ma diện ngân kiếm

dịch giả: Vũ Ngọc, đánh máy: Cao thủ Maihoatrang
Chuyển text: Motsach

Hồi 37
Tức khí tranh chấp

Bóng hoàng hôn đã đổ, chi trong vòng nửa ngày, cả tòa lâu đài của Thúy Hà Sơn
Trang biến thành đống tro tàn dưới cơn bão lửa.
Kêu gào! Gầm thét! Tất cả đều tiêu tan theo khói lửa, còn lại chỉ là những xác
chết cháy đen nằm phơi dưới không khí thê lương thảm đạm!
Từ đỉnh núi phía xa, trước tòa sơn động, bóng một thiếu niên áo trắng nết mặt
ưu tư, hướng nhìn về phía Thúy Hà Sơn Trang. Thiếu niên đó là Tiểu Bạch Long Đặng
Giao Phi, con trai của vợ chồng Đặng Giao và Phiêu Phiêu Tiên Tử.
Thiếu niên áo trắng lộvẽ bồn chồn lo lắng, miệng lẩm bẩm:

- Tại sao giờ này vẫn chưa ra kìa!
Chàng ta nóng ruột là phải, vì trước khi sắp đặt kế hoạch cứu Y Mộng Lăng, chàng đã ước hẹn với cha mẹ chàng là Mãn Thiên Phi Hoa Đặng Giao và Phiêu Phiêu
Tiên Tử Nguyễn Quỳ nh Ty gặp nhau tại đây; thế mà giờ này vẫn chưa thấy ra, chẳng lẽ
song thân chàng đã gặp điều gì bất trắc ?
Đột nhiên chàng cau mày, quay phắt lại vì nghe có tiếng động lạ. Đến khi nhìn rõ,
chàng mới thở ra một hơi nhẹ nhõm, cất tiếng hỏi:
- Nhà ngươi đã tỉnh rồi à ?
Người vừa từ trong động đi ra, đến gần sau lưng Tiểu Bạch Long là Y Mộng Lăng,
chàng vẫn mang trên môi nụ cười kỳ dị, nhưng không dấu nổi nét mệt mõi ưu tư. Chàng
khẽ cất tiếng:
- Tiểu đệ xin cảm tạ Đặng huynh cứu mạng.
Mặc dầu lên tiếng cảm ơn, nhưng trong giọng nói chàng đượm vẽ thê lương, cảm
khái của người anh hùng khi mạt lộ, vì chàng biết huyệt Tinh Tủy Thần Hộbị chế, mạng
sống chỉ còn mấy ngày nữa, nên sự sống đối với chàng lúc này, chẳng thích thú gì, có
điều cả gia đình Đặng Thế Gia đã tận lực cứu giúp, thì cũng phải tạ ơn người ta, một
hành động mà chàng không bao giờ muốn.
Tiểu Bạch Long Đặng Giao Phi, đáp lời hết sức lạnh nhạt:
- Không có gì phải cảm ơn!
Thật là trái lẽ thường tình.
Y Mộng Lăng vẫn giữ nụ cười kỳ dị, nói:
- Nhưng mà chuyện Đặng huynh cứu mạng tiểu đệ là có thực.
- û! Tuy nhiên, trước đây nhà ngươi cũng đã có một lần cứu mạng cả gia đình
Đặng Thế Gia ...
Ngừng một chút, chàng ta lại dửng mày nói tiếp:
- Do đó, chuyện cứu nhà ngươi hôm nay, kể như đã thanh toán sòng phẳng giữa
gia đình ta với ngươi. Trái lại, còn món nợ giữa ta với ngươi thì chưa thể xong được.
- Nợ giữa tiểu đệ với Đ8ng huynh ?

Giọng Y Mộng Lăng hết sức kinh ngạc:
- Phải!
Tiểu Bạch Long từ từ bước tới trước mặt Y Mộng Lăng, cặp mắt tỏa ánh sáng
khác thường, gằn giọng:
- Hẳn nhà ngươi còn nhớđã có lần đánh bại ta chứ!
- Có phải Đặng huynh...
- Tiểu Bạch Long này chưa từng bị bại lần nào, nên ta không phục.
Thật vậy, từ ngày xuất hiện giang hồ, Tiểu Bạch Long chưa hề bị thua một người
nào, vẫn giữ vững được danh vọng của Đặng thế gia tại Cùng Lai Sơn. Nhưng một lần
nọ, chàng ta đã bị Y Mộng Lăng đánh bại, mặc dầu không phải là thảm bại, nhưng
chàng ta đã lập tâm quyết rửa điều sỉ nhục này.
Y Mộng Lăng thản nhiên hỏi:
- Có phải Đặng huynh định tái đấu chăng ?
- Đúng! Nếu lần này bị thua nữa thì Tiểu Bạch Long này sẽ ẩn tích giang hồ. Trái
lại, nếu nhà ngươi bị thua thì tính sao ?
Y Mộng Lăng nhếch mép cười kỳ dị, khẽ nhún vai nói:
- Tiểu đệ không muốn tái đấu.
Tiểu Bạch Long trố mắt nhìn Y Mộng Lăng lộvẽ khích động và phẫn nộ:
- Tại sao nhà ngươi không tái đấu ? Hừ không tái đấu cũng không được.
Y Mộng Lăng khẽ lắc đầu:
- Nếu như tiểu đệ nhận thua thì sao ?
Thật là ngoài sự dự đoán của Tiểu Bạch Long, vì chàng ta cũng là một thiếu niên
tự phụ hiếu thắng đâu kém gì địch thủ, mà nay lại thấy địch thủ thốt ra được câu nói
như vậy thật bất ngờ và trái với lẽ thường quá.
Chàng trố mắt nhìn Y Mộng Lăng một lúc rồi dịu giọng:
-Có phải nhà ngươi bị thương, ảnh hưởng đến công lực, nên không muốn tái đấu
chứ gì ?
Y Mộng Lăng vẫn thản nhiên:
- Bị thương một chút đâu có ảnh hưởng gì bao nhiêu. Chỉ có điều tiểu đệ không
muốn động thủ với Đ8ng huynh nữa.
- Không muốn động thủ với ta nữa ?

Câu này đối với Tiểu Bạch Long quả là một câu nói khinh miệt, nên chàng ta tức
tối nói tiếp:
- Không! Ta buộc ngươi phải động thủ.
- Đặng huynh có chắc làm được như vậy không ?
- Được, để rồi ngươi sẽ biết.
Vừa dứt lời, Tiểu Bạch Long đã bất thần đưa tay tát vào mặt Y Mộng Lăng hai
cái: Bốp, bốp...!
Y Mộng Lăng bị đánh lạng quạng thối lui mấy bước, ngã ngồi xuống đất. Hai bên
má in hằn vết chưởng, những giòng máu tươi từ hai lỗ mũi và hai bên mép rỉ ra thấm
ướt vạt áo trước ngực.
Tiểu Bạch Long bất giác lộvẽ ngạc nhiên vô cùng, chàng ta có cảm nghĩ Y Mộng
Lăng như một người không có võ công, và không phải một người đã từng đánh bại
chàng ta. Đương nhiên, chàng ta đâu có hiểu rõ câu chuyện Y Mộng Lăng bị mũi kim
châm Hàn Băng Tinh Anh kềm chế huyệt Tinh Tủy Thần Hộ, làm mất hết võ công.
Bị hai cái tát choáng váng mặt mày, nhưng Y Mộng Lăng vẫn gắng gượng đứng
dậy, và vẫn nở nụ cười kỳ dị trên gương mặt tuấn tú bất phàm.
Nụ cười của chàng lại càng làm Tiểu Bạch Long điên tiết:
- Hừ! Nhà ngươi giả bộgiỏi thật.
Thế rồi chàng ta hầm hầm bước tới trước mặt Y Mộng Lăng trố mắt nhìn chầm
chập vào giữa mặt địch thủ một chập. Đoạn, chàng ta bất thình lình cất tiếng cười
ha hả, đưa tay rút trong lưng ra một giải lụa bạch màu trắng, múa thành một đạo
quang cuộn ngang lưng Y Mộng Lăng miệng quát lớn:
- Nào thử xem ngươi còn giả bộđược nữa không ?
Chỉ thấy chàng ta khẽ rung tay một cái, cả thân hình Y Mộng Lăng bị giải lụa
bạch hất tung lên cao bảy tám trượng, chẳng khác mũi tên bắn vọt đi, vạch thành
một đường vòng cung, rớt xuống chân núi.

Tiểu Bạch Long ngước mắt nhìn, nhủ thầm:
- Ta xem phen này nếu ngươi còn giả bộchẳng chịu thi triển võ công, thì sẽ tan
xác... Nhưng ý nghĩ chưa dứt, thì nét mặt chàng ta lại lộvẽ kinh dị khác thường vì
chàng ta nhìn thấy, Y Mộng Lăng quả thực chẳng chịu thi triển công lực mà để mặc
cho thân mình lao thẳng xuống núi. Lúc này, Tiểu Bạch Long có muốn cứu lại cũng không
còn kịp nữa.
Giữa lúc thập phần nguy hiểm, bỗng nhiên từ bên sườn núi phía trái một bóng
người xẹt ra như ánh điện chớp, đón lấy thân hình Y Mộng Lăng rồi cất tiếng hú dài,
bay vọt lên đỉnh núi, chẳng khác con diều hâu cắp con gà con.
Bóng người này không ai khác hơn là vị quái kiệt Hữu Dư tiên sinh đã xuất hiện
tại Thúy Hà Sơn Trang trong giây lát rồi lại biến đi như một con thần long.
Vừa hạ chân xuống đất, Hữu Dư tiên sinh đã trầm nét mặt nhìn Tiểu Bạch Long
nói:
- Hừ! Ta không ngờ với thân phận một kẽ như ngươi mà lại nỡ, đang tâm hạ độc
thủ với người mất hết võ công như thế.
Tiểu Bạch Long trố mắt kinh ngạc, nói không thành tiếng:
- Sao? Tiền bối nói... Sao... ?
Hữu Dư tiên sinh cười lạt:
- Nhà ngươi giỏi ở đó mà đắc ý , lát nữa đây ta xem ngươi sẽ dở khóc dở mếu
cho mà coi.
Dứt tiếng ông ta không đợi Tiểu Bạch Long trả lời, đã chu miếng huý t lên hồi còi
dài âm thanh vang vọng rất xa; Và chỉ trong giây lát, có tiếng hồi âm loong koong,
loong koong! - Tiếng nhạc ngựa.
Tiểu Bạch Long đứng thừ người, không biết nói gì, trong lòng thầm hãi sợ một
điềm bất thường sắp xẩy đến...
Tiếng nhạc ngựa mỗi lúc một gần, từ đằng xa một con lừa đốm lông xuất hiện bên

sườn đeo lủng lẳng một cái hồ đựng cá có cắm một cây cần câu đủ bộ, đây chính là
dấu hiệu đặc biệt của Hữu Dư tiên sinh. Có điều làm người ta hãi sợ là lúc này trên
lưng con lừa chở thêm hai cái xác chết, toàn thân lột trần và sơn bằng một lớp sơn
màu vàng.
Lúc bấy giờ, Hữu Dư tiên sinh mới quay sang Tiểu Bạch Long bảo:
- Đặng Giao Phi, chú hãy nhìn xem xác ai đó.
Thực ra không đợi Hữu Dư tiên sinh nói, Tiểu Bạch Long đã nhìn rõ rồi. Hai xác
chết đó chính là xác cha mẹ chàng ta - Mãn Thiên Phi Hoa Đặng Giao và Phiêu Phiêu
Thiên Tử Nguyễn Quỳ nh Ty. Vừa rồi chàng đã có cảm giác bất tường, nhưng không ngờ
rằng điều bất tường đó lại ứng vào cái chết cực kỳ bi thảm.
Chàng trợn mắt như muốn rách mí, muốn khóc mà không có lệ muốn gào mà không
thành tiếng.
Ma Diện công tử Y Mộng Lăng thì rung lên bần bật, chàng khích động vì vợ chồng
Đặng Giao đã vì chàng mà chết thảm.
Không khí trầm lặng giây lâu.
Y Mộng Lăng, từ từ bước đến cạnh Tiểu Bạch Long khẽ lên tiếng:
- Thôi thì người chết không thể sống lại, Đặng huynh cũng chớnên...
® chàng định lên tiếng an ủi Tiểu Bạch Long, nhưng không ngờ vì vài lời nói của
chàng. Tiểu Bạch Long lại nhào tới ôm lấy thi thể vợ chồng Đặng Giao, cất tiếng khóc
rống lên, làm chàng nghẹn lời không thể nói tiếp.
Sau một hồi khóc lóc, Tiểu Bạch Long bỗng như kẽ điên cuồng, ôm xác cha mẹ
chàng đặt vào trong cái hang bên cạnh, rồi vận chưởng tung ra liên tiếp mấy chưởng.
Bình, bình... đá núi bị chưởng lực hùng hậu của chàng ta đánh sập ào ào, chỉ trong
chốc lát đã lấp kín cửa hang, chôn chặt hai xác vợ chồng Mãn Thiên Phi Hoa Đặng Giao
và Phiêu Phiêu Tiên Tử Nguyễn Quỳ nh Ty đã từng một thời danh tiếng lừng lẫy giang hồ.

Lấp xong cửa hang, Tiểu Bạch Long nghiến răng gầm thét:
- Trả thù!... Trả thù!... Nhất định ta phải trả thù...
Nét mặt chàng ta hiện lên vẽ bi phẫn cực độ. Y Mộng Lăng đứng bên cạnh, cũng
không ngăn được buông tiếng thở dài.
Tiểu Bạch Long trợn cặp mắt đầy lệ nhìn chàng quát:
- Mi thở dài cái gì ? Ta nhất định phải trả thù, mà kẽ thù thứ nhất là mi đó...
- Là tiểu đệ ?
- Phải, vì không có mi thì cha mẹ ta đâu đến nỗi phải chết thê thảm.
Y Mộng Lăng nhìn Tiểu Bạch Long rồi lại buông tiếng thở dài. Chàng còn nói gì
được nữa bây giờ. Chàng không giết bá nhân, nhưng bá nhân đã vì chàng mà chết thì
cũng thế. Chàng khẽ nhún vai, nở nụ cười kỳ dị rồi từ từ bước tới trước mặt Tiểu
Bạch Long nói:
- Kẽ làm con, tất nhiên là phải trả mối thù không đội trời chung cho cha mẹ, chuyện đã xảy ra như thế này, thì xin Đặng huynh cứ việc ra tay.
Tiểu Bạch Long trợn mắt, gầm thét:
- Mi tưởng rằng ta không dám giết mi hẳn !
Vừa dứt lời, chàng ta đã lẹ như chớp tung hai ngón tay xỉa ngay cặp mắt của Y
Mộng Lăng.
Với thân thủ của Y Mộng Lăng hiện thời thì khó thể né được, huống chi chàng lại
không có ý muốn tránh né, mà lại thản nhiên đứng im đón nhận...

Ma diện ngân kiếm

dịch giả: Vũ Ngọc, đánh máy: Cao thủ Maihoatrang
Chuyển text: Motsach

Hồi 38
Hoả thiêu ba ngày

Hữu Dư tiên sinh đột nhiên cất tiếng quát: "Hãy khoan!" rồi thân hình ông xẹt
đến như chớp chụp giữ cổ tay Tiểu Bạch Long, trầm giọng nói:
- Chuyện này trước đây bản tâm lão không muốn can thiệp, nhưng bây giờ thì lão
muốn can thiệp cho đến cùng.

Tiểu Bạch Long vùng tay thoát khỏi kềm chế, cất giọng phẫn uất:
- Lão già ngươi muốn cái gì ?
- Nếu ta muốn thì chú nhỏ nhà ngươi không còn đứng đây được để mà hống hách...
Ông ta lắc lư cái đầu đội chiếc nón mê, nói tiếp giọng đầy vẽ khinh miệt: " Có điều, lão
thấy rằng đã là trang hán tử và muốn cho xứng đáng là một con người thì muốn báo
thù cũng phải tìm kẽ thủ phạm chân chính mà ra tay chứ!"
Tiểu Bạch Long biến sắc, chưa kịp đáp lời, thì đã có có tiếng cười: Khà! Khà!
Khà!... với âm điệu sắc nhọn chối tai, rồi một giọng nói âm trầm tiếp theo:
- Đúng! Đã là trang hán tử muốn trả thù phải tìm kẽ chánh phạm mà ra tay, giống như trường hợp gã tiểu tử Y Mộng Lăng đi tìm ta mà trả thù mới đúng là bản
sắc con người chứ ! Khà ! Khà ! Khà...
Trên nét mặt Hữu Dư tiên sinh và Tiểu Bạch Long đều hiện vẽ kinh dị. Riêng nét
mặt Y Mộng Lăng thì từ màu lợt lạt chuyển sang màu xám đen.
Giọng cười chối tai ấy, làm sao chàng quên được, chính là giọng cười của kẽ đã
cướp mất mạng sống của cha mẹ chàng - Tàn Kim Huyết Tà Cổ Thượng Cửu.
Sau giấy phút khích động. Y Mộng Lăng cũng ngửa cổ cất tiếng cười dài ha hả
nói:
- Con quỷ già họ Cổ kia nếu mi là trang hán tử thì cũng nên chường mặt ra, chớ
núp lén như vậy, thật chẳng đáng gọi con người tí nào.
Khà ! khà ! khà !... Sau hồi cười dài, lão ta mới cất tiếng:
- Ta sợ gì mi mà chẳng dám hiện thân, nhưng trước khi hiện thân, ta hãy cho mi
xen cái này đã...
Bịch! Một xác người được liệng xuống trước mặt Y Mộng Lăng. Xác một thiếu
nữ, trên mặt in rõ dấu chưởng màu vàng chỉ có ba ngón tay.
Nhìn xác thiếu nữ, Y Mộng Lăng sửng sờ kinh ngạc đến độthất thần, chàng không
ngờ Tiêm Chưởng Phong Vân Chu Tiểu Phàn mà cũng bị Cổ Thượng Cửu hạ sát bằng

ngọn chưởng Tàn Kim Đoạn Hồn. Chàng phẫn nộhét lớn:
- Cổ Thượng Cổ ! Mi quả là con thú dại chớkhông phải con người. Mi đã tặng
nàng mũi hàn Băng Tinh Anh, mi đã lợi dụng tay nàng để hại ta, bây giò mi lại hạ sát
nàng bằng độc chưởng...
- Khà ! khà ! khà ! Ta đã giúp người trừ đi một kẽ thù lợi hại, không cảm ơn thì
chớ, ngươi còn oán trách ta, thật chẳng biết điều chút nào.
Tiếp theo là một bóng người xuất hiện giữa tràng như bóng ma quỷ hiện hình.
Một lão quái đầu, chột một mắt, cụt một tay, mớtóc rối bạc như cước xỏa phủ ngang vai, mình mặc manh áo dài màu xám. Lão quái đó chính là Tàn Kim Huyết Tà
Cổ Thượng Cửu, năm xưa đã nổi danh giang hồ hắc đạo, oai thế chỉ kém có Thiên Ma và
Địa Tà một bực thôi.
Vừa xuất hiện, lão quái Cổ Thượng Cửu đã chiếu luồng nhởn quang từ con mắt
độc nhất nhìn Y Mộng Lăng nhếch mép cười khinh miệt:
- Bây giờ ta đã xuất hiện đây, vậy mi làm gì nổi ta, hay chỉ có nước đứng ngó
cho rách mắt thôi.
Bị khinh miệt, Y Mộng Lăng giận rung người, từng thớthịt co dúm, từng sợi thần
kinh tê dại. Đứng trước kẽ thù không đội trời chung, đã chẳng làm gì được còn bị khinh
miệt thì quả là điều sỉ nhục cho chàng từ trước đến nay. Quá phẫn uất, chàng lại
buông tiếng cười dài:
- Hà ! Hà ! Hà !... Nếu Y Mỗ mà hồi phục công lực, thì xem con quỷ già mi sẽ bị
băm vằm làm trăm mảnh.
- Tiếc rằng, mi không có cách gì để phục hồi công lực phải chăng ? Khà ! Khà !
Khà !... Lão cất tiếng cười dài, cười nghiêng ngả, cười rung cả mình mẩy.
Ha ! Ha ! Ha !... Ha ! Ha ! Ha ! Y Mộng Lăng cũng ngửa mặt cười nghiêng ngả, cười
gập cả thân hình.
Sau hồi cười dài, nét mặt tuấn tú của Y Mộng Lăng hiện đầy sát khí, cặp mắt

đỏ ngầu, miệng quát:
- Ngay bây giờ ta cũng có thể giết mi.
Dứt lời, chàng đưa tay rút thanh ngân kiếm một tiếng "soạt" chân bước từ từ về phía Cổ Thượng Cửu. Mặc dầu chàng không vận dụng được tí chân lực nào, nhưng với
khí thế bộc lộbên ngoài cũng đủ kinh người, sởn óc.
Hữu Dư tiên sinh vội đưa tay cản chàng lại, rồi cất tiếng cười ha hả, nhìn Cổ Thượng Cửu nói:
- Cổ lão tà, đã lâu lắm chúng ta mới gặp lại nhau nhỉ.
Cổ Thượng Cửu khẽ ừ một tiếng lạnh nhạt:
- Nhưng ta khuyên lão tiểu tử người chớcó xía vào chuyện của ta.
Hữu Dư tiên sinh làm như không để ý đến lời Cổ Thượng Cửu, mà cứ tiếp tục lẩm
bẩm:
- Ta biết mà, năm xưa Cổ lão tà ngươi bị Thiên Ma đánh cho thất điên bát đảo,
phải ẩn mặt giang hồ bây giờ mới dám ló ra...
Nghe nói, nét mặt Cổ Thượng Cửu vốn đã quái dị khó coi, lại càng trở nên khó coi
hơn.
Trong khi đó, Hữu Dư tiên sinh khẽ liếc nhìn lão ta một cái, tiếp tục nói:
- Cái chuyện con gánh lỗi lầm cho cha là lý đương nhiên, không ai có quyền xía vào,
có điều Cổ lão tà áp dụng thủ đoạn không được quanh minh lắm, làm mất mặt lớp
người thuộc hàng tiền bối như chúng ta mà thôi.
- Câm miệng lại, không can hệ gì tới nhà ngươi mà xía mỏ vô. Cổ Thượng Cửu tia
luồng hung quang từ con mắt độc nhất nhìn Hữu Dư tiên sinh như muốn ăn tươi nuốt
sống địch thủ.
Thấy Cổ Thượng Cửu nổi giận, Hữu Dư tiên sinh lại càng tỏ vẽ hết sức thản nhiên
chắp hai tay sau lưng, ngửa mặt nhìn trời đủng đỉnh nói:
- Kể ra thì giữa ta với Cổ lão tà ngươi chẳng có hiềm khích gì, nhưng ta thấy rằng...
Tới đây ông ta nhìn sang đối phương ngập ngừng giây lâu không chịu nói tiếp.
Cổ Thượng Cửu bực mình gắt lớn:
- Thấy rằng thế nào ? Sao không nói nữa ?

- Thôi, chẳng nói nữa, để tránh cho lão tà ngươi đỡ bực mình...
- Ta bắt ngươi phải nói.
- Được, nếu lão tà ngươi muốn biết, thì ta nói vậy...
Dứt lời Hữu Dư tiên sinh dơ tay lật chiếc nón mê ra phía sau, nhìn Cổ Thượng Cửu
chậm rải nói:
- Ta thấy rằng, năm xưa Cổ lão tà ngươi đã bị Thiên Ma làm cho thân tàn ma dại, bây giờ tuy thời gian có thay đổi, cảnh vật có khác xưa, nhưng dưới tay đứa con
của Thiên Ma, nhà ngươi cũng chưa chắc đã cứu vãn được mặt mày.
- Láo ! Láo ! Láo !
- Nếu nhà ngươi không phục, sao chẳng dám lấy mũi kim châm kiềm chế huyệt đạo
của nó ra, rồi công khai quyết đấu một trận.
- Có gì mà ta chẳng dám, ta...
Nói tới đây, Cổ Thượng Cửu chợt ngừng lại, rồi lớn tiếng cười khà khà, giọng đắc
ý :
- À. Lão tiểu tử ngươi định dùng thủ đoạn khích tướng. Ai thì không biết, chớ
nhà người thì ta biết quá, ta không mắc bợm ngươi đâu. Khà ! Khà ! Khà !
Hữu Dư tiên sinh cũng cất tiếng cười ha hả trả miếng:
- Ai thì không biết, chớCổ lão tà ngươi ta cũng biết rõ quá, vì thứ nhất, ngươi
sợ đánh không lại tiểu bối họ Y, thứ hai, ngươi có mũi kim châm, nhưng không có cục
Thiên Cổ Lạc Thiết thì dù có muốn lấy mũi kim đó ra ngươi cũng đành bó tay chịu chớ
làm gì được.
- Láo ! Láo !
Từ con mắt độc nhất của lão tia ra đạo nhỡn quang kỳ dĩ., mặc dầu lão nói lão
không mắc mưu khích tướng, nhưng lão vẫn bị khích động lớn tiếng biện bạch:
- Đã mười mấy năm khổ tâm tu luyện, công lực cao cường, ta đâu thèm sợ thằng con nít họ Y. Còn cục Thiên Cổ Lạc Thiết không có, thì đã có Lãnh Kim Tinh...
Nói tới đây, lão ta bỗng ngừng lại, hình như lão chợt tỉnh ngộlà bị mắc mưu nói
khích của Hữu Dư tiên sinh.

Thấy vậy, Hữu Dư tiên sinh vội cướp lời:
- Ta cũng biết Cổ lão tà ngươi đâu có sợ gì một gã hậu sinh vãn bối. Và ta cũng
biết nếu muốn chữa cho thằng nhỏ đó, thì chỉ việc cho nó uống một ít Lãng Kim Tinh, rồi
dùng lửa đốt ba ngày ba đêm, sau đó vận dụng kình lực chân khí thuần dương giúp sức,
là có thể hóa tan được mũi kim châm Hàn Băng Tinh Anh. Có phải vậy không ?
- û, đúng thế thì sao ?
Hữu Dư tiên sinh vân giọng nói thản nhiên:
- Đúng thế thì dể lắm. Nếu quả Cổ lão tà ngươi còn khí phách là Cổ lão tà, ta nguyện sẽ hi sinh một ít chân khí thuần dương tiếp tay với nhà ngươi chữa cho thằng
nhỏ, bằng trái lại, nhà ngươi sợ nó phục hồi công lực rồi không đánh thắng được nó, thì
khỏi phải nói gì nữa.
Tàn Kim Huyết Tà Cổ Thượng Cửu vẫn bị Hữu Dư tiên sinh nói khích, không nén
được giận dữ:
- Nói láo. Lão tà này làm việc gì có bao giờ phải mượn ai tiếp tay đâu.
- Đúng. Đó là nhà ngươi nói chớkhông phải ta nói nhé.
Dứt lời Hữu Dư tiên sinh liền chìa tay nói tiếp:
- Cổ lão tà, đưa Lãnh Kim Tinh đây.
Cổ Thượng Cửu tia luồng nhỡn quanh xanh lè nhìn Hữu Dư tiên sinh, nhưng cuối cùng,
vì thể diện của một nhân vật võ lâm, nên lão ta đành phải thò tay vào bọc lấy mảnh
Lãnh Kim Tinh đưa cho Hữu Dư tiên sinh, miệng lẩm bẩm:
- Thế này là nghĩa lý gì ?
Hữu Dư tiên sinh vẫn thản nhiên với giọng khôi hài:
- Còn nghĩa lý gì nữa. Muốn gỡ nút thì phải do người thắt nút chớsao. Hà ! Hà !
Hà !...
Vừa cười, ông ta vừa đưa cho Y Mộng Lăng uống một chút Lãnh Kim Tinh, đoạn
quay sang Cổ Thượng Cửu, nói:
- Nào, bây giờ chúng ta đi tìm củi lửa, lát nữa đây, ngươi sẽ lo phần việc của ngươi, còn ta thì vừa câu cá, vừa bỏ thêm củi đốt.
Dứt lời ông ta lắc lư gật gù cái đầu đội chiếc nón mê, vừa bước đi vừa cất

tiếng
ngêu ngao hát:
- Có cá có dư, có dư có cá...
Chỉ một lát sau, hai tay võ lâm cao thủ đã khuân về đây một đống củi khô. Thế
rồi lửa được châm lên bốc cháy ngùn ngụt, Y Mộng Lăng bị Hữu Dư tiên sinh đè chẳng
cho nói năng kháng cự gì, bắt lột trần truồng, ngồi xếp bằng trong giữa đống lửa cháy.
Tàn Kim Huyết Tà Cổ Thượng Cửu cũng lột hết quần áo, ngồi đối diện Y Mộng
Lăng song chưởng đưa ngang trước mặt, chờ đến lúc cần, sẽ vận dụng chân khí thuần
dương giúp sức cho hỏa lực, nhiệt khí xông vào nội thể của chàng.
Y Mộng Lăng thực tình không mấy gì tin tưởng, là có thể ngồi trong đống lửa đỏ,
đốt cháy ba ngày đêm mà không hề hấn gì chỉ nhờ vào một miếng Lãnh Kim Tinh mỏng
tựa cánh ve.
Nhưng chàng nghĩ sớm muộn gì cũng chết, nên chàng đành nhắm mắt mặc cho số
phận.
Khi ngọn lửa bốc cao chàng cảm thấy nóng hực, da thịt bỏng rát, cổ khô miệng
ráo, mồ hôi đổ ra có giọt. Nhưng trạng thái này chỉ xẩy ra trong thời gian nguội chén
trà rồi bỗng dưng một luồng hơi mát mẽ từ trong nội thể, dần dần tản ra khắp ngoài
mặt da, lập tức chàng không còn cảm thấy nóng rát nữa. Lại sau thời gian nguội chén
trà, chàng cảm giác như có luồng hơi nóng từ bên ngoài thấm vào cơ thể, tập trung
tại huyệt đan điền rồi dần dần bốc lên. Lúc này, nét mặt chàng thoáng hiện vẽ mừng
rỡ vì chàng phát hiện, luồng chân lực từ lâu không đề tụ được, nay đã có thể hòa cùng
luồng nhiệt lực tập trung vào vực đan điền, để theo với luồng nhiệt lực này cùng bốc lên
dần. Chàng lại cảm thấy rằng không bao giờ chân lực đề lên được cao quá luồng nhiệt

lực, trách nào mà chẳng phải cần thời gian thiêu đốt ba ngày ba đêm. Đã hiểu vậy,
chàng bèn tĩnh tâm ngồi nhắm mắt vận công. Một khi tâm thần đã yên định, thì ngoài
đôi lúc còn cảm thấy nóng rát, chàng không thấy đau khổ nữa. Trong thời gian ngồi
vận công, chàng cũng vẫn còn mơ hồ nghe Hữu Dư tiên sinh ngồi bên đống lửa vừa nghêu
ngao hát vừa liệng thêm củi.
Đến ngày thứ ba, Y Mộng Lăng cảm thấy luồng nhiệt lực đã hợp với chân lực bản
thân xông lên tới huyệt Trung Linh Ngũ Phú, nên chàng biết là công phu sắp sửa thành.
Chàng cố tập trung vận dụng chân lực đến độthật cao, thì đột nhiên luồng nhiệt lực
tan biến khắp toàn thân, thân hình chấn động một hồi thật mãnh liệt, trong giây phút
ấy, chàng có cảm giác công lực toàn thân đã khôi phục. Chàng mừng quá, cất tiếng
rú dài rồi vươn mình nhảy vọt lên cao hơn ba trượng, bay lượn trên không ba vòng rồi
mới đáp xuống, với một tư thế thật mỹ diệu, đó là thân pháp khinh công tuyệt đỉnh
"Thiên Mã Hành Không" (ngựa đi trên không).
Tàn Kim Huyết Cổ Thượng Cửu cũng xoa tay thở ra một tiếng nhẹ nhõm.
Trong khi đó thì Hữu Dư tiên sinh đã nắm bắt chân chữ ngũ trên lưng con lừa,
liệng bọc quần áo đến cho Y Mộng Lăng, nói:
- Chú em đừng có vội cao hứng, lát nữa đây còn một trận đấu đang chờ ngươi,
trận đấu này, lão không thể can thiệp giúp đỡ được đâu. Bây giờ ngươi hãy mặc
quần áo đàng hoàng, đến ra mắt sư phụ ngươi đã.
Nghe nói, Y Mộng Lăng lộvẽ kinh ngạc, vội đưa mắt nhìn chung quanh, quả nhiên
chàng thấy một vị lão già, diện mạo thanh tú đang ngồi trên một tảng đá gần đó.
Lão già chính là Địa Tà, sư phụ đã truyền thụ cho chàng môn tuyệt học ám khí "Kim
Hoa Thiềm". Chỉ có điều chàng thắc mắc là sư phụ chàng đã bị phế võ công

và dồn ép
vào ở trong khu vực võ lâm cấm địa, tại sao bây giờ lại tới đây.
Chàng hấp tấp mặc quần áo, rồi bước tới lạy phục dưới đất:
- Đệ tử xin ra mắt sư phụ.
Địa Tà khẽ "ừ" một tiếng, trầm giọng hỏi:
- Con có biết tại sao ta đến đây không ?
Y Mộng Lăng cung kính đáp:
- Đệ tử ngu muội, xin sư phụ chỉ dạy.
- Nghe nói, con đã trả xong mối thù huyết hãi của phụ thân con rồi phải không ?
- Thù, tuy nhiên có thể nói đã trả xong, nhưng...
- Bốn người được ghi danh tánh trên chéo áo, chẳng phải con đều đã hạ sát rồi
ư?
- Thưa đúng vậy, nhưng còn có...
- Chuyện đó ta biết rồi, nếu không ta đã chẳng ra đây tìm gặp con...
Tới đây, ông ta ngưng một lát như đắn đo suy nghĩ rồi mới nói tiếp:
- Chuyện khác ta không can thiệp, nhưng chuyện này, thì sở dĩ hôm nay ta phải
đến đây gặp con là để cho con hay rằng, mối huyết cừu của cha con, kể từ giờ này trở
đi coi như tạm kết thúc, không nên truy cứu thêm nữa.
- Thưa sư phụ...
Y Mộng Lăng ngơ ngác không hiểu tại sao sư phụ chàng lại ngăn cản không cho
truy cứu sư thúc trong mối thù của cha chàng như thế và trong khi còn ngập ngừng thì
đã nghe Địa Tà giọng có vẽ gay gắt:
- Con có nghe ta nói gì không ?
Y Mộng Lăng đáp:
- Nhưng thưa sư phụ...
- Không, nhưng gì cả, nếu con không nghe lời ta, sau này con sẽ hối hận vô cùng.
Cái lý do ngăn cản chàng truy cứu sự thật trong chuyện phục thù cho cha chàng
không đủ làm chàng tin phục, chàng nhớhình như cũng có một lần chàng được nghe Liễu
Liễu Thần Tăng cảnh cáo chàng như thế. Vậy sực thực trong vụ này ra sao. Chẳng lẽ
giữa Liễu Liễu Thần Tăng với Đha Tà - sư phụ chàng - có liên hệ gì ? -

Không có lý . Rõ
ràng, năm xưa sau khi Thiên Ma - Cha chàng - chết, chính Liễu Liễu thần tăng đã hủy võ
công của Địa Tà, rồi dồn ông ta vào ở trong khu vực võ lâm cấm địa kia mà. Hay là
giữa Địa Tà với Thiên Ma có liên hệ gì. Thật là bí mật, khó hiểu. Sau cùng Y Mộng Lăng
tỏ ý cương quyết:
- Có thể đệ tử sẽ nguyện gánh chịu lấy sự hối hận về sau.
Nghe chàng nói, Địa Tà bỗng biến sắc, trầm ngâm giây lát, nói:
- Con có biết Không Không Nhất Tẩu đã vào Trung Nguyên rồi không ?
- Phải sư phụ muốn nói đến ngoại công con chăng ?
- Đúng. Và con có biết vì lý do gì mà ngoại công con từ ngoài Không Minh Đảo xa
xôi ngàn dặm, tái nhập trung nguyên làm gì không ?
- Chắc là người vào để tìm đệ tử...
Địa Tà không đợi chàng nói hết, đã ngắt lời:
- Phải, ông ta vào trung nguyên để tìm lấy tính mạng con đó.
Y Mộng Lăng bàng hoàng cả người, chàng không tin lỗ tai mình nữa. Nhưng chẳng
lẽ sư phụ chàng lại bịa đặt nói dối chàng ư ?
Thật vậy chăng ? Quả là một điều bí mật đến hãi người...

Ma diện ngân kiếm

dịch giả: Vũ Ngọc, đánh máy: Cao thủ Maihoatrang
Chuyển text: Motsach
Hồi 39
Phong cách hiệp sĩ

Một chuỗi những nghi vấn chồng chất không tìm ra giải đáp.
Y Mộng Lăng ngước cặp mắt ngờ vực nhìn sư phụ chàng, một nhân vật đã cùng
với Thiên Ma Y Dật, song song nổi danh, oai trấn giang hồ năm xưa - Địa Tà Quy
Phượng Thương.
Liễu Liễu thần tăng là một vị chưởng môn Thiếu Lâm trên một đời. Năm xưa,
khắp giang hồ, bất cứ nhân vật võ lâm hay lục lâm hảo hán nào cũng như các tay võ sư

tiêu khách, môn hội bang phái v.v... Hễ nhắc đến bốn chữ Liễu Liễu thần tăng, là chẳng
những ngoài mặt tỏ ra cung kính bội phần, mà trong bụng cũng vui vẽ kính phục. Nhất là,
năm xưa ông ta đã một lần đơn thân độc mã, khảng khái đến võ công Sơn Bạch Vân
Lĩnh, ứng chiến với Thiên Quỷ Cưu Bà càng làm tăng thêm sự kính trọng của mọi người.
Thế mà, ngày nay chẳng lẽ một người có một danh vọng uy thế như thế, lại có liên
hệ gì với một tà giáo như Thiên Quỷ Giáo ư ?
Gần đây, mấy lần ông ta xuất hiện lần nào cũng mang theo không khí thần bí, lời
lẽ khó hiểu. Hay là bên trong còn chứa chất nhiều bí mật, âm mưu ?
Lại còn Không Minh Đảo Không Không Nhất Tẩu, tại sao lại rời đảo vào trung
nguyên, vì cớgì ông ngoại lại đòi lấy tính mạng ngoại sanh ? Lời nói của Địa Tà có
thực không ?
Bao nhiêu nghi vấn đó, đã làm cho Y Mộng Lăng chìm trong suy nghĩ... Qua thời
gian khá lâu, sau cơn gió thổi xào xạc, chàng mới như từ trong giấc mộng sực tỉnh,
phóng mắt nhìn chung quanh, chỉ thấy bốn bề vắng lặng như tờ, trên đầu, mảnh trăng
non ảm đạm treo lơ lửng giữ bầu trời dày đặc ánh tinh quanh lờ mờ ẩn hiện. Địa Tà
không hiểu đã đi đâu từ lúc nào.
Có phải, vì chàng mãi chìm đắm trong sự suy tư mà không hay biết, hay là võ
công của Địa Tà Quy Phượng Thương đã đạt mức lô hỏa thuần thanh, lui tới đi đứng
không một tiếng động ?
Không, không có lý ! - Y Mộng Lăng ngửa mặt nhìn bầu trời trăng sao ảm đạm,
miệng lẩm bẩm như thế. Tuy nhiên, tự trong đáy lòng chàng lại như nhủ chàng, chuyện
ấy có thật, Địa Tà đã hoàn toàn khôi phục tất cả võ công đã bị phế hủy năm xưa.
Y Mộng Lăng cuối nhìn bóng mình dưới chân, đột nhiên bao nhiêu nỗi sầu

tư, bi
thiết trào dâng, mà bất giác rùng mình cảm xúc.
Chàng nghĩ đến mẹ chàng, Tịch Mịch Vân Thường Lăng Ba bị Tàn Kim Huyết Tà Cổ
Thượng Cửu thảm sát, lại bị Thiên Quỷ Giáo sơn xác, chàng bất giác nghiến răng thề: "
Phải trả thù. Phải trả thù..." cặp mắt chàng lóe lên hai đạo tinh quanh sáng ngời.
Thiên Ma Y Dật, cha chàng, năm xưa có phải thực bị táng mệnh dưới tay bốn
người Thất Đồ Huyết Hoắc Doanh, Ngọc Kim Câu Bạch Vũ, Đạn Chỉ Thần Kiếm Chu Kỳ
và Tuyệt Chưởng Phong Hà Thúc Tinh Nhạc hay chăng ?
Mặc dầu bốn người này, trong chốn gianh hồ đều có chút danh vọng, nhưng bảo
rằng họ có thể hãm hại được một nhân vật nổi danh lừng lẫy như Thiên Ma thì quả có
điều đáng ngờ, dù cho lúc đó cả bốn người hợp lực đối phó.
Y Mộng Lăng từ từ ngồi xuống tảng đá xanh, hai tay bóp trán suy nghĩ. Đối với
cái chết của cha chàng - Thiên Ma Y Dật - Chàng đã thấy có nhiều điểm đáng nghi.
Nhưng lúc này, chàng hoàn toàn đã là một kẽ cô đơn, bầu bạn bên mình chỉ còn
một thanh trường kiếm màu bạc.
Đường đời dằng dặt, sóng gió gian khổ, bụi đời vô tình sẽ dần dần gậm nhấm
tâm chí chàng, nhân vật vô tình sẽ bất thần tập kích thân thể chàng, chàng chỉ có
đơn thân nhất kiếm để đối phó. Ngay người yêu chí thành với chàng từ thuở thơ ấu là
Tiểu Vân Tước Nhi Lăng Ngọc Vũ cũng tàn khốc bỏ chàng mà đi.
Chàng bất giác thuận tay ngắt một lá cỏ đưa lên miệng nhai, một vị cay mặn ngấm qua cổ họng, tràn vào tâm khảm.
Đột nhiên, chàng đứng phắt dậy, rút thanh trường kiếm khua một vòng, tỏa kiếm quang sáng chói, nhếch môi nở nụ cười ...
Nụ cười của chàng lúc này, không phải là nụ cười quyến rủ đầy ma lực cố hữu, mà
là nụ cười mang đầy tính chất kiên ngợi, chí cương chí dũng, phát xuất tự đáy lòng.

Giữa lúc nụ cười chàng chưa tắt, thì từ sau hàng cây rậm phía xa bỗng xuất hiện mấy bóng người vùn vụt nhảy ra, dàn thành hàng ngang, chiếu hơn mười đạo nhỡn
quang sáng ngời về phía chàng đang đứng.
Y Mộng Lăng thản nhiên đứng im.
Một tia sát khí bốc lên trong làn sương đêm.
"Vù !" Một lá cờ màu đỏ, viền chỉ vàng chung quanh, giữa thêu một chữ "Thắng" to
lớn, tung bay lất phất giữa không khí.
Một người trong hàng tiến lên hai bước, Y Mộng Lăng thoáng nhìn đã nhận ra là
Tường Vi Hội Tổng Giám Cửu Đầu Ô Khoái Dư Sinh.
Cặp mắt Khoái Dư Sinh sắc lạnh như đao, nhìn Y Mộng Lăng một cái, giọng lạnh
lùng gằn từng tiếng một:
- Y... Mộng ... Lăng... Hãy nộp mạng.
Y Mộng Lăng trầm tỉnh hồi đáp:
- Sinh mệnh con người, chẳng qua chỉ là một vì sao nhỏ trong vũ trụ mênh mông,
chẳng đáng tiếc gì. Tuy nhiên, cũng phải làm sao sống cho có ý nghĩa và chết cho có
giá trị. Khoái tiền bối đã cần đến mạng sống của tại hạ, chẳng hay có thể cho tại hạ
biết rõ lý do hay chăng ?
Khoái Du Sinh tỏ vẽ ngạc nhiên, vì khẩu khí này không thể có được ở con người
như Y Mộng Lăng, thường thì, khi nghe câu nói đối phương khêu khích, chàng lập tức cất
tiếng cười khinh miệt, rồi chồm tới ra tay ngay. Nhưng bây giò thì trái hẳn lại. Đây
chính là sự chuyển biến to lớn của Y Mộng Lăng từ một con người kiêu kỳ cuồng vọng,
chuyển hóa thành phong cách của một tay võ lâm danh gia kiếm sĩ đầy tư thái hư
tâm kiên ngợi.
Cửu Đầu Khoái Dư Sinh chưa kịp đáp lời thì một tay thuộc hạ Kim Đường Tường
Vi Hội là Lãng ® Xà Hành Lý Bân đứng phía sau cất tiếng the thé:
- Thưa Khoái Tổng Giám hãy cho thằng nhãi con đó một nhát đao cho rảnh, nói

làm chi phí lời.
Y Mộng Lăng vẫn thần sắc ung dung thản nhiên từ từ đảo ánh mắt chung quanh
một vòng, hỏi:
- Có phải chư vị muốn dồn tại hạ vào chỗ chết là để trả thù cho lão hội chủ Ngọc
Kim Câu Bạch Vũ hay không ?
Thập Nhị Kim Tiền Cung Túc đứng bên cạnh Vũ Bân nổi nóng quát lớn:
- Đúng ! Giết người đền mạng, Y Mộng Lăng đúng ngày này sang năm là ngày giỗ
đầu của mi, hãy nhớlấy.
Từ trong tâm khảm Y Mộng Lăng nổi lên một ý nghĩ kỳ lạ, chàng lẩm bẩm: "Giết
người đền mạng! Giết người đền mạng!..." Ta giết Ngọc Câu Bạch Vũ, lường gạt tình
cảm của Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi là để trả mối thù huyết hải của cha ta là
Thiên Ma bị thảm sát. Nhưng Bạch Vũ có quả thật nhúng tay vào vụ giết cha ta
không ? Ta trả thù có tìm đúng người không ? Bao nhiêu điều nghi hoặc miên man gợn
lên trong đầu óc Y Mộng Lăng, như mặt hồ gợi lên những làn sóng nước lăn tăn, loang
rộng dần, loang rộng dần...
Lúc chàng thi kế truy kế truy sát Bạch Vũ, trong thâm tâm chỉ tràn đầy cừu hận, chớtuyệt đối không ngờ đến câu chuyện lại đầy rắc rối như thế này.
Cửu Đầu Ô Khoái Dư Sinh đã già nửa đời người, lăn lóc giang hồ, từng đối diện
bao nhiêu địch thủ, bao nhiêu trường hợp, mà lúc này thấy trạng thái trầm ngâm và
sự thay đổi bất thường của Y Mộng Lăng cũng không đoán ra lý do tại sao.
Tang Cửu Đồ, tay cầm cây đại kỳ chữ Thắng đã không chịu nổi không khí trầm
lặng, lão ta phất qua phất lại lá cờ "vụt vụt" một cái cặp mắt lộsát quang, lớn tiếng
thét:
- Giết!...
Tiếng thét của lão ta vang dậy làm Khoái Dư Sinh như chợt tỉnh, nhìn Y Mộng
Lăng, trầm giọng:

- Tường Vi Hội chúng ta trên dưới hết thảy chín mươi tư người, ai nấy đều muốn
lấy mạng nhà ngươi, chẳng những để trả thù cho Bạch lão hội chủ, mà còn để trả thù
cho một người khác nữa...
Vừa nói, Khoái Dư Sinh vừa ném ánh mắt sắc lạnh như mũi tên bắn vào mặt Y
Mộng Lăng, nhưng chàng vẫn thản nhiên nghĩ thầm, rất lấy làm lạ không hiểu bọn thủ hạ
của Tường Vi Hội còn trả thù cho ai nữa.
Cho Tiêm Chưởng Phong Vân Chu Tiểu Phàn mới bị Tàn Kim Huyết Tà Cổ Thượng
Cửu hãm hại ư ? Không có lý vì Tường Vi Hội với Chu Thị Tiền Trang tuy đều có oai vọng
thanh thế trên chốn giang hồ, nhưng mỗi phe hùng cứ một phương, chẳng có họ hàng
mật thiết gì, thì có lý nào bọn Khoái Dư Sinh và Tang Cửu Đồ lại đi tìm chàng để liều
mạng trả thù cho Chu Tiểu Phàn.
Vậy thì người khác là ai ?
Đột nhiên, từ cái chết của Chu Tiểu Phàn chàng liên tưởng tới một người, và chàng bất giác rùng mình hãi thầm...
Thập Nhị Kim Tiền Cung Túc cắt đứt ý nghĩ chàng bằng giọng nói lạnh lùng, sau
chuỗi cười hăn hắt:
- Y Mộng Lăng! Nhà ngươi không còn gì để nói nữa chứ ?
Y Mộng Lăng bỗng tròn xoe cặp mắt, giọng khích động:
- Có phải các ngươi định nói Bạch cô nương đã ... đã bị sát hại rồi ?
Tang Cửu Đồ quát giận dữ:
- Rõ ràng Bạch cô nương đã bị nhà ngươi sát hại, bây giờ ngươi còn giả bộ. Nhưng dù nhà ngươi có già họng chối cãi leo lẽo chăng nữa, thì đêm nay cũng phải đền
mạng.
Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi đã chết. Ai giết nàng ? Chẳng lẽ thủ phạm
lại là Tàn Kim Huyết Tà Cổ Thượng Cửu, kẽ đã thảm sát Chu Tiểu Phàn ?
Đầu óc Y Mộng Lăng trở nên vô cùng mê hoặc, hỗn loạn...
Tang Cửu Đồ cau cặp mày rậm, phất mạnh lá cờ chữ Thắng cầm trên tay, miệng
thét lớn:

- Tường Vi tung bay, kiên chí chiến đấu.
Vụt, vụt! Tiếng rít gió của cây đại kỳ chữ Thắng làm bùng lên ý chí chiến đấu
mãnh liệt của đám thủ hạ Tường Vi Hội, nhiệt huyết dâng tràn, sát khí ngút trời làm
mờ lấp cả ánh trăng đêm.
Y Mộng Lăng lật đật lên tiếng:
- Bạch cô nương đã... đã...
Thập Nhị Kim Tiền Cung Túc ngắt ngang bằng tiếng quát lớn: "Câm họng!" Đồng
thời, hơn mười đạo hàn quang lấp lánh từ trong lòng bàn tay hắn bay ra với tiếng xé
gió veo veo trong đêm khuya, vạch thành những vệt ngang dọc lấp lánh đều nhắm về
hướng Y Mộng Lăng.
Thấy Cung Túc đã phát động, Tang Cửu Đồ Khoái Dư Sinh và Trương Bân cũng
lập tức xông tới, kẽ tung chưởng, người xuất quyền, ào ạt tấn công với mục đích
nhằm hạ sát cho bằng được kẽ thù là Y Mộng Lăng.
Lúc này Y Mộng Lăng đã khôi phục công lực như trước, nên khi thấy đối phương
bốn người cùng nhảy vào tấn công, chàng lập tức cất tiếng rú dài triển động thân
hình, dùng một thân pháp cực kỳ mau lẹ xảo diệu, bắn vọt lên không, thoát ra ngoài
vòng uy lực của các đạo chưởng phong mãnh liệt, thân hình lơ lửng trên không, bay lượn
mấy vòng như con bạch long lướt gió dương oai.
Bốn người vừa xuất thủ. Đột nhiên thấy mất dạng Y Mộng Lăng thì đều lật đật
thu hồi công lực sợ đánh nhầm đồng bọn. Trong số có Trương Bân, võ công hơi kém,
nên khi thu hồi công lực đã bị đẩy loạng choạng ra xa mấy thước mới gượng đứng vững.
Còn Y Mộng Lăng thì chao mình là là như con én lượn, hạ chân xuống đỉnh ngọn một
cây cổ tùng chót vót bên cạnh.
Bốn người cùng gầm gừ thét lên, cặp mắt người nào cũng bốc ngời lửa giận, cùng

nhào về phía đối phương tiếp tục xuất thủ.
Thập Nhị Kim Tiền Cung Túc vừa khởi bộ, đã vung tay vãi ra một loạt kim tiền
tiêu, bay loạn xạ ngang dọc vạch thành những vệt hàn quang, vệt nhanh, vệt chậm,
khiến địch thủ không biết đường nào mà tránh né.
Tiêu pháp kỳ dị chính là thủ pháp tuyệt học tối bí mật của Cung Túc, trong đời
giang hồ hắn mới thi triển lần này là lần thứ nhất. Tiêu pháp có tên là "Mạn ĐộTam
Đồ Hà" có diệu dụng kỳ tuyệt là đường bay của kim tiêu nhanh chậm bất nhất, và
phát ra nhiều tiếng xé gió vi vu... khác nhau, làm cho địch thủ phải nao núng tinh thần.
Tang Cửu Đồ, Khoái Dư Sinh mặc dầu là đồng bọn lâu ngày với Cung Túc mà cũng
không rõ hắn có tuyệt chiêu này, nên trong thâm tâm hai gã đều rủa thầm Cung Túc
là người hiểm trá nham độc, nhưng cả hai lại đều huy vọng thầm cho Y Mộng Lăng bị
thảm sát bởi loạt tiêu này.
Y Mộng Lăng vừa nghe các luồng gió rít của kim tiêu có điểm kỳ dị khác thường,
thì lập tức chàng thi triển ngay tuyệt học độc môn của ông ngoại chàng "Không Không
Minh Ly Thập Bát Thủ" tung chưởng đẩy về hướng kim tiêu của đối thủ.
Không dè, không phát chưởng thì còn đỡ, khi đã phát chưởng, chưởng phong làm
cho các vệt kim tiêu đổi hướng loạn xạ với tốc độmau hơn, lệ hơn. Vệt thì từ đằng
trước bắn tới, vệt thì vượt qua đi rồi bay vòng lại phía sau. Đây mới thực là chỗ lợi
hại âm độc của tuyệt chiêu "Mạn ĐộTam Đồ Hà."
Giữa lúc thập phần nguy hiểm, mười mấy mũi kim tiền tiêu đều nhằm các yếu
huyệt quan trọng khắp mình Y Mộng Lăng bắn tới, thì Cung Túc bất giác nhếch mép
cười đắc ý , mừng thầm, phen này nếu hạ được đối thủ, địa vị của hắn tại Tường Vi hội
sẽ tăng lên, với hy vọng sẽ đoạt chức Hội Chủ dễ dàng, nhưng không dè, cái

ảo tưởng
diệu võ dương oai của hắn vừa dệt qua trong đầu óc chưa dứt thì đã thấy đối phương, đột nhiên xoay chuyển thân hình với một thân pháp cực kỳ thần bí, trong chớp
mắt, tất cả một loạt kim tiêu đều bay trượt ra ngoài, rớt xuống bụi cỏ bên cạnh.
Bốn người tám con mắt đều trở nên kinh hãi. Không một người nào nhìn rõ đối
phương đã xử dụng thân pháp gì để tránh được ám khí.
Y Mộng Lăng vừa rồi, chính chàng đã thi triển bộpháp "Cửu bộThái Lăng Hoa"
tuyệt học của Không Minh Đảo. Chàng chỉ đi có bốn bước, đã hoàn toàn tránh hết
các mũi kim tiêu.
Trên ngọn tre già phía xa, một quái vật độc mục ngồi vắt vẽo trên một nhánh ngang, thân hình lắc lư theo ngọn tre già bị gió thổi vật qua vật lại.
Độc nhỡn của lão quái xạ ra đạo quang sáng quắc, miệng khẽ lẩm bẩm: Bộpháp
tuyệt học của Không Minh Đảo lợi hại thật.
Từ chỗ ngọn tre già cách đấu trường khá xa, nên không ai phát hiện lão quái độc
nhỡn độc ti đang ngồi giám xác họ.
Cung Túc xuất thủ không thu hiệu quả, thì vừa thẹn vừa giận, lập tức hắn lại vung
tay phát chưởng đánh tiếp, mặc dầu hắn chỉ thiện nghệ về môn ám khí kim tiền tiêu,
nhưng nội lực cũng thâm hậu vô cùng nên chưởng phong tung ra, đã cuộn xoáy ào ào
với một khí thế cực kỳ dũng mãnh.
Y Mộng Lăng nhẹ nhành phất tay một cái, đẩy lui Cung Túc, miệng quát lớn:
- Khoan !
Tiếng quát của chàng, chẳng khác tiếng rồng gầm, sấm nổ, kình lực hùng hậu đầy
sát khí, khiến Tang Cửu Đồ Khoái Dư Sinh đang lao mình tới cũng phải ngưng lại nửa
chừng.
Y Mộng Lăng xếch ngược cặp mày kiếm, tiếp tục gằn giọng:
- Chư vị đã từng lăn lộn giang hồ lâu năm, cũng phải biết phân biệt rõ ràng thị phi

chứ. Tại hạ tuy mới xuất đạo chưa được bao lâu, nhưng cũng biết rõ, là kẽ nam nhi hán
tử võ lâm phải giữ đạo tín thực, nhất ngôn cửu đỉnh. Tại hạ xin cho chư vị biết rằng,
Ngọc Kim Câu Bạch Vũ chính do tay tại hạ sát hại để trả thù, trong việc này còn liên
quan đến nhiều người nữa, nếu sau này, tại hạ còn sống sẽ có dịp thân đến quí hội giải
thích. Riêng về Bạch cô nương, quyết không phải tại hạ nhún tay, xin chư vị hãy...
Y Mộng Lăng chưa dứt lời thì Lãng Lý Xà Hành Trương Bân, lớn tiếng quát ngắt
ngang:
- Láo ! Láo ! Ai mà tin được những lời giả nhân giả nghĩa bịa đặt của mi...
Y Mộng Lăng chưa kịp đáp, thì Tang Cửu Đồ cũng liệng cây cờ chữ Thắng cắm
sâu xuống mặt đất bên cạnh, đưa tay trỏ mặt chàng quát mắng:
- Nhà ngươi đã nhờ vào cái bộmặt đẹp trai thiên biến vạn ảo với cái lưỡi không
xương lắt lẽo định cãi trắng thành đen phải không ? Ta cho mi biết một cách rõ ràng
không chối cãi là lần này dù mi có khôn ngoan gian xảo đến đâu cũng hết đường chối
tội, vì khi nữ Bạch Hội chủ của chúng ta sắp lâm chung, người đã chỉ đích danh Y Mộng
Lăng mi hãm hại.
Như một đám mây đen phủ chụp xuống đầu, Y Mộng Lăng lớn tiếng biện bạch:
- Ta không bao giờ sát hại Bạch cô nương.
Khoái Dư Sinh cười nhạt:
- Gã gian manh họ Y kia, đừng mỏ mồm nữa, tâm ý nhà ngươi lúc này ta đã rõ
như ban ngày.
Tới đây, lão ngước cặp mắt sắc bén nhìn Y Mộng Lăng một cái, tiếp tục:
- Mi định lợi dụng cái bộmặt bảnh trai của mi để lường gạt tình cảm, tiết trinh
của các thiếu nử, chứ không phải chỉ một mình Bạch hội chủ của chúng ta, cho nên, bây
giờ mi phải cố chối tội giết nàng, để còn hòng chiếm đoạt các cô gái khác nữa. Vì nếu

mi thừa nhận đã giết nữ Bạch hội chủ, thì giang hồ thiên hạ sẽ rõ hết cái bộmặt đê
tiện bẩn thỉu của mi còn gì nữa.
Y Mộng Lăng vô cùng tức giận:
- Mi căn cứ vào đâu mà nói láo như vậy ?
Khoái Dư Sinh nhếch mép cười hăn hắc:
- Dựa vào đâu hả ? Dựa vào một câu nói của lão phu...
Y Mộng Lăng cất tiếng cười dài, thân hình chuyển động, hai tuyệt chiêu "Không
Hải Ba Đao" và " Không Tùng Lão Nguyệt" trong pho Minh Ly Thập Bát Thủ liên tiếp thi
triển, miệng giận dữ quát lớn:
- Để tiểu gia xem kẽ nào là kẽ tiểu nhân đê tiện, tà độc. Thủ đoạn của bọn ngươi vây đánh một mình mẹ ta chắc là quang minh chính đại lắm phải không ?
Nhắc tới mẹ là Tịch Mịch Vân Thường, Y Mộng Lăng lại càng dâng trào lửa hận,
nội lực được tăng cường đưa lên song chưởng từng đợt cuồng phong xoáy cuộn ào ào.
Dưới bóng dương mờ ban đêm, chỉ còn những đợt chưởng phong phẫn hận của một đứa
con côi nhómẹ.
Tang Cửu Đồ khua ngọn đại kỳ chữ Thắng đưa ra những đạo kỳ phong phần phật.
Lãng Lý Xà Hành Trương Bân tung song chưởng một lượt, miệng cười khắc khắc:
- Gã tiểu tử họ Y sắp chết mà còn mỏ mồm, đêm nay Trương đại gia sẽ đưa mi
về Tây Thiên.
Khoái Dư Sinh rút cây Thu Phong Đao bên sườn. Tỏa ánh đao quang lấp lánh màu
lam, chứng tỏ lưỡi đao đã được tẩm ngâm nhiều ngày bằng các loại cực độc, chỉ trầy
da thấy máu là chết.
Dưới khí thế hùng hổ vây đánh của bốn cao thủ Tường Vi Hội, thật ra Y Mộng
Lăng chẳng coi vào đâu, nên sắc mặt chàng luôn luôn tươi cười thần bí, nhưng khi nghĩ
đến lúc mẹ chàng bị các tay thủ hạ Tường Vi Hội vây đánh dồn ép. Trong lúc chàng bị

mất hết võ công, thì lập tức chàng bốc ngời sát khí. Nhất là khi luồng đao phong do
thanh Thu Phong đao của Khoái Dư Sinh tràn đến, chàng thoáng ngữi thấy mùi tanh
độc, thì chàng giận thầm: "Hừ, một thanh đoản đao vô cùng kịch độc, nếu sơ sẩy để
chạm vào da thịt sẽ bị toi mạng !"
Nghĩ đoạn, chàng lập tức dồn mười hai thành nội lực lên song chưởng, thi triển
chiêu thế "NộDực Gia Thiên Vân" phát ra tiếng nổ ầm ì như tiếng sấm động.
Oai lực cuả tuyệt chiêu này thật tuyệt luân, chẳng kém gì "Tích Lịch Kiếm Pháp."
Chỉ nghe hai tiếng hự, hự. Cây đại kỳ trong tay Tang Cửu Đồ bị đánh bật lên
không, đồng thời thân hình đồ sộcủa hắn cũng từ từ ngã xuống. Khoái Dư Sinh đứng
kế cận, chỉ hứng chịu cuối đà chưởng phong, mà cũng bị đảo lộn khí huyết, loạng choạng
bắn văng đi mấy thước, há miệng phun ra một vòi máu tươi, sắc mặt tái nhợt.
Cây đại kỳ chữ Thắng xoay lộn trên không mấy vòng, rồi lao rớt xuống bụi trúc
chỗ các cao thủ Tường Vi Hội vừa núp ở đó xông ra, và khi cây cờ vừa rớt xuống tới
đất, thì cũng vừa lúc Tang Cửu Đồ duỗi chân tắt thở.
Còn lại Cung Túc và Trương Bân hai người, bất giác tròn xoe mắt, há hốc miệng
đứng thừ người chết trân, không biết phải làm gì.
Thân thủ cường tuyệt của Y Mộng Lăng đã làm chấn hãi tâm thần của hai gã.
Một trận gió núi nổi lên, không mang theo mùi thơm của hoa cỏ ban đêm, mà
mang theo một mùi máu tanh nồng nặc.
Y Mộng Lăng chợt cảm thấy một niềm ghét hận dâng tràn tâm khảm.
Ngửa mặt nhìn trăng, bóng dáng chị hằng đã khuất sau lớp mây mờ tự lúc nào.
Nhìn xuống đất, xác chết Tang Cửu Đồ vẫn đang còn rỉ máu, chàng nắm chặt hai
nắm tay lẩm bẩm:
- Tại sao ta lại giết người ? Tại sao ta lại giết người ?
Cái cảm giác này trước kia không bao giờ có ở con người như chàng, quán

tính
của chàng là sau khi giết một người nào chàng thích thú đứng nhìn người đó quằn quại
đau đớn, mà chẳng bao giờ có chút động lòng.
Mỗi con người đều có quyền lợi sống còn trên cõi đời, nếu thuận tay bóp chết
cuộc đời hoa gấm của người ta, thì quả là một việc vô cùng tàn khốc dã man. Thế
nhưng đối với những nhân vật võ lâm giang hồ thì không sao tránh được sự đâm chém
giết tróc. Nhất là đối với Y Mộng Lăng, thì chuyện ấy, chàng lại quá quen thuộc...
Hiện thời thì chàng đã rõ được cái quý báu của mạng sống chàng đã hiểu được
chân ý nghĩa của thanh đao lưỡi kiếm. Chàng ngước nhìn ba địch thủ còn lại một cái, rồi
cất bước hướng về phía dãy núi xa xa. Y Mộng Lăng đi rồi, Khoái Dư Sinh thở dài như
trút được gánh nặng và buông mình ngã phịch xuống đất. Cung Túc chuyển động song
chưởng, định đánh lén theo phía đối phương, nhưng hai chân hắn lại vẫn chôn chặt một
chỗ. Hắn đã bị uy thế của Y Mộng Lăng áp đảo.
Lãng Lý Xà Hành Trương Bân thì đứng trợn mắt, nghiến răng ken két. Vạn vật im
lặng như chìm trong cõi chết, không khí hiền hòa, êm tỉnh như chẳng có gì xảy ra. Thân
ảnh màu bạc mờ nhỏ dần và khuất hẳn sau làn sương đêm phía xa. Gió nhè nhẹ thổi,
như tán thưởng Y Mộng Lăng đã có cái phong thái đích thực của con người hiệp sĩ.
Vầng dương quang phía đông ló dạng...

Ma diện ngân kiếm

dịch giả: Vũ Ngọc, đánh máy: Cao thủ Maihoatrang
Chuyển text: Motsach
Hồi 40
Mây phủ đỉnh núi

Y Mộng Lăng đều đều đạp gót trên những ngọn cỏ còn đẫm sương đêm. Trên cành cây một con chim non thu mình trong lớp cánh chim mẹ, thò đầu ra ngó
về phía mặt trời đang mọc, cất tiếng kêu chíp chíp, cảnh tượng êm ấm, hạnh phúc xiết
bao.
Nhìn cảnh vật, Y Mộng Lăng sực nhớđến người cha chưa hề biết mặt: Thiên Ma Y
Dật, nhớđến thảm cảnh người mẹ bị chết dưới tay Cổ Thượng Cửu, bất giác, hai hàng
lệ nóng đã tuôn trào lả chã...
Chàng ngừng chân, ngữa mặt nhìn trời buông tiếng thở dài não ruột.
Không dè, sau tiếng thở dài của chàng, bỗng từ lùm cây phía bên trái có một tiếng "hừ !" thốt ra bằng giọng mũi lạnh lùng xoáy đập vào lổ tai chàng. Chàng bèn
quay đầu hướng vào bụi rậm, quát hỏi:
- Ai ?
Khà, khà, khà ! Khà, khà, khà !...
Trả lời chàng, chỉ là một chuỗi cười quái dị, sắc nhọn như mũi tên đặt trên dây
bắn đi, xuyên vào cơ thể chàng, rợn người.
Giọng cười quái dị ấy, Y Mộng Lăng suốt đời không bao giờ quên được, chàng
cất giọng khích động quát:
- Cổ Thượng Cửu, nếu có giỏi hãy ra đây cùng ta quyết cao thấp một phen.
?n trong bụi rậm, Cổ Thượng Cửu vẫn không chịu lộdiện, tiếp tục cất tiếng cười
khìn khịt, âm điệu lại còn cao nhọn chối tai thêm.
Y Mộng Lăng lập tức thi triển bộpháp "Cửu BộThái Lăng Hoa" phi người về phía
bụi rậm, nhưng tới nơi lại chẳng thấy bóng dáng Cổ Thượng Cửu đâu.
Chàng đang dáo dác tìm kiếm, thì từ phía sau lưng, giọng cười quái dị, vô tình của
lão đại ma đầu Cổ Thượng Cửu lại nổi lên. Đối với Y Mộng Lăng, đây là cả một sự lăng
nhục lớn lao.
Bình thường, Y Mộng Lăng là con người luôn luôn trấn tĩnh, siêu thoát, gặp bất cứ
việc gì, chỉ có chàng ra tay áp đảo người ta trước, chớchưa hề bị ai qua mặt bao giờ.

Nhưng từ khi Tàn Kim Huyết Tà Cổ Thượng Cửu xuất hiện đến giờ, chàng mới bị nhiều
phen chua cay. Vì Cổ Thượng Cửu là một võ lâm cao thủ chỉ kém Thiên Ma Địa Tà có
một bực, nhất là độc môn võ công "Đoạn Hồn Tàn Kim Tuyệt Chưởng" của lão ta, đã
đoạt mạng biết bao nhiêu người rồi. Mẫu thân chàng Tịch Mịch Vân Thường, Tiêm
Chưởng Phong Vân Chu Tiểu Phàn... đều táng mệnh dưới môn võ công kim chưởng của lão
ta. Đến nay, nghe giọng cười đắc ý , ngạo mạn của Cổ Thượng Cửu, Y Mộng Lăng đã
bùng cháy trong lòng ngọn lửa phục hận không sao trấn tĩnh được, nhưng lúc này chàng
lại không tìm ra nơi ẩn thân của lão đại ma đầu ấy...
Hắc, hắc, hắc ! Hắc, hắc, hắc !...
Giọng cười tàn khốc tiếp tục xao động trong không khí đối với Y Mộng Lăng, quả
thật là một điều châm chọc vô cùng sĩ nhục.
Lập tức chàng rút thanh trường kiếm màu bạc một tiếng "keng", vung một vòng
phạt qua cả bụi rậm, cất tiếng quát lớn:
- Cổ Thượng Cửu, nhà ngươi cũng là nhân vật có danh có tiếng trên chốn giang hồ,
mà lại hèn nhát lẫn lút không dám dơ mặt ra. Hôm nay Y mỗ nêu danh khiêu chiến với
nhà ngươi đấy.
Giọng cười nhạt khinh miệt của Cổ Thượng Cửu, từ phía xa vọng đến:
- Y Mộng Lăng, nhà ngươi chócó khoe tài giỏi, sinh mạng nhà ngươi đã nằm gọn
trong tay ta, dù ngươi có bản lĩnh tài trời cũng khó lòng thoát khỏi. Nếu không tin, nhà
ngươi cứ thử xem.
Y Mộng Lăng cả giận quát:
- Hừ, chỉ giỏi cái miệng nói láo, có giỏi hãy ra đây. Gặp người nếu ta không chặt
đôi được cái mạng chó của ngươi ra làm đôi, ta thề không làm người...
- Nói thì hay lắm, nhưng cho nhà ngươi biết rằng vài chiêu Tích Lịch Kiếm Pháp của
mi đó, dưới mắt của ta chẳng có gì đáng kể cả. Mi tưởng có một số người sợ

môn
kiếm pháp đó, rồi mi rở mũi ra làm phách hả ?
Giọng nói của lão ta phảng phất phiêu đãng lúc trước lúc sau, lúc tả lúc hữu, làm
cho Y Mộng Lăng không sao nhận ra chỗ ẩn thân của lão ta, chàng tức giận hét lớn:
- Cổ Thượng Cửu, có phải nhà ngươi đã sợ ta, nên không dám chường mặt ra chớ
gì ?
- Láo ! Ta đã tung hoành giang hồ hơn bốn mươi năm trời chưa hề biết sợ một kẽ
nào cả. Đêm qua, ta đã dùng thuần dương chân khí giúp nhà ngươi hóa giải mũi kim
châm khống chế nơi huyệt "tinh tủy thần hộ" của ngươi cho nhà ngươi khôi phục công
lực mục đích chỉ là để cho ngươi thêm sự đâu khổ hành hạ thể xác, chớđể cho nhà
ngươi chết một cách đơn giản như thế thật uổng.
- Ngươi tuy có thiện ý giúp ta khôi phục công lực, nhưng ta không thèm mang ơn
đâu mà đem ra kể lể.
- Đương nhiên, đó là việc ta làm vì sự nói khích của lão quái đầu Hữu Dư tiên sinh,
ta đâu có ăn năn hối tiếc, và đương nhiên ta cũng chẳng cần nhà ngươi cảm tạ hay
mang ơn mang huệ.
- Vậy thì, bây giờ chúng ta hãy quyết một trận sống mái.
- Khoan, chưa đến lúc chỉ phí thì giờ vô ích, nhà ngươi hãy để dành khí lực, một
ngày khác ta sẽ gặp nhau.
- Nhà ngươi sát hại mẹ ta với mục đích gì ?
- Nói ra bây giờ hơi sớm, sau này dần dần ngươi sẽ rõ. Cả chuyện Thiên Ma bị hại
năm xưa, sau đây, dần dần ngươi cũng sẽ rõ. Khà, khà, khà...
Chấm dứt câu nói là một chuỗi cười quái dị, đinh tai chối óc.
Y Mộng Lăng tay phải nắm chặt đốc kiếm trán nổi gân xanh. Nội tâm chàng đang trải qua một cơn khích động kịch liệt. Mãi lúc sau chàng mới lại thốt thành tiếng:
- Cổ Thượng Cửu nhà ngươi có biết tại sao sư phụ ta ngăn cản ta đi tìm sự thật về cái chết của cha ta không ?

- Đương nhiên là biết nhưng có điều cho mi hay bây giờ, e rằng mi sẽ phát điên
phát cuồng lên mất, khà, khà, khà,...
Y Mộng Lăng không thể dằn được buột miệng:
- Ta muốn nhà ngươi hãy nói rõ ngay.
- Hà, hà,... Bề nào thì sau này cũng có ngày nhà ngươi được biết, không chừng lúc
đó sẽ còn có nhiều chuyện ly kỳ hứng thú nữa cũng nên.
Y Mộng Lăng chợt có cảm giác như khối đá nặng đè lên đầu. Chàng nhớlại chuyện sư phụ chàng Địa Tà Quy Phượng Thương đột nhiên xuất hiện quả là chuyện
bất thường, chẳng lẽ sư phụ chàng...
Càng nghĩ, chàng càng thấy lo sợ, chàng không dám nghĩ tiếp...
Chàng đứng thừ người như khúc gỗ...
Giọng nói lạnh lùng the thé như giọng ma quỷ của Cổ Thương Cửu lại vang lên:
- Y Mộng Lăng, kiếm pháp của nhà ngươi dùng để chặt cây phát lá thì được lắm
đấy. Còn nói ngươi đã dùng kiếm pháp ấy để trả xong mối đại thù cho cha ngươi một
cách đơn giản như vừa qua thì thật là lầm to. Ta cho ngươi hay rằng, đó mới chỉ là
những sự kiện mở màn cho câu chuyện thôi.
Nghe nói, toàn thân Y Mộng Lăng chợt rung lên, chàng lớn tiếng gào:
- Cổ Thượng Cửu!... - Cổ Thượng Cửu!...
Màn sương sớm, bị âm điệu của chàng chọc thủng rồi lại hàn liền. Hình bóng Cổ
Thượng Cửu đã biến mất, chỉ còn lưu lại chuỗi cười lạnh lùng quái dị phảng phất. Nhìn
lùm cây bị phát gãy Y Mộng Lăng có cảm giác như những tia máu tươi bắn tứ tung
trước mắt.
Nếu quả lời nói của Cổ Thượng Cửu không sai, thì nguyên nhân cái chết của Thiên
Ma Y Dật. Còn nhiều bí ẩn cần được phanh phui.
Dưới ánh phản chiếu của tia sáng mặt trời ban mai mới rạng, thanh trường kiếm
màu bạc phát ra màu kiếm quang chói tai. Y Mộng Lăng nhìn mũi kiếm lấp lánh, nét mặt
rắn lại, cương quyết thốt lời thề: "Ta nhất định phải tìm cho ra sự thật cái

chết của
cha ta. Ta nhất định phải trả cho xong mối thâm thù huyết hãi này."
Cái chết của Thất Đồ Huyết Hoắc Doanh, Ngọc Kim Câu Bạch Vũ, Đạn Chỉ Thần
Kiếm Chu Kỳ , Tuyệt Chưởng Phong Hà Thúc Tinh Nhạc chẳng qua là tấu khúc mở màn
cho một cuộc sát phạt máu tanh dữ tợn lớn lao hơn, sắp sửa được phô bày ra trước
mắt Y Mộng Lăng.
Trong cơ thể Y Mộng Lăng hiện tại có giòng máu cuồng phóng hào sảng của Thiên
Ma Y Dật năm xưa đang chảy, chàng ta có cái dũng khí, phách lực ngang tàn, bất
khuất, hăng hái một mình độc lực ra đi hoàn thành cái sứ mạng khó khăn còn gấp bội
công việc tìm đường lên trơì.
Sự bừng tỉnh đêm qua, đưa chàng đặt gót lên trang sử mới của cuộc đời mới mở...
Trong cuộc đi ấy, dù cho có cả trăm ngàn nhân vật võ lâm sẵn sàng đao kiếm
chỉa thẳng mũi nhọn vào chàng, trở thành địch thủ lợi hại của chàng nhưng chàng vẫn
quả quyết ra đi.
Từ đó một thanh niên hiệp khách hiên ngang, ngân bạc trường kiếm, bắt đầu tiếp
tục lê gót trên con đường đời đầy gió bụi chông gai...
X
Phía nam thành Hàng Dương giòng sông Tương Giang lạnh lùng trôi...
Trên đỉnh ngọn Hồi Nhạn Phong, một ngọn núi cao nhất trong số bảy mươi hai
ngọn núi trùng trùng điệp điệp của dãy Nam Nhạc Hành Sơn, những ngọn cổ tùng ngạo
nghể vươn cao như thi gan cùng mưa nắng phong sương.
Một thiếu niên áo bạc, chắp tay sau mông, ngửa nhìn mây núi. Chỉ thoáng nhìn
qua dáng thiếu niên một cái, người ta cũng có cái cảm giác bất bình phàm.
Thanh niên áo bạc ấy chính là Ma Diện công tử Y Mộng Lăng.
Một bầy nhạn từ ngọn núi đối diện vỗ cánh bay vút lên cao, hướng về phía mây
mờ mịt xa tít, qua đầu Y Mộng Lăng. Chàng đưa mắt nhìn theo bầy nhạn,

bất giác
cất tiếng khẽ ngâm một câu thơ trong bài Đằng Vương Các của Vương Bột.
Không ngờ giọng ngâm của chàng chưa dứt, bỗng từ con đường mòn phía sau dãy
núi một thiếu nữ áo đỏ uyển chuyển bước ra miệng ngâm nga họa theo.
Tiếng ngâm ngọt ngào êm dịu của nàng áo đỏ vừa dứt, thì đột nhiên một chuỗi
cười cao vút nổi lên, chẳng khác tiếng rồng gầm từ nơi đáy vực xuyên tận mây xanh.
Y Mộng Lăng bất giác giật mình nghĩ thầm "Người nào mà có nội lực thâm hậu
đến thế đem so ví có thể còn cao hơn Phi Long Thần Đao Hồ Công Cửu, Hữu Dư tiên
sinh và Tàn Kim Huyết Tà Cổ Thượng Cửu !"
Trong khi tiếng cười còn vang động trong không khí, thì Y Mộng Lăng đã nhìn rõ
bóng dáng thiếu nữ áo đỏ, chàng bất giác rùng mình loạng choạng lui mấy bước.
Vì thiếu nữ áo đỏ có một khuôn mặt giống Chu Tiểu Phàn như đúc.
Y Mộng Lăng buột miệng khẽ thì thầm trong miệng như người me sảng:
- Tiểu Phàn !... y ! Tiểu Phàn !... Nàng...
Nhưng hình như ảnh Chu Tiểu Phàn bị chết thảm dưới bàn tay huyết chưởng của
Cổ Thượng Cửu hôm nào lại hiện lên đầu óc chàng... Chàng tiếp tục lẩm bẩm: "Không,
không có lý !... Tiểu Phàn đã chết rồi !..."
Bước theo phía sau thiếu nữ áo đỏ là một vị lão tăng thân hình cao lớn vạm vỡ,
mình mặc áo bào lam nhạt, trên cái đầu trọc láng bóng, lão tăng đội một cái bàn cờ,
với những hàng quân ngà màu đen bày sẵn.
Đội một cái bàn cờ trên đầu, không cần phải dùng tay đỡ hay giữ là một việc làm rất dễ, kẽ phàm phu tục tử cũng làm được. Nhưng làm được nhưng lão tăng, bước
đi thoăt thoắt mau lẹ như mây bay nước chảy, mà hàng quân cờ không hề nhích động,
thì quả là một việc làm cực kỳ khó khăn.
Bàn cờ, quân cờ đều bằng ngà láng bóng, láng bóng như làng da đầu lão tăng.
Khi đi qua Y Mộng Lăng, thiếu nữ áo đỏ liếc nhìn diện mạo anh tuấn của

chàng,
chiếc dù đang cầm trên tay nàng bỗng nhiên rung lên một cái, mấy hạt mưa bụi theo
làn gió nhẹ phà vào cặp má hây đỏ nóng bừng của nàng.
Với cái sống mũi dọc dừa, cặp mắt sáng long lanh như sao, đôi môi đỏ tựa thoa
son. Y Mộng Lăng quả là một chàng trai hào hoa phong nhã, một mỹ thiếu niên điển
hình lý tưởng của các thiếu nữ hằng mong ước. Không những thế, từ gương mặt chàng
ta còn luôn luôn toát ra một sức hấp dẫn, kỳ lạ thần bí làm say sưa điên đảo tâm
thần bất cứ một thiếu nữ nào đã có lần gặp mặt chàng.
Có lẽ đây cũng là một ma lực đặc biệt của phái nam tử như chàng.
Thiếu nữ áo đỏ, sau khi vượt qua chàng, liếc mắt nhìn trộm dung mạo chàng một
cái, rồi rảo bước như vội vã xuống núi, tay cầm cán dù run run, chứng tỏ nội tâm nàng
cũng gợn lên làn sóng xao động vô biên.
Y Mộng Lăng, từ khi bị Tiểu Vân Tước Nhi Lăng Ngọc Vũ bỏ đi, chàng không còn để
một chút tâm tư nào nghĩ đến phái nữ nữa. Nhất là mỗi khi tại nơi điếm trọ, khi vừa
nhắm mắt là hình ảnh của các thiếu nữ đã đi qua đời chàng đều lần lượt hiện lên - Bạch
Tường Vi, Chu Tiểu Phàn, Thúc Gia Ngọc - Người nào người nấy đều mang một nét u
oán thương đau. Do đó mà chàng càng cảm thấy ăn năn hối hận.
Bây giờ gặp thiếu nữ áo đỏ chàng chú ý không phải vì nàng có sắc đẹp mỹ miều,
mà vì nàng có dáng dấp giống Chu Tiểu Phân in hệt.
Trên đời sao lại có người giống nhau đến như thế.
Bảo rằng nàng áo đỏ là em gái Chu Tiểu Phàn thì không đúng, vì chàng biết rõ
Đạn Chỉ Thần Kiếm Chu Kỳ chỉ có một mình nàng là gái, và một người anh trai nữa, một
ở Lạc Dương. một ở Kim Lăng, vậy thiếu nữ áo đỏ là ai?
Khi vị lão tăng đội bàn cờ đi qua Y Mộng Lăng, ông ta liếc nhìn chàng một cái,
cất tiếng cười khà khà:

- Thí chủ quả là một khách hào hoa phong nhã, du ngoạn ngâm vịnh, vậy xin mời thí
chủ theo bần tăng xuống hàn xá dưới chân núi kia xem bọn bần tăng thưởng thức một
vài ván cờ cho vui.
Trong thâm tâm, Y Mộng Lăng đối với thiếu nữ áo đỏ đã có một ấn tượng kỳ dị,
nên cũng có ý định theo nàng để xem nàng có liên hệ gì với Chu Tiểu Phân hay không.
Phần nữa lại thấy lão tăng cũng là tay võ công siêu việt nên chàng càng muốn thân
thiện làm quen, mai ra có thể dò biết được chút manh mối gì về Thiên Ma Y Dật cha
chàng năm xưa hay chăng. Do đó, khi lão tăng ngỏ mời chàng liền vui vẽ nhận lời theo
ngay.
Khi chàng đi sóng vai với vị lão tăng xuống núi, chàng thấy vị lão tăng này tuy
lớn tuổi, cặp chân mày bạc trắng như cước, nhưng bộpháp rất mau lẹ, điểm kỳ dị và
đặc biệt nhất là hai hàm răng lão tăng đã rụng hết không còn một chiếc, khi đối đáp
miệng há ra trống rỗng như cái lổ hang.
Xa xa từ ngôi cổ tự dưới chân núi, văng vẳng lên tiếng chuông chùa ngân nga rền
rĩ, làm cho người nghe có cảm giác lâng lâng như muốn thoát cảnh trần tục, vủ hóa
đăng tiên.
Đi được một quãng Bạch Y lão tăng cất giọng thâm trầm hỏi Y Mộng Lăng:
- Nếu bần tăng đoán không lầm, thí chủ phải là một nhân vật trong giới võ lâm.
Y Mộng Lăng thót giật mình kính phục vì nhỡn quang sắc bén của lão tăng, chàng
chưa kịp đáp, lão tăng đã nói tiếp:
- Trót sinh làm người trong giới võ lâm, trọn ngày này qua tháng khác, ngụp lặn
trong cảnh sát phạt ân oán, đâu còn giờ nào nhàn rỗi mà ngâm thi vọng nguyệt. Tuy
nhiên, thí chủ cũng nên cố gắng kiểm điểm hành vi, tránh được sát nghiệp bao nhiêu là

tạo phúc giang hồ được bấy nhiêu.
Y Mộng Lăng chắp tay tỏ vẽ cung kính:
- Vãn bối võ nghiệp thô thiển, mong được lão tiền bối hết lòng chỉ dẫn...
Bạch Y lão tăng khẽ mỉm cười:
- Hay lắm! Thí chủ tuổi còn trẽ mà đã được phong thái khiêm nhượng như vậy,
tương lai có thể làm nên sự nghiệp vĩ đại. Thí chủ nên nhớkỹ câu "ngạo cốt hư tâm",
võ công của thí chủ đạt tới trình độnhư hiện tại là đáng quý lắm rồi, bây giờ chỉ cần
thí chủ đào tạo thêm về chí khí cho lịch duyệt nữa là xứng danh con người hiệp sĩ.
y Mộng Lăng vội vàng chắp tay vái tạ:
- Những lời vàng ngọc của lão tiền bối quả đã làm cho tại hạ như chợt...
Bạch Y lão tăng vội ngắt lời chàng:
- Bần tăng thấy thí chủ có cốt cách rất tốt, nhưng sát khí lại quá nặng. Tuổi thanh niên rất kytính tự cao tự mãn. Kinh dịch có câu "vật cứng dễ gãy". Nhìn mặt
biển Đông hải từng từng lớp lớp sóng cuộn mênh mông vô tận, nhưng so với toàn thể
trời đất thì lại chỉ như sợi lông, hạt cát nhỏ không đáng kể.
Nghe lão tăng nói một hơi, Y Mộng Lăng giật mình đổ mồ hôi hột, chàng bất giác
như chợt tỉnh cơn mê, sau hồi mỏ cảnh tỉnh của vị cao tăng giáng lên, chàng hồi tưởng
lại từ lúc chàng rời Nam Hải Không Minh Đảo vào trung thổ những hành động của chàng
từ ấy đến nay đều như trình hiện trước mắt chàng một bức màn máu. Những ánh mắt
oán hờn và nét tuyệt vọng trên gương mặt trước giờ lâm tử của Thất Đồ Huyết
Hoắc Doanh, Ngọc Kim Câu Bạch Vũ, Đạt Chỉ Thần Kiếm Chu Kỳ ... đều lần lượt như hiện
ra trước mắt chàng.
Chàng thầm kính phục sự vĩ đại của vị Bạch Y lão tăng. Một vị cao tăng phật
môn khác hẳn với Liểu Liểu Thần Tăng của Thiếu Lâm chỉ thấy đầy ngôn ngữ và hành
động quỷ bí mà thôi.
Giữa lúc chàng đang trầm tư suy nghĩ, thì lại nghe vị lão tăng lẩm bẩm:

- Như nàng thăng cương cương quá dễ gãy, hà, hà, hà!...
Y Mộng Lăng như bừng tỉnh cơn đại mộng.
Vị Bạch Y lão tăng vẫn tiếp tục:
- Ba mươi năm về trước, võ lâm giang hồ, có một nhân vật kỹ nghệ siêu phàm,
thanh thế rạng chói như mặt trời giữa trưa, không một nhân vật nào sánh kịp có thể
xứng với danh hiệu "Thiên hạ đệ nhất nhân." Nhưng mà người đó lại quá tự tin vào cái
tài võ dõng cái thế của mình, để bộc lộphong mạng kiêu cuồng, lăng ngạo rồi rốt cuộc
lâm cảnh thảm tử. Hà! Lúc bấy giờ lão đã có khuyến cáo người ấy một lần, nhưng lúc
bấy giờ khí thế của người ấy đang hồi cực thịnh chỉ mũi kiếm đến đâu, ai nấy đều khiếp
phục, nên lời khuyên của lão tăng đã không có hiệu quả...
Tâm thần Y Mộng Lăng mỗi lúc mỗi khẩn trương theo từng câu nói của vị Bạch Y
lão tăng. Chàng đã dư hiểu, nhân vật võ lâm hiển hách nhất thời mà vị lão tăng đề
cập đây chính là cha chàng: Thiên Ma Y Dật.
Bạch Y lão tăng vừa đi vừa tiếp tục câu chuyện:
- Đêm đó, lão cùng người ấy ngồi đốt đèn nói chuyện thời thế tại một căn thiền viện trên Nhạn Đãng Sơn. Bỗng có hơn mười đại hán bịt mặt xông vào bao vây
tấn công người ấy. Người ấy thi triển tuyệt nghệ, không đầy mười hiệp đã hạ sát
tất cả nằm la liệt dưới gốc cây cổ tùng. Lúc xong việc người ấy cũng không để ý xem
những người đến đánh lén mình là ai. Nhưng lão tăng đã ngầm dò xét và nhận ra trong
số hơn mười đại hán bịt mặt bị chết, có tới bảy người là cao đồ của bảy đại môn
phái võ lâm.
Nghe đến đây, cặp mắt của Y Mộng Lăng bỗng hé lên nhỡn quang kỳ dị, nhưng chỉ
trong giây thoáng lại vụt biến đi. Vị lão tăng cũng kịp nhận thấy, nhưng ông ta không
tỏ thái độgì, vẫn tiếp tục kể:
- Nếu ngay sau đó, người ấy biết nghe lời lão tăng, có thể sau này không đến

nỗi
bị chết thảm... Hà! Cây cao chịu gió lớn. Người tại để lộphong mạng quá, dễ làm cho
nhiều kẽ ghen ghét tìm đường sát hại.
Nghe đến đây, cặp mắt Y Mộng Lăng hướng về phía xa vời, chăm chú nhìn lên mây
mờ giăng ngang sườn núi, như mường tượng tìm thấy hình bóng cha chàng Thiên Ma Y
Dật năm xưa đang độoai hùng kiêu dũng đang ngưng đọng hiển hiện trong đó.
Trận gió núi thổi rì rào...
Ảo ảnh trước mắt Y Mộng Lăng vụt tan biến.
Vì sự quá kích động nội tâm, chàng bỗng cất tiếng kêu lớn:
- Cha! Cha!... Con muốn được nhìn thấy mặt cha một lần... Cha hãy cho con biết ai
là kẽ đã thực sự sát hại cha. Con sẽ báo thù cho cha...
Chàng đã tự biết không thể nhắm mắt giết càng nữa, mà phải tìm cho ra kẽ thù
chân chính đã giết hại cha chàng...
Bạch Y lão tăng đột nhiên chép miệng:
- Chẳng tranh hư danh gì, chẳng màng võ công chi, tháng ngày bầu bạn với núi
rừng cây cỏ, tiêu dao tự tại biết bao nhiêu...
Y Mộng Lăng chợt buột miệng hỏi:
- Thưa lão tiền bối, có phải nhân vật võ lâm mà lão tiền bối vừa kể là Thiên Ma Y
Dật, một tay khét tiếng võ lâm ba mươi năm trước đây không ?
Vị Bạch Y lão tăng khẽ gật đầu:
- Phải!
Toàn thân Y Mộng Lăng run lên, chàng nghĩ thầm, có thể vị lão tăng này sẽ cho
chàng biết được cái nguyên nhân chết thảm của cha chàng năm xưa. Đối với cái thần
tích anh hùng hiển hách của cha chàng xưa kia, chàng cũng cảm thấy có chút tự hào
kiêu ngạo.
Bạch Y lão tăng lẩm bẩm:
- Thiên Ma... Địa Tà... Địa Tà... Thiên Ma... Tích Lịch kiếm pháp... Kim Hoa Thiềm...
Y Mộng Lăng đang định lên tiếng hỏi lão tăng về nguyên nhân cái chết của

Thiên
Ma, thì lão tăng đã nói lớn:
- y, tới rồi! Tới rồi!
Y Mộng Lăng ngửng lên nhìn, đã thấy trước mặt xuất hiện một bức tường màn
vàng, bao quanh một ngôi cổ tự, ngoài cổng đề ba chữ lớn: " Nhạn Phong Tự".

Ma diện ngân kiếm

dịch giả: Vũ Ngọc, đánh máy: Cao thủ Maihoatrang
Chuyển text: Motsach
Hồi 41
Tiếng đàn nét họa

Ngoài song, cửa, những lá chuối hứng từng giọt mưa nhẹ rơi rả rích.
Trong hối tâm linh xá trên Nhạn Phong Tự, lò hương trầm bốc làn khói xanh mờ ẩn
hiện. Bên bàn cờ quân ngà bóng loáng, Bạch Y lão tăng và thiếu nữ áo đỏ, đang chăm
chú vào cuộc cờ cao thấp.
Y Mộng Lăng ngồi một bên lẳng lặng xem hai người tranh phong, mà lòng nôn nao
như muôn ngàn đợt sóng dội bên ngoài biển khơi vì câu chuyện mà vị lão tăng kể cho
chàng nghe lúc đi đường. Chàng biết vị lão tăng có thể cho chàng biết rõ về cái chết
của cha chàng. Nhưng lúc này, vị lão tăng đang để hết tinh thần vào ván cờ đang chơi.
Hai ngón tay ông ta kẹp một quân cờ trắng dơ lên, trầm ngâm không nói. Y Mộng Lăng nhìn xuống bàn cờ, thấy hai hàng quân đen trắng đang ở vào một thế gay
go quyết liệt, nếu họ nhầm một nước, có thể thua ngay.
Lão tăng cầm con cờ, nét mặt đăm chiêu suy nghĩ... Thiếu nữ áo đỏ hình như đã
nắm phần thắng thế, nên nét mặt có vẽ tươi cười thản nhiên, hướng ra cửa sổ, đếm
hạt mưa rơi lác đác trên tàu lá chuối; tuyệt nhiên nàng không ngó nhìn Y Mộng Lăng
một lần nào.

Nhìn kỹ trận thế trên bàn cờ. Y Mộng Lăng chỉ thấy những hàng quân màu trắng
của Bạch Y lão tăng có một thế bàng bạc như trấn rồng nhiếp phượng. Còn những
hàng quân đen của thiếu nữ thì uyển chuyển linh tiệp, như nước chảy gầm cầu. Quân
ngang quân dọc của cả hai phe đều như tỏa ra khí thế can qua xô xát, đao kiếm sát
phạt. Y Mộng Lăng như chợt hiểu ra, mỗi vị trí quân cờ của Bạch Y lão tăng đều hàm
ẩn nghĩa lý chí cao của môn võ học ảo diệu, mà vị trí quân cờ của thiếu nữ áo đỏ có vẽ
tiêu sái, thanh hư không linh hầu như đã đạt cảnh giới thần tiên trong nghệ thuật chơi
cờ.
Bạch Y lão tăng cầm quân cờ muốn hạ xuống rồi lại thu về. Cuối cùng, ông ta từ
từ nhắm mắt, ngồi xếp bằng bất động, chìm vào cõi suy tư.
Ngồi trước mặt hai kỳ nhân một già một trẽ, Y Mộng Lăng có cảm giác như một
kẽ trần tục nhỏ bé. Từ lúc đặt chân vào chốn giang hồ đến nay, chàng đã gặp rất
nhiều thanh nga thiếu nữ: Bạch Tường Vi lạnh lùng kiêu ngạo, Chu Tiểu Phân kiều diễm
sắc sảo, Thúc Gia Ngọc thanh tao mỹ lệ, Lăng Ngọc Vũ kiều mị say đắm, nhưng đem so
với thiếu nữ áo đỏ hầu như đều thua nàng một cái khí chất đặc biệt cao hoa quý phái.
Nàng ta có cái khí thái như thần thánh bất khả xâm phạm. Diện mạo nàng tuy
giống tựa Tiêm Chưởng Phong Vân Chu Tiểu Phân, nhưng Chu Tiểu Phân chỉ có cái nét
kiều diễm minh lệ, hào phóng không kém tu mi như nhiều trang nhi nữ khác, chớkhông có
cái vẽ thanh tân mỹ lệ như nàng. Có thể ví Chu Tiểu Phân như đóa hải đường mới nở,
còn nàng áo đỏ như bông thược dược ẩn hiện trong sương.
Bạch Y lão tăng ngồi nhắm mắt suy nghĩ độnguội nửa chén trà, bỗng mở mắt,
mỉm cười nói với thiếu nữ áo đỏ:

- Long cô nương tuệ trí bao la như biển lão tăng chịu thua...
Thiếu nữ áo đỏ đứng dậy khép nép vạt áo giọng thỏ thẽ:
- Đại sư nương tay, nên tiểu nữ may mắn thắng cuộc. Kỳ lực của đại sư thông
thần có thể liệt vào hàng đương kim hải nội đệ nhất quốc thủ.
Bạch Y lão tăng nhướng mày cười:
- Long cô nương quá khiêm nhường đây chớ, kỳ lực của lão tăng chỉ có đến thế
thôi. Bây giờ lão tăng muốn được nghe cô nương trổ tài diệu thủ cầm âm.
Thiếu nữ áo đỏ nghiêng mình đáp:
- Đại sư quá khen, tiểu nữ rất hổ thẹn, xin đại sư chờ tiểu nữ giây lát. Đoạn, nàng khẽ chắp tay vái một cái, quay mình bước vào nội thất. Còn một mình lão tăng
ngồi lại, nhìn xuống bàn cờ, thỉnh thoảng buông tiếng thở dài.
Y Mộng Lăng đanh định lên tiếng, thì Bạch Y lão tăng đã quay lại nhìn chàng, mỉm
cười, giọng ôn tồn:
- Có phải thí chủ muốn hỏi nguyên nhân cái chết thảm của Thiên Ma Y Dật năm
xưa không ?
Y Mộng Lăng giật mình nghĩ thầm cảm phục về sự nhận xét tinh tế của lão tăng,
chàng lập tức chắp tay giọng thành khẩn:
- Thưa đại sư, tại hạ Y Mộng Lăng rất mong mỏi được đại sư cho nghe nguyên
nhân thảm tử của gia phụ năm xưa...
Bạch Y lão tăng khẽ gật đầu:
- Bần tăng đã biết thí chủ là con trai của Thiên Ma Y Dật năm xưa. Nếu không
thì vừa rồi trên đỉnh Hồi Nhạn Phong bần tăng đã không cùng mời thí chủ về đây. Thí
chủ hãy nhớkỹ những lời bần tăng nói chuyện với thí chủ ở dọc đường.
Y Mộng Lăng tỏ vẽ ngạc nhiên:
- Tại sao đại sư lại biết vãn bối là con trai của Thiên Ma Y Dật ?
- Diện mạo, quần áo của thí chủ đều giống hệt Thiên Ma Y Dật năm xưa, chẳng
sai một nét.
Ngưng một chút, Bạch Y lão tăng nói tiếp:
- Chuyện về Thiên Ma Y Dật rất dài không thể trong chốc lát kể hết nghành ngọn.

Y thí chủ, chuyện sát phạt đâm chém có thể giải trừ vạn sự được chăng ?
Nghe giọng nói nghiêm túc của vị lão tăng. Y Mộng Lăng biết rõ ông ta cố ý khuyên mình nên bải bỏ ý định tầm cừu đừng gây việc chém giết. Nhưng chàng lại nghĩ
ngay đến cái cảnh lúc mẹ chàng chết thảm, cha chàng không được nhìn mặt, thì bất
giác chàng lại sôi lên lòng căm thù những kẽ đã sát hại song thân chàng, nên chàng
khản khái đáp:
- Bổn phận làm con, cần phải trả xong mối thù lớn cho cha mẹ!
Bạch Y lão tăng chậm rãi:
- Sát phạt tuần hoàn, biết đến bao giờ mới dứt. Y thí chủ, chuyện báo thù của thí chủ so với người khác còn thiên nan vạn nan gấp bội, thí chủ liệu có đủ tin và nghị
lực để hoàn thành chăng ?
Y Mộng Lăng hào dũng đáp:
- Dù cho khó khăn thế nào, hay có phải táng mệnh vãn bối cũng không thoái chí
và e ngại. Mong đại sư cho vãn bối biết kẽ đã sát hại song thân vãn bối.
Bạch Y lão tăng mấp máy đôi môi định nói nhưng hình như chợt nhớra chuyện gì,
ông lại cuối đầu trầm ngâm giây lát, mới lên tiếng:
- Bần tăng cũng cần cho thí chủ hay trước rằng, hung thủ sát hại Thiên Ma Y Dật là một kẽ mà thí chủ không bao giờ ngờ tới. Đến khi đó, thí chủ sẽ làm một việc
mà con người không ai dám làm mới có thể nghĩ đến chuyện trả thù. Vậy thí chủ có
thể làm được chăng ?
Y Mộng Lăng đứng dậy, nắm chặt hai tay, cặp mắt phóng ra hai đạo quang mang
kiên ngợi giọng sang sảng:
- Biết rằng không được cũng phải làm Y Mộng Lăng này sẽ bằng vào một thanh
kiếm sắc trong tay và một bầu nhiệt huyết, thề trả cho bằng được mối đại thù,
quyết không quảng ngại bất cứ một cản trở gì.
Bạch Y lão tăng giọng nghiêm nghị:
- Lời nói của thí chủ thật đấy chứ ?
Y Mộng Lăng cất cao cổ, giọng rắn rỏi cương quyết:
- Mỗi tiếng đều xuất phát tự tim phổi, không có tiếng nào là hư giả.

- Cái ý chí kiên quyết của thí chủ, bần tăng rất lấy làm kính phục, có điều chuyện
này quá khúc chiết, lúc này nói ra e rằng thí chủ chưa đủ tin. Bần tăng còn cần phải
tỉ thí với Long cô nương về môn cầm âm nữa, nếu cả ba môn cầm thư họa đều thắng,
thì tối mai, mời thí chủ đến Tảo Vân tịnh xá phía sau núi, bần tăng sẽ hầu chuyện.
Y Mộng Lăng không rõ Bạch Y lão tăng với thiếu nữ áo đỏ Long cô nương tỉ thí
bốn môn cầm kỳ thư họa vì nguyên do gì, nhưng chàng biết là rất quan hệ, nên chẳng
dám hỏi.
Bạch Y lão tăng đứng dậy, lấy đàn cầm treo trên vách, phủi hết bụi bặm mạng
nhện vướng bám, miệng lẩm bẩm:
- Dà Diệp ơi! Dà Diệp! Đã lâu lắm ta không gãy đến nhà ngươi. Hôm nay mới lại
mó đến, và có thể đây cũng là lần cuối cùng ta bầu bạn với nhà ngươi...
Nghe nói Y Mộng Lăng giật mình nghĩ thầm chẳng lẽ cuộc tỉ thí cầm kỳ thư họa
giữa Bạch y lão tăng với thiếu nữ áo đỏ có quan hệ đến mạng sống chăng ?
Trong khi đó, một làn u hương từ bên ngoài thoáng vào, thiếu nữ áo đỏ đã xuất
hiện trước cửa, tay ôm cây cổ cầm, lúc này nàng đã thay bộquần áo màu đỏ, lại
càng tăng thêm phong thái diễm kiều.
Long cô nương đưa một ngón tay thon nhỏ khều búng sợi dây đàn. "Tăng!" tiếng
đàn êm ái thanh tao, lọt vào lổ tai Y Mộng Lăng có cảm giác nhẹ nhàng thư thái. Còn
Bạch Y lão tăng thi hơi biến sắc nhìn cây đàn trên tay Long cô nương hỏi:
- Có phải cây đàn của cô nương là một danh cầm tối cổ tên gọi là " xà phụ cầm"
không ?
Long cô nương khẽ gật đầu, trong khi Bạch Y lão tăng nói tiếp:
- Danh cầm đọ nhau chắc là thú lắm. Cây ngọc cầm của bần tăng cũng là một
danh cầm tên là Dà Diệp, ba mươi năm trước, khi bần tăng đi vân du sang nước Cao Ly

được một vị cầm sư mù thân tặng. Ngày nay được đem ra đọ với cây danh cầm của
cô nương thật là tương xứng, chỉ đáng tiếc, bần tăng đã lâu ngày không gãy đến chắc
là tài nghệ thua kém cô nương nhiều lắm.
Long cô nương khẽ đáp:
- Đại sư quá nhún nhường đấy chứ.
Bạch Y lão tăng chợt quay sang Y Mộng Lăng, bảo chàng:
- Y thí chủ, chuyện về Thiên Ma Y Dật ngoài bần tăng ra, còn có mấy người nữa
cũng biết rất rỏ, tỉ như Đa Tình Kiếm Quân Dực Phong Quân, Thiên Thủ Điểm Quỷ Uông
Bào Uông, và Tái Thượng Đệ Nhất Hiệp Vạn Thắng Thanh, có điều mấy người ấy đều
ẩn cư những chốn phong trần vân lâm, khó mà tìm gặp. Nếu không thì bên mình họ, người
nào cũng có một tín vật của lệnh tôn năm xưa rất dể nhận biết.
Y Mộng Lăng nhè nhẹ gật đầu, rồi chợt hỏi:
- Đại sư, cuộc tỉ thí hôm nay...
Bạch Y lão tăng cắt ngang lời chàng hỏi:
- Cuộc tỉ thí của bần tăng với Long cô nương hôm nay, quan hệ rất trọng đại. Giả như bần tăng bị thua, thí chủ cứ việc hỏi lại Long cô nương sẽ rỏ tất cả. Trong lúc
hai tiếng đàn so đua, tốt nhất thí chủ nên lánh ra ngoài hàng hiên quan sát vì tiếng
đàn có thể làm tiêu mòn tâm chí người nghe, nếu định lực không thâm hậu, sẽ tiếp thụ
không nổi...
Y Mộng Lăng nghe lời vội cúi mình lui ra ngoài xa hơn hai mươi bước. Trong khi đó
hai điệu đàn đã bắt đầu trổi lên tranh phong.
Tiếng đàn như những sợi tơ nhỏ, tản mát ra khắp can thiền viện, xuyên qua cửa
sổ bay quyện vào không khí, hoa cỏ núi rừng...
Ngồi ngoài hành lang, lúc đầu vì chàng còn để hết tâm tư suy nghĩ đến những nhân
vật hiểu rõ về cha chàng mà Bạch Y lão tăng vừa nhắc tới, nên chàng không lưu ý gì
mấy đến tiếng đàn.
Trong khi ấy hai điệu đàn nổi lên lúc lên bổng, lúc xuống trầm, lúc hiên

ngang như
chàng kỵsĩ ngoài biên ải, dong duổi ngàn dặm, chiến cổ vang động. Lúc nhu hòa, như
thiếu nữ bên hồ giang nam, nhẹ thả chiếc lá xuôi giòng, âm thi vịnh nguyệt.
Y Mộng Lăng có cảm giác một vị Bạch Phát lão tăng với một thanh mi thiếu nữ
tỉ thí cầm thanh thật là trái điệu, chẳng những thế mà còn như một cuộc sinh tử giao
đấu đầy nguy hiểm nữa. Chàng ngờ rằng, cuộc so đua của hai người như có quan hệ rất
mật thiết đến cục diện võ lâm sau này.
Chàng băn khoăn không hiểu thiếu nữ họ Long là ai ? Chẳng những nàng có sắc đẹp
như tiên nga, mà hình như còn ẩn chứa một trí tuệ minh mẫn tuyệt vời nếu không làm
sao một mình nàng thông hội đủ bốn môn cầm kỳ thư họa. Nàng với Chu Tiểu Phân có
liên hệ gì ?
Một chuỗi cười dài nghi hoặc, lởn vởn trong đầu óc chàng.
Điệu đàn tiếp tục trổi lên đều đều như nhạn lạc bình sa, như phượng múa lưng
trời, như gió bay cây cối, như sóng xô rào rạt, lúc thấp, lúc cao, lúc khoan, lúc nhặc.
Dần dần tâm thần Y Mộng Lăng bị cảm nhiễm bởi tiếng đàn, con tim cũng nhịp lên dồn
dập theo tiếng đàn lúc cao lúc thấp.
Trong lòng Y Mộng Lăng hồi hộp từng giây từng phút, chàng không biết mong cho
ai thắng, ai bại. Chàng không muốn Bạch Y lão tăng thua, chàng cũng không muốn Long
cô nương thua.
Trong lúc đó, thì điệu đàn đã đến lúc dồn dập cấp thiết như trận mưa rào đầu hạ, cuộc hơn thua chỉ còn cách nhau đường tơ kẽ tóc.
Con tim Y Mộng Lăng cũng hồi hộp như muốn nhảy ra ngoài lòng ngực theo với
tiếng đàn khi dồn dập xô đuổi.
Lúc này chàng mới nhận ra, tâm thần đã bị tiếng đàn xâm nhập, nhủ thầm: Lợi
hại thay cho điệu đàn song cầm.
Chàng vội vàng thu liễm tinh thần, ngồi xếp bằng, vận dụng phép Bàn Cổ Tụ

Ngưng
Đại Pháp của Hải Nam Không Minh Đảo, chỉ thấy một luồng khí lưu trong mát, từ vực
đan điền bốc lên thấu suốt mười hai tầng tâm tư phiền tháo biến mất, tiếng đàn dồn
dập như chỉ còn văng vẳng xa tận mãi ngoài ngàn dặm.
Lúc này tâm trí chàng thông linh, điệu đàn không còn xâm nhập dễ dàng, chàng
phải cố ý lắng tai nghe kỹ , mới nhận thấy tiếng đàn của hai bên đều đã đến hồi quyết
liệt sống chết như đại quân dàn trận, như dũng sĩ hò hét trận tiền, gò ngựa múa đao,
đưa cuộc so tài đến hồi kết thúc.
Đột nhiên một tiếng kêu bi thương nổi lên phía ngoài cửa thiền viện, Y Mộng Lăng
ngửng lên, nhìn thấy trên ngọn cây ngô đồng, một con chim phượng hoàng rũ cánh rơi
xuống. Nhưng xác chim chỉ rơi xuống nửa chừng rồi dừng lại, thì ra chân nó còn bị một
sợi dây dài cột chặt. Từng giọt máu từ mỏ chim rỉ ra, rớt xuống những nhánh lá ngô
đồng.
Thì ra, con phượng hoàng đã bị tiếng đàn xâm nhập, nhưng vì bị cột chân, không
thể bay bổng lên cao để tránh nên bị thổ huyết mà chết.
Trong tịnh xá, một tiếng "băng" nổi lên chát chúa. Giây đàn đứt, điệu đàn ngưng, trả lại không khí yên tĩnh cho cây cỏ núi rừng. Có ai tin được rằng tiếng đàn lại
sắc nhọn đến như thế.
Thân hình Y Mộng Lăng cũng hơi dao động chàng định chạy ngay vào xem ai thắng
ai bại nhưng chàng lại ngần ngừ không muốn biết rõ sự thật sớm hơn.
Bên tai chàng chợt vang lên tiếng niệm A Di Đà Phật, và bóng Bạch Y lão tăng
xuất hiện trước cửa thiền viện, hai tay chắp trước ngực, nét mặt tỏ vẽ hối hận, nhìn
xác con phượng hoàng rũ cánh treo lủng lẳng trên ngọn cây ngô đồng.
Y Mộng Lăng cũng đứng dậy nhìn vào, thấy Long cô nương ngồi tựa mình bên
song cửa, sắc mặt nhợt nhạt, chứng tỏ trong lúc gảy đàn đối kháng với vị

Bạch Y lão
tăng nàng đã thi triển toàn lực.
Bạch Y lão tăng miệng khẽ lẩm bẩm:
- Phượng hoàng, phượng hoàng! Ta nhất thời sơ ý không kịp cổi chân cho ngươi
bay đi. Đây có lẽ cũng là số mạng của ngươi đã chủ định. Thôi nhà ngươi hãy vui vẽ
mà siêu sinh cõi khác.
Y Mộng Lăng ngước nhìn Bạch Y lão tăng trầm ngâm. Ông ta từ từ bước đến vỗ
vai chàng mỉm cười:
- Bần tăng biết gia học uyên nguyên của thí chủ, với môn Bàn Cổ Ngưng Tụ Đại
Pháp của Nam Hải Không Minh Đảo đủ sức kháng cự tiếng đàn, mà quên không nhớtới
con phượng hoàng.
Y Mộng Lăng bất giác giật mình nghĩ thầm Bạch Y lão tăng chỉ vô tình sơ ý làm
chết một con chim mà trong lòng đã ăn năn như thế, huống chi chàng đã từng bao
nhiêu lần nhúng tay vào máu, thật là khủng khiếp ghê tởm.
Lúc đó, Long cô nương đã nhẹ nhàng lên tiếng:
- Thôi, đại sư bất tất phải tự trách nữa, chắc là số mạng con phượng hoàng ấy
đã đến ngày siêu sinh cực lạc. Và nếu không nhờ có tiếng kêu của con chim làm đại sư
sơ thần, thì có lẽ tiểu nữ đã kiệt lực không đương cự nổi.
Bạch Y lão tăng lặng thinh không nói gì.
Y Mộng Lăng nghĩ thầm: "Như thế rõ ràng lão tăng đã cố ý nhường cho thiếu nữ
thắng cuộc, thế mà nàng vẫn không biết, còn tự nhận là đáng thắng." Vừa suy nghĩ,
nét mặt chàng vừa thoáng hiện vẽ bất bình, thì Bạch Y lão tăng đã nhìn chàng mỉm
cười, nói:
- Y thí chủ, mây cao trời rộng mặc tình ta đi lại ngao du, chuyện thắng bại hơn
thua đâu đáng kể gì. Hơn thế nữa còn hai môn thư, họa vẫn chưa tỉ thí. Tới đây, ông
ta quay sang Long cô nương nói tiếp:

- Long cô nương, bây giờ chúng ta tỉ thí đến nét đan thanh, nếu như bần tăng lại
thua, bần tăng sẽ làm tuân theo lời cô nương, còn ngược lại, chúng ta sẽ dùng bút
pháp để thắng phụ.
Long cô nương thản nhiên đáp:
- Đại sư đan thanh diệu bút quán tuyệt hải nội, phen này chắc tiểu nữ bất địch.
Bạch Y lão tăng mỉm cười tiếp lời:
- Chuyện hơn thua chỉ sai nhau trong đường tơ kẽ tóc, ai biết đâu mà lường trước được.
Trên gương mặt đẹp trai Y Mộng Lăng lại càng hiện lên nét nghi hoặc. Cầm kỳ thì
còn biết lối mà so đua, chónét vẽ thì làm thế nào để tranh thắng bại. Từ khi chàng
gặp Hữu Dư tiên sinh đánh mạt chược với con lừa đã cho là sự lạ rồi, nay lại gặp cuộc
tỉ thí giữa Bạch Y lão tăng với thiếu nữ áo đỏ, quả thật là thiên hạ kỳ tuyệt. Trong ý
nghĩ chàng cho rằng, nét vẽ xấu đẹp, rất khó mà phân định trong nhất thời, có người
thích khí thế hùng hồn, sơn thủy phong vân, có người thích tiểu xảo lung linh, hoa cỏ chim
chóc, vậy thì biết thế nào mà so sánh ?
Giữa lúc trong lòng chàng mang đầy sự nghi hoặc, thì đã nghe Bạch Y lão tăng
lên tiếng:
- Y thí chủ, trận tỉ thí này, thí chủ có thể cùng ngồi bên cạnh bần tăng mà quan
sát, nào, chúng ta hãy vào trong này xem tác phẩm của Long cô nương.
Hai người bước vào tịnh xá. Lò hương trầm vẫn bốc khói thơm ngát. Bàn cờ tàn, cây đờn đứt dây vẫn nằm y nguyên trên mặt bàn, chỉ không thấy Long cô nương
đâu.
Bạch Y lão tăng bảo chàng:
- Long cô nương vào nội thất lấy các bức vẽ, bây giờ chúng ta cũng chuẩn bị thì
vừa
Dứt lời lão tăng bước vào phía sau bức bình phong, một lát sau ôm ra ba cuộn

tranh lớn. Y Mộng Lăng định hỏi xem cách thức tỉ thí thế nào, thì đã thấy Long cô
nương cũng từ trong nội thất bước ra ôm theo ba cuộn tranh.
Y Mộng Lăng ngước nhìn nàng nghĩ bụng:
- Không hiểu cô nàng họ Long này có bao nhiêu bộquần áo, mà chỉ trong vòng vài
giờ, nàng đã thay ba bộkhác nhau rồi ?
Thì ra, lúc này Long cô nương đã thay bộquần áo màu đen bằng lụa mỏng, lại
càng làm nổi bật làn da trắng mịn của nàng.
Tới nơi, Long cô nương trao ba cuộn tranh trên tay cho Bạch Y lão tăng. Bạch Y
lão tăng cũng trao ba cuộn tranh của ông cho nàng.
Hai người đối diện ngồi xuống.
Bạch Y lão tăng nhìn vào bức tranh, chỉ thấy trên nền lụa vẽ bốn nhân vật Ngư,
Tiều, Canh, Độc với cảnh tượng như thật, nhất là nét vui mừng, buồn giận trên gương
mặt nhân vật trong tranh như nhảy múa trên mặt nền lụa.
Bức họa này nói lên cảnh hồng trần đáng mến đáng yêu. Ngư ông đầu đội nón lá
thả chiếc thuyền câu, ngao du tự tại giữa hồ. Gã tiều phu vạm vỡ, vung búa chặt cây
đốn củi gánh ra chợ bán. Người nông phu áo vải đánh trâu cày ruộng, nét mặt rạng rỡ
khi đến mùa thu hoạch phong đăng. Tay sĩ tử vịnh tay bên thành cửa sổ, đối nguyệt
ngâm vịnh, chờ ngày trạng nguyên kập đệ. Tất cả những nét buồn vui ấy đều thuộc về
cõi nhân gian trần thổ, càng làm cho cảnh vắng vẽ nơi ngọc cung thêm trống rỗng lạnh
lẽo.
Nhìn bức tranh, Y Mộng Lăng chẳng thấy cảm giác gì ngoài nét vẽ điêu luyện
tuyệt vời, xứng đáng là một tác phẩm trân quý . Nhưng đối với Bạch Y lão tăng thì là
cả một sự chấn động tâm thần.
Ông ta đã thế phát xuất gia, nguyên là để lánh xa cõi hồng trần. Đã trải qua
mười mấy năm trời thanh tâm tu luyện, không màng tới chuyện nhập thế. Nay coi bức

họa nét vẽ đã cho ông ta cái cảm giác rung động, như muốn ăn năn hối hận cái hành
động xuất gia của mình.
Nhìn sang Long cô nương, Y Mộng Lăng cũng thấy cặp mày nàng rung động, hai
mắt chăm chú nhìn vào bức họa.
Bức họa vẽ ba người Trương Quân Thụy, Thôi Oanh Oanh, và Hồng Nương. Trong
bức họa Trương Sinh đứng si ngây nhìn Thôi Oanh Oanh cặp tay Hồng Nương bước đi xa
dần. Vẽ mặt Trương Chân hiện lên nét si mê, hoảng hốt, như ẩn như hiện, nét vẽ thật
thần kỳ diệu tuyệt, càng nhìn như càng thấy hình bóng Thôi Oanh Oanh và Hồng Nương
mỗi lúc mỗi khuất dần sau rặng cây mờ.
Y Mộng Lăng bất giác chấn động tâm thần, trong khi Long cô nương cắn chặt
hàm răng đôi môi, như cố đè nén sự khích động nội tâm, cặp má nàng dần dần ửng đỏ.
Y Mộng Lăng nắm chặt hai tay trước mắt chàng lần lượt hiện lên hình ảnh các
thiếu nữ đã đi qua đời chàng: Bạch Tường Vi, Thúc Gia Ngọc, Chu Tiểu Phân... Nhất
thời máu nóng bừng lên, chàng muốn chồm tới ôm Long cô nương cho thỏa ý nguyện.
Nhưng mai là lý trí chàng chưa mất hẳn, giữa lúc khẩn yếu, chàng chợt nhớtới mối
huyết cừu của cha mẹ chàng đã như một gáo nước lạnh dội từ đầu xuống chân. Chàng
rung động thân hình, khôi phục trạng thái như củ. Dục hỏa bốc lên cặp mắt dần dần
tiêu tan, nhưng mồ hôi đã tháo ra đẫm mình. Chàng bất giác hãi thầm oai lực ghê
người của bức họa.
Lúc này chàng mới biết rõ cách tỉ thí của hai người như thế nào rồi.
Thì ra, hai người đều dùng hết tâm trí, tận lực vẽ thành ba bức họa, mỗi bức họa
đều châm đốt nhược điểm của đối phương, đem tình thái nhân vật trong bức họa làm
giao động ý chí đối phương ai không chịu nổi là người đó thất bại.

Trên sống mũi Long cô nương đã lấm tấm có đôi giọt mồ hôi nhỏ.
Lòng bàn tay Bạch Y lão tăng cũng mồ hôi ướt...
Khoảng tàn một cây nhang, hai người bắt đầu rở cuộn tranh thứ hai
Bức họa trước mặt Bạch Y lão tăng vẽ phong cảnh một buổi gió thổi tuyết bay
đầy trời phủ trắng ngọn núi, trên đỉnh núi chót vót có một ngôi thảo lư. Trước thảo
lư, một đứa trẽ nhỏ quỳ gối, tuyết chung quanh đã dầy lên gần ngập gối, nhưng cặp
mắt đứa trẽ vẫn phóng ra hai đạo quang mang kiên quyết.
Bạch Y lão tăng đã tinh nghiên đạo phật nên nhân vật trong bức họa mô tả đứa trẽ nhỏ tên là Tuệ Khả, truyền nhân đời thứ hai của Đức Bồ Đề Đạt Ma. Lúc
thiếu thời, Tuệ Khả kiên chí cầu Đức Đạt Ma thu làm đệ tử, nên đã quỳ gối ròng rã ba
ngày trước cửa thảo lư, cuối cùng cũng làm cảm động Đức Đạt Ma phải thâu nhận
làm môn hạ.
Nhìn cảnh trong tranh, Bạch Y lão tăng chìm trong sự suy tư. Bao nhiêu chuyện
long tranh hổ đấu trên chốn giang hồ năm xưa lại hiện lên trước mắt ông ta như vòng
dây đèn kéo quân, lúc vung kiếm trên ngựa, lúc cười nói chống địch.
Bức họa Long cô nương đang xem vẽ cảnh Chiêu Quân xuất quan Cống Hồ, tiếng
tỳ bà nỉ non giã từ Hán Đế, cô thân độc mã ra vùng biên ải, trước mặt giải cát vàng
mênh mông vạn dặm, lầu son gác tía nay còn đâu ?
Nhìn bức họa giây lát, cặp mắt Long cô nương đã tràn đầy ngấn lệ, như sắp sửa
sa rơi
Đến khi nhìn xuống cuối bức họa, con tim nàng bỗng như bị ai đâm một nhát kiếm
mạnh...
Cuối bức họa vẽ một nấm mồ cô độc nằm bên bãi cát vàng, như lặng lẽ ngắm nhìn
bóng tịch dương phai dần phía trời tây.
Nhìn Vương Chiêu Quân đang đẹp như tiên nga, thoắt cái đã vùi xương dưới lớp
cát vàng, chỉ còn lại một nấm mồ hoang. Cái hoa dung nguyệt mạo làm say

đắm lòng
người, chớp mắt đã vùi sâu dưới ba tấc đất quả đã tạo cho con người nỗi bi thương
cảm xúc biết bao.
Mà cũng chỉ có người đẹp mới thấu hiểu hết cái thê lương của lúc nhan sắc phai
tàn, cái lạnh lẽo của lúc chôn vùi hương sắc dưới lớp đất dày.
Đến đây, Long cô nương đã quá cảm xúc, nàng thấy như mình sắp sửa đi vào
tuổi già, mà không thể ngăn được giọt lệ tuôn rơi lã chã xuống mặt bức họa.
Y Mộng Lăng bỗng buột miệng lên tiếng:
- Đại sư! Đại sư! Đại sư đã thắng rồi!
Bạch Y lão tăng từ từ thở ra một hơi dài, đưa ánh mắt nhìn ra cửa sổ, bụng nhủ
thầm:
- Thật là nguy hiểm. Nếu kéo dài thêm một khắc nữa, có lẽ ta lại thua vì tay nàng mất.

Ma diện ngân kiếm

dịch giả: Vũ Ngọc, đánh máy: Cao thủ Maihoatrang
Chuyển text: Motsach

Hồi 42
Long kỳ lộng gió

Mảnh trăng non lơ lửng buông ánh trăng mờ nhạt. Bên sườn núi vắng vẽ, một
bóng người mặt áo bạc, lầm lũi hướng về phía Tảo Vân Tịnh Xá Nhạn Phong Tự.
Ma Diện công tử Y Mộng Lăng với chiếc thân cô độc, mang đầy tâm sự u buồn,
chàng hy vọng chỉ trong chốt lát đây sẽ đến tịnh xá, và chàng cũng hy vọng tịnh xá ở
mãi tận nơi thật xa xăm nào đó.
Chàng hy vọng Bạch Y lão tăng sẽ cho chàng biết hung thủ đã sát hại cha chàng
là Thiên Ma Y Dật. Nhưng chàng lại hồi hộp lo âu có cảm giác như hung thủ sẽ là người
làm cho chàng khó lòng mà hạ thủ trả thù.
Chàng ngần ngừ. Nhịp bước từ từ chậm lại.

Trong một thời gian vài giờ ngắn ngủi, chàng đã thâm cảm bởi sự đào luyện của
Bạch Y lão tăng, chàng đã nhận ra sự chém giết thù hằn, quanh quẩn bao giờ dứt...
Nhưng thù cha không trả, thì còn mặt mũi nào sống ở trên đời nữa. Lương tâm, thù
hận đã vò xé tâm can chàng...
Trong tịnh xá, một ngọn đèn tàn, tỏa ánh sáng vàng nhạt xuyên qua cửa sổ. Y
Mộng Lăng tìm đến tịnh xá để tìm hiểu và liệu giải bước đường khó khăn trên chốn
giang hồ sau này. Không biết còn bao nhiêu cảnh máu tanh đang chờ đợi chàng, trên
bước đường phục hận.
Máu tanh! Lúc này Y Mộng Lăng quả đã ngửi thấy mùi máu tanh...
Như một trận gió, Y Mộng Lăng chạy bay vào bên trong tịnh xá, ngọn đèn tàn
bên mặt bàn vẫn còn lay động. Nhưng Bạch Y lão tăng đã khí tuyệt nằm bất động
trên giường tự bao giờ.
Trong tịnh xá, chẳng có dấu vết gì chứng tỏ vừa xẩy ra cuộc tranh đấu, mà chỉ
có màu máu tươi nhuộm đỏ nền đất...
Không, không thể như thế được! Bạch Y lão tăng không thể chết hàm hồ như thế
được...
Y Mộng Lăng đã đứng thẫn thờ như kẽ mất hồn, nên chàng không phát hiện phía
bên ngoài tịnh xá, đang có bước chân người đi tới.
Lúc này, trong bụng chàng mang đầy sự kinh hãi, nghi hoặc...
Cái chết của Bạch Y lão tăng đã mang theo xuống lòng đất nhiều điều bí mật chưa ai biết.
Thình lình từ đằng sau Y Mộng Lăng có tiếng kêu kinh hải.
Chàng quay lại, nhận ra là Long cô nương, xem ra đối với cái chết bất thình lình
của Bạch Y lão tăng cũng lấy làm kinh hải vô cùng.
Y Mộng Lăng vội lên tiếng:
- Long cô nương đến thật đúng lúc, Bạch Y lão tăng người đã ...
Long cô nương mặt trắng như tờ giấy bạch, cất tiếng quát lạnh lùng:
- Hừ! Nhà ngươi độc ác thật!

Y Mộng Lăng vội vàng biện bạch:
- Long cô nương! Long cô nương! Hãy nghe tại hạ nói ...
Cặp mắt Long cô nương xạ ra hai đạo nhỡn quang lạnh lùng, sấn tới một bước,
ngắt lời chàng:
- Ta không cần nghe giải thích, ta hỏi ngươi tại sao ngươi giết "Vô Xỉ Thần Tăng"
? Hãy trả lời ngay, tại sao ?
Giọng nói của nàng lạnh lùng như băng, đượm vẽ oai nghiêm hách dịch...
Bốn tiếng Vô Xỉ Thần Tăng, Y Mộng Lăng mới nghe tiếng lần đầu tiên, nên chàng
bất giác nói:
- Tên tuổi vị đại sư này, hiện đến bây giờ tại hạ mới rõ, tại sao cô nương lại ...
Long cô nương thét giận dữ:
- Câm họng lại! Mi còn chối cãi hả ?
Tiếng quát của nàng chưa dứt, bên ngoài tịnh xá chợt có tiếng cười oang oang
nổi lên:
- Vô Xỉ đại sư ơi! Đêm nay Long mỗ đến để chứng kiến xem ai thắng ai bại đây.
Nghe tiếng bên ngoài, Long cô Nương như một ánh chớp, nhảy vèo ra cửa.
Y Mộng Lăng vô cớbị mắc tiếng oan, hết sức bực tức, nên chàng cũng hùng hổ
nhảy theo ra.
Bên ngoài, dưới ánh trăng, một cây đại kỳ tung bay trước gió, mặt lá cờ thêu một con vân long bằng kim tuyến, đang uốn khúc nhe nanh, múa vuốt như thực.
Đứng dưới chân cờ bảy tám bóng người, người nào người nấy đều cao lớn vạm
vỡ, mắt lộhung quang sáng ngời, chứng tỏ đều là những tay võ công siêu tuyệt.
Y Mộng Lăng vừa đứng vững thân hình một lão già mặt áo chẽn màu đen bước ra
lớn tiếng hỏi:
- Các hạ là ai ? Ai sai các hạ đến đây sát hại Vô Xỉ Thần Tăng ?
Y Mộng Lăng khí giận bốc lên tận đầu, chàng không ngờ, một lão già từng trải
tuổi đời như thế mà vừa gặp chàng chưa phải trái ra sao đã khẳng định buộc chàng

vào tội giết hại Bạch Y lão tăng, nên chàng khảng khái lớn tiếng hỏi lại:
- Có phải mắt ông đã trông thấy sự thực không ?
Lão già áo đen không ngờ Y Mộng Lăng đặt câu hỏi ngược lại, nên bất giác lão
cũng ngạc nhiên, thuận lời đáp:
- Lời của Hoa nhi vừa nói đâu có thể sai được.
Long cô nương đứng bên cạnh lão già bỗng tiếp lời:
- Thưa cha trong tịnh xá vừa rồi ngoại trừ hắn ra chẳng có một người nào khác.
Y Mộng Lăng tức muốn ói máu, nhưng chỉ trong giây thoáng chàng lại bình tỉnh
trở lại, và nghĩ thầm: "Chắc có người dự định vu oan giá họa cho chàng, chàng đang định
lên tiếng biện bạch, thì bất ngờ đã có một người nữa bước ra, trỏ mặt chàng lớn
tiếng:
- Long tiền bối! Gã này là Ma Diện công tử Y Mộng Lăng đấy.
Bảy tiếng Ma Diện công tử Y Mộng Lăng vừa dứt, lão già áo đen đã ngữa cổ ré
lên hồi cười quái dị, chòm râu bạc trước ngực không gió mà bay lất phất, oai thế thật
hãi người.
Y Mộng Lăng nhìn người vừa bước ra, đã nhận diện được người này là Tả Hiệp
Giám Tường Vi Hội Thập Nhị Kim Tiêu Cung Túc.
Chỉ thấy lão già áo đen trợn mắt ngó chàng quát lớn:
- Hay! Mi là Y Mộng Lăng hả ? Phen này gặp Long mỗ, đừng hòng trốn chạy.
Y Mộng Lăng vẫn giọng khiêm tốn:
- Không rõ tại hạ cùng tôn giá có thù oán gì ?
Giọng lão già áo đen như tiếng sấm nổ:
- Thù oán hả ? Nhiều lắm! Nhà ngươi đã giết hại Thất Đồ Huyết Hoắc Doanh,
Ngọc Kim Câu Bạch Vũ, Đạn Chỉ Thần Kiếm Chu Kỳ , Tiêm Chưởng Phong Vân Chu Tiểu
Phân, Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi, Thắng Tự Kỳ Tang Cửu Đồ, Vô Xỉ đại sư ...
Bấy nhiêu người đủ lắm rồi. Oán thù của tất cả những người ấy, lão phu đều thay họ
đòi lại.

Nghe nói, Y Mộng Lăng cũng lớn tiếng:
- Tại hạ giết họ là để báo cừu huyết hận, nhưng trong số ấy Bạch Tường Vi, Chu
Tiểu Phân và vị đại sư trong tịnh xá này không phải tại hạ ra tay sát hại.
Lão già áo đen lại quát:
- Dù cho mi có mọc thêm mười cái lưỡi để biện bạch, lão phu cũng không thể tin
được. Nhà mi đã giết hại liệt đồ Thắng Tự Kỳ Tang Cửu Đồ rỏ ràng chứng tỏ nhà
ngươi chẳng coi lão phu ra gì.
Đến lúc này, Y Mộng Lăng mới rõ Tang Cửu Đồ là đồ đệ của một tay nổi danh
mười tám tỉnh vùng giang nam giang bắc với danh hiệu Đại Kỳ Bất Đảo Long Trường
Thắng, nên chàng vội nói:
- Tại hạ giết hại Tang Cửu Đồ không phải là cố ý , đến nay tại hạ vẫn cảm thấy
bất an trong dạ. Bây giờ có mặt Long tiền bối, tại hạ thành thật có lời nhận tội xin
lỗi.
Long Trường Thắng quát lớn:
- Xin lỗi ... Lão phu muốn nhà ngươi phải đền mạng.
Trước đây, gặp trường hợp này, thì Y Mộng Lăng đã tuốt kiếm nói chuyện, chớ
không thèm biện bạch bằng nữa lời. Nhưng bây giờ, chàng đã lãnh hội ý nghĩa của sự
tranh đấu ý khí nhất thời, chẳng những không được việc gì mà còn rối rắm thêm công
việc tìm kiếm kẽ thù, nên chàng quyết định dùng trí tuệ để đối phó, chàng bèn ôn tồn
giảng giải:
- Long tiền bối thanh danh lừng lẫy giang hồ, chắc tiền bối cũng rõ câu "nhất ngôn
cửu đỉnh" chứ ? Tại hạ đã nói, Vô Xỉ Thần Tăng Đại Sư không phải tại hạ ...
Y Mộng Lăng chưa dứt lời, Long Trường Thắng đã quát lớn:
- Đồ con nít, đừng có hòng khua môi múa mỏ trước mặt lão phu, lão phu không dễ
mắc lừa đâu.
Y Mộng Lăng cũng nhướng mày, lớn tiếng:
- Tiền bối nên suy nghĩ đến đạo lý ...

- Hừ! Đạo lý cái con khỉ, đối với những hạng như nhà ngươi, chỉ có tay chân mới
biết rõ sự thật.
Đến đây, Y Mộng Lăng biết là Long Trường Thắng đã nổi máu nóng làm mờ trí
suy nghĩ, dù có biện bạch thêm cũng phí lời vô ích. Nhưng đấu với ông ta cũng chẳng ra
cái lý gì. Thắng thì còn có con gái ông ta là Long Đóa Hoa và bọn Cung Túc hơn mười
người nữa, lại phải thêm một phen phí sức. Còn bại thì uổng mạng tại đây.
Giữa lúc chàng đang tiến thoái phân vân, thì đã nghe Long Trường Thắng quay lại
quát bảo thủ hạ:
- Đem cờ đây cho ta!
Một đại hán vạm vỡ vội vàng hai tay ôm cán đại kỳ , cùng kính đưa đến trước
mặt Long Trường Thắng, ông ta đỡ lấy cán cờ, xoay một vòng, tỏa ra một đạo kỳ
phong xoáy cuộn như cơn gió lốc.
Nhìn Long Trường Thắng triển khai kỳ pháp, so với Tang Cửu Đồ, Y Mộng Lăng nhận
thấy thủ pháp của ông ta quả đã đạt mức siêu phàm.
Lá đại kỳ màu bạc không ngừng tỏa ánh sáng chói lòa với những đạo kỳ phong
cương khí dũng mãnh, mỗi lúc đè nặng xuống đầu Y Mộng Lăng.
Đối với một phong trần cao thủ như Long Trường Thắng, thực tình Y Mộng Lăng
cũng muốn đấu với ông ta một phen, để thâu lượm thêm kinh nghiệm, hổ trợ cho võ
công của mình không ít. Nhưng sau khi đấu xong rồi kết cuộc sẽ ra sao ?
Trong giây thoáng, chàng đã quyết định ...
Chàng không đợi kỳ phong tràn đến, đã giang hai cánh tay, phẩy mạnh một cái,
cất tiếng rú dài, thân hình bốc lên cao với một thân pháp kinh linh tuyệt vời.
Chàng đã thi triển kinh công tuyệt học vô thượng "Thiên Mã Hành Không."
Thân hình màu bạc, với hai cánh tay giang rộng như con chim đại bàng, mất hút
về phía trời xa.
Đây không phải là hành động khiếp nhược, lâm trận tháo lui, mà là biểu hiện một

tinh thần đại dũng.
Y Mộng Lăng đã chịu đựng được sự chê cười của Long Trường Thắng mà bỏ đi, vì
chàng hiểu trận giao đấu không mang lại một giá trị gì cho chàng phải liều mạng nguy
hiểm.
Ngày nay, Ma Diện công tử Y Mộng Lăng không còn là một thiếu niên bộc lộphong
mang nữa, mà là một hiệp sĩ đủ đại trí đại tuệ, kiên nghị hào hùng. Chàng có cái dũng
khí chịu đựng cái điều mọi người không thể chịu đựng, có cái nghị lực làm cái việc mọi
người không thể làm.
Bóng đêm mờ mờ, hình bóng màu bạc như một sợi chỉ nhỏ vượt qua Hồi Nhạn
Phong.
Giòng sông Tương vẫn lờ mờ nước chảy về xuôi.
Y Mộng Lăng đứng thẫn thờ bên bờ sông, nhìn trời cao buông tiếng thở dài.
Thình lình, một tiếng cười quái dị đâu đó vang lên:
- Y Mộng Lăng! Nhà ngươi đã biết thế nào là khó khăn chưa? Nhà ngươi đã nếm
mùi thống khổ rồi chứ ? Hà, hà, hà ... Hà, hà, hà ...
Giọng cười tàn ác của Tàn Kim Huyết Tà Cổ Thượng Cửu.
Giòng sông Tương vẫn lặng lẽ chảy xuôi. Mặt nước như đã in rõ những nét xấu xa
của cái giống người...

Ma diện ngân kiếm

dịch giả: Vũ Ngọc, đánh máy: Cao thủ Maihoatrang
Chuyển text: Motsach
Hồi 43
Bạt đao tương trợ

Mặt nước sông Tương, lăn tăn gợn sóng dưới ánh trăng khuya như rì rào than
khóc. Giọng cười quái dị đắc ý của Tàn Kim Huyết Tà Cổ Thượng Cửu cũng tắt dần
theo dòng nước chảy.
Đối với chuyện Tàn Kim Huyết Cổ Thượng Cửu luôn luôn theo sát sau lưng

Y Mộng
Lăng chẳng có chút gì là kinh hoàng hay sợ sệt, mà chỉ làm tăng thêm chí kiên quyết
trả thù của chàng.
Một giang hồ hảo hán như Y Mộng Lăng không bao giờ để rơi một giọt nước mắt.
Đứng thẩn thờ bên bờ sông với niềm tâm sự ngổn ngang, chàng không còn biết
tìm ai để hỏi cho ra manh mối kẽ thù bây giờ.
Đến Thiếu Lâm Tự tìm Liễu Liễu thần tăng ư ? Không dễ gì ông ta đã chịu tiết lộ
.
Về hỏi sư phụ Địa Tà Quy Phượng Thương chăng ? Sư phụ chàng đã chẳng tìm
gặp chàng bảo mối phục thù kể như kết thúc, không cần tìm hiểu thêm nữa ư ?
Hay là đi tìm ba vị phong trần dị nhân mà Vô Xỉ Thần Tăng đã cho chàng biết
danh tánh: Đa Tình Kiếm Dực Phong Quân, Thiên Quỷ Thủ Uông Báo, đệ nhất anh hùng
Vạn Thắng Thanh ? Nhưng ba người này đều chẳng khác như nhàn vân dả hạc biết đâu
mà tìm.
Mãi đến khi ánh sao mờ cuối cùng ẩn dạng, làn gió ban may nhẹ thổi rì rào, Y
Mộng Lăng mới như sực tỉnh cơn mộng, nặng nề lê gót tiếp tục bước vào cuộc sống
giang hồ gian hiểm, với bao nhiêu nổi niềm tâm sự ngổn ngang u uẩn.
Một buổi chiều tà ...
Trên con đường cái quan xa tắp một thiếu niên mạc võ phục màu trắng, hai vạt
áo phía trước lốm đốm nhuộm đầy vết máu đang lẩm lút lê gót một cách nặng nề.
Thiếu niên ấy chính là Tiểu Bạch Long Đặng Giao Phi, con trai của Mãn Thiên Phi
Hoa Đặng Giao ở Đặng Gia Bảo Cùng Lai Sơn, vừa trải qua một thảm họa cả hai vợ
chồng đều chết trong tổng đàn Thiên Quỷ Giáo.
Một bầy nhạn bay qua, một làn gió thổi rung cây lá, Đặng Giao Phi cũng giật

mình kinh hoảng, ngó quanh ngó quẩn, ngơ ngơ ngác ngác, hình như chàng có cảm giác bị
người bí mật nào luôn luôn theo sát bên mình.
Chàng phảng phất ngửi thấy mùi tử vong.
Vì vừa trải qua một trận chém giết kịch liệt, xúc động quá độ, nên cặp mắt chàng đã thất thần trí tuệ, chỉ còn lại những tia máu đỏ ve, bước đi loạng choạng.
Những ngày đã qua, Đặng Giao Phi đã nhờ vào danh vọng của song thân Mãn
Thiên Phi Hoa Đặng Giao và Phiêu Phiêu Tiên Tử Nguyễn Quỳ nh Ty mà xuất hiện giang
hồ, ít khi gặp sự khó khăn bất như ý .
Nhưng từ khi gặp Y Mộng Lăng rồi Hữu Dư tiên sinh, rồi Cổ Thượng Cửu người
nào cũng là tay cao thủ tuyệt vời. Thế rồi, cho đến bây giờ bị đánh lén trọng thương,
chàng mới thấu hiểu được hết cái hiểm trá gian nguy của giang hồ hắc bạch lưỡng đạo.
Hiện giờ, chàng rất cần một nơi nghĩ ngơi, chữa thương, vì màu xám đen trên tả
chưởng chàng đã dần dần lan vào tới đầu bả vai. Chàng đã trúng độc...
Mà chất độc này là chất độc tối tàn khốc của Thiên Quỷ Giáo cũng mang cái danh hiệu tối tàn khốc là "Diêm Vương Thán Kỳ Độc". Một chất độc không thuốc cứu
chữa, ngay cả bản thân Thiên Quỷ Giáo Hoàng Quỷ Cưu Bà cũng không có thuốc giải.
Cho nên người nhiễm phải chất độc này, thì Diêm Vương cũng vỗ bàn kinh thán.
Lúc này, bên lùm cây cạnh vệ đường, hai người mặt áo đen âm thầm theo bén
gót Đặng Giao Phi, chốc chốc lại đưa ánh mắt âm độc nhìn nhau, cùng nở nụ cười đắc
ý nham hiểm.
Bóng tà dương mỗi lúc một lạt dần, bước chân đi của Đặng Giao Phi cũng mỗi
lúc một lảo đảo khó khăn...
Thình lình chàng ngã chúi xuống đất, hai mắt mờ đi. Bóng tử thần đã lảng vảng
sắp chụp xuống đầu chàng.
Hai bóng người áo đen như hai bóng ma từ trong lùm cây nhảy ra. Nhìn kỹ ,

thì
ra họ là hai thủ hạ đắc lực của Thiên Quỷ Giáo: Bát Tý Phi Hồ Đinh Lôi Chấn và Đường
Hoàng Trưởng Lão Sư Tử Hống Khưu Trúc.
Lúc sắp sửa chúi đầu xuống đất, Đặng Giao Phi còn cố gượng kịp thời, rút thanh
trường kiếm chống vững thân hình, cất tiếng quát hỏi:
- Ai ?
Mặc dầu cặp mắt lúc này đã mờ đi, không nhận rõ diện mạo hai ngươi mới xuất
hiện, nhưng chàng cũng có cảm giác đối phương lai ý bất thiện.
Nghe chàng hỏi, Sư Tử Hống Khưu Trúc cất tiếng cười quái dị:
- Chúng ta là người đến lượm xác mi. Muốn chôn xác ở đây hay ở đâu tuỳ ý , cứ
nói lên chúng ta sẽ giúp cho toại nguyện.
Đặng Giao Phi vung kiếm lên một vòng, quát lớn:
- À thì ra lại bọn mi, phen này đừng hòng thoát chạy.
Khưu Trúc cười nhạt, khinh miệt:
- Hừ! Chó sắp chết còn sủa bậy. Cái mạng của mi giỏi lắm là còn được vài giờ là
cùng...
Trong khi đó, Bát Tý Phi Hồ Đinh Lôi Chấn lặng lẽ không nói gì, chỉ sấn bước tới,
vung chưởng gạt thanh kiếm của Đặng Giao Phi bắn sang một bên.
Thân hình Đặng Giao Phi bị đẩy lui ba bốn bước dài, nhưng chàng vẫn cố gượng
sấn lên tiếp tục vung kiếm, quát lớn:
- Còn vài giờ nữa cũng đủ cho ta liều mạng vơi bọn Thiên Quỷ Giáo chúng bây.
Khưu Trúc trợn mắt gầm gừ:
- Đồ ranh con mà cũng giỏi sủa càng cắn bậy. Ngay như bố mẹ ngươi mà còn bỏ
xác trong Thiên Quỷ trận thì nhà ngươi là cái thá gì. Ngươi không xem Y Mộng Lăng võ
công còn cao gấp ngươi mười lần mà cũng bị thảm bại bởi tay Thiên Quỷ Giáo đấy ư ?
Đặng Giao Phi sôi trào khí giận, vung trường kiếm chém loạn xạ. Nhưng Đinh Lôi
Chấn và Khưu Trúc lúc này hình như không muốn giao thủ với chàng, mà chỉ lách mình né

tránh.
Khi lẩn ra phía sau, Khưu Trúc cất tiếng cười nhạt, giọng âm trầm:
- Nhãi con, nếu mi ngoan ngoãn nằm xuống chờ chết thì còn mát mẽ hơn, bằng
cuồng lên như thế, thì chỉ càng làm cho cái chết đến mau hơn và đau đớn hơn mà thôi.
Quá tức giận, Đặng Giao Phi liền thi triển một tuyệt chiêu lâm nguy cứu mệnh
gia truyền, đâm ngược về phía sau một nhát.
Trong cơn thịnh nộ, kiếm khí của chàng rất dũng mãnh và kỳ diệu. Khưu Trúc cũng
không dè chàng có chiêu này, nên trong lúc vội vã chỉ kịp nghiêng đầu né, mũi kiếm bay
xớt ngang cổ lạnh người.
Hắn tức giận như điên, hét lên:
- Hừ! Nhãi con, chết đến nơi, còn giỏi lớn họng.
Vừa quát, hắn vừa rút cây trường chiêu dài hơn hai trượng một tiếng "vút" như
con mãng long uốn khúc, xử dụng chiêu thế tối âm độc nhằm hạ tam lộđxi phương công
tới.
Với tuyệt chiêu hiểm độc này, lúc bình thường chưa dễ gì Đặng Giao Phi đã thoát hiểm huống chi lúc này chàng đã nhiễm phải kỳ độc gần muốn kiệt lực. Tuy nhiên,
cầu sống là bản năng của con người, nên chàng không chịu nhắm mắt chờ chết một
cách oan uổng như thế mà cố xuất toàn lực tung song chưởng, dùng hai thế kiếm liên
tục, đâm một nhát vào sườn Khưu Trúc, đồng thời thân hình nhất bổng lên cao, tránh
khỏi độc thế 9m Khí Thập Bát Thủ của Lôi Chấn. Chàng đã triển dụng phép kinh công
bí pháp "Vân Lý Phiêu Phong" của mẫu thân chàng Phiêu Phiêu Tiên Tử Nguyễn Quỳ nh Ty.
Nhưng khi thân hình chàng còn lơ lửng ở trên không, thì chân khí đã kiệt. Khưu
Trúc ở phía sau nhìn rõ, liền vung trường chiêu quất ngay giữa lưng chàng một ngọn.
Lần vải áo trắng bị xé rách, máu đỏ tuôn ra xối xả, theo với tiếng gầm dữ dội của Khưu Trúc: "Cho mi chết này!"

Thân hình Đặng Giao Phi bị đẩy rớt xuống cách xa đó khoảng mười trượng, nhưng
chàng vẫn chống kiếm đứng dậy được ngay, giọng hét bi thảm:
- Hôm nay cho bọn bây thấy rằng trai dòng họ Đặng chẳng phải lũ hèn hạ.
Sư Tử Hống Khưu Trúc thấy một roi không quật ngã được đối phương thì hắn
tức giận lồng lộng nhảy vọt theo, quật ngang một đường kình phong rít lên veo véo ...
Miệng hắn quát lớn: "Thử xem phen này mi có mình đồng hay da sắc ?"
Ngọn roi này nếu quật trúng xác Đặng Giao Phi sẽ tan tành nát bấy. Sống chết chỉ còn cách nhau có một đường tơ ...
Giữa lúc ngọn roi của Khưu Trúc sắp chạm thân hình Đặng Giao Phi, bỗng nghe
Thiên Quỷ Tổng Giám Đinh Lôi Chấn hét lớn:
- Khưu trưởng lão! Hãy thong thả ...
Tiếng hét của Đinh Lôi Chấn tuy không lớn lắm, nhưng rất rõ ràng đanh thép.
Khưu Trúc nghe tiếng liền cảm thấy giới luật của Thiên Quỷ Giáo rất nghiêm, nên mặc
dầu là chức đường hoàng trưởng lão hắn vẫn phải tuân lời tổng giám, lật đật thu hồi
chiêu thế, quay lại ngạc nhiên hỏi đồng bọn:
- Đinh Tổng Giám ?
Đinh Lôi Chấn cất giọng âm trầm:
- Khưu Trưởng lão quên lời Giáo Hoàng rồi ư ?
Sư Tử Hống Khưu Trúc cười khan một tiếng, thu roi, vỗ vào trán mấy cái, nói:
- À! Đúng rồi. Nếu giết nó như thứ này, chẳng hóa ra tiện nghi cho nó lắm ư ?
Giáo Hoàng dặn phải để cho nó nếm mùi thống khổ đau đớn vì chất độc Diêm Vương
Thán mới xứng tội.
Đặng Giao Phi cả giận quát:
- Giết thì giết, ta không phải là phường tham sống sợ chết đâu.
Sư Tử Hống Khưu Trúc cất tiếng cười hăng hắc:
- Khoan hãy tự hào anh hùng hảo hán, đợi lát nữa đây, chất độc ngấm, mi sẽ biết.
Tiếng nói của Khưu Trúc chưa dứt, Đặng Giao Phi lại vung kiếm xốc tới, đồng
thời lúc ấy, từ phía xa có tiếng nhạc ngựa reo vang.

Đinh Lôi Chấn và Khưu Trúc cùng hướng nhìn về phía xa, một con kiện mã đang
tung vó phi đến như gió cuốn.
Chỉ trong thoáng mắt, con ngựa đỏ đã đến nơi. Gò cương đứng lại ngồi trên lưng
ngựa là một thiếu nữ áo đỏ.
Đinh Lôi Chấn và Khưu Trúc nhìn nhau một cái, rồi Khưu Trúc lẹ làng nhảy đến
đứng sát cạnh Đặng Giao Phi.
Thiếu nữ áo đỏ nhếch mép cười, hỏi:
- Hai người hợp đấu một thanh niên, không sợ người ta chê cười hay sao ?
Đinh Lôi Chấn lịch duyệt giang hồ, nên chỉ thoáng nhìn đã biết thiếu nữ áo đỏ có ý
gây sự, hắn liền trầm giọng hỏi:
- Cô nương có thể cho biết danh tánh và sư thừa là ai không?
Thiếu nữ áo đỏ hỏi ngược lại:
- Vậy các ông là ai ? Hai ông gia hợp lực đối phó một thiếu niên, có hợp gian hồ
quy củ không?
Sư Tử Hống Khưu Trúc không dằn được tức giận:
- Biết quy củ thì hãy ngoan ngoãn cút đi. Việc của ông nội mi, không khiến mi xía
vô!
Thiếu nữ áo đỏ bĩu môi, khinh bỉ:
- Hừ! Xem bộcác ngươi có vẽ bất lương, vậy bổn cô nương cứ xía vô thử để coi
các ngươi làm gì được!
Khưu Trúc giận dữ biến sắc. Đinh Lôi Chấn từ từ bước tới, trầm giọng:
- Cô nương lưng đeo bảo đao chắc cũng là nhân vật trong giới gian hồ. Vậy cô
nương chắc cũng biết rõ luật lệ giang hồ là không nên chen tay vào chuyện của người
khác chứ ? Bằng không, Thiên Quỷ Giáo chúng tôi có thù tất phải trả cho được. Cô
nương nên suy nghĩ kẽo sau này hối không kịp.
Thiếu nữ áo đỏ bĩu môi khinh miệt:
- Cái gì là Thiên Quỷ Giáo với Đha Quỷ Giáo mà đem ra lòe dọa bổn cô nương.
Tốt hơn hết là hai ông nên khôn ngoan về đi, để chàng thanh niên này lại đây.

Sư Tử Hống Khưu Trúc trợn mắt rống lên:
- Ô hay! Anh chàng này chẳng phải là chồng hay nhân tình gì của mi, can chi mi
phải sống chết bảo vệ nó. Bây giờ mi khôn hồn thì hãy bỏ tránh đi cho xa, bằng không,
Khưu thái gia mà nổi nóng lên, thì thái gia sẽ tể luôn cả mi một lượt đấy.
Thiếu nữ áo đỏ không dè Khưu Trúc lại mở miệng ăn nói hạ lưu như thế, nên nàng e
thẹn, đỏ mặt, cau mày, nhảy phắt xuống ngựa, sấn đến trước mặt Khưu Trúc, miệng
giọng hỏi:
- Thằng già đui, mi nói cái gì ?
Tiểu Bạch Long Đặng Giao Phi đứng bên cạnh vội lên tiếng:
- Cô nương! Chuyện của tại hạ với bọn Thiên Quỷ Giáo còn nhiều rắt rối lắm, xin
cô nương chớnên bận lòng, thịnh tình của cô nương tại hại xin tâm lảnh.
Thoáng nhìn diện mạo khôi ngô thần tuấn của Đặng Giao Phi thiếu nữ áo đỏ bất
giác động lòng, nói:
- Tướng công chớngại, chúng ta là bạn giang hồ hiệp nghĩa, giữa đường gặp chuyện bất bình, bạt đao tương trợ, chớcó gì đâu mà ngại!
Khưu Trúc không dằn được cơn tức;
- Thôi không cần phải lè nhè cho mất thì giờ, để Khưu thái gia làm ơn cho hai
ngươi thượng lộmột thể cho đỡ cô đơn.
Dứt lời, cây trường chiêu trong tay hắn quẩy lên như con linh xà, nhằm ngang
sườn thiếu nữ áo đỏ quật tới.
Thiếu nữ áo đỏ nhướng cặp mày liễu, khẽ xoay thân hình một vòng tránh khỏi
chiêu thế của đối phương, tay phải rút bảo đao, xử dụng ngay đao thế "Xuân Vân Đột
Hiện" nhắm cặp mắt của Khưu Trúc. Đao phong xé gió veo veo. Đinh Lôi Chấn đứng
ngoài chột dạ, nghĩ thầm:
- Hừ! con nhỏ này chẳng phải tay vừa!... Nhưng chẳng lẽ hợp sức hai người mà thua
nó sao ?
Trong lúc Đinh Lôi Chấn đứng suy nghĩ, thì thiếu nữ áo đỏ đã dồn Khưu Trúc luống

cuống trong vần đao quang lấp loáng.
Trường chiêu vốn là môn binh khí chỉ lợi đánh xa, nay Khưu Trúc bị thiếu nữ áo đỏ
áp lại sát mình, đâm ra mất cả áp dụng, không sao thi triển được tuyệt học, nên hắn
tức mình liệng bỏ cây roi, dùng song chưởng tung ra những ngọn quyền cương mãnh
trong pho La Hán Thần Quyền. Thì ra trước khi gia nhập Thiên Quỷ Giáo, Khưu Trúc đã
là tục gia đệ tử phái Thiếu Lâm.
Thiếu nữ áo đỏ khẽ nhếch mép cười vận bảo đao với chiêu thế Vân Phong Tần Lĩnh
nhẹ nhàng hóa giải hai ngọn La Hán Thần Quyền của Khưu Trúc.
Đến đây, Đinh Lôi Chấn mới biết thiếu nữ áo đỏ quả là tay ghê gớm. Đao pháp
của nàng hết sức linh xảo và tạp bác, có lúc như Thu Thuỷ đao pháp của Nam Cung gia
ở Thần Châu, có lúc lại xử dụng Huyền Huyền đao pháp. Đao phong vù vù, chiêu thế quỷ
dị, khiến hắn không tài nào phân biệt được nàng thuộc môn phái nào.
Trong khi đó thì Khưu Trúc đã bị thiếu nữ áo đỏ dồn luống cuống chân tay, có lẽ
chỉ trong vòng mấy chiêu nữa là nguy đến tính mạng.
Thấy thế, Đinh Lôi Chấn lập tức xuất chưởng đẩy về phía sau lưng thiếu nữ áo
đỏ một chiêu.
Đặng Giao Phi đứng bên cạnh nhìn thấy, vội thốt kêu lên:
- Cô nương coi chừng đằng sau!
Thiếu nữ áo đỏ nghe tiếng vội nghiêng mình né tránh, quay đao chém ngược một
đường, đồng thời nàng cảm thấy hai đạo chưởng phong vừa xẹt qua có một sức lạnh
lẽo ghê hồn thấu tận xương tủy.
Đinh Lôi Chấn xếch cặp mày rậm, đẩy ra ba chưởng liên tiếp. Thiếu nữ áo đỏ áo
đỏ có cảm giác như đứng trước cơn gió bão mưa tuyết giữa sa mạc về mùa đông.
Cùng một lượt, Khưu Trúc cũng phát chưởng tấn công hai đạo chưởng lực một âm
một dương phụ lực nhau, oai thế càng thêm ghê hãi.

Tiểu Bạch Long Đặng Giao phi lo lắng định khua kiếm xông lên cứu trợ nhưng bàn
tay sờ đến đốc kiếm đã tê rần, không thi triển được tí nội lực nào, nên chàng đành
nhắm mắt, buông tiếng thở dài.
Đao pháp của Hồng Y thiếu nữ đột nhiên biến đổi. Quyền chưởng của Đinh Lôi
Chấn và Khưu Trúc tuy nhanh, nhưng vẫn không khoái tiệp bằng đao thế của nàng, nên
khi cả hai vừa nhích cánh tay, thì mũi đao của nàng đã đưa trên trước mặt.
Khưu Trúc vừa hốt hoảng nhảy lui vừa cất tiếng kêu quái dị:
- A! Đao pháp ma quỷ !...
Thiếu nữ áo đỏ nghe tiếng kêu của Khưu Trúc, thì nàng nhếch mép cười:
- Mi chưa thấy đao pháp này bao giờ ư ? Bây giờ thì bổn cô nương cho thưởng
thức. Hai ngươi tự xưng là Thiên Quỷ Giáo gì ghê gớm lắm kia mà, nhưng dưới mắt bổn
cô nương, thì chỉ là một bọn chuyên cậy đông ăn hiếp kẽ cô thân mà thôi.
Sư Tử Hống Khưu Trúc tức giận sùi bọt mép:
- Mi mà biết cái gì. Thiên Quỷ Giáo Hoàng Quỷ Cưu Bà là một bực võ công hiển
hách đệ nhất thiên hạ lát nữa đây bắt được mi ta sẽ đưa mi về tổng đàn cho mi
thưởng thức môn thần học Chiêu Hồn pháp án, bảo đảm, chỉ nhìn thấy thôi, mi cũng đủ
té cứt són đái ...
Thiếu nữ áo đỏ lại cau mày tức giận, đỏ mặt tía tai, vì từ thuở bé đến giờ, nàng
chưa hề nghe những lời thô tục như thế bao giờ. Nàng vận chuyển đao thế, nhắm Khưu
Trúc chém luôn ba nhát.
Đao thế của nàng tinh diệu kỳ tuyệt, toàn nhắm những vị trí thật bất ngờ, nên
Khưu Trúc chỉ kịp tránh được hai nhát đầu, còn nhát thứ ba, thì hắn đã thi triển hết
bình sinh sở học, vẫn không tài nào tránh né, mà bị xớt ngay đầu xương bả vai trái,
máu tuôn ướt đẫm bên nữa thân áo. Hắn la lên một tiếng, đưa tay ôm bả vai, loạng
choạng tháo lùi ba bốn bước, mồ hôi trên trán đổ ra như tắm.
Thiếu nữ áo đỏ nhìn đối phương ôm vai đầy máu, với nét mặt đau đớn nhăn

nhó,
thì nàng bất giác lộvẽ kinh hoảng, vì đây là lần thứ nhất nàng ra tay và trông thấy
máu. Đinh Lôi Chấn thấy có cơ hội, lập tức tung song chưởng, dùng hết mười thành
công lực với chiêu thế "Quần Quỷ Gia Khấp" đẩy ngay giữa lưng thiếu nữ áo đỏ.
Thiếu nữ áo đỏ, nghe tiếng gió lộng phía sau, định quay lại thì đã không kịp...
Đinh Lôi Chấn đang mừng thầm một chiêu đắc thủ. Không dè, một mũi kiếm từ
bên cạnh đâm ngang tới. Người phát kiếm chính là Tiểu Bạch Long Đặng Giao Phi.
Chàng ta nguyên đã kiệt lực sắp gục, nhưng khi thấy thiếu nữ áo đỏ sắp sửa lâm
nguy, thì bỗng dưng nhiệt huyết sôi trào, rồi sức mạnh từ đâu kéo đến giúp chàng
tung ra nhát kiếm cuối cùng.
Chưởng phong của Đinh Lôi Chấn vô cùng khoái tiệp, đánh trúng lưỡi kiếm của
Đặng Giao Phi một tiếng cạch rớt xuống đất. Nhờ một giây thoáng ngưng trệ ấy,
thiếu nữ áo đỏ kịp thời xoay mình xử dụng đao thế Thiềm Ảnh Phù Thiên chém bổ vào
mặt đối phương như ánh điện chớp.
Trong lúc cấp bách, Đinh Lôi Chấn vội vàng ngữa người ra sau thì triển Thiết Bản
công tránh khỏi nhát đao nguy hiểm, búng chân chồm dậy, lao vụt vào cụm rừng biến
dạng, bỏ mặc đống bọn bị thương ôm vai đứng đó.
Khưu Trúc bất giác cất tiếng kêu lớn:
- Đinh Tổng Giám! Đinh Tổng Giám!...
Bóng tịch dương từ từ chìm khuất sau rặng tây sơn...

Ma diện ngân kiếm

dịch giả: Vũ Ngọc, đánh máy: Cao thủ Maihoatrang
Chuyển text: Motsach
Hồi 44
Đằng long tiên kiếm

Trời mờ mờ sáng, ánh dương quang phía trời đông đã ửng hồng.
Sư Tử Hống Khưu Trúc nhìn lưỡi đao sáng loáng, sắc bén như nước trên tay thiếu
nữ áo đỏ, mà lạnh mình sởn gáy, liều mạng chạy vắt giò lên cổ, không quản gì đến vết
thương nơi bả vai, cái khí thế huyênh hoang hống hách ban nãy đã vất bỏ đằng nào
không biết, chỉ còn biết tìm đường giữ mạng sống, quên hẳn cái khí phách của con
người võ lâm giang hồ xưa nay.
Tiểu Bạch Long Đặng Giao Phi nguyên đã lãnh một chưởng của Đinh Lôi Chấn, nay
lại mang thêm một đợt thương tích nữa, nên thân hình lảo đảo vài cái, đã gục xuống,
hôn mê bất tỉnh.
Thiếu nữ áo đỏ vội vàng bỏ cả việc đuổi theo Khưu Trúc, bước lại đỡ xốc thân
hình chàng lên. Bàn tay thiếu nữ đụng vào da thịt của một người khác phái, bất giác
đôi má nàng bừng đỏ. Từ lúc nàng ra đời đến nay, ngoại trừ một người cha già ra, nàng
chưa hề tiếp xúc với một người khác phái xa lạ bao giờ.
Đến khi nàng nhìn xuống vết thương nơi cánh tay Đặng Giao Phi, đã thấy chung
quanh máu tím bầm đang lan dần, thì biết chàng trúng phải chất kịch độc, nếu để chạy
vào đến tim thì dù có gặp bực Đại la Kim tiên cũng hết phương cứu chữa. Nên nàng
không còn dám do dự gì nữa, mà vội vàng cúi lượm thanh trường kiếm, ôm thân hình
Đặng Giao Phi, nhảy lên con hồng mã, gò cương phi nước đại, trông chẳng khác một
vệt khói hồng.
Đến trước cửa căn tửu điếm, thiếu nữ áo đỏ dừng ngựa nhảy xuống, gã điếm tiểu nhị ngồi trong cửa chạy ra, thấy một thiếu nữ trẽ đẹp ôm một chàng trai mình
đầy máu me bước vào, thì gã đứng khựng lại, trố mắt nhìn giây lát, mới hắng giọng hỏi
có vẽ khó chịu :
- Cô nương muốn trọ đêm nay hay chỉ ăn uống rồi đi ?

Gã vừa nói dứt, và mắt còn đang chăm chăm nhìn thiếu nữ, chợt thấy một bàn
tay hơi nằng nặng. Gã liền nhìn xuống, thì ra thiếu nữ đã dúi vào tay gã một thỏi vàng
đỏ ói, gã bất giác há hốc mồm ngạc nhiên giây lát, rồi đột nhiên đổi hẳn nét mặt
tươi cười :
- Cô nương đến thật gặp dịp may quá, trên lầu còn một phòng thượng hạng, để
tiểu nhân cho quét dọn ! Dứt lời, gã đỡ lấy cương ngựa trên tay thiếu nữ dắt ra phía
sau, vừa đi gã vừa ngắm nghía thỏi vàng trên tay, lòng lâng lâng không biết nghĩ gì.
Đến khi cột ngựa xong trở ra phía trước, thì đã không thấy tăm dạng thiếu nữ
áo đỏ đâu nữa. Gã đang thừ người ngạc nhiên, thì chợt lại thấy thiếu nữ áo đỏ từ
trong căn phòng xép bên cạnh, vén rèm bước ra, gã vội lắp bắp :
- Thưa... thưa cô nương, phòng ấy của...
Thiếu nữ áo đỏ gắt :
- Không thưa hỏi láp nháp gì cả, mau đi lấy một thau nước lại đây !
Gã vội vàng cúi đầu bước đi. Đến khi mang chậu nước vào phòng, thì hắn lại càng
ngạc nhiên hơn nữa...
Thiếu niên áo bạc thuê căn phòng xép hôm trước, lúc này đang trầm tư ngồi cầm cổ tay thiếu niên áo trắng xem mạch, còn thiếu nữ áo đỏ thì đứng một bên tỏ vẽ
lo âu ! Gã nghĩ bụng :"Chắc thiếu niên áo trắng là tình nhân của thiếu nữ áo đỏ" !
Tuy nghĩ vậy, nhưng hắn không dám mở miệng nói gì, đặt vội chậu nước xuống bàn
rồi lui ra ngay. Vì hắn đã tiếp xúc với nhiều nhân vật võ lâm giang hồ, nên có kinh
nghiệm, gặp họ, ít nói chừng nào hay chừng nấy.
Thiếu niên áo bạc, sau một lúc xem mạch, chàng khẽ buông cổ tay thiếu niên áo
trắng cau mày không nói gì.
Thiếu nữ áo đỏ vội hỏi :
- Không hiểu vị Đặng tướng công này còn chịu đựng được độbao lâu nữa ?
Thiếu niên áo bạc thở dài :

- Chàng ta trúng phải chất kỳ độc của Thiên Quỷ Giáo, hiện tại đã lan vào tới
bả vai, sợ rằng chỉ sống trong vòng hai giờ nữa là cùng.
Thiếu nữ áo đỏ giọng lo âu :
- Thế... thế thì làm cách nào bây giờ ?...
Thiếu niên áo bạc nhìn thiếu nữ áo đỏ, nhận thấy từ trong ánh mắt của nàng bộc
lộvẽ lo lắng, thương tiếc... thì bất giác chàng lại nhớđến một cặp mắt trong sáng thơ
ngây trước đây, cũng mỗi ngày đều nhìn chàng với ánh mắt như thế...
Thiếu niên áo bạc chính là Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng, và chàng đang nhớđến
người yêu từ thủa tấm bé là Tiểu Vân Tước Nhi Lăng Ngọc Vũ.
Thế rồi, chàng đột nhiên hạ quyết tâm, cần phải dùng nội lực của mình, giúp Đặng Giao Phi kháng cự chất độc. Dù không hẳn giải được chất :"Diêm Vương Thán" kỳ
độc, thì cũng có thể dồn vào một nơi, để cho khỏi xâm nhập nội tạng bảo vệ tính
mạng. Làm như thế, chàng sẽ mất đi khá nhiều chân nguyên quí giá, nhưng nhìn ánh mắt
thiếu nữ áo đỏ, chàng cảm thấy có bổn phận không thể để nàng thất vọng. Hơn nữa
song thân Tiểu Bạch Long là Mãn Thiên Phi Hoa Đặng Giao và Phiêu Phiêu Tiên Tử
Nguyễn Quỳ nh Ty đều vì chàng mà chết thảm tại đội Bạch Trúc, lại còn ân nghĩa của
Phi Long Thần Đao Hề Công Cửu, khiến chàng không thể ngồi nhìn họ Đặng bị tuyệt tự.
Ngồi nhắm mắt suy nghĩ một lúc, chàng chợt ngửng lên nhìn thiếu nữ hỏi :
- Xin hỏi cô nương cao danh quí tính và sư thừa là ai ?
Thiếu nữ khẽ đáp :
- Tiểu nữ họ Ngô, còn sư phụ tiểu nữ là Đằng Long Tiên Kiếm.
Nghe nói, Y Mộng Lăng chợt biến sắc xen lời hỏi :
- Có phải Đằng Long Tiên Kiếm Thiết Đan Dương không ?
Thiếu nữ áo đỏ khẽ gật đầu.
Y Mộng Lăng bất giác lộvẽ chấn động kinh ngạc...
Chàng chấn kinh đây không phải vì thiếu nữ đứng trước mặt là cao đồ của Đằng
Long Tiên Kiếm Thiết Đan Dương. Mà là vì Thiết Đan Dương trước đây đã nổi danh

lừng lẫy nhất thời. Đến khi Thiên Ma Y Dật, Địa Tà Quy Thượng Phương và Tịch Mịch
Vân Thường Lăng Ba xuất hiện thì ông ta đột nhiên im hơi lặng tiếng, không ai rõ vì
nguyên nhân gì.
Nay bổng nhiên gặp được nữ đồ đệ của Thiết Đan Dương, thì chàng có hy vọng
tìm gặp được sư phụ nàng để dò hỏi về cái chết của cha chàng - Thiên Ma Y Dật -
năm trước. Nghĩ đến đây, chàng lại bừng bừng sôi lên bầu nhiệt huyết, càng nghĩ, chàng
lại càng cảm thấy bên trong chuyện chết thảm của cha chàng có nhiều ẩn tình kỳ bí...
Thiếu nữ áo đỏ họ Ngô - Ngô Nguyệt Cầm - không rỏ sự đau khổ biến ảo bên trong
nội tâm Y Mộng Lăng, nên nàng hướng cặp mắt trong sáng đầy vẽ ngạc nhiên, nhìn
chàng chăm chú.
Đột nhiên, Y Mộng Lăng ngửng nhìn thiếu nữ áo đỏ hỏi :
- Ngô cô nương đi ngang đây chắc là đến Hành Dương Hồi Nhạn Phong, vậy chẳng
hay có chuyện gì , và tại hạ có thể giúp đỡ được phần nào chăng ?
Ngô Nguyệt Cầm đưa tay vén mấy sợi tóc mây loà xoà trên trán khẽ đáp :
- Tướng công không hỏi thỉ tiểu nữ cũng cần phải thưa lại với tướng công. Lần
này tiểu nữ hạ sơn và vâng mệnh của sư phụ lão nhân gia đi tìm một vị sư thúc đã
mất liên lạc với gia sư từ nhiều năm nay, vì lão nhân gia có việc quan trọng cần phải
bàn bạc với vị sư thúc đó. Thịnh tình của tướng công,tiểu nữ xin chân thành cảm tạ
trước.
Dứt lời nàng liền chắp tay vái dài.
Y Mộng Lăng vội vàng né tránh, hỏi tiếp :
- Cô nương bất tất phải đa lễ, xin cô nương cho biết Thiết lão tiền bối cần gặp
quí sư thúc bàn về chuyện gì ?...
Và không đợi đối phương trả lời, chàng lại đột nhiên hỏi thêm :
- Có phải về việc liên quan đến cái chết của Thiên Ma Y Dật năm xưa không ?

Ngô Nguyệt Cầm cúi đầu khẽ đáp :
- Chuyện ấy sư phụ tiểu nữ không nói, nên tiểu nữ cũng không dám hỏi.
Y Mộng Lăng lại hỏi tiếp :
- Chẳng hay quí sư thúc là ai, tại hạ tuy mới xuất đạo giang hồ, nhưng nếu tại hạ
có điều gì biết được, tại hạ sẽ tận tâm giúp đỡ.
Ngô Nguyệt Cầm đáp :
- Từ trước tới giờ, tiểu nữ cũng chưa hề gặp mặt tệ sư thúc, mãi đến gần đây khi được lệnh hạ sơn, tiểu nữ mới được sư phụ cho hay tệ sư thúc trước kia cùng học
nghệ với sư phụ, đến năm 20 tuổi thành tài hạ sơn, xông pha giang hồ, tạo được một
danh hiệu khá vang động lừng lẫy là Phi Long Thần Đao Hề Công Cửu.
Y Mộng Lăng bất giác thốt tiếng"A" ! Thì ra sư thúc của Ngô Nguyệt Cầm lại
chính là Hề Công Cửu. Nhớlại câu chuyện bi tráng đã qua giữa ông ta với gia đình họ
Đặng, và lúc ông ta bị chết thảm trong Thiên Quỷ trận, Y Mộng Lăng bất giác, không
dấu được vẽ bi thiết hiện lên nét mặt, chàng nghĩ thầm:
"Có nên cho nàng biết sự thật này không ? Hay là tạm ẩn mãn ?... Liệu khi biết rỏ
sự thật nàng có đủ sức chịu đựng cơn xúc động bất thần này chăng ?..."
Chờ một lát lâu, không thấy Y Mộng Lăng nói gì, Ngô Nguyệt Cầm sốt ruột, lên
tiếng hỏi :
-Chẳng hay tướng công có rỏ chút gì về hành tung của Hề tệ sư thúc không ?
Y Mộng Lăng trù trừ một lát, mới đáp :
- Hiệp tung của Hề tiền bối phiêu hốt bất định, tại hạ sẽ cố gắng tìm tòi theo dõi và thông tin cho cô nương trong một ngày gần đây. Còn vị Đặng thiếu hiệp này cô
nương có quen biết thân thiết không ?
Ngô Nguyệt Cầm hướng nhìn về phía Đặng Giao Phi một cái, khẽ lắc đầu :
- Tiểu nữ không quen biết, vừa rồi giữa đường gặp Đặng thiếu hiệp bị hai tên tự
xưng là thủ hạ Thiên Quỷ Giáo ám hại, nên tiểu nữ vì lòng nghĩa hiệp, ra tay cứu giúp
mà thôi !...
Y Mộng Lăng chợt cau mày, nghiến răng lẩm bẩm :
- Hừ ! Giỏi cho bọn Thiên Quỷ Giáo, bọn bay định dùng bàn tay ma quỷ

khống chế
toàn bộvõ lâm ư ?... Quỷ Cưu Bà hỡi, thế nào cũng có phen ta cùng mi sống mái...
Ngô Nguyệt Cầm ngạc nhiên xen lời hỏi :
- Chẳng hay Quỷ Cưu Bà là ai mà lợi hại ghê gớm đến thế ?
- Mụ ta là người sáng lập Thiên Quỷ Giáo, tự xưng là Thiên Quỷ Giáo Hoàng. Năm
xưa mụ ta đã có lần cùng vị chưởng môn nhất đại của Thiếu Lâm Tự là Liễu Liễu Thần
Tăng quyết chiến tại Võ Công Sơn. Trận này không ai có mặt tại tràng, nên không rỏ
ai thắng ai bại. Mà sau trận này trở về Thiếu Thất Phong, Liễu Liễu Thần Tăng cũng
giấu bặt câu chuyện, không hề hở môi. Không dè trong mấy năm gần đây, mụ ta chiêu
binh mãi mã, sáng lập Thiên Quỷ Giáo, dùng thủ đoạn tối độc ác, bách hại các nhân
vật võ lâm chính phái. Chính song thân của vị Đặng thiếu hiệp đây cũng bị chết thảm
bởi bàn tay âm độc của bọn tà giáo đó, nên tại hạ vì muốn cứu vớt tai kiếp võ lâm,
mà thề sẽ sống mái với mụ một phen.
Vừa nghe nói, Ngô Nguyệt Cầm vừa nhìn Y Mộng Lăng chăm chăm, cảm động vì
lòng nghĩa khí của chàng, nên nàng tiếp lời :
- Tướng công có thấy sức một mình tướng công quá đơn bạc không ?
Y Mộng Lăng ngang nhiên khẳng khái đáp :
- Tại hạ cũng biết võ công của Quỷ Cưu Bà thâm hậu khôn lường, đối kháng với
mụ là cả một khó khăn hiểm nghèo, nhưng bọn nam nhi võ lâm chúng tôi, vì bảo tồn chính
khí, thì chuyện sống chết đâu có sá kể gì.
Ngô Nguyệt Cầm cũng cảm động thốt lời :
- Để giúp sức trong việc tiêu diệt Thiên Quỷ Giáo, nếu có việc gì cần đến tiểu
nữ, xin tướng công cứ cho biết, tiểu nữ sẽ tận tâm tận lực.
Thật đáng thương cho Ngô Nguyệt Cầm, nàng đâu có hay sư thúc nàng Phi Long
Thần Đao Hề Công Cửu bị chết thảm trong Thiên Quỷ trận. Nàng cũng đâu có biết câu

chuyện bi thương luyến sử giữa sư thúc nàng với song thân Đặng Giao Phi đang nằm
thoi thóp cạnh đó.
Nhìn Ngô Nguyệt Cầm, Y Mộng Lăng chợt nhớđến Thúc Gia Ngọc và Tiểu Vân
Tước Nhi Lăng Ngọc Vũ đang ở trong tay Thiên Quỷ Giáo, thì chàng lại lấy làm tiếc cho
cái chuỗi ngày tươi đẹp của cô gái đứng trước mặt, nếu đem dồn vào chuyện chém
giết dành giựt hư danh thì thật vô giá trị quá, nên chàng khẽ mỉm cười nói :
- Thịnh ý của cô nương, tại hạ xin tâm lĩnh, tại hạ tuy võ nghệ tầm thường, nhưng
lại muốn dùng sức lực một mình để tiêu diệt bằng được bọn Quỷ giáo !.
Ngô Nguyệt Cầm lớn tiếng :
- Tướng công võ dũng, ai ai cũng khâm phục, nhưng chuyện tiểu trừ bọn ma quỷ ,
tiểu nữ quyết không chịu nhường ai !
Y Mộng Lăng buông tiếng thở dài :
- Cô nương hiểu lầm ý tại hạ rồi. Tại hạ muốn nói, bọn Thiên Quỷ Giáo đầy âm
mưu sâu độc, không từ bất cứ thủ đoạn nào và chẳng coi nhân mạng người ta ra gì...
Không đợi Y Mộng Lăng nói hết lời, Ngô Nguyệt Cầm đã sẳng giọng :
- Tiểu nữ thử hỏi tướng công, chúng ta luyện võ để làm gì. Tiểu nữ tuy là thân nữ
nhi nhưng cũng biết rút gươm, múa kiếm, chuyện sống chết chẳng coi ra gì cả.
- Cô nương tuy đã được chân truyền của Đăng Long Tiên Kiếm lão tiền bối, nhưng cô nương chưa được biết và đặt chân đến tổng đàn Thiên Quỷ Giáo, ở đó có
biết bao nhiêu cạm bẫy nguy hiểm, nào là Thiên Ty Độc Cổ, Thiên Quỷ Thần Địch, với
Thiên Quỷ trận bố trí bốn cửa U Hồn, Địa Cốc,9m Đào,Quỷ Phủ... Dù cho người có bản
lĩnh tày trời cũng khó mà đương cự.
Hồng y thiếu nữ Ngô Nguyệt Cầm trông bề ngoài thì xinh đẹp yểu điệu, nhưng
nàng lại có tính vô cùng kiên quyết, chẳng sức mạnh nào làm nàng sợ hãi, do đó, khi
nghe Y Mộng Lăng nói những sự nguy hiểm ghê gớm của Thiên Quỷ Giáo

nàng bổng xếch
mày đứng dậy, gay gắt :
- Dù Thiên Quỷ Giáo có là hang Rồng Cọp ở đi chăng nữa, tiểu nữ cũng không lùi
bước !
Y Mộng Lăng chợt buột miệng bồi thêm một câu :
- Đến ngay sư thúc của cô nương là Hề lão tiền bối cũng không địch nổi Thiên Quỷ
trận nữa là, cô nương có đi chỉ uổng thêm tính mạng mà thôi.
Ngô Nguyệt Cầm liền lớn tiếng hỏi dồn :
- Sao ?... Tướng công nói sao ?...
Y Mộng Lăng vừa nói xong, thì biết đã lỡ lời, vì nếu chàng thố lộcái chết của Hề
Công Cửu ra bây giờ, thì với tính cách cang trường của Ngô Nguyệt Cầm, thế nào nàng
cũng xông ngay vào tổng đàn Thiên Quỷ Giáo đễ trả thù chi Phi Long Thần Đao. Do đó
chàng đã làm thinh không đáp. Thái độnày, càng làm Ngô Nguyệt Cầm bồn chồn nóng
nảy hỏi :
- Tướng công... Tướng công hãy làm ơn nói cho biết tệ sư thúc với Thiên Quỷ
trận ra sao ?...
Y Mộng Lăng suy nghĩ thấy rằng, chuyện này trước sau gì rồi cũng phải tiết lộ.
Chi bằng nói ngay ra cho nàng trở về yêu cầu Đằng Long Tiên Kiếm Thiết Đan Dương
xuất sơn đối phó với Quỷ Cưu Bà. Nghĩ vậy, chàng bèn lộvẽ buồn rầu, nói :
- Lệnh sư thúc võ công rất cao siêu, với pho Phi Long Đao pháp, trong Thiên Quỷ
Giáo, ngoài Quỷ Cưu Bà ra, có lẽ không tên nào cự nổi, nhưng tiếc rằng..
- Sao ? Tệ sư thúc đã có mệnh hệ gì ?...
Mặc dầu chưa nghe hết câu nói của Y Mộng Lăng, nhưng cứ nhìn nét mặt của
chàng, Ngô Nguyệt Cầm cũng đã rỏ sự nguy hiểm tính mệnh của Hề Công Cửu, nên nàng
không giữ được bình tĩnh, mà xen lời hỏi dồn dập.
Y Mộng Lăng tiếp tục kể :
_Tiếc rằng, Hề lão tiền bối đã vì cứu mạng tại hạ, cứu mạng cả gia đình họ Đặng,

nên một mình xông phá Thiên Quỷ trận, bị Quỷ Cưu bà lén phóng chất độc Bích Huyết
Cổ !...
Nghe đến đây, Ngô Nguyệt Cầm có cảm giác như tiếng sét nổ giữa đầu, miệng
lảm nhảm :
- Sư thúc !... Thì ra sư thúc đã chết !...
Tin dữ đến một cách đột ngột, khiến Ngô Nguyệt Cầm vừa kinh hãi vừa ngạc
nhiên, cặp mắt long lanh ngấn lệ, môi cắn chặt. Rồi đột nhiên nàng lớn tiếng :
- Thôi, tiểu nữ cũng chẳng cần phải đến Hồi Nhạn Phong tìm Vô Xỉ Thần Tăng để
hỏi tin tức gì nữa, và xin cáo biệt tướng công...
Y Mộng Lăng vội ngắt lời hỏi :
- Đêm hôm khuya khoắt thế này, một mình cô nương định đi đâu ?
Ngô Nguyệt Cầm hét lên :
- Đến Thiên Quỷ Giáo, tìm Quỷ Cưu Bà để trả thù !
Vừa hét nàng vừa tuốt trường kiếm nhảy bay ra khỏi cửa.
Y Mộng Lăng đột nhiên cất tiếng quát lớn :
- Đứng lại !
Ngô Nguyệt Cầm quay đầu hỏi :
- Tướng công đến Thiên Quỷ Giáo được thì tiểu nữ cũng đến được chứ có sao ?
Y Mộng Lăng hất hàm về phía Đặng Giao Phi đang nằm thoi thóp, mặt tái nhợt,
nói :
- Đã cứu người thì phải cứu cho đến nơi, bây giờ cô nương bỏ đi, như thế có phải
là cứu chàng ta không ?...
Ngô Nguyệt Cầm cương quyết đáp :
- Đã có tướng công lo liệu cứu giúp, chàng ta tất sẽ mau hồi phục, mà tiểu nữ
cứu chàng ta cũng không phải để cầu báo ơn, vậy thì bây giờ tiểu nữ đi là được lắm
rồi chứ !
Y Mộng Lăng chợt nhìn nàng với hai đạo nhỡn quang sáng quắc, khiến nàng bất
giác rùng mình, từ từ quay lại.
Y Mộng Lăng chậm rãi nói :

- Ngô cô nương ! Cô nương nên biết rằng, chuyện báo cừu tuyết hận thì bất cứ
một người nào có chút huyết khí, cũng đều hăng hái xông pha, nhưng liều lĩnh quá gấp
như thế, thì chẳng những công việc thất bại, mà còn để cho kẽ địch chê cười. Cô nương
không thấy trường hợp của Đặng thiếu hiệp đây ư ? Chàng ta cũng nóng nảy vì song
thân thảm tử, mà một mình xông vào Thiên Quỷ Giáo để lãnh lấy kết quả như thế
này, liệu song thân chàng ta ở dưới suối vàng có an vui không ?
Ngô Nguyệt Cầm cúi mặt buồn rầu không nói gì, Y Mộng Lăng lại nói tiếp :
- Đặng thiếu hiệp bị trúng chất kỳ độc của Thiên Quỷ Giáo, xem ra còn kịch liệt
hơn chất Kim Ty Độc Cổ. Bây giờ tại hạ tạm dùng công lực ngăn chặn, không cho chất
độc xâm nhập tạng phủ, sau đó nhờ cô nương đưa chàng ta về gặp lệnh sư Thiết lão
tiền bối, nhờ người là bực tiền bối hiểu rộng biết nhiều, tất sẽ có cách cứu chữa. Đồng
thời cùng với lệnh sư bàn cách đối phó Thiên Quỷ Giáo có ohải là tiện lợi nhiều bề
không ?
Nghe những lời phân rỏ thiệt hơn của Y Mộng Lăng, Ngô Nguyệt Cầm chợt hiểu ra
mình đã quá nóng nãy xung động, nên nàng thành thật nhận lỗi :
- Lời tướng công chỉ dẫn rất phải, vừa rồi tiểu nữ vì quá xúc động nóng nảy, mong tướng công lượng thứ !
Y Mộng Lăng khẽ nhún vai, nói :
- Chính tại hạ cũng phải mất hai ngày đêm mới thấu triệt cái lý lẽ như vậy đó.
Trước đây tại hạ cũng đã có trường hợp vừa nghe tin dữ, đã hấp tấp hành động, nếu
không nhờ được mấy vị cao nhân cứu trợ, có lẽ giờ này cũng đã bỏ xác lâu rồi.
Ngô Nguyệt Cầm nhìn sang sắc diện Đặng Giao Phi, bất giác lo lắng hỏi :
- Đặng thiếu hiệp thương thế rất nặng, không hiểu có thể qua khỏi chăng ?
- Không lo ! Chàng ta từ nhỏ đã được cha mẹ đào luyện, tu tập "Huyền môn nội
lực" thế nào chàng cũng đủ sức chống cự với chất độc trong vòng vài giờ

nữa.
Ngô Nguyệt Cầm chuyển ánh mắt từ gương mặt Đặng Giao Phi sang gương mặt
Y Mộng Lăng. Nàng nhận thấy cả hai đều đẹp trai, tuấn nhã, mỗi người một vẽ, và cả
hai đều có một ma lực tuổi trẽ của chàng trai võ lâm tuấn kiệt. Nàng không biết so
sánh ai hơn ai.
Đối với thiếu niên áo bạc Y Mộng Lăng, nàng lại càng chẳng hiểu chút gì về lai lịch
của đối phương, mặc dù đã cùng nhau đối đáp trong thời gian khá lâu. Nàng cũng không
hiểu thiếu niên áo bạc có mối thâm thù gì với Thiên Quỷ Giáo Quỷ Cưu Bà mà lại thốt
lời thề quyết cùng mụ ta sống mái.
Thật là khó hiểu !...
Hướng ánh mắt nhìn ra phía ngoài song cửa, nàng chợt có cảm giác thiếu niên áo
bạc là một con người thê lương, cô độc làm sao !...

Ma diện ngân kiếm

dịch giả: Vũ Ngọc, đánh máy: Cao thủ Maihoatrang
Chuyển text: Motsach
Hồi 45
gian trá hiểm nguy

Ngô Nguyệt Cầm nhìn Y Mộng Lăng giây lát, chợt hỏi :
- Chẳng hay tróng công là... là ai, mà tiểu nữ chưa được biết quí danh ?
Y Mộng Lăng ngửng đầu, khẽ đáp :
- Tại hạ Y Mộng Lăng.
- Y Mộng Lăng !...
- Đúng đấy, hắn chính là con trai Thiên Ma Y Dật, một tay đã ngạo thị giang hồ
hơn mười năm trước đây !...
Một giọng nói lạnh lùng nổi lên từ hướng sườn núi ngoài cửa sổ vọng vào.
Nghe giọng nói, Ngô Nguyệt Cầm lập tức đặt tay vào đốc kiếm, quát hỏi :
- Ai đó ?
Chỉ có Y Mộng Lăng nghe giọng nói vừa rồi, bất giác chàng ngạc nhiên sửng sờ, vì

giọng nói đối với chàng rất quen thuộc, giọng nói mà từ nhỏ tới lớn, chàng đã được
nghe hàng trăm ngàn lần, với âm điệu nhẹ nhàng, êm ái ngọt ngào, nhưng ngày nay thì
lại lạnh lùng như băng tuyết, pha đượm vẽ u oán, phẫn hận.
Và bóng người bên ngoài chưa kịp hồi đáp, chàng đã đứng dậy, nói với Ngô Nguyệt Cầm :
- Ngô cô nương, người ngoái ấy là vị sư muội của tại hạ.
Ngô Nguyệt Cầm vội nói :
- y ! Nếu thế phiền thiếu hiệp làm ơn giới thiệu cho chị em chúng tôi quen biết
nhau !
Ngô Nguyệt Câm mới đ8t gót vào chốn giang hồ chưa đầy mười hôm, cho nên
gặp ai, thấy ai nàng cũng muốn làm quen, nay nghe nói người bên ngoài lại là sư muội
của Y Mộng Lăng, thì lập tức nàng lại càng tha thiết muốn gặp. Vì hơn mười bảy năm
nay, nàng chỉ sống trong rừng sâu, núi cao, bạn với muông thú chim chóc, hoa cỏ, ngoài
một người là sư phụ ra, nàng chưa gặp người lạ. Ngày nay bước chân ra đời, tiếp xúc
cái gì, vật gì cũng thấy lạ lùng mới mẽ.
Chính Y Mộng Lăng cũng vui mừng cất tiếng gọi :
- Tiểu Vân Tước Nhi !...
Không dè chàng vừa gọi, vừa bước chân ra tới gần cửa, thì đột nhiên tấm rèm
cửa được gạt lên bằng một thanh trường kiếm sáng ngời. Và khi nhìn đến thần sắc
người đứng bên ngoài, lại càng khiến chàng thêm ngại ngùng e sợ !...
Ngô Nguyệt Cầm nhìn ra, thấy một thiếu nữ mặc áo lông, nàng có một gương
mặt rất là xinh đẹp, khả ái, ai trông thấy cũng đem lòng càm mến. Nhưng lúc này, trên
gương mặt ấy lại mang một nét lạnh lùng đáng sợ, lạnh lùng như hàn khí từ thanh
trường kiếm trên tay nàng toát ra.
Còn Y Mộng Lăng, vì gặp Lăng Ngọc Vũ bất thình lình, và trong lúc quá vui mừng,
chàng đã quên b6ng đi nàng đã có phen lăng nhục chàng tại Tổng đàn Thiên

Quỉ Giáo,
khiến chàng suý t bỏ mạng vì tà pháp Chiêu Hồn Pháp Án, nên sau giây phút sững sờ
ngạc nhiên, chàng vội bước lên một bước nói :
- Tiểu Vân Tước Nhi, lâu quá không gặp hiền muội !
Tiểu Vân Tước Nhi bĩu môi, xì một tiếng :
- Ai là Tiểu Vân Tước Nhi ! Ai Là sư muội của mi ? !...
Y Mộng Lăng nhìn Lăng Ngọc Vũ với nét mặt hết sức ngạc nhiên, rồi chàng chợt
nhớ, lúc ở Thuý Vân Sơn Trang, đã có một lần nàng nhìn chàng với nét mặt hết sức
lạnh lùng cùng với giọng nói :"Ta hận ngươi đến chết !". Nghĩ đến đây chàng cảm thấy
một niềm thống khổ dâng lên đến nghẹn ngào rơi lệ. Chàng nhẹ nhàng nói :
- Tiểu Vân Tước Nhi hiền muội ! Tại sao hiền muội lại đem lòng oán hận ngu huynh
như thế?
Mãi đến tận giờ phút này, Y Mộng Lăng vẫn không hiểu vì duyên cớgì Tiểu Vân
Tước Nhi lại hận chàng đến như thế. Có thể nói, nàng hận muốn nhìn thấy chàng chết
mới thôi.
Trong khi đó thì Tiểu Vân Tước Nhi dùng giọng mũi khẽ hừ một cái, hết nhìn Y
Mộng Lăng lại nhìn Ngô Nguyệt Cầm, rồi đột nhiên cất tiếng cười khanh khách dòn tan.
Trong giọng cười có pha lẫn vẽ bi phẫn! .
Y Mộng Lăng nhiều lúc muốn chạy lại cầm lấy cổ tay thon nhỏ mềm mại của nàng,
nhưng một ý nghĩ khác lại ngăn cản chàng, vì lúc này trên tay nàng đang cầm thanh
trường kiếm, rủi nhất đáng xảy ra xung đột thì đối với chàng, với Lăng Ngọc Vũ, với
Ngô Nguyệt Cầm, người nào cũng chẳng hay gì. Hơn nữa, lại còn Đặng Giao Phi đang lâm
bệnh trầm trọng nằm đó, cần phải cứu chữa cấp thời, nếu không sẽ tánh mệnh hoàng
tuyền chỉ trong mấy giờ nữa thôi.
Trong khi đó thì giọng Tiểu Vân Tước Nhi vẫn tiếp tục rít lên lạnh lùng :
- Hận mi !... Ta hận mi đến chết !...

Thế là ý gì ? Một con người thông tuệ như Y Mộng Lăng, mà cũng đành ngơ ngẩn
ngạc nhiên !...
Có phải vì yêu mà trở thành hận không ?
Không ! Tuyệt đối không phải thế !
Vì chính nàng đã biết rỏ sự quan hệ giữa chàng với các thiếu nữ Chu Tiểu Phân,
Bạch Tường Vi và Thúc Gia Ngọc kia mà...
Nghĩ vậy, chàng bèn khẽ dịu giọng :
- Tiểu Vân Tước Nhi ! Hiền muội có thể cho ngu huynh được biết lý do gì mà hiền
muội oán hận ngu huynh đến thế ! Hiền muội cũng nên nghĩ đến cảm tình giữa chúng ta
trong những ngày cùng học nghệ tại Không Minh Đảo chứ !
- Hừ ! Cảm tình ! Mi mà cũng biết đến cảm tình nữa kia à ! Mi đã lừa dối bao nhiêu
thiếu nữ thơ ngây khờ dại, ta không thèm đếm xỉa đến nay thì mi...
Tới đây, nàng chợt vung kiếm, quát lanh lảnh :
- Mi... đã quá ty bỉ hèn hạ !...
Giọng nói của nàng chẳng khác những nhát kiếm đâm thấu buồng tim Y Mộng
Lăng.
Ngô Nguyệt Cầm từ nãy giờ đứng ngạc nhiên một bên, nay mới lên tiếng :
- Thưa vị tỷ tỷ , có thể để cho Y thiếu hiệp đây chữa xong vết độc thương của vị
Đặng thiếu hiệp kia, rồi sẽ...
Nàng chưa nói dứt, thì Lăng Ngọc Vũ đã cất tiếng quát lạnh lùng ngắt lời :
- Câm miệng ! Cô thì biết cái gì mà xía miệng vô !
Y Mộng Lăng nhìn sắc thái Lăng Ngọc Vũ, nhận thấy nàng không còn vẽ gì là một
cô gái ngoan ngoãn ngày xưa. Một người có thể thay đổi tình cảm mau lẹ như thế
được không ? Nhất định không ! Trăm vạn lần chàng không tin. Chắc bên trong còn có ẩn
tình gì ?
Ngô Nguyệt Cầm cũng không phải vừa, nghe đối phương nói xong cũng ứng tiếng
đáp ngay :
- Tại sao cô nương lại ngang ngạnh đến như thế. Quả thật đáng để sư huynh cô

quản giáo lại mới được !...
Lăng Ngọc Vũ xếch mày lớn tiếng :
- Có phải cô muốn thay hắn dùng kiếm tranh thua với ta không ?...
Ngô Nguyệt Cầm lập tức rút bảo đao :
- Chuyện rắc rối giữa sư huynh muội nhà các ngươi, chính ra ta không cần xen vào
làm gì, nhưng hiện giờ Y thiếu hiệp cần phải cứu chữa người bệnh này gấp. Nếu cô nương
ở bên cạnh gây rắc rối, thì ta sẽ không còn nương tay đâu !
Lăng Ngọc Vũ cười nhạt :
- Hay ! Hay lắm ! Giỏi lắm ! Bằng vào cái bộmặt đẹp trai quyến rũ của Y Mộng
Lăng, thiên hạ có bao nhiêu thiếu nữ dám cho hắn lội vào nước rữa. Nhưng tiếc rằng bọn
thiếu nữ ấy quá ngu muội. Tới đây, nàng đưa ánh mắt nhìn Ngô Nguyệt Cầm một cái,
mỉm cười giọng mai mỉa :"Kể ra cô em cũng có bộmặt khá đẹp đấy, tiếc rằng bị quyến
dỗ bởi một tên sở khanh đầy thủ đoạn !"...
Ngô Nguyệt Cầm biến sắc :
- Cô nương chớnói bậy !...
Nàng chưa dứt lời, Y Mộng Lăng đã trầm giọng :
- Tiểu Vân Tước Nhi...
Lăng Ngọc Vũ lớn tiếng át giọng :
- Bắt đầu từ nay trở đi, mi không được quyền gọi ta là Tiểu Vân Tước Nhi nữa.
Hôm dó nếu không nhờ vợ chồng Đặng Giao và Quỳ nh Ty đến kịp, thì mi đã chết mất
xác rồi. Tuy nhiên hôm nay thì mi hết đường trốn chạy. Ta đang muốn nhìn tận mắt
thấy mi bị chảy cho đến hết máu mà chết mới nguôi hận !...
Tới đây, nàng lại nhìn sang Ngô Nguyệt Cầm, nhìn thanh bảo đao trên tay Nguyệt
Cầm, tiếp giọng lạnh lùng :
- Kể ra võ công của cô em cũng khá lắm đấy. Đinh tổng giáo và Khưu trưởng lão
của bổn giáo đều bị bại bởi tay cô em, lát nữa đây ta sẽ lãnh giáo cô em mấy chiêu
tuyệt học.
Ngô Nguyệt Cầm bình tĩnh đáp :

- Giữa chúng ta vừa mới gặp nhau, chưa có oán hận gì, hà tất phải dùng đến đao
kiếm !
Lăng Ngọc Vũ cất tiếng cười sắc nhọn :
- Mối cừu hận lớn lắm chứ ! Mi dám cả gan sát thương Tổng giám và Trưởng lão
của Thiên Quỷ giáo thì đừng hòng sống mà dời khỏi đây !
Y Mộng Lăng lớn tiếng gay gắt :
- Tiểu Vân Tước Nhi ! Thì ra hiền muội cũng gia nhập Thiên Quỷ Giáo rồi ư?
Lăng Ngọc Vũ đưa ánh mắt nhìn Y Mộng Lăng đầy vẽ đắc ý , khinh miệt. Hình như
nàng rất lấy làm thoả mãn khi thấy Y Mộng Lăng kinh hãi vì hành động của nàng.
Giữa lúc Y Mộng Lăng định lên tiếng, chợt từ bên ngoài, một hồi niệm phật hiệu
"A Di Đà Phật" với kình lực sắc mạnh như dao chém. Lúc mới nghe tiếng "A" như còn từ
ngoài xa, mà khi đến tiếng "Phật" thì như đã tới kề bên cửa, Ngô Nguyệt Cầm nghĩ
bụng: "Thân pháp của người này cũng mau lẹ chẳng thua gì sư phụ mình".
Nghe tiếng niệm Phật, Y Mộng Lăng như bừng sôi nhiệt huyết vì chàng đã nhận ra
giọng nói của Liễu Liễu Thần Tăng Thiếu Lâm Tự.
Lăng Ngọc Vũ nhướng mày, tỏ vẽ đác ý :
- Liễu Liễu đại sư tới rồi ! Ha, ha... Y Mộng lăng, phen này dù mi có chắp cánh cũng
không bay khỏi đây.
Tấm vải màn lay động. Liễu Liễu Thần Tăng đã đột ngột xuất hiện trước mặt Y
Mộng Lăng. Ông ta cũng vẫn áo tăng bào màu trắng với thần sác kỳ dị khó hiểu.
Y Mộng Lăng đưa ánh mắt sắc bén nhìn Liễu Liễu Thần Tăng, chỉ thấy ông ta
thản nhiên mỉm cười :
- Y thí chủ ! Đã lâu mới được gặp lại thí chủ, thật là hân hạnh !
Y Mộng Lăng nổi giận :
- Thôi, xin ông hãy dẹp cái trò giả nhân giả nghĩa, khẩu thị tâm phi ấy lại. Tại
sao ông cố tình ngấm ngầm theo dỏi tôi, và ra tay sát hại Tuyệt Chưởng

Phong Hà
Thúc Tinh Nhạc ! Hãy nói mau !
Lăng Ngọc Vũ cất tiếng quát :
- Đừng hỗn láo ! Chết đến nơi rồi mà còn già họng !
- Liễu Liễu Thần Tăng không hề biến sắc, vẫn giọng thản nhiên
- Tại sao Y thí chủ lại cứ trách lão tăng đã giết hại Thúc Tinh Nhạc ? Chính hắn ta là kẽ thù của thí chủ đang cần tìm kiếm. Mà lão tăng đã giúp thí chủ thanh trừ
hộ, đáng lẽ thí chủ phải cảm ơn lão tăng mới phải chứ !
Y Mộng Lăng lớn tiếng :
- Chớkhông phải ông cố tình giết Thúc Tinh Nhạc để diệt khẩu ?
Cặp mắt Liễu Liễu Thần Tăng loé lên hai đạo quang mang rợn người, lạnh nhạt nói:
- Thí chủ muốn suy đoán làm sao, lão tăng cũng không có quyền ngăn cản, tuy
nhiên có điều chắc chắn là đêm nay, thí chủ có thể có cơ hội đi gặp Thúc Tinh Nhạc để
hỏi cho ra lẽ !...
Nghe nói, Y Mộng Lăng bất giác rợn người, nghĩ thầm, thì ra bây giờ Liễu Liễu
Thần Tăng đã lộhẳn bộmặt nanh ác giả dối. Rõ ràng Thúc Tinh Nhạc biết rỏ nguyên
nhân cái chết của Thiên Ma Y Dật năm xưa, nay thấy Thất Đồ Huyết Hoắc Doanh,
Đạn Chỉ Thần Kiếm Chu Kỳ và Ngọc Kim Câu Bạch Vũ lần lượt bị chết, nên mới có ý định
tiết lộ, bèn bị Liễu Liễu Thần Tăng hạ sát để diệt khẩu. Xét ra Liễu Liễu Thần Tăng có
liên quan nhiều đến cái chết của Thiên Ma Y Dật. Y Mộng Lăng hình như đã dần dần
nắm được chút đầu mối. Chàng nhìn chăm chăm vào mặt đối phương, khẽ hừ một
tiếng, hỏi :
- Mối thù của tại hạ, không dám làm nhọc lòng đến tôn giá phải tiếp tay, tôn giá
là một kẽ tu hành mà tuỳ ý sát sanh như thế, chẳng hay ngài có thấy hổ thẹn với Đức
Thích Ca Phật Tổ hay không ?
Liễu Liễu Thần Tăng cất tiếng cười hăng hắc :
- Thí chủ chẳng phải đã trả xong mối huyết cừu rồi ư, tại sao bây giờ lại còn

truy vấn lung tung gì nữa mối thù của cha thí chủ năm xưa, kể như đã kết thúc, vậy thì
hành động của thí chủ bây giờ chỉ là mang một ý đồ khác, là muốn độc lực nhất thống
thiên hạ võ lâm có phải không ?
Nghe nói, Y Mộng Lăng bừng sôi lửa hận, thốt tiếng cười dài :
- Giỏi thay cho một vị Thiếu Lâm chưởng môn. Ông thử tự hỏi xem hành động của
ông có hợp với lẽ trời đất không ? Hai tiếng hiệu xưng "Thần Tăng" của ông quả đã bị
dơ bẩn rồi !
Đứng bên cạnh nghe những lời lẩm liệt của Y Mộng Lăng, Ngô Nguyệt Cầm thầm
gật đầu cảm phục : "Hảo nam nhi ! Hảo nam nhi !"
Liễu Liễu Thần Tăng bị Y Mộng Lăng dùng lời lăng mạ như thế, nhưng ông ta vẫn
bình tĩnh, thản nhiên :
- Thiên Ma Y Dật năm xưa vì đã quá khinh cuồng, mục hạ vô nhân, nên mới gặp
cảnh thảm tử. Ngày nay thí chủ cũng lại đang bước vào con đường ấy rồi ! Và sinh
mạng thí chủ chắc cũng gần tàn !...
Y Mộng Lăng cả giận :
- Có lẽ các tăng nhân trong thiên hạ đều vì ngài mà xấu hổ lây mất. Năm xưa,
trận chiến giữa ngài với Quỷ Cưu Bà tại Bạch Vân Lĩnh làm chấn động võ lâm lừng lẫy
oai danh. Tiếc rằng thiên hạ võ lâm đều bị ông khôn khéo che mắt, khiến ai nấy đều lầm
tưởng mà tôn sùng ông lên hàng Thái Sơn Bắc Đẩu, nhận định ông là một bậc Thần
Tăng vĩ đại, đại nhân, đại dũng, bôn ba xuôi ngược vì hạnh phúc võ lâm. Nhưng bây giờ
dưới mắt Y Mộng Lăng này, thì ông chỉ là một gã kiêu hùng đại gian, đại ác !...
Liễu Liễu Thần Tăng đứng lặng thinh, cặp mắt toé lên hai đạo sát quang sáng
ngời.
Lăng Ngọc Vũ bỗng cất tiếng quát lớn :
- Bây giờ dù mi có hò hét la lối đến bể cuống họng cũng vô ích. Vì Liễu

Liễu đại sư
là bực đức cao trọng vọng, đâu có thể nhận thức kém cỏi như ngươi được !
Tới đây, nàng lại quay sang phía Liễu Liễu Thần Tăng :
- Đại sư để cho tiểu nữ thanh toán tên này nhé ?
Liễu Liễu Thần Tăng thản nhiên nói :
- Y thí chủ đây đã gây ra mấy vụ huyết án chấn động giang hồ, lại nhờ có bộ mặt đẹp trai quyến rũ giống Thiên Ma Y Dật năm xưa, để mê hoặc các thiếu nữ trong
thiên hạ. Y là một kẽ hoạ hại giang hồ, huyết tanh tàn khốc, nếu giết y ngay bây giờ, y
chết sẽ không được nhắm mắt thoả mãn, chi bằng hãy để nghe xem y láo khoét đến
mức nào ?
Y Mộng Lăng cặp mắt đỏ vùi, lồng lộn hét :
- Ông tưởng rằng những việc làm gian ác xảo trá của ông, giang hồ không ai biết
hẳn ? Ha, ha... rỏ ràng ông đã thông đồng với mụ Quỷ Cưu Bà, trận chiến năm trước
tại Bạch Vân Lĩnh chỉ là chuyện hư trương mà thôi. Vậy mà ông cũng đã làm được bao
người lầm tưởng kính phục, khen ông là đại anh hùng, nhưng có ai hiểu đằng sau ba tiếng
"đại anh hùng" ấy sự thật là một tên "Ma quỷ tăng" !
Liễu Liễu Thần Tăng quắc mắt hỏi :
- Thí chủ có gì làm bằng chứng ?
Lăng Ngọc Vũ bỗng xen lời :
- Chính mi mới là một đại ác nhân thực sự, lợi dụng bộmặt đẹp trai, với cái miệng khôn khéo, đã làm cho bao thiếu nữ lầm tưởng !
Ha, ha, ha !... Ha, ha, ha !...
Y Mộng Lăng cất tiếng cười dài, tiếng cười bi phẫn gào lên :
- Tiểu Vân Tước Nhi !... Tiểu Vân Tước Nhi !... Tại sao hiền muội lại biến đổi tâm tính
đến như thế ?
Thình lình, một ý nghĩ hiện lên trong óc, mối thù cha mẹ cần phải trả, đồng thời
cần phải cứu vớt Tiểu Vân Tước Nhi, khôi phục lại bản tính nhu mì hiền hậu của nàng
ngày trước. Chàng bèn quay sang Liễu Liễu Thần Tăng dịu giọng :
- Bằng chứng !... Ông cần trưng bằng chứng hả ?
- Phải ! Lão tăng tin rằng thí chủ chỉ khéo uốn ba tấc lưỡi thôi chókhông sao

có
được bằng chứng !...
- Ông tự tay sát hại Thúc Tinh Nhạc, nhắm mắt làm ngơ trước những hành động
của Thiên Quỷ Giáo, thế chưa đủ làm bằng chứng nữa ư ?
Nghe nói, trên gương mặt hiền từ của Liễu Liễu Thần Tăng bỗng hiện lên vẽ đanh
ác, phẫn hận, tràn đầy sát khí.
Thấy vậy, Y Mộng Lăng vội đưa mắt ra hiệu cho Ngô Nguyệt Cầm nói :
- Ngô cô nương, hãy mau đem Đặng thiếu hiệp lánh đi, ở đây để mặc tại hạ đối
phó!
Ngô Nguyệt Cầm đáp :
- Sư phụ tiểu nữ là Đằng Long Tiên Kiếm, chắc vị hoà thượng này chẳng dám làm
gì tiểu nữ đâu !
Đằng Long Tiên Kiếm Thiết Đan Dương là một nhân vật đã vang danh lừng lẫy
trước Thiên Ma, Địa tà và Lăng Ba Tiên Tử từ lâu, nên khi nghe đến danh hiệu, Liễu Liễu
Thần Tăng cũng có vẽ chột dạ, nghĩ thầm : "Hừ, lão bất tử Thiết Đan Dương vẫn còn
sống và ẩn cư thu đồ đệ !"
Y Mộng Lăng thấy Ngô Nguyệt Cầm không chịu đi, liền nói :
- Cô nương có thể đứng đây để nhìn Đặng thiếu hiệp độc phát vong thân không ?
Sinh mệnh của chàng ta ở trong tay cô nương, nếu chậm trể thêm một giờ nữa, thì dù
có tài Biển Thước tái sinh cũng đành bó tay !
Ngô Nguyệt Cầm cắn môi hết nhìn Y Mộng Lăng lại nhìn Đặng Giao Phi.
Y Mộng Lăng lại dục :
- Cô nương phải quyết đoán ngay mới được.
Liễu Liễu Thần Tăng chợt cất tiếng cười dài :
- Hà, hà, hà !... Cả hai đều không ai đi khỏi nơi đây được hết. Đằng Long Tiên Kiếm
không thể đem ra hăm doạ lão tăng này được. Nhất là lão ta lại ở xa tận Tích Vân
Phong Nhạn Đãng Sơn, thì dù có cặp mắt thông thiên nhỡn cũng không thể nhìn thấy
ái đồ của lão ta bị chết ở đây được.

Ngô Nguyệt Cầm nổi nóng, quát lớn :
- Một kẽ khoác áo cà sa như ông, mà lòng dạ lang độc như rắn rết. Hôm nay bổn
cô nương sẽ cho ông biết đồ đệ của Thiết Đan Dương chẳng phải là phường tham sống
sợ chết !
Lăng Ngọc Vũ đứng bên cạnh át giọng :
- Hừ ! Mi không xứng đáng nói chuyện với lão đại sư, bổn cô nương sẽ cho mi nếm
mùi tuyệt học của Không Minh Đảo !
Liễu Liễu Thần Tăng xua tay chậm rải :
- Hai người bọn bây hãy nhìn ra cái lùm cây ngoài song cửa lia thì biết.
Y Mộng Lăng vội đưa ánh mắt sác bén nhìn qua ra phía ngoài cửa sổ. Đã thấy
những ánh sáng lấp lánh của các loại khí giới như Thiền trượng, Giới đao Phương tiện
sạn... Chàng bất giác buộc miệng :
- Thập đại cao tăng Đạt Ma Viện !
Liễu Liễu Thần Tăng khẽ gật đầu :
- Thí chủ quả có cặp mắt tinh đấy. Đã nhiều năm nay, có biết bao nhiêu võ lâm
cao thủ gặp phải Tam Muội Bồ Đề trận pháp của Thiếu Lâm Thập đại cao tăng cũng
đều bị thua cả, liệu hôm nay hai vị cũng chẳng tài nào phá nổi trận pháp mà đào
thoát !
Y Mộng Lăng, từ khi được Vô Xỉ Thần Tăng chỉ điểm, chàng đã không còn tính kiêu
cuồng như trước nữa, nên lúc này nghe đối phương nói, chàng chỉ bình tĩnh mau chóng
tìm cách thoát thân. Riêng Ngô Nguyệt Cầm, không dằn được tính nóng, cất tiếng
quát :
- Hôm nay bản cô nương sẽ cho ngươi biết Tam Muội Bồ Đề trận pháp chẳng phải
là tường đồng vách sắt gì mà cầm chân bổn cô nương được !
Y Mộng Lăng chợt lui lại hai bước, tới gần chỗ Đặng Giao Phi đang nằm, lớn tiếng
mắng đối phương :
- Chỉ có Vô Xỉ đại sư tại Hồi Nhạn Phong mới xứng danh nhất đại Thần

Tăng, còn
hạng người như ông, chỉ đáng sắp hàng với bọn cầm thú, rắn rết mà thôi !
Liễu Liễu Thần Tăng nhướng mày, trầm giọng :
- Bần tăng đã ba mươi sáu năm giữ chức chưởng môn Thiếu Lâm, người trong võ
lâm, bất cứ ai gặp bần tăng cũng cung cung kính kính, ngay cả Thiên Ma Y Dật năm xưa
gặp bần tăng, cũng một tiếng Thần Tăng, hai tiếng Thần Tăng, ngày nay thí chủ dám
công khai lăng mạ bần tăng thì quả là to gan lớn mật thật !...
Trong khi đó, Y Mộng Lăng chợt chỉ tay ra cửa nói :
- Vô Xỉ Thần Tăng ngài đã tới !
Lăng Ngọc Vũ vội vã quay đầu nhìn ra, trong khi Liễu Liễu Thần Tăng vùng ngửa cổ
cười ha hả quái dị, giọng cười của ông ta chói lọi làm Ngô Nguyệt Cầm chối óc.
Y Mộng Lăng vừa dứt tiếng, liền định đặt tay lên đốc kiếm định rút ra, thì Liễu
Liễu Thần Tăng đã nói ngay :
- Y thí chủ cũng thông minh thật. Thí chủ định làm cho bần tăng phân tán tinh
thần, đễ thừa cơ xông ra tẩu thoát, nhưng, hà, hà... không dè bần tăng lại không mắc
lừa, hà, hà, hà !...
Y Mộng Lăng tức giận :
- Hiện giờ chúng ta hãy thử tài cao thấp !
Liễu Liễu Thần Tăng lộvẽ đắc ý :
- Bần tăng tuy là người xuất gia rất tin thuyết quỷ hồn luân hồi, nhưng không vì
ma quỷ mà kinh hãi, thí chủ lại nhè đem một người chết ra đánh lừa sao nỗi ?
Y Mộng Lăng bất giác sinh lòng ngờ vực, vì Vô Xỉ Thần Tăng mới chết một cách bí
mật cách đây vài ngày, làm sao Liễu Liễu Thần Tăng đã hay tin mau lẹ như thế ?
Chàng bèn quát hỏi :
- Tại sao ông biết tin Vô Xỉ Thần Tăng đã chết ?
Liễu Liễu Thần Tăng lộvẽ đắc ý , cười hăng hắc :
- Bây giờ bần tăng cũng cần cho thí chủ hiểu rõ, kẽo thí chủ chết không nhắm

được mắt, Vô Xỉ Thần Tăng chính là sư đệ của bần tăng.
Y Mộng Lăng bất giác thốt tiếng "À" kinh ngạc, trong khi Liễu Liễu Thần Tăng nói
tiếp :
- Hắn ta cùng con gái của Long Trường Thắng so tài các môn "Cầm, Kỳ , Thi, Hoạ",
chuyện nhỏ mọn ấy bần tăng chẳng đáng để ý tới làm chi. Nhưng hắn ta lại định tiết lộ
nguyên nhân cái chết của Thiên Ma Y Dật, nên buộc lòng lão tăng phải bịt miệng hắn
lại!
Y Mộng Lăng buột miệng hỏi :
- Thế ra ông đã sát hại Vô Xỉ Thần Tăng ?
Liễu Liễu Thần Tăng đáp :
- Tại hắn ta biết quá nhiều chuyện, chớkhông phải bản tâm bần tăng cố ý sát hại !
Y Mộng Lăng bất giác rùng mình kinh hãi vì hành động của vị chưởng môn Thiếu
Lâm quả vô cùng lang độc, đã sát hại Thúc Tinh Nhạc, lại còn đang tâm sát hại cả
người sư đệ của mình, thật là lang độc đáng tởm ! Bàn tay đã đặt lên đốc kiếm của
chàng, bỗng chùng lại.
Liễu Liễu Thần Tăng lừ lừ nhích từng bước một tới gần.
Cặp mắt đen láy của Lăng Ngọc Vũ mở lớn như chờ đợi chứng kiến phút tử vong
của Y Mộng Lăng !...

Ma diện ngân kiếm

dịch giả: Vũ Ngọc, đánh máy: Cao thủ Maihoatrang
Chuyển text: Motsach
Hồi 46
Sát cơ trùng trùng

Theo lần với bước chân mỗi lúc một áp lại gần của Liễu Liễu Thần Tăng, Ngô
Nguyệt Cầm hồi hộp, con tim như muốn nhảy khỏi lồng ngực. Còn Y Mộng Lăng thì nhiệt
huyết sôi tràn bừng bừng, nét khảng khái hiện rõ trên mặt.

Thanh trường kiếm màu bạc tuốt ra khỏi bao. Một tiếng nổ lớn như tiếng sấm
động kèm theo một tia điện chớp sáng lòa chói mắt.
Trời đất như muốn rung chuyển.
Lăng Ngọc Vũ vội vàng nhún chân nhảy lui về phía sau hàng trượng. Y Mộng Lăng
cầm thanh trường kiếm màu bạc dựng ngược lên với một phương vị kỳ dị, tỏa ánh sáng
lấp lánh làm chấn động tâm phách mọi người. Chàng đã thi triển pho "Tích Lịch Kiếm
Pháp" oai dũng tuyệt luân !...
Mái ngói bị bể vỡ, bụi cát đổ xuống ào ào, thân hình Y Mộng Lăng như một trận
gió, cắp gọn Đặng Giao Phi vào nách, nhún chân bay vọt ra, đồng thời miệng quát bảo
Ngô Nguyệt Cầm :
- Hảy mau theo tại hạ !
Bóng người áo bạc, thân hình màu đỏ, cùng một lượt nhanh như tên bắn lướt đi.
Oai lực Tích Lịch Kiếm Pháp đã làm cho tấm áo tăng bào rộng phùng phình của
Liễu Liễu Thần Tăng phải dán chặt sát da, tuyệt học tối đắc ý của Thiên Ma Y Dật
năm xưa, quần áo gặp phải sẽ lập tức bị cháy thành than.
Công lực của Liễu Liễu Thần Tăng cũng chẳng phải vừa, khi ông ta đã kịp thời vận
dụng mật kỹ "Kim La Hán Khí" khổ luyện nhiều năm trong Dưỡng Tâm Thất tại Thiếu
Thất Phong, thì những luồng tiêu nhiệt khí lưu của Tích Lịch Kiếm Pháp cũng không thể
xâm phạm cơ thể ông ta được. Tuy nhiên, ông ta vẫn cảm thấy một luồng hơi nóng ập
tới bỏng rát da thịt.
Gạch ngói rui xà trong nhà đều bị cháy thành than bụi bay mù mịt.
Liễu Liễu Thần Tăng nhếch miệng cười nhạt :
- Các ngươi có chạy đàng trời cho thoát !
Ông ta lập tức phất ống tay áo tăng bào, lao người nhảy qua bức tường đuổi theo ra bên ngoài đã thấy thập đại cao tăng Đạt Ma Viện phát động trận pháp huyền mô cao diệu "Tam Muội Bồ Đề" vây chặt Y Mộng Lăng, Ngô Nguyệt Cầm và

Đặng Giao Phi vào giữa.
Tiếng gió xoáy động ào ào, kình khí cuồn cuộn, sát khí ngút trời.
Từ một gốc cây cao phía sau nhà, Lăng Ngọc Vũ đứng nhìn trận chiến, miệng lẩm
bẩm :
- Ta hận ngươi ! Ta hận ngươi ! Ta muốn tận mắt trông thấy nhà ngươi bị chết !
Những bóng người thấp thoáng lay động, đao kiếm vũ lộng, quyền chưởng tung ra
tới tấp, cỏ cây chung quanh cũng bất giác phải rung động, kinh hãi, mất đi vẽ thơm
mát địa đàng của lúc bình thường.
Đạt Ma Viện vốn là nơi tinh nghiên võ công của Thiếu Lâm Tự, những đệ tử đã
được vào Đạt Ma Viện đều có võ công cao siêu liệt vào hàng cao thủ, mà mười đại
cao tăng Đạt Ma Viện lại là những nhân vật tinh tuyển kỹ càng, nói riêng về từng
người, cũng đã là đệ nhất lưu cao thủ võ lâm, huống chi cả mười người huy động trận
pháp thì uy lực lại càng cuồng mãnh ghê gớm, một khi trận thế phát động, sẽ có uy lực
tương sanh tương khắc, liên miên bất tuyệt, chỉ có chết chớkhông có đường ra.
Vừa vào trận, Y Mộng Lăng đã biết trận thế lợi hại, vì những chưởng phong quyền lực đẩy ra là do sức mạnh của mười vị cao tăng tập trung lại, thì sức mạnh quả
là vô địch.
Ngô Nguyệt Cầm tuy là đệ tử danh gia, nhưng vướng bận phải cắp thân hình Đặng
Giao Phi do Y Mộng Lăng trao cho, lại phần lịch luyện giang hồ còn non kém, nên khi lâm
trận đã có vẽ nao núng.
Y Mộng Lăng hét lên những tiếng vang rền, trường kiếm loang loáng với những chiêu
tuyệt học của Không Minh Đảo thi triển bất tuyệt.
Trận chiến giữa song phương như ngọn lửa bùng cháy dữ dội.
Y Mộng Lăng đại cừu chưa trả lẽ nào chàng chịu chết trong trận, nên chàng ta
đã triển động hết sức bình sinh tuyệt kỹ , vũ lộng trường kiếm màu bạc,

ch6ng khác
một con bạch long vùng vẫy gầm thét giữa trời.
Liễu Liễu Thần Tăng đứng ngoài trận nhìn vào, chốc chốc lại nhếch mép cười âm
hiểm.
Giữa lúc Y Mộng Lăng rú lên một tiếng dài định thi triển khinh công tuyệt học
Thiê Mã Hành Không, thì một trung niên tăng to lớn, vung cây thiền trượng nặng nề bổ
xuống, miệng quát :
- Mi định chạy hả, đừng hòng.
Y Mộng Lăng lập tức thi triển thủ pháp "Không Không Minh Ly Thập Bát Thủ"
gạt bắn cây thiền trượng nặng hằng ngàn cân sang một bên, trường kiếm bên tay
mặt tung ra tám đường kiếm liên tục. Đây chính là pho "Ảo Thiên Bát Kiếm" của Nam
Hải Không Minh Đảo.
Một tăng nhân bào màu đen, người gầy đét, khẽ hừ một tiếng :
- Tà môn kiếm pháp đâu có gì lạ. Tiểu tử, mi hãy mở mắt ra mà xem "Đạt Ma
KiếmPháp" chánh tông của Thiếu Lâm.
Đạt Ma kiếm pháp là một trong bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm, uy lực rất lớn.
Kiếm pháp tuy dễ học, nhưng khó có người đi đến mực thần tủy cao siêu.
Vị hắc y tăng đã xuất gia từ lúc còn nhỏ, ở Thiếu Lâm Tự bốn mươi tám năm,
chuyên luyện về Đạt Ma Kiếm Pháp, có thể nói với đưÉng kim Thiếu Lâm, vị hắc y tăng
này đã được liệt vào hàng nhân vật đệ nhất. Lúc này, ông ta thi triển kiếm chiêu Cửu
Phẩm Liên Đài, mũi kiếm bay đi phát ra tiếng gió vu vu ghê rợn.
Tinh hoa pho Ảo Thiên Bát Kiếm của Y Mộng Lăng ở chỗ, khi xuất kiếm, phát
thành nhiều ánh kiếm loang loáng làm hoa mắt đối phương, trong lúc sơ thần ấy sẽ bị
kiếm thương. Nhưng lúc này, mười vị cao tăng liên kết thành một, nên trong số, dù có
một hai vị yếu kém, lập tức được các vị khác bổ xung. Do đó, oai lực của pho tuyệt

kiếm đã bị hạn chế.
Trường kiếm của chàng chạm vào trường kiếm của vị hắc y tăng, lóe lên hai đạo
kiếm quang sáng rực.
Không khí đấu tràng như ngừng đọng !...
Kẽ hào dũng hiệp sĩ, vì chính khí, bạt kiếm phấn đấu. Kẽ độc tâm kiêu hùng, vì tà
ác, liều mạng giết chóc.
Ngô Nguyệt Cầm đã thấy lấm tấm đổ mồ hôi trán, nàng vừa xuất đạo giang hồ,
liền gặp ngay một trận chiến kinh hồn đáng tởm, nên nội tâm nàng chẳng khác ngọn
thủy triều dâng lên ào ạt ! Đối với sinh mạng của mình, nàng không lo ngại, nhưng nàng
lo ngại cho Đặng Giao Phi đang cắp bên sườn. Đây cũng là một cảm tình si diệu chớm
nở của một thiếu nữ vừa tới tuổi trưởng thành.
Ngay cả Y Mộng Lăng, từ khi đặt chân vào Trung Thổ đến nay, từng trải qua bao
nhiêu trận đánh lớn nhỏ, nhưng chàng cũng cảm thấy trận chiến này nguy hiểm khó khăn
nhất.
Sống và chết chỉ cách nhau trong đường tơ kẽ tóc. Từ cặp mắt của chàng bất giác tia ra hai đạo nhỡn quang kỳ dị.
Liễu Liễu Thần Tăng đừng bên ngoài nhìn thấy, ông ta bất giác khẽ rùng mình, vì
ánh mắt ấy chẳng khác nào ánh mắt của Thiên Ma Y Dật năm xưa trong giờ phút
kiệt lực phấn chiến liều mạng, đầy bi phẫn, khích ngang, bất khuất...
Sát khí bốc lên ngụt trời che lấp cả những vầng trăng sao ảm đạm. Trận chiến
vẫn tiếp tục kéo dài một cách mãnh liệt. Chỉ có những người đang dấn mình trong sự
chém giết mới có thể hội được hết cái hương vị tàn khốc, hung lang của cảnh chém
giết.
Đột nhiên, từ phía ngoài rừng, vang lên điệu ca nhàn nhã.
Nghe giọng ca,Liễu Liễu Thần Tăng bất giác biến sắc, trái lại Y Mộng Lăng thêm
phấn khởi tinh thần, thanh trường kiếm tỏa ra những đạo kiếm phong ào ào

như thác
đổ sóng dâng, làm cho mười đại cao tăng cũng phải nao núng rúng động tâm thần
phần nào.
Giọng ca vẫn đều đều vang lại, xen lẫn tiếng nhạc ngựa loong coong...
Giây lát sau, một con lừa sắc lông lốm đốm từ bên cánh rừng xuất hiện, chở trên
lưng một lão già, lùn thấp, mập ú, đầu sói, đang nằm ngửa, bắt chân chữ ngũ trên lưng
lừa, miệng nghêu ngao hát.
Liễu Liễu Thần Tăng khẽ hừ một tiếng, bước ra đón hỏi :
- Tiên sinh phiêu bạc thiên nhai, cưỡi lừa thưởng nguyệt, quả thật thanh nhàn nhỉ
?
Thì ra lão quái đầu nằm trên lưng lừa chính là Hữu Dư Tiên Sinh.
Nghe hỏi, Hữu Dư Tiên Sinh cười hề hề :
- Thanh nhàn đâu bằng đại hòa thượng, dưới trăng bày trận thao luyện, tâm khái thần di. Nhưng coi chừng, đại hòa thượng đêm hôm không ở chùa tụng kinh niệm
phật, mà lại ra ngoài du nhàn gây xáo động, khó được lên cõi cực lạc lắm đấy !
Liễu Liễu Thần Tăng cau mày hỏi :
- Chẳng hay tiên sinh đến đây có chuyện gì ?
Hữu Dư Tiên Sinh chồm dậy, ngồi xếp bằng trên lưng lừa, vươn vai ngáp dài một
cái, rồi lại rè rè hát :"Chuyện nhân gian ta vô duyên. Trời đất vạn vật ta có cá, có cá
có dư, hà hà, hà, hà, có cá có dư. Kim Sư ơi Kim Sư, mi biểu ta có nên nhúng tay vào
chuyện nhân gian rắc rối này không ?..."
Con lừa lốm đốm cất cao cổ hí dài một tiếng, rồi lắc lắc cái đầu.
Hữu Dư Tiên Sinh vùng cất tiếng cười khà khà :
- Giỏi ! Kim Sư giỏi lắm !... Đoạn ông ta tụt xuống lưng lừa, đưa tay đấm lưng mấy
cái nói :
- Hà ! Ban nãy ngủ một giấc trong rừng đã quá, không dè bị mấy lão trọc làm ồn
mất giấc ngủ, bây giờ lại lên cơn nghiện đánh mạt chược rồi đây. Này, đại hòa
thượng, ông có biết đánh mạt chược không ?

Liễu Liễu Thần Tăng cười gượng :
- Tiên sinh cứ nói đùa, bần tăng làm gì biết. Bần tăng là kẽ xuất gia, cần phải răn
giới lòng sâu niệm, mà mạt chược lại là môn đổ bác đưa người ta đến chỗ tham lam vô
bờ, bần tăng đâu dám mó tới !
Hữu Dư Tiên Sinh trố mắt :
- Quái ! Con Kim Sư của lão còn biết đánh mạt chược, tại sao đại hòa thượng lại
không biết đánh nhỉ ?
Liễu Liễu Thần Tăng rất mong vị ôn thần này bỏ đi cho rảnh, không dè đối phương
lại cứ dằng dai lè nhè, nên ông ta trầm nét mặt đứng làm thinh. Trong khi đó, Hữu Dư
Tiên Sinh lại cười hề hề nói tiếp :
- Này đại hòa thượng, chúng mình quen biết nhau quá mà, chơi vài bàn cho vui đi !
Liễu Liễu Thần Tăng lắc đầu :
- Bần tăng không thạo cách chơi mạt chược, đành phụ nhã ý của tiên sinh vậy.
Hữu Dư Tiên Sinh cười khà khà :
- y, cái đó dễ lắm, trước đây con Kim Sư của lão cũng không biết đánh, thế mà
lão chỉ dạy có một lát là hiểu rành. Còn đại hòa thượng, chắc lão chỉ nói qua cách thức
một lượt là biết đánh ngay chứ gì ?
Liễu Liễu Thần Tăng hai ba lần bị Hữu Dư Tiên Sinh đem ví với con lừa, nên ông ta
tức giận trong bụng nghĩ thầm :
- Hiện giờ vì tình thế ta phải nhịn mi, nhưng ta thề thế nào cũng có lúc ta cho mi
nhục nhã dưới tay ta.
Trong khi đó, Hữu Dư Tiên Sinh đã vỗ bành bạch vào lưng lừa nói :
- Kim Sư ơi Kim Sư ! Hôm nay chúng ta lại được một phen chơi mạt chược thích
thú !
Liễu Liễu Thần Tăng lên tiếng :
- Dù bần tăng có biết đánh chăng nữa, vì chúng ta chỉ có hai người, mà mạt chược thì phải đủ bốn người mới chơi được.
Hữu Dư Tiên Sinh cất tiếng cười hề hề :

- À ! Thì ra đại hòa thượng cũng là người thành thạo về môn này, thế mà còn giả
bộ. Bây giờ chúng ta đã có hai tay, thêm con Kim Sư của lão là ba, đại hòa thượng
tìm thêm một người nữa trong số đệ tử của mình là đủ chứ gì !
Liễu Liễu Thần Tăng rủa thầm : "À, ra mi định làm hỏng thế trận Tam Muội Bồ Đề
của ta, nhưng mà mi đừng có hòng, vì ta không mắc lừa đâu !"
Hữu Dư Tiên Sinh lấy trên lưng lừa xuống một cái túi gấm đựng bàn mạt chược.
Trong trận, Y Mộng Lăng vẫn trổ toàn lực phấn đấu.

Ma diện ngân kiếm

dịch giả: Vũ Ngọc, đánh máy: Cao thủ Maihoatrang
Chuyển text: Motsach
Hồi 47
Xảo thi kỳ kế

Liễu Liễu Thần Tăng đang suy nghĩ tìm cách cự tuyệt Hữu Dư Tiên Sinh, chợt nghe
trên không vang lên chuỗi cười khịt khịt quái dị.
Tiếng cười vừa dứt, Hữu Dư Tiên Sinh đã nói :
- Lại có cả lão quái vật đó tới nữa !
Tiếng cười dội lên trong đêm khuya lại càng tăng thêm vẽ âm u ghê rợn ! Tiếng
cười lọt đến tai Y Mộng Lăng đang mãi mê chiến đấu, bỗng sôi trào nhiệt huyết, vận
kiếm như mưa sa bảo táp, tấn công tới tấp, chẳng chút nương tay. Vì mỗi khi chàng
nghe tiếng cười chối tai ấy, chàng lại nhớngay đến cảnh tượng mẫu thân chàng bị
chết thê thảm bên một gò mả hoang vắng, diện mạo nát bấy, với một vết chưởng
màu vàng chỉ có ba ngón.
Hữu Dư Tiên Sinh vừa bày bàn mạt chược xoa đi xoa lại lách chách miệng lẩm
bẩm:
- Cổ lão tà, không hiểu trận gió nào lại đưa bạn đến đây. Hà hà..., thật là may quá, lão chủ đang thiếu một chân đánh mạt chược đây !...

Hữu Dư Tiên Sinh chưa dứt lời, thì trước mặt đã sừng sững xuất hiện một lão
quái đầu, mái tóc bạc trắng nhưng từng sợi đều dựng ngược lên như những mũi kim
bạc tẩm thuốc độc. Một ống tay áo trống rỗng bay phất phơ trước gió. Độc nhỡn
tỏa ánh sáng sắc lạnh lấp lánh còn hơn ánh kiếm quang từ trong tay Y Mộng Lăng.
Lão quái đầu, độc tý độc nhỡn, chính là Tàn Kim Huyết Tà Cổ Thượng Cửu, một
nhân vật đến như điện, đi như gió, hành động phiêu hốt, năm xưa trên hắc đạo, lão đi
đến đâu là rúng động đến đấy, oai danh chỉ có kém Thiên Ma Địa Tà một chút mà
thôi.
Cổ Thượng Cửu nhìn Hữu Dư Tiên Sinh nhe hai chiếc răng nanh nhọn hoắt, cất
tiếng cười với giọng âm trầm ghê rợn.
Hữu Dư Tiên Sinh thản nhiên ngước mắt nhìn trời, đủng đỉnh hỏi :
- Ông bạn có chuyện gì mà vui cười dữ vậy ?
Thái độcủa Hữu Dư Tiên Sinh bề ngoài thật là nhàn nhã như chẳng buồn để ý gì
đến trận giao đấu sinh tử giữa mười đại cao tăng Thiếu Lâm với Y Mộng Lăng. Nhưng
thực tế, trong bụng ông ta thì muôn phần hồi hộp như ngồi trên lửa bỏng, chưa nghĩ
được ra cách gì để cứu Y Mộng Lăng thoát khỏi tường đồng vách sắt của đối phương.
Tàn Kim Huyết Tà Cổ Thượng Cửu ngưng tiếng cười, giọng lạnh lùng:
- Này ông bạn, cái trò cờ bạc đánh cuộc của ông bạn đem phô trương ra. Cổ mỗ
không mắc lừa ông bạn nữa đâu !
Hữu Dư Tiên Sinh dơ tay lên gãi đầu sồn sột :
- Ü ! Ü ! Mỗ định bày trò chơi bời kiếm bữa nhậu nhẹt, không dè đã bị lật tẩy,
thật chán quá ! Suốt ngày bắn nhạn, bây giờ lại bị nhạn mổ mù mắt !...
Cổ Thượng Cửu quay mình bước đi không thèm nghe những lời moi móc xiên xéo
của đối phương.
Hữu Dư Tiên Sinh bỏ bàn mạy chược đứng dậy, rồi như chợt nhớra điều gì,

ông
ta chạy đến trước mặt Cổ Thượng Cửu, đưa bàn tay vổ đầu bẹt bẹt vài cái, nhe răng
cười :
- Ông bạn Cổ lão tà ơi, chút xíu nữa lão lại bị ông bạn qua mặt, nghe ông bạn nói
ngoài mặt thì thao thao như nước chảy, nhưng thật tình bây giờ lão mới hiểu ra ông
bạn mù tịt chẳng biết tí gì về môn xoa bài mạt chược !...
- Hắc, hắc ..., này ông bạn già ơi, ông bạn lại định giở thủ đoạn khích tướng đấy
hả ! Lần trước mỗ đã bị ông bạn nói khích cứu mạng sống cho thằng oắt con Y Mộng
Lăng, nhưng lần này thì cái trò đó xưa quá rồi, xin ông bạn dẹp qua một bên cho rồi.
Dứt lời, lão ta có vẽ đắc ý ngửa cổ cất tiếng cười ha hả...
Hữu Dư Tiên Sinh chớp cặp mắt :
- Thây kệ chuyện sống chết của thằngoắt con họ Y. Bây giờ lão phu muốn xoa vài
bàn cho đỡ cơn ghiền, dù cho trời sập cũng mặc. Lão phu, con Kim Sư của lão và vị Đại
hòa thượng Thiếu Lâm, thế là đủ chân rồi, chúng ta còn chờ gì nữa ?
Cổ Thượng Cửu trợn mắt, hừ một tiếng :
- Lão phu đã nói không đánh là không đánh, đừng có rắc rối.
Hữu Dư Tiên Sinh liền thủng thỉnh bước đến bên cạnh con lừa vỗ vài cái, nói :
- Kim Sư ơi Kim Sư ! Cổ lão tà không thèm chơi với chúng ta đâu !
Con lừa liền đập hai chân xuống đất mấy cái, hí lên một tiếng, Hữu Dư Tiên Sinh
lập tức ghé sát tai cào mõm lừa, gật đầu lia lịa, miệng rè rè :
- Ü ! Ü ! Mi nói đúng đấy ! Cổ lão tà không phải là địch thủ của chúng mình, chơi
với hắn sẽ phí thì giờ đi ...
Cổ Thượng Cửu chợt quay lại, quắc độc nhỡn, tia ra đạo quang mang lấp lánh :
- Láo ! người mà đi chơi bài với lừa mới là mất mặt !
Hữu Dư Tiên Sinh liền xếp bàn mạt chược nhảy phóc lên lưng lừa, miệng lẩm bẩm :
- Có nhiều người lúc bình thường thì khoác lác ra điều ta đây ghê gớm, nhưng đến

lúc đụng vào sự thực thì lại co đầu rụt cổ, không dám hó hé, thôi chúng ta đi Kim Sư !
Liễu Liễu Thần Tăng từ nảy giò mong mỏi Hữu Dư Tiên Sinh sớm đi cho rãnh mắt,
nay thấy vậy thì chắp tay niệm phật, nói :
- Tiên sinh quả là bực cao nhân nhã sĩ, cưỡi thanh phong, đạp nguyệt ảnh, tiêu dao
vân du, tiếc rằng bần tăng có việc bận bịu không thể viễn tống, xin Tiên Sinh thứ lỗi, có
dịp khác rãnh rỗi bần tăng sẽ tìm Tiên Sinh cùng ngao du thiên hạ cho vui !...
Hữu Dư Tiên Sinh đảo mắt vài vòng, nhếch mép cười hề hề :
- Đại hòa thượng, vì hạnh phúc võ lâm bôn ba suốt ngày, tâm nguyện ấy chỉ sợ
có lẽ đến kiếp sau mới được đền đáp.
Liễu Liễu Thần Tăng tuy thần sắc không thay đổi, nhưng trong bụng rủa thầm :
- Thằng quỷ lão đầu này, ta kỳ cho mi chỉ trong một năm nữa, mi sẽ hết đường
lẩn lút vì tay ta ...
Tàn Kim Huyết Cổ Thượng Cửu chợt hướng theo phía Hữu Dư Tiên Sinh quát lớn :
- Đứng lại ! Lão già lùn !...
Hữu Dư Tiên Sinh liền nằm khễnh xuống lưng lùa, bắt chân chữ ngũ nhắm mắt, ngáp
một cái thật dài, đáp :
- Lão phu thích đi là đi. Cổ lão tà muốn giữ lão phu lại, ít ra phải giao đấu cỡ ba
ngày ba đêm.
Cổ Thượng Cửu hét lớn :
- Này lão tiểu tử, mi đừng có làm tàng, công phu của mi ra sao lão phu như đếm
trong bụng, mi khích lão phu chơi bài với dụng tâm ra sao lão phu cũng rõ nữa. Hà, hà,
hà, mạng sống của thằng oắt con Y Mộng Lăng, lão phu đã nắm chặt trong tay, dù nó
có chắp cánh cũng không bay thoát. Đêm nay, lão phu quyết sẽ dùng bàn mạt chược
để bẽ gãy nhuệ khí của mi trước cho mọi người biết rằng, trong thiên hạ chẳng phải chỉ

có một mình mi là giỏi về môn này. Bây giờ muốn đánh cuộc bằng tiền, bằng đầu người,
cái gì cũng được, cho mi tùy ý lựa chọn.
Liễu Liễu Thần Tăng đang định ra dấu cho Cổ Thượng Cửu để mặc cho Hữu Dư Tiên
Sinh đi cho khuất mắt, không dè Hữu Dư Tiên Sinh đã ngửa cổ cất tiếng cười ngặt
nghẽo, cười nghiên ngửa, cười tụt cả thân hình xuống lưng lừa.
Lúc đầu Cổ Thượng Cửu và ly đều không hiểu ký do gì Hữu Dư Tiên Sinh lại cười
ngặt cười nghẽo, cứ tưởng xưa nay đối phương vẫn quen hành động nửa điên nửa
khùng, nên cũng chẳng để ý . Đến khi thấy lão ta từ trên lưng lừa lăn xuống dất, mà vẫn
không dứt tiếng cười, thì cả hai đều tỏ vẽ nghi hoặc, tia bốn đạo nhỡn quang nhìn đối
phương không chớp.
Mười vị đại cao tăng đang vây khốn Y Mộng Lăng, người nào cũng ẩn cư lâu năm
trong Thân Sơn Cổ Tự, tĩnh tọa tu vi, nội lực thâm hậu độc đáo, mặc dầu không bằng
Y Mộng Lăng tu tập ở Nam Hải thần công Bàn Cốc Ngưng Tụ đại pháp, nhưng thiền
môn Bát Nhã Thiền Công ai nấy đều đã tu luyện được bảy thành hỏa hầu nên trận
đấu kéo dài mà tinh lực người nào người nấy vẫn dồi dào, liên miên bất tuyệt.
Giữa lúc vị cao tăng thủ tòa Đạt Ma Viện vừa truyền lệnh cho chín vị tăng nhân
khác thi triển Vô Tướng Phá Địch Thần Công để giải quyết trận đấu mau lẹ, bắt sống
Y Mộng Lăng và Ngô Nguyệt Cầm thì chợt nghe tiếng cười như điên dại của Hữu Dư
Tiên Sinh, tiếng cười thấu vào tận cơ thể làm ai nấy đều cảm thấy rúng động tâm
thần.
Tiếng cười tỏa ra không trung rồi từ bốn phương tám hướng dồn lại, lúc thì như
tiếng phượng kêu đầu núi, lúc thì như tiếng vượn hú sườn non, cao thấp dồn dập, biến

ảo muôn phương.
Tàn Kim Huyết Cổ Thượng Cửu và Liễu Liễu Thần Tăng, một người là nhân vật
hung tàn hãn hữu trong phe hắc đạo bôn nam bắc tẩu nhiều năm. Một người là chường
môn nhân thượng nhất đại của Thiếu Lâm Tự, nơi thánh địa của nền vô thuật Trung
Quốc, võ công người nào cũng cao siêu độc đáo. Lúc này, cả hai đều đã hiểu Hữu Dư
Tiên Sinh cố ý dùng nội lực thấu ra tiếng cười để đã kích mười vị cao tăng Thiếu Lâm
để ám trợ cho Y Mộng Lăng, nên cả hai đều bất giác nghĩ thầm :"Công lực của lão già
này quả nhiên bất phàm"
Giọng cười điên cuồng của Hữu Dư Tiên Sinh lại càng làm cho Liễu Liễu Thần Tăng
có thêm ý định sát hại ông ta. Tuy nhiên, vị lão tăng này cũng hết sức sâu hiểm, trong
lúc chưa nắm vững cơ hội chắc chắn để hãm hại đối phương, ông ta vẫn giữ thái độ
hết sức thản nhiên, rình chờ cơ hội.
Hữu Dư Tiên Sinh sau chuỗi cười ngặt nghẽo liền chồm dậy phủi bụi quần áo, trỏ
Cổ Thượng Cửu nói :
- Cổ lão tà, hiện tại, tuy ông bạn có ý muốn đánh bài với lão nhưng con Kim Sư
của lão nó nhận thấy ông bạn đầy mình tà khí, sợ chơi với ông bạn nó lây hơi hám xấu
xa ấy mất !
Cổ Thượng Cửu cười lạnh lùng :
- Lão tiểu tử sợ rồi hả ? Mi không dám đánh cuộc với ta nữa hả .
Hữu Dư Tiên Sinh cất tiếng cười hề hề :
- Cổ lão tà, ông bạn hiểu lầm rồi, không phải là lão không dám, mà là vì con Kim Sư
của lão nó không thích chơi với ông bạn !
Cổ Thượng Cửu nổi khùng :
- Không thích thì thôi, hãy dắt cái con lừa chết toi của mi cút đi cho xa!
Hữu Dư Tiên Sinh làm như không nghe tiếng xua đuổi của đối phương, mà ghé niệng
vào tai lừa chép chép chíp chíp một lúc, đoạn ngửng đầu, miệng khen lấy

khen để :
- Đúng ! Đúng lắm ! ® kiến của Kim Sư tuyệt hảo !
Liễu Liễu Thần Tăng ho khan một tiếng, nói :
- Nếu Tiên Sinh định rời khỏi nơi đây, bần tăng xin cung tống ...
Hữu Dư Tiên Sinh liền quay lại xua tay :
- îa, sao đại hòa thượng đã ăn chay tụng kinh mà còn nóng nảy thế ? Lão phu cùng Cổ lão tà nói vài câu chuyện, nếu ngài thích nghe thì nghe, bằng không thì lại tâm
sự với con Kim Sư của lão đây này !
Liễu Liễu Thần Tăng khẽ hừ một tiếng, quay đi không thèm đáp lời.
Cổ Thượng Cửu thấy chỗ nào cũng bị đối phương chơi lấn nước, thì cảm thấy
mất mặt, liền quát lớn :
- Muốn cút thì cút ngay đi cho rảnh mắt !
Hữu Dư Tiên Sinh cười hì hì :
- Vừarồi con Kim Sư nó nói với lão rằng, ông bạn đã coi thường nó, thì nó cũng
chẳng xem ông bạn ra gì. Vì nó thấy rằng chơi bài với ông bạn chỉ thêm nhưc dầu mà
sau này còn bị người ta cười vào mũi cho là đằng khác.
Cổ Thượng Cửu bạnh cổ nổi gân xanh, nghiến răng quát :
- Mi với ta đánh tay đôi bằng quân bài mạt chược, lấy số điểm phân thắng phụ !
Hữu Dư Tiên Sinh lắc đầu :
- Đã nói không dánh là không dánh. Giữa lão với ông bạn thì không có gì đáng nói,
chỉ sợ có kẽ khác không ưng !
- Ai dám cản trở không ưng, Cổ Thượng Cửu sẽ cho nó biết tay lợi hại.
Hữu Dư Tiên Sinh chỉ con lừa đang đứng đàng sau, nói :
- Con Kim Sư của lão nó không ưng !
Cổ Thượng Cửu nổi giận phừng phừng, bước nhanh tới, đưa bàn tay mặt chỉ còn
ba ngón nắm lấy đầu con lừa hét lớn :
- Lão phu thử xem mi là cái giống gì mà dám ương ngạnh !
Tàn Kim Huyết Cổ Thượng Cửu vốn là một tay hung độc nổi tiếng, giết người
không nháy mắt, huống chi hạ sát một con lừa, giữa lúc ba ngón tay lão đang định vận
nội lực bóp vỡ đầu lừa thì Hữu Dư Tiên Sinh đã nắm lấy đuôi lừa, lắc đầu lia lịa :

- Cổ lão tà, không được đâu !
Cổ Thượng Cửu đang định hồi đáp, chợt cảm thấy ba đầu ngón tay tê buốt, phải
buông nhoàng ra. Thì ra Hữu Dư Tiên Sinh đã dùng phép nội công thâm hậu "Cách Sơn
Đả Ngưu", đẩy lực đạo từ đuôi lừa lên, nếu Cổ lão tà không kịp thời buông tay và lui
nhanh thì có cơ gảy cả cánh tay.
Hữu Dư Tiên Sinh đủng đỉnh leo lên lưng lừa, đưa bàn tay khô đét như que củi, sờ
mó vuốt ve tai lừa, miệng rè rè giọng ca buồn tẽ, vô nghĩa : "... Trời đất vạn vật ta có
cá, có cá có dư ..."
Cổ Thượng Cửu trợn mắt hầm hừ :
- Xuống ngay !...
Hữu Dư Tiên Sinh vẫn thản nhiên :
- Này Cổ lão tà, nếu bạn muốn tranh thắng bại với lão phu trên phương diện bài
bạc thì phải tìm thầy khổ luyện thêm vài ba năm nữa.
Cổ Thượng Cửu cũng là tay từng khét tiếng giang hồ nhất thời, làm sao chịu nổi
những lời châm chọc vừa kể, nên lão tức giận xám mặt, ngửa cổ cười sằng sặc :
- Thằng họ Cổ này đã từng lê gót giang hồ chẳng kém nhà ngươi là bao nhiêu. Nghề
cờ bạc trong thiên hạ, đệ nhất cao thủ phải kể Tiêm Chưởng Phong Vân Chu Tiểu Phân
của Chu Thị Tiền Trang, ngay cả Thiên Ảo Thủ cũng đã bị hạ dưới tay nàng, còn nhà
ngươi thử hỏi được liệt vào hàng thứ mấy ? Hắc, hắc... Tiếc rằng vị Chu cô nương đẹp
như tiên sa cá lặn, đệ nhất cao thủ trong nghề đổ bác ấy đã bị chết thảm dưới bàn
tay ba ngón của lão phu rồi !...
Hữu Dư Tiên Sinh cười khà khà :
- Lão phu đã thuộc lòng cái cốt chuyện anh hùng của ông bạn rồi, ông bạn giết ai
lão phu cũng mặc chẳng cần biết, nhưng có điều ông bạn đừng tưởng Chu Tiểu Phân
chết rồi là ông bạn đã tự phụ thiên hạ đổ thủ rồi không.

Cổ Thượng Cửu cười nhạt một tiếng, không trả lời :
Hữu Dư Tiên Sinh lại dơ bàn tay nhẩm tính :
- Thiên Ảo Thủ lão phu đã được nghe danh nhưng có thể không bằng ông bạn, vậy
thì ông bạn có cao minh đến đâu cũng còn thua lão phu một bậc, chỉ dủ tài tạm liệt
vào hàng đệ tam cao thủ là cùng, có phải thế không Kim Sư ?
Con lừa đứng kế bên cất cao cổ hí lên một tiếng dài, rồi gật gật đầu hai cái !
Cổ Thượng Cửu gầm lên giận dữ :
- Hãy giao thủ để phân cao hạ, chớchỉ bằng vào miệng lưỡi, đâu đáng kể gì ?
Hữu Dư Tiên Sinh chọc tức thêm :
- Ông bạn đã không muốn chơi với con Kim Sư mà chơi tay đôi với lão phu thì lão
phu cũng chỉ dùng ba ngón tay và nhắm một mắt để chơi với ông bạn cho công bằng.
Cổ Thượng Cửu gầm lên như trâu rống :
- Đừng khoác lác ! Mi có bao nhiêu tài cán cứ việc đem ra hết, ta thề sẽ dùng ba
ngón tay bóp bẹp mi cho mà coi !
Hữu Dư Tiên Sinh làm bộtrố mắt nhìn đối phương mặc cả :
- Đây là ông bạn đã thách thức lão phu vậy nếu có thua thì đừng oán trách nhé !
- Khỏi nhiều lời vô ích, hãy bắt đầu ngay lập tức.
Hữu Dư Tiên Sinh liền tụt xuống lưng lừa, lấy trong chiếc túi gấm ra mấy quân bài
mạt chược, lắc lắc trên tay hỏi :
- Bây giờ chúng ta chơi bằng cái gì ?
Cổ Thượng Cửu đáp không do dự :
- Đánh bằng cái đầu của lão phu và nhà ngươi !
Liễu Liễu Thần Tăng đứng bên cạnh tuy biết Hữu Dư Tiên Sinh dùng thủ đoạn lấy
thoái làm tiến, nhưng nhìn sang mười đại cao tăng Đạt Ma Viện lúc này lại đang phát
động trận thế một cách mãnh liệt, thì ông ta vững bụng liệu định Y Mộng Lăng và Ngô
Nguyệt Cầm chẳng dễ gì thoát ra được, nên ông ta lặng thinh không nói gì.
Hữu Dư Tiên Sinh liền xua tay bảo Cổ Thượng Cửu :
- Không được, không được, tính mệnh con người ta đâu phải trò đùa, hơn nữa
chúng ta cũng chẳng phải thù oán gì, hà tất phải đem cái đầu ra đánh cuộc.

Bây giờ
lão phu đề nghị, nếu ai thắng thì có quyền bắt người thua phải làm cho mình một việc,
nhưng cấm ngặt không được đòi lấy tính mạng của đối phương, sao Cổ lão tà chịu
không ?
Cổ Thượng Cửu trợn mắt, giọng hậm hực :
- Cũng được ! Mi thật đầy thủ đoạn khôn ngoan điêu nguyệt. Bắt đầu đi ngay
cho xong việc và chơi theo lối ch6n lẽ.
- Được !
Nhưng Cổ Thượng Cửu chợt lại xua tay :
- Khoan ! Dùng con bài mạt chược của mi thì ta không chịu !
- Vậy thì tùy ý ông bạn muốn chọn cái gì cũng được !
Cổ Thượng Cửu cau mày nhìn chung quanh một lượt nói :
- Bây giờ tùy ý chọn một vật gì cũng được, rồi đánh cuộc xem vật ấy là ch6n hay là lẽ, là đơn hay là song. Và chúng ta hãy nhận trước ai giữ số ch6n ai giữ số lẽ, ai
giữ đơn ai giữ song !
Hữu Dư Tiên Sinh cười hề hề :
- y ! Thế là đâu phải đánh bài mà là thử thời vận may rủi. Lão phu bằng lòng cho
ông bạn chọn trước đấy!
Cổ Thượng Cửu nhận ngay :
- Lão phu giữ số ch6n.
Hữu Dư Tiên Sinh hấp him cặp mắt nói :
- Ông bạn giữ số ch6n rồi thì đương nhiên số lẽ phần lão phu. Giả tỷ bây giờ lấy
cặp mắt của ông bạn để đánh cuộc thì lão phu thắng là cái chắc rồi. Cổ Thượng Cửu bị
cụt tay chột mắt, nguyên có một đoạn ẩn tình bi thảm mà suốt đời lão coi là chuyện
đại kỵ, bất cứ ai nhắc tới hoặc chê cười lão, lập tức bị lão tặng một ngọn "Đoạn Hồn
Tàn Kim Tuyệt Chưởng". Thế mà lúc này bị Hữu Dư Tiên Sinh đem ra trào lộng, hắn
đành chỉ hậm hực cố nuốt giận mà rằng :
- Lão tiểu tử, bây giờ mi hãy nói những quân bài trên tay mi tính từ một đến sáu là lẽ hay ch6n ?
Hữu Dư Tiên Sinh giật mình nghĩ thầm :

- Nếu tính số từ quân nhất đến quân lục cộng lại mà hai mươi mốt, rõ ràng là lẽ,
chẳng lẽ thằng cha già họ Cổ này nó điên cái đầu rồi sao, vì nó giữ phần ch6n mà.
Không, không có lý , tên lão tà này gian ngoan thật, chắc lão định giở trò quỷ quái gì
đây. Hừ ! Chẳng lẽ mình bị bại về tay hắn sao ?...
Nghĩ đến dây, Hữu Dư Tiên Sinh ngước nhìn đối phương, cười hề hề :
- Cổ lão tà, nếu thế thì ông bạn thua rồi !
Tàn Kim Huyết Cổ Thượng Cửu thản nhiên :
- û, nếu thua thì ông bạn cứ đưa những quân bài đây cho mỗ đếm cho mà coi !
Hữu Dư Tiên Sinh biết rõ ràng đối phương sẽ giở thủ đoạn, nhưng ông ta vẫn
thản nhiên đưa sáu con bài cho Cổ Thượng Cửu.
Cổ Thượng Cửu dùng ba ngón tay kẹp lấy mấy cây bài, nói :
- Lão tiểu tử, hãy lại gần đây coi xem mỗ đếm số điểm bao nhiêu ?
Hữu Dư Tiên Sinh lắc đầu đáp :
- Cần gì phải lại gần để xem, đến đứa bé còn để chỏm nó cũng có thể nhắm mắt
tính được ra số điểm là số hai mươi mốt - Con số lẽ - Tiếc rằng mỗ thắng ông bạn như
vậy chẳng được vẽ vang mấy.
Cổ Thượng Cửu tức giận :
- Khỏi nhiều lời, mi thử đếm lại xem là số lẽ hay số ch6n?
Hữu Dư Tiên Sinh đón lấy mấy cây bài, lắc trên lòng bàn tay vài cái, đã nhận
thấy quân lục bị đối phương dùng chỉ lực mài bằng mất một điểm, như vậy công lại
tất cả sáu con bài, chỉ còn lại hai mươi điểm - Con số ch6n - thì cũng chột dạ nghĩ
thầm : "Hừ, mi dùng chỉ lực mài đi một điểm, nhưng mi đùng tưởng ăn được ta đâu."
Vừa nghĩ, Hữu Dư Tiên Sinh vừa chía bàn tay cầm mấy quân bài đưa sát tai con
lừa, lắc đi lắc lại nhiều lần...
Cổ Thượng Cửu có vẽ sốt ruột, một con mắt còn lại tia nhỡn quang xanh lè nhìn
theo mấy quân bài không chớp.
Lắc một lúc khá lâu, Hữu Dư Tiên Sinh mới chợt lên tiếng :

- Cổ lão tà, ông bạn thua rồi, số điểm cộng lại chỉ có mười bảy điểm, chớđâu phải hai mươi. Lão phu nhờ trời còn lại đủ cả hai con mắt nên đếm kỹ lắm, không tin ông
bạn đếm lại coi !
Cổ Thượng Cửu khẽ hừ một tiếng nghĩ thầm : "Á ! Mi đừng hòng múa rìu qua mắt
thợ, lát nữa đây ta sẽ mài đi thêm một điểm nữa cho mi biết tay !" Nghĩ đoạn, lão liền
nói :
- Mi mờ mắt hay sao mà đếm bậy như vậy ?
Hữu Dư Tiên Sinh vẫn tiếp tục lắc lắc mấy quân bài trên tay, miệng chọc tức đối phương thêm :
- Ông bạn không tin hả, lát nữa đếm lại sẽ biết. Lão phu nhận thấy ông bạn thua
là cái chắc, hãy chịu đi cho rồi vì ở đây cũng chẳng có ai mà sợ mất mặt.
Cổ Thượng Cửu lớn tiếng hằn học :
- Ai mà tin được cái miêng lưỡi và trò gian manh xảo quyệt của mi, bây giờ hãy
nhờ Liễu Liễu Thần Tăng đếm số giúp là công bằng hơn hết, mi bằng lòng không ?
Hữu Dư Tiên Sinh tỏ vẽ do dự :
- Đại hòa thượng hằng ngày lần tràng hạt, đương nhiên đếm số phải chính xác
rồi, nhưng ông bạn hãy đem đến mà nhờ đếm, chớlão phu thì ghét cay ghét đắng cái
đám đầu trọc lốc bình vôi ấy lắm !...
Cổ Thượng Cửu đang toan tính thầm làm thế nào để lọt mấy quân bài vào tay
đặng dùng chỉ lực mài đi một điểm, nay nghe đối phương nói vậy thì như mở cờ trong
bụng, lập tức chìa tay nhận lấy mấy quân bài, đoạn lẹ làng liệng ngay sang cho Liễu Liễu
Thần Tăng đang đứng cách đó hơn một trượng.
Chỉ trong nháy mắt, vừa đón lấy quân bài rồi tung đi ngay mà lão ta đã mài nh6n một điểm, thủ pháp thật mau lẹ tuyệt luân.
Liễu Liễu Thần Tăng nhìn qua mấy cây bài một lượt, lớn tiếng :
- Mười chín điểm, số lẽ !
Cổ Thượng Cửu tái mặt sửng sờ.
Hữu Dư Tiên Sinh cười khà khà :
- Đúng ! Đúng ! Nhỡn lực đại hòa thượng rất tinh tường ! Lão phu bội phục

vô
cùng !
Cổ Thượng Cửu sấn tới một bước, hét lớn:
- Sao lại mười chín điểm ? Đại sư đếm đúng đây chứ ?
Liễu Liễu Thần Tăng nghiêm nét mặt :
- Bần tăng tuy già cả nhưng mục lục không đến nỗi kém cỏi như thế !
Liễu Liễu Thần Tăng và Cổ Thượng Cửu, hai người tuy cùng là nhân vật âm hiểm,
cả hai đều muốn hạ cho bằng được Y Mộng Lăng mới cam, nhưng cả hai đều không ưa
nhau. Tàn Kim Huyết Cổ Thượng Cửu trong phe hắc đạo, từng hùng bá nhất phương,
dưới mắt đâu có coi Liễu Liễu Thần Tăng ra gì. Mà Liễu Liễu Thần Tăng cũng đã từng là
chưởng môn Thiếu Lâm, một tôn phái thiên hạ đệ nhất, đương nhiên cũng chẳng coi
đối phương ra gì. Lúc này ông đã nghiêm nét mặt trầm giọng trả lời khiến Cổ Thượng
Cửu đành phải nhìn nhận.
Cổ Thượng Cửu trố mắt ngó Hữu Dư Tiên Sinh rồi lại ngó sang Liễu Liễu Thần
Tăng, hung quang từ một con mắt độc nhất loé lên sáng rực, hắn dậm chân nghiến
răng:
- Lão tiểu tử, kể như mi lại thắng keo này !
Hữu Dư Tiên Sinh cười hì hì :
- Đương nhiên là lão phu phải thắng chứ, vì từ thuở ra đời đến giờ, đã hàng trăm
ngàn lần đánh bài đánh cuộc, lão phu chưa biết thất bại là cái gì. Cổ lão tà à ! Mùi vị
thất bại coi bộkhó nuốt lắm. Chính mắt lão phu được thấy một người cũng vì đánh
cuộc thất bại mà mất cả hai con ngươi, trở thành kẽ tàn tật suốt đời...
Cổ Thượng Cửu biết Hữu Dư Tiên Sinh kể chuyện Phi Long Thần Đao Hề Công Cửu
và bất giác lão ta rùng mình toát mồ hôi, lạnh xương sống, vì có thể đối phương cũng
đòi lấy hai con ngươi của mình được chớđấu có trái với điều kiện đã giao ước... Càng
nghĩ đến cái cảnh tàn tật mù lòa, lão ta thất sắc lạnh người. Nhưng ngặt vì

nhân vật
võ lâm một khi đã hứa lời, thì không bao giờ thay đổi hay chối cải !...
Lão ta đứng thừ người như một khúc gỗ.

Ma diện ngân kiếm

dịch giả: Vũ Ngọc, đánh máy: Cao thủ Maihoatrang
Chuyển text: Motsach
Hồi 48
Thiên vương thất tăng

Hữu Dư Tiên Sinh háy mắt nhìn Cổ Thượng Cửu cười khì khì, nói tức :
- Cổ lão tà, ông bạn tung hoành ngang dọc giang hồ hàng mấy chục năm mà không
dè hôm nay lại bị lão phu hạ sát ván mà chẳng hiểu ất giáp gì !... Hề hề hề ...
Khuôn mặt dài thòng như mặt ngựa của Cổ Thượng Cửu lúc này lại càng khó coi
thêm vì quá tức giận biến thành sạm đen.
Hữu Dư Tiên Sinh thấy vậy thì càng đắc ý gãi đầu sồn sột :
- Lão phu phải tìm xem có việc gì thật tuyệt để bắt ông bạn thực hiện mới được? À, Kim Sư này, nên bắt Cổ lão tà làm việc gì nhỉ ?...
Cổ Thượng Cửu hầm hừ tức giận :
- Bất cứ việc gì thầy trò nhà mi cứ nói ra lão phu cũng làm được hết. Đêm nay
cho bọn mi lên chân đắc ý , lần sau gặp lão phu sẽ quyết một phen sống chết !...
Hữu Dư Tiên Sinh le lưỡi :
- Eo ôi, làm cái gì mà hung dữ quá thế ! Cái việc mà lão phu định đưa cho ông bạn
làm đây rất đơn giản, bằng vào cái tài cao siêu của ông bạn đâu có thấm tháp gì mà
lo. Có điều trước khi giao việc, lão phu cũng cần phải nói rõ cái nguyên nhân ông bạn bị
thất lợi thua cuộc để ông bạn khỏi ấm ức trong lòng. Nguyên lúc lão phu nói là mười bảy
điểm, thực tình số điểm trong những quân bài vẫn còn đủ là hai mươi, thế rồi ông bạn
tưởng thật, liền nhận lấy quân bài mài thêm một điểm nữa, giúp cho lão phu thắng
cuộc. Đây gọi là kế "hư hư thực thực" trong binh sách Tôn Tử đấy, ông bạn

nghe rõ
chưa ?
Cổ Thượng Cửu tức muốn ói máu, nghẹn lời không thốt được câu gì.
Hữu Dư Tiên Sinh lại cười híp mắt nói tiếp :
- Ông bạn đừng có lo, Hữu Dư mỗ là một bậc chính nhân quân tử, không bao giờ
làm cho ông bạn phải đến nổi mất mặt lắm đâu. Đây cái việc mà lão phu muốn nhờ ông
bạn là hãy làm ơn đuổi cổ mười cái ông đại hòa thượng kia đi, và giao cái chàng thiếu
niên mặc áo màu bạc cho lão phu, vì hòa thượng gì mà không ngoan ngoãn ở chùa tụng
kinh niệm phật, đang đêm lại chạy ra đường đấm đá làm ngăn trở đường ngao du ngâm
vịnh của lão phu !... Sao, cái việc ấy có khó không Cổ lão tà ?...
Nghe nói, Cổ Thượng Cửu biết là Hữu Dư Tiên Sinh cố ý bắt mình cứu thoát Y
Mộng Lăng khỏi trận Tam Muội Bồ Đề, gây sự thù oán xích mích giữa mình với phái
Thiếu Lâm, nhưng vì xưa nay, lão ta vốn tính cuồng ngạo đã quen, nên lão chẳng buồn
nhìn Liễu Liễu Thần Tăng một cái mà trầm giọng đáp ngay :
- y ! Dễ lắm, dễ lắm, nhưng mà lão phu giao hẹn trước, tính mạng của thằng oắt
con Y Mộng Lăng sau này lão phu vẫn cần phải thanh toán !
Hữu Dư Tiên Sinh xua tay :
- Khỏi lo, chuyện về sau để sau này sẽ tính, xong chuyện rồi lão phu sẽ mặc kệ, ông
bạn muốn gọi thằng oắt con ấy là sư phụ cũng được, hay muốn cho nó một chưởng
nát thây cũng được, miễn là đêm nay, lão phu cần nó phải được bình an vô sự.
Cổ Thượng Cửu gầm một tiếng dữ dội "được!" rồi xoay mình hướng về phía trận
đấu giữa mười vị đại cao tăng với Y Mộng Lăng.
Liễu Liễu Thần Tăng đứng bên cạnh lập tức vung tay áo rộng, trầm giọng quát :
Cổ Thượng Cửu quày đầu :
- Hiện giờ lão phu không có thì giờ rảnh với đại hòa thượng. Để lát nữa lão phu

xong việc chúng mình sẽ phân tài cao thấp, ai thì còn sợ võ công Thiếu Lâm, chớlão
phu thì chỉ coi như những đường hoa quyền tú cước, múa chơi cho đẹp mắt mà thôi !...
Liễu Liễu Thần Tăng sa sầm nét mặt, nhướng cặp trường mi, ống tay áo không
có gió mà tự động phùng lên.
Hữu Dư Tiên Sinh đứng ngoài thấy vậy, cũng phải hãi thầm trong bụng, tự nhủ :
"Trách nào mà đối phương chấp chưởng một đại môn phái võ lâm, chấn nhiếp các tay
giang hồ hai đạo hắc bạch, xem chừng hai người khó tránh khỏi một phen tử chiến!"
Liễu Liễu Thần Tăng sấn tới lật chưởng vỗ vào lưng Cổ Thượng Cửu một chưởng.
Ông ta đã xử dụng Thiếu Lâm tuyệt học, chiêu "Kim Đồng Khuynh Tử Dược" có oai lực
chấn động sơn lâm trong pho "Di Lặc Hàm Tiếu Tam Thập Lục Chưởng."
Thiếu Lâm lão tổ Đạt Ma Thần Tăng khi từ Thiên Trúc vào Trung Thổ, nhiều năm
diện bích đã từ trong Kinh Dịch tham ngộsáng chế ra pho "Di Lặc Hàm Tiếu Tam Thập
Lục Chưởng", kình khí oai lực khi triển động, có thể bắt rồng trên mây, hạ hổ trong
rừng. Và cũng chỉ vì oai lực của pho chưởng này quá dũng mãnh lợi hại nên các vị cao
tăng Thiếu Lâm ít khi dám đem ra triển dụng, do đó ít người trong giới võ lâm được
biết oai thế của pho chưởng này. Hôm nay, trong lúc nóng giận, Liễu Liễu Thần Tăng đã
quyết đem ra ứng dụng để hạ cho bằng được đối phương. Pho chưởng này so với môn
"Kim La Hán Khí" ông ta tinh luyện trong Dưỡng Tâm Thất còn hùng hậu lợi hại hơn gấp
trăm lần
Chưởng phong gầm rít như xé rách màn trời.
Tàn Kim Huyết Tà không kịp xoay hẳn người lại chống đỡ và lão ta cũng không
ngờ đối phương xuất chưởng mãnh liệt đến thế, nếu như tiếp tục tiến thẳng vào chỗ

trận đấu của mười đại cao tăng thì sẽ lãnh trọn một ngọn chưởng vào giữa lưng. Và
vốn là một nhân vật đệ nhất đẳng trong giới võ lâm hắc đạo, nên trong lúc cấp bách,
lão đã búng chân nhảy tạt sang bên cạnh hơn ba thước tránh thoát được chiêu "Kim
Đồng Khuynh Tử Diệp" của Liễu Liễu Thần Tăng.
May lão ứng biến nhanh nhẹn mau lẹ như thế mà còn bị chưởng phong xé rách một
ống tay áo bay tung phất phới trên không.
Liễu Liễu Thần Tăng phát động chưởng thế, chiêu trước vừa tung ra thì chiêu sau
lại thi triển kế tiếp, chưởng chiêu "Ngọc Nữ Hiến Thanh Liên" với đạo kình phong như đợt
sóng lượn tràn tới.
Hữu Dư Tiên Sinh chợt nghĩ thầm : "Không dè lão đại hòa thượng này công phu lại
cao diệu đến thế. Giã tỉ mình đấu với lão ta có lẽ phải mất ba ngày ba đêm vẫn chưa
phân thắng bại. Phen này Cổ lão tà sẽ nếm mùi xính vính."
Cổ Thượng Cửu, ngoại hiệu "Tàn Kim Huyết Tà" chẳng những hình dáng lão độc
nhỡn độc tý đã nói lên trọn vẹn đầy đủ cái tính chất tàn ác lang độc của lão, mà
trong lúc đối địch, xưa nay lão vẫn có thói quen tấn công tới tấp như vũ bão, oai
cuồng mãnh liệt. Năm xưa, dưới chân Vu Sơn tại Trường giang, trong một đêm, hắn đã
tàn sát hết cả một lúc ba mươi sáu hắc đạo cao thủ tại Huyền Cao bang, do đó hung
danh của lão vang rền.
Lúc này hung tính của lão lại bộc phát, lão gào lên một tiếng như quỷ rống. Pho
Đoạn Hồn Tàn Kim Tuyệt Chưởng tung ra liên miên bất tuyệt với những tuyệt chiêu !
Huyết tẩy tàn nguyệt, Vạn lý đoạn qua, Quần long tụ thủ ... Kình khí chưởng phong tuôn
ra ào ào như mưa giông, bão chớp, mãnh liệt kinh hồn !...
Liễu Liễu Thần Tăng trước ba chiêu thế liên hoàn của đối phương, cũng chẳng hề

nhúc nhích lùi lại nửa bước, chưởng dồn "Phật quả Thập Lực", "Bát Phương Đồng Hiện",
phất động tăng bào, phát xuất tiêu chưởng, tinh ảo kỳ diệu, lấy công đối công.
Chưởng ảnh biến ảo loang loáng như thiên nữ tán hoa với những cơn gió lốc cực kỳ
hung hiểm.
Cao thủ giao đấu, chỉ một phút sơ hở đủ tạo thành cái sống hay cái chết trong
đường tơ kẽ tóc.
Trong trận, Y Mộng Lăng và Ngô Nguyệt Cầm mặc dầu người nào cũng thấm
mệt đổ mồ hôi nhưng cả hai đều nổ lực phấn đấu chẳng chút chùng tay.
Mười đại cao tăng Đạt Ma Viện cũng tấn công tới tấp như những đợt thủy triều ngoài đông hải xô cuộn dồn dập.
Tuệ Định Đại Sư, vị cao tăng đứng dầu Đạt Ma Viện thấy thế cũng phải chột dạ e ngại, tự cảm thấy chính mình đã lăn lóc trong trường hợp giao đấu bao phen lẫm
liệt, nhưng ông ta chưa hề gặp một cặp nam nữ nào kiên cường bất khuất như Y Mộng
Lăng và Ngô Nguyệt Cầm, khiến ông ta bất giác phải khen thầm : "Quả thật là một
cặp thiếu niên thiếu nữ cương cường kiên nhẫn !"
Trận chiến bên này giữa Liễu Liễu Thần Tăng với Cổ Thượng Cửu cũng đã đến hồi
kịch liệt vô cùng.
Đứng bên cửa sổ, một cặp nhỡn quang sắc lạnh nhìn chăm chú vào trận đấu, theo dõi từng thế đánh của thiếu niên áo bạc Y Mộng Lăng với nét bi phẫn oán hận.
Ánh mắt ấy chính là của người thiếu nữ, người yêu duy nhất của Y Mộng Lăng - Tiểu
Vân Tước Nhi Lăng Ngọc Vũ.
Trước đây, tình yêu của nàng đối với Y Mộng Lăng rất là chân thành thắm thiết, vậy mà không hiểu tại sao lại thay đổi mau chóng đến thế ?
Hình như vấn đề này chỉ có Liễu Liễu Thần Tăng là giải đáp nổi... Nhưng chắc là
chẳng bao giờ ông ta chịu tiết lộcho Y Mộng Lăng biết, vì bên trong còn chứa đựng bao
nhiêu âm mưu quỷ độc !
Thình lình, một điệu tiêu kỳ ảo du dương vang truyền vào trong trận đấu

đang
diễn ra một cách hung tàn mãnh liệt. Tiếng sáo véo von thanh thoát, làm nhạt đi không
ít cái sát khí đượm đầy huyết tanh nồng nặc.
Trong số mọi người chỉ có Cổ Thượng Cửu, Liễu Liễu Thần Tăng, Hữu Dư Tiên Sinh
là không bị ảnh hưởng bởi ma lực của tiếng sáo, còn Y Mộng Lăng và Lăng Ngọc Vũ cũng
đã nghe quen điệu sáo giống như điệu sáo đầy ma lực của sư môn ngoài Không Minh
Đảo. Chỉ có Ngô Nguyệt Cầm và mười đại cao tăng là bị ảnh hưởng ma lực của điệu
sáo, làm chiêu thế tung ra đều có vẽ rời rạc....
Y Mộng Lăng thấy vậy, đang định kéo Ngô Nguyệt Cầm, dùng khinh cong tuyệt
học Thiên Mã Hành Không để thoát khỏi trận thế, thì đột nhiên tiếng sáo ngưng bặt,
mười đại cao tăng lập tức khôi phục công lực, chỉnh đốn trận thế, những làn đạo quang,
trượng khí, chưởng phong, kình lực lại ào ào cuộn cuộn như cuồng phong sóng vỗ.
Hữu Dư Tiên Sinh thấy Cổ Thượng Cửu chiến đấu dằng dai với Liễu Liễu Thần
Tăng thì bất giác lớn tiếng :
- Cổ lão tà, nhà ngươi nói mà không giữ được lời, sao không mau mau đuổi cổ mấy
tên trọc ấy đi !
Cổ Thượng Cửu hừ một tiếng lạnh nhạt, gia tăng nội lực lên song chưởng, nhưng
Liễu Liễu Thần Tăng cũng lập tức thi triển Vô Tướng Thần Công ứng phó không chút sơ
hở.
Trong trận, Y Mộng Lăng vừa suy nghĩ đến người phát ra điệu sáo vừa rồi, chàng
chợt nhớđến ngoại công chàng - Không Không Nhất Tẩu. Thế rồi chàng lại lập tức liên
tưởng đến lời nói của sư phụ chàng Địa Tà Quy Phượng Thương. Chẳng lẽ, lúc này ngoại
công chàng lại đến đây để lấy mạng chàng ư ?
Không, ta không thể chết lúc này được !...

Giữa lúc Y Mộng Lăng đang nhủ thầm như thế thì đột nhiên một đại hán áo gấm
xuất hiện, tay cầm một ống tiêu bảy lỗ, dưới ánh trăng tỏa áng sáng xanh lè.
Vừa xuất hiện, đại hán áo gấm lập tức vung ống trường tiêu phát ra tiếng vu vu,
điểm vào hai đại yếu huyệt Tướng Đài và Phượng Vĩ của Đinh Tuệ Đại Sư, đồng thời
tả chưởng phạt chéo vào giữa ngực Hắc Y lão tăng, một thế rất là dũng mãnh kỳ
tuyệt.
Hữu Dư Tiên Sinh nhìn thấy lối xuất thủ thần kỳ của đại hán áo gấm thì nghĩ thầm :
- Với thân thủ của người này thì chuyện cứu Y Mộng Lăng thoát khỏi trận chẳng
thành vấn đề nữa, ta còn ở đây làm gì ?...
Nghĩ đoạn, ông ta lập tức nhảy lên lưng lừa bỏ đi, chẳng thèm ngoái cổ
Đại hán áo gấm vừa xông vào trận đã xuất thủ với hai tuyệt chiêu.Đại Tuệ thần tăng xoay mình cúi thấp người tránh thoát trường tiêu điểm huyệt của đối
phương, trong khi Hắc Y lão tăng ỷ có luyện ngoại môn công phu Kim Chung Trảo, hấp khí
đan điền đón đở một chưởng của đối phương. "Bình !" Hắc Y lão tăng bị lảo đảo thân
hình mấy vòng. Tuy không bị thương nhưng vị lão tăng này cũng cảm thấy khí huyết
đảo lộn, hãi thầm về chưởng lực hùng hậu của đại hán áo gấm.
Chưa kịp đợi đối phương phản công, đại hán áo gấm đã sấn đến cạnh Y Mộng
Lăng, cộp lấy cánh tay chàng dục :
- Hãy theo ta !
Y Mộng Lăng ngạc nhiên hỏi :
- Các hạ là ai ?
- Ta là sư huynh của ngươi, hãy theo ta đi mau, có chuyện gì lát nữa sẽ nói !
Y Mộng Lăng nghi nghi hoặc hoặc, miệng lẩm bẩm :
- Sư huynh của ta?
Hơn một năm trước, Y Mộng Lăng từ hải đảo đặt chân vào Trung Thổ, tại Tường Vi Hội, tại Chu Thị Tiền Trang, khi giết Bạch Vũ và Chu Kỳ hai người, chàng từng
bịa ra một người sư huynh tên "Cừu Tình", không dè ngày nay lại gặp đại hán áo gấm tự

xưng là sư huynh của chàng. Như vậy, như vậy, đại hán này là đệ tử của Địa Tà Quy
Phượng Thương. Nhưng khi chàng dến học môn thần kỹ "Kim Hoa Thiểm" tại nơi Địa Tà,
chàng chưa nghe nói có vị sư huynh bao giờ. Thật hay là giả, khó mà phân biệt...
Trong lúc Y Mộng Lăng còn đang phân vân suy nghĩ miên man, thì đã bị đại hán áo
gấm giựt cánh tay một cái mạnh, kéo ra khỏi trận Tam Muội Bồ Đề của mười đại cao
tăng Thiếu Lâm.
Y Mộng Lăng đột nhiên nhóra, vội lớn tiếng nói :
- Khoan !...
Đại hán áo gấm vẫn nắm chặt cánh tay Y Mộng Lăng kéo đi, miệng giải thích :
- Nếu chậm trong giây lát nữa thì dù người có bản lãnh tày trời cũng khó trốn
thoát. Tàn Kim Huyết Tà với Liễu Liễu Thần Tăng khi phát hiện ra Hữu Dư Tiên Sinh đã
bỏ đi, thế tất họ ngừng cuộc gia đấu. Lúc bấy giờ dù ngươi có Nam Hải khinh công
tuyệt kỹ Thiên Mã Hành Không cũng khó chắp cánh mà thoát khỏi trận thế của Thiếu
Lâm Đạt Ma Viện Thập đại cao tăng, cộng thêm sự hỗ trợ của Liễu Liễu Thần Tăng
nữa.
Cái điều mà Y Mộng Lăng lo lắng là chàng e ngại cho tính mạng của Ngô Nguyệt
Cầm, làm sao một thiếu nữ đủ sức chống chọi với mười đại cao thủ trong khi bên cạnh
còn một Đặng Giao Phi đang hấp hối !
Mặc cho chàng lo lắng, đại hán áo gấm vẫn giữ chặt huyệt mạch môn chàng kéo
đi. Dọc đường chàng có lên tiếng hỏi đại hán mấy câu nhưng đều không được trả lời.
Mà chỉ thấy đại hán luôn luôn rảo ánh mắt sáng quắc ra bốn phía chung quanh quan
sát. Đi được một lúc, tới vùng gò mã chi chít, vừa trông thấy cảnh tượng thê lương
nơi bãi tha ma mộđha, Y Mộng Lăng lại nhóngay đến cái chết bi thảm của

mẫu thân
chàng Tịch Mịch Vân Thường Lăng Ba.
Tới một gò mã lớn, đại hán áo gấm dừng chân ngồi xuống.
Vì huyệt mạch môn bị khống chế nên Y Mộng Lăng cũng phải ngồi xuống theo đại
hán.
Gió đêm nổi lên từng cơn rì rào, lay động những khóm cỏ dại bên hoang mộ, chờn
vờn như những bàn tay ma quỷ khua múa !
Đại hán ngồi ngửa mặt lên trời nhìn mấy ánh sao rơi như có vẽ chờ đợi một người nào.
Một lát sau, Y Mộng Lăng chợt lên tiếng hỏi :
- Các hạ là ai ? Dẫn tại hạ tới đây có mục đích gì ?
Đại hán áo gấm đáp có vẽ hò hững :
- Kim Ngọc Thánh Thủ Thiến Vân Thập !
Y Mộng Lăng nghĩ thầm : "Kim Ngọc Thánh Thủ Thiến Vân Thập ! Cái tên lạ quá!".
Chàng lên tiếng hỏi tiếp : "Các hạtự xưng là sư huynh của tại hạ, vậy là đệ tử của gia
sư Quy Phượng Thương, tại sao tại hạ không được gặp bao giờ nhỉ ?"
Kim Ngọc Thánh Thủ Thiến Vân Thập đang định hồi đáp thì đột nhiên từ ngoài ba
trượng xa có tiếng niệm phật hiệu. Thiến Vân Thập liền đứng phắt dậy, cặp mắt tia
nhỡn quang sáng rực, quát hỏi :
- Ai ?... Trong giọng quát hỏi của Thiến Vân Thập có một vẽ oai nghiêm chấn nhiếp
tinh thần, khiến Y Mộng Lăng cũng phải gật đầu khen ngợi.
Dưới bóng trăng mờ nhạt, từ phía sau ngôi mộbia cao lớn, tiến ra một hàng dọc
bảy vị tăng nhân. Đi đầu là một lão tăng gầy ốm, vừa xuất hiện lão tăng này đã ôn
tồn khẽ hỏi :
- Vị thí chủ thanh niên đây chắc là Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng, con trai độc
nhất của Thiên Ma Y Dật thí chủ năm xưa phải không ?
Y Mộng Lăng đưa mắt quan sát khắp lượt bảy vị tăng nhân, trong số có sáu người đã lớn tuổi, râu tóc bạc trắng như sương, nhưng mục quang thì sáng như điện,
tinh thần quắc thước, chẳng có vẽ gì là già nua, chỉ có một vị đi sau cùng,

tuổi trạc
tứ tuần, diện mạo rất là anh tuấn. Y Mộng Lăng vốn được truyền tiếp cái khí phách
ngang tàng ngạo nghễ của Thiên Ma Y Dật, nên khi nghe hỏi, chàng đã ngang nhiên đứng
dậy đáp:
- Tại hạ là Y Mộng Lăng đây, chẳng hay Đại Sư có điều chi chỉ giáo ?
Bảy vị tăng nhân nghe Y Mộng Lăng lên tiếng đều đứng ngay lại, mười bốn đạo
mục quang lấp lánh sáng ngời rọi về phía chàng. Nhất là vị trung niên tăng, diện mạo anh
tuấn, trong ánh mắt còn chứa đựng một tình cảm kỳ đặc khó thể miêu tả.
Y Mộng Lăng ngước cặp mắt trong sáng quét nhìn bảy vị tăng nhân một lượt,
ngang nhiên hỏi :
- Bảy vị Đại Sư chất vấn tại hạ, vậy trước khi trả lời tại hạ cũng muốn được biết pháp danh, pháp hiệu các vị ?
Vị lão tăng cao gầy đáp :
- Bần tăng pháp hiệu Tử Lâm, trụ trì tại Vân Nam Thiên Vương Tự...
Ngừng một chút, Tử Lâm Đại Sư ngắm nhìn Y Mộng Lăng từ đầu đến chân, miệng
lẩm bẩm nói tiếp :
- Quả nhiên giống Thiên Ma Y Dật không sai một nét !...
Kim Ngọc Thánh Thủ Thiến Vân Thập nghe đến mấy tiếng Vân Nam Thiên Vương
Tự thì thót giật mình. Vì từ trước đến nay, Thiên Vương Tự vẫn được giới võ lâm coi
là một nơi thần bí, bên trong tàng ẩn vô số cao thủ, người nào người nấy đều xuất
nhập phiêu hốt, như thần long hiện hình trong giây thoáng rồi lại biến đi, không ai rõ hình
dung diện mạo, thế mà hôm nay lại xuất hiện tại đây.
Tử Lâm Đại Sư tiếp tục cật giọng đê trầm :
- Thiên Ma Y Dật khét tiếng giang hồ năm xưa, tuy đã qua đời hơn hai mươi năm
nay, nhưng cho đến bây giờ, bần tăng vẫn còn một điều nghi nghi hoặc hoặc, nên muốn
được thỉnh giáo thí chủ.
Y Mộng Lăng mặc dầu chỉ được nghe mẫu thân kể lại sơ lược về cái chết của phụ

thân chàng, nhưng chưa được biết chân chính hung thủ là ai, nay nghe hỏi, chàng liền
đáp :
- Chẳng hay Đại Sư muốn hỏi điều gì ?
Tử Lâm Đại Sư tia ánh mắt sắc lạnh :
- Chuyện bần tăng muốn hỏi có quan hệ trọng đại, người ngoài nghe không tiện !
Dứt lời ông ta quét ánh mắt về phía Kim Ngọc Thánh Thủ Thiến Vân Thập.
Thiến Vân Thập chẳng chút sợ hãi, khẽ kéo tay Y Mộng Lăng dục :
- Có chuyện gì nói ngay bây giờ đi !
Tử Lâm Đại Sư nhướng cặp mày bạc, sáu vị lão tăng đứng phía sau, có một vị
cao lớn cất tiếng quát hỏi :
- Mi là cái gì mà dám xen vào chuyện này ?
Vị lão tăng cao lớn này, chính là Hoàng Chung Đại Sư trong Thiên Vương Tự, tiếng
quát của ông ta vang rền như tiếng chuông ngân vọng, khiến Y Mộng Lăng và Thiến Vân
Thập đều có cảm giác như tiếng sấm động ùng ùng bên tai.
Thiến Vân Thập khẽ hừ một tiếng :
- Tại hạ là sư huynh của Y Mộng Lăng !
Hoàng Chung Đại Sư sấn tới quát lớn :
- Là sư huynh của hắn thì sao ? Ai thì còn sợ Quy Phượng Thương sư phụ mi, chứ
Thiên Vương Tự thì chẳng coi ra gì ! Nếu quả Địa Tà Quy Phượng Thương đã khôi phục
công lực thì bần tăng sẽ là người thứ nhất tìm y quyết đấu một trận !
Hoàng Chung Đại Sư tuy đã thí phát, thân nhập không môn, nhưng người sân
niệm còn nặng, chưa gột hết tính hung hăng hiếu chiến. Tử Lâm Đại Sư cũng biết rõ
tính khí của người sư đệ này, nên ông ta chỉ đứng ngó Thiến Vân Thập không nói gì !
Y Mộng Lăng trong thâm tâm chỉ muốn biết rô nguyên nhân cái chết của phụ
thân, không muốn để Thiến Vân Thập khống chế bắt giữ. Hơn nữa Quy Phượng Thương
lại không muốn cho tìm hiểu nguyên nhân, như vậy, dù có đi theo Thiến Vân Thập về chỗ
sư phụ cũng chẳng được biết gì hơn, chẳng bằng hỏi các vị tăng tại Thiên

Vương Tự
còn hơn. Nghĩ đoạn, chàng liền lên tiếng :
- Tại hạ bằng lòng đi theo Đại Sư đến chỗ kín đáo nói chuyện.
Thiến Vân Thập biến sắc :
- Không được !...
Hoàng Chung Đại Sư trợn mắt sấn tới :
- Không được cũng phải được. Bần tăng hãy đấu với mi một trận trước để cho
mi biết rằng, cao thủ trong thiên hạ, chẳng phải chỉ có một mình Quy Phượng Thương.
Thiến Vân Thập thản nhiên đáp :
- Nếu cần !...
Hai người liền triển khai hộ thế, xáp chiến...

Ma diện ngân kiếm

dịch giả: Vũ Ngọc, đánh máy: Cao thủ Maihoatrang
Chuyển text: Motsach
Hồi 49
Khổ thanh bí đồ

Hoàng Chung đại sư tuy đã già cả, nhưng xuất huyền như vũ bão, dũng mãnh
tuyệt luân, dù cho tay tráng nam thiết hán, cũng khó so bì.
Thiên Vân Thập hiệu xưng Kim Ngọc Thánh thủ, đương nhiên về mặt quyền chưởng có công phu độc đáo. Đoạn Kim Khuyết Ngọc Tam Thập Lục Thức, chỉ trong
nháy mắt đã công đủ bảy chiêu liên tục.
Trong lúc hai người đang sáp chiến, Tử Lâm đại sư liền lớn tiếng truyền lệnh :
- Tam sư đệ, sau khi tính toán xong vị thí chủ ấy, hãy đến hội tập tại ngã ba cây
hòe cách đây hơn mười dặm nhé !
Hoàng Chung đại sư vừa giao đấu, vừa đáp :
- Tiểu đệ đã hiểu, chỉ độmươi chiêu nữa là xong !
Tử Lâm đại sư quay sang vị tăng nhân trẽ tuổi nhất bọn :
- Hồng Ngư sư đệ ở lại đây chờ Hoàng sư huynh một lát !
Dứt lời, ông ta vẫy Y Mộng Lăng đi theo cùng bốn vị tăng nhân khác, biến dạng
trong bóng đêm mờ, để lại Hồng Ngư đại sư với khuôn mặt khôi ngô thần

tuấn, cúi đầu
miệng lẩm bẩm : " Thằng nhỏ thật giống mẹ nó như đúc ! ". Trước mắt ông ta lại hiện lên
hình dáng yêu kiều diễm lệ của Vân Thường Tiên Tử Lăng Ba.
Giữa lúc Hồng Ngư đại sư buông tiếng thở dài, ngửng lên nhìn vào trận đấu, thì
Hoàng Chung đại sư đã chiếm hết phần ưu thế, dồn ép đối phương luôn luôn tháo lui.
Chiến Vân Thập bị dồn lui một hơi năm, sáu bước, liền nổi nóng, thò tay vào bọc
rút ra một ống sáo dài bằng bạch trúc, điểm ngay bụng dưới đối phương một chiêu.
Trong khi ống tiêu vung lên phát ra tiếng kêu vu vu rợn người !
Hoàng Chung đại sư khẽ rùng mình quát lớn :
- Hừ, mi đừng hòng dùng ma âm tà thanh làm náo loạn tâm thần bần tăng !
Dứt lời, ông ta liền hớp một hơi dài chân khí, hai ống tay áo rộng vung lên trước
mặt chu miệng phát ra hai tiếng " Hú u ! hú u ! " quái dị rền rỉ. Lập tức, tiếng sáo mê ảo
mất hẳn hiệu lực.
Chiến Vân Thập giật mình kinh hoảng, ông ta không dè tiếng tiêu đã làm mười đại
cao tăng của Thiếu Lâm Đạt Ma Viện cũng phải rúng động tâm thần, lại không áp đảo
nổi một vị cao tăng của Thiên Vương Tự. Tuy nhiên là người có võ học cao siêu, nên chỉ
trong giây thoáng ông ta đã kịp thời thu hồi ống tiêu, búng ra một chỉ.
" Véo ", tiếng chỉ phong xé gió rợn người ! Đây là một trong những tuyệt kỹ của
Địa Tà - Phá Vân Khai Bia Chỉ - thanh thế tuy không hùng hậu bằng La Hán Kim Cương
Chỉ của Thiếu Lâm, nhưng oai lực còn ghê gớm hơn Huyền Cơ Chỉ của phái Võ Đang nhiều.
Hoàng Chung đại sư cười nhạo báng :
- Mi còn miếng võ nghệ ruột nào, hãy mang ra thi thốt nốt đi !
Dứt tiếng, ông ta vận khí xoay người một vòng, mười đạo chỉ phong của Chiến
Vân Thập tung ra đều rớt nhầm tấm bia đá phía sau làm bể nát như cám !
Hồng Ngư đại sư đứng ngoài cũng phải gật đầu khen thầm : " Chỉ pháp lợi hại

thật !"
Chiến Vân Thập liên tiếp thi triễn tuyệt học, đều bị đối phương tránh né mau lẹ,
thì biết đã gặp phải đối thủ ghê gớm, lập tức tả chưởng công luôn ba chiêu mãnh liệt,
tay phải thò vào bọc lấy loại ám khí kỳ tuyệt " Thiên Hoa Thiểm ".
Môn ám khí này, năm xưa Địa Tà Quy Phượng Thương đã xử dụng làm chấn động
cả vùng đại giang Nam Bắc. Nay Chiến Vân Thập, thấy Hoàng Chung đại sư quá lợi hại,
bên cạnh lại còn một đối hủ đứng hờm sẵn, trong khi Y Mộng Lăng thì bị uy hiếp dẫn đi,
nên ông ta nổi dận bừng bừng, quyết định thi triễn ám khí tuyệt độc.
Giữa lúc ông ta vừa lấy ám khí ra khỏi bọc, thì đột nhiên đã bị Hoàng Chung đại
sư đá tới một ngọn cước với phương dị hết sức kỳ dị, làm ông ta không thể né tránh,
phải hấp tấp ngửa người búng chân búng ra phía sau mấy bước.
Khi thân hình chưa đứng vững, thì ngọn cước thứ hai của đối phương lại vèo tới.
Hồng Ngư đại sư đứng bên ngoài khẽ lẩm bẩm :
- Cước pháp của Hoàng Chung sư huynh tuy có lợi hại, nhưng vẫn còn kém " Thất
BộQuy 9m Cước " của Bạch Túc sư huynh nhiều !
Khi Hoàng Chung đại sư tung đến ngọn cước thứ ba thì Chiến Vân Thập đã phải lui
ra sau tới bảy tám bước, ông ta liền cất tiếng cười nhạo bán :
- Sao, trò chơi của bần tăng có vẽ được chứ ?
Từ phía xa đột nhiên có tiếng cười nhạt :
- Chưa chắc ! Chớvội khoe mẽ !
Lúc này, Chiến Vân Thập đã cầm sẵn ba đoá " Kim Hoa Thiểm " trên tay, chỉ chờ
xuất kỳ bất ý là tung ra, lấy mạng đối phương, đến khi nghe tiếng cười nhạt và giọng
nói âm trầm, thì bất giác tinh thần hứng khởi, miệng quát lớn :
- Đại hòa thượng hãy coi đây !
Ba đóa hoa màu vàng bay xẹt như ba ánh điện chớp, đem theo tiếng xé gió vo vo
kỳ dị, âm độc, tạo thành một âm điệu vô cùng ghê rợn dưới ánh trăng mờ ảm đạm.

Đừng nói gì cả ba cánh hoa đều trúng, mà chỉ trúng một cánh thôi cũng đủ tan
xương nát thịt, đây chính là thủ pháp đặc biệt của Địa Tà Quy Phượng Thương năm
xưa đã làm cả hai đạo hắc bạch đều khiếp hãi kinh sợ.
Tiếng réo xé gió của Kim Hoa Thiểm như tiếng sáo ma đòi mạng, ai cũng cầm
chắc Hoàng Chung đại sư sắp bị phơi xác trong chốc lát.
Hồng Ngư đại sư đứng ngoài mặt biến hẳn sắc. Trong khi đó, Hoàng Chung đại sư
lại ngửa cổ thốt lên chuỗi cười dài khăng khắc, song chưởng cùng một lượt đẩy ra,
tạo thành một bức tường kình khí vô hình, che chở khắp chung quanh, khiến những mãnh
ám khí Kim Hoa Thiểm của Chiến Vân Thập đụng phải đều bay dạt ra bốn phía.
Chiến Vân Thập thấy ám khí vô hiệu, lập tức tung mình nhảy lui ra sau, thì cũng
ngay lúc đó, người vừa cất tiếng cười nhạt đã xuất hiện giữa tràng, thốt giọng lạnh
lùng :
- Thiên Cương Khí Công của Thiên Vương Tự lợi hại thật.
Hoàng Chung đại sư trố mắt nhìn người vừa xuất hiện, quát lớn :
- Đêm hôm khuya vắng, tôn giá xuất hiện nơi đây, chắc có việc gì ? Lại nữa, chỉ
trong giây thoáng đã nhận ra môn bí học Thiên Cương Khí Công của bổn tự, chắc cũng
thuộc vào hàng võ lâm đệ nhất cao thủ, vậy hãy cho bần tăng biết rõ quý danh !
Người nọ đáp giọng hết sức lạnh lùng :
- Lão phu là người mà thiên hạ vẫn gọi là Địa Tà Quy Phượng Thương đây !
Nghe nói, Hồng Ngư đại sư liền bước ra, nói :
- Quy thí chủ chắc nhận ra bần tăng chứ, đã hai mươi năm rồi, mà thí chủ vẫn
còn phong thái như xưa ?
Địa Tà Quy Phượng Thương rọi ánh mắt sáng quắc nhìn kỹ gương mặt khôi ngô
thuần tuấn của Hồng Ngư đại sư một chập, rồi bỗng gật đầu nói :
- À, thì ra ông bạn !
Hồng Ngư đại sư chưa kịp nói gì, thì Chiến Vân Thập đã bước tới trước mặt

Địa
Tà, nói :
- Thưa sư phụ, sư đệ Y Mộng Lăng con đã bị năm lão hòa thượng khác của Thiên
Vân Tự dẫn đi rồi !
Địa Tà Quy Phượng Thương khẽ gật đầu, rồi ngửa lên trời nhìn mấy vì sao lấp
lánh, buông tiếng thở dài, nhủ thầm :
- Y huynh ! Y huynh ! Hiền huynh bị chết thật oan uổng. Tiểu đệ phải hết sức nhẫn
nhục để tránh con mắt sắc bén của Liễu Liễu Thần Tăng, cách đây không lâu, hiền tẩu
lại bị Tàn Kim Huyết Tà sát hại. Hiện nay đứa con của hiền huynh lúc nào cũng nhất
tâm nhất ý tìm cách báo cừu huyết hận cho hiền huynh, nhưng chuyện làm ấy nó khó
khăn gian khổ đến mức nào, và liệu với võ công hiện tại và đơn côi của nó có thể hoàn
thành được ý nguyện hay chăng ? Huống chi đối với kẽ hung thủ chân chính, liệu nó có
thể hạ thủ được hay không ? Đứa con của hiền huynh cũng mang một giòng máu kiêu
ngạo như hiền huynh, hễ gặp việc gì càng khó thì lại càng quyết tâm thực hiện cho bằng
được. Nếu chuyện này, sau khi nó biết rõ sự thật, nhất định nó sẽ ăn năng đau khổ vô
cùng. Y huynh ! Y huynh ! Hiền huynh thấy tiểu đệ ngăn cản nó báo thù là sai hay là
đúng ?
Tiếng lòng của Địa Tà chỉ có những cơn gió núi thổi cành lá xào xạc hồi đáp.
Hoàng Chung đại sư thấy Địa Tà ngửa mặt nhìn sao thừ người chẳng nói năng gì,
thì cất tiếng hỏi :
- Quy thí chủ đã rời võ lâm cấm địa, tái xuất giang hồ, chắc phen này võ công
phải xuất sắc hơn xưa nhiều lắm chứ ?
Địa Tà đáp sang chuyện khác :
- Thiên Vương Tự xuất toàn lực đến vùng Vân Nam này chắc có chuyện gì trọng

đại lắm phải không ?
Hoàng Chung đại sư đáp :
- Đó là chuyện riêng của tệ tự, nếu Quy thí chủ muốn biết thì tìm gặp Tử Lâm sư
huynh của bần tăng mà hỏi sẽ rõ.
Địa Tà đột nhiên hỏi :
- Có phải các vị vì bức " Khổ Thanh Đồ " không ?
Hoàng Chung và Hồng Ngư đại sư cả hai đều giật mình biến sắc không hiểu tại
sao Địa Tà lại biết được câu chuyện bí mật này. Và họ chưa kịp nói gì, thì Địa Tà đã
chép miệng tiếp lời :
- Hai mươi năm trước, vì bức " Khổ Thanh Đồ " mà Y Dật bị chết thảm oan uổng,
không dè hai mươi năm sau, cũng vẫn bức " Khổ Thanh Đồ " ấy gây nên sát kiếp trùng
trùng. Xem ra, nó quả là một vật bất tường.
Dứt lời ông ta quay sang nhìn Hồng Ngư đại sư một chập, nói :
- Năm xưa, đại sư cũng từng vây đánh Thiên Ma Y Dật, chuyện này nếu thằng
nhỏ Y Mộng Lăng nó biết rõ sự thật nó cũng chẳng bỏ qua đâu !
Nghe nói, Hoàng Chung đại sư bỗng quay lại quắc mắt nhìn Hồng Ngư đại sư hỏi :
- Sao ? Tiểu sư đệ cũng có tham dự vụ vây đánh Thiên Ma Y Dật đấy à ! Chẳng
hay gia nhập bổn tự, tiểu sư đệ lai lịch ra sao ?
Gương mặt Hồng Ngư đại sư hiện lên vẽ đau khổ, hết nhìn Địa Tà lại nhìn Hoàng
Chung đại sư, lẩm bẩm :
- Năm xưa, bần tăng quả có nhúng tay vào vụ vây giết Thiên Ma, nhưng không
phải vì bức " Khổ Thanh Đồ " mà là vì... vì một người...
Hoàng Chung đại sư bỗng lớn tiếng quát hỏi :
- Vì ai ?
Hồng Ngư đại sư lắc đầu, vẽ khổ sở :
- Chuyện đã cách nay hai mươi năm rồi..., bần tăng không muốn nhắc lại nữa !
Quy Phượng Thương nhìn vẽ mặt buồn thảm của Hồng Ngư đại sư thì sực nhớ
đến người mà đối phương nhắc tới có thể là Tịch Mịch Vân Thường Lăng

Ba, ông ta bèn
quay sang Hoàng Chung đại sư nói lãng :
- Đại sư cho rằng bức " Khổ Thanh Đồ " của Thiên Ma có thể hỏi Y Mộng Lăng mà
tìm ra được ư ? Đại sư đã lầm rồi !
Hoàng Chung đại sư thản nhiên :
- Chuyện đúng hay sai, thí chủ không cần phải lo !
Địa Tà Quy Phượng Thương bất giác lại nhớđến chuyện hai mươi năm về trước.
Lúc bấy giờ ông ta với Thiên Ma Y Dật là một cặp như hình với bóng, vùng vẫy giang hồ
khắp nơi, các đại môn phái trong võ lâm đều phải im hơi lặng tiếng khiếp sợ. Có một
hôm, vào buổi hoàng hôn tại Tô Châu, hai người trọ tại khách điếm ăn nhậu, trong lúc
quá chén vui miệng, Thiên Ma vô tình tiết lộvới người bạn thân là ông ta đang giữ
trong tay một bí kíp võ học " Khổ Thanh Đồ ", có thể tu tập trong vòng thời gian hai
năm là trở thàng thiên hạ vô địch.
Bất ngờ câu chuyện lọt vào tay Liễu Liễu Thần Tăng, vị chưởng môn Thiếu Lâm
ngủ trọ tại phòng bên cạnh, khiến ông ta khởi động lòng tham, nhưng không dám ra tay
vì khiếp sợ tài ba của Thiên Ma - Địa Tà, nhưng khi trở về Tung Sơn Thiếu Lâm tự, ông
ta đã ngày đêm tìm cách để đoạt cho bằng được pho bí kíp võ học trong tay Thiên
Ma đã tiết lộ.
Một câu nói vô tình. Một ý nghĩa tham lam bộc khởi, đã dẫn khởi một cuộc tàn
sát thảm khốc một thời lúc bấy giờ. Không dè ngày nay sau hai mươi năm, cũng vẫn
cái nguyên nhân ấy lại sắp sửa diễn ra một cuộc tàn sát đẫm máu hơn. Mà lần này,
lại do con của Thiên Ma là Y Mộng Lăng gánh chịu ! Trong khi đó, thì bức " Khổ Thanh Đồ
", vật gây ra thảm cảnh chém giết, vẫn không ai biết mặt mũi nó ra sao và ở đâu ?
Khổ Thanh Đồ ! Khổ Thanh Đồ ! Khổ Thanh Đồ !

Ba tiếng " Khổ Thanh Đồ " luôn luôn lởn vởn trong đầu óc, trong ý nghĩ của Địa Tà
Quy Phượng Thương. Đến khi chấm dứt dòng suy tư ngừng lên, thì Hoàng Chung và Hồng
Ngư đều đã biến dạng tự lúc nào !
Không hiểu Hồng Ngư đại sư có kể lại sự thật cho Y Mộng Lăng nghe chăng ? Mà
khi chàng biết rõ sự thật rồi, câu chuyện sẽ xảy ra như thế nào ?
Nghĩ đến đây, Địa Tà Quy Phượng Thương chợt có cảm giác như trước mắt mình
toàn là máu ! Máu tanh nồng nặc !
Gió núi thổi rì rào như đun đẩy vùng sát khí bốc lên, lan ra.

Ma diện ngân kiếm

dịch giả: Vũ Ngọc, đánh máy: Cao thủ Maihoatrang
Chuyển text: Motsach
Hồi 50
Nguyên hung cực ác

Y Mộng Lăng vì muốn biết rõ nguyên nhân cái chết của phụ thân, nên chàng ta
không ngần ngại nguy hiểm theo các vị tăng Thiên Vương Tự dẫn đi. Chàng cũng biết sư
phụ Địa Tà và sư huynh Chiến Vân Thập đến tìm chàng với chuyện gì rồi, nhưng chàng
đã hạ quyết tâm, dù cho việc gì khó khăn nguy hiểm nhất trên đời mà có thể giúp
chàng đạt thành ý nguyện chàng cũng không từ.
Tử Lâm đại sư đi trước dẫn đầu, phía sau là bốn vị tăng nhân khác cùng với Y
Mộng Lăng. BộPháp của các vị tăng nhân Thiên Vương Tự người nào người nấy đều
lướt đi êm nhẹ như làn gió thoảng, khiến Y Mộng Lăng cũng phải giật mình hãi thầm về
võ học cao siêu của phái này, so với các nhân vật cao thủ mà chàng đã gặp như Liễu
Liễu Thần Tăng, Tàn Kim Huyết Tà, Thiên Quỷ Giáo Hoàng, Long Trường Thắng, Phi Long
Thần Đao... đều không thua sút, mà có phần vượt trội hơn là khác !

Một lát sau, đã vượt quảng đường hơn mười dậm, tới bờ một con suối nhỏ, cả
bọn dừng lại dưới góc một cây hòe, thiên niên cổ thụ, cành lá xum xuê.
Tử Lâm đại sư đợi cho Y Mộng Lăng đến sát bên cạnh, đột nhiên xuất chỉ bất
thình lình điểm một cái, Y Mộng Lăng chỉ kịp cảm thấy huyệt Kinh Môn cạnh sườn tê
rần một chút rồi toàn thân bất động.
Tử Lâm đại sư phát chỉ vừa mau lẹ vừa đột ngột, Y Mộng Lăng lại vô tình không
dè đối phương hạ thủ ám toán. Bằng không, dù cho Tử Lâm đại sư có tài giỏi đến
đâu, cũng không thể trong vài hiệp khống chế nổi Y Mộng Lăng.
Y Mộng Lăng bất giác nổi giận cự lại :
- Đại sư làm như thế là ý gì ?
Tử Lâm đại sư không đáp, mà chỉ đưa tay mặt, xách bổng thân hình Y Mộng Lăng, nhẩy vọt qua bờ suối bên kia, đặt chàng vào trong một cổ xe ngựa dấu kín trong
bụi rậm.
Y Mộng Lăng lớn tiếng hằn học :
- Đại sư làm như thế, chớtrách tại hạ mở lời vô lễ !
Tử Lâm đại sư khẽ cau mày rồi thuận tay điểm vào huyệt câm của Y Mộng Lăng, khiến chàng ta chỉ còn xếch mày giận dữ, nhìn đối phương buôn tấm rèm xe phủ
kín. Cổ xe ngựa bắt đầu chuyển bánh lăn lọc cọc. Nằm trong xe, Y Mộng Lăng bất giác
lại hồi tưởng đến bao nhiêu chuyện đã qua.
Chàng nhớđến bao nhiêu chuyện yêu kiều diễm lệ của Thúc Gia Ngọc hiện đang
mang trong mình giọt máu của chàng !
Chàng nhớđến mối tình của Chu Tiểu Phân một cô gái trên danh nghĩa đã thành
hôn thê của chàng hiện đã chết thảm dưới bàn tay ba ngón của Tàn Kim Huyết Tà Cổ
Thượng Cửu !
Chàng nhớđến Tiểu Vân Tước Nhi Lăng Ngọc Vũ với sự thay đổi tâm tính một
cách khác thường trong bàn tay của Thiên Quỷ Giáo Hoàng Quỷ Cưu Bà !
Rồi chàng lại nghĩ đến cái chết thảm khốc của mẹ chàng, cái chết đầy nghi hoặc

rắc rối của cha chàng. Bao nhiêu nhiệm vụ nặng nề đang chờ chàng. Từ trong ánh mắt
chàng lại hiện lên vẽ kiên ngợi sáng chói !
Cổ xe ngựa vẫn lăn bánh đều đều trên con đường gặp gềnh, mang theo ý nghĩ của
chàng đến một nơi xưa nay đã nổi tiếng là hoang vu thần bí !
Vân Nam Thiên Vương Tự với một kiến trúc cổ kính, nằm giữa khu rừng già cây
cối um tùm, chung quanh bao bọc bằng một con suối, luôn luôn giữ vẽ u tỉnh thần bí.
Từ một góc tối phía trái thiền viện, đột nhiên có một bóng người bốc vọt lên cao như một ánh điện, rồi mất hút trong những dãy phòng xá xan xát của ngôi chùa
cổ vĩ đại đầy bí mật.
Bên dãy hành lang dài trước chính điện, một vị lão tăng có cặp lông mày màu
vàng, với thân hình lọm khọm chập chạp bước về hướng lầu chuông. Tới chân lầu vị lão
tăng ngước mặt nhìn chùm sao sáng trên nền trời, khẽ buông tiếng thở dài, lẩm bẩm :
- Hai mươi năm rồi, có lẽ bây giờ thằng nhỏ đó đã trở thành một thiếu niên anh
tuấn !
" Coong " !... Tiếng chuông trong vắt ngân rền vang vọng, làm rung chuyển cả một
vùng rừng núi âm u, như mang theo tâm tư của vị lão tăng đến một nơi xa xăm nào
đó. Dư âm tiếng chuông chuyền vào chính điện, với sáu vị tăng nhân đang ngồi tĩnh tọa
trên tấm bồ đoàn cỏ xanh, ai nấy đều lắng lặng, không khí im phăng phắc, chỉ có làng
khói trầm, từ nơi lư hương tỏa lên nghi ngút.
Đợi tiếng chuông dứt hẳn, Hồng Ngư hòa thượng, vị tăng có khuôn mặt khôi ngô
tuấn vĩ ngồi dưới cùng mới lên tiếng :
- Chắc năm vị đại sư đang gấp muốn biết nguyên nhân tại sao đến bây giờ mới
về chùa phải không ?
Cả năm vị lão tăng đều khẽ gật đầu. Kế đó Tử Lâm đại sư ngồi trên cùng lên tiếng nói :

- Hồng Ngư sư đệ, bạt thiệp lao khổ, đáng lẽ phải được nghỉ ngơi, nhưng vì chuyện
bức " Khổ Thanh Đồ " đã quá gấp rút như lửa, nên buộc lòng sư huynh đây phải triệu
tập hội họp nửa đêm để bàn bặc, mong sư đệ lượng tình !
Hồng Ngư hòa thượng cất tiếng cười vui vẽ :
- Chút khó nhọc nhỏ mọn, chẳng có gì phải bận lòng sư huynh.
Một vị lão tăng mặt áo màu lam, có cặp mắt sâu hoắm, hai gò má nhô cao, thân
hình to lớn, chợt trầm giọng hỏi :
- Hoàng Chung sư đệ đâu ? Tại sao không cùng về một lượt với sư đệ ?
Hồng Ngư hòa thượng đáp giọng hết sức thản nhiên :
- Chết rồi !
Tiếng nói vừa dứt, cả năm vị lão tăng đều biến sắc, vị tăng mặc áo màu lam - Lam Châu đại sư - cúi đầu suy nghĩ giây lát, rồi ngửng lên hỏi cộc lốc :
- Ai giết ?
Lam Châu hòa thượng rất ít nói chuyện, nhưng mỗi khi mở lời đều suy nghĩ kỹ càng.
Hồng Ngư hòa thượng rất điềm tĩnh trả lời :
- Liễu Liễu Thần Tăng !
Lam Châu đại sư biến sắc, hỏi gặng :
- Sư đệ nói thực đấy chứ ?
Hồng Ngư nhướng mày đáp :
- Nếu Lam Châu sư huynh đã nghi tiểu đệ như thế, thì còn hỏi làm gì nữa ?
Lam Châu đại sư biến sắc gặng lại :
- Sao ! Sư đệ nói sao ?
Hồng Ngư hòa thượng dùng giọng mũi khẽ hừ một tiếng :
- Công việc trong chùa từ trước đến nay đều do đại sư huynh làm chủ, vậy chuyện này không cần nhị sư huynh phải cật vấn tiểu đệ !
Lam châu đại sư tỉa cặp mắt sáng hoắc nhìn Hồng Ngư hòa thượng chầm chập.
Hồng Ngư hòa thượng cũng trừng mắt nhìn lại chẳng chút nao núng.
Trầm lặng trong giây lát, Lam Châu đại sư chợt dằn từng tiếng một :
- Sư đệ nói dối !
Hồng Ngư đại sư phanh ngực, cãi lại :
- Bằng vào cớgì, mà sư huynh bảo tiểu đệ nói dối !
Trong thiền phòng lúc này, không khí rất nặng nề, sắc mặt sáu người đều âm trầm khác thường, chỉ có toà tượng Phật Di Lặc là luôn luôn mang nét mặt hiền từ và
nụ cười hỉ xả.

Sau một lúc khá lâu, Tử Lâm đại sư mới lên tiếng :
- Chẳng hay nhị sư đệ có ý kiến gì để chứng minh Hoàng Chung sư đệ không phải do
Liễu Liễu Thần Tăng sát hại ?
Lam Châu đại sư hầm hừ mấy tiếng lạnh nhạt, rồi mới trầm giọng đáp :
- Thứ nhất, Liễu Liễu Thần Tăng là một vị chưởng môn thuợng nhất đại của Thiếu
Lâm, một vị hữu đạo cao tăng, trưởng một môn phái, có lý nào giết người một cách
bừa bãi. Huống chi, từ sau trận quyết chiến với Quỷ Cưu Bà tại Bạch Vân Linh Võ Công
Sơn đến nay, ít khi thấy Liễu Liễu Thần Tăng xuất hiện giang hồ, vậy thì có lý nào ông
ta lại đột nhiên lộdiện, sát hại Hoàng Chung sư đệ một cách vô cừu vô oán như thế.
- Thứ hai, Liễu Liễu Thần Tăng tuy là nhân vật xuất sắc võ lâm Trung Nguyên,
nhưng Hoàng Chung sư đệ võ công cũng chẳng kém cỏi, vậy ông ta có muốn sát hại
cũng chẳng phải dễ.
- Thứ ba, tại sao Hoàng Chung sư đệ bị hại, mà Hồng Ngư sư đệ lại có thể an
toàn trở về được ?
Hồng Ngư hòa thượng nghe nói, thì trầm nét mặt, xạ cặp nhỡn quang sáng ngời
không chớp, ngồi yên bất động. Lam Châu đại sư cũng trừng mắt ngồi ngay như pho
tượng đá.
Huyền Đỉnh hòa thượng, một vị lão tăng thấp nhỏ ngồi kế bên, thấy tình trạng
đối địch khẩn trương giữa hai vị sư huynh đồng môn, thì bàn tay không ngừng xoa đi
xoa lại mócỏ khô dưới chân bồ đoàn.
Lam Châu đại sư tiếp tục nói :
- Võ công của Hồng Ngư sư đệ như thế nào thì chúng ta ở đây biết rồi, nhược
bằng Liễu Liễu Thần Tăng có cậy đông hiếp ít thì tại sao cả thi thể của Hoàng Chung
sư đệ cũng không thể đem về chùa được ?
Ba vị tăng, Huyền Đỉnh, Thanh Đang, Bạch Túc bất giác đều hướng nhìn

Hồng Ngư
hòa thượng bằng cặp mắt nghi ngờ.
Hồng Ngư đại sư vẫn thản nhiên cười :
- Những lời của nhị sư huynh hoàn toàn là bịa đặt, chứ chẳng có gì làm bằng cớcả
!
Lam Châu đại sư giọng lạnh lùng :
- Sư đệ nói vậy, có nghĩa bảo ta là bịa đặt nói láo phải không ?
Hồng Ngư hòa thượng ngước nhìn không trả lời, tỏ vẽ mặc nhận. Thái độnày đã
làm cho Lam Châu đại sư tức giận nghẹn lời, sắc mặt xanh sám.
Bạch Túc hòa thượng lên tiếng :
- Đối với những lời của nhị sư huynh vừa nói, thất sư đệ có ý kiến gì hãy cho biết
đi ?
Hồng Ngư đại sư hớp một ngụm nước trà, rồi mới chậm rãi đáp :
- Khi tiểu đệ cùng Hoàng Chung sư huynh rời chổ Địa Tà Quy Phượng Thương
được một đổi thì gặp Liễu Liễu Thần Tăng suất linh thập đại cao tăng Đạt Ma Viện
đi tới, trên tay hai vị cao tăng đi đầu, cắp theo hai người, một nam một nữ. Tiểu đệ
và Hoàng Chung sư huynh bước tới chào hỏi, mới biết gã thanh niên là con trai của
Đặng Giao, còn thiếu nữ là ái đồ của Đằng Long Tiên Kiếm Thiết Đan Dương.
Thanh Đăng hòa thượng đột nhiên xen lời hỏi :
- Thiếu nữ đó tên là gì ?
- Ngô Nguyệt Cầm !
Thanh Đăng hòa thượng thốt lên một tiếng " À ! ", cặp mắt hiền từ dần dần hiện
vẽ khích động, hai bàn tay nắm chặt, giọng run run :
- Thanh Nghi... Mi... Mi đã đi... Ta không muốn gặp... lại... mi nữa.
Lam Châu đại sư bất giác hỏi :
- Đồ đệ của Thiết Đan Dương có liên hệ gì với sư đệ ? Thanh Nghi là ai ?
Cả Bạch Túc và Huyền Đỉnh hòa thượng ngồi kế bên cũng đều nóng lòng muốn
nghe Thanh Đang nói ra xem Thanh Nghi là ai, thì Thanh Đăng hòa thượng đã lớn tiếng
quát lên :

- Sư huynh đừng có hỏi !
Lam Châu đại sư gằn giọng :
- Sao ? Ta không có quyền hỏi sư đệ ư ?
Thanh Đăng đại sư, một vị hoa thượng vốn thuần nhã xưa nay, bỗng lớn tiếng
gầm :
- Không ai có quyền hỏi hết ! Ai cố tình hỏi chuyện này, ta sẽ liều mạng với người
đó !
Huyền Đỉnh hòa thượng ngày thường vốn không mấy cảm tình với Thanh Đăng, lúc
này bỗng lên tiếng :
- Có ta cần hỏi sư đệ đây !
Thanh Đăng hòa thượng, chẳng nói chẳng rằng, đột nhiên tung ngay một quyền
vào giữa mặt Huyền Đỉnh.
Huyền Đỉnh quát giận dữ " Giỏi ! ". Đoạn cũng tung quyền đón đỡ. Công lực cả hai
đều ngang nhau không phân hơn kém.
Giữa lúc Thanh Đăng hòa thượng định tung quyền công tiếp, thì Tử Lâm đại sư
đã lớn tiếng quát :
- Ngưng tay !
Mặc dầu tiếng quát của Tử Lâm đại sư đã vang dậy như tiếng sấm động, nhưng
chiêu thế của Thanh Đăng cũng đã tung ra. Ông ta xử dụng chiêu thế tuyệt học của
Thiên Vương Tự " Quan 9m Quy Ngọc Chỉ ", khiến Tử Lâm đại sư cũng phải đứng phắt
dậy, tiếp giọng quát :
- Ai không ngưng tay, ta sẽ dùng quy luật của bổn tự trừng trị !
Thanh Đăng đại sư đành phải thu hồi chỉ lực, hậm hực ngồi xuống.
Tử Lâm đại sư quay sang Hồng Ngư, nói :
- Tiểu sư đệ hãy kể nốt câu chuyện đi !
Hồng Ngư đại sư vừa định lên tiếng, thì Thanh Đăng đại sư đã xen lời :
- Thôi, chuyện này để ta kể tiếp cho sư đệ, mặc dầu câu chuyện đã cách nay hơn
hai mươi năm, nhưng có thể dính líu tới cái chết của Hoàng Chung Tam sư huynh lắm !
Tử Lâm đại sư bất giác lộvẽ ngạc nhiên, chưa kịp hỏi gì, thì Thanh Đăng đại

sư
đã nói :
- Thiếu nữ tên Ngô Nguyệt Cầm, ái đồ của Thiết Đan Dương ấy, tính ra năm nay
cũng đã mười chín tuổi rồi. Mẹ nàng là Ngô Thanh Nghi, cũng vì bức " Khổ Thanh Đồ " mà
tìng nguyện ly khai sư môn, tìm cách thân cận với Thiên Ma Y Dật, để dò thám chổ
cất dấu bản đồ ấy !
Nói đến đây, vẽ mặt Thanh Đăng đại sư hằn lên nét đau khổ. Mọi người thấy vậy, cũng đều lẳng lặng cuối đầu thầm nghĩ, chỉ vì một bức " Khổ Thanh Đồ " mà bao
nhiêu sóng gió nổi lên.
Hồng Ngư đại sư tiếp lời :
- Chính Liễu Liễu Thần Tăng cũng vì bức " Khổ Thanh Đồ " mà thình lình ra tay hạ
sát Hoàng Chung sư huynh đó !
Lam Châu đại sư hỏi :
- " Khổ Thanh Đồ " không ở trong tay Hoàng Chung sư đệ, tại sao Liễu Liễu Thần
Tăng lại làm như thế ?
Hồng Ngư đại sư nhìn Lam Châu đại sư một cái, đáp :
- Thế mới gọi lòng người nham hiểm khó dò. Lúc vừa gặp, Liễu Liễu Thần Tăng đã
biết tiểu đệ và Hoàng Chung sư huynh là người của Thiên Vương Tự, lão ta cậy người
đông, thế mạnh, cố ý nói bức " Khổ Thanh Đồ " ở trong tay anh em tiểu đệ. Lúc đó, giá
Hoàng Chung sư huynh phủ nhận thì đã xong chuyện, đằng này Hoàng sư huynh lại nói : "
Biết chổ cất bức bản đồ, nhưng không cho lão ta biết ". Nghe nói, lão ta bỗng biến sắc
mặt lộsát khí, và thản nhiên bước đến cạnh Hoàng sư huynh, chắp tay nói : " y ! Nếu
vậy bần tăng xin lỗi ! ". Hoàng Chung sư huynh là người nóng nảy thẳng tính, thấy vậy
liền chấp tay đáp lể, Liễu Liễu Thần Tăng liền thừa cơ phát xuất một ngọn " Kim Cương
Chỉ " xuyên lủng xọ Hoàng Chung sư huynh !
Nghe đến đây, Lam Châu đại sư liền đứng phắt dậy, hậm hực :

- Hừ ! Ta phải đến tận Thiếu Thất Phong tìm lão ta thanh toán mới được !
Tử Lâm đại sư giơ tay, chậm rải :
- Khoan, nhị sư đệ chớnóng, theo ngu huynh nhận xét, có lẽ Liễu Liễu Thần Tăng
sắp tìm đến bổn tự !
Lam Châu đại sư ngạc nhiên :
- Tại sao sư huynh biết ?
Hồng Ngư hòa thượng đáp thay :
- Đại sư huynh nhận định rất đúng. Liễu Liễu Thần Tăng cũng đang cần thiết bắt
được Y Mộng Lăng, vì theo lời đồn đãi thì Thiên Ma Y Dật có bí mật ghi khắc địa điểm
cất giấu bức " Khổ Thanh Đồ " vào một vật trang sức nào đó, mà hiện giờ đang ở trên
mình Y Mộng Lăng. Ngày nay Y Mộng Lăng ở trong tay bổn phái, thì Liễu Liễu Thần
Tăng phải đến tận nơi để dành lại chứ !
Tử Lâm đại sư gật đầu tán đồng ý kiến.
Lam Châu đại sư ngửng nhìn Tử Lâm đại sư một cái, nói :
- Nếu vậy, Thiên Vương Tự chúng ta sẽ phải đương đầu với các môn phái Trung
Nguyên ?
Tử Lâm đại sư ngắt lời :
- Thiên Vương Tự võ công bao la vạn tượng, duy chỉ thiếu có bức " Khổ Thanh Đồ ",
dù vậy có phải đương đầu với các phái võ Trung Nguyên cũng đành, chớkhông ngần
ngại gì.
Tới đây ông ta chợt ngừng lời, ngước cặp mắt sáng quắc hướng nhìn ra phía cửa
sổ.
" Vút ! " Một mũi đinh sắt dài bay đến cắm ngập vào thành cửa sổ.
Lam Châu đại sư bước tới nhổ mũi tên sắt, gỡ ra một mảnh giấy nhỏ buộc phía
đuôi tên, đọc xong hai hàng chữ mới viết chưa ráo mực trên mảnh giấy, ông ta liền hừ
một tiếng, giọng hậm hực :
- Họ đã đến rồi !
Tử Lâm đại sư cũng đỡ lấy mảnh giấy xem xong, ra lệnh :
- Bạch Túc sư đệ, hãy báo cho toàn thể trong chùa chuẩn bị đối địch !

Sau khi mọi người ra khỏi thiền phòng, Hồng Ngư hòa thượng cũng bước ra theo, đi
chầm chậm về hướng một căn tĩnh xá nơi góc vườn rậm rạp. Vào bên trong tĩnh xá,
ông ta đưa tay đẩy một tấm ván sang bên cạnh, để lộthân hình Y Mộng Lăng bỏ nằm
cong queo dưới một hầm đất.
Hồng Ngư hòa thượng giải khai huyệt câm cho chàng, hỏi :
- Y thí chủ, có biết chuyện bức " Khổ Thanh Đồ " không ?
Trong mấy ngày nay, Y Mộng Lăng luôn luôn nghe người nói ba tiếng " Khổ Thanh
Đồ ", nên chàng Hồng Ngư hòa thượng nói một cái giọng lạnh lùng :
- Biết thì sao ? Không biết thì sao ? Hơn nữa, " Khổ Thanh Đồ " là vật của phụ
thân tại hạ, kẽ khác bên ngoài đừng có hòng mà mó tay. Tại hạ xem ra các vị Thiên
Vương Tự tăng cũng chẳng hơn gì Thiếu Lâm tự tăng, tất cả đều là phường chỉ rình đi
cướp đoạt bảo vật của kẽ khác mà thôi !
Hồng Ngư đại sư đột nhiên thấp giọng :
- Ở trên đời này hiện giờ có một mình bần tăng là người duy nhất biết rõ nguyên
nhân và thủ phạm đã sát hại Thiên Ma Y Dật mà thôi !
Y Mộng Lăng sửng người nhìn đối phương với ánh mắt hết sức ngạc nhiên. Chàng
không hiểu lời nói của đối phương có đáng tin hay không đang tin ?
Hồng Ngư đại sư thấy chàng lặng thinh, thì nói tiếp :
- Thí chủ cho rằng đã giết được Thất Đồ Huyết Hoắc Doanh, Đạn Chỉ Thần Kiếm
Chu Kỳ , Ngọc Kim Câu Bạch Vũ và Tuyệt Chưởng Phong Hà Thúc Tinh Nhạc bốn người là
đã trả mối đại thù rồi phải không ?
Y Mộng Lăng lắc đầu :
- Tại hạ cũng biết câu chuyện không đơn giản như ý nghĩ của tại hạ lúc rời Không
Minh Đảo vào Trung Thổ, nhưng tên của bốn người ấy là do mẫu thân tại hạ phát hiện
trên vạt áo của phụ thân tại hạ lúc hấp hối !
- Đúng, bốn người ấy cũng có lòng tham định cướp bức " Khổ Thanh Đồ ", nhưng dù

cho cả bốn người ấy cùng liên thủ, võ công cũng chẳng bằng Thiên Ma trong muôn một,
thì làm sao có thể sát hại được ông ta ?
- Điểm này tại hạ cũng đã nghĩ đến.
Hồng Ngư hòa thượng nói tiếp :
- Nhất là trong lúc mẫu thân thí chủ Vân Thường Tịch Mịch Lăng Ba nghe tin đến
nơi, thì Thiên Ma chỉ còn thôi thóp, không thể cử động, nói năng gì nữa, thì làm sao viết
được tên kẽ thù lên vạt áo ?
Trong lúc Hồng Ngư nhắc đến tên Vân Thường Tiên Tử, vẽ mặt ông ta hằn lên nét
đau khổ khác thường. Y Mộng Lăng có thoáng nhận ra, nhưng vì đang gấp muốn biết tin
tức về cái chết của cha chàng, nên chàng không mấy gì lưu tâm, mà hỏi tiếp :
- Vậy thì kẽ nào đã viết tên bốn người ấy lên vạt áo phụ thân tại hạ ?
Hồng Ngư hòa thượng đáp :
- Chính kẽ viết tên người lên vạt áo của Thiên Ma, ấy mới là thủ phạm vụ án. Cái
kế di hoa tiếp mộc này quả nhiên đã che mắt được Lăng Ba trong khi nàng quá bi
thương. Chỉ tiếc cho bốn người kia tuy có tham dự cuộc vây đánh Thiên Ma, không
được cái gì, mà lãnh cái chết thê thảm sau này !
Y Mộng Lăng lại gặn hỏi :
- Vậy kẽ nào đã viết ?
Hồng Ngư hòa thượng cười nhạt :
- Thí chủ là người thông minh chắc là đã hiểu dụng ý của bổn tự rồi chứ. Thiên
Vương Tự chúng tôi cần bức " Khổ Thanh Đồ ", thí chủ cần biết kẽ chân chính thủ phạm
giết cha. Chúng ta trao đổi nhau, đâu có ai bị thua thiệt gì ?
Y Mộng Lăng đột nhiên hỏi :
- Trước khi chứ xuất gia, xin đại sư cho biết tục danh là gì ?
Hồng Ngư hòa thượng thản nhiên đáp :
- Đa Tình Kiếm Quân Dực Phong !
Lúc này Y Mộng Lăng mới thực tin lời nói của Hồng Ngư hòa thượng, chàng chợt
nảy xin mưu kế, mỉm cười nói :

- Về bức " Khổ Thanh Đồ ", tại hạ là con trai của Thiên Ma Y Dật đương nhiên là
biết rõ chổ cất dấu không sai. Nhưng còn thủ phạm giết hại thân phụ tại hạ, làm sao
biết được là thực hay giả theo lời nói của đại sư ?
Hồng Ngư hòa thượng giọng quả quyết :
- Bần tăng được thấy tận mắt, lại có đủ cả chứng cớ. Kẽ đó là Nam Hải Không
Minh Đảo chủ, Không Không Nhất Tẩu !
Nghe đến đây, Y Mộng Lăng trơ cặp mắt nhìn đối phương không chớp, lúc như đờ
đẫn, lúc như tỉnh táo !

Ma diện ngân kiếm

dịch giả: Vũ Ngọc, đánh máy: Cao thủ Maihoatrang
Chuyển text: Motsach
Hồi 51
Đa tình sầu

Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng ngẫn ngơ nhìn Đa Tình Kiếm Y Dực Phong, thầm
nghĩ : Sự thật có thể như thế được chăng ? Nhưng chàng thấy nét mặt Quân Dực
Phong rất nghiêm trang, chẳng có chút gì là dối trá. Chàng cảm thấy sự việc xẩy ra
trăm ngàn đầu mối dồn dập trong lòng, chàng không thể nào hiểu nổi tại sao Không
Không Nhất Tẩu, ngoại công chàng lại trở thành kẽ thủ phạm chính trong vụ án sát hại
cha chàng là Thiên Ma Y Dật. Mà Thiên Ma Y Dật thì là chồng của Tịch Mịch Vân
Thường Lăng Ba, con gái của Không Không Nhất Tẩu ! Chàng lại nhớđến lời nói của sư
phụ chàng, Địa Tà Quy Thượng Phương trong lúc gặp chàng tại Tổng Đàn Thiên Quỷ
Giáo đã cảnh cáo chàng rằng chuyện trả thù của chàng đến đây coi như tạm kết
thúc, đừng nên truy xét thêm nữa, kẽo sẽ phải hối hận.
Hối hận ! Đúng vậy, bây giờ chàng đã bắt đầu hối hận !

Chàng không bao giờ ngờ được rằng kẽ thù mà chàng đã bao công lặn lội trèo non
vượt biển để tìm kiếm cho bằng được lại là Không Không Nhất Tẩu, ngoại công chàng.
Mối thù này sẽ giải quyết cách nào ?
Y Mộng Lăng nắm chặt hai bàn tay, thân hình run rẩy. Chàng nghĩ đến sư phụ
chàng Địa Tà Quy Phượng Thương, đã bao ngày vùi đầu khổ luyện hoàn thành tuyệt kỹ
" Kim Hoa Thiểm ". Thế rồi, chưa kịp đem thi thố, đã bị giang hồ quần hiệp hợp sức vây
ép, dồn vào khu vực võ lâm cấm địa phế hết võ công, khiến mẹ chàng phải đưa chàng ra
Không Minh Đảo để nhờ ngoại công là Không Không Nhất Tẩu dạy dỗ tuyệt nghệ. Nhờ
tư chất thông minh, chỉ trong mấy năm, chàng đã luyện thành các môn tuyệt học "
Bàn Cốc Ngưng Tụ Đại Pháp ", " Thiên Mã Hành Không ", và pho kiếm pháp " Ảo Thiên
Bát Kiếm " để rồi trở về Trung Nguyên tìm giết các tay thủ phạm sát hại cha chàng
như Thất Đồ Huyết Hoắc Doanh, Đạn Chỉ Thần Kiếm Chu Kỳ , Ngọc Kim Câu Bạch Vũ
v.v... Nhưng không dè, đến nay chàng mới rõ ra kẽ hung phạm chủ chốt lại chính là ông
ngoại chàng.
Sự việc xẩy ra, đưa chàng đến chỗ không biết giải quyết thế nào cho ổn. Cháu
giết ông ngoại ư ? Đại nghịch bất đạo. Con không trả thù cho cha ư ? Lương tâm cho
phép chăng !
Y Mộng Lăng nhìn Đa Tình Kiếm Quân Dực Phong rồi đột nhiên cất tiếng hỏi :
- Chuyện đại sư kể có đúng thật chăng ?
Đa Tình Kiếm Quân Dực Phong từ từ đáp :
- Kể ra chuyện này đối với thiếu hiệp thì khó tin thật, nhưng bình sinh bần tăng
chưa hề nói dối một câu. Nếu thiếu hiệp không tin thì có thể ra Trạm Bích hồ ngoài
quan ngoại tìm hỏi đệ nhất anh hùng Vạn Thắng Thanh sẽ rõ hết mọi điều ẩn

khúc.
Y Mộng Lăng chiếu cặp tỉnh quang sáng ngời hỏi :
- Gia phụ năm xưa bôn tẩu giang hồ, tuy gây thù kết oán không ít, nhưng đối với
Không Không Nhất Tẩu, xa cách mãi tận ngoài Nam Hải, chẳng có gì xâm phạm lẫn nhau,
huống chi gia phụ lại là con rể của ông ta, thì vì cớgì ông ta lại có thể dang tay sát hại
gia phụ ?
Đa Tình Kiếm Quân Dực Phong chép miệng than :
- Thói đời như mây nổi, biến hóa không đầy chớp mắt, mọi sự đều do chữ danh
chữ lợi mà ra cả. Chuyện Không Không Nhất Tẩu ra tay ác độc đối với Thiên Ma Y Dật,
có thể nói là có liên quan đến chuyện đời trước của họ nữa ! Chính lúc Tịch Mịch Vân
Thường đòi kết hôn với Thiên Ma Y Dật, Không Không Nhất Tẩu đã cực lực phản đối,
nhưng Tịch Mịch Vân Thường Lăng Ba vẫn khăng khăng một mực, nên cuối cùng, vì chỉ có
một đứa con gái cưng, mà Không Không Nhất Tẩu buộc lòng phải chấp nhận cuộc tình
duyên này...
Y Mộng Lăng xen lời :
- Nếu chỉ có thế thì đâu đến nổi Không Không Nhất Tẩu phải sát hại Thiên Ma Y
Dậy ?
Đa Tình Kiếm Quân Dực Phong gật đầu :
- Đúng, Không Không Nhất Tẩu cũng là bậc tôn sư một phái võ. Khí độđâu có
hẹp hòi như thế, sở dĩ ông ta sát hại Thiên Ma Y Dật là vì một chuyện tình cờ khác.
Nói tới đây, Đa Tình Kiếm Quân Dực Phong bất thần phóng mình ra ngoài quan
sát khắp chung quanh một lượt, rồi mới quay vào nói tiếp :
- Chuyện đó xẩy ra cách đây hơn hai mươi năm, lúc bấy giờ, phụ thân của Thiên
Ma Y Dật là Thiên Lý Ma Ảnh Y Tương Phi, tung hoành võ lâm, có thể nói thiên hạ vô
địch, đi đến đâu, quần hùng hãi sợ đến đó. Không Không Nhất Tẩu tỏ vẽ bất

phục, hai
người bèn hẹn nhau giao đấu tại bờ Đại Giang. Cuộc giao đấu suốt một ngày một
đêm, cuối cùng Không Không Nhất Tẩu Lăng Huyền Trai bị thua dưới một chiêu Phách
Lịch kiếm pháp của Thiên Lý Ma Ảnh Y Tương Phi.
Không Không Nhất Tẩu là một tay hết sức tự phụ trước nay vẫn cho rằng kiếm
thuật của mình vô song, không dè nay bị hại bởi tay Y Tương Phi, nên lão ta liền lánh ra
Nam Hải ẩn tích mai danh, khổ tâm nghiên cứu kiếm thuật chờ ngày tái đấu. Do đó khi
nghe con gái nói đến chuyện muốn kết hôn với con trai của Y Tương Phi là Y Dật, thì
lão đã không bằng lòng rồi !
Nghe đến đây, Y Mộng Lăng lộvẽ kinh ngạc hỏi :
- Với tuổi tác của đại sư, chỉ ngang với tuổi của gia phụ, làm sao đại sư lại biết
câu chuyện của hai vị tiền bối đó một cách rành rẽ như thế ?
Quân Dực Phong thản nhiên cười, đáp :
- Đúng, năm xưa Không Không Nhất Tẩu giao đấu với Y Tương Phi tại bờ Đại
Giang, bần tăng còn là đứa bé để chỏm theo mẹ đến dự xem cuộc giao đấu giữa hai vị
cao thủ đó, thiếu hiệp có biết mẹ của bần tăng là ai không ? Chắc thiếu hiệp đã nghe
danh Công Tôn Thập Tam nương chứ !
Y Mộng Lăng thốt tiếng :
- y ! Thảo nào mà đại sư chẳng rõ câu chuyện bí mật võ lâm này rành rẽ thế !
Quân Dực Phong nhìn Y Mộng Lăng kể tiếp :
- Không Không Nhất Tẩu đương nhiên không thể lòng dạ hẹp hòi mà tận tình đối
với Y Dật, nhưng mối hiềm khích bị thua sút một kiếm đối với Thiên Lý Ma Ảnh Y
Tương Phi thì không lúc nào quên. Thế rồi sau thời gian hai mươi năm, Lăng Huyền Trai
đã luyện được mấy môn tuyệt học Ảo Thiên Bát Kiếm và Thiên Mã Hành Không, lão
cho rằng bản lãnh có thể đủ trả mối thù một kiếm, nên lão mượn cớ rời

Không Minh
Đảo vào đất liền thăm con gái, để tiện việc nhờ con rễ là Y Dật chuyển lời ước hẹn
tái đấu với Thiên Lý Ma Ảnh Y Tương Phi.
Nghe đến đây Y Mộng Lăng thầm nghĩ :
- Mối cừu hận của giới giang hồ thật là sâu đậm, ngoại công chàng chỉ có thua
một kiếm, mà để bụng hàng hai mươi năm để lo phục thù, ý chí kiên quyết thật đáng
phục và đáng sợ !
Chàng lại nghe Quân Dực Phong nói tiếp :
- Nào dè khi vào đến địa phận Quảng Đông, Không Không Nhất Tẩu gặp Liễu Liễu
Thần Tăng, chưởng môn Thiếu Lâm, được vị thần tăng này tiết lộcâu chuyện Thiên Ma
Địa Tà bắt được bức " Khổ Thanh Đồ ". Trong bức họa đồ này có ghi chép pho bí kiếm
tuyệt học đã lưu truyền hàng mấy ngàn năm. Không Không Nhất Tẩu liền nảy sinh lòng
tham nghĩ rằng nếu lấy được bức " Khổ Thanh Đồ ", thì có thể luyện thành kiếm thuật
thần kỳ , sau này tái đấu với Thiên Lý Ma Ảnh sẽ nắm chắc phần thắng. Cũng vì ý niệm
tham lam đó, mà Thiên Ma Y Dật mang họa diệt thân !
Y Mộng Lăng nghe tới đây, thì lẩm bẩm :
- Lại chuyện bức " Khổ Thanh Đồ " ! " Khổ Thanh Đồ " !
Quân Dực Phong kể tiếp :
- Sau đó Liễu Liễu Thần Tăng nhận thấy nếu mang danh nghĩa Thiếu Lâm ra tay thì
không tiện, mà Không Không Nhất Tẩu cũng cảm thấy nếu mình công khai ra mặt dồn
ép Y Dật lấy họa đồ thì câu chuyện sẽ rúng động võ lâm, mang tiếng giang hồ chê bai.
Do đó, cả hai người bàn bạc suốt một ngày mới tìm ra kế hoạch...
Y Mộng Lăng ngắt lời hỏi :
- Kế hoạch của họ như thế nào ? Đại sư có thể cho tại hạ được rõ chăng ?
Quân Dực Phong đáp :
- Bần tăng không được rõ ràng tỉ mỉ kế hoạch của hai người, nhưng được biết
đại khái là Thiên Ma Y Dật bị các phái vây đánh một trận. Số người tham dự

trận
này rất đông đảo, Liễu Liễu Thần Tăng thân dẫn mười hai cao tăng viện Đạt Ma tham
dự. Số chưởng môn các phái hiện nay đã qua đời như Võ Đang chưởng môn Định Dương
Thần Kiếm Huyền Mộng đạo trưởng, Điểm Thương chưởng môn Bạch Giang Lãng. Không
Đỗng chưởng môn Xích Vân Vũ Sĩ đều có dẫn môn đệ tham dự trận đánh. Ngoài ra, còn
có các cao thủ nổi danh nhất thời như tại ngoại đệ nhất anh hùng Vạn Thắng Thanh,
Thiên Thủ Điểm Quỷ Khách Vương Bào v.v... đều được ước hẹn đến Đỉnh Vân Phong tại
Quân Sơn.
Y Mộng Lăng hỏi :
- Hiện nay các phái võ lâm, ngoài phái Thiếu Lâm còn có chút uy thế, các phái
khác như Võ Đang, Điểm Thương, Thái Cực, Hoa Sơn và Không Đỗng đều bị suy sút, ít
có đệ tử xuất hiện giang hồ là thế nào ?
Quân Dực Phong nói tiếp :
- Trong trận chiến đó, mặc dầu Thiên Ma Y Dật đã chiến đấu thần dũng vô song,
nhưng cũng không chống nổi số đông võ lâm cao thủ hợp sức vây bọc. Cuối cùng ông ta
bị chết, và đối phương cũng bị thương vong nặng nề. Vì lẽ đó mà ngày nay các phái vẫn
chưa phục hồi được khí thế.
Y Mộng Lăng chợt nhớđến câu chuyện do mẹ chàng kể lại, liền lên tiếng hỏi :
- Thế tại sao trên chéo áo của Thiên Ma Y Dật lại phát hiện tên bốn người Thất
Đồ Huyết Hoắc Doanh, Đạn Chỉ Thần Kiếm Chu Kỳ , Ngọc Kim Câu Bạch Vũ và Tuyệt
Chưởng Phong Hà Thúc Tinh Nhạc là ý gì ?
Quân Dực Phong giải thích :
- Đây là quỷ kế của Không Không Nhất Tẩu và Liễu Liễu Thần Tăng đặt ra để
đánh lừa Tịch Mịch Vân Thường Lăng Ba, nhận lầm bốn người đó là hung thủ sát hại

Thiên Ma chồng mình. Còn bốn người ấy thì lại không dè mình bị đồng bọn gieo họa.
Nghe đến đây, Y Mộng Lăng thấu rõ những bí mật, nghi ngờ thắc mắc trong mấy
năm trời. Cái lý do mà Tuyệt Chưởng Phong Hà Thúc Tinh Nhạc bị chết bất ngờ dưới
tay Liễu Liễu Thần Tăng, đến bây giờ chàng cũng minh bạch. Liễu Liễu Thần Tăng đã
giết Thúc Tinh Nhạc để diệt khẩu.
Chàng cảm thấy tâm trạng bàng hoàng, mê hoặc, sự tình diễn biến quá đột ngột, khiến tâm tư chàng xúc động kịch liệt.
Chàng không bao giờ ngờ tới người ngoại công hiền từ như Không Không Nhất Tẩu
lại là hung thủ chánh trong vụ sát hại cha chàng. Lúc này chàng cảm thấy mình trở
thành một kẽ cô độc trong khoảng trời đất mênh mông. Cha chết sớm, mẹ bị sát hại
bởi bàn tay, Tàn Kim Huyết Tà, người bạn thân từ thuở nhỏ là Tiểu Vân Tước Nhi Lăng
Ngọc Vũ thì bội bạc bỏ đi, Thúc Gia Ngọc, cô gái tuy chưa phải là vợ nhưng đã mang
trong bụng một giọt máu của chàng, cũng không rõ lưu lạc nơi nào ?
Đau khổ, uất nghẹn, bi thương gậm nhấm tâm hồn chàng, cặp mắt chàng đờ đẫn,
cổ họng như tắt thở, hai bên mép rỉ thấm máu tươi.
Quân Dực Phong vội hỏi :
- Y Thiếu hiệp, thiếu hiệp làm sao thế ?
Y Mộng Lăng khẽ lắc đầu, há miệng phun ra bũng nước máu. Lúc này sự đau khổ
trong thâm tâm chàng đâu có thể dùng lời nói để phát tiết được. Đầu óc chàng
chứa đầy cừu hận.
Quân Dực Phong cặp mắt đột nhiên tia ra hai đạo tinh quang, trần giọng quát :
- Y thiếu hiệp, những chuyện thiếu hiệp muốn biết, bần tăng đều đã tỏ bày hết.
Giờ thì thiếu hiệp hãy thực hiện lời hứa với bần tăng đi chứ !
Trong lúc thẫn thờ suy nghĩ, Y Mộng Lăng chợt nghe tiếng Quân Dực Phong quát
hỏi, chàng vội ngững đầu hỏi :

- Đại sư muốn tại hạ thực hiện lời hứa gì ?
Quân Dực Phong dửng mày, gằn giọng :
- Bức " Khổ Thanh Đồ " hiện giờ ở đâu ?
Y Mộng Lăng mỉm cười đáp :
- Đại sư chẳng phải là bực chân tu thấu rõ mọi lợi lộc phú quý trong cõi trần thế
ô trọc này như ánh mây trôi, sớm còn tối mất, vậy đại sư còn cần bức " Khổ Thanh
Đồ " làm gì nữa.
Nghe chàng nói, Quân Dực Phong cũng lộvẽ bùi ngùi, nhắm mắt khẽ than :
- Trăm năm trần thế, chẳng khác một giấc mộng nam khe, danh mà chi, lợi mà chi !
Y Mộng Lăng tiếp lời :
- Đúng ! Đời người trăm tuổi, chớp mắt qua mau, mau như lời nói của Đức Phật "
Một sát na, một ý niệm ". Đại sư đã đãi ngộ, đại giác như thế, tại hạ rất lấy làm bội
phục !
Quân Dực Phong chợt quắc mắt :
- Nhưng đây chỉ là lời nói của sư phụ Quân mỗ căn dặn lúc Quân mỗ hạ sơn hành
đạo, và cho đến nay, Quân mỗ vẫn chưa thấu triệt được hết ý nghĩa của câu nói ấy,
nên Quân mỗ vẫn có ý muốn biết bức " Khổ Thanh Đồ " ở đâu !
Thực ra thì chính Y Mộng Lăng, chàng cũng không rõ bức " Khổ Thanh Đồ " cha
chàng cất dấu ở đâu. Tuy chàng có nghe Quân Dực Phong nói, cha chàng - Thiên Ma Y
Dật - Đã đem tất cả bí mật về bức họa đồ đó dấu trong một món đồ trang sức tuỳ
thân, nhưng chàng chưa hề được mẹ chàng nhắc đến. Về di vật của cha chàng để lại
cho chàng chỉ có mỗi chiếc cà rá chạm mặt Phật Di Lặc tươi cười. Chẳng lẽ trong
chiếc cà rá đó, lại cất dấu mọi điều thần bí về bức " Khổ Thanh Đồ " mà bọn Không
Không Nhất Tẩu và Liễu Liễu Thần Tăng hằng cố công tìm kiếm cho bằng được hay sao
?
Không có lý , vì chiếc cà rá đó, khi Thiên Ma Y Dật - cha chàng - còn sống,

đã đem
cầm tại một tiệm cầm đồ ở Bắc Kinh, sau này chàng mới nghe lời mẹ chàng đi chuộc
về.
Thấy Y Mộng Lăng đứng cuối đầu làm thinh, Quân Dực Phong liền bước tới một
bước quát :
- Ngươi nói hay không ?
Y Mộng Lăng ưỡn ngực khẳng khái đáp :
- Nói hay không là do ý tại hạ, đại sư không thể bắt ép được !
Quân Dực Phong năm xưa cũng là một tay anh hùng khẳng khái từng gây sóng gió
giang hồ một thời, bây giờ tuy đã cất tóc đi tu, nhưng tính tình ngày xưa vẫn còn,
nên khi nghe Y Mộng Lăng trả lời như vậy, ông ta liền trầm giọng nói :
- Kẽ nam nhi trong giới võ lâm, một lời nói nặng bằng chính vạc, ngựa từ khôn theo,
bần tăng không ngờ Y Mộng Lăng nhà ngươi lại là hạng người tráo trở nuốt lời...
Quân Dực Phong chưa nói hết lời, thì đột nhiên từ phía chính diện có tiếng mõ
khua mỗi lúc một gắp, khiến ông ta phải vội vã lao mình ra khỏi tĩnh xá, chạy đi như bay,
chẳng khác một vệt khói mờ.
Y Mộng Lăng lắng tai nghe tiếng mõ khua thì biết thế nào trong chùa cũng xẩy ra
chuyện đại biến, nhưng chỉ một lát sau, tiếng mõ đã ngưng, trả lại sự yên tĩnh cho đêm
vắng.
Còn lại một mình trong tĩnh xá, trước ngọn đèn mờ leo lét, tâm tư Y Mộng Lăng
chẳng khác đợt sóng triều sôi lên cuồn cuộn. Lời nói của Địa Tà Quy Phượng Thương
cảnh cáo chàng, quả thực không sai. Bây giờ, chàng có thể vung kiếm của ngoại công
chàng quyết một trận sống còn được chăng ? Không, không thể được ! Nhưng chàng
cần phải trả thù.
Y Mộng Lăng thì thầm như hỏi ngọn đèn tàn, ngọn đèn tàn không trả lời mà chỉ

chập chờn nhảy múa. Hàng lệ nóng, từng giọt, từng giọt nhỏ xuống ! Chàng nhớđến mẹ
chàng - Tịch Mịch Vân Thường - năm xưa, diễm sắc kinh tuyệt võ lâm, trách nào mà Đa
Tình Kiếm Quân Dực Phong chẳng si tình đến thất vọng cắt tóc đi tu. Nghĩ đến đây,
chàng lại trạnh nhớđến mình, được thừa kế cái tính chất hào hùng khẳng khái của cha
và di truyền vẽ hào hoa tuấn nhã của mẹ, nên từ khi xuất đạo giang hồ đến nay, bất
cứ cô gái nào gặp mặt chàng một lần, là đã đem lòng luyến ái. Tỉ như :
Tiêm Chưởng Phong Vân Chu Tiểu Phân
Ngọc Kim Câu Bạch Tường Vi
Thúc Gia Ngọc, ái nữ của Tuyệt Chưởng Phong Hà Thúc Tinh Nhạc.
Rồi Tiểu Vân Tước Nhi Lăng Ngọc Vũ, cô bạn gái sống chung với chàng từ thuở ấu
thơ.
Tới đây chàng bỗng lớn tiếng kêu :
- Tiểu Vân Nhi, tại sao em lại nỡ bỏ ta mà đi !
Thế rồi chàng cuối xuống thở dài, nhỡn quang chàng bất giác chạm vào khuôn
mặt Phật Di Lặc đang tươi cười chạm nổi trên chiếc cà rá chàng đang mang, ánh mắt
chàng vụt sáng lên.
Những bí mật xưa nay thường thường được phát giác trong những lúc tình cờ vô
ý .

Ma diện ngân kiếm

dịch giả: Vũ Ngọc, đánh máy: Cao thủ Maihoatrang
Chuyển text: Motsach
Hồi 52
Sát khí ngút trời

Lại nói khi Đa Tình Kiếm Quân Dực Phong vừa về gần tới chính diện, thì gặp đại
sư huynh của ông là Tử Lâm đại sư, vội lên tiếng hỏi :
- Có chuyện gì vậy sư huynh ?
Tử Lâm đại sư nét mặt nghiêm trọng nói :

- Ngu huynh triệu tập tất cả tăng lữ tại Thiên Vương Tự có ý định cùng bọn Không Không Nhất Tẩu quyết một trận mất còn. Phen này, vì bức " Khổ Thanh Đồ ",
bổn tự chúng ta không thể lùi bước, nhẫn nhục, làm mất thanh danh của " Thiên Vương
Thất Tăng ".
Hồng Ngư đại sư - Pháp danh của Đa Tình Kiếm Quân Dực Phong - Nhìn vị sư huynh
khả kính, lẩm bẩm :
- " Khổ Thanh Đồ " ơi, mi có biết rằng vì mi mà sắp có bao nhiêu người vong mạng,
chắc mi lấy làm hãnh diện lắm !...
" Khổ Thanh Đồ " quả là một vật bất tường.
Làn sương sớm mờ đục hãy còn bao phủ cửa chùa, hồi chuông ngân rền đã vang
lên từng chập...
Một trăm lẽ tám tiếng chuông lồn lộng ngân dội khắp vùng núi rừng tĩnh mịch,
tiêu biểu cho mười hai " tháng ", hai mươi bốn " khí " và bảy mươi hai hậu trong một
năm vận hành chu lưu vô cùng vô tận.
Tiếng chuông cuối cùng chưa dứt, dư âm còn vang vọng chưa tan, thì hơn một
trăm tăng lữ đã nghhiêm chỉnh tụ tập đầy đủ trước sân chùa.
Đứng trước hành lang thiền viện, Tử Lâm đại sư, đưa mắt nhìn tăng lữ khắp một
lượt rồi trầm giọng :
- Đêm qua, Hồng Ngư sư đệ về chùa báo cáo tình hình võ lâm đang rối động. Bọn
Không Không Nhất Tẩu cùng Liễu Liễu Thần Tăng phái Thiếu Lâm đã kết hợp với Thiên
Quỷ Giáo Quỷ Cưu Bà, sắp sửa kéo đến xâm phạm bổn tự chúng ta. Lũ tà ma ngoại
đạo đó đã gửi giấy báo, buổi sáng hôm nay, chúng sẽ đến cầu giáo.
Tới đây, đại sư ngừng lời, nuốt nước miếng như để thấm giọng, rồi nói tiếp :
- Bổn tự từ ngày khai sáng đến nay, đã trải ba đời, oai chấn giang hồ đồng đạo
đều coi bổn tự là nơi tàn ẩn tuyệt nghệ bí truyền, nay gặp bọn ngoại đạo đó mưu định
xâm nhập quấy phá, vậy chúng ta hãy đồng tâm hiệp lực, đừng để giảm mất

uy danh
của Thiên Vương Tự chúng ta đã tạo bấy lâu nay.
Nghe xong, tăng chúng đồng loạt cất tiếng dạ vang như hồi sấm động, hùng khí
ngút trời.
Kim Đinh đại sư bước ra khỏi hàng ngũ, trầm giọng hét lớn :
- " Mài Đao ! "
Hơn một trăm vị hòa thượng, nhất loạt đưa tay nhất giới đao bên sườn vung lên.
Trong chớp mắt, cả một vùng sân rộng trước cửa Thiên Vương Tự chỉ còn nghe
tiếng mài đao chạm đá sột soạt, và thỉnh thoảng một vùng đao quang sáng loáng
vung lên.
Hồng Ngư đại sư tuốt kiếm cầm tay, mắt không rời chăm chăm về hướng rừng
tùng trước cổng, đợi bọn Không Không Nhất Tẩu, Liễu Liễu Thần Tăng và Quỷ Cưu Bà
hướng dẫn thủ hạ từ trung nguyên kéo ra gây sự với mục đích nhằm vào Ma Diện Công
Tử Y Mộng Lăng đang nằm trong tĩnh xá của Thiên Vương Tự. Vì Y Mộng Lăng là đầu
mối duy nhất để truy tầm bức " Khổ Thanh Đồ " của Thiên Ma lưu lại.
Tất cả đều do lòng tham của con người...
Đám tăng lữ của Thiên Vương Tự vốn được huấn luyện kỹ càng nên động tác mau
lẹ dị thường, chỉ trong một thoáng đã lập xong một tòa đại trận " Bích Tăng Hội Tôn "
ngay trước sân chùa.
Đại trận này, các nhân vật cao thủ giang hồ, chưa một ai được biết. So với " Thất Tinh Kiếm trận " của phái Thiếu Lâm, cũng chưa ai rõ hơn kém ra sao ?...
Thời gian như ngưng đọng...
Huyền Đinh đại sư, ngữa mặt nhìn trời, hai bàn tay nắm chặt vào nhau, lộvẽ sốt
ruột, lẩm bẩm :
- Quái, tại sao giờ này bọn chúng chưa tới ?...
Lam Châu đại sư, xắn cao ống tăng bào, để lộhai cánh tay gân guốc, cầm thiền
trượng dộng xuống phiến đá kêu coong coong !

Bạch Túc đại sư bàn tay đổ mồ hôi luôn luôn chùi vào vạt áo.
Không khí trước trận chiến, quả là khẩn trương hồi hộp.
Trong tĩnh xá, Y Mộng Lăng bị điểm huyệt đặt ngồi trên chiếc ghế, mắt chàng
vẫn chăm chú nhìn khuôn mặt Phật Di Lặc chạm nổi chiếc cà rá, khuôn mặt chạm mang
nét tươi cười, thần bí, thanh khiết, có lúc lại lộvẽ ma mị, khiến người ta không biết
đường nào mà suy đoán tìm tòi...
Chiếc cà rá chạm mặt Phật Di Lặc này là vật trang sức tùy thân của Thiên Ma
Y Dật năm xưa, nó có chứa đựng điều bí mật gì chăng ?
Giả như, chiếc cà rá có cất giấu bức " Khổ Thanh Đồ " thật thì năm xưa Thiên
Ma đã không tùy tiện đem thế tại tiệm cầm đồ ở Bắc Kinh.
Nhìn di vật của phụ thân, Y Mộng Lăng bất giác nổi lòng oán hận ngoại công là
Không Không Nhất Tẩu.
Đột nhiên ánh mắt chàng phát hiện có những đường nét khác lạ mờ mờ trên khuôn mặt chạm. Tâm thần chàng chấn động mãnh liệt, rồi trên gương mặt tuấn tú
chàng dần dần lộvẽ tươi cười... Đạo nhỡn quang trong cặp mắt trong sáng mỗi lúc mỗi
ngời lên, lấp lánh như ánh tinh quang.
Chung quanh tĩnh xá, vắng lặng như tờ, tăng chúng toàn tự đều tập trung tại sân chính diện, không một ai hay biết Y Mộng Lăng đã...
oOo
Tia sáng ban mai vừa rọi trên nóc Thiên Vương Tự, Tử Lâm đại sư khẽ nói :
- Họ tới rồi đó !
Từ phía cổng chùa, nhiều bóng người thấp thoáng ẩn hiện, rồi một đoàn hơn bốn
mươi người theo sau ba vị lão giả từ từ đi tới. Hồng Ngư đại sư đã nhận ra, lão hoà
thượng đi bên trái mặc tăng bào màu nguyệt bạch là Liễu Liễu Thần Tăng, chưởng môn
đời trước của Thiếu Lâm phái, lão bà đi bên phải, mặt mày xấu xí, tóc phủ tận vai,
tay cầm cây Phủ Đầu Trượng, chính là Thiên Quỷ Giáo Hoàng Quỷ Cưu Bà. Còn lão già
áo vàng đi giữa, thân hình khôi vi, nét mặt hiền hòa đáng kính chính là

Không Minh Đảo
Chủ Không Minh Nhất Tẩu Lăng Huyền Trai. Đoàn người bước đi có vẽ khoan thai, nhưng
thực ra mau lẹ dị thường.
Cặp mắt chuột nhỏ như hạt đậu của Quỷ Cưu Bà tỉa hai đạo hung quang nhìn chung quanh Thiên Vương Tự khắp lượt, nhưng chẳng coi bọn tăng lữ của chùa này vào
đâu ! Mụ vừa đi, vừa dộng đầu cây Quỷ Đầu Cưu Trượng xuống những phiến đá lót
đường, vang lên tiếng thình thịch.
Bầy tăng lữ Thiên Vương Tự người nào cũng thấy nét mặt nghiêm trọng, biến
đổi theo mỗi bước đi của đoàn người mỗi lúc mỗi áp lại gần, không khí khẩn trương, họ
có cảm giác như đã ngửi thấy mùi máu tanh sặc sụa !
Không Không Nhất Tẩu Lăng Ngọc Trai vừa đặt chân lên sân chùa, nhìn đại trận "
Bách Tăng Hội Tôn " một lượt, cất tiếng cười khà khà :
- Lão hủ rất lấy làm vinh hạnh được các vị đại sư đón tiếp long trọng như thế này.
Dứt lời, lão ta chấp tay hướng về phía Tử Lâm đại sư vá chào một cái. Tử Lâm
đại sư cũng cấp tay trước ngực, miệng niệm phật hiệu cuối mình đáp lễ. Giữa lúc đại
sư còn khom lưng, bỗng thấy một đạo kình lực vô hình, ào tới. Đại sư vội vàng vận
chuyển nội lực đẩy ra kháng cự, hoá giải ngay nguồn kình lực của đối phương.
Tử Lâm đại sư thầm nhủ :
- " Không Không Minh Ly Thập Bát Thủ " của Không Không Nhất Tẩu quả thật
danh bất hư truyền, chiêu thức phát xuất một cách vô hình, vừa rồi gặp người công
lực hơi kém, chắc đã tán mạng giữa tràng. Hừ ! Nhưng mà Lăng Huyền Trai nhà người
chỉ diệu võ dương oai được ở ngoài hoang đảo, chớvào Thiên Vương Tự này thì đừng
mơ tưởng thành công.
Còn Không Không Nhất Tẩu thì thầm nghĩ :
- Lão trọc này, võ nghệ quả không thẹn là tay đứng đầu Thiên Vương Thất

tăng,
nhưng hôn nay, dưới mắt lão phu, bọn Thiên Vương Tự các ngươi cũng chẳng đáng gì.
Cả hai cùng nhìn nhau một chập, rồi Tử Lâm đại sư lên tiếng trước :
- Lăng thí chủ không quảng đường xa tới đây, chẳng hay có việc gì chỉ giáo ?
Lăng Huyền Trai mỉm cười đáp :
- Lão hủ đến quấy nhiễu quý tự là muốn tìm gặp đứa cháu ngoại có câu chuyện
gia đình, vì lão hủ được ngheo Liễu Liễu đại sư mách bảo đứa cháu của lão phu tên Y
Mộng Lăng hiện đang có mặt tại qúy tự, chẳng hay đại sư có thể nể mặt lão hủ cho
ông cháu lão hủ được gặp nhau không ?
Tử Lâm đại sư đứng lặng thinh chưa đáp, Không Không Nhất Tẩu đã nói tiếp :
- Chắc đại sư cũng vì tinh thần từ bi hỉ xã, phổ độchúng sanh của Đức Phật mà
chẳng nở nào cự tuyệt lời yêu cầu của lão hủ.
Tử Lâm đại sư vội trầm giọng đáp :
- Chuyện Lăng thí chủ luốn gặp Y Mộng Lăng, chẳng có gì trở ngại đáng nói, mà
Lăng thí chủ đem theo biết bao nhiêu là cao thủ khí thế tỏ ra như có phần như muốn để
diệu võ dương oai, bắt ép bổn tự phải phải...
Không đợi Tử Lâm đại sư nói hết, Quỷ Cưu Bà đứng bên cạnh đã nổi hung tính,
cướp lời :
- Hơi đâu mà tốn lời lý luận với lão trọc thối tha đó làm gì. Chúng ta cần thằng
nhỏ Y Mộng Lăng thì bọn Thiên Vương Tự phải ngoan ngoãn đưa ra, bằng không, lão thái
bà đây nổi nóng lên sẽ cho một lửa thiêu rụi ngôi chùa mục nát này bây giờ !
Lam Châu đại sư quát lớn :
- Mụ quỷ bà, mi dám...
Quỷ Cưu Bà rét lên một tiếng quái dị hoành ngọn Quỷ Đầu Trượng, ngắt lời :
- Sao ta không dám !
Lam Châu đại sư lập tức vung Thiền trượng bổ xuống giữa đầu Quỷ Cưu Bà một

tiếng " vụt ". Nếu trúng, mụ quỷ bà chắc đã biến thành đống thịt nát !
Quỷ Cưu Bà vùng cất tiếng cười khặc khặc quái dị, một tay vung Quỷ Đầu Trượng đón đở, một tay vận kình lực phát ra tiếng gió re re điểm vào các huyệt đạo "
Kiêm Tỉnh ", " Huyền Ky " và " Tốn Huyết " của đối phương.
Thấy vậy Lam Châu đại sư cũng gầm lên một tiếng như sấm, thiền trượng biến
chiêu, đổi thế từ trên giáng xuống sang thế lao đầu gậy thẳng tới, nhằm giữa ngực
địch thủ, khiến Quỷ Cưu Bà cũng phải nhảy lui gờm sợ. Đấy là môn tuyệt học đắc ý
nhất của Lam Châu đại sư - Pho trượng pháp " Bách Diệp Thiên Phi " gồm ba mươi sáu
chiêu - pho trượng pháp này khi triển khai, uy lực mỗi lúc mỗi mạnh, nếu địch thủ công
lực hơi kém, sẽ khó lòng cự nổi chỉ trong vòng năm chiêu đầu thôi.
Các đại cao tăng Thiếu Lâm Tự cũng có nhiều vị cao thủ xử dụng trượng pháp,
nhưng khi nhìn trượng pháp của Lam Châu đại sư có oai lực chuyển động núi non như
vậy, thì họ cũng ngán thầm công lực vô biên của đối phương. Đây không phải là nói "
Phong Ma Trượng Pháp " của Thiếu Lâm Tự kém oai lực hơn " Bách Diệp Thiên Phi "
trượng pháp của Thiên Vương Tự, mà muốn nói đến trình độthành đạt võ nghiệp của
mỗi người.
Quỷ Cưu Bà cất tiếng cười the thé, nói :
- Trượng pháp của tiểu hòa thượng ngươi đối với lão thái bà đây, chẳng có gì
đáng gọi là hay ho, mi hãy coi đây.
Dứt lời, mụ liền thi triển chiêu " Vạn Quỷ Tranh Thực " với trượng thế ảo biến kỳ
dị tạo thành một vầng hắc quang, đồng thời thi triển cả " U Minh Am Khí " một môn võ
công rất hãi người trong Thiên Quỷ Bí Lục. Lập tức, bóng trượng như mưa sa chớp
giật, và âm khí rợn người bao tỏa cả một trượng vuông.
Bình thường đối phó người khác, Quỷ Cưu Bà chỉ xử dụng một pho " Đã Quỷ Thất

Trượng " đã đủ đánh thắng đối phương, nhưng hôm nay với Lam Châu đại sư, chẳng
phải tầm thường, nên mụ phải cùng một lượt thi triển hai môn tuyệt học.
Võ công của phe tà ma ngoại đạo, tuy không hùng hậu bằng tuyệt học chính tông, nhưng về âm hiểm độc ác thì huyền môn võ công lại không bằng.
Không Không Nhất Tẩu đứng một bên lẳng lặng nhìn Quỷ Cưu Bà giao đấu cùng
Lam Châu đại sư, mặt vẫn luôn giữ vẽ bình thường chẳng chút vui mừng hay khích động
gì.
Tâm địa của một tay kiêu hùng, khiến người ta thật khó mà suy đoán.
Liễu Liễu Thần Tăng thì cặp mắt không chớp, hết sức chăm chú theo dõi cuộc
đấu của hai người.
Tử Lâm đại sư thì hình như hết sức tin tưởng vào tài nghệ của người sư đệ mình
nên ánh mắt ông ta luôn luôn chú ý về phía Không Không Nhất Tẩu.
Nhìn vào trận đấu, bề mặt thấy hai người có vẽ ngang tài, nhưng nhận xét kỹ thì
Quỷ Cưu Bà có vẽ kém thế, vì mụ ta đã phải thi triển cả hai môn tuyệt học " Đã Quỷ
Thất Trượng " và " U Minh 9m Khí ", trong khi Lam Châu đại sư chỉ xử dụng có một pho "
Bách Diệp Thiên Phi " trượng pháp.
Dưới con mắt của hai tay cao thủ tuyệt đỉnh, Không Không Nhất Tẩu và Liễu
Liễu Thần Tăng họ đều hiểu rõ như vậy, và chính Quỷ Cưu Bà, mụ ta cũng biết Lam
Châu đại sư là tay lợi hại, nhưng vì đứng trước hàng trăm con mắt của Thiên Quỷ
Giáo đồ và các tăng lữ Thiên Vương Tự, mụ ta đâu có chịu kém, huống chi bản chất
mụ lại vốn là một vật hung hăng vô song.
Trong một chiêu " Kinh Thủy Trường Lưu " của Lam Châu đại sư đưa ra, Quỷ Cưu
Bà vung trượng đón đỡ, đầu trượng của mụ vừa chạm vào thân trượng đối phương,
lập tức như có một đạo kình lực nóng bỏng chuyền từ đầu trượng xuyên vào chưởng
tâm, rồi từ chưởng tâm xuyên thẳng đến giữa ngực, đồng thời có tiếng Lam

Châu đại
sư quát :
- Hãy buông gậy !
Kình lực hùng hậu vô song của Lam Châu đại sư nếu Quỷ Cưu Bà không buông gậy
mà cố vận công kháng cự thì thế nào cánh tay phải cũng bị gãy. Nhưng không dè, mụ
ta vốn hung hăng ác độc, nên chỉ thấy mụ khẽ nghiêng mình một cái, tay tả bất thình
lình tung ra vầng " Kim Ty Cổ Độc ", nhiều tia sáng nhỏ màu vàng lóe lên một cái rồi tắt
ngay. Lam Châu đại sư kêu thầm một tiếng :
- Nguy tai !
Tử Lâm đại sư đứng bên ngoài cũng kịp thời phát giác, vội giơ hữu chưởng đẩy
ra một đạo kình phong nhấm vần " Kim Ty Cổ Độc ".
Liễu Liễu Thần Tăng cũng cười lạt một tiếng, tung chưởng đẩy bật đạo kình lực
của Tử Lâm đại sư trở về.
Hai vị hòa thượng này, có thể nói là hai tay tuyệt đỉnh cao thủ của Phật môn, nên khi chưởng lực của họ chạm nhau, tạo thành tiếng "ầm" lớn, không khí chấn động ào
ào.
Tử Lâm đại sư đứng nguyên bất động. Liễu Liễu Thần Tăng đôi vai khẽ lắc lư.
Trong những đợt kình phong chuyển động, có tiếng vi vu bay lượn của " Kim Ty Cổ
Độc ".
Cái lợi hại của " Kim Ty Cổ Độc " là ở chỗ, bị trúng chưởng lực không rớt có thể
tự tiếp tục bay lượn đi tìm mục tiêu công kích, cho đến khi nào gặp đối thủ mới thôi.
Quỷ Cưu Bà bình sinh luyện được rất nhiều tuyệt kỹ , tỉ như " Thiên Quỷ Thất
Trượng ", " Thiên Quỷ Thần Địch ", " Chiêu Hồn Pháp Ám ", và lợi hại nhất là môn " Kim Ty
Cổ Độc " ; kẽ nào bị trúng loại Cổ Độc này, thì chỉ có nước quy phục Thiên Quỷ Giáo
để phục dịch nô lệ cho mụ mà thôi !
Liễu Liễu Thần Tăng tung ra một chưởng không đẩy lui được Tử Lâm đại sư

thì
cảm thấy mất mặt, ông ta lập tức thi triển thần công " Kim La Hán Khí " đã dài công
ngồi tu luyện trong " Dưỡng Tâm Thất " tại Thiếu Thất Phong.
Bạch Túc đại sư trong bụng luôn luôn nhớtới vụ Liễu Liễu Thần Tăng bắt giữ Ngô
Nguyệt Cầm, nên vừa thấy Liễu Liễu Thần Tăng ra tay lập tức cất tiếng cười lạt, xông
lên nghênh chiến.
Vừa bước tới, Bạch Túc đại sư đã lớn tiếng quát hỏi :
- Bần tăng có vài điều muốn hỏi đại sư ?
Liễu Liễu Thần Tăng khẽ hừ một tiếng, giọng lạnh lùng :
- Nhà ngươi chưa mở miệng, lão nạp đã biết, có phải ngươi định hỏi đến sự sống
chết của sư huynh ngươi là Hoàng Chung đại sư chứ gì ? Lão sư bất tài đó đã bị chết
dưới tay của lão nạp rồi !
Bạch Túc đại sư vô cùng bi phẫn, sấn tới hai bước, hét lớn :
- Hoàng Chung sư huynh đối với mi không thù không oán, tại sao mi lại sát hại ?
Liễu Liễu Thần Tăng cười ha hả :
- Vì bức " Khổ Thanh Đồ " buộc lòng ta phải làm như thế. Hôm nay ta tới vùng Nam
Cương này cũng chỉ nhằm bắt lại thằng nhỏ Y Mộng Lăng để hỏi cho ra chỗ cất giấu
bức " Khổ Thanh Đồ ", một bảo vật mà ta cùng Không Không nHất Tẩu đã phí công
truy tầm hơn hai mươi năm nay...
Liễu Thần Tăng chưa dứt lời, Bạch Túc đại sư đã thét vang như sấm :
- Là một kẽ đã xuất gia như mi dám ngang nhiên kể chuyện giết người cướp của
như vậy mà không biết thẹn !
Liễu Liễu Thần Tăng trợn mắt, xà hai đạo lãnh quang, hỏi :
- Mi nói sao ?
Bạch Túc đại sư gằng từng tiếng :
- Thiếu Lâm Tự được Trung Nguyên võ lâm tôn là Thái Sơn Bắc Đẩu thánh gia, mi
đã làm tới chức chưởng môn của phái này mà dám ngang nhiên nói chuyện phô trương
hành động giết người cướp của như thế, phỏng rằng giang hồ võ lâm nghe

được thì
nhục nhã biết bao ?
- Bây giờ ngươi muốn gì ?
- Võ lâm giang hồ luôn luôn ân oán phân minh, hôm nay bần tăng phải đòi lại nhà
ngươi món nợ của Hoàng Chung sư huynh !
Liễu Liễu Thần Tăng cất tiếng cười hắc hắc :
- Chỉ sợ nhà ngươi sắp sửa theo Hoàng Chung sư huynh của ngươi xuống cỏi âm
minh địa phủ mà thôi. Vừa rồi ngươi có muốn hỏi ta vài điều, vậy còn điều gì nữa hỏi
nốt đi, kẽo sẽ hối hận.
Bạch Túc đại sư đang định đáp lời chợt nghe Lam Châu đại sư kêu lên một tiếng
" hự " thân hình lảo đảo tháo lui về sau mấy bước, đồng thời, Thanh Đăng đại sư múa
đao loang loáng xông ra ngăn chận Quỷ Cưu Bà đuổi theo.
Lam Châu đại sư nhìn trên vai mình, thấy một vết lủng nhỏ máu chảy thấm áo
sặc mùi tanh hôi, thì biết đã bị trúng Kim Ty Cổ Độc của Quỷ Cưu Bà. Ong ta vung
thiền trượng định nhảy ra tái chiến địch thủ, thì Tử Lâm đại sư đã mau lẹ nhảy tới
điểm bế huyệt đạo bên vai bị thương, bằng chậm trễ, Kim Ty sẽ theo mạch máu vào
tâm mạch, thì dù có gặp được Thần Y Quốc Thủ, hay Đại La Kim Tiên cũng vô phương
cứu chữa, vãn hồi sinh mạng.
Điểm xong huyệt đạo cho người sư đệ, Tử Lâm đại sư vừa quay ra, chạm ngay
ánh mắt sắc lạnh của Không Không Nhất Tẩu.
Hai người nhìn nhau chầm chập :
Một bên là đại trận " Bách Tôn Hội Tôn " Thiên Vương Tự.
Một bên là Thiếu Lâm quần tăng và Thiên Quỷ Giáo đồ.
Luồng gió như nhẹ thổi buổi ban mai, nhưng chẳng mang chút không khí thanh sảng
nào, mà chỉ sặt mùi sát khí khẩn trương !

Ma diện ngân kiếm

dịch giả: Vũ Ngọc, đánh máy: Cao thủ Maihoatrang
Chuyển text: Motsach
Hồi 53
Mưa máu gió tanh

Bạch Túc đại sư nhìn Liễu Liễu Thần Tăng hỏi tiếp :
- Điều thứ hai, thần tăng muốn biết nhà ngươi đã đem nữ đồ đệ của Thiết Đan
Dương đi đâu ?
Liễu Liễu Thần Tăng cười chế diễu :
- îa đại sư cũng là người tu hành niệm phật, thì hỏi thăm giai nhân hồng phấn
làm gì. Nữ đệ tử của Thiết Đan Dương, ta đang có việc cần dùng, nếu Thiết Đan Dương
có cần người thì bảo y thân đến gặp ta mà hỏi.
- À ! Thì ra nhà ngươi muốn dò xét một số việc liên quan đến Thiết Đan Dương,
nên mới bắt giữ đồ đệ của người ta để uy hiếp chứ gì ?
- Điểm này ta cũng chẳng cần giấu ngươi làm chi. Chuyện bắt Ngô Ngọc Cầm
chẳng qua là phụ mà thôi, còn mục tiêu chính yếu vẫn là Y Mộng Lăng.
Bạch Túc đại sư lớn tiếng quát :
- Ta muốn nhà ngươi phải thả Ngô Ngọc Cầm lập tức.
- Nhà ngươi bằng vào cái gì mà đòi, thả hay không thả là do ta. Cả gã tiểu tử Y
Mộng Lăng cũng thế, bọn Thiên Vương Tự các ngươi phải giao ra đây cho ta. Các ngươi
tưởng rằng bầy ra một thế trận nhỏ mọn thế kia là có thể chống đỡ được hắn ! Ha, ha,
ha!... Các ngươi lầm rồi !...
Bạch Túc đại sư trả miếng :
- Đại trận " Bách Tăng Hội Tôn " của Thiên Vương Tự cũng chẳng kém gì " Thiếu
Lâm La Hán Trận ", nếu không tin, ngươi thử xông vào trận coi. Còn chuyện gã tiểu tử
Y Mộng Lăng ngươi cũng đừng hòng hỏi tới.
Liễu Liễu Thần Tăng vùng cất tiếng cười hắc hắc :
- Hừ ! Không dè Thiên Vương thất tăng cũng chỉ là lũ tham si cuồng vọng !
Bạch Túc đại sư trả lời :
- Bọn các ngươi cũng chẳng hơn gì, nếu các ngươi muốn đòi lại Y Mộng

Lăng, hãy
thử hỏi xem tòa đại trận kia nó có bằng lòng không đã.
Liễu Liễu Thần Tăng dùng giọng mũi khẽ hừ một tiếng, giọng khinh miệt :
- Ta nhìn trận thế của các ngươi không có gì là đặc biệt cả, thế mà bọn Thiên Vương thất tăng các ngươi định dùng làm đại trận để trấn sơn và phá địch, thì nhỡn
quang các ngươi quả là thiển cận quá !
Bạch Túc đại sư quát lớn :
- Lời nói suông không có gì làm bằng cứ, hãy lấy sự thực chứng minh. Thiếu Lâm Tự
ở Trung Nguyên xưng hùng quen rồi, nay ra tới vùng Nam Cương này hãy coi chừng!
Liễu Liễu Thần Tăng không thèm đáp lời, chiêu thức " Từ Hàng Phổ Độ" tung ra
như chớp nhằm đánh xuống vai địch thủ. Bạch Túc đại sư cũng hấp hơi ngửa người tung
ra một cước bất thình lình.
Hai bên bắt đầu sáp chiến.
Liễu Liễu Thần Tăng thi triển thần công " Kim La Hán Khí " tu luyện tại Dưỡng
Tâm Thất với sự thần diệu là nội lực theo chưởng thế tung ra, thu phóng tùy ý , do đó,
chưởng đánh không trúng mục tiêu, nội lực không bị tiêu hao.
Bạch Túc đại sư một cước tung ra chưa rút về, thì cước thứ hai đã kế tiếp, mỗi
lần thi triển đều liên tục một hơi bảy ngọn cước kế nhau. Đây là môn tuyệt học đắc ý
" Thất Tinh Lược Không " của Bạch Túc đại sư.
Chưởng phong vù vù. Bóng cước lấp loáng.
Còn phía Quỷ Cưu Bà với Thanh Đăng đại sư thì Quỷ Cưu Bà đã chiếm ưu thế.
Trận chiến đôi bên diễn biến thật vô cùng ác liệt.
Pho tượng Bồ Tát bằng đồng đặt trên chính diện Thiên Vương Tự như lẳng lặng
nhìn xuống cuộc đấu hung tợn dưới sân chùa mà lộvẽ xót thương cho bọn người trần
tục đầy tham si dục vọng.
Bọn người đó, đều tranh nhau chiếm giữ cho bằng được Ma Diện Công Tử Y Mộng
Lăng, để từ nơi chàng tìm ra bức " Khổ Thanh Đồ " do Thiên Ma Y Dật lưu

lại năm xưa.
Quỷ Cưu Bà sau khi phóng Kim Ty Cổ Độc, đả thương Lam Châu đại sư, nay lại
dồn Thanh Đăng đại sư mỗi lúc mỗi lùi dần thì mụ đắc ý , cất tiếng cười khịt khịt quái
dị, rồi bất thình lình xử dụng tuyệt chiêu " Vạn Quỷ Tranh Thực ". Trong pho " Thiên Quỷ
Thất Trượng ", đồng thời tả chưởng đưa ra một luồng âm phong lạnh buốt, năm ngón
tay đen nhọn nhắm chụp vào đầu vai phải đối phương.
Thanh Đăng đại sư thoáng ngửi mùi gió tanh sặc sụa, chỉ hơi phân thần một chút, vai phải liền bị địch thủ chụp trúng, xé rách làn vải áo, da thịt bị vết móng tay
vạch sâu bắn máu.
Quỷ Cưu Bà lập tức nhảy lui cất tiếng cười khìn khịt !
Thanh Đăng đại sư vừa định bước tới tái chiến, thì cả cánh tay phải đã tê liệt,
máu nơi vết thương chảy ra màu đen tím. Thanh Đăng đại sư biết trúng chất kỳ độc,
ông ta tức giận trợn mắt, nghiến răng ken két, rồi đột nhiên rút thanh giới đao của
một hòa thượng đứng bên cạnh, vung lên tự chặt bỏ cánh tay của mình, cánh tay rớt
xuống, máu loang đầy sân.
Quỷ Cưu Bà không thèm chú ý đến Thanh Đăng đại sư, mà chỉ cười lạt một tiếng
tung Quỷ trượng nhắm ngay sau lưng Hồng Ngư đại sư, tấn công bất ngờ. Trong thâm
tâm mụ ta, chỉ muốn giết hết cho lẹ các tăng lữ Thiên Vương Tự để tìm bắt cho được
Y Mộng Lăng hành hạ chàng một phen cho hả giận. Mụ nhớđến khuôn mặt tuấn tú của
chàng mụ lại càng tức uất, nghiến răng cồm cộp, và ngọn Quỷ Đầu trượng cũng phát
ra tiếng rít gió vèo vèo.
Một con người mặt mũi đã xấu xa, thì hành động của người đó chẳng khác Quỷ U
Linh Dọa Xoa, khiến ai trông thấy phải run sợ, khiếp vía.
Tiểu Lâm đại sư nhìn đại thế, thấy khó lòng giải quyết êm thấm, ông ta đang định cho lệnh phát động trận thế " Bách Tăng Hội Tôn " thì Không Không

Nhất Tẩu đã
bước tới khiêu chiến :
- Lăng mỗ, vốn ẩn cư vùng Nam Hải hoang đảo đã lâu, nay có hân hạn được gặp
đại sư, mong đại sư chỉ giáo vài chiêu để ấn chứng võ học !
Tử Lâm đại sư từ từ đáp :
- Lăng thí chủ đã có lòng như vậy, bần tăng đành phải lãnh giáo.
Thế rồi hai người đều vận nhỡn lực nhìn nhau chầm chập, thân hình không ai nhích
động.
Người luyện võ công đến mức thần thông, thường chứ xuất chiêu, đã quyết định
tuyên thắng, vì họ chỉ dùng nhỡn quang sắc bén nhìn rõ nhược điểm đối phương rồi
thừa cơ xuất thủ, chỉ một đòn đã hạ được địch thủ.
Mục quang của Không Không Nhất Tẩu chuyển dần sang màu đỏ thấm như màu
ráng chiều.
Mục quang của Tử Lâm đại sư thì từ trong suốt chuyển sang màu lam biếc, rồi
cuối cùng biến sang màu tía như màu ngọc hổ phách.
Mục quang của hai người giao xạ qua lại, sắc bén nhưng lại mỹ diệu vô cùng,
tưởng tượng chẳng khác những chiêu thức hữu hình được tung ra liên miên bất tận, nếu
người nào tỏ vẽ sơ hở, lập tức bị đối phương thừa hư tấn công, tâm thần sẽ bị rung
động, và tâm mạch bị chấn đứt.
Cuộc đấu của các tay cao thủ tuyệt đỉnh theo kiểu này, so với kiểu trường đao
đại kiếm, hò hét hung bạo, còn nguy hiểm hơn gấp bội, sống với chết chỉ trong chớp
mắt.
Liễu Liễu Thần Tăng thấy Không Không Nhất Tẩu đã khiên chế được Tử Lâm đại
sư, ông ta liền đưa mắt ra hiệu cho Quỷ Cưu Bà. Mụ Quỷ Bà hếch mũi cười quỉ dị rồi
quay đầu vung tay ra hiệu cho lão tổng giám Thiên Quỷ Giáo Bát Ty Phi Hồ Đinh Lôi
Chấn.

Đinh Lôi Chấn lập tức vung cây trường phan có thêu bảy cái đầu lâu màu vàng,
lập tức bọn Thiên Quỷ Giáo đồ đồng loạt rú lên như loài quỷ hú gọi nhau dưới cõi âm
ty.
Đồng thời, thập đại cao tăng Đạt Ma Viện của Thiếu Lâm Tự dưới sự chỉ huy
của Đinh Tuệ đại sư trong chớp mắt bày thành trận " Tam Muội Bồ Đề ".
Thiếu Lâm Tự vừa bày xong trận thế, thì hơn bốn mươi giáo đồ Thiên Quỷ Giáo
cũng lập xong Thiên Quỷ trận pháp với bốn cửa " U Hồn ", " Địa Cốc ", " 9m Tào " và "
Địa Phủ ".
Sau khi bày xong trận thế, Quỷ Cưu Bà nhìn Huyền Đỉnh đại sư, vị chủ trì đại
trận " Bách Tăng Hội Tôn " Thiên Vương Tự cất tiếng cười quái dị, nói :
- Nếu đại sư thấy rằng không địch nổi, thì giờ phút này đầu hàng vẫn còn kịp,
bằng đến lúc xáp chiến rồi, chắc hơn một trăm vị đại sư của quý tự sẽ đều công đức
viên mãn, hồn du tây thiên cực lạc cả đó !
Huyền Đỉnh đại sư thấy Quỷ Cưu Bà một mình liên tiếp đã thương Lam Châu đại
sư, đánh thắng Thanh Đăng đại sư, bức uy Hồng Ngư đại sư thì vừa kinh ngạc công lực
địch thủ, vừa phẫn nộ, gằn giọng :
- Với trận pháp của loài ma quỷ các ngươi, đâu có gì là ly kỳ !
Quỷ Cưu Bà dộng đầu quỷ trượng xuống đất một tiếng rầm, thét hỏi :
- Thật không ly kỳ hả ?
Huyền Đỉnh đại sư hiên ngang đáp :
- Thiên hạ đều sợ Thiên Quỷ trận, riêng bần tăng không ngán chút nào !
- Ngươi nói câu đó có sớm quá chăng !
- " Bách Tăng Hội Tôn " đại trận của bổn tự, trước giờ chưa có người nào đã phá nỗi, nay mụ Quỷ Bà ngươi định xông trận để vào chùa cướp đoạt Y Mộng Lăng thì
thật là mộng tưởng. Còn định dựa vào Thiên Quỷ trận nhỏ nhoi để tranh hơn kém với
Thiên Vương Tự, thật chẳng khác nào châu chấu đá xe !
Lời nói của Huyền Đỉnh đại sư tuy có hơi quá khoa trương, nhưng thiên hạ võ

lâm, chưa có người nào thoát thân khỏi đại trận " Bách Tăng Hội Tôn " của Thiên
Vương Tự thì là sự thực.
Quỷ Cưu Bà nghe Huyền Đỉnh đại sư khoa trương trận thế, thì ngửa mặt cất tiếng cười khặc khặc một hồi dài, mới nói :
- Thật không dè " Bách Tăng Hội Tôn " đại trận của Thiên Vương Tự đã nổi tiếng
gần xa, hôm nay bổng nhiên bị tiêu tan như mây khói, thật tức cười quá !
Huyền Đỉnh đại sư đưa mắt nhìn thấy hơn một trăm tăng lữ bày trận vẫn nghiêm chỉnh một chỗ, thì bật cười hỏi :
- Có phải mụ Quỷ bà ngươi điên đầu rồi chăng !
Gương mặt gầy đét khó coi của Quỷ Cưu Bà lộvẽ đắc ý , cười the thé :
- Lão đại hòa thượng ơi, lão thử đếm xong ba tiếng xem có phải " Bách Tăng Hội
Tôn " đại trận, oai chấn bốn phương của lão đã tan vỡ rồi không !
Huyền Đỉnh đại sư tức giận, vừa định lên tiếng ra lệnh phát động trận thế, thì Quỷ Cưu Bà đã chỉ đầu Quỷ trượng, miệng hỏi :
- Ngã này !... Ngã này !... Ghê gớm thay đại trận " Bách Tăng Hội Tôn " !
Huyền Đỉnh đại sư chỉ thấy hơn trăm tăng lữ người nào người nấy đều mềm nhũng người ngã gục xuống, vũ khí trên tay buông rơi ngổn ngang khắp mặt đất, chuyện
xảy ra bất thần, khiến ông ta cũng đâm bối rối, bàng hoàng không biết xử trí ra sao
nữa !
Quỷ Cưu Bà nhắm mắt cười khè khè, vô cùng đắc ý .
Liễu Liễu Thần Tăng thì giọng lạnh lùng khinh miệt :
- Thiên hạ đồn đại, Thiên Vương Tự là nơi thánh địa, trong chùa ẩn chứa rồng hổ,
cao thủ như mây, hôm nay mới biết thì ra chỉ là đám cao thủ vừa thấy địch đã nằm
bò ra đất, thật đáng tức cười !
Huyền Đỉnh đại sư trán nổi gân xanh, lớn tiếng quát :
- Quỷ Cưu Bà ngươi....
Vì quá tức giận, huyết khí xông lên chận ngang cổ họng, khiến ông ta nghẹn lời.
Quỷ Cưu Bà cười hỏi :
- Ta, ta làm sao ? Bọn Thiên Vương Tự các ngươi coi sinh mạng của hơn trăm
tăng lữ sớm chiều gần nhau là trọng, hay coi sinh mạng của gã tiểu tử Y Mộng Lăng

chẳng chút thân thích là trọng ?
Hồng Ngư đại sư bước tới, nói với Quỷ Cưu Bà :
- Thiên Quỷ Giáo chuyên dùng âm mưu quỷ kế, giang hồ đồn đại, quả không ngoa.
Mụ Quỷ Bà, hãy đưa thuốc giải độc ngay đây, bằng không mụ sẽ khó sống !
- Muốn thuốc giải độc hả, dễ lắm, đem gã tiểu tử Y Mộng Lăng đánh đổi, lập tức
có ngay.
Hồng Ngư đại sư cười lạt :
- Mụ Quỷ Bà ngươi thật không biết hơn thiệt chút nào. Huyền Đỉnh sư huynh,
chúng ta hãy xông lên, hợp lực bắt sống con mụ này, lo gì chẳng có thuốc giải.
Huyền Đỉnh đại sư à lên một tiếng như mới chợt nghĩ ra, lập tức tung chưởng tấn
công liên tiếp ba chiêu mạnh tựa sấm sét.
Quỷ Cưu Bà cất tiếng cười khặc khặc :
- Bọn ngươi tự rước lấy cái chết, chớtrách lão thái bà đây ác độc.
Vừa nói mụ vừa vung Quỷ Đầu trượng, xử dụng liên tục hai chiêu " Oán Quỷ Phách
Môn " và Tiểu Quỷ Đầu Thoa " tấn công luôn hai địch thủ một lượt, đồng thời mụ
hướng sang Liễu Liễu Thần Tăng giục :
- Đại sư còn đứng trơ ra đó làm gì, sao không xông ra hợp lực với lão bà bắt sống
hai tên hòa thượng này đem về tổng đàn Thiên Quỷ Giáo, lão bà chỉ cho họ uống một
ít thuốc là có thể trở thành hai tay lương tướng đắc lực dưới trướng !
Hồng Ngư đại sư cũng biết rõ nếu phen này chiến bại, thì sẽ trở thành một kẽ nô
lệ nhục nhã cho mụ Quỷ Bà đúng như lời mụ vừa nói, nên lão bất giác nãy sinh ý chí
quyết tử chiến đến cùng, cất cao giọng cảm khái : " Thù xưa chưa trả, thề chẳng trở
về. Tráng sĩ ra đi hề bao giờ trở lại "... Giọng ca cảm khái của ông ta cao vút tận mây
xanh, vang dội khắp núi rừng. Hùng khí dũng mãnh tránh liệt, khiến Liễu Liễu Thần Tăng
cũng phải biến sắc, hỏi :
- Kiếm Quân Dực Phong, nhà ngươi định...

Không đợi đối phương dứt lời, Hồng Ngư đại sư đã múa kiếm vèo vèo, tấn công
luôn ba chiêu một lượt, rồi cùng Huyền Đỉnh đại sư chia nhau tiếp chiến Quỷ Cưu Bà và
Liễu Liễu Thần Tăng.
Lại nói phía trước cuộc đấu giữa Tử Lâm đại sư với Không Không Nhất Tẩu đang
đến độkhẩn trương vô cùng, chỉ một bên nào sơ hở là mất mạng liền. Chẳng may cho
Tử Lâm đại sư, lúc đó lại nghe tiếng Huyền Đỉnh đại sư thét lên vì thế trận " Bách
Tăng Hội Tôn " bị phá, làm cho tâm thần hơi bị phân tán, Không Không Nhất Tẩu thừa
hư tấn công, dồn hai mục quang sắc lạnh như hai con băng xà xuyên tới vèo vèo !
Tử Lâm đại sư thân hình loạng choạng thối lùi ba bước, há miệng phun ra búng
máu tươi, ánh tinh quang đang sáng ngời trên cặp mắt ông ta cũng chuyển màu ảm
đạm.
Không Không Nhất Tẩu nhếch môi cười đắc ý .
Tử Lâm đại sư từ từ quay về phía hai người sư đệ đang giao đấu khẽ gọi :
- Huyền Đỉnh, Hồng Ngư hãy dừng tay.
Vừa nghe tiếng gọi của sư huynh, Huyền Đỉnh đại sư và Hồng Ngư đại sư cùng
tấn công luôn hai chiêu mở đường rồi nhảy lui.
Tử Lâm đại sư nhìn hơn một trăm tăng lữ nằm la liệt mặt đất, buông miệng thở
dài :
- Chúng ta thua rồi !
Giọng nói ông ta đầy bi thương tiếc hận, và cặp mắt cũng long lanh đọng hai giọt lệ.
Không Không Nhất Tẩu bước tới nói :
- Bây giờ có thể phiền đại sư dẫn Lăng mỗ đến gặp đứa cháu ngoại Y Mộng Lăng
được chứ !
Tử Lâm đại sư nắm chặt hai tay, thân hình run rẩy, đáp :
- Được, mời thí chủ đi theo bần tăng.
Hồng Ngư đại sư đột nhiên cất tiếng :
- Khoan, bần tăng còn có điều muốn nói !

Quỷ Cưu Bà nổi nóng, dọng cây Quỷ Đầu trượng một tiếng thịch, quát :
- Còn gì nữa nói mau !
Hồng Ngư đại sư mắt ngó Quỷ Cưu Bà, gằn từng tiếng một :
- Muốn gặp Y Mộng Lăng, hãy đưa thuốc giải độc trước đã !
Quỷ Cưu Bà đưa mắt nhìn Liễu Liễu Thần Tăng như hỏi ý , Liễu Liễu Thần Tăng nói :
- Lòng người khó đo lường, đại sư đã không tin bọn ta, thì bọn ta cũng không thể
tin được các vị đại sư. Tốt nhất là chờ khi gặp mặt Y Mộng Lăng, bọn ta sẽ trao
thuốc giải.
Hồng Ngư đại sư lớn tiếng đáp :
- Được ! Đoạn ông ta đi đầu hướng dẫn đoàn người theo vào trong chùa.
Không Không Nhất Tẩu đi chầm chậm phía sau, trong óc nổi lên bao nhiêu ý nghĩ.
Ông ta nghĩ, lát nữa đây gặp Y Mộng Lăng, ông ta có thể tìm ra được bức " Khổ Thanh
Đồ ", như vậy, mối nhục bị thua dưới tay Thiên Lý Ma Ảnh năm xưa tất nhiên sẽ rửa
sạch. Ông ta lại nhìn sang Liễu Liễu Thần Tăng và Quỷ Cưu Bà thầm nghĩ : Hừ ! Được
bức " Khổ Thanh Đồ " rồi, các ngươi đừng có hòng chia chác !
Nghĩ đến đây, ông ta cảm thấy tâm tư thoải mái vì mọi việc đều xảy ra hết sức thuận lợi, tuy nhiên, ngoài mặt ông ta vẫn giữ được vẽ hết sức bình thản hiền hòa.
Quả xứng danh một tay kiêu hùng, khéo che đậy dã tâm lang sói dưới bộmặt từ thiện
nhân nghĩa. Căn tĩnh xá vừa xuất hiện trước mắt thì bước chân bọn Tử Lâm đại sư
trở nên nặng nề chậm chạp kéo theo tâm tư cũng nặng trĩu, thê thảm !
Vừa dừng chân trước tĩnh xá, Hồng Ngư đại sư đã chìa tay bảo Quỷ Cưu Bà :
- Y Mộng Lăng ở trong phòng đó, mụ Quỷ Bà hãy trao thuốc giải độc cho bần
tăng.
Tuy biết rõ Y Mộng Lăng thế nào cũng ở trong phòng, nhưng Quỷ Cưu Bà vẫn nói :
- Làm gì mà gấp vậy, đã trông thấy người đâu ?
Hồng Ngư đại sư trầm nét mặt vừa định lên tiếng, thì Liễu Liễu Thần Tăng đã

dẫn đầu đẩy cửa tịch xá bước vào. Vì ông ta đã biết rõ võ công của Y Mộng Lăng
tuy có đáng gớm, nhưng so với ông ta thì chưa đáng ngại, nên ông ta mạnh dạng đi
trước. Tử Lâm đại sư, Không Không Nhất Tẩu, Hồng Ngư đại sư và Quỷ Cưu Bà đều
nối gót bước theo.
Vào bên trong tĩnh xá, tất cả mọi người đều bất giác giật mình kinh ngạc, hãi dị
!
Liễu Liễu Thần Tăng dòm Quỷ Cưu Bà, Tử Lâm đại sư dòm Hồng Ngư đại sư,
không khí trong phòng im lìm một cách đáng sợ.
Một chập sau, Quỷ Cưu Bà mới dọng Quỷ Đầu trượng một tiếng rầm, the thé
quát hỏi Hồng Ngư đại sư :
- Người đâu ?
Hồng Ngư đại sư tắc nghẹn không biết trả lời ra sao, vì rõ ràng tự tay ông ta tự
điểm huyệt Y Mộng Lăng nhốt trong tĩnh xá, bây giờ bỗng dưng biến mất. Chàng ta tự
vận công giải huyệt được chăng ? Không có lý , vì trình độvõ công của chàng ta chưa
tới mức đó. Hay là một vị cao thủ võ lâm nào đến cứu ? Ai ?
Quỷ Cưu Bà vùng cất tiếng cười khìn khịt :
- Thủ đoạn đánh lừa của các người cao minh thật. Nếu lão nương đây không cẩn
thận thì đã để lọt thuốc giải độc vào tay các người một cách oan uổng rồi !
Hồng Ngư đại sư ngại ngùng biện bạch :
- Chính tay bần tăng đã điểm huyệt Y Mộng Lăng cầm giữ tại đây từ hôm qua.
Hay là các người đã cho đồng bọn lén đến cứu đi rồi !
- Láo, nếu vậy, hà tất bọn ta phải thân đến đây cho mệt.
Giữa lúc đó đột nhiên Tử Lâm đại sư tìm gặp một mảnh giấy có hai hàng chữ
đăt trên mặt chiếc bàn nhỏ ở góc phòng. Không Không Nhất Tẩu cũng cùng một lượt
trông thấy mảnh giấy. Ông ta vội bước tới đọc hàng chữ do Y Mộng Lăng viết để lại.
Càng đọc, nét mặt ông ta càng thêm khó coi, và ánh mắt càng thêm thâm

trầm.
Trên mảnh giấy, Y Mộng Lăng viết lại mấy hàng chữ, đại khái là để nói với Không
Không Nhất Tẩu, cảm tạ công ơn ông ta đã dạy dỗ chàng mấy năm tại Nam Hải, và
nói rằng chàng cũng đã biết rõ sự thực trong mối huyết thù của cha chàng. Cuối cùng
chàng hẹn ngoại công chàng một năm sau sẽ gặp mặt tại vùng quan ngoại, thanh toán
ân oán ! Y Mộng Lăng đã tự giải huyệt và bỏ đi một cách êm lặng...
Thời gian một năm, Y Mộng Lăng có thực đủ khả năng so tài với Không Không
Nhất Tẩu chăng ? Ánh dương quang trên không rọi xuống làm nổi bật những giọt mồ hôi
lấm tấm trên trán mọi người. Bầu trời không mưa, không gió, nhưng mọi người đều có
cảm giác như đang đứng giữa cơn mưa máu gió tanh !

Ma diện ngân kiếm

dịch giả: Vũ Ngọc, đánh máy: Cao thủ Maihoatrang
Chuyển text: Motsach

Hồi 54
THÙ DỨT TÌNH TRỌN

Thời gian một năm qua đi như giòng sông lững lờ chảy. Thành Bắc Kinh vẫn quang
cảnh như cũ, nhưng người đã biến đổi.
Một buổi chiều hoàng hôn nọ, trong lúc cửa thành sắp sửa đóng, bỗng có một
thiếu niên ăn mặc lam lũ, da mặt đen sạm, bước vào khách điếm. Điếm tiểu nhị trông
thấy bộdáng thì quay đi, như chẳng hề biết tới. Thiếu niên hình như rất quen thuộc với
thái độnày, nên vẫn thản nhiên mỉm cười hỏi :
- Ở đây có ngựa bán không ?
Điếm tiểu nhị quay lại nhìn thiếu niên lom lom như nhìn một vật lạ, hỏi :
- Anh muốn mua ngựa ?
Thiếu niên khẽ gật đầu.
Điếm tiểu nhị bĩu môi nói tiếp :

- Hiện thời tại bổn tiệm có ba con ngựa nhưng đều là giống tốt từ Quan Đông gửi
về, nhưng chẳng biết trong mình anh có bao nhiêu tiền mà đòi mua ngựa ! Theo ý tôi, anh
nên mua con lừa mà cởi xứng hơn !
Thiếu niên chẳng thèm đáp lời, chỉ lẳng lặng thò tay vào bọc lấy ra một đỉnh vàng, nhét vào tay điếm tiểu nhị, rồi đi tới tàu ngựa, chọn con ngựa màu đen cao lớn
dắt ra.
Điếm tiểu nhị sửng sốt, không ngờ gã thiếu niên ăn mặc lam lũ dơ dáy thế mà lại
có đỉnh vàng sáng chói, nên bất giác đứng đờ người, miệng há hóc. Mãi đến khi thiếu
niên phóng lên ngựa phi biệt dạng, gã mới ôm đỉnh vàng vào lòng, lăn dưới đất mấy
vòng.
Chu Thị Tiền Trang - Trước đây rất phồn thịnh huy hoàng, ngày nay đã biến thành
một vùng hoang vu vắng vẽ, tuy nhà cửa lầu gác vẫn còn, nhưng khắp nơi đều cỏ mọc
rêu phong. Thiếu niên lam lũ cưỡi ngựa đi ngang Chu Thị Tiền Trang dừng cương đứng nhìn
một chập, rồi bất giác buông tiếng thở dài. Trước mặt chàng phảng phất hình ảnh
một giai nhân diễm lệ - Tiêm Chưởng Phong Vân Chu Tiểu Phân - Ái nữ của Đạn Chỉ Thần
Kiếm Chu Kỳ , nét mặt chàng lộvẽ bùi ngùi. Bỗng nhiên, từ trên dãy lầu Chu Thị Tiền
Trang, bóngdáng diễm kiều của Chu Tiểu Phân xuất hiện, thiếu niên run người khích động,
lớn tiếng gọi :
- Tiểu Phân ! Tiểu Phân ! Tôi có lỗi với Tiểu Phân ! Chẳng hay bây giờ nàng có vui
lòng tha thứ cho tôi không ?
Chu Tiểu Phân vẫn làm thinh không trả lời.
Thiếu niên lại lớn tiếng gọi :
- Tiểu Phân !
Chu Tiểu Phân vụt quay mình trở vào.
Thiếu niên vội vã nói :
- Tiểu Phân ! Tiểu Phân hãy nghe tôi có nhiều điều muốn giải bày...

Chu Tiểu Phân đột nhiên quay lại hỏi :
- Ông quen biết chị Tiểu Phân tôi hả ?
Thiếu niên hết sức kinh ngạc :
- Thế ra cô nương đây không phải là Chu Tiểu Phân... À ! Phải rồi, cô nương là...
Thiếu niên đã nhận ra thiếu nữ có gương mặt giống Chu Tiểu Phân như đúc này là
con gái của Bất Đảo Long Kỳ Long Trường Thắng mà chàng đã gặp lúc cô ta so tài "
Cầm kỳ thư họa " với Vô Xỉ Thần Tăng Hành Dương Hồi Nhạn Phong trước đây hơn một
năm.
Thiếu niên liền hỏi thiếu nữ :
- Sao cô nương lại đến ở Chu Thị Tiền Trang này ?
Thiếu nữ đáp giọng bùi ngùi :
- Tiểu nữ gần đây mới được phụ thân cho biết rõ cha ruột của tiểu nữ chính là
Đạn Chỉ Thần Kiếm Chu Kỳ .
Nghe xong, thiếu niên thở ra một hơi dài như cảm thấy sự đau buồn của thiếu nữ,
rồi chấp tay nói :
- Xin cô nương tha tội đường đột cho tại hạ, đã làm xúc động mối thương tâm
của cô nương. Thôi tại hạ xin cáo từ.
Dứt lời thiếu niên gò cương ngựa phóng đi. Thiếu niên khẽ cúi đầu chào, đến khi
nàng sực nhớra thiếu niên là ai, ngững lên, thì thiếu niên đã phi ngựa biến dạng.
Một bầy nhạn bay ngang trên đầu hướng về phương trời xa. Thiếu nữ ngơ ngẫn
thất thần như vừ đánh mất đi một cái gì quí giá.
o O o
Trăng hạ huyền trông như một chiếc thuyền con căng buồm lừ đừ trôi trên mặt
biển màu lam mênh mông vô tận.
Một thiếu niên mặt áo màu bạc, ôm thanh ngân kiếm, ngửa nhìn trăng thờ thẩn.
Chàng đang nghĩ tới cha mẹ, nghĩ tới bạn bè.
Đêm trăng xuông, ngoài biển ải thật đượm vẽ thê lương. Từ cặp mắt thiếi niên

mặt áo màu bạc, bỗng long lanh ngấn lệ !
Trong dãy rừng cây u tối bỗng nổi lên tiếng thét lanh lảnh, rồi một bóng người
nhỏ bé bay vụt ra, hạ xuống trước mặt thiếu niên.
Nhìn rõ khuôn mặt bóng người vừa xuất hiện, thiếu niên áo bạc rùng mình thốt
tiếng kêu kinh ngạc :
- Tiểu Vân Tước Nhi !
Bóng người đó chính là Tiểu Vân Tước Nhi Lăng Ngọc Vũ, cô bạn gái mà hơn năm
trời nay lúc nào thiếu niên cũng nghĩ đến, đêm nào chàng cũng nằm mơ thấy nàng. Vừa
nhìn rõ mặt nàng, thiếu niên đã mừng rỡ như bắt được vàng, nhảy tới dang đôi tay
như định ôm gọn nàng vào lòng.
Thế nhưng, nét mặt Tiểu Vân Tước Nhi lại lạnh lùng như băng, gằn giọng :
- Y Mộng Lăng, hôm nay mi hãy nộp mạng đây !
Nàng vừa dứt lời thì mũi trường kiếm lạnh toát chỉ còn cách ngực chàng có hai
tấc.
Thiếu niên mặc áo màu bạc chính là Ma Diện Công Tử Y Mộng Lăng mà hơn một
năm trước đây đã mất tích một cách thần bí tại Thiên Vương Tự vùng Nam Cương.
Chàng ngước mắt nhình Tiểu Vân Tước Nhi rồi nhìn xuống mũi trường kiếm, kinh ngạc
hỏi:
- Tiểu Vân Tước Nhi, em định làm gì vậy ?
- Ta muốn giết ngươi !
Giọng nói của nàng còn sắc lạnh hơn mũi trường kiếm nàng đang trỏ trước ngực
Y Mộng Lăng, khiến chàng có cảm giác như trái tim bị nàng chém xả làm hai. Chàng
ngước cặp mắt thành khẩn nhìn nàng.
- Tiểu Vân Tước Nhi, nếu em muốn ta chết, ta sẽ cam tâm tình nguyện chết, vì
trong đời ta, người con gái mà ta yêu thành thực nhất, chỉ có một mình em.
Gương mặt Tiểu Vân Tước Nhi Lăng Ngọc Vũ vẫn lạnh lùng như băng tuyết :
- Y Mộng Lăng, ngươi đừng tưởng rằng với gương mặt ma mị của ngươi lại

làm
rung động được lòng ta nữa. Hôm nay ta nhất quyết không thể tha ngươi. Kìa như Bạch
Tường Vi, Chu Tiểu Phân, Thúc Gia Ngọc, cô nàng nào mà chẳng bị gương mặt ma mi
của ngươi cám dỗ. Ta công nhận trước đây quả ta đã quá ngu, nên mới trao trọn cho
ngươi tấm chân tình...
Y Mộng Lăng khẽ lắc đầu, nói :
- Tiểu Vân Tước Nhi, em nói đúng lắm, đó là tất cả những sai lầm của ta ngày
trước. Mà cũng vì chuyện báo thù cho cha ta, ta đã đáp lời với mẹ ta là sẽ dùng
những biện pháp đặc biệt để xử tử kẽ thù, nhưng đến khi ta phát giác bị sa vào một
vòng cạm bẫy vô cùng ác độc, thì chuyện xẩy ra không lấy lại được nữa. Đối với cái
chết của hai nàng Bạch Tường Vi và Chu Tiểu Phân, trong lòng ta luôn luôn ăn năn hối
hận. Bây giờ em hãy tin ta.
Tiểu Vân Tước Nhi chiếu hai đạo nhỡn quang sáng quắc, gằn từng tiếng một :
- Y Mộng Lăng, vậy cớgì mi sát hại cha mẹ ta ?
Câu hỏi chẳng khác nào tiếng sét đánh lưng trời, làm Y Mộng Lăng choáng váng
cả mặt mày, lỗ tay nghe ùng ùng, chằng trố mắt nhìn Lăng Ngọc Vũ không thốt nên lời.
Bây giờ chàng mới hiểu, trách nào mà lâu nay, nàng đã hận chàng, chỉ muốn dồn chàng
vào chỗ chết.
Lăng Ngọc Vũ lại cất tiếng thét hỏi :
- Y Mộng Lăng, sao ngươi không nói ?
- Tiểu Vân Tước Nhi, em đã nghe ai nói ta sát hại cha mẹ em ?
- Liễu Liễu Thần Tăng đã cho ta hay thì đâu có sai !
Nghe đến bốn tiếng " Liễu Liễu Thần Tăng " Y Mộng Lăng đã bừng cơn lữa giận,
nhưng chàng cố nén giữ giọng bình tĩnh nói :
- Y Mộng Lăng này thề có trời cao chứng dám, rằng ta không hề sát hại cha mẹ
nàng !

Lăng Ngọc Vũ cả giận, quát :
- Y Mộng Lăng mi hèn lắm, đã dám làm mà không dám nhận !
Y Mộng Lăng đang định trả lời, thì bỗng nhiên trong rừng cây có tiếng cười và
giọng nói âm trầm :
- Đúng, Y Mộng Lăng hắn không có sát hại song thân ngươi, mà Lăng Nam Dương
cùng Ngô Ngọc Mẫn là do chính tay ta giết.
Tiểu Vân Tước Nhi Lăng Ngọc Vũ vừa quay đầu lại, đã thấy Liễu Liễu Thần Tăng
đứng sừng sững sau lưng như một bóng ma, bên cạnh còn có Thiên Quỷ Giáo Hoàng Quỷ
Cưu Bà với nét đanh ác ghê tởm.
Trong một thoáng, Tiểu Vân Tước Nhi Lăng Ngọc Vũ cảm thấy đầu óc mơ hồ lùng
bùng. Nàng không thể nào hiểu nổi, một vị thần tăng nàng hằng tin phục tôn kính lại là
kẽ thù sát hại cha mẹ nàng. Nàng lại nghe Liễu Liễu Thần Tăng nói tiếp :
- Đêm nay thì hai vị sẽ được cùng nhau yên giấc tại đây !
Quỷ Cưu Bà cất tiếng cười khè khè nối lời :
- Và vùng biên ải này được hân hạnh chôn sát cặp nam nữ đa tình !
Lời nói của mụ Quỷ Bà chưa nói dứt, Y Mộng Lăng đã quát lên một tiếng lanh
lảnh, thanh ngân kiếm được rút ra khỏi võ phát ra âm thanh rên rỉ như tiếng rồng gầm.
Liễu Liễu Thần Tăng cất tiếng cười ngất :
- Y Mộng Lăng hiện giờ mi chẳng khác con thú bị cùng đường, đừng nói gì một
năm, mà cho là mi có luyện võ thêm mười năm, trăm năm đi nữa cũng chẳng phải đối
thủ với bần tăng và lão thái bà đây...
Không đợi Liễu Liễu Thần Tăng nói hết, Y Mộng Lăng đã vung kiếm bay lên trên
không như một đạo cầu vòng màu bạc.
Quỷ Cưu Bà bình sinh chưa hề gặp kiếm chiêu kỳ diệu như vậy, nên nhất thời không
biết đường nào đón đỡ, rồi chỉ nghe một tiếng rú thê thảm, thanh ngân kiếm đã đâm
suốt từ trước ngực ra sau lưng mụ. Đồng thời, Y Mộng Lăng cũng thuận thế, quay dốc

kiếm điểm trúng huyệt huyền cơ của Liễu Liễu Thần Tăng, khiến ông ta không kịp nhút
nhích, chỉ đứng trơ mắt nhìn xác Quỷ Cưu Bà dãy gục dưới đất, mồ hôi đổ ra như mưa!
Y Mộng Lăng lạnh lùng hỏi :
- Hiện thời, Ngô Nguyệt Cầm nữ đồ đệ của Thiết Đan Dương và Tiểu Bạch Long
Đặng Giao Phi ở đâu ?
Liễu Liễu Thần Tăng vội đáp :
- Ngô Nguyệt Cầm hiện đang ở trên Thiếu Thất Phong, còn Tiểu Bạch Long Đặng
Giao Phi thì vừa trúng độc chết đêm qua rồi !
Y Mộng Lăng trừng mắt nhìn ông ta một cái, nói :
- Nhà ngươi tuy đã cùng Không Không Nhất Tẩu âm mưu hãm hại cha ta, nhưng
nay ta vì đức hiếu sinh của đấng Phật Tổ, mà tha chết cho ngươi, để ngươi có đường
hối cãi mà tiếp tục đóng nốt vai trò lãnh đạo võ lâm !
Trong khi Liễu Liễu Thần Tăng cúi đầu hổ thẹn, thì Y Mộng Lăng nắm tay Tiểu Vân
Tước Nhi cùng bước đi. Rời khỏi chỗ đó một quãng xa, Y Mộng Lăng mới dắt Tiểu Vân
Tước Nhi ngồi xuống bên gốc cây lớn để tâm sự nổi niềm những ngày xa cách.
Lúc này, Lăng Ngọc Vũ cũng có cả trăm ngàn lời muốn giải bày cùng Y Mộng
Lăng, nhưng nàng chỉ thốt lên được ba tiếng : " Anh Mộng Lăng... ", rồi nghẹ ngào xúc
động, vùi đầu vào ngực chàng, đôi vai run run.
Giữa lúc cả hai đang chìm trong sự ngây ngất của hương say tình ái, thì bỗng nhiên có tiếng nói khàn khàn ghê rợn :
- Y Mộng Lăng, lão phu đã theo dấu nhà ngươi ba ngày ba đêm nay rồi ! Bây giờ
thì ngươi hãy sữa soạn để nộp mạng, khà, khà, khà !
Tiếng nói khàn khàn và giọng cười quái dị đó, Y Mộng Lăng không bao giờ quên
được. Và thảm trạng mẹ chàng - Tịch Mịch Vân Thường Lăng Ba - bị giết chết, mặt nát be bét, có in dấu chưởng màu vàng ba ngón lại hiện lên trước mắt chàng. Dấu độc chưởng của Tàng Kim Huyết Tà Cổ Thượng Cửu.
Chàng vùng đứng dậy, cất tiếng sang sảng :

- Cổ Thượng Cửu, hôm nay chúng ta sẽ quyết một trận sống còn, nhà ngươi hãy
bước ra đây !
Tàng Kim Huyết Tà Cổ Thượng Cửu với thân hình gầy đét, độc nhỡn độc tý , từ
trong khu rừng bước ra, cất tiếng cười dài khà khà :
- Ta nghe nói, ba hôm nữa, mi có hẹn một trận sống chết với Không Không Nhất
Tẩu Lăng Huyền Trai, vậy hôm nay ta chỉ cho mi giảm bớt chút nhuệ khí thôi, chớkhông
lấy mạng mi đâu mà lo.
Y Mộng Lăng không thèm đáp lời, mà chỉ cầm ngang thanh ngân kiếm đứng oai
nghiêm như vị thiên thần.
Cổ Thượng Cửu cười lạt một tiếng từng sợi tóc bạc dựng ngược, chiêu thế Đoạn Hồn Tàn Kim Tuyệt Chưởng tung ra ào ào như ngọn thác đổ.
Y Mộng Lăng trầm cổ tay, đẩy một đường kiếm, tra kiếm vào bao, ba động tác
chỉ xảy ra trong chớp mắt.
Cổ Thượng Cửu gục xuống dãy chết, và đến lúc chết lão vẫn chưa hiểu tại sao Y
Mộng Lăng lại có võ công cao siêu và kiếm thuật kỳ diệu như thế !
Cả Tiểu Vân Tước Nhi Lăng Ngọc Vũ đứng một bên cũng nhìn chàng không chớp
mắt.
Thế rồi trong đêm đó, Y Mộng Lăng đã đem tất cả sự tình kể rõ cho Tiểu Vân
Tước Nhi nghe.
Võ công kinh người mà chàng hiện có là do sự phát hiện tìm được bức " Khổ
Thanh Đồ " dấu trong chiếc cà rá chạm hình khuôn mặt Đức Phật Di Lặc của cha chàng
để lại, rồi tự giải huyệt, trốn khỏi tĩnh xá Thiên Vương Tự, tìm vào hoang sơn, khổ
công tu luyện suốt một năm trời. Cuối cùng chàng đã luyện thành võ công đệ nhất vô
song.
Nhưng đối với cuộc chiến trong ba ngày sắp tới, thì chàng lại bối rối khó nghĩ vô
cùng.

Không Không Nhất Tẩu là ngoại công chàng. Cháu giết ông ngoại là điều đại
nghịch bất đạo. Nhưng nếu không cùng Không Không Nhất Tẩu quyết chiến một trận,
thì mối thù của cha chàng sẽ vĩnh viễn không trả được. Chàng do dự, bồn chồn, tâm tư
nặng trĩu !
Chỉ có Tiểu Vân Tước Nhi Lăng Ngọc Vũ là tột cùng hạnh phúc, nàng đã có được
tình yêu, có được điều nàng mơ ước !
oOo
Dãy sa mạc hoang vắng vùng biên ải, nhìn xa tấp ngút ngàn. Y Mộng Lăng cưỡi
trên lưng con tuấn mã màu đen, bốn vó cất đều đều như bay trên mặt cát, thanh ngân
kiếm dưới ánh tà dương phản chiếu thành những đạo quang mang sáng chói.
Từ đằng xa, Không Không Nhất Tẩu cũng gò cương ngựa phi tới. Khoảng cách mỗi
lúc một thu ngắn, tâm tư Y Mộng Lăng cũng mỗi lúc thêm khẩn trương. Rồi hai ngựa
gặp nhau. Vượt qua...
Vệt máu tươi kéo dài trên mặt cát nóng. Tiếng vó ngựa mỗi lúc xa dần, rồi im
lặng, trả lại không khí hoang vắng cho dãy sa mạc ngút ngàn vô tận !
Y Mộng Lăng ngồi bất động trên lưng hắc mã, hai hạt lệ nóng thương tâm trào
ra khóe mắt.
Không Không Nhất Tẩu mặc cho con bạch mã soải bước phi đều, một lúc sau,
thân hình từ trên lưng ngựa rớt xuống, kết thúc một kiếp sống kiêu hùng, thanh trường
kiếm vẫn nắm chặt trong tay. Xa xa, tiếng hồ cà vang vọng...
Mấy năm sau, giang hồ xuất hiện một nam, hai nữ chuyên hành hiệp, cứu khổ phò
nguy. Họ là Y Mộng Lăng, Thúc Gia Ngọc và Tiểu Vân Tước Nhi Lăng Ngọc Vũ.
Ma Diện đã trở thành Tiếu Diện hào dũng hành hiệp.
Ngân kiếm vẫn sáng chói vang rền, bạt vía anh hùng.

Hết

Nguồn: Mai Hoa Trang
Người đăng: Thành Viên VNthuquan
Thời gian: 27/12/2003 9:26:54 SA